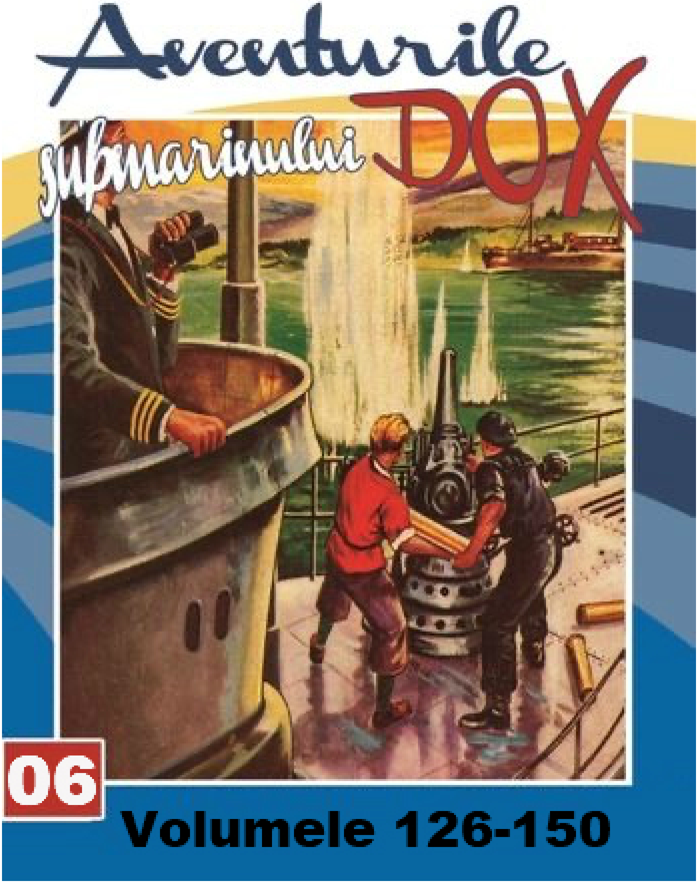

Aventurile
submarinului
DOX
06
Volumele 126-150

Aventurile submarinului Dox 126

Hans Warren

I
VÂNĂTORUL CALCALET

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— Trebuie să ne înapoiem în lagărul indienilor Toba – hotărî Marian – acum sunt doar prietenii noştri. Dacă zvonul că o expediţie e în pericol se întemeiază pe adevăr, atunci or fi ştiind-o şi Indienii.

— După cum spunea birtaşul din Asuncion – zisei eu – doi din membrii acestei expediţii l-au angajat pe vânătorul Calcalet. Trebuie să mărturisesc că acest individ îmi cam dă de bănuit. În cazul dispariţiei lui Huerta, a jucat şi el un rol ciudat.

— Vom vedea noi – spuse Marian – acum să ne îngrijim de merinde pentru drum, să închinăm un kanu de la birtaş şi să pornim iar pe Paraguay în jos.

Pregătirile pentru noua noastră expediţie ne luară tot timpul până seara. Dar cu tot întunericul Marian vroia să pornească la drum. Spunea, pe bună dreptate, că vom găsi noi locul unde trebuia să părăsim fluviul pentru a străbate pădurea şi a da de satul Indienilor Toba. Acolo puteam rămâne până dimineaţa şi să plecam mai departe.

După ce îmbucarăm ceva în restaurant, ne îmbarcarăm iarăşi pe kanu şi iată-ne iarăşi pe undele repezi ale Paraguay-ului.

Călătoria de noapte era minunată. Pe amândouă malurile ziduri de copaci seculari în crengile cărora se desfăşura viaţa nocturnă a maimuţelor şi păsărilor, în vreme ce jos în desiş, ragea din când în când un jaguar sau altă fiară.

Ceasurile se scurgeau… Nu ne grăbeam şi lăsam luntrea să plutească în voie, fără să vâslim. Numai Pongo, care stătea la pupă, o cârmea cu ajutorul vâslei sale mici.

În cele din urmă îndreptă kanu-ul spre malul drept. Cu o siguranţă desăvârşită ajunsese la locul unde mai debarcasem odată, ca să-l căutam pe Huerta.

— Aşa, acum facem un focşor şi rămânem aici până în zori – spuse Marian – mai avem şase ceasuri până să se lumineze de ziuă, aşa ca putem sta de veghe, cu schimbul, câte două ceasuri fiecare.

— Crezi ca ne ameninţă vreo primejdie? întrebai eu mirat. Indienii Toba nu ne vor face nimic presupunând că ar ajunge până aici în timpul nopţii.

— Dar la Jaguari şi şerpi veninoşi nu te gândeşti? zise Marian. Sau îţi închipui că un Şakarra nu o să se sfiiască să te muşte când o avea el chef şi tu o să faci o mişcare?

— Aşa e, nu mă gândisem la şerpii veninoşi de care sunt pline pădurile seculare ale Americii de Sud. Şi nici Jaguarii nu-mi veniră în minte.

Şi tocmai aceste fiare sunt cât se poate de primejdioase. Căci e fapt

cunoscut că jaguarii nu se tem nici de focul de tabără şi odată ce-au gustat carne omeneasca, aceasta devine mâncarea lor preferata.

Aşa dar, tabăra noastră era destul de expusă primejdiei. Marian luă repede trei fire de iarbă de lungimi diferite şi traserăm la sorţi. Mie îmi căzu ultima veghe, aşa că puteam dormi patru ceasuri neîntrerupt.

Pongo avea întâia strajă. Ne învelirăm în pături şi eu adormi! Îndată mă aşteptam ca Marian să mă trezească la vremea potrivită, dar deşteptarea mea avea să se producă ceva mai devreme şi într-un chip neobişnuit.

O împuşcătură mă smulse din braţele somnului, apoi auzii o a doua şi dădui să sar în sus, încă înainte e a fi deschis ochii bine.

Atunci, însă, răsună aproape de tot un răget grozav şi în clipa următoare un trup greu căzu pe picioarele mele.

Deschisei ochii şi văzui cu groază un jaguar cât toate zilele. Zăcea nemişcat peste picioarele mele, dar simţii lămurit că tremură din tot trupul.

— Nu te mişca! strigă Marian în aceeaşi clipă. Amândouă gloanţele mele au nimerit bine. Poate că moare fără să se zbată.

Rămăsei nemişcat, cu ochii holbaţi la fiara cu trupul bălţat.

Îmi dădui seamă îndată de situaţia primejdioasă în care mă aflam. Dacă jaguarul ar mai fi avut putere să se zbată înainte de a-şi da sufletul, atunci cu siguranţă că-mi va sfâşia trupul cu ghearele sale.

Şi tremurul trupului greu devenea tot mai tare, iar din botul căscat ieşeau pufăituri răguşite, furioase.

Din clipă în clipă putea începe lupta cu moartea şi asta ar fi însemnat şi sfârşitul meu.

— Dumnezeule! exclamă Marian. Nici măcar de tras nu mai pot trage într-însul, căci atunci fiara ar începe îndată să se zvârcolească.

— Robert, ia vezi nu poţi să-ţi scoţi picioarele de sub trupul ei?

Cu multa băgare de seamă încercai întâi cu piciorul drept, dar imediat jaguarul începu să tremure mai tare. Şi Marian, care nu-şi dezlipea ochii de la el, spuse:

— Lăsă, nu mai încerca, Robert, căci grăbeşti numai deznodământul. Daca va începe însă să se zvârcolească, va trebui să încerci să-l zvârli la o parte. Ah, Pongo, ce-ai de gând să faci?

Văzui făptura uriaşă a credinciosului nostru camarad apropiindu-se de mine.

Ţinea în mâna dreaptă cuţitul de spintecat rechini şi avea privirea aţintită la trupul jaguarului. Avui impresia că fiara îşi revine. Ridică încetişor căpăţâna uriaşă, pufăi şi-şi trase labele dinainte. Norocul meu că eram încălţat cu bocanci groşi şi jambiere de piele, lucru absolut necesar în marşurile prin desişurile pline de mărăcini.

Dar la mişcarea aceasta a jaguarului îi simţii greutatea. Mi se părea că-mi zdrobeşte piciorul şi nu-mi putui înăbuşi un geamăt.

Urmarea fu că jaguarul îşi întoarse căpăţâna spre mine şi în lumina focului văzui privirea a ochilor săi verzi. Aceşti ochi se închiseseră acum aproape cu totul şi ştiam bine că în clipa următoare va veni atacul.

Acum interveni însă Pongo. Îşi dăduse seamă de momentul prielnic şi se repezi furtunos. Şi înainte ca jaguarul să poată bănui prezenţa acestui nou duşman, Pongo îl înhaţă cu mâna stângă de ceafa. Restul se petrecu atât de repede, încât abia putui urmări cu privirea. Cu o singura smucitură Pongo ridică în sus fiara uriaşă, care cântărea peste două sute de kilograme.

Jaguarul răcni înfiorător şi bătu cu labele dinainte în aer. Labele dindărăt stăteau încă lângă picioarele mele şi când vrui să mi le retrag, văzul cu spaimă ca nu le puteam mişca.

Din pricina greutăţii jaguarului şi mai mult, poate, din cauza grozavei încordări nervoase, ele erau cu desăvârşire paralizate, pentru moment. Îmi trecu fulgerător prin minte gândul că nu voi scăpa, totuşi, fără răni grave.

Pongo al nostru ştia el însă bine ce face. Cuţitul lui enorm fulgeră prin aer şi se înfipse adânc în pieptul jaguarului.

Şi tot atât de repede smulse arma afară, apoi, năpustindu-se cu toată puterea trupului său uriaş, zvârli fiara cât colo în tufişul apropiat.

O asemenea ispravă se potrivea pentru unul ca Pongo şi numai el era în stare s-o facă. Jaguarul se zvârcoli câtva timp în tufiş, rupând crengi şi scurmând pământul cu ghearele.

Acum putui deodată să-mi mişc iarăşi picioarele şi deşi mă dureau grozav, mă ridicai cu greu, mă apropiai de Pongo şi-i întinsei mâna.

— Pongo, prieten bun şi credincios, îţi mulţumesc.

— Oh, Masser Bertram, nu mulţumeşte – zise el, stingherit – Pongo făcut cu plăcere. Acum Schita mort.

Jaguarul se întinsese cât era de lung. Uriaşul Negru se apropiă de el şi-i trase lângă foc, apoi, liniştit de tot, începu să-i jupoaie.

Ştiam că e în stare să facă treaba asta singur, astfel că Marian veni lângă mine şi întrebă, îngrijorat:

— Robert, te-am văzut şchiopătând când te-ai apropiat de Pongo. Ţi-s rănite picioarele?

— Nu cred răspunsei – fireşte că mă dor grozav oasele, dar nu par să fie zdrobite sau scrântite.

— Slavă Domnului, începusem să mă tem rău de tot când fiara a descălecat taman pe picioarele tale.

— Dar cum s-au petrecut lucrurile? întrebai.

— De auzit n-am auzit nimic, fireşte – povesti Marian – căci fiara s-a priceput să se apropie fără zgomot. Şi Pongo, care poate c-ar fi auzit, dormea de un ceas şi jumătate. Cu totul întâmplător, privii la tufişul

de peste drum şi atunci văzui în lumina focului lucind nişte ochi mari şi verzi. În aceeaşi clipă mi-am dat geamă că nu putea fi decât un jaguar. În vreme ce-mi smulgeam revolverul de la brâu, el o şi zbughi din tufiş, de-a dreptul spre foc. Trebuia să sară peste tine şi credeam chiar ca aşa va face – dar se vede că am nimerit prea bine cu cele două gloanţe ale mele. Am slobozit cel dintâi glonţ tocmai când el se pregătea de săritură şi oi fi nimerit în aşa fel, încât el nu mai avea toată puterea de sărit. Al doilea glonţ i i-am trimis când plutea în aer şi atunci, spre spaima mea, îi văzui căzând peste picioarele tale. În sfârşit, principalul lucru e ca s-a terminat cu bine.

— Şi asta i-o datorăm lui Pongo – zisei şi privii spre foc, unde uriaşul Negru stătea în genunchi şi trebăluia de zor.

Apoi, cu totul întâmplător lăsai privirea să-mi alunece deasupra luminişului. Tresări speriat şi apucai braţul prietenului meu.

— Mariane – şopti – colo în tufiş, lângă copacul acela uriaş, am zărit o pereche de ochi. Acum au dispărut.

În aceeaşi clipă se ridică Pongo. Mişcările-i erau ca ale unui şarpe. Se repezi ca o săgeată la tufişul unde văzusem ochii. În momentul următor şi dispăruse între crengi.

Atitudinea aceasta a lui Pongo nu putea avea altă explicaţie decât că auzise zgomote care dovedeau apropierea unui om. Şi acum îmi veni şi mie în gând că ochii pe care îi zărisem n-aveau jocul acela colorat roşu sau verde, cum e cazul la animale de pradă.

— Să ştii că ai văzut un om – şopti şi Marian, în aceeaşi clipă – altminteri n-ar fi sărit Pongo aşa deodată în tufiş. Ah, uite-l că se şi întoarce.

Uriaşul Negru se înapoiase pe nesimţite din tufiş. Câteva clipe mai rămase locului în faţa acestuia şi ascultă cu încordare în pădure, apoi veni la foc şi zise, posomorit:

— Om fugit repede. Ascuns că Pongo nu putut găsi la el. Fost alb.

Ne privirăm uluiţi. Dacă Pongo susţinea asta, atunci aşa şi era. Sau îl văzuse pe străin, sau mirosise că era un european. Şi explicaţia ne-o dădu îndată:

— Om fumează ţigări.

Aşa dar, simţise mirosul pe care-l răspândeşte mereu un fumător nărăvit. O dovadă cât de dezvoltate erau simţurile sale.

Un european care nu se arată înseamnă primejdie. Poate că făcea parte dintr-o bandă de *desperados*[1] care s-au refugiat în păduri, ca să scape de urmărire.

Marian făcu o mutră serioasă şi zise:

— Robert, trebuie să veghezi acum. Aşează-te aşa fel astfel ca, pe cât cu putinţă, să nu poţi fi văzut lămurit. Trebuie, deci, să te aşezi cu spatele la fluviu şi destul de departe de foc. Vreascuri poţi arunca în foc de acolo. Hai să ducem cât mai multe în locul acela. Pongo şi cu

mine ne vom culca apoi alături de tine.

Uriaşul negru pricepu îndată ce plănuiam şi ne ajuta să îngrămădim vreascuri la câţiva metil de foc. Aveam astfel un loc oarecum apărat, căci daca necunoscutul se mai apropia odată, nu m-ar fi putut vedea bine din pricina focului.

— Ţine puşca mereu pregătită! îmi mai spuse Marian.

Apoi se întinse lângă mine, împreună cu Pongo.

Îmi aşezai puşca pe genunchi şi-mi plimbai privirile de jur-împrejur.

Vremea trecea grozav de încet. Îmi încordai auzul cât putui şi într-un rând tresări şi strânsei puşca în mână: în stânga luminişului trosnise o creanga. Pongo se ridică şi el, fără zgomot şi ciuli urechile, dar nu se mai auzi nimic şi după câteva minute Pongo se culcă la loc. Eu, însă, nu-mi dezlipi ochii de pe partea stângă a luminişului. Acest pârâit suspect al crengii îmi dovedea ca necunoscutul dădea mereu târcoale prin apropierea noastră. Şi fără să ştiu despre ce era vorba, fui nevoit să mă gândesc la primejdie.

Afara de tribul toba, cu care eram în relaţii bune, auzisem că mai trăiau pe acolo alte câteva triburi de indieni, aproape necunoscute, dar de care trebuia să ne păzim. Şi dacă Pongo constatase ca un european dăduse târcoale, nu putea fi vorba decât de un om care trăia probabil la aceste triburi, adică trebuia să se ascundă de lumea civilizată.

Focul ardea acum mocnit. Luai câteva crengi şi le zvârlii peste jar. Când se înălţară flăcările, privii mai întâi iarăşi spre partea stângă a luminişului, dar nu putui descoperi nimic care să mi trădeze prezenţa acolo a unor ochi omeneşti.

Apoi îmi plimbai privirile de jur împrejurul luminişului. Oprindu-le asupra unei tufe dese pe partea dreaptă, mă speriai uşor, căci văzui acolo două puncte mari – ochi omeneşti – care se holbau la mine.

Lăsai repede privirea în jos. Nu prea era cu putinţă ca iscoada ascunsă în frunziş să fi putut zări ochii mei, căci focul trebuia să-l orbească, în timp ce eu puteam privi deasupra flăcărilor. Din păcate, ţeava puştii mele era îndreptată spre stânga. Dacă săream acum repede în picioare ca să slobod un glonţ în tufiş atunci omul ascuns avea destul timp să se îndepărteze repede. Trebuia să fie foarte îndemânatec, altminteri n-ar fi izbutit să-i scape lui Pongo al nostru, care sărise atât de repede în tufiş.

Acum era vorba să-l trag pe sfoară pe individul acesta viclean. Ridicai puţin capul şi aruncai iarăşi o privire repede spre tufă. Da, ochii erau încă acolo.

Începui să casc, luai apoi alte două crengi. Şi le azvârli în foc. Cu prilejul acesta, însă, îmi întorsei puşca, aşa ca din întâmplare. Vroiam să-ncerc să descarc un glonţ, cu arma pe genunchi.

Liniştit, căscând mereu, îndreptai ţeava spre tufiş. Apoi pusei arătătorul pe opritoare. Şi uşorul zgomot metalic trebuie să-l fi auzii individul ascuns, căci în aceeaşi clipă răsună din tufiş un glas:

— Nu trage, *senor*, vin acolo!

O clipa mai târziu de-ar fi rostit aceste cuvinte, glonţul l-ar fi nimerit. Acum dusei puşca repede la umăr şi ţintii direct spre tufă. Nu trebuia să-mi mai scape.

Auzind vorbă, Marian şi Pongo se ridicaseră. Crengile se dădură în lături şi, ca un şarpe uriaş un trup omenesc se târa în luminiş şi se ridica.

Era un bărbat înalt şi slab, care îşi ţinea în mana pălăria cu margini late. Într-o clipă putui vedea îmbrăcămintea-i de culoare verzuie, brâul lat de piele în care erau înfipte două pistoale şi un cuţit mare şi chipul său îndrăzneţ, cu ochi negri, ce aruncau fulgere. Apoi omul se înclina şi zise:

— Îmi daţi voie, *senores*, numele meu e Calcalet.

II
SPRE GRAN CHACO

CU GREU ÎMI PUTUI STĂPÂNI MIRAREA. Acesta era aşa dar, vânătorul care însoţise pe cei doi nemţi despre care se spunea că dispăruseră.

Era însă mai bine, în orice caz, dacă ne făceam neştiutori, căci prin locurile acelea trebuia să suspectam pe fiecare.

— Ia loc la focul nostru! spuse Marian, liniştit. Numele noastre sunt: Farrow, Bertram şi Pongo.

Calcalet făcu o mişcare scurtă, pe care eu nu mi-o putui explica însă. Era surpriză sau spaima?

Ma lamuri curând, auzindu-l:

— Oh, domnii Farrow şi Bertram, cu Pongo al lor? Asta e o cinste mare pentru mine. Am citit multe despre aventurile dv., domnilor. Aţi venit cu vreo ţintă anumită prin meleagurile acestea?

— Da, *senor* Calcalet – răspunse Marian, prietenos – l-am eliberat din mâinile indienilor Toba pe zoologul Huerta. A trăit acolo mai bine de un an. Ştiu că ai luat şi d-ta parte la expediţia aceea.

— Mai trăieşte Huerta? întrebă Calcalet, mirat. Asta mă bucură din toată inima. Unde l-aţi găsit, domnilor?

— La indienii Toba, după cum spuneam. Călăuzele de atunci s-au lăsat mituite de un membru al expediţiei.

— Ah, atunci nu poate fi decât Vicoras – murmură Calcalet – eu nu prea aveam încredere într-însul.

— Foarte adevărat – încuviinţă Marian – Vicoras era. Dar, dacă-mi dai voie să te întreb: ce faci d-ta acum prin ţinutul acesta, domnule

Calcalet?

— Am condus până în Gran Chaco pe doi nemţi, unul de-i zice doctor Neuhaus şi un operator de cinema cu numele de Reichert. Vroiau să filmeze oameni şi locuri de pe acolo.

— Ah, atunci au rămas singuri de tot în pădurile seculare?

— Da şi-au ales un loc de tabără sigur şi vor să pornească de acolo în diferite direcţii. Peste şase luni urmează să mă duc să-i iau înapoi.

Cele spuse de Calcalet puteau să fie adevărate. Numai de aici ieşise deci zvonul că cei doi nemţi dispăruseră.

La drept vorbind, eram cam necăjit, căci acum noi nu mai aveam motive să pătrundem în „iadul verde".

Dezamăgit, privii la Marian, care făcea o mutra serioasă. Apoi se adresă lui Calcalet:

— Şi cum vrei să te înapoiezi la Buenos Aires? Ai de lucru acolo?

— Nu, trebuie să aştept până o porni iar vreo expediţie în păduri.

— Atunci, dacă n-ai ceva sigur, ţi-aş face o propunere – zise Marian – noi vrem să străbatem de-a curmezişul continentul, spre coasta de apus. Vrei d-ta să ne însoţeşti? Deşi suntem obişnuiţi să colindam singuri ţările străine, mi-ar plăcea totuşi s-avem aici un însoţitor care cunoaşte locurile. În primul rând ţin să dau de urma celor doi nemţi. Îndeletnicirea lor mă interesează şi poate le mai putem fi de folos într-un fel sau altul.

Calcalet chibzui câteva clipe, apoi zise bucuros:

— Fireşte, domnule Farrow, merg cu plăcere cu dv. Ştiu cu siguranţă că voi întâmpina multe aventuri. După cum văd, aţi şi avut o vizită neplăcuta aici – şi arătă spre blana jaguarului, a cărei parte dinăuntru Pongo o frecase cu creierul fiarei şi cenuşă de lemn.

— Da, s-a dat la noi – răspunse Marian, calm – dar să sfârşim întâi afacerea noastră. Rămâi aşa dar la noi până vom fi ajuns la coasta de apus. Cât ceri pentru asta?

Calcalet spuse o sumă destul de mică pe care Marian o încuviinţă imediat.

Într-acestea se scursese atâta timp, încât nu mai putea fi mult până la ziuă. De aceea, Marian propuse:

— Să îmbucăm ceva, apoi să pornim îndată ce s-or ivi zorile. Mai întâi vom merge la lagărul indienilor Toba, care ne sunt doar prieteni. Acolo voi pune să se argăsească pielea jaguarului. După aceea îl voi rugă pe căpetenie s-o expedieze la Asuncion. Voi scrie şi o scrisoare lui Huerta, la Buenos Aires, ca să ia blana de la birtaşul din Asuncion de unde am cumpărat kanu-urile şi să ne-o trimită apoi. Acum se pune întrebarea, domnule Calcalet, dacă ne poţi întovărăşi în satul tribului Toba, pentru că se află acolo cei doi Indieni: Matşu şi Huaina.

— N-am avut niciodată nimic cu ei – răspunse vânătorul – viu cu plăcere cu dv., căci pentru mine e totdeauna de mare însemnătate să

trăiesc în bună pace cu toate triburile de indieni.

— Bine, atunci pornim îndată ce s-o lumina de ziuă. Acum să mâncăm repede!

— Economisiţi conservele! spuse Calcalet, văzând că scot câteva cutii din desaga mea. Vom ajunge în ţinuturi unde vânatul este foarte rar. Dacă vreţi s-aşteptaţi zece minute numai, vă aduc o fripturică bună.

Fără să mai aştepte răspunsul nostru, el se ridică şi se strecură în pădurea întunecată.

Marian încruntă sprâncenele, dar nu zise nimic. Eu însă nu mă putui opri să-l întreb, în şoaptă:

— Oare mai vine înapoi? Pare să fie cinstit, dar prea multă încredere n-am în el.

— Şi bine faci – răspunse prietenul meu – se preface bine că e cinstit, totuşi eu nu-mi pot închipui ca nemţii să fi rămas singuri în pădure şi să-i fi dat drumul lui. E ceva putred aici.

— Dar spunea că ne călăuzeşte la ei? S-a declarat îndată înţeles cu această propunere.

— E drept, însă eu socot că a primit această propunere numai ca să nu trezească bănuieli.

— Dar de ce l-ai angajat, rogu-te?

— Pentru ca prin aceasta voi putea limpezi chestia cu cei doi nemţi. Singuri nu i-am găsi niciodată. Acum, Calcalet ori ne va conduce la ei, ori va încerca să ne înşele şi se va da singur de gol.

Deodată se auzi o împuşcătură în pădure, la vreo cincizeci de metri de noi. Era un glonţ de pistol şi mă întrebai, mirat, dacă vânătorul împuşcase într-adevăr vreo sălbăticiune. Atunci trebuia să fie un ţintaş de mâna întâia.

Şi odată cu gândul acesta mă cuprinse şi un simţământ foarte neplăcut. Unui vânător atât de bun ca el i-ar fi fost uşor să ne ucidă pe la spate.

— Ciudat! murmură Marian. E cu neputinţă să fi împuşcat un vânat pe întunericul aceasta. Oare a vrut să se prefacă prin asta că a fost atacat, pentru ca să poată dispare astfel?

— Poate că vrea să ne atragă în pădure?

— Nu, căci atunci ar fi simulat o luptă mai îndârjită. Eu cred că nu se mai înapoiază.

— Va să zică nu ajungem noi la cei doi nemţi şi asta înseamnă că simpaticul nostru Calcalet îi va ucide, sau îi va da pe mâna vreunui trib de Indieni.

— De asta mă tem şi eu. În cazul acesta va trebui să ne luăm pe urmele lui, de îndată ce s-o lumina.

— Tăcere, *Massers*, vine om! şopti deodată Pongo.

Şi după câteva clipe… Calcalet se strecură printre tufe. Cu un râs

triumfător zvârli la pământ un porc de apă de mărime potrivită.

— Asta o să ne placă mai mult decât conservele, domnilor – zise el – l-am zărit întâmplător lângă o apă mica din apropiere.

— O adevărată minune vânătorească, pe care nimeni altul n-ar mai putea o face! exclamă Marian, uimit.

— De, eu nu-s vânător de azi de ieri, spuse Calcalet, cu mândrie. Dar să ne grăbim, domnilor, acuşica se face ziua.

Friptă în frigare, carnea porcului era foarte gustoasă şi mâncarăm cu multă poftă.

Când răsări soarele stinserăm focul, ne luarăm bagajele şi pornirăm pe aceeaşi potecă pe care merseserăm abia cu două zile în urmă, când ne-am dus în satul Indienilor Toba.

Pongo avea de lucru cu cuţitul lui să înlăture piedecile din cale. Calcalet, care păşea îndărătul lui – căci vroiam să-l avem sub ochi – clătina adesea capul, cu admiraţie, văzând munca neobosită a uriaşului.

Şi când, spre amiază, poposirăm într-un mic luminiş, ca să îmbucăm ceva, băgai de seamă în privirea lui cu care-l învăluia adesea pe Pongo, o frică tainică. Nu-mi putui explica aceasta, dar lucrul mă făcu şi mai bănuitor.

După ce pornirăm iar, îl trăsei pe Marian ceva deoparte şi-l întrebai:

— Ai băgat de seamă că se cam teme de Pongo?

— Da, se pare că şi-a pus în gând ceva cu noi şi îi e frică de uriaşul negru.

— Hai să mergem ceva mai repede, căci văd că priveşte înapoi. Asta e o dovadă că n-are cugetul împăcat.

— Din păcate, aşa pare să fie. Trebuie să ţinem ochii deschişi.

Când ne apropiarăm iarăşi, Calcalet ne aruncă priviri iscoditoare, dar nu zise.

Târziu după amiază ajunserăm în satul indienilor Toba. Mărturisesc că bucuria căpeteniei mă surprinse mult şi mă mişcă plăcut. Ne era adânc recunoscător, deci, pentru că Pongo îi salvase fiica din labele unui jaguar.

Huaina ne salută şi ei foarte prietenos, deşi când ne văzu, păru cam stingherit. Îl privii cu atenţie, pe el şi pe Calcalet, nu putui însă observa că ar fi existând între ei o înţelegere oarecare.

Huaina trebuia să facă pe tâlmaciul între noi şi căpetenie. Marian îl puse să-i povestească acestuia că pornisem să dăm de doi străini, care ne aflau în Gran Chaco. Am luat drumul pe acolo, pe la căpetenie, ca să-l mai salutăm o dată. Afară de aceasta ne-ar bucura mult dacă tribul ar fi auzit de cei doi albi.

Fireşte că n-aveam cum să controlăm dacă Huaina tălmăcise întocmai cuvintele noastre. Dar Calcalet, care susţinuse că cunoaşte

limba Tobai dădu din cap când ne uitarăm întrebător la el!

Atunci văzurăm însă pe căpetenie vorbind foarte însufleţit cu Huaina, arătând cu mâna spre nord-vest. Dar Huaina ne spuse apoi că tribul nu auzise nimic despre cei doi nemţi.

Eram încredinţat că ne tălmăcise altfel cuvintele căpeteniei şi Marian părea să aibă aceiaşi convingere. În schimb, când furăm mal târziu singuri cu Calcalet, el ne zise:

— E păcat că indienii n-au auzit nimic încă de cei doi domni. Aţi fi avut îndată o dovadă ca am spus adevărul.

— Dar bine, domnule Calcalet – se grăbi Marian să spună, cu mirare bine jucată – noi nu ne-am îndoit de cuvintele d-tale. Cum de ţi-a venit în gând aceasta?

Argentinianul pare încurcat.

— Păi… credeam aşa pentru că am fost şi eu cu expediţia aceea când a dispărut *senor* Huerta şi acum a început să umble iarăşi zvonul că doi exploratori au dispărut în păduri.

— Zău! De asta n-am auzit nimic încă – făcu Marian pe miratul – de unde ştii d-ta, domnule Calcalet, abia te-ai întors doar de la ei?

— Câţiva indieni Toba vorbeau despre asta – spuse vânătorul, repede, dar se făcu roşu ca sfecla – şi prin locurile astea zvonurile se răspândesc cu iuţeala fulgerului Nu m-aş mira de fel dacă s-ar fi aflat în Asuncion, dacă nu chiar şi în Buenos Aires.

— Ei lasă, îi vom găsi pe cei doi exploratori şi atunci, ca să pui capăt zvonurilor, vei putea cere de la nemţii ăia, precum şi de la noi, dovezi scrise că ei se află teferi şi sănătoşi.

— Da, aşa va trebui să fac! încuviinţă Calcalet. De când s-a întâmplat chestia cu senor Huerta, trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Aşa e – râse Marian – dar ce ai spune dacă am lua cu noi câţiva indieni de pe aici? De pildă, pe Huaina şi Matşu?

— Aveţi încredere în ei? întrebă Calcalet. Ştiţi doar că s-au lăsat mituiţi de Vicoras.

— Asta aşa e – încuviinţă Marian – dar vezi că avem obiceiul să fim cu ochii în patru. Pe noi nu ne poate înşela nimeni atât de lesne.

— Atunci… ce să zic! Mi-aş îngădui însă să vă atrag atenţia că Toba ăştia trăiesc în duşmănie cu alte câteva triburi de indieni din nord vest. Din pricina asta s-ar putea să ne vârâm în bucluc.

— Atunci se schimbă chestia – spuse Marian – în cazul acesta e mai bine să renunţăm si să mergem singuri.

Avui impresia că hotărârea prietenilor mei îl mulţumi mult pe Calcalet.

Aveam de gând să ne urmăm drumul a doua zi dimineaţa. Huaina ne spuse de cu seară că şeful, căpetenia cu vreo câţiva indieni ţineau să ne însoţească o bucată de drum. Seara ni se oferi un adevărat ospăţ. Indienii Toba – vânători iscusiţi – doborâseră doi cerbi mari, a căror

carne era minunată.

Noi stăteam între căpetenie şi fiica lui care-l trata pe Pongo cu cele mai bune bucate. Uneori băgai de seamă însă că se uita cu tristeţe la noi. Privirile ei păreau să spună că ne păştea vreo primejdie.

Prin gura lui Huaina căpetenia ne mai încredinţă odată că nu auzise nimic de cei doi nemţi, însă că a doua zi de dimineaţă ne va însoţi o bucată bună de drum, cu câţiva oameni de-ai lui.

Dar când Huaina ne tălmăci vorbele căpeteniei, avui simţământul că minţea, că, în realitate căpetenia spusese altfel.

Căci, gesturile repetate cu care căpetenia arătă spre nord-vest, nu mi le putui lămuri în alt chip, decât că cei doi căutaţi se aflau într-acolo.

Pentru noapte ni se dădu una din colibele de bârne în care aveam loc împreună cu Pongo.

Nu voiam să ne despărţim nici unul de viteazul nostru camarad, deoarece ne aflam pe teren primejdios. Alături de Calcalet, cu siguranţă că mai era şi Huaina, potrivnicul nostru.

Ne aflam de un ceas în colibă şi tocmai aţipisem, când furăm treziţii de Pongo:

— *Massers*!

Marian îşi aprinse îndată lampa de buzunar care învălui în lumină doi inşi la intrarea colibei. Erau un tânăr indian şi fata căpeteniei, care duse degetul la buze.

Tânărul începu acum într-o spaniolă stâlcită:

— *Senores*, Oro aici – (arăta spre fata căpeteniei) – spune Huaina minte. Hua – (se arătă pe sine) – aude că Huaina spune altfel *senor*es de ce spus căpetenie. Doi *senor*es acolo – (arătă spre nord-vest) – dispăruţii, noi toţi ştim. Huaina spus *senor*es noi nu ştim. Oro previne *senor*es, Huaina minţit.

— Îţi mulţumesc, Hua – răspunse Marian, prietenos – transmite şi lui Oro călduroasele noastre mulţumiri. Am bănuit noi că Huaina minte; acum vom fi cu şi mai multă băgare de seamă.

Fata mai vorbi câtva timp cu tânărul indian, după ce acesta îi tălmăci cuvintele lui Marian. Apoi îi dădu o bucăţică de lemn pe care Hua mi-o înmână.

— Huaina prefăcut – zise el încă odată – dacă el împuşcă cu săgeată pe *senor*es, bea repede trei picături.

Marian luă bucăţica de lemn. Era scobită dintr-un lemn tare şi prevăzută cu un dop. Prietenul meu o scutura şi zise:

— E un lichid înăuntru; desigur o contraotravă împotriva săgeţilor otrăvite.

Se-ntoarse apoi iar spre dei doi tineri şi le mulţumi călduros, Oro clătină capul, oarecum tristă, apoi se făcu nevăzută în noapte cu însoţitorul ei.

A doua zi dimineaţa pornirăm la drum. Căpetenia ne însoţi împreună cu cinci războinici, care aveau toţi arcuri şi câte un mănunchi de săgeţi.

III
VICLENII

DIN PĂCATE, printre aceşti indieni nu se afla şi tânărul Hua, care ne-a fi putut tălmăci adevăratele cuvinte ale căpeteniei. Eram la voia lui Huaina, în care nu mai trebuia să avem nici un pic de încredere.

Ţineam mereu direcţia spre nord-vest, dar băgai de seamă că asta nu-i convenea lui Calcalet. Uneori încerca chiar să cotească ceva mai spre Sud, căpetenia însă nu se lăsa înşelat, ci ţinea mereu vechea direcţie.

Cam pe la vremea prânzului, avurăm prilejul să admirăm îndemânarea indienilor în tras cu arcul. Un cerb de pampas trecu în goană la vreo patruzeci de metri departe de noi, dar abia făcuse doi paşi că-l şi lovi o săgeată a căpeteniei.

O lovitură de măiestru – şi acum îmi dădeam seamă că erau adevărate laudele ce se aduceau indienilor acestora în privinţa trasului cu arcul.

Pe marginea luminişului unde ne aflam fripserăm repede cele mai bune părţi ale vânatului şi Ie mâncarăm cu poftă. Apoi căpetenia se ridică şi ne ţinu iarăşi o cuvântare, cu care prilej arătă din nou în câteva rânduri spre nord-vest.

Huaina ne tălmăci vorbele sale, zicând că nu vor mai însoţi decât o bucată scurtă, deoarece pe urmă începea terenul indienilor duşmani.

Marian se grăbi să întrebe de ce căpetenia arătase spre nord-vest, la care Huaina răspunse ca asta înseamnă că noi să mai ţinem câtva timp drumul în direcţia aceea. Mai încolo va trebui s-o luam spre sud-vest.

Auzind lămurirea aceasta schimbai o privire cu Marian. Nu mai aveam nici o îndoială acum că, după plecarea căpeteniei şi a oamenilor săi, pluteam în mare primejdie. Cu siguranţă că cei doi, care cunoşteau ţinutul, voiau să ne rătăcească.

Marian nu zise nimic însă, ci dădu doar din cap. Străbăturăm câmpia. Când ajunserăm acum iarăşi în pădure, indienii noştri fură cuprinşi deodată de agitaţie. Huaina ne lămuri că un stol de papagali se afla în apropiere, papagali a căror carne e foarte preţuită de indieni.

Cu prilejui acesta se petrecu ceva care îmi îngădui să cunosc moravurile acestui neam ciudat. Unul din tinerii Toba se căţărase într-un copac, ca să iscodească vânatul atât de preţuit, deodată se frânse o cracă putredă şi sărmanul se prăbuşi de la o înălţime destul de mare. Când mă apropiai, împreună cu Marian, văzurăm că-şi rupsese

piciorul drept.

Se părea că e o fractură gravă şi ne dădurăm seamă îndată că tânărul va rămâne şchiop.

Nenorocitul îşi dădea şi el seamă de aceasta, îşi examină cu atenţiune piciorul, în timp ce eu îi sprijineam partea de sus a trupului. Apoi clătină trist capul şi rosti câteva cuvinte, cu glas rugător, unui tovarăş de lângă dânsul.

Şi înainte de a ne da seamă ce se întâmpla, văzurăm un fulger sclipind, trupul rănitului se ridică, scurt, apoi capul îi căzu într-o parte. Tânărul tovarăş, însă, pe care-l chemase, se dăduse înapoi şi rămase în aşteptare, ţinând în mâna dreaptă ridicată cuţitul plin de sânge.

Rănitul murise: celălalt îl ucisese cu o lovitură de cuţit în inimă.

Privirăm îngroziţi pe indieni, care stăteau însă foarte liniştiţi.

Şi Huaina, care văzuse groaza noastră, zise calm. Arătând spre mort:

— Asu l-a rugat pe prietenul său să-i ia viaţa. Şi-a dat seama că nu va mai putea vâna şi pescui aşa cum trebuie să poată un Toba, ca să se hrănească pe el şi familia lui. De aceea preferă moartea. Acum se vor întoarce cu mortul şi-i vor aşeza în cei mai apropiat muşuroi de furnici. După ce va fi îndepărtată carnea, vor duce scheletul în sat, unde va fi îngropat.

— De ce-l îngroapă abia când nu mai rămâne decât scheletul? întrebă Marian.

— Pentru că altminteri l-ar dezgropa jaguarii sau alte fiare. Uite, căpetenia vrea să-şi ia rămas bun de la dv.

Din păcate, iar nu pricepurăm boacă din cuvântarea căpeteniei, dar gesturile sale cu care arăta spre nord-vest, nu puteau fi înţelese greşit. Huaina ne tălmăci imediat că trebuia să mai mergem două ceasuri în direcţia aceea, apoi Calcalet şi dânsul ne vor călăuzi mai departe pe drumul cel bun.

Despărţirea de căpetenie fu foarte călduroasă. Când dispărură cu mortul după o cotitură a potecii înguste, începu primejdia pentru noi. Simţeam instinctiv că eram acum împreună cu doi oameni care vroiau să ne înlăture într-un fel sau altul, ca să nu le descoperim tainele.

Marian şopti ceva lui Pongo, care până atunci se îndeletnicise să taie lianele şi mărăcinii. Uriaşul se opri din lucru.

Atunci băgarăm de seamă însă că Huaina şi Calcalet începură să lucreze ca nebunii. Vroiau, probabil, să ajungă la un loc anumit înainte de a se întuneca. Asta însemna pentru noi că trebuie să veghem cu toată luarea aminte.

Îi lăsarăm să-şi vadă de treabă, căci prin asta oboseau şi deveneau mai puţin primejdioşi ca duşmani.

Busola lui Marian ne arata că ţineam direcţia nord-vest. Şi Huaina

trebuia să rămână pe drumul acesta cel puţin doua ceasuri încă, pentru ca să nu se dea de minciuna.

În cele din urma ajunserăm într-un luminiş pe a cărui margine din faţa noastră se arătau trei spărturi în vegetaţia deasa. Trei poteci duceau de aici şi întrebarea care se punea acum era s-o găsim pe cea buna. Fireşte ca ne îndreptarăm spre cea din mijloc care părea să duca spre nord-vest. Dar Calcalet striga imediat:

— Asta e poteca greşită, domnilor! După scurt timp coteşte spre miază-noapte. Trebuie s-o apucam pe cea din stângă.

— Poteca îmi pare ca duce prea mult spre miază-zi – spuse Marian liniştit – după cum spunea căpetenia, cei doi cercetători se afla la nord-vest.

E de nedescris mutra pe care o făcu Huaina auzind aceste cuvinte. Şi Calcalet ne privi de parcă-am fi nişte stafii.

— A… aţi priceput cuvintele lui? izbuti el să îngâne.

— Ba bine ca nu! răspunse Marian. Altminteri de unde aş şti? Aşa dar, ţin să merg pe poteca asta din mijloc.

Vânătorul ramase încruntat câteva clipe, apoi rase şi zise:

— Dar, domnule Farrow, poteca asta duce spre miază-noapte, adică aproape îndărăt. Şi dv. vreţi doar să-i întâlniţi pe cei doi domni, care se afla mai mult în sud-vestul lui Gran Chaco. Ceea ce spunea căpetenia nu corespunde adevărului. În definitiv, nici el nu ştie unde i-am părăsit eu pe domnii aceia.

— Asta se poate – zâmbi Marian – dar eu tot vreau să dau ascultare presimţirii. Şi presimţirea mă îndeamnă să mergem pe poteca din mijloc.

Calcalet abia îşi stăpânea mânia. Atunci Huaina spuse câteva cuvinte, care avură darul să aducă pe chipul vânătorului o lucire de bucurie răutăcioasă. Asta ţinu însă numai câteva clipe şi imediat se reculese. Posomorându-se, zise:

— Bine, dacă ţineţi neapărat, *senores*, atunci mergem pe poteca asta. Dar vă spun de pe acum că sau ne vom întoarce, sau va trebui, mai târziu, să ne croim o potecă nouă prin pădure, spre sud-vest.

— Asta vom vedea – i-o tăie scurt Marian – n-are ce strica dacă vom înainta mai încet. Dv. vă primiţi plata convenită pentru tot timpul cât vom fi împreună.

Calcalet înălţă din umeri şi dădu să pornească pe potecă, dar Marian îl opri.

— E mai bine dacă vom petrece noaptea aici în luminiş – zise el – căci altminteri ar trebui mai întâi să ne croim cu greu un loc de tabără în inima pădurii.

— Cum doriţi, domnule Farrow – spuse vânătorul – totuşi, dacă pornim acum de-a lungul acestei poteci, ajungem încă înainte de a se întuneca într-un luminiş mai mare, unde este şi apă.

— Atunci să pornim îndată la drum – hotărî Marian – numai să nu te-nşeli.

Calcalet dădu iar din umeri şi păşi pe poteca din mijloc. Băgai de seamă îndată că de pe drumul acesta piedecile trebuie să fi fost înlăturate de foarte scurtă vreme.

Bănui că însuşi Calcalet se folosise de această poteca, unde dăduse de noi. Şi prin asta aveam dovada că ne aflam pe drumul bun spre cei doi nemţi.

O nelinişte mare puse stăpânire pe mine. Calcalet trebuia să aibă un motiv foarte puternic ca să nu ne pună faţă-n faţă cu cei doi exploratori, care se aflau acum singuri în ţinuturile acelea sălbatice. Şi motivul acesta nu putea fi decât că vânduse pe bieţii oameni vreunui trib de indieni, sau îi omorâse, ca să-i jefuiască.

La gândul acesta privii pe Marian şi văzui ca devenise foarte serios întâlnind privirea mea şi dădu scurt din cap. Ştiam acum că se temea de acelaşi lucru.

Cu vreo jumătate de ceas înainte de a se înnopta dădurăm într-adevăr de un alt luminiş mare, în mijlocul căruia ţâşnea un izvor limpede din pământul mocirlos.

— Poftim, domnilor! zise indianul cam batjocoritor. Acum vedeţi că nu v-am minţit. Şi poteca aceea de colo duce de-a dreptul spre miazănoapte.

— Asta vom cerceta mai de aproape mâine dimineaţă – spuse Marian – în cel mal rău caz ne întoarcem de unde am plecat.

Ne apropiarăm de izvor şi zărirăm, cu mirare, scheletele câtorva animale. În cea mai mare parte erau oase de armodiale, dar văzurăm şi pe ale unui porc de apă.

— Ciudat! făcu Marian şi-l privi întrebător pe Calcalet. Cum s-or fi prăpădit animalele astea aici?

— Datorită vulpilor şi jaguarilor – răspunse vânătorul calm – fireşte că aici la izvor vin multe animale să se adape.

— Cu toate astea osemintele mă pun pe gânduri. Nu face deloc impresia că vieţuitoarele acestea ar fi fost ucise de un animal mai mare. În cazul acesta ar trebui să se observe urme de răni pe oase, sau acestea să fie împrăştiate. Scheletele arată însă atât de curate, de parcă ar fi fost scoase cu totul din animale moarte.

— Poate că vreo fiară de pradă a ucis aceste animale şi apoi a fost gonită – spuse Calcalet, nepăsător – atunci furnicile şi alte insecte au ros carnea până la os. Sunt de părere să ne întocmim tabăra ceva mai departe de izvor, ca să nu ne trezim cu vizita vreunui jaguar.

— Colo e un loc uscat, zisei eu. A! Se pare că cineva a stat acolo acum de curând.

Pe locul arătat de mine se vedeau urmele lămurite ale unei tabere şi lângă oasele unui cocoş cenuşa unui foc de lagăr.

— Asta nu poate fi de mult timp, cel mult doua zile – zise Marian – oare să mai umble şi alţi vânători pe aici?

— Poate indieni! spuse Calcalet.

Se feri să se uite la noi, însă şi eu bănui îndată că el însuşi stătuse acolo.

Împreună cu Huaina, Calcalet începu îndată să adune vreascuri. Făcură treaba repede, apoi zise:

— Dacă îngăduiţi, mă duc cu Huaina la vânătoare. Aici sunt mulţi porci de apă şi cocoşi sălbateci, care pot fi vânaţi lesne.

Venise un moment hotărâtor. Plecarea celor doi putea fi semnalul că vroiau să ne facă de petrecanie, într-un fel sau altul. Eu n-aş fi îngăduit aceasta plecare, însă Marian se grăbi să răspundă:

— Bine, domnule Calcalet, du-te cu Huaina!

Vânătorul spuse ceva indianului şi amândoi părăsiră locul pe o potecuţa care mergea spre miazăzi, pornind din stanca luminişului. Abia se făcură nevăzuţi, că-i spusei lui Marian, în şoaptă:

— Asta nu pricep, dragă Mariane. Eu n-aş fi îngăduit să plece amândoi. Acum ne aflăm într-o situaţie foarte primejdioasă.

— Fireşte – încuviinţă Marian – trebuie să fim cu ochii-n patru. Mă aştept că Huaina să ne trimită câteva săgeţi otrăvite Dar e mai bine ca lucrurile să se limpezească acum. Fireşte că n-aş fi îngăduit să plece amândoi, dacă Oro, fata căpeteniei, nu mi-ar fi dat contraotrava. Nu ştim cât de repede îşi face efect otrava, de aceea trebuie să fim cu luare-aminte.

Marian scoase sticluţa de lemn, stătu pe gânduri câteva clipe, apoi dădu din cap, mulţumit.

— Da, aşa va merge! zise el apoi.

Spre mirarea mea tăie după aceea un pai lung şi-l împărţi în trei bucăţi lungi de vreo doi centimetri, dar aşa fel ca fiecare bucată să aibă la un capăt un nod, din care paiul avea multe.

Astfel obţinu trei ţevi, închise la câte un capăt prin nodurile lor. În fiecare din aceste ţevi verzi picură apoi din sticluţa de lemn patru picături de contraotravă.

— Ea spunea că trei picături sunt deajuns, dar se va pierde ceva lichid prin pai, zise el.

Ne dădu pe urmă, mie şi lui Pongo, câte o ţeava.

— Trebuie să le ţinem între dinţi, ne învăţa dansul şi îndată ce băgarăm de seamă că suntem atinşi de vreo săgeată, înghiţim paiul. Chiar daca vom simţi îndată efectul contraotrăvii, ne prefacem totuşi morţi sau paralizaţi. În felul acesta vom putea da pe faţă ticăloşia celor doi nemernici.

Ma simţii străbătut de un fior şi luai imediat în gura paiul. Aproape în aceeaşi clipa, o lovitura uşoară în braţul drept mă făcu să tresar. În acelaşi timp, o durere grozava, arzătoare, îmi străbătu trupul.

Instinctiv, înghiţii paiul cu contra otrava şi cu o limpezime extraordinara, îmi dădui seama în aceeaşi clipa ca, cu o frântură de secunda mai târziu, n-aş mai fi putut făcea asta, atât de brusc şi cuprinzător îmi fu trupul cuprins de paralizie şi nu putui mişca un mădular măcar. Şi ca la otrava Curara, nervii senzitivi îşi păstrară întreaga vigoare.

Mă aflam într-o situaţie îngrozitoare. Eram acum disperat, acum plin de nădejde. Căpătai curaj, îmi făcui iluzia că peste câteva clipe voi redobândi stăpânirea asupra trupului meu – dar în clipa următoare mă cuprinse iarăşi o deznădejde cumplită. Fuseseră destule picături de contraotravă? Nu cumva firul de pai absorbise prea mult lichid?

Şi în momentul următor îndoiala mea trecu iar de partea cealaltă. Marian luase patru picături în loc de trei, după cum ne învăţase tânărul Hua. Poate că tocmai această a patra picătura era nenorocirea noastră. Cât de mult as fi dorit să-l privesc pe Marian ca să iau îmbărbătare din ochii săi! Dar nu puteam întoarce capul! Şi cu o limpezime îngrozitoare putui observa cum paralizia îmi cuprindea tot mai mult trupul. Deodată auzi un glas ca prin vis. Era vocea batjocoritoare a lui Calcalet, vânătorul:

— Ei bine, domnilor, cum va simţiţi? E bine, nu? Fără îndoiala ca nici n-aţi visat ca vânătorul Calcalet vă va trage pe sfoara? Pe nişte oameni atât de vestiţi ca dv. Despre care vorbesc toate gazetele din lume! Da, da, prietenul meu Huaina cunoaşte otrăvuri împotriva cărora nu ajuta nici viclenia dv.

Calcalet îşi încheie cuvântarea cu un hohot de ras. Stătea lângă mine şi mă privea ca un diavol, apoi se apropie şi-mi ridica pleoapa.

— Ei da – rânji el – a avut efect cât se poate de bun. Cu oameni ca dv. trebuie să fii cu băgare de seamă. De aceea am şi ales pentru dv. o moarte corespunzătoare cu viaţa aventuroasă ce aţi dus-o. Veţi băga de seamă asta după ce voi fi plecat cu Huaina. Cei doi Nemţi au avut mai mult soroc, căci pe ei i-am supus numai la chinurile setei. Pentru dv., însă, e păcat şi de moartea prin săgeţi otrăvite. Veţi avea de îndurat ceva şi mai grozav. Ia gândiţi-vă niţel la osemintele care zac colo la izvor.

Calcalet fu împiedecat să-şi urmeze discursul de indianul care se apropiase de el. Huaina era foarte înspăimântat – părea că adulmecă o primejdie, care-l înspăimânta chiar pe el, băştinaş cu experienţă.

Calcalet arunca şi dânsul o privire speriată în pădure, spre stânga mea, adică spre apus. Apoi râse iar batjocoritor şi zise:

— Moartea pe care v-am hărăzit-o vine mai repede decât îmi închipuiam. Păcat, nădăjduiam c-o să mai tremuraţi niţel de frică. Poate mă-ntorc mâine pe aici şi voi admira scheletele voastre.

Mai hohoti odată, apoi Huaina îl trase de mânecă şi şopti ceva în ureche. Calcalet mai luă câteva braţe de vreascuri, le îngrămădi lângă

noi şi le dădu foc.

— Asta ca să vă vedeţi călăii – râse el fioros – moarte bună, domnilor.

În clipa următoare dispăru din luminiş, împreună cu indianul.

Cu toată situaţia mea îngrozitoare, băgai de seamă, însă, că apucaseră pe potecuţa care trebuia să ducă direct spre miazănoapte. Îmi fu cu putinţă să observ asta pentru că stăteam cu faţa spre Nord.

Când nu mai văzui făpturile celor doi ticăloşi mă cuprinse iarăşi o spaimă grozavă, cum nu mai simţisem de mult.

Ce însemnau cuvintele lui Calcalet? Ce moarte mai grozavă putea să vie?

Senzaţia dureroasă care-mi încleştase trupul până atunci, începu să slăbească. Speranţa reînvie în mine şi începui să cred în efectul imediat al contra otrăvii.

Atunci îmi adusei aminte de sfatul lui Marian: să nu ne mişcăm, chiar dacă vom redobândi bună-starea trupească.

Dar acum nu mai avea rost să rămânem liniştiţi, căci cei doi ticăloşi fugiseră de primejdia ce se apropia dinspre apus şi care urma să ne aducă moartea grozavă.

De aceea încercai să mă ridic. Din nenorocire, nu izbutii. Deşi nu mai simţeam nimic neplăcut, nu puteam mişca nici un mădular.

IV
GROZĂVIILE DIN GRAN CHACO

SE SCURSE TIMP ÎNDELUNGAT. Întunericul se lăsase îndată ce Calcalet ne părăsise. Focul pe care-l aprinsese îşi împrăştiase lumina în jur. Băgai de seama ca puteam mişca pleoapele, dar mădularele încă nu – erau cu desăvârşire înţepenite.

Văzui ca dinspre marginea dreaptă a pădurii licăreau ochi de fiară. La-nceput jos de tot la pământ, nu putea fi vorba decât de vulpi, care vreo pradă aici la izvor. Şi, într-adevăr, curând se iviră câteva animale dintr-acestea, adulmecând în toate părţile.

Când ne zăriră, se opriră brusc, fireşte. Dar nemişcarea noastră le insuflă curaj, căci începură să se apropie tot mai mult.

Vedeam bine micile animale de pradă. Numai în primele clipe se speriată de foc, apoi se târâră, cu burta la pământ, tot mai aproape de noi.

Ochii lor verzi şi roşii scânteiau în lumina focului şi făceau o impresie grozavă asupra mea. Această moarte ne-o hărăzise oare Calcalet?

Dar atunci n-ar fi fugit atât de repede cu Huaina.

Groaza mea spori şi mai mult, când cele patru vulpi, care se iviseră în luminiş, se opriră deodată. Se ridicară, aţintindu-şi privirile spre

marginea luminişului – către apus. De acolo urma să vină moartea grozavă pentru noi.

Apoi, ca la o comandă, se-ntoarseră, porniră s-alerge în zigzag spre două direcţii prin luminiş şi se făcură nevăzute printre copaci. Dar… nu fugiseră spre răsărit, direcţia de unde veniseră.

Va să zică primejdia dintr-acolo trebuia să vie.

Îmi îndreptai ochii spre dreapta şi observai cu atenţie marginea luminişului.

Văzui atunci o pereche de ochi mari, plini de foc, la o jumătate de metru deasupra pământului, ivindu-se printre crengi. Ştiam acum ca se va ivi un jaguar în luminiş şi vulpile cuprinse de spaimă, fugiseră de el.

Şi, aproape în aceeaşi clipă, fiara grozava îşi făcu apariţia în tufiş. Aceasta era aşadar, moartea pe care ne-o hărăzise Calcalet.

Jaguarul nu va şovăi să ne atace imediat. Cu atât mai bine; cel puţin vom avea o moarte mai repede între ghearele sale, decât aceea înceată, dată de otravă.

Fiara se opri brusc când ne zări. Apoi se aşeză îndată pe pântece şi se târî tot mai aproape, dând din coadă – mai erau câţiva paşi de mine – cel mai apropiat, de ea. Nu izbutii nici măcar să închid ochii; eram nevoit să privesc necontenit la fiara sub labele şi colţii căreia urma să-mi dau sfârşitul.

Aceasta părea să nu-i placă însă jaguarului, întorcea capul când într-o parte când într-alta şi nu mai cuteza să mă privească.

Obţinusem astfel o scurtă amânare, dar nu mai până se va fi stins focul.

Deodată simţii iarăşi o senzaţie de furnicături prin tot trupul. Să fi fost semnul că leacul lui Oro îşi făcea efectul?

Speranţa mă năpădi iar şi încercai din nou să-mi mişc mădularele, dar nu izbutii.

Disperarea era cât p-aci să mă cuprindă iarăşi, dar atunci îmi dădui seamă că puteam respira foarte uşor, pe câtă vreme când mă lovise săgeata cu Curare, respiraţia îmi deveni din ce în ce mai grea. Aşa dar, contraotrava trebuia să-şi fi făcut efectul.

Urmam să privesc jaguarul. Ochii fioroşi ai fiarei alunecau neliniştiţi în juru-i; dar pe mine nu cuteza să mă privească. Apoi observai încă ceva ciudat.

Jaguarul privi deasupra focului, spre partea de apus a luminişului. Nemişcat, stătea acolo în aşteptare încordată. Din pădurea întunecoasă se auzeau ţipete ciudate ca de spaimă şi putui deosebi că erau scoase de păsări şi maimuţe.

Apoi auzii larmă în frunzişul copacilor un cârd de maimuţe o luă la goană şi fâlfâiri de aripi îmi dovediră că păsările zburau.

Ce primejdie grozavă se apropia?

Jaguarul scoase un răget. Tot trupul părea că-i tremură. Apoi se-ntoarse cu iuţeala fulgerului şi se făcu nevăzut în tufiş.

În primul moment răsuflai uşurat când îl văzui dispărând. Apoi, însă, mă cuprinse iar spaima. Să fi existat oare şi grozăvii mai mari, de care fugeau chiar fiarele pădurii?

Încercai iar să mă mişc, dar zadarnic. Îmi încordai auzul şi după câtva timp mi se păru că-mi ajunge la urechi un pârâit slab. Să fi fost foc, care se apropia încet? Dar asta nu era cu putinţă, căci atunci ar fi trebuit să fi şi simţit fumul şi să văd flacăra.

Nu, trebuia să fie vreo altă grozăvie a pădurilor, o grozăvie care punea pe fugă chiar fiarele.

Când privi iarăşi întâmplător spre marginea de răsărit a pădurii, văzui ieşind la iveală o vulpe, care, după ce iscodi puţin porni agale spre izvor. Lumina focului o speria numai în prima clipă, apoi tresări când ne văzu întinşi la pământ.

Dar starea noastră de nemişcare trebuie să-i fi dat siguranţa că eram morţi, căci se strecură aproape de tot de noi, îndreptându-se spre izvor. Abia aplecă însă capul deasupra apei, că tresări puternic.

Rămase ca împietrită câteva clipe, cu privirea aţintită spre partea de apus a pădurii, apoi se întoarse brusc şi străbătu în goană nebună luminişul, ca să dispară în partea de răsărit a desului.

Purtarea şi era atât de ciudată, încât spaima mea crescu.

Simţi iarăşi acea furnicătura prin trup, acum însă mai statornică şi mai puternică decât înainte. Încercai cu disperare să mă mişc, dar zadarnic.

Din nenorocire nici capul nu-l puteam ridica astfel că nu putui vedea ce fac camarazii.

Trosnetele misterioase deveneau tot mai tari. Şi, deodată, simţii în mâini dureri grozave, arzătoare, care creşteau mereu, iar în clipa următoare aceste dureri se întinseră şi la gât şi la faţă.

Grozăvia ieşise la iveală din codrii întunecoşi. Acum urma să murim de o moarte cum nici nu se putea mai cumplită. Şi conştiinţa aceasta, împreună cu durerile grozave, grăbi efectul contraotrăvii, căci deodată putui să-mi mişc membrele şi mă ridicai, clătinându-mă.

Durerile nu se opriră însă. Simţii acum pişcături şi mâncărimi în părţile neacoperite ale trupului.

Atunci Pongo rosti doar un cuvânt, care mă umplu de groază pentru o clipă, pentru ca imediat apoi să-mi adun toată energia..

— Siafus! spusese camaradul nostru.

În acelaşi moment îmi dădui seamă ce moartă grozavă ne hărăzise Calcalet. „Siafusii” sunt temutele furnici rătăcitoare ale Africii, care ataca chiar animale mai mari şi oameni şi-i ucid prin numărul lor copleşitor. Când se ivesc pe undeva, fug dinaintea lor toate celelalte animale, chiar şi elefantul.

Aici nu era vorba, fireşte, de Siafusul african, ci de alt soi de furnici. Înhăţai întâmplător o astfel de insectă care îmi alerga pe gură şi din mărimea ei băgai de seamă imediat în ce primejdie eram.

— *Massers* repede în apă! răcni Pongo şi alergă spre eleşteul format de izvor pe marginea luminişului.

Asta era singura noastră salvare şi pornirăm imediat după uriaş, fără să ţinem seamă de durerile pricinuite de muşcăturile furnicilor.

Când mă vârâi în apă, mă simţii îndată uşurat. Furnicile alunecau de pe pielea mea. Ieşind ia suprafaţă, văzui că Pongo, care se afla la câţiva paşi de mine, lovea apa cu mâinile. Făcui şi eu la fel, căci îmi dădui seamă de rostul acestui lucru. Valurile ce se stârneau vor alunga spre mal furnicile ce pluteau pe suprafaţa iazului.

— Hai să înotăm spre celălalt mal! zise Marian. Trebuie să rămânem peste noapte în apă, căci furnicile se vor retrage abia spre ziuă în ascunzătorile lor. Trebuie să avem pământ sub picioare.

Înotarăm încet dincolo. Când simţirăm teren sub picioare ne îndreptarăm spre mal până când apa ne ajunse la umeri.

Focul pe care-l aprinsese Calcalet ardea încă şi la lumina lui văzui uriaşele furnici – ale căror femele ating până la trei centimetri lungime – străbătând luminişul. Acum îmi explicam ce era cu osemintele acelea. Animalele fuseseră luate prin surprindere de o trupă întreagă de asemenea furnici.

— Grozav! făcu Marian. Calcalet ăsta e unul din cei mai mare ticăloşi de pe suprafaţa pământului.

— Oare se va întoarce mâine cu Huaina, ca să se încredinţeze de moartea noastră? întrebai. Atunci să le pregătim o primire cum îl se cuvine.

— Spunea doar că vrea să ne vadă oasele mâine – zise Marian – fireşte că trebuie să încercăm să-i venim de hac şi lui şi lui Huaina, altminteri suntem mereu în primejdie, atâta vreme cât ne aflăm în Gran Chaco.

— Pongo mâine merge pe urmele de la oamenii răi – spuse uriaşul, calm.

Dar în sunetul glasului său era ceva care făcu să-mi treacă fiori prin spate. Calcalet şi Huaina erau ca şi morţi pentru mine.

V
SFÂRŞITUL CRIMINALILOR

NOAPTEA ACEEA N-AŞ MAI VREA s-o retrăiesc a doua oară. Apa începea să devină foarte rece, cu timpul. Şi noi n-aveam voie să ieşim afară, atâta vreme cât animalele se ţineau departe de izvor, căci acesta era un semn că primejdioasele furnici se mai aflau în luminiş.

Simţisem pe propria noastră piele cât de dureroase erau

muşcăturile lor şi avusesem de-a face numai cu avangarda, cum s-ar zice. Dacă s-ar îl năpustit asupra noastră mii din aceste insecte lacome, probabil că n-am mai fi putut ajunge la iaz.

E cunoscut că aceste furnici îşi îndreaptă atacurile, la animale mai mari, în primul rând asupra ochilor, nasului şi botului. Şi durerile grozave doboară chiar şi un tigru uriaş.

Rănile de la gât şi la faţă, mă ardeau atât de tare, încât porni înainte în apă, până ce aceasta îmi ajunse la gură. Abia atunci mă simţi uşurat.

Atâta vreme cât furnicile se aflau prin apropiere n-aveam de ce ne teme. Dar mai târziu se putea întâmpla să se întoarcă jaguarul, care probabil că nu se va da înapoi să ne atace chiar în apă. Apoi mai era cu putinţă ca vânătorul Calcalet şi Huaina să se înapoieze mai curând. Dacă ne mai găseam atunci în iaz, n-am fi putut scăpa de gloanţele vânătorului.

Focul se stinsese, dar luna arunca lumina-i puternică asupra rariştei. Şi pe suprafaţa sclipitoare a apei, capetele noastre ofereau o ţintă minunată.

De aceea ascultarăm cu încordare spre pădure, ca să observăm apropierea acestor duşmani puternici. Pe auzul ascuţit al lui Pongo ne puteam bizui în primul rând. Cu siguranţă că el va băga de seamă apropierea celor doi ucigaşi.

Partea bună era că lumea animală amuţise cu desăvârşire după ivirea furnicilor. Cu un instinct minunat, chiar insectele trebuie să fi mirosit apropierea grozavilor duşmani şi se puseseră grabnic la adăpost.

Se ştie că furnicile atacă uneori o casă. Atunci fug afară, în toată graba, guzgani, şoareci şi alte vietăţi – fireşte şi oamenii.

Câteva ceasuri se scurseră astfel. Deodată, Pongo şopti:

— Ia seama, *Masser!*

Spunând acestea privi cu încordare spre marginea de răsărit a pădurii. Ne oprirăm aproape respiraţia ca să putem auzi şi noi ceva. Dar domnea o tăcere adâncă. Ştiam însă că ne puteam bizui pe Pongo, de aceea traserăm îndată revolverele din teacă şi Ie ţinurăm deasupra apei.

Armele noastre erau astfel construite încât puteau sta mai multă vreme în apă, fără ca gloanţele să se strice. Puştile şi raniţele le lăsaserăm în luminiş. Din acestea din urmă nu vom mai regăsi mult, poate doar cutiile de conserve, a căror tablă furnicile n-o puteau mânca.

— Atenţiune! şopti Pongo.

Şi acum auzii un foşnet slab în tufişuri. Un jaguar nu putea fi, căci el n-ar fi făcut un astfel de zgomot. Deci nu putea să fie decât Calcalet şi Huaina, care se întorceau, ca să se încredinţeze de reuşita planului

lor drăcesc.

Iarăşi se auziră foşnete, o creangă trosni, apoi cei doi ticăloşi se iviră în luminiş. Aplecaţi, se târâră înainte spre locul unde fusese focul.

Apoi Calcalet scoase o exclamaţie de mirare. Se aşteptase, probabil, să găsească trupurile carbonizate. Repede aprinse un chibrit şi dădu foc unei ramuri uscate.

Căută pe urmă în juru-i şi iarăşi spuse ceva lui Huaina. Părea cu desăvârşire uluit. Indianul răspunse şi el tot aşa de mirat. Deodată, însă amândoi scoaseră ţipete de durere. Se vede că se mai aflaseră multe furnici în luminiş, care se năpustiseră acum asupra celor doi.

Din fericire, tocmai în clipa când Calcalet aprinsese creanga, un nour acoperise luna, astfel că ticăloşii nu ne puteau vedea în apă.

Cât p-aci să izbucnesc în râs când îl văzui pe Calcalet ţopăind ca nebun – cu creanga aprinsă în mână. Indianul dănţuia şi dânsul. El avea de suferit mai mult de pe urma muşcăturilor, câci era numai cu un şorţuleţ dinainte.

Deodată strigă, cu glas ascuţit ceva vânătorului, apoi sări spre iaz şi dispăru în apa. După câteva clipe îl urmă Calcalet. Cum făcusem şi noi înainte, cei doi ticăloşi abia ieşiţi la suprafaţă, începură să dea din mâini ca să alunge furnicile.

Situaţia era foarte serioasă acum. Duşmanii noştri se aflau numai la zece metri de noi. Pentru moment nu-i puteam vedea, auzeam numai plescăitul apei. Dar în curând norul avea să lase liberă luna şi atunci trebuia să ajungem la o luptă.

Acum ne venise nouă apa la moară – vorba ceea – căci ne pregătiserăm pentru aceasta. Şi cu două gloanţe se va termina repede. Fată de astfel de oameni nu încăpea cruţare.

Cu gândurile acestea îmi şi îndreptasem arma în direcţia de unde se auzea plescăitul. Nu mă gândisem însă deloc la Pongo, care jurase răzbunare celor doi.

Când luna ieşi iarăşi dintre nori, nu mai văzui capul uriaşului lângă mine. Dar Calcalet ne zări îndată şi-l preveni pe indian.

— Trage! îmi strigă Marian.

Ţintii îndată spre Huaina, care se afla în faţa mea. Înainte de a avea răgazul să apăs pe trăgaci, se întâmplă altceva.

O forţă grozavă înhăţă pe cei doi criminali. Între ei se ivi în apă o făptură întunecata, apoi răsunară două ţipete de spaimă, care se prefăcură curând în gemete. Pe locul unde se aflaseră, apa începu să spumege şi din când în când ieşea la suprafaţa un braţ enorm, negricios. Gemete înăbuşite se auzeau uneori, stingându-se într-un horcăit înfiorător.

Pongo luase asupra să răzbunarea împotriva celor doi criminali. Înainte ea norul să fi trecut, el intrase sub apă şi atacase pe ticăloşi, în

clipa când dânşii ne descoperiseră.

Deşi în apă, unde Pongo nu-şi putea desfăşura forţele în întregime, Calcalet şi Huaina fură reduşi la neputinţă, în pumnii lui.

Lupta grozavă dură numai câteva minute, apoi valurile spumegânde se potoliră. Pongo înotă liniştii spre mal, în apropierea căruia se aflau urmele focului, dar şi furnicile…

Vedeam lămurit că trăgea două trupuri după el – trupurile neînsufleţite ale ticăloşilor. Se apropia atât de mult mal, până când apa îi ajunse la genunchi.

Apoi se aplecă, o sforţare puternică şi un trup zbură cu zgomot spre luminiş. Repetă mişcarea şi ai doilea ticălos căzu şi el pe uscat – pradă bună pentru furnicile lacome.

Pongo se întoarse şi alunecă în apă ca o ştiuca. Ieşi la suprafaţă alături de noi şi zise, calm: Siafus încă la mal, *Massers* trebuie rămâne aici.

Aşadar, furnicile pe care le goniserăm noi şi cei doi ticăloşi, mai pluteau pe malul iazului. Eram nevoiţi, deci, să stăm în apă până la ziuă, când furnicile se vor fi retras în muşuroaiele lor.

— Pongo, i-ai omorât? întrebai pe uriaş, arătând spre trupurile ce zăceau pe mai.

— Pongo aşa crede, răspunse camaradul nostru, scurt.

Nu puteam face nimic împotriva sorţii celor doi criminali. Dacă nu erau încă morţi, atunci furnicile vor desăvârşi curând opera.

Cu toate astea ascultam înfiorat spre luminiş. Dar tăcerea nu era întreruptă de nici un zgomot.

Probabil că Pongo îl omorâse pe cei doi încă în apă. Sau îşi găsiseră sfârşitul sub muşcăturile furnicilor, fără şi se mai trezească din nesimţire.

Noi trebuia acum să mai rămânem liniştiţi în apă câteva ceasuri. Şi deşi asta era grozav de obositor şi neplăcut, cel puţin nu mai simţeam durerile provocate de pişcăturile furnicilor.

Ca să scurtez aşteptarea, începui să täifăsuiesc cu Marian:

— Ce vom face acum? Înaintăm mai departe spre nord-vest, că să-i căutăm pe cei doi dispăruţi?

— Da, trebuie să ne încredinţăm daca spusele lui Calcalet, că ar fi lipsiţi de apa, se întemeiază pe adevăr. Dar singuri nu puteam face asta acum. Trebuie să ne înapoiem ca să luam ajutor din satul indienilor Toba. Să tăcem, însă, căci nu prea am încredere în Matşu Ha, tovarăşul lui Huaina. Se prea poate să se fi luat după noi, ca să se încredinţeze dacă Huaina şi Calcalet au izbutit să-şi aducă planul în îndeplinire.

— Ai dreptate, la asta nu m-am gândit – încuviinţai eu.

Şi iarăşi începui s-ascult cu încordare spre pădurea cufundată în întuneric, dacă nu cumva vreun zgomot oarecare ar dovedi apropierea

Indienilor cu pricina.

Mi se păru că timpul trece mai repede acum, din pricina încordării. Ţineam mâna cu ceasul afară din apă şi tot uitându-mă mereu la el, constatai, în cele din urmă, ca mai era o jumătate de oră până la ziuă.

Tocmai vroiam să-i spun lui Marian că puteam începe să înotăm spre mal, deoarece furnicile s-or fi retras, după toate probabilităţile – când auzii două zgomote, care-mi readuseră în minte toate primejdiile pe care le puteam aştepta aici.

Primul zgomot fu pârâitul unei crengi uscate. Nu putea fi decât un om, căci nici un animal n-ar fi făcut un astfel de zgomot. Aşa dar, avea dreptate Marian, că Matşu ne dădea târcoale.

Al doilea zgomot fu răgetul îndepărtat al unui jaguar. Venea dinspre răsărit; poate că era aceiaşi care fusese alungat de furnici.

— Atenţiune! şopti Marian. Va veni Matşu, pistoalele pregătite!

Fireşte că ne fusese cu neputinţă să ţinem tot timpul pistoalele deasupra apei. Nici nu era nevoie, de altfel, căci rămâneau bune de întrebuinţat chiar dacă stăteau câteva ceasuri în apă. Trăsei imediat pistolul din dreapta afară şi-l îndreptai spre marginea de sud-vest a pădurii, de unde se auzise creanga pârâind.

Se scurse astfel un sfert de ceas, apoi auzii foşnet slab de crengi. Un om se strecura printre tufe, căci un animal n-ar fi făcut atâta zgomot. Trebuia să fie Matşu indianul, care împreună cu Huaina făcuse diferite expediţii şi tot cu ei împreună ţinuse prizonier pe profesorul Huerta.

Atenţiunea mea încordată fu iarăşi abătută, însa. Un mârâit slab dinspre partea de răsărit a luminişului vestea apropierea jaguarului. Trebuia să ne împărţim, deci, luarea aminte între cei doi duşmani.

Câteva minute totul rămase liniştit. Omul care se apropia auzise şi el, de sigur, mârâitul fiarei şi daca era Matşu, cunoştea şi ei primejdia.

Pe de altă parte şi jaguarul trebuie să fi simţit apropierea omului şi atunci devenea mai băgător de seama, fireşte.

— Ia seama! şopti Marian. Tu jaguarul. Robert!

Eram astfel aşezaţi, încât eu aveam la stânga marginea de răsărit a pădurii, de unde se auzise mârâitul jaguarului, imediat îmi îndreptai atenţiunea într-acolo. Mă puteam bizui pe Marian că nu va slabi din ochi pe Matsu:

Deodată, camaradul nostru negru şopti:

— *Massers* fie liniştiţi, Pongo veghează.

Chiar în situaţia de acum, pentru el nu era mare lucru să vegheze asupra indianului, cât şi a jaguarului. Eu însă nu mă simţeam prea bine, după cele îndurate.

Cât de uşor i-ar fi venit fi venit lui Matsu să ne trimită, din umbră, câteva săgeţi otrăvite. Şi atunci nu mai era de sperat să-şi facă efect contraotrava, pe care o înghiţisem cu câteva ceasuri în urmă.

Eram cam nervos, dar cu toate acestea observam cu luare-aminte

marginea răsăriteană a pădurii, în vreme ce ţineam încleştată arma deasupra apei. Şi iarăşi se întâmplă altfel cum îmi închipuisem.

Marian scoase deodată un şuierat slab. Privii imediat spre marginea de miazăzi a pădurii, de unde se auzise zgomotul crengilor frânte.

Văzui acum o făptură negricioasă, care se strecura printre tufe. Era un indian, după cum băgai de seamă, căci purta numai sorţ.

Râmase nemişcat în faţa tufişurilor şi asculta. Noi nu ne clinteam. Era aproape cu neputinţa să ne zărească, doar dacă s-ar fi uitat din întâmplare la suprafaţa apei.

Cu băgare de seamă făcu câţiva paşi. Prin asta veni în lumina lunii şi atunci îl recunoscui pe Matşu, tovarăşul lui Huaina.

Trebuie să fi observat osemintele celor doi criminali căci, după o scurtă şovăială se târî binişor spre marginea iazului, la locul unde Pongo zvârlise trupurile ucişilor.

Îl urmării cu ţeava pistolului meu. Îndată ce-şi va fi aruncat privirea spre iaz, trebuia să apăs pe trăgaci, ca să-i iau putinţa să ne ameninţe cu săgeţile-i otrăvite.

Acum se afla chiar lângă locul unde zăceau cele două cadavre. Tresări puternic şi se dădu înapoi. Priveliştea care i se oferea nu prea era frumoasă, căci în ceasurile scurse furnicile îşi desăvârşiseră opera distrugătoare.

Apoi, însă, se întoarse încet. Mâna mi se încleştă mai tare pe armă, căci venise clipa hotărâtoare. În momentul următor trebuia să ne observe capetele pe suprafaţa sclipitoare a apei.

Atunci zbughi din desiş un trup bălţat, din partea răsăriteană a luminişului. Un pufăit uşor, un ţipăt grozav al lui Matşu şi în aceeaşi clipă şi zăcea sub labele unui jaguar uriaş.

Trăsei, fără voie. Deşi ne era un duşman înverşunat, nu mă lăsa inima să văd cum e sfâşiat de fiară.

Înţelesei însă îndată că dădusem greş. Din pricina enervării şi a repeziciunii, ţintisem prost. Jaguarul scoase un răget furios şi se repezi în iaz.

Cu iuţeala fulgerului căpăţâna lui ieşi la suprafaţă, ţâşnind spre mine. Depărtarea era de cel puţin opt metri. Îmi descărcat pistolul în capul negricios, fără nici un rezultat.

În acelaşi timp, însă, detună îndărătul meu arma lui Marian. Cu toate acestea primejdioasa fiara se apropia cu repeziciune.

Atunci vâjâi pe lângă mine un trup uriaş. Era Pongo care se arunca înaintea fiarei înfuriate.

Văzui sclipind enormu-i cuţit de spintecat rechini, apoi el dispăru în apropierea jaguarului.

Acesta mai era numai la cel mult doi metri de mine. Smulsei celălalt pistol, temându-mă, totuşi, că nu voi face nici o ispravă cu el, din pricină că stătuse mult timp în apă. Dar când scosei mâna la

suprafaţa ca să trag în jaguar, acesta dispăru brusc.

Sub apă se stârnise, zvârcoleli sălbatice. Simţeam aproape trupeşte lupta înverşunată ce se dădea în apropierea mea. Apoi se ivi un cap şi glasul lui Pongo se auzi:

— Totul bine, *Massers*.

În acelaşi timp ridică puţin în sus trupul neînsufleţit al jaguarului. Îl înjunghiase sub apă, cu ajutorul cuţitului său. Şi era atât de liniştit, de parcă ar fi fost ceva cu totul firesc.

— Pongo, îţi mulţumesc!

Atâta izbutii să îngân, căci moartea fusese doar la un pas de mine.

— *Masser* nu mulţumeşte – zise uriaşul, stingherit – Pongo făcut cu plăcere, *Masser* merge acum liniştiţi pe uscat.

— Şi eu cred ca acum putem cuteza – spuse Marian – furnicile s-or fi cărat, altminteri n-ar fi venit jaguarul în luminiş.

Înaintarăm spre mal şi păşirăm pe uscat. Pongo trăsese după sine hoitul jaguarului şi acum îl scoase din apă, încordându-şi puterile.

Lămpile noastre de buzunar, de construcţie specială, funcţionau cât se poate de bine. Marian îndreptă îndată razele lămpii sale spre luminiş.

Când văzui rămăşiţele pământeşti ale celor doi ticăloşi, întorsei capul cu groază. Apoi ne aplecarăm asupra lui Matşu, care stătea nemişcat.

Orice ajutor era de prisos. Ghearele ascuţite ale jaguarului sfâşiaseră gâtul indianului. Afară de asta, văzurăm îndată că fiara îi zdrobise şi ceafa. Aşa obişnuiesc jaguarii şi panterele când ridică o vietate mai mare.

Din fericire, nu mai era nici o furnică în luminiş. Ne căutarăm bagajele şi, după cum băunisem, raniţele dispăruseră. Nici din hainele de rezervă şi lingerie nu mai rămăsese nimic. Dar cutiile de conserve şi câteva medicamente mai existau.

În vreme ce noi adunam resturile, Pongo jupuia jaguarul.

Curând se iviră şi zorile şi Marian îngrămădi vreascuri, aprinzând un foc. Pe când deschidea câteva cutii de conserve, zise:

— Acum trebuie să ne înapoiem în satul indienilor Toba. Trebuie să ne completăm provizia de merinde şi în primul rând să vedem de alte raniţe. Cred că indienii ni le vor putea face din piele. Cât priveşte de haine de rezervă şi rufe, va trebui să mai aşteptăm, fireşte, până vom fi într-un oraş. Trecem noi şi peste asta.

Într-acestea, Pongo sfârşise cu jupuitul jaguarului. Frecă partea dinăuntru a blănii cu creierul fiarei, o împături apoi şi se apropiă de noi:

— *Massers* merge înapoi la indieni? întrebă el.

— Da, Pongo, trebuie – răspunse Marian – dar mai întâi să mâncăm.

Cadavrul lui Matşu şi rămăşiţele lui Calcalet şi Huaina n-aveau ce să ne tulbure, căci trebuia să câştigăm puteri. Şi deoarece ne aşezarăm cu spatele la ei, mâncarea ne prii de minune.

Apoi ne pregătirăm de drum. Îmbrăcămintea de pe noi se uscă îndată; la căldura focului, adăugă curând aceea a soarelui, care se înălţa tot mai mult pe cer.

Pongo înveli restul cutiilor de conserve în blana jaguarului, pe care şi-o încărcă apoi în spinare ca un sac. Mai aruncarăm o privire scurtă în luminişul unde fusesem cât p-aci s-o sfârşim în chip atât de tragic.

N-avea nici un rost să ne pierdem vremea cu înmormântarea lui Matşu, căci n-ar fi trecut mult şi animalele care veneau pe acolo l-ar fi dezgropat iarăşi.

Intrarăm din nou în pădurea sălbatecă. Trebuia să ne grăbim, pentru ca să ajungem în satul indienilor încă înainte de a se înnopta. Pongo ne dădu pilda, luând-o înainte în pas milităresc.

Şi târziu după amiază – făcurăm numai un scurt popas pentru masă – ajunserăm în satul indienilor Toba.

Cu ajutorul tânărului Hua, cu care ne puteam înţelege în oarecare măsură, povestirăm căpeteniei păţaniile noastre. În acelaşi timp mulţumirăm şi lui Oro, fata căpeteniei, pentru contraotrava care ne salvase de la o moarte grozava.

Apoi ne sfătuirăm cu căpetenia asupra planului nostru de a-i căuta pe cei doi nemţi dispăruţi. După cele ce ne spusese Calcalet, nu mai puteam nădăjdui să-i găsim în viaţă cu toate acestea vroiam să ne încredinţăm cu proprii noştri ochi de soarta lor.

Căpetenia ne făgădui sprijinul sau. În primul rând, aveam nevoie de raniţe. Asta trebuia să dureze cel puţin o zi şi cum avem trebuinţă de odihnă după atâtea câte îndurasem, răgazul acesta ne fu binevenit.

Hua dădu din cap cu însufleţire când îi exprimarăm dorinţele noastre şi făgădui să se îngrijească pentru întocmirea cât mai repede a unor raniţe, din piele de cerb. Apoi luarăm loc alături de căpetenie la foc şi mâncarăm o friptură minunată.

Când se lăsă întunericul, oboseala ne prididi şi ne duserăm să ne culcăm în aşternuturile moi din coliba ce ne fu pusă la dispoziţie.

În căutarea celor doi dispăruţi avurăm prilejul să cunoaştem multe din moravurile indienilor Toba; în acelaşi timp, însă, întâmpinarăm aventuri într-adevăr extraordinare. Despre acestea îţi voi istorisi cu alt prilej, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Observații

[←1]

„Disperaţi” – adunătură de oameni fără căpătâi, în mare parte certaţi cu justiţia.

Aventurile submarinului Dox 127

Hans Warren

I
O VÂNĂTOARE PRIMEJDIOASĂ

UN FOŞNET UŞOR într-un tufiş de la marginea luminişului unde făceau popas de amiază cei cinci camarazi, îl îndemnă pe George să pună îndată mâna pe puşcă. Astfel de zgomote înseamnă totdeauna în pădurile seculare ale Indiei o primejdie.

Chiar şi Petre, care şedea lângă el, se trezi din toropeală şi apucă în grabă revolverul. N-ar fi fost de mirare să fie atacaţi de vreo fiară – mai ales că mişună codrii pe acolo de tigri.

George avea însă destulă experienţă în ale vânătoriei şi ştia că tigrul se furişează pe nesimţite, fără zgomot, de prada ochită de el. Dimpotrivă, această fiară atât de temută în junglă se strecoară binişor printre tufe şi se repede dintr-o săritură, cu un răget sălbatec, în spinarea victimei sale.

O fi poate vreun cerb care se apropia atât de neprevăzător şi camarazii se bucurau că vor avea în sfârşit carne proaspătă pentru cină, căci se săturaseră până în gât de conserve.

Dar George lăsă repede puşca în jos, văzând mişcându-se din tufiş o făptură omenească. Era un indian care părea să fie rănit, căci venea clătinându-se pe picioare spre foc, pe când ochii îi luceau în friguri şi căuta din când în când cu teamă îndărătul sau. Era deci urmărit.

George şi Petre săriră îndată în picioare – ceilalţi camarazi se treziră şi ei – tânărul alergă înaintea indianului şi întreba:

— Cine eşti şi de ce pari atât de înspăimântat? Eşti urmărit?

— Mă cheamă Daro, răspunse, cu glas slab, indianul; am vânat o panteră, am fost rănit şi sunt fugărit de soaţa ei.

— Minunat! exclamă George cuprins de frigurile vânătoarei; poate vine şi dumneaei în luminiş ca să-i facem cunoştinţa. Nu-ţi fie teamă, Daro, aici la noi eşti în siguranţă.

— Acum nu mai mi-e frică, răspunse indianul, ruşinat. Sunt renumit ca vânător de animale sălbatece şi am autorizaţie în regulă ca să port arme. Am fost nevoit să fug fiindcă panteră m-a lovit cu laba peste mână de mi-a căzut puşca şi auzeam pe soaţa ei apropiindu-se.

— Eşti într-adevăr un vânător îndrăzneţ dacă ai avut curajul să înfrunţi singur o pereche de pantere, zise acum căpitanul Farrow. Ia să-ţi vedem rănile! *Sahib* doctorul o să ţi le panseze.

Doctorul Bertram examină braţul drept al Indianului care îşi sumesese mâneca. Ghearele panterei lăsaseră urme adânci în carne, dar din fericire nu ajunseseră până la vine. Cusu repede rănile şi le pansă. Daro se înclină în semn de mulţumire; îşi recăpătase pe deplin liniştea.

După ce aruncă o privire cercetătoare asupra camarazilor, se întoarse spre George, se uita lung la el, apoi zice:

— Sahib, văd că eşti viteaz şi neînfricat. Vrei să te duc la locul unde zace pantera? Soaţa ei trebuie să fi rămas lângă rănit şi nu va porni după urmele mele decât după ce acesta îşi va da sufletul.

— Bine, Daro, să mergem. Tata, ai ceva împotriva unei vânători de pantere? se adresă apoi tânărul căpitanului. E departe până acolo, Daro?

— Nu, *Sahib,* cel mult şase sute de paşi.

— Nu putem lăsa însă lucrurile noastre fără pază, zise căpitanul. Unul din noi trebuie să rămână aici.

— Rămân eu, se oferi îndată doctorul Bertram. Sunt şi aşa cam obosit şi în lipsa voastră voi pregăti cele de trebuinţă pentru pansat, dacă s-ar întâmpla să fie careva din voi rănit. Cu panterele nu e de glumă.

— Zău? Frumoase perspective! zise George râzând. Nădăjduiesc însă cu nu-ţi vom da de lucru, dragă doctore. Haidem, Daro! Dar lasă-mă pe mine să merg înainte, căci s-ar putea ca pantera să fi murit în vremea asta şi soaţa să fi pornit pe urmele tale.

Daro arătă înspre tufişul pe unde venise. Când George pătrunse înăuntru, văzu desluşit cărarea pe care şi-o croise indianul în fuga lui. Ducea vreo treizeci de metri prin desiş, pe urmă dădea pe o potecă bătătorită de urmele animalelor sălbatice.

Dar în curând înfăţişarea pământului se schimbă. Desişul se rărea, uriaşii copaci ai pădurilor seculare dispărură cu totul, pământul devenea pietros şi bolovani de diferite mărimi se vedeau din ce în ce mal mulţi. Când se sfârşi pădurea, George se pomeni înaintea unei întinse pustietăţi pline de stânci. Se opri în loc şi privi cu atenţie stâncile uriaşe şi colţuroase, pe care o catastrofă naturală din timpurile străvechi le îngrămădise de-a valma.

Era mult mai primejdios aici de a înfrunta panterele decât în pădure. Oare unde şi le fie vizuina? Să se afle soaţa pe aproape undeva la pândă, aşteptându-şi duşmanii pentru a le sări în spate?

— Ştii unde e bârlogul panterei? întrebă tânărul, în şoaptă, pe Indian.

— Nu, Sahib, m-am luat după urmele fiarei care duc acolo, la stânca aceea înaltă şi am văzut-o abia când se pregătea de săritură. Atunci am tras. Am rănit-o destui de grav, dar a mai avut puterea să se repeadă la mine şi să-mi dea cu laba peste mână, încât am scăpat puşca. Am auzit apoi răgetul celeilalte la o mare depărtare şi am luat-o la fugă.

— Hm… aş fi fost mai bucuros să ne atace aici, căci dacă apucăm pe după stânci, e mult mai periculos pentru noi.

— Atunci să ne întoarcem, zise căpitanul, zâmbind. O să vie ea după noi ca să-şi răzbune soţul. Poate că a luat-o pe alt drum spre luminiş şi-l atacă pe doctorul nostru pe neaşteptate.

— Nu se poate, răspunse George. S-ar fi luat pe urmele lui Daro şi am fi întâlnit-o. În nici un caz nu renunţ la vânătoarea asta şi trebuie neapărat să dau de vizuina fiarei, deşi ştiu că primejdia e mare şi trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Eu cred că e mai bine să aşteptăm aici până se va ivi pantera, îşi dădu cu părerea căpitanul. Mult nu o să mai treacă, dacă, după cam spune Daro, cealaltă a fost rănită într-adevăr de moarte.

— Nu mai încape îndoială, zise băştinaşul. A mai putut doar să mă izbească peste mână, pe urmă a căzut grămadă, scoţând un răget înfiorător. Trebuie să fi murit până a…

Un urlet scurt făcu pe indian să-şi rupă vorba. De unde venea nu-şi puteau da seama, căci urletul se izbea de stânci şi ecoul îl repeta din toate părţile. Se înţelegea însă desluşit că pantera îşi dădea sufletul şi urletul acesta era poate cel din urmă pe care mai avusese puterea să-l scoată.

George porni îndată spre stânca unde spunea Daro că împuşcase pantera.

— Ia seama, George! îi strigă căpitanul.

Îl urma pas cu pas, ţinând puşca întinsă spre dreapta, pentru a putea trage îndată ce s-ar ivi pantera cealaltă.

Lui Petre nu-i convenea de fel că nu i se îngăduise să meargă alături de George, dar când poteca se mai lărgi, căută să se ţină măcar pe lângă căpitan, cu arma de asemenea întinsă, dar de partea stângă a tânărului.

Kard mergea în rând cu Daro. Acesta îşi găsise puşca şi văzu cu bucurie că era tot în stare bună. Din locul unde dăduse de arma căzută jos, ducea o dâră subţire de sânge în spre stânci. Deşi grav rănită, pantera – ca toate fiarele de pradă – pierduse prea puţin sânge, căci rana se acoperă, în mers, de blană.

Totuşi, oricât de subţire era dâra, se putea vedea lesne şi nu mai era nevoie să dibuie, ci mergeau de-a dreptul spre vizuina panterelor.

Deodată George se opri şi ridică mâna. Ceilalţi nu se mai clintiră. Se auzi iarăşi horcăitul panterei, rănită de moarte, acum toarte aproape, îndărătul unei stânci colţuroase.

Poteca dintre uriaşii bolnavi se îngusta într-atât încât Petre trebui să rămână în urma căpitanului, care păşea după George.

Primejdia era aproape. Pantera teafără se va năpusti cu furie asupra lui George, îndată ce-l va simţi. Vizuina s-ar putea să fie chiar după ieşitura stâncii. Trebuia deci să fie cât se poate de prevăzător şi să nu se dea de gol prin vreun zgomot oarecare, ceea ce era foarte greu din pricina pietrelor presărate pretutindeni pe jos.

Ajunse în sfârşit la muchea stâncii fără să fie simţit. Se auzi iarăşi horcăitul fiarei, de astă dată venind de la oarecare depărtare. Să nu mai fi avut putere pantera să se târască până la vizuină, ci să se fi

prăbuşit aici?

George se apropiă în vârful picioarelor de stâncă şi întinse capul după muche. Soarele de amiază făcea să sclipească atât de tare pietrişul, încât îl orbi şi nu putu desluşi mai întâi nimic. Crezu o clipă că zăreşte blana vărgată a fiarei, dar îşi dădu repede seamă că nu era decât o înşelare a ochilor.

Pe urmă însă, după ce se deprinse cu lumina aceea sclipitoare, văzu jos la poalele stâncii o gaură mare. Acolo trebuia să fie vizuina panterei. Şi, ca şi când ar fi vrut să-i întărească bănuiala, se auzi iarăşi urletul fiarei venind din crăpătură.

Aşa dar primejdia era şi mai mare decât şi-o închipuise. Să fi fost vizunia afară, pe după un colţ de stâncă, era lesne să descarce un glonte şi să nimerească pantera cealaltă. Acum însă trebuia să intre în vizuină, care putea să se prelungească în chip de tunel cine ştie până unde în stâncă, deoarece schelălăitul panterei se auzise cam din depărtare.

George nu cuteza încă să iasă după colţ, căci se temea ca pantera cealaltă să nu se afle chiar la intrarea în vizuină şi să se năpustească asupră-i înainte de a apuca el să se slujească de armă.

Se trase deci binişor îndărăt şi spuse în şoaptă camarazilor cum stau lucrurile! Căpitanul păru îngrijorat, apoi zise, codindu-se:

— N-o fi tocmai o dovadă de curaj din partea noastră, dar socot că prevederea nu strică. Cred că ar fi mai bine să ne căţărăm în vârful stâncii şi când o ieşi pantera din vizuină să descărcăm de acolo câteva gloanţe în ea, fără să ne expunem la vreo primejdie.

— Nu, tată, nu numai că n-ar fi o dovadă de curaj, dar nici frumos pentru nişte vânători ca noi, răspunse George, oarecum necăjit.

Ridicase niţel glasul, tăcu însă speriat, căci de după colţul stâncii se auzi un pufăit mânios.

Camarazii se dădură repede câţiva paşi înapoi. Ştiau că trebuie să se îndepărteze atât cât să rămână destulă distanţă între ei şi fiară pentru a o putea nimeri.

Gata de luptă, aşteptau să se ivească pantera. Dar ea nu se arăta. Poate că soaţa ei nu murise încă, sau zgomotul pe care îi auzise nu şi-l putea lămuri şi pufăise numai aşa, într-o doară.

— Totuşi trebuie să înaintăm, zise George, cu gas coborât. A, mi-a venit o idee! Petre, n-ai vrea tu să te întorci în pădure şi s-aduci câteva crăci uscate de care să ne putem sluji drept făclii? Voi arunca pe urmă câteva surcele aprinse lângă gura vizuinii, apoi pătrundem cu făclii înăuntru. Pe cât mi-am putut da seamă, se întinde până în inima stâncii. Pantera se va da înapoi înaintea luminii şi voi avea astfel răgaz să ochesc bine.

— George, asta e o vânătoare mult prea primejdioasă, mormăi căpitanul. Să încercăm mai bine să înăbuşim fiara acolo unde e. Dacă

Petre aduce odată cu vreascurile şi un maldăr de frunze, cred ca o să fie chip.

— Eu nu cred că vânătoarea aceasta e chiar atât de primejdioasă, răspunse George. Din câte am citit eu, ştiu că în Munţii Stâncoşi ai Americii astfel se vânează panterele. De ce nu ne-ar reuşi şi aici în India? Te rog, tată, lasă-mă să fac cum ştiu eu!

Căpitanul şovăia încă; ar fi împlinit cu plăcere voia fiului său, se codea însă să-şi ia o astfel de răspundere. Dar Petre, care vedea dorinţa arzătoare a tânărului, zise foarte liniştit:

— Dacă mă duc şi eu cu domnul George, nu o să se întâmple nimic, domnule căpitan. Am eu grijă de dumnealui şi nu o să las să se apropie prea mult pantera de el.

— Vezi, tată? Acum când o să-i ştii pe Petre cu mine, poţi fi fără grijă. Zău, fă-mi hatârul ăsta şi lasă-mă să mă duc!

— Bine, fie! Te aş ruga însă să fii cu mare băgare de seamă.

— Se înţelege că o să fiu, îţi făgăduiesc şi o să mă ţin de cuvânt.

Petre nu mai aşteptă ordinul căpitanului ci o luă în fugă spre pădure, ca să adune vreascuri şi crengi cu răşină pentru făclii.

În vremea asta camarazi nu slăbeau din ochi stânca de după care se putea ivi în fiece clipă pantera. Căpitanul lămuri în limba hindusă vânătorului de pantere planul lui George. Ştia că aceşti vânători băştinaşi îşi pricep meseria şi guvernul englez nu dă autorizaţia de a purta armă de foc decât celor într-adevăr destoinici.

Daro ascultă cu luare aminte cele ce-i spunea căpitanul, apoi, după ce chibzui câtva timp, zise:

— Sahib, am vânat multe pantere şi ştiu că o pereche care s-a statornicit într-o peşteră din stâncă e mult mai primejdioasă decât una care hoinăreşte prin junglă sau pădure. Dar tânărul *Sahib* ştie ce vrea şi că panterele se tem de foc. Cred că va birui pantera, căci văd de pe chipul său că e omul pentru aşa ceva.

George auzise multe laude aduse vitejiei sale, fără să pună însă preţ pe ele. Totuşi, în clipa aceasta se simţi foarte mândru de cele ce auzea.

Căpitanul se bucura şi el. Zise zâmbind:

— Vezi, dragul tatii, Daro ţi-a fost cel mai bun avocat. Totuşi, te rog din suflet să fii prevăzător. N-ai făcut încă o astfel de vânătoare şi, deşi din citit lucrurile par foarte simple, în realitate însă se prezintă cu totul altfel.

— Da, tată, o să te ascult, răspunse tânărul, grav. Ştiu prea bine ce primejdie mă aşteaptă, dar ştiu în acelaşi timp că o voi înfrunta fără frică.

Iarăşi se auzi după coltul stâncii pufăitul acela mânios. Daro, care în vremea asta se dăduse mai aproape, se retrase repede şi îi şopti lui Farrow:

— *Sahib* căpitane, cunosc din pufăitul panterei. Ştiu ca fiul tău va

ieşi biruitor şi va trece cu bine primejdia.

Farrow se uită nemulţumit la el şi mormăi cu ciudă:

— Atât îmi mai lipsea, să-mi zăpăcească băiatul… George ştie el de ce e în stare, n-are nevoie să-i mai sucească şi indianul ăsta ciudat capul. Te pomeneşti că nici nu e drept cine se dă, ci vreunul din asociaţiile acelea pe care le-am biruit noi cândva. Dar o să fim cu ochii în patru…

Petre se întoarse cu o sarcină de vreascuri şi crăci răşinoase.

George făcu un mănunchi din ele, ca să nu se împrăştie când le va arunca, pe urmă aprinse mănunchiul, luă două crăci groase şi le vârî în brâu, ca să le aibă drept făclii; luă în mâna dreaptă un revolver, pomi cu băgare de seamă în vârfui picioarelor spre coltul stâncii şi aruncă mănunchiul de vreascuri aprinse în gura peşterii.

Se auzi aproape îndată un pufăit mânios. George zări câteva secunde o labă mare izbind în legătura cu vreascuri aprinse, dar până ce apucă el să ridice arma, ba chiar înainte de a vedea bine trupul tărcat al primejdiosului duşman, acesta se şi dăduse înapoi.

Pesemne că pantera mai avusese de-a face cu oameni şi ştia că odată în puterea lor, nu mai e scăpare.

Dar tocmai din această pricină primejdia e şi mai mare pentru vânător.

George se întoarse fără să-şi dea seamă şi se uită ia Daro. Ştia bine că indianul acesta, care îşi petrecuse mai toată viaţa în junglă printre animale sălbatece, era singurul om de la care putea aştepta o îndrumare.

Daro însă dădu din umeri şi privi o la deschizătura peşterii unde se aflaţi la câţiva metrii de pantere.

Acum George nu mai stătu pe gânduri. Îşi dădea seamă că primejdia care-l pândea era neînchipuit de mare, dar că zăbava în clipele acestea o mai mărea încă. Nu trebuia să-i lase panterei înfuriate timp să se dezmeticească. Se trânti deci la pământ, aprinse făclia şi începu s-o plimbe pe dinaintea deschizăturii.

Se auzi iar un pufăit, atât de aproape încât tânărul apăsă fără să vrea pe trăgaci. Ecoul puternic al detunăturii în crăpătura din stâncă îl făcu pe el însuşi să tresară speriat şi încă înainte de a-şi reveni din spaimă, simţi în faţă o răsuflare fierbinte şi împuţită, urmată de un răget care îl asurzi.

La cel mult douăzeci de centimetri de ei luceau doi ochi verzui, scânteietori şi o lovitură de labă stârni praful din gura peşterii, care aproape îl orbi.

Tocmai vroia să tragă iar, când băgă de seamă că, speriată de flăcările care îi jucau pe dinaintea ochilor, pantera o luase la fugă îndărăt. Viteazul tânăr nu mai şovăi o clipă. Se târî înainte, cu făclia aprinsă în mâna stângă, cu revolverul în dreapta.

După câteva momente se lovi de trupul panterei împuşcate de Daro, care îşi dăduse în sfârşit sufletul. În orice caz, matahala zăcea nemişcată şi George se gândi că va avea astfel o bună acoperire dacă pantera rămasă în viaţă l-ar ataca pe neaşteptate.

II
ÎN VIZUINA PANTERELOR

CÂND TÂNĂRUL VRU ÎNSĂ să se târască mai departe, trupul care părea neînsufleţit se rostogoli pe o parte şi o labă îi izbi peste umăr. Nu se putu da destul de repede înapoi ca să se ferească. Noroc că Petre descărcă la repezeală un glonţ şi fiara se potoli pe vecie.

— Sfinte Dumnezeule, şopti uriaşul, mare spaimă am tras când am văzut fiara mişcând! Fii, rogu-te, cu mai mare băgare de seamă de acum încolo! Mă tem că pantera cealaltă e pe aproape.

— Fireşte că o să fiu, îl linişti tânărul. Nu te îndepărta însă prea mult.

Dădu în lături laba grea a leşului de pe umărul său şi se târî peste el. Peştera se îngustă din ce în ce, părând că se prelungeşte ca un tunel în inima stâncii.

Se grăbi să înainteze. Crăcile aduse de Petre erau pline de răşină şi ardeau cu flacără, dar se mistuiau repede. În nici un caz nu trebuia să rămână pe întunerec.

Pe lampa lui de buzunar nu putea să se bizuie, căci tocmai flacăra speria fiara; poate că lumina potolită a lămpii n-ar fi folosit la nimic.

În curând întâia faclă fu pe sfârşite; Petre îi întinse alta, pe care o aprinse la cealaltă, apoi porniră mai departe.

Şi iarăşi scânteiară aproape de ei ochii panterei, dar după ce descărca un glonţ nu auzi horcăitul aceia care ar fi dovedit că fără ar fi fost lovită de moarte, ci un pufăit mânios, care se îndepărta. Aşa dar pantera se retrăgea tot mai adânc în tunelul acela fioros.

După ce George mai făcu vreo câţiva metri, dădu de o cotitură. Ştia acum de ce nu nimerise împuşcătura; probabil că pantera scosese numai capul pe după cot şi şi-l trăsese îndată înapoi, când îi căzuse lumina în ochi, aşa că glonţul trecuse pe lângă ea şi se izbise de peretele stâncii.

George se târî după cot; gangul se îngustase într-atât încât abia se mai putea strecura prin el. Îşi spunea că va ti greu de scos de acolo leşul panterei după ce o va ucide – lucru de care era sigur. Că ar putea fi el sfâşiat de fiară, nici prin minte nu-i trecea.

Se târî tot mai repede. Petre, al cărui trup uriaş nu se putea strecura pe alocurea decât cu anevoie, rămase în urmă şi îl rugă să fie cu mare băgare de seamă. George însă nu vroia să renunţe cu nici un preţ la vânătoarea aceasta, ci s-o termine cât mai curând. Îşi zicea că

gangul trebuie să se sfârşească în cele din urmă şi atunci va încolţi fiara, ca s-o răpuie fără doar şi poate.

Deodată se pomeni într-o peşteră atât de mare încât nu ajungea flacăra făcliei ca s-o lumineze. George aprinse atunci lampa de buzunar şi cu revolverul în mâna cealaltă, intră în peşteră. Rămase uluit de ce vedea.

Pereţii înalţi ai peşterii erau netezi şi, după ce se uită mai bine, băgă de seamă că fuseseră neteziţi de mână omenească, dovadă inscripţiile săpate în piatră, care păreau să fie din vremuri străvechi. Erau desene ciudate cu subiect religios, cum numai în ţările asiatice se mai găsesc.

Petre izbutise să-l urmeze şi întrebă în şoaptă pe George ce s-a întâmplat. George păru că se trezeşte ca din vis. Plimbă repede lumina lămpii în peşteră şi nevăzând pantera se târî înăuntru cu Petre după el.

Acesta rămase încremenit de cele ce vedea.

— La aşa ceva zău că nu mă aşteptam, zise în cele din urmă uriaşul. Oare or fi locuit oameni aici în inima stâncii, domnule George?

— Fără îndoială. Cea mai bună dovadă sunt desenele acestea de pe pereţi. Probabil că peştera a slujit odinioară de templu, dar intrarea va fi fost cândva mult mai uşor de străbătut. Vom cerceta asta mai târziu. Deocamdată e vorba să vedem ce s-a făcut pantera.

Se uitară cu atenţie în jurul lor, apoi Petre arătă spre peretele din dreapta, unde se vedeau aproape de pământ nişte găuri. Erau atât de mari că putea trece un om prin de, târându-se însă pe burtă.

Pe aci trebuie să fi dispărut pantera.

Ca să-şi dea seamă cât de adânc duceau în stâncă, George se lăsă la pământ şi lumină pe rând înăuntru fiecare gaură.

Păreau să se lase de-a dreptul în jos. Rămânea acum să afle în care din găuri intrase pantera.

Se dădu mai aproape şi cercetă cu încordare marginile colţuroase ale găurilor. La cea de-a treia găsi ce căuta, adică vreo câteva fire de blană. Când se aplecă mai bine, simţi şi mirosul acela al fiarelor sălbatece. Va să zică adevărata vizuină a panterelor era aci, în inima stâncii.

George aprinse o a treia făclie, se întinse la pământ şi o vârî în gaură. După cum băgase de seamă înainte, gangul cobora drept în jos şi după câţiva metri făcea un cot ascuţit spre stânga, iar când George întinse într-acolo craca aprinsă, se auzi un mârâit înfuriat şi speriat în acelaşi timp Totodată laba panterei izbi cu putere în pământ, cât p-aci să lovească făclia.

Aci se sfârşea deci gangul şi George se afla în faţa vizuinii fiarelor. Trebuia acum să chibzuiască bine cum ar putea nimeri pantera, căci

dacă ea nu avea unde să se mai dea îndărăt, situaţia devenea şi mai primejdioasă, fiindcă George nu cuteza să întindă capul ca să poată vedea înăuntrul vizuinii.

— Mai bine să ne întoarcem, şopti Petre. Nu cred că e chip de făcut ceva. Haidem, domnule George, să pândim fiara sus în peşteră şi să-i facem acolo de petrecanie.

George însă nu vroia să renunţe tocmai acum, când era aproape de ţintă. Puse jos făclia aprinsă, întinse mâna şi zise uriaşului:

— Petre, mai dă încoa o creangă!

După ce o aprinse şi pe asta, o aruncă repede după cotitura gangului.

Se auzi imediat un urlet de furie şi durere. Tânărul ţinea revolverul întins, aşteptându-se ca fiara să se repeadă din câteva sărituri în gang. Dar pantera rămase în vizuină şi, după râcâitul labelor ei, se cunoştea că mai are loc să se dea înapoi. F[ră să asculte de prevenirile lui Petre, George se apropiă şi se uită prin deschizătură în vizuina.

Într-o încăpere cam de mărimea unei odăiţe, fiara se lipise de peretele din fund. Craca aprinsă pe care o aruncase el înăuntru ardea încă, jos lângă intrare.

Ochii scânteietori ai fiarei erau o ţintă minunată pentru trăgător. George ochi şi apăsă de două ori la rând pe trăgaci. Cu un urlet grozav trupul vărgat sări în aer, dar gloanţele nimeriseră bine, fiara nu mai putea fi acum primejdioasă. Se zvârcoli de câteva ori, apoi rămase nemişcata.

— Uf! făcu tânărul, răsuflând uşurat. Acum să vedem cum trecem în vizuină ca să jupuim fiara.

— Ia seama, domnule George! Încredinţează-te mai întâi dacă e cu adevărat moartă. N-ai văzut adineauri că fiarele astea au nouă suflete?

— Lasă că nu mă tem, sunt sigur că am nimerit-o bine. O s-o apuc însă de labă ca să vedem dacă mai mişcă.

Pantera era însă moartă de-a-binelea. Se apucară îndată s-o jupoaie, apoi ieşiră iar în peşteră.

— Tare aş avea poftă să cercetez acum şi celelalte vizuini, zise George. Poate dăm de ceva interesant. Mi-e însă că are să se neliniştească tata şi camarazii de lipsa noastră. N-ai vrea să te duci tu să-le spui, Petre?

— Nu sunt bucuros să te las singur, domnule George. Cine ştie ce primejdii ascund gangurile astea.

— Aşi! Nu mai se poate întâmpla nimic. Alte pantere nu mai pot fi aici, căci astea nu le vor fi lăsat să le încalce drepturile şi altceva n-are ce să fie. Du-te, Petre, că viu şi eu numaidecât. Sau dacă vrei, întoarce-te după ce îi vei fi spus tatii cum stau lucrurile. Poate că te însoţeşte şi doctorul, pe el au să-l intereseze cred desenele astea de pe pereţi.

— Bine, domnule George, mă duc, dar te rog, fii cu băgare de seamă! S-ar putea ca aceia care au locuit odinioară aici să fi pus niscaiva capcane.

— Fireşte ca o să fiu cu băgare de seama, încercă să-i liniştească tânărul. Grăbeşte-te însă ca să te poţi întoarce repede. De făclii nu mai e nevoie, fiindcă ai lampa ta de buzunar la tine. Acum, hai, şterge-o!

Dar după ce Petre dispăru cu blana panterei în gang, pe George îi cuprinse un simţământ ciudat. Se afla singur în inima stâncii, într-o încăpere unde cu veacuri în urmă sălăşluiseră oameni care erau de mult praf şi ţărână.

Se uita îngândurat la crăpăturile acelea înguste şi îşi spunea că nu avea nici un rost să se mai ostenească. Peştera în care se afla era pustie şi tot astfel va fi şi dincolo.

Odată însă hotărârea luată, nu mai vroia să renunţe; când se va întoarce Petre cu doctorul, au să râdă de el că i-a fost frica.

Se lăsă iar la pământ şi se târî în una din găuri. Cobora şi mai drept ca tunelul care ducea la vizuina panterelor, aşa că trebuia să se înfigă bine pe picioare în pământul pietros pentru a nu aluneca la vale. Deodată văzu iar ceva ce-l uimi. După vreo cincizeci de metri se pomeni înaintea unui perele de piatră. Aci se sfârşea gangul.

Pipai cu atenţie peretele, zicându-şi că trebuie să fie aici vreo uşă secretă, dar nu găsi nimic.

Vru să se întoarcă şi băgă de seamă că nu era atât de lesne cum îşi închipuia el, căci n-avea loc. Necăjit, porni de-a-ndărătelea şi ajunse, abia trăgându-şi sufletul, în peşteră.

Stătea acum la gânduri dacă să cerceteze şi celelalte hrube, se temea însă că nu va mai fi chip să se întoarcă. Îşi spunea totuşi că în curând vor sosi camarazii şi vor şti ei ce e de făcut.

Hotărât, începu să coboare alt gang, acesta era şi mai îngust şi avea tavanul scund, plin de colţuri ascuţite, care îi răneau de câte ori încerca să ridice capul.

După ce făcu însă vreo treizeci de metri, gangul se lărgea din ce în ce. Mai întâi putu să se târască în patru labe, pe urmă să umble chiar, dar aplecat de mijloc.

Din ce înainta, gangul se înălţa tot mai mult, până ce se putu ridica în picioare. Pereţii erau şi aici neteziţi, probabil tot de mână omenească.

George îşi aduse aminte de prevenirile lui Petre, că s-ar putea să se afle aici o capcană pusă încă din vremurile vechi, când sălăşluiseră oameni în tainiţa aceasta din stânci.

Pipăia cu băgare de seamă pământul cu piciorul, înainte de a se lăsa cu toată greutatea corpului, cercetând în acelaşi timp din ochi pereţii şi tavanul.

Nu văzu însă nimic ce-ar fi dat de bănuit.

În cele din urmă ajunse iar într-o peşteră mărişoară pătrată, săpată astfel în stâncă.

Până a nu apuca George să cerceteze bine încăperea, se auzi strigat pe nume. Va să zică tatăl său şi camarazii se şi aflau în peştera de sus, aceea cu desenurile acelea ciudate şi-l căutau. Alergă la locul unde se îngusta gangul şi răspunse la chemare.

— Vino repede sus, îi zise căpitanul, te pândeşte colo, jos, o mare primejdie.

Glasul tatălui său părea atât de înspăimântat încât nu mai şovăi o clipă.

— Ce e? întrebă el când fu lângă el. Unde e Daro?

Indianul ne-a povestit legenda unui oraş străvechi în inima stâncilor din care, cine a intrat acolo, nu mai iese viu la lumina zilei. Nu ştia care anume primejdie pândeşte pe îndrăzneţul ce caută să pătrundă taina pe care nimeni nu o cunoaşte. De aceea i-a fost frică să intre cu noi şi a rămas afară. Hai să mergem, vezi doar că nu e nimic deosebit pe aici.

— Cred că ai dreptate. Am mai dat de o peşteră, mai mică decât asta, dar tot aşa de goală. Nădăjduiam să găsesc ceva rămăşiţe din vechime sau vreo comoară ascunsă, n-am văzut însă decât pereţi goi – atâta tot.

— Desenurile de pe ziduri trebuie să fie foarte vechi, zise doctorul, care le cercetase cu amănunţime. Sunt subiecte religioase care se găsesc şi azi în vechile temple indiene. Aici însă s-ar părea că a trăit o sectă anumită. Poate că pe timpurile acelei oamenii aceştia aveau o altă credinţa decât a locuitorilor ţării şi se ascundeau ca întâi creştini – să se roage Dumnezeului sau idolilor cărora se închinau. Pentru scopul acesta îşi vor fi tăinuit ei lăcaşul cu atâta grijă şi legenda povestită de Daro s-ar putea să aibă un sâmbure de adevăr.

— Atunci să mergem, hotărî căpitanul. Cred că nu s-a întâmplat până acum nimic fiindcă mecanismul capcanei e atât de vechi, încât timpul îl va fi distrus, totuşi, sunt de părere să nu înfruntăm o primejdie care n-ar avea nici un rost.

III
UN LOCUITOR CIUDAT AL CODRILOR

DARO SE ÎDEPĂRTASE simţitor de crăpătura stâncii pe unde intraseră camarazii. Fu foarte mirat când îi văzu ieşind teferi şi nevătămaţi. Zadarnic încercară ei să-l descoase în privinţa vechiului oraş din stânci, indianul nu ştia altceva decât că umblă zvonul prin ţinut că nimeni nu mai ieşise viu de acolo.

Se uita cu sfială la camarazi şi nu-i venea să-şi creadă ochilor.

În cele din urmă se hotărî şi le spuse că legenda care pomeneşte de

vechiul oraş, zice că el nu s-ar afla chiar în inima stâncilor, ci prin apropiere. Căpitanul îi făgădui o mare răsplată; bănească dacă îi va duce acolo, dar indianul nu vru nici în ruptul capului să se învoiască.

— Bine, atunci o să-l căutăm noi, zise căpitanul. Sunt foarte curios să văd ce o să găsim. Există multe oraşe vechi pe care le-a înghiţit e pustiul şi le-a măcinat timpul, nu numai aici în India, ci şi în America de Sud şi Africa. Poate facem vreo descoperire interesantă. Tu, Daro, du pielea panterei ucise de fiul meu în cel mai apropiat oraş şi expediaz-o de acolo la Calcutta, pe adresa ce ţi-o voi însemna eu.

— O să te ascult, *Sahib,* răspunse indianul; te-aş ruga însă din nou să renunţi la ideea de-a căuta oraşul străvechi. Cine se apropie de el nu scapă viu de acolo.

— Am făcut noi isprăvi mai ceva, zise căpitanul, zâmbind, o s-o facem şi pe asta. Dacă oraşul acela există într-adevăr, trebuie să se afle pe aproape, căci credincioşii care veneau să se închine în templu nu puteau să facă un drum prea lung. O s-o luăm acum spre miazănoapte şi dacă dăm de oraşul cu pricina bine, de nu, iar bine, de pierdut n-avem ce pierde. Va să zică ne-am înţeles, Daro: duci pielea la oraş şi de acolo o expediezi mai departe.

— Da, *Sahib,* aşa o să fac. Îţi spun însă că fiul tău nu o să aibă parte să se bucure de ea dacă păşiţi într-adevăr în oraşul străvechi – adăugă, grav, indianul.

Deşi vorbise cu adâncă seriozitate, George zise râzând:

— Noi nu ne temem de basme, Daro. Dacă găsim într-adevăr vechiul oraş, îţi aducem şi ţie o amintire de acolo, fiindcă s-ar putea să ne mai întâlnim la întoarcere.

— Nu râde, *Sahib,* răspunse indianul, posomorât. Am văzut că eşti un viteaz care nu se teme de moarte, dar împotriva blestemului ce apăsă peste acest oraş nu ajută nici o vitejie. Te rog, *Sahib,* păzeşte-te!

— Se înţelege că o să fiu cu băgare de seamă şi-ţi mulţumesc pentru interesul ce-mi porţi. Nădăjduiesc însă că mă voi bucura multă vreme de blana panterei, chiar dacă vom intra în oraşu acela străvechi.

Vânătorul indian se uită lung în urma camarazilor după ce aceştia îşi luaseră rămas bun de la el şi porniseră către miazănoapte. Clătina îngândurat capul, încărcă apoi cele două blăni de pantere în spinare şi plecă şi el, aruncând, încă odată o privire temătoare spre stânci.

— Mahonjo o să-i omoare dacă se întâlnesc cu el, murmură Indianul. Dar eu tot o să trimit blănurile, căci vin din stâncile astea blestemate…

*

Camarazii mergeau voioşi. Ca totdeauna, George păşea în frunte. Dădură de o potecă în care nu întâlniră prea multe piedeci şi putură înainta destui de repede. După vreo zece minute de mers George zise:

— Nu cred să mai găsim oraşul şi-mi pare foarte rău. Atât de departe de stânci nu se poate să-l fi clădit ei. Nu e vorbă, am rămas cam dezamăgit şi de cele ce am văzut în peşteri, aşa că nici acolo n-o fi cine ştie ce lucru interesant. Nu mi-ar fi stricat o mică statuie de aur împodobită cu pietre preţioase, aş fi dus-o în dar Sanjei.

— Lasă că ai pentru ea diamantele din mina descoperită în Sumatra, răspunse căpitanul, zâmbind. Dar aşa eşti tu, nesăţios… Crede mă că mă bucur că n-am găsit oraşul acela străvechi, am pierdut şi aşa destul timp. Făceam mai bine dacă ne duceam la prinţul Ghasna de-a dreptul cu trenul de la Calcutta Pe de altă parte, sunt mulţumit că am avut prilejul să vedem ceva din ţara asta şi să trecem prin destule peripeţii interesante. Acum e însă timpul să ne potolim şi să ajungem cât mai repede la ţintă. George grăbise pasul şi o luase cu puţin înaintea lui Petre, după care venea căpitanul. Poteca făcea acum o cotitură după un copac mare de bael şi cum trecu de dânsul tânărul rămâne în loc, uluit. În faţa lui, lângă o tufă deasă, şedea un indian bătrân cu barba albă-colilie. Purta un şorţuleţ alb ca zăpada şi un turban la el. În mâna dreaptă ţinea un idol de aur împodobit cu pietre scumpe. Întinse mica statuie lui George, care îl întreba, uimit:

— Cine eşti şi ce vrei să fac cu statuia asta?

— Mă numesc Mahonjo, grăi cu glas adânc şi melodios bătrânul. Te-am aşteptat, *Sahib.* Din moşi-strămoşi, aşteptăm pe străinul viteaz care va trece pe lângă acest copac, ca să-i dăm întruchiparea zeului nostru. Tu o vei duce la locul ei în oraşul vrăjit, unde nimănui din noi nu i-a fost îngăduit să mai calce. Tu eşti acela care va găsi templul verde ca să pui idolul pe soclul de marmură de la picioarele statuii lui Budha, Sahib şi mulţumesc că ai venit să mă dezlegi din slujba mea de paznic.

În vreme ce bătrânul mai vorbea încă, se apropiaseră şi camarazii. Doctorul, curios, vru să apuce idolul, dar moşneagul îi aruncă o privire atât de mânioasă încât el se dădu înapoi.

— Numai acest *Sahib* poate lua întruchiparea zeului nostru, zise bătrânul Indian. Pe el l-am văzut întâi, deci el e alesul care să ridice blestemul străvechi. *Sahib,* ia statuia şi du-o în templul verde! Vei înlătura toate primejdiile ce vei întâmpina în cale, cunosc asta din privirea ta îndrăzneaţă. Nici în oraşul blestemat nu ţi-e îngăduit să intri decât singur, tovarăşii tai trebuie să rămână afară, altfel sunteţi pierduţi cu toţii, Numai tu, aducătorul zeului, poţi ajunge nevătămat în lăcaşul sfânt. Dar să nu-ţi pese de primejdiile pe care le vei întâmpina!

În timp ce bătrânul grăia atât de grav şi convingător, George întinsese mâna, ca sub o voinţă mai tare ca a lui şi luă idolul. Îl străbătu un fior când atinse metalul şi vru s-arunce jos statuia dar nu putu, ci degetele i se încleştară şi mai mult pe preţiosul obiect.

Totodată băgă de seamă cum privirea atât de vie şi tinerească până acum a bătrânului îşi pierde luciul, chipul i se destinde, trupul drept şi mândru se îndoaie pe spate şi se iasă în tufele dindărătul său, apoi glasul aproape stins murmură:

— Sahib, îţi mulţumesc că m-ai izbăvit! Din moşi-strămoşi te-am aşteptat, eu am fost cel din urmă din neamul meu. De nu veneai tu, chipul zeului nostru nu s-ar mai fi întors nicicând la locul lui, pururi ar fi dăinuit blestemul peste oraşul nostru. Îţi mulţumesc, *Sahib,* dar fereşte-te să păstrezi statuia, ar fi pieirea ta şi nu uita că numai ţie singur ţi-e îngăduit să păşeşti în oraş, tovarăşii tăi ar fi pierduţi, căci ei n-au chipul zeului, cum îi ai tu.

Glasul bătrânului se stingea din ce în ce. Închise ochii, un zâmbet de fericire i se ivi pe buze, apoi căzu istovit în tufiş.

Doctorul se apropiă de el şi îi pipăi pulsul:

— E mort. Probabil că inima îi e din cale afara de slăbită. Mai că îmi vine să cred că aştepta numai pe George ca să-şi dea sufletul. Drept să vă spun, ăsta e cel mai ciudat loc pe care l-am văzut în viaţa mea. Hm… N-aş pune mâna pe idol nici să mă pici cu ceară. Ba sunt chiar de părere ca George să ducă într-adevăr idolul în templul verde, oricât de curios ar suna cuvintele astea din gura unui om luminat din secolul al douăzecilea.

— Şi totuşi ai dreptate, dragă doctore, răspunse căpitanul. Nici eu nu m-aş atinge de idol pentru nimic în lume şi nici n-aş îngădui fiului meu să-l păstreze pentru sine. Pare să fie şi aici o minune de-a Indiei, pe care noi, europenii, nu o pricepem. Totuşi, sunt îngrijorat în privinţa lui George şi aş fi mai bucuros să lase idolul aici, lângă paznicul lui.

— Nu, tată, zise tânărul, care păru că se trezeşte ca din vis, nu mi-e îngăduit s-o fac. Simt o putere tainică în mine, care mă îndeamnă spre oraşul străvechi ca să duc statuia la locul ei. E într-adevăr ciudat, dar nu pot face altfel.

— Vad că taina asta a şi pus stăpânire pe tine, făcu înciudat căpitanul. Bine era dacă mergeam eu înfrunte în locul tău. Putea moşneagul să sporovăiască mult şi bine, nu mă luam eu după el. Despre partea mea, n-avea decât să aştepte încă zece ani de acum înainte, până să vina altul să-l izbăvească. Ei, aşa n-avem încotro, trebuie să căutăm oraşul blestemat.

— Cred că se află în direcţie nordica. Simt că suntem foarte aproape de el. Haide să înconjuram tufişul în care zace mortul. Dar n-ar fi bine să-l îngropăm întâi? Doar nu-l putem lăsa aşa.

— Nu prea îl am la inima pe moşneag, fiindcă ne împinge iar în cine ştie ce primejdie, bodogăni Petre, dar totuşi scoase de la brâu cuţitul lui enorm şi începu să caute un loc potrivit pentru groapă.

Îl găsi repede şi, împreună cu ceilalţi săpară o groapă destul de

adâncă, în care înmormântară pe bătrânul sihastru. Apoi însă George îi zori la drum.

Se părea într-adevăr că idolul îi arăta calea, căci găsi îndărătul tufişului o potecă bine bătătorită care ducea spre apus.

După vreo sută de metri poteca o lua la vale, desişul se rări şi George zări în sfârşit ruinele celor dintâi case ale ciudatului oraş din mijlocul pădurii seculare. Că era străvechi se cunoştea nu numai din felul cum erau zidite casele – din lespezi mari de piatră – ci şi din urmele lăsate de vreme, care nu cruţase nici aceste clădiri mari şi trainice.

George se opri şi zise însoţitorilor săi:

— Acum mă duc să caut templul verde. Voi rămâneţi, rogu-vă, aici! Cred că bătrânul avea dreptate când spunea că ar fi prea primejdios să mă urmaţi.

— E într-adevăr de râs, făcu necăjit căpitanul, dar am şi eu simţimântul că e mai bine să rămânem aici, la marginea oraşului. Fii însă cu băgare de seamă, George şi slujeşte-te fără zăbavă de arme îndată ce vei vedea ceva ce ţi-ar da de bănuit. Vezi de nu-ţi pierde timpul cu cercetările, pune numai idolul la locul lui şi întoarce-te repede. E într-adevăr cam fioros oraşul ăsta pustiu.

— Nici eu nu-mi pot stăpâni teama, zise doctorul, cu glas coborât. Tatăl dumitale are dreptate, George. Pune repede statuia asta afurisită la loc şi ia-o la picior! Zău că n-aş vrea să fiu în pielea dumitale. Ia te uită cu ce răutate mă priveşte idolul.

Fara să vrea, doctorul se dădu îndărăt cu frica. George însă se uita liniştit la ochii idolului, făcuţi din două rubine mari, care te înfiorau numai prin strălucirea lor.

— Ba eu găsesc că zeul mă priveşte cu blândeţe şi nu găsesc nimic fioros în el, răspunse George. Totuşi o să mă grăbesc, deoarece mai e nevoie să găsesc un loc de tabără, fiindcă nu cred ca veţi vrea să rămânem peste noapte în apropierea oraşului acesta blestemat.

— Pentru nimic în lume! Cine ştie de ce l-au părăsit foştii lui locuitori. Poate că a dăinuit aici vreo molimă de care ne am putea molipsi încă şi acum.

— Hm… tot ce se poate, zise doctorul. Sau vor mai fi prin apropiere mlaştini ale căror miasme să dea friguri mortale. Se mai poate că din pricina asta au fugit locuitorii, lăsând oraşul pustiu. Ia seama, George, să nu te răneşti pe undeva! Te pomeneşti că vechii preoţi, înainte de a părăsi oraşul, au uns pretutindeni lucrurile cu o otravă puternică al cărei efect nu s-a pierdut nici până astăzi. Hai, grăbeşte-te, voi fi într-adevăr bucuros să te văd odată înapoi. Pe George îl cuprinse un simţimânt ciudat când păşi înainte. Oare cât de vechi or fi aceste case pe jumătate năruite, făcute din material atât de tare? Care să fi fost pricina că locuitorii au părăsit odinioară oraşul?

Să-şi fi schimbat vreun râu din apropiere cursul, sau să fi secat de tot? Ori au năvălit duşmanii opri au izgonit pe localnici până în adâncul codrilor?

George se uita din când în când prin găurile ferestrelor şi ale uşilor în case, dar în afară, de molozul care acoperea podelele nu văzu nimic. Nici cel mai mic lucru pe care l-ar fi putut lua ca amintire din acest oraş misterios.

Pesemne că oamenii luaseră tot cu ei la plecare, ceea ce dovedea că plecaseră din pricina unei catastrofe naturale, dar încete şi de neînlăturat, care le dăduse răgaz să nu lase nimic după ei.

Străzile deveneau acum mai largi. Tânărul văzu cu mirare că oraşul acesta străvechi avusese o canalizare foarte bună, căci pe alocurea erau încă urme de şanţuri zidite, care nu putuseră sluji la altceva.

Ajunse la o piaţă mică în mijlocul căreia se afla o fântână cu cumpănă. George se aplecă peste ghizdurile din lespezi mari de piatră, fără să poată zări însă oglinda apei. Aruncă o piatră mărişoară în fântână şi trecu multă vreme până să audă un plescăit slab. Fântâna era de o adâncime care te înfiora. Se cutremură la gândul că aici vor fi stat cu veacuri în urmă femei vesele la taifas, pe când acum le vor fi putrezind de mult oasele cine ştie pe unde. Se întoarse şi porni mai departe.

IV
ORAŞUL MORT

CA ÎMPINS DE O PUTERE NEVAZUTĂ trecu prin mai multe străzi, coti după câteva colturi, fără să ştie pentru ce. Simţea însă că păşea pe drumul care ducea la templul verde.

Şi iarăşi cotise după un colţ de stradă, când auzi un zgomot în oraşul acela pustiu; îşi dădu seama că-l pândeşte o primejdie.

Era şuieratul unei cobre înfuriate care ieşise dintr-o gaură a unui zid năruit, George smulse repede pumnalul de la brâu, caci parcă îl oprea ceva să tulbure printr-o împuşcătură tăcerea care domnea în oraşul mort. Aşteptă în linişte şarpele ce venea spre el.

Când fu numai la un metru, George sări înapoi, Târâtoarea încercă să se ridice cu iuţeala fulgerului, ca să-şi înfigă colţii veninoşi în pulpa tânărului, dar acesta nu-i lăsă timp. Apăsă cu piciorul la pământ capul şarpelui care începu să zvârcolească cu turbare. În clipa următoare însă, George se aplecă si-l reteză de la grumaz.

Porni apoi mai departe îndrumat parcă de idolul pe care îl ţinea în mâna stângă.

Abia făcu vreo câţiva paşi şi auzi iarăşi un şuierat. Un şarpe şi mai mare decât cel dintâi ieşi fulgerător dintr-o gaură şi fu cât p-aci să-l muşte de picior. George o luă la fugă cu şarpele după ei. Văzu o piatră

mare, o ridică şi când târâtoarea îl ajunse din urmă îi zdrobi capul cu pietroiul.

Se uita apoi în juru-i. Oraşul părea să mişune de şerpi, trebuia deci să-şi caute o altă armă, căci nu era chip să le reteze capetele la toţi cu pumnalul şi dacă îl muşca vreo cobra, până s-alerge el îndărăt la doctor, otrava şi-ar fi făcut efectul şi ar fi fost prea târziu.

Zări în sfârşit, la picioarele lui, jos, în iarba înaltă un obiect de metal. Era un toiag greu de bronz, care slujise pesemne cândva ca semn al unui înalt demnitar. Era toarte frumos, împodobit cu desene religioase ca şi cele din peşteră.

George vârî pumnalul în brâu şi luă în mâna dreaptă toiagul. Acesta era o minunată armă împotriva şerpilor şi fu cât se poate de mulţumit că-l găsise, căci din ce înainta, tot mai multe târâtoare îi ieşeau în cale. Se întâmplă însă ciudatul lucru că nu apucă să ucidă decât trei din ele, celelalte se trăgeau repede îndărăt îndată ce încercau să se apropie de el.

Tânărului i se păru că toiagul avea o putere tainică şi şerpii fugeau speriaţi la vederea lui.

Dar tainele acestui oraş vrăjit nu se sfârşiseră încă. Clădirile erau în mai bună stare, ca şi când clima şi timpul le-ar fi cruţat.

În stăpânirea ciudatului toiag, George prinse curaj. Se dădu mai aproape de zidurile caselor şi privi prin ferestre şi uşi, dar toate erau pustii.

Când trecu iar pe lângă o uşă năruită, sări îngrozit în lături, trânti jos toiagul şi smuci revolverul de la brâu. Prin deschizătura cam îngustă se strecura căpăţâna enormă a unui tigru. Tigrii şi cobra, vietăţile junglei cărora cad victime atâţia oameni în India, erau acum singurii locuitori ai oraşului mort. Nici că se puteau mai buni paznici ca să nu poată pătrunde nimeni în oraşul blestemat.

Lui George i se păru într-adevăr ca se afla într-adevăr oraş vrăjit şi că foştii lui locuitori se prefăcuseră din pricina nelegiuirilor lor în şerpi şi tigrii.

Goni însă repede acest gând înfricoşător şi-nţelese că dacă nu va nimeri dintr-un singur glonţ fiara, era pierdut.

Distanta între ei nu era mai mare de un metru şi jumătate. Fără să-şi dea seamă întinse înainte măna în care ţinea idolul. Se întâmplă acum ceva ce îl făcu să i se oprească răsuflarea. Îndată ce tigrul zări statuia, sări îngrozit îndărăt şi o lua la fugă ca înnebunit.

Tânărul râmase câteva clipe buimăcit în loc, dar un foşnet abia auzit îi făcu să se dezmeticească. Repede. Aici cel mai uşor zgomot putea aduce moartea. Foşnetul se auzise în spatele lui; se răsuci fulgerător în călcâie şi văzu o cobra uriaşa, care venea ca o săgeată spre el.

Oricare altul în locul lui ar fi fost pierdut, dar George dovedi o

prezenţă de spirit uimitoare. Făcu o săritură în aer şi cum şarpele se afla dedesubtul lui, căzu cu piciorul drept chiar pe grumazul târâtoarei.

Vara revolverul în brâu, scoase pumnalul şi reteza la repezeală capul şarpelui.

Ridică apoi toiagul acela fermecat care avea puterea să înspăimânte şerpii şi porni mai departe.

Ca tigrul o luase la fugă putea să fie numai o întâmplare şi se gândea să scoată iar revolverul de la brâu; dar o putere tainica îl îndemna parca să nu o facă. De ceea apucă toiagul într-o mana, idolul în cealaltă şi îşi văzu de drum.

Se ferea însă să se dea aproape de zidurile caselor, căci îi trebuia timp. Să se slujească de revolver dacă i-ar ieşi iar vreun tigru în cale.

Deodată se şi opri ca înlemnit în loc, caci chiar în faţa lui, la aici doi metri de el, se ivi de după un bolovan enorm un tigru uriaş. Probabil că bolovanul slujise cândva de soclu unei statui, deoarece se afla în mijlocul unui pătrat deschis. Poate că aici se aduceau jertfe omeneşti vreunui zeu răzbunător ca să-l îmbuneze.

Pe George îi străbătu gândul că marele preot – ultimul – fusese preschimbat în tigru ca ispăşire a păcatelor lui.

Îşi dădu însă scamă de caraghioslâcul acestui gând şi-l goni îndată. Viaţa îi era în joc şi trebuia să înlăture primejdia cu orice preţ.

Aruncă iar toiagul ca să-şi ia revolverul, dar întinse într-adins în acelaşi timp mâna stângă în care ţinea idolul. La vederea ochilor sclipitori ai zeului, fiara rămase o clipă ca împietrită, apoi o luă la fugă atât de repede, încât nici glonţul n-ar mai fi putut-o ajunge.

George se uită lung după ea, pe urmă ridică toiagul; abia făcu doi-trei paşi şi o cobra uriaşă veni târându-se spre el. George o aştepta însă liniştit şi întinse spre ea toiagul fermecat. Şarpele se dădu înspăimântat îndărăt şi se vârî iute în gaura lui.

Tânărul rase cu poftă. Deodată râsul i se opri în gâtlej şi îl cuprinse o spaimă grozavă. Ce puteri tainice avea idolul acela de aur şi toiagul de bronz, că până şi fiarele codrului se speriau de ele?

Ştia acum bine că se putea bizui pe ele mai mult decât orice arma. Era la mijloc o minune pe care nici cei mai luminaţi şi mai învăţaţi oameni ai timpurilor moderne nu ar putea-o pricepe. Păşi mai departe şi şerpii fugeau dinaintea lui ca să se ascundă în găurile lor. Acum nu se mai mira. Tot ce-l înconjura era mister de nepătruns. Poate că de veacuri nu mai călcase pe aici picior omenesc, poate că făcuse acum o descoperire care ar stârni vâlvă în lumea învăţaţilor, dar puţin îi păsa lui de asta. Nu avea alta dorinţă decât să ducă idolul în templul verde şi să-l aşeze la locul lui.

Şi iarăşi se opri la un colţ de stradă, ca şi când pe aici trebuia să apuce. Cum coti însă colţul, ramase uluit de ce văzu.

La vreo douăzeci de metri de el era un loc mare deschis, în mijlocul căruia se afla o clădire verde. Găsise deci ce căuta. Foarte ciudată era culoarea străvechiului templu. Verdele părea ca al bronzului şters de vreme, aşa cum se vede pe obiectele foarte vechi din acest metal.

Clădirea îşi păstrase minunata ei arhitectură şi nimic din ea nu se clintise. Poarta mare era deschisă de perete şi în lumina de amurg care domnea înăuntrul templului se zărea statuia uriaşa a unui Budha.

George reuşi în cele din urmă să se smulgă din uluiala lui şi păşi încet mai departe. Dar din ce se apropia, din ce mirarea îi sporea, căci baga de seamă că întreaga clădire a templului era din bronz şi numai timpul îi dăduse culoarea aceasta verzuie. De câtă muncă va fi fost nevoie pentru a înfăptui o astfel de operă şi cat de bogata trebuie să fi fost ţara aceasta ca să plătească preţiosul metal şi să hrănească lucrătorii care ridicase templul!

Tânărul grăbi pasul, mânat parcă de micul idol pe care îl ţinea în mâna întinsă. Când fu însă la vreo şase metri de poartă, se opri o clipă speriat în loc; văzu ieşind pe poarta templului doi tigri uriaşi, care se făcură nevăzuţi apoi după colţul unei străzi. Să fi simţit fiarele apropierea idolului? Altminteri pentru ce ar fi fugit atât de repede şi atât de înspăimântate?

Se uită cu sfială la mica statuie pe care o ţinea în mână. Avea ea oare o putere atât de mare încât generaţie după generaţie de pustnici o păziseră cu atâta sfinţenie în inima codrului?

Porni hotărât spre templu şi păşi înăuntru. I se păru că încăperea se luminează deodată imediat ce intră el cu mica statuie. Până şi ochii mari roşii ai lui Budha, făcuţi tot din rubine, luceau într-un foc mai viu decât lucesc de obicei aceste pietre preţioase.

Ca împins de o putere nevăzută se apropiă de statuia enormă şi puse cu teamă idolul pe soclul de sub picioarele ei. Mai târziu, când povesti tatălui său întâmplarea, susţinu cu tărie că chipul marelui zeu îi zâmbise cu prietenie.

Ieşi apoi pe deplin liniştit din templu. Să fi fost aici cele mai mari comori din lume nu s-ar îi atins de ele, atât de mult îl uimeau minunile pe care le văzuse în acest oraş al morţii.

După ce se îndepărtă o bună bucată de drum de templu, băgă de scamă cu spaimă că îşi lăsase acolo toiagul de bronz care îl ocrotise până atunci de şerpi. Ar fi vrut să se întoarcă să-l ia, dar parcă îl oprea ceva. Şi-apoi nici nu mai era nevoie, caci nu îi mai era de fel frica de şerpi, desi ştia bine ca va mai întâlni încă mulţi în oraşul pustiit. Nici nu se gândea măcar să-şi scoată revolverul de la brâu şi nu se feri să păşească chiar pe lângă zidurile caselor. Şi lucru ciudat: nu mai întâlni o cobra în drumul lui. Fu bucuros când ajunse în afara hotarelor oraşului blestemat şi văzu jungla în care îl aşteptau camarazii.

Îşi iuţi pasul şi răsuflă uşurat când tatăl său îi ieşi în întâmpinare.

— Vai, George, ce frică mi-a fost să nu ţi se fi întâmplat ceva! îi zise căpitanul. Am văzut nişte tigri ieşind în fugă dintre ruine şi luând-o la goana în junglă. Te-ai întâlnit şi tu cu ei?

— Şi cu tigri şi cu şerpi câţi vrei şi nu vrei, răspunse el. Să plecăm repede, o să vă povestesc pe drum. Mi-am îndeplinit însărcinarea şi Mahonjo va putea dormi liniştit somnul lui de veci.

V
O NOUĂ MINUNE

CAMARAZII SE ÎNTOARSERĂ pe calea pe care veniseră. George mergea iarăşi în frunte, dar părea pierdut în gânduri. Impresia celor văzute în oraşul mort nu-l părăsea şi avea presimţirea că nu se sfârşise încă, ci îi mai aşteptau minuni şi mai mari.

Povesti aproape în şoaptă tatălui său, care păşea lângă el, peripeţiile prin care trecuse. Doctorul Bertram le asculta şi ei cu mare încordare.

— Doamne, de aş avea şi eu prilejul să văd templul acela de bronz! zise el după ce tânărul sfârşi. De ce n-ai luat cu tine toiagul, George? Aflam poate prin el când a fost clădit oraşul acesta misterios.

— Îi voi fi pus, ca mânat de o putere nevăzută, pe soclul de piatră, răspunse George. Nu m-aş fi întors însă pentru nimic în lume să-l iau. O să vi se pară ciudat când vă voi spune, dar parcă nu mai aveam voinţa mea proprie cât timp am stat în oraşul acela cu adevărat vrăjit.

— Da, da, să nu-şi bată nimeni joc de tainele Indiei, zise doctorul, grav. Tăgăduiască savanţii cât or pofti existenţa lor, eu însă am văzut cu ochii mei lucruri pe care nu mi le-aş putea lămuri de aş trăi o mie de ani. Nu mă îndoiesc nici o clipă că asupra acestui oraş pluteşte un blestem şi după cele povestite de George. Nu ne e îngăduit să luăm lucrurile în râs.

— Doctorul are dreptate, recunoscu George, nu ştiu de ce, dar blestemul ăsta nu-mi iese din minte. Nu m-aş fi mirat de fel ca să-mi iasă înainte pe când cutreieram oraşul, un preot bătrân de când lumea, care vieţuieşte acolo de veacuri. A, uite ca ajungem la locul unde am îngropat pe pustnic. Uf, de ne-am vedea trecuţi mai repede!

Căpitanul clătină capul auzind cuvintele acestea ale lui George, dar râse, căci şi el se simţea oarecum stăpânit de puterea aceea misterioasă care părea să învăluie întreg ţinutul acesta.

Deodată George, care o luase la picior şi apucă după o cotitură, se dădu înapoi împleticindu-se şi întinse mâinile înainte, ca în apărarea lui caci, chiar în mijlocul potecii era… bătrânul Mahonjo, pe care îl îngropaseră ei cu un ceas în urma. Îşi aruncă ochii la mormânt şi văzuse pământul răvăşit.

Şi mai uluitor însă erau nişte întipărituri enorme de labe care

păreau să fie ale unui tigru. Tânărul înţelese că fiara dezgropase pe bătrân.

Când întoarse privirea iar spre moşneag, acesta zâmbi şi zise:

— Da, *Sahib,* unul din tigrii mei m-a scos din mormânt după ce m-am deşteptat şi m-am întors pe pământ. Te-am însoţit pe tot timpul drumului. Nu mi-a fost îngăduit să mă întorc pana ce n-ai pus tu chipul zeului nostru în vechiul templu. *Sahib,* îţi mulţumesc că ai ridicat blestemul. Află însă că, acum viaţa ţi-e în primejdie. Un tigru şi o cobra care te duşmănesc trăiesc încă; fereşte-te de ei căci sunt răi şi cunosc multe vicleşuguri. Ţine inelul acesta, din el vei afla când primejdia e aproape. Uită-te des la el; când vei vedea piatra tulburându-se, fii cu băgare de seama.

Cu aceste cuvinte Mahonjo întinse lut George un inel de aur din vechime, împodobit cu o piatră mare de rubin.

Ca în vis tânărul ridică mâna; în clipa următoare inelul se şi afla pe degetul său. Adineauri i se păruse că îi va fi mult prea mare, acum văzu însă că veriga se lipise de carne ca şi când ar fi crescut cu el.

— *Sahib,* îţi mulţumesc încă odată, zise bătrânul, cu glas adânc şi cald. Eşti bun şi viteaz, vei trece şi peste cele din urmă primejdii care te ameninţă.

Şi, până a apuca George să-i răspundă, pustnicul se întoarse şi pieri într-o tufă deasă. Apoi – tânărul holbă şi mai mult ochii – văzu un tigru uriaş care răsărise ca din pământ, pornind după bătrân.

George clătină uluit capul, se uită îndărăt şi îşi văzu camarazii tot atât de uluiţi ca şi el.

— Aş zice că a fost o nălucire dacă n-aş vedea groapa goală şi inelul ăsta de pe deget, zise cu glas sugrumat tânărul. Tată, ai auzit ce-a spus? Şi dumneata, doctore, ce părere ai despre întâmplarea asta?

— Nu pricep… murmură căpitanul.

Doctorul, însă, răspunse grav:

— Am fost de faţă odată la dezgroparea unui fachir care fusese înmormântat cu câteva luni în urmă. O înşelăciune era cu neputinţă, căci mormântul era păzit cu străşnicie zi şi noapte. Fachirul nu se schimbase la faţă în timpul ăsta de fel. Mahonjo spunea că te-a însoţit, adică cu gândul, sau, mai bine zis *eul* său spiritual. Corpul pe care l-am îngropat noi era mort de-a binelea – as putea să jur pe orice. Da, da, astea sunt taine pe care noi nu le putem înţelege, ba nici măcar bănui. Acum însă te sfătuiesc să fii cu băgare de seamă, dragul meu, prevenirea bătrânului era foarte serioasă. Vorbea despre un tigru şi o cobra, aşa că tocmai aceste doua dihănii vor fi păcătuit într-o altă viaţă prin cine ştie ce nelegiuire.

— S-ar putea crede că în de sălăşluiesc sufletele oamenilor care au prăpădit cândva oraşul, adăugă căpitanul. Indienii cred doar cu tărie în metempsihoză[1].

— Asta vroiam şi eu să spun, exclamă doctorul. Dar hai nu ne mai pierdem timpul şi să plecam mai repede. Cu cât ne vom depărta mai curând de aceste locuri, cu atât vom feri pe George de primejdiile care îl ameninţă.

George mai aruncă o privire, întâi la groapa goala, apoi la tufişul în care pierise bătrânul cu grozavul său însoţitor, pe urmă porni în grabă mai departe. Peripeţiile prin care trecuse în oraşul mort întreceau pe toate câte le întâmpinase pana acum şi nu se dezmeticise încă bine.

În drum se uita din când în când la piatra inelului şi răsufla uşurat când vedea că rubinul nu-şi pierduse încă luciul. Atât de mult era sub vraja vechilor taine, încât începuse să creaşi de-a-binelea în ele.

Peste vreo două ceasuri avea să se lase întunericul. După ce mica lor ceată merse o jumătate de ceas pe potecă, Farrow zise:

— Sper ca George a ieşit în sfârşit din raza primejdiei. Trebuie să ne căutăm acum un loc de popas pentru noapte. Fireşte că vom fi şi de aci înainte cu băgare de seamă, deşi nu-mi vine să cred că o cobra îl va urmări atât de departe, dar de, nu se ştie! Am văzut atâtea în timpul din urmă, încât nimic nu ţi se mai pare cu neputinţă.

— Şi nici nu m-aş mira să se adeverească vorbele bătrânului sihastru. De aceea trebuie să fim cu ochii în patru la noapte, căci nu ne-am depărtat îndeajuns de oraşul blestemat. Dar lasă, unui tigru şi unui şarpe Ie vine George repede de hac. Altfel ar fi dacă am avea de-a face cu o droaie de astfel de animale drăgălaşe.

Tot mergând se pomeniră într-un mic luminiş, în mijlocul căruia era un copac de bael singuratec, foarte potrivit pentru un popas de noapte. La stânga curgea un pârâiaş cu apă limpede.

George se apropiă voios de copac şi din întâmplare îşi aruncă ochii ia inel, căci simţise o arsură la deget.

Se înspăimântă însă văzând cu luciul rubinului se tulburase, ca şi când s-ar fi aşezat pe el o ceaţă.

Tânărul smuci repede revolverul din brâu şi privi în juru-i. Camarazii se opriră de asemenea şi puseră mâna pe arme. Nu se vedea însă nimic, totuşi George ştia bine că îi pândeşte o primejdie.

— Ce s-a întâmplat? îi şopti căpitanul în ureche.

George ridică numai mâna şi îi arătă inelul. Doctorul văzu şi el îndată ciudata schimbare a rubinului şi murmuri:

— Acum mai că îmi vine şi mie să cred într-o minune. Nici nu mi-aş fi închipuit că e cu putinţă, desi auzisem de astfel de pietre ciudate. Dar de unde vine primejdia? Dindărătul nostru, probabil, acolo unde pândesc Petre şi Kard. Să înaintăm totuşi spre copac, uită-te însă mereu la inel, George!

Acesta mai făcu un pas, se opri apoi în loc, deoarece rubinul se făcuse aproape alb. Se dădu repede înapoi şi piatra se mai colora niţel.

— Primejdia e colo în copac, zise cu hotărâre George. Să-l

înconjurăm cu băgare de seama, la o oarecare depărtare, ca să avem timp să tragem daca s-ar ivi tigrul.

— S-ar putea să fie şi cobra care pândeşte într-o gaura! îşi dădu cu părerea doctorul. În orice caz, nu mai încape îndoială că acolo e primejdia şi vom şti s-o preîntâmpinăm.

Ocoliră cu băgare de seamă copacul. Nu se vedea nimic, dar George susţinea cu tărie că aici trebuie să fie ascuns unul din duşmanii lui pomeniţi de pustnic, căci de câte ori se apropia de copac, rubinul inelului se turbura mai tare.

— Fără doar şi poate e cobra, fiindcă un tigru nu se poate ascunde în pământ, zise în cele din urma tânărul. Dar lasă, cu un şarpe isprăvesc mai repede. Voi fiţi cu ochii-n patru ca să nu ne atace pe la spate tigrul, în vreme ce eu mă voi apropia de copac.

— N-ar fi bine să mă duc eu întâi? propuse Petre. Cu mine n-are nimic şi poate că o să se arate.

— Nu, Petre, nu îngădui să iei asupra ta primejdia. Tu vezi să nu se furişeze în vremea asta tigrul şi să ne sară în spate. Acum mă duc. Cred ca mă pot bizui pe revolverul meu.

De întâmplat trebuia să se întâmple ceva; e drept ca Farrow se şi gândise să evite, pur şi simplu, terenul primejdios şi să meargă mai departe, dar locul de tabără era aici foarte bun şi afara de asta primejdia va continua să dăinuiască. Astfel se mulţumi să rămână îndărătul lui George şi să iscodească daca nu se arata vreun semn suspect.

Iarba în jurul uriaşului copac era destul de înaltă, aşa că se putea foarte bine piti în ea un şarpe fără ca ochiul cel mai ager să-l zărească, pe când târâtoarei îi era lesne să muşte de picior pe cine s-ar apropia.

George înaintă până la doi metri de trunchiul capacului. Se uită cu încordare la iarbă, gata să tragă îndată ce ar vedea vreo mişcare. Rubinul se făcuse alb de tot, semn că primejdia era chiar acolo.

Deodată George avu presimţirea că ea vine de sus. Fără să-şi dea seamă de ce, sări în lături şi privi la craca cea mai de jos.

Văzu acum un odgon negricios care se descolăcea cu iuţeala fulgerului spre locul unde stătuse el. Era o cobra uriaşă ai cărei cap scârbos ţâşnea înfuriat spre apropiata ei victimă.

Dar George o luă înainte. Două împuşcături detunară una după alta şi trupul uriaş al şarpelui căzu cu o bufnitură în iarba înaltă. Se mai zvârcoli niţel, capul sfărâmat de gloanţe se mişcă de câteva ori ca şi când şi-ar fi căutat în juru-i duşmanul, apoi rămase ţeapăn.

— Ei drace! Altă drăcovenie! Tocmai cobrele nu se caţără atât de sus, zise, minunându-se, doctorul. Mare noroc ai avut, George! Dar cum ai băgat de seamă că şarpele e deasupra capului dumitale?

— Am avut deodată simţământul că de acolo pândeşte primejdia şi am sărit în lături. Parca mă îndemna ceva s-o fac.

— Atunci nu mai am nimic de zis. E într-adevăr peste înţelegerea omenească. Pari însă să fi ocrotit de o putere nevăzută, băiete şi acum nu mă mai tem nici de tigru. Ce-ar fi să jupuim pielea şarpelui? E foarte frumoasă şi…

— Nu, nu, îl curmă vorba tânărul. Ar fi o amintire neplăcută pentru mine. Mal bine să-l târâm colo în tufiş şi să-l îngropăm.

Petre apucă şarpele de coadă şi-l trase după el. Camarazii îl urmau cu armele pregătite, în vreme ce George privea din când în când inelul, a cărui piatră strălucea iar într-un roşu foarte aprins.

După ce îngropară şarpele, se apucară să-şi întocmească lagărul pentru noapte. Mai întâi adunară vreascuri din belşug, căci căpitanul dăduse ordinul să se facă un foc mare care să nu se stingă până la ziuă.

Ridicară şi o colibă de verdeaţă în care presărară pe jos muşchi şi frunze pentru culcuş.

După ce camarazii cinară, se aşezară cu toţii în jurul focului Se rânduiseră străjile, dar deocamdată nu se gândea încă nimeni la culcare.

Deşi nu vroiau să mărturisească, fiecare aştepta să se ivească tigrul. Lui George fi căzuse la sorţi veghea de la miezul nopţii.

După vreun ceas, camarazilor li se făcu însă somn şi, în afară de doctor care avea întâia veghe, toţi se întinseră pe muşchiul din colibă ca să doarmă.

Când George fu trezit de Kard, îl întrebă:

— S-a întâmplat ceva neobişnuit? Aţi auzit ceva ce v-ar fi dat de bănuit că tigrul ar fi pe aproape?

— Nu, domnule George. Linişte şi pace. Numai de ar fi aşa până la ziuă…

— Ba eu aş vrea să se sfârşească odată, abia atunci vom putea răsufla în voie. Noapte bună, camarade.

— Mulţumesc, domnule George, dar eu zicea e mai bine să veghez cu dumneata.

— Nu, nu, nu se poate, toţi aveţi nevoie de odihnă. O să văd eu ce e de făcut când va veni tigrul.

Fără să-şi dea seamă se uită la inel, dar piatra era limpede şi sclipea în bătaia focului. Era liniştit.

Când Kard intră în colibă, Petre uriaşul îi şopti:

— O să veghez şi eu, fiindcă mă tem să nu i se întâmple ceva lui domnul George ai nostru. Cine dracu ni l-a scos şi pe pustnicul ăla în cale?

— Bine, stau şi eu treaz, răspunse Kard. Nu strică să fim doi.

— Mi-am făcut aici printre crăci o spărtură ca să pot vedea spre luminiş. Fă-ţi şi tu una în partea cealaltă şi cum s-o arăta ceva, nu mai şovăi şi trage!

— Ba bine că nu! Să poftească numai tigrul în bătaia puştii mele şi las' pe mine!

George însă era liniştit. Se uita din când în când la rubin şi îi vedea sclipind.

Trecuse vreo jumătate de ceas, când, deodată, tânărul simţi că îl cuprinde un neastâmpăr ciudat. Îşi aruncă ochii ia inel. Luciul pietrei începuse să se tulbure.

Aşa dar tigrul era pe aproape. De unde era putea privi bine în luminiş, numai coliba îi oprea o parte din vedere. Simţea că de acolo va veni primejdia. Oare ce ar fi să-şi deştepte camarazii?

Ba nu, trebuie să sfârşească singur cu fiara, doar cu el avea ea ce avea. Se sculă binişor de jos, se uită încă odată la rubin care se albise de tot, apoi se dădu mai încolo ca să privească în spatele colibei. Nu zări însă nimic. Şi totuşi simţea că fiara va năvăli din clipă în clipă.

Îl cuprinse parcă teama. Deşi iarba era destui de-năltuţă, ar fi trebuit să vadă trupul puternic strecurându-se prin ea. Doar dacă nu s-o fi furişând în umbra colibei…

George nu ştia că Petre, credinciosul său camarad, veghea acolo, altminteri ar fi fost mai liniştit.

Tocmai vroia să se întoarcă lângă foc, când se auzi o împuşcătură. Recunoscu detunătura armei lui Petre. Înţelese că uriaşul pândea din colibă şi zărise tigrul.

În clipa următoare un răget înfiorător sfâşie tăcerea nopţii şi un tigru uriaş se ridică din iarbă, pregătindu-se de săritură.

Detună iar o împuşcătură de a lui Petre.

George ridicase însă şi el arma şi trase de două ori în fiară, din zbor.

Tigrul căzu cu o bufnitură lângă el, răgi odată, apoi George simţi o lovitură de labă peste braţul său drept, care îl făcu să se rostogolească la câţiva metri în iarbă.

Din fericire, nu scăpase puşca din mână şi deşi braţul îl durea grozav, ridică arma să mai descarce un glonţ. Înţelese însă din răgetul fiarei că nu mai e nevoie, căci fusese rănită de moarte.

Răsuflând uşurat, George se apropiă. Ceilalţi, treziţi din somn, alergară şi ei.

— Mărturisesc că n-am simţit tigrul venind, zise el strângând mâna uriaşului. Petre, m-ai scăpat şi de data asta de la moarte.

— Nici eu nu l-am văzut decât când a ridicat capul şi se zgâia la dumneata, răspunse credinciosul camarad. Nu pricep cum s-a putut furişa aşa, pe nesimţite…

— În partea asta a luminişului sunt câteva gropi, s-o fi ascuns în vreuna din ele, zise doctorul. Dar ia să vedem braţul, George! Lovitura a fost destul de puternică şi mă tem să nu te fi rănit serios.

După o scurtă examinare a braţului, doctorul făcu, uluit:

— Dar nu văd nici o rană… Nici măcar cea mai mică zgârietură. Mare noroc ai avut, drept să-ţi spun. Mă aşteptam să-ţi fi sfâşiat bucăţi întregi de carne.

— Voi fi avut noroc, dar am fost şi ocrotit de nu ştiu ce putere dumnezeiască, răspunse cu glas coborât tânărul. Acum haidem să îngropăm tigrul. Abia pe urmă o să fim mai liniştiţi. Vă spun sincer că în tot timpul mă stăpânea un sentiment ciudat. Salvarea mea o datorez însă inelului care… A, dar asta ce-o mai fi?

Voise să se uite cu recunoştinţa la inel, dar acesta dispăruse. Simţi chiar uşoare dureri în deget, ca şi când inelul i-ar fi fost smuls cu forţa.

— Nu-nţeleg… murmură George, uluit. De pierdut nu se putea să-l pierd, căci ţineam mâna încleştată pe patul puştii. Să-mi fi căzut când m-a izbit leul cu laba?

Kard se dădu atunci mai aproape şi zise, cam în şoaptă:

— Domnule George, am văzut o sclipire roşie când te-a lovit tigrul. Nu pricepeam ce să fie, dar acum aş putea să jur că era inelul care a sărit taman în mijlocul focului.

— Lasă că e mai bine aşa, domnule George, asta era cu farmece, zău aşa, măcar că ţi-a fost de folos. Mie mi-ar fi fost frică să mă mai uit la inelul ăla…

— Ai dreptate, Petre, e mai bine aşa. Nu-mi iese din minte gândul că bătrânul Mahonjo mi l-a luat îndărăt prin mijlocirea tigrului, după ce inelul şi-a împlinit menirea.

— Haidem, camarazi! strigă căpitanul, voios. Să îngropăm leşul şi să ne vedem de drum. Aci se petrec lucruri care nu sunt pentru noi. Nouă ne trebuie aer şi soare, astfel de taine nu le poate pricepe mintea omenească. Puneţi mâna cu toţii, ca să isprăvim mai repede.

Îngropară leşul tigrului, apoi se culcară ca să doarmă până în zori de zi, când aveau să pornească mai departe, pentru a întâmpina alte aventuri.

Observații

[←1]

Reîncarnarea sufletelor.

Aventurile submarinului Dox 128

Hans Warren

I
PRINŢESA SANJA ÎN PRIMEJDIE

CAMARAZII AJUNSERĂ CU BINE în ţara prinţului Ghasna. Revederea fu cât se poate de călduroasă şi un ospăţ la care se desfăşurase tot fastul Indiei, ţinu aproape toată ziua. Cei cinci camarazi fură bucuroşi când, în cele din urmă, prinţul îi conduse într-o cameră mai retrasă, unde pusese să se aducă şampanie la gheaţă.

— Ştiam că vei da urmare cât mai repede rugăminţii mele şi înfruntând toate primejdiile vei veni la mine, domnule căpitan – zise Ghasna – să ciocnim un pahar în sănătatea tuturor, apoi vă voi povesti ce necazuri mă apasă.

Camarazii ciocniră, apoi se aşezară. Prinţul Ghasna aruncă lui George o privire lungă, îngândurată, pe urmă zise scurt.

— Fiica mea Sanja se află în foarte mare primejdie, din care nu ştiu cum aş putea-o scoate.

George se ridică agitat şi strigă:

— Alteţă, primejdia trebuie înlăturată cu orice chip. Vom face tot ce ne va sta în putinţă, ca s-o salvam pe Sanja.

— Ştiu, dragă George – zise prinţul cu un zâmbet blajin – de aceea v-am şi rugat să veniţi încoace. Eu personal nu pot face nimic, căci sunt încătuşat de legile străvechi ale acestei ţări. Numai tu şi viteazul tău tată îmi puteţi ajuta.

— Alteţă, ştii prea bine că suntem gata pentru aceasta – spuse căpitanul – te rog, spune-ne despre ce e vorba. Vom face totul ca să înlăturăm această primejdie din calea fiicei d-tale.

— Ştiu asta, dragă căpitane – spuse prinţul – şi acum ascultaţi: Din vremuri străvechi domneşte în ţara mea o lege, după care fiul cel mai în vârstă al căpeteniei preoţilor, trebuie să se căsătorească cu fiica prinţului domnitor, atunci când acesta n-are moştenitor de parte bărbătească. Acesta e cazul acum, căci soţia mea a murit de mult şi eu nu mă voi căsători pentru a doua oară şi-apoi, chiar dacă soţia mea de-a doua mi-ar dărui un băiat, n-ar putea fi vorba ca acesta să devină moştenitorul tronului. Aşa dar, Sanja trebuie să se căsătorească cu fiul cel mai în vârstă al actualului meu cap al bisericii. La banchet aţi avut prilejul să-i cunoaşteţi pe Bika şi pe fiul său Dşod. Trebuie să mărturisesc că amândoi nu prea sunt oameni simpatici, deşi fac parte din rasa mea. Dar asta veţi fi observat-o dv. înşivă. Şi acum s-a ivit greutatea cea mare. Eu personal n-am voie să întreprind nimic împotrivă, căci sunt legat de legile străvechi. Dacă aş interveni în mod făţiş pentru fiica mea, am fi imediat amândoi sortiţi morţii.

Prinţul făcu o pauză şi privi îngândurat în gol. George se folosi de răgazul acesta şi izbucni cu înflăcărare:

— Nu, Alteţă, asta nu trebuie să îngăduim în nici un caz. Dşod

aceia mi-a fost antipatic din prima clipă. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca s-o salvez pe Sanja de la această soartă.

Prinţul Ghasna îl învălui pe tânăr într-o privire duioasă, apoi urma cu tristeţe:

— Sunt abia câteva luni de când mi-am recăpătat ţara de la englezi şi în nici un caz nu trebuie acum să provoc nelinişti. E deci nevoie să procedez cu băgare de seamă şi diplomaţie şi de aceea v-am chemat încoace, căci după cum v-am spus – numai dv. îmi puteţi ajuta.

— Şi vom face tot ce va sta în puterile noastre – zise căpitanul.

— Ştiam lucrul acesta – spuse prinţul, recunoscător – şi nădăjduiesc că, cu ajutorul dv., total se va sfârşi cu bine. Bika şi fiul lui nu au băgat de seamă împotrivirea fiicei mele şi că eu sunt de partea ei. Am văzut cât de dornic privea George toată seara – crezuse, probabil, că la o curte princiară nu e obiceiul ca fiica gazdei să se arate.

— Da, aşa credeam – încuviinţă tânărul – dar nu pricep deloc, Alteţă, cum e cu putinţă ca acest preot s-o răpească pe fiica d-tale şi d-ta să nu faci nimic împotrivă?

— Nu e o răpire, de fapt – spuse prinţul – căci atunci aş fi pus garda mea personală să-l arunce tigrilor pe făptuitori. Dar ei se află în drepturile lor, au dus-o pe Sanja la Gorakpur unde se află cea mai mare zeitate a ţării noastre şi unde logodnicele familiilor mari – în primul rând cele din casele princiare – sunt pregătite pentru apropiata căsătorie. De aceea nu pot întreprinde absolut nimic, căci mi-aş pune în joc stăpânirea redobândită cu greu şi pe Sanja tot n-aş putea-o salva.

— Aha, acum pricep! zise căpitanul. Noi ca străini, putem călca fără teamă legile ţarii, noi o putem elibera pe Sanja din oraşul acesta fără ca să-ţi facem d-tale nici un rău, Alteţă. Fireşti c-o vom face, dar mai avem nevoie de unele lămuriri. Cum este populaţia din Gorakpur, cum sunt fortăreţele unde se află Sanja? Acestea sunt importante şi totul atârnă de răspunsul pe care ni le veţi da la ele.

— Bravo, draga căpitane, văd că ai luat chestia asta aşa cum trebuie – zise prinţul, bucuros – Gorakpur un oraş străvechii, bine fortificat deoarece în vremurile de odinioară treceau pe acolo importante căi comerciale. Preoţii s-au statornicit bine în oraşul înfloritor din punct de vedere comercial şi şi-au creat o zeitate, „Zeul din Gorakpur”, care astăzi încă e cea mai în vază din toată ţara. Preoţimea constituie partidul cel mai puternic din ţara mea şi Bika – în calitate de căpetenie – e de aceea aproape tot atât de puternic ca mine. Vechile legi întocmite de aceşti preoţi sunt considerate ca sfinte. Din aceste legi face parte şi clauza că Sanja trebuie să se căsătorească cu Dşod, fiul cel mai în vârstă al lui Bika. Dar mai curând renunţ iarăşi la stăpânirea mea, mai curând aş vrea să mor, decât să îngădui aceasta; căci ştiu că Sanja s-ar prăpădi daca s-ar întâmpla aşa ceva.

— Fără îndoială – strigă George, agitat – asta nu trebuie să se întâmple în nici un caz. Alteţă, vom pleca la Gorakpur şi vom elibera pe Sanja. Dar ce va fi apoi? Ea nu trebuie şi rămână în ţara. S-o luăm cu noi, să aştepte în afara graniţelor ţării, până se va fi potolit furtuna? Sau încercăm să-l luăm cu noi şi pe Bika cu fiul sau? Tată, cred că asta ar fi o idee buna, caci atunci le-am putea dicta condiţiile noastre. Ce părere ai tu?

— Înainte de toate trebuie să avem o descriere a străvechiului oraş – răspunse căpitanul – şi abia pe urmă vom putea chibzui ce e de făcut. Se află în oraşul acela oameni înarmaţi ai preoţilor, Alteţă?

— Da, vreo două sute la număr. Gorakpur are numai pe aceşti oameni înarmaţi, care în acelaşi timp fac şi serviciul de poliţişti pentru băştinaşi. Mai e acolo şi un post englezesc, dar e foarte slab şi aproape că nu se amestecă în treburile lăuntrice.

— Atunci trebuie să ne bizuim numai pe noi, înşine – zise Farrow – şi poate că ăsta e chiar cel mai bun lucru. Şi acum mai ara nevoie de unele date cu privire la fortăreţele oraşului. În primul rând asupra clădirii în care, după toate probabilităţile, e ţinută prizonieră Sanja.

— Fortificaţiile din afară ale oraşului fireşte c-au fost de mult depăşite – spuse prinţul – căci dincolo de ziduri s-au colonizat mulţi oameni, în mijlocul oraşului, însă, se află templul principal, cu numeroasele sale clădiri alăturate. Această aşezare e înconjurată de un zid înalt de peste doi metri, cu tunuri de pază. Înăuntrul acestei fortăreţe se află Sanja. Casa în care trebuie să stea până se va căsători, e cea mai depărtată de templu, e mai mult un pavilion, unde trăieşte împreună cu câteva servitoare, dar clădirea e păzită cu străşnicie. Bănuiesc chiar că Bika va întări paza acum, căci s-o fi gândind el că v-am chemai în ajutor. Sunt încredinţat că de azi încolo spionii lui vă urmăresc pas cu pas. Trebuie şă fiţi cu mare băgare de seamă şi sunt sigur că vi se vor pune în cale piedeci mari când veţi vroi să mergeţi la Gorakpur.

— Atunci trebuie să lucrăm în taină – zise George – şi asta e chiar de nevoie, dacă vrem să izbutim. Pe spioni îi vom observa noi îndată şi ne vom descotorosi de ei la repezeala.

— Când pornim, tata? Ştim deajuns acum şi tot ce mai trebuie vom afla în Gorakpur.

— Trebuie să mai adaug – zise prinţul – că peste câteva zile are loc în Gorakpur o serbare mare în cinstea zeului. Fireşte că se cere să fie de faţa şi Bika cu fiul său. În învălmăşeala care se va produce cu acest prilej, ar fi poate mai uşor de pornit la eliberarea Sanjei. Negreşit ca, deocamdată, ea trebuie scoasă din ţară; eu am o rudă în Calcutta, care o va primi cu multă plăcere şi va veghea asupra ei. E un unchi al meu cu numele de Sohag, e foarte bogat, dar mai face şi acum negoţ cu pietre scumpe, numai cu exemplare de preţ. La dânsul Sanja se va afla

în deplină siguranţă, căci locuieşte într-o mică fortăreaţă, stă foarte bine cu autorităţile şi are servitori credincioşi, care o vor ocroti pe Sanja cu preţul vieţii lor. Într-acolo trebuie dusă, apoi să aşteptăm până se vor fi liniştit lucrurile aici în ţară.

— Dar dacă Bika îţi va ameninţa domnia, Alteţă? întrebă George, îngrijorat. Preoţii aceştia au doar pretutindeni partizani numeroşi.

— Aici e altceva. Poporul e nemulţumit de ei, căci îi apasă prea tare. Ştiu bine că puterea lor e distrusă, dacă Sanja e salvată din Gorakpur.

— Asta trebuie să se întâmple fără doar şi poate! strigă George. Ea unul aş porni chiar acum, pentru ca să fim în oraş la ivirea zorilor.

— Nu, băiete, ar fi o mare greşeală – răspunse căpitanul – dimpotrivă, trebuie să ajungem acolo când se va lăsa întunericul, altminteri am bate la ochi; pe de altă parte, nu le-am putea scapă spionilor lui Bika. Dacă am porni acum pe întuneric. Pe cât ştiu, Gorakpur se afla numai la zece kilometri de aici, spre apus. Putem ajunge lesne, deci, în două ceasuri. De aceea abia mâine seară vom porni, iar în timpul zilei ne vom sili să-i descoperim pe spionii lui Bika.

— Da, iată, ai dreptate – încuviinţă George – dar e grozav pentru mine să fiu nevoit să mai aştept atâta timp. Păcat, eu m-aş şi bucurat, Alteţă, că vom petrece împreună cu Sanja ceasuri plăcute, acum însă trebuie să ne despărţim iarăşi mâine, căci dacă izbutim s-o eliberăm, va trebui să ne întoarcem îndată la coastă, fără să ne mai putem revedea.

— Da, dragă George, e trist – încuviinţă prinţul – dar nu se poate altfel, deoarece e vorba de fericirea Sanjei. Şi nu numai de fericirea, ci şi de viaţa ei, căci ştiu bine că-şi va face seama, dacă va fi nevoită să se mărite cu Dşod acela. De aceea, e mai bine să ne luăm rămas bun chiar acum, căci poate mâine nu mai avem prilej pentru aceasta.

Prinţul ciocni din nou cu camarazii. Când lăsară paharele jos, perdeaua care acoperea uşa fu dată în lături şi întră în odaie un indian bătrân, care făcea o impresie de distincţie. Dar aceasta era datorită numai staturii sale înalte precum şi îmbrăcăminţii pompoase ce-o purta; ochii săi, în schimb, îţi erau antipatici din prima clipa, atâta viclenie şi prefăcătorie se ascundea într-unşi. Acesta era Bika, mai-marele preoţilor.

Se înclină adânc în faţa prinţului şi zise, linguşitor:

— O, stăpâne, nu ştiam unde eşti împreună cu musafirii tăi. Ospăţul şi-a pierdut din strălucire de când aţi plecat.

— Venim îndată, răspunse prinţul, scurt. Făcu un gest poruncilor spre uşă şi mai-marele preoţilor plecă, după ce se mai înclină odată. Aruncă însă lui George o privire, care-l făcu pe tânăr să se înfioare. Şi abia se lasă la loc perdeaua în urma preotului, că băiatul şopti:

— Alteţă, sunt încredinţat că ne-a spionat. Privirea care a aruncat-o spre mine era plină de ura. Mă tem că vom avea de furcă, deoarece acum va lupta cu toate mijloacele împotriva noastră.

— Da, George şi eu am această convingere spuse prinţul – dar mai ştiu că viteazul căpitan Farrow şi camarazii săi nu se vor da înapoi din faţa nici unei primejdii. Şi eu mă tem acum ca Bika va recurge la toate mijloacele ca va vă înlăture din cale şi, în primul rând, să împiedece eliberarea Sanjei. Îmi pare râu că n-am vorbit mai încet.

— Într-o anumită privinţă e mai bine aşa – zise căpitanul – căci acum se va da pe faţă. Ştie că vrem s-o eliberăm pe Sanja şi ne va pune la cale piedeci din care îi vom putea recunoaşte pe potrivnicii noştri. Nu mai e nevoie acum să aşteptăm până mâine, putem pleca îndată la Gorakpur. Fireşte că în drum vom fi atacaţi sau ni se va pregăti vreo capcană, dar aş vrea să împiedec ca preoţii din Gorakpur să fie preveniţi prea de timpuriu, ca să se pregătească pentru vizita noastră.

— Minunat! exclamă prinţul. Văd că ai rămas tot cel dinainte, totdeauna gata la aventuri primejdioase. Aş vrea să vă dau însă doi oameni, care îmi sunt credincioşi. E vorba de Mirsa şi Tşota.

— Iartă-mă, Alteţă, daca dacă cei doi servitori vor fi văzuţi cu noi, atunci Bika va susţine mal târziu că d-ta eşti părtaş la răpirea prinţesei.

— Mirsa şi Tşota vă vor însoţi în aşa fel încât nici un ochii străin să nu vă poată vedea. Veţi vorbi cu ei numai pe întuneric sau în locuri sigure, dar vor fi mereu la apropierea dv.

— Asta ar fi foarte bine – zise căpitanul, îngândurat – ar trebui însă mai întâi să-i cunoaştem pe cei doi servitori, ca să nu facem vreo nesocotinţă mai târziu. Afară de asta trebuie şi alegem vreo „parolă[1]", dacă va fi să ne întâlnim pe întuneric.

— Fireşte, domnule căpitan aşa m-am gândit şi eu – zise prinţul – dar acum trebuie să punem la cale lucrurile luând toate măsurile de prevedere. Cred că cel mai bun lucru e să-i aduc pe Mirsa şi Tşota – care v-au şi văzut – la mica ieşire din dos a palatului meu. Acolo îi veţi putea găsi pe amândoi. Ca să nu bată la ochi, însă, ei nu vă vor da nici o atenţie, pe când dv. îi veţi recunoaşte după o insignă mică pe care o vor purta. Această insignă e din bronz de culoare deschisă şi o veţi observa îndată.

— Şi nu se poate ca altcineva să-şi procure această insignă? întrebă căpitanul.

— În privinţa asta, să n-aveţi nici o grijă. Şi-apoi, aş vrea să fiu şi ea de faţă când veţi părăsi palatul, ca să vă pot da de înţeles prin vreun semn că cei doi sunt într-adevăr Mirsa şi Tşota.

— Nu, Alteţă, trebuie să plecăm cu totul nebăgaţi în seamă – spuse căpitanul – ne vei spune numai care e drumul cel mal bun, dar în nici

un caz nu ne vei însoţi. Şi socot că cei mai nimerit lucru e să pornim la drum îndată, caci poate ca acum Bika e pe aproape.

— Văd şi eu ca ăsta e cel mai nimerit lucru – zise prinţul Ghasna – drum bun, deci şi va doresc izbândă deplină. Vă voi rămâne veşnic recunoscător şi nădăjduiesc să ne întâlnim în curând în Calcutta, Dar acum hai să mergem şi voi face astfel de parcă v-aş însoţi la apartamentele dv. În realitate, însă, vă voi conduce afară pe o poartă lăturalnică. Acolo îi veţi vedea şi pe cei doi servitori.

Când camarazii şi prinţul părăsiră luxoasa încăpere, întâlniră în coridor pe Bika, mai – marele preoţilor, care le făcu o plecăciune adâncă, dar îi privi în aceiaşi timp atât de batjocoritor, încât pe George începu să-l mănânce palma.

Urmă însă pilda tatălui său, care răspunse scurt la salutul preotului, înclinând capul.

Merseră de-a lungul unui gang, ale cărui ferestre mari dădeau într-un parc întins, care, în lumina lunii, făcea o impresie de vrajă. Prinţul Ghasna se-ntoarse brusc, apoi deschise o uşiţă şi porni înaintea camarazilor pe o scară îngustă, ce ducea în jos.

Lângă poarta îngustă care răspundea în grădină se aflau doi indieni înalţi, cu chipurile inteligente. Camarazii îi priviră cu luare-aminte şi cei doi aruncară şi ei o privire cercetătoare asupra oaspeţilor prinţului.

Căpitanul şi tovarăşii săi erau încredinţaţi că Indienii aceştia li vor recunoaşte chiar după ani de zile.

Prinţul îşi luă un scurt rămas-bun de la oaspeţii săi, deşi ştia bine că vor trece poate un an de zile până se vor revedea.

Abia închisese prinţul uşiţa după ei, ca George auzi un zgomot slab lângă dânsul într-o tufă mare şi artistic aranjata de mâna omenească.

Tânărul trase îndată revolverul de la brâu şi le întoarse, bănuind că Bika îşi postase acolo oamenii săi. În aceeaşi clipă auzi însă un glas:

— Sahib, eu sunt Mirsa. Sahib, nu urmaţi drumul acesta, trebuie s-o luaţi la stânga pe lângă copacul mare din faţa voastră. Pe drumul celălalt vă ameninţă mari primejdii.

George răsuflă uşurat. Nu se aşteptase ca cei doi indieni să Ie vie le ajutor atât de repede, Ştia însă că prevenirea lui Mirsa trebuia luată în seamă.

Şi, imediat, îşi făcu toc în fruntea micului convoi.

— Tată, trebuie să ne abatem din drum! şopti el căpitanului. Urmaţi-mă!

Ajuns lângă copacul uriaş pe care i-l arătase Mirsa, George coti la stânga. În aceeaşi clipă se simţi apucat de braţ şi târât într-un tufiş des, pe care nu-l băgase de seamă.

Acum observă, însă, că un drum îngust ducea prin acest tufiş, în care-l trăgea omul a cărui statură înaltă o vedea nelămurit. N-ar fi fost el atât de liniştit daca Mirsa nu i-ar fi dat de ştire adineauri – acum

era încredinţat că cei doi servitori credincioşi ai prinţului se şi aflau la posturile lor.

II
VICLEŞUGURILE LUI BIKA

CĂPITANUL O LUASE MAI LA PICIOR când se auziră cuvintele lui George şi astfel Petre ajunse înaintea lui în noul gang şi se afla acum îndărătul lui George, căruia îi strigă:

— Ce s-a întâmplat, domnule George?

— Aici suntem pe drumul cel bun, celălalt e primejdios, răspunse tânărul. Mirsa mă conduce.

— Asta-i! Pai cei doi servitori au fost cu mult în urma noastră – mormăi uriaşul, bănuitor. Atât de repede nu puteau să fi trecut înainte.

La aceste cuvinte George deveni şi el bănuitor. Era adevărat, cei doi servitori stătuseră încă nemişcaţi în faţa porţii, când dânsul cu camarazii săi făcuseră o bucată bună de drum în parcul întunecos.

Încercă atunci să se libereze din mâna care-i cuprinsese braţul, dar necunoscutul nu-l slăbi, ci şopti:

— Sahib, vino pe aici, nu-i nici un pericol. Mirsa a pregătit totul.

Asta era cu putinţă, căci de sigur prinţul vorbise înainte cu servitorii săi ce aveau de făcut. Dar George nu se mai grăbea atât de mult acum, vroia să aştepte mai întâi ca să vadă dacă toţi camarazii îi urmaseră pe poteca lăturalnică.

De aceea îşi încetini puţin paşii. Indianul îl trăgea însă cu putere înainte. Acum bănuiala tânărului crescu, el se opri brusc şi-şi smulse braţul din mâna celuilalt.

În clipa următoare Petre se ciocni de el şi şopti agitat:

— Domnule George, aici nu e lucra curat: de amândouă părţile suntem însoţiţi de oameni, care aleargă prin desiş. A, auzi?

Într-adevăr, din desişul ce se făcea pe amândouă laturile potecii se auziră trosnind crengi. Indianul care se oprise în faţa lui George scoase un fluierat şi în clipa următoare făpturi întunecate se iviră dintre tufe şi se năpustiră asupra celor doi camarazi.

Se pomeniră loviţi în cap cu bastoane de cauciuc şi înainte de a putea pune mâna pe arme, se prăbuşiră la pământ, ameţiţi.

George mai simţi că era înhăţat de braţe şi picioare de pumni vânjoşi, apoi îşi pierdu cunoştinţa. Cu Petre se petrecu acelaşi lucru.

Când tânărul se trezi, rămase câtva timp în neputinţă să gândească. Apoi băgă de seamă că se află într-o căruţă, probabil una cu boi, căci mergea foarte încet şi-l hurduca grozav.

Încetul cu încetul izbuti să-şi orânduiască gândurile şi începu să chibzuiască ce se întâmplase cu el şi cu Petre, care se aflase alături de

dânsul. De sigur că Bika pusese la cale acest atac; oamenii săi, pe care îl postase dinainte în parc, ştiau sigur că Mirsa şi Tşota, credincioşi prinţului, urmau să ajute străinilor şi s-au folosit de numele lui Mirsa ca să-i atragă pe camarazi în cursă.

Dar unde erau duşi acum? Încăpuseră în mâinile duşmanilor şi ceilalţi camarazi? Atunci eliberarea Sanjei va fi cu neputinţă.

La gândul acesta George se simţi cuprins de o mânie grozavă. Începu să tragă de legături, dar din pricina durerilor ce le simţi se văzu nevoit să renunţe.

Oare Petre se afla în aceiaşi căruţă? Tânărul se răsuci încetişor pe o parte şi dădu, într-adevăr, de un trup omenesc, care zăcea nemişcat alături.

Aşa dar, uriaşul nu se trezise încă – probabil pentru că ticăloşii îi loviseră prea tare.

George dibui cu mâinile, căci îi erau legate împreună. În faţă, încercând să-l dezlege pe camaradul sau. Dar nodurile erau atât de strânse încât toate străduinţele sale rămaseră zadarnice.

Nu se dădu bătut, însă şi în cele din urma baga de seamă că uriaşul îşi revenea în simţiri. Trecură totuşi câteva minute până să-şi adune gândurile, ca să poată răspunde lui George, care-l întrebă în şoaptă cum se simte.

— Bandiţii m-au lovit îngrozitor cu bastoanele lor de cauciuc. Capul îmi vâjâie. De unde or fi luat ei bastoanele alea de cauciuc?

La asta nu se gândise încă George, dar la întrebarea uriaşului se făcu lumină într-însul.

— Petre, să ştii c-au fost câţiva din preoţii aia care fac slujbă de poliţişti în Gorakpur, după cum ne spusese prinţul. Probabil că au luat pildă de la englezi sau americani şi poartă bastoane de cauciuc. Ia-ncearcă tu acum să mă dezlegi pe mine. Nu cumva ne-au lăsat armele?

Ne încredinţară însă repede că Indienii îi dezarmaseră complet.

Cu puterea lui de uriaş, lui Petre nu-i fu prea greu să slăbească legăturile lui George. În aceeaşi clipă, însa, căruţa se opri şi imediat amândoi prizonierii rămaseră nemişcaţi şi ascultară cu încordare. Auziră şoapte, apoi şi un scârţâit ca şi cum s-ar deschide o uşă veche, după aceea căruţa se puse iar în mişcare.

Roţile se rostogoleau acum pe caldarâm de piatră şi George şopti camaradului său, care se căznea iar să-şi slăbească legăturile:

— Să ştii că ne-au adus la Gorakpur, ca să ne facă de petrecanie acolo. Poate că acum ne va fi mai lesne s-o eliberăm pe Sanja.

— Şi eu cred tot aşa – încuviinţă uriaşul – ah, am slăbit cu totul legăturile, acum cred ca poţi scoate afară mâinile.

— Nu, nu – spuse tânăra – câci vreau să-i las pe indieni să creadă că sunt încă legat, însă voi încerca încă odată să te dezleg pe tine, Petre.

— Domnule George, în buzunarul meu de la cămaşă se află un briceag – şopti Petre – taie d-ta funiile mele atât cât să le pot rupe eu pe urmă. După aceea vâră-mi briceagul la brâu ca să-l pot avea la îndemână, dacă vom avea totuşi nenorocul să fim iarăşi atacaţi.

George găsi îndată briceagul şi taie funiile care legau mâinile lui Petre, dar nu de tot, ci mai lăsă atâta încât să poată uriaşul să le rupă apoi singur. Îşi tăie pe urma şi legăturile de la picioare, dar tot nu în întregime. Acelaşi lucru îl făcu şi cu frânghiile de la picioarele lui Petre. Când sfârşi treaba, vârî briceagul în brâul camaradului său.

Nu trecu mult şi căruţa se opri iarăşi. Cineva dădea porunci în şoaptă şi imediat cei doi camarazi se întinseră pe spate, iar George se îndepărtă de Uriaş şi şopti:

— Petre, ne prefacem încă leşinaţi, dar trebuie să băgăm bine de seamă unde suntem duşi.

Căruţa acoperită fu deschisă la spate, lumina pătrunse înăuntru şi se opri pe cei doi camarazi.

— Sunt încă în nesimţire – auzi George un glas, în limba indiană – servitorii mei au lovit vârtos. Numai de n-ar muri, căci am de gând să-i pedepsesc cum se cuvine pentru faptul ca le-a dat în gând să se atingă de legile străvechi ale firii.

— Dacă îi putem îndemna la o mărturisire că prinţul Ghasna i-a tocmit pentru treaba asta – auzi George un glas cunoscut – atunci am putea să luăm puterea din mâini.

— După ce te vei căsători cu Sanja, căpătăm puterea, spuse cealaltă voce, aceea a căpeteniei preoţilor. Nădăjduiesc că preoţii pe care i-am trimis vor pune mâna şi pe ceilalţi, precum şi pe cei doi servitori ai prinţului. Numai atunci vom putem fi liniştiţi. Dar ăştia doi de aici vor fi în orice caz jertfiţi la serbarea zeului. Cheamă-l pe Bera ca să se ocupe de ei şi să-i vindece, atât cât i-o sta în putinţă.

George era foarte mulţumit. Serbarea în cinstea zeului din Gorakpur urma să aibă loc abia peste câteva zile, după cum spunea prinţul. Aşa dar, nu era primejdie ca să fie omorâţi îndată.

— Scoateţi-i afară şi duceţi-i în carcera din casa mică, unde locuieşte Sanja! se auzi porunca lui Bika. Vreau că tânărul acesta să sufere înainte de a fi jertfit, căci ştiu că o iubeşte pe fata. S-o audă şi s-o vadă, fără ca s-o poată elibera după cum a vrut. Şi Sanja să-şi dea seamă de asemenea cât e de mare puterea noastră.

George fu cat p-aci să-şi rupă legăturile, ca să se năpustească asupra ticăloşilor. Se linişti, însă, spunându-şi că se va apropia de Sanja şi ăsta era lucrul de căpetenie. Va găsi el un mijloc s-o elibereze.

Ce se făcuse cu tatăl său, cu doctorul şi Kard? Izbutiseră să scape de urmărirea preoţilor? Le ajutase oare, în ultima clipă, Mirsa şi Tşota?

Întrebările acestea i se încrucişau în minte în vreme ce pumni vânjoşi îl înhăţară şi-l traseră afară din căruţă. Privi pe sub gene şi

văzu ziduri înalte şi o clădire mare, în formă de templu.

Fu dus printr-un parc, sub copacii căruia domnea un întuneric adânc.

Deodată se făcu însă iarăşi lumina şi într-o rarişte, înconjurată de arbori uriaşi, se afla o clădire mică, la a cărei vedere inima lui George începu să bată mai tare; căci îşi spunea că aceasta nu putea fi decât pavilionul despre care vorbise prinţul şi în care trăia Sanja lui.

Printr-o uşiţă lăturalnică cei doi indieni îl duseră în casă. Ajunseră într-o încăpere mică, luminată cu lămpi de petrol. Bika mergea înainte şi deschisese o uşă ascunsă într-un perete apoi păşi prin deschizătura îngustă. Cei care îl duceau pe George îl urmau. Tânărul văzu că Petre era dus după dânsul, apoi venea Dşod şi încă vreo câţiva indieni în veştminte bogate.

Fu introdus şi el prin uşa mică. Coborâră zece trepte şi George văzu un gang lung şi îngust, luminat slab tot cu lămpi de petrol. Pe amândouă părţile se aflau câteva uşi.

Întâia uşă fu deschisă, Bika aprinse o făclie şi intră cel dintâi în gangul potrivit de mare, ai cărui pereţi erau formaţi din lespezi de piatră. George fu aşezat pe jos şi Petre alături de el. Apoi, un Indian mai în vârstă se aplecă deasupra lui, îi pipăi capul, murmură cuvinte neînţelese şi îi duse la nas o sticluţă.

Un miros puternic şi pătrunzător făcu pe George să lăcrămeze, apoi fu nevoit să strănute şi se prefăcu de minune că se trezeşte din leşin. Privi aiurit în jurul său, făcu apoi o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-şi ducă mâna la cap, îşi privi mirat mâinile legate, pentru ea după aceea să se uite în toate părţile, oprindu-şi ochii, speriat, asupra făpturilor nemişcate ale Indienilor.

— Ce… ce este… unde sunt? îngână el apoi, în limba germană.

Vroia să-şi dea astfel seama dacă vreunul din Indieni ştia nemţeşte.

Spre surprinderea lui, mai-marele preoţilor răspunse, într-o nemţească destul de bună:

— Te afli aici în puterea noastră, domnule Farrow. Ştiu că vroiai s-o eliberezi pe fiica prinţului, dar nu vei izbuti. Pentru asta va trebui să-ţi primeşti însă pedeapsa. Noi avem aici legile noastre proprii şi pedeapsa va fi mai neplăcută decât îţi închipui. Ai fi făcut bine să nu fi venit încoace.

George nu răspunse, pentru că nu vroia să se trădeze prin vreun cuvânt nechibzuit.

În schimb Petre, care începuse şi el să strănute în urma mirosului din sticluţă, se porni pe înjurături, după ce se prefăcuse şi el că se trezeşte din leşin.

— Nu te necăji! zise Bika, batjocoritor. Vei avea nevoie de puteri când va fi să înduri pedeapsa. Nădăjduiesc că îi vom prinde şi pe ceilalţi – pe căpitan, doctor şi Kard; ar fi mai bine ca să fiţi jertfiţi cu

toţii împreună zeului nostru.

— Da, da, Petre, de data asta se pare că am dat de bucluc – zise George, cu glas trist – n-am crezut că o să cădem în cursă aşa de repede. Sărmane Petre, îmi pare rău că din pricina mea va trebui să mori.

— Fără d-ta viaţa mea n-ar face doi bani – spune, calm, Petre, care pricepuse şiretenia lui George – odată şi odată tot trebuie să murim, aşa că n-are importanţă că asta se întâmplă mai curând sau mai târziu.

— Bravo, ai vorbit înţelepţeşte! zise Bika, în batjocură. Pentru asta îţi voi face şi o bucurie, domnule Farrow – îţi voi îngădui s-o vezi pe Sanja din când în când, până-n ziua în care va trebui să muriţi şi fata se va căsători cu fiul meu. Voi încerca s-o aduc chiar acum.

Inima lui George începu să bata mai tare la gândul ca revedea fiinţa iubita! După câtva timp se auzi un strigat dinspre uşă, apoi Sanja se năpusti în carceră şi se aruncă la pieptul tânărului:

— George, scumpul meu George!

— În cuvintele acestea era un întreg noian de dragoste, dar şi disperarea pentru situaţia în care se afla viteazul tânăr.

— Oh, ştiu c-ai venit încoace de dragul meu şi ca va trebui acum să mori pentru mine – zise ea, plângând – dar asta nu se va întâmpla.

Se ridică apoi cu iuţeala fulgerului şi înainte indienii uluiţi să-şi dea seamă ce avea de gând, ea smulse pumnalul din brâul unui preot, sari la George, o tăietură repede şi… mâini tânărului erau libere. Tot atât de repede ea îi tăie legăturile de la picioare, apoi se repezi la Petre si-l liberă şi pe acesta.

Lui George nu-i convenea deloc treaba asta. Oricât de bune ar fi fost intenţiunile Sanjei, ea îi năruise acum tot planul pe care şi-l făurise. Nu mai avea însă încotro şi trebuia să lupte împotriva oamenilor înarmaţi.

Ei se şi năpustiră asupra lui, care era complet dezarmat, dar dânsul băgă de seamă că preoţii nu se foloseau de pumnale. Probabil că legea cerea ca prizonierii să fie jertfiţi zeului, nerăniţi.

Pe cel dintâi preot George îl culcă la pământ cu o lovitură de box în bărbie. Pe al doilea îl apucă de mână şi i-o răsuci cu putere. Omul scoase un ţipăt înfiorător şi căzu leşinat.

Alţi doi-trei preoţi se prăbuşiră sub loviturile lui Petre. Dar erau prea mulţi potrivnici. George se simţi deodată înhăţat pe la spate şi mâinile îi fura încleştate atât de puternic, încât nu se putu folosi de ele. Un alt preot i le lega şi după câteva clipe îi erau legate şi picioarele. Fu zvârlit ia pământ, apoi cei doi potrivnici al săi se-ntoarseră spre Petre, care şi fusese încolţit. George văzuse ca Dşod o înhăţase pe Sanja. Îi smulsese pumnalul din mână şi o ţinea atât de strâns încât biata fată nu se putea mişca. Ochii ei frumoşi se aţintiră cu tristeţe asupra lui George, care-i zâmbi, îndurerat.

Se gândea la briceagul lui Petre. Cu ajutorul acestuia vor izbuti să se elibereze, după ce preoţii vor părăsi carcera. Uriaşul fu înhăţat şi el de un Indian, legat fedeleş, apoi trântit la pământ. Cinci preoţi se zvârcoleau de durere, stăteau ghemuiţi jos şi gemeau. Chipul lui Bika era schimonosit de furie.

— Asta mi-o veţi plătiţi! scrâşni ei. Vă veţi muşca unghiile că i-aţi rănit pe preoţii zeului. Veţi avea parte de o moarte grozavă.

Se-ntoarse spre Dşod şi făcu un semn. Tânărul indian o târî afară pe Sanja. Când fata nu mai fu acolo, mutra căpeteniei preoţilor începu să se însenineze.

— De fapt, vina d-tale e mai mica decât aceea a prinţese! zise el, dar toate acestea pedeapsa d-tale va fi şi mai aspra. Păcat ca n-o vei mai putea vedea de aproape pe Sanja, căci nu vreau să se mai întâmple ce s-a întâmplat. Dar vei putea vorbi cu ea de la distanta şi te rog să consideri asta ca o favoare.

— Îţi mulţumesc! spuse George, ca seriozitate, prefăcându-se ca nu pricepe batjocora.

— Atunci îţi doresc somn uşor! adăugă Bika. Cred ca eşti obosii după atâta sforţare. O încercare de fugă e cu desăvârşire exclusă, căci zidurile astea nu le veţi putea dărâma cu mâinile şi uşa e tare ca fierul.

Zâmbi batjocoritor prizonierilor, apoi părăsi încăperea, urmat de ceilalţi preoţi. Uşa grea se închise şi cei doi camarazi rămaseră în întuneric.

— Tăcere! şopti George, când Petre începu să vorbească. Nu ştiu dacă nu suntem spionaţi, să rămânem liniştiţi câtva timp la locurile noastre.

III
FUGA

PREVEDEREA LUI GEORGE se dovedi în curând întemeiată. Uşa fu deschisă brusc, lumina orbitoare a unei lămpi de buzunar învălui încăperea, apoi se auzi glasul lui Bika:

— După cum văd, v-a venit mintea la cap şi asta mă linişteşte întru câtva. Mi-ar părea rău daca aţi face o încercare de fugă şi v-aţi răni de armele celor doi paznici de afară: Când se va lumina de ziuă veţi căpăta de mâncare, până atunci, odihniţi-vă.

Lumina dispăru, uşa fu închisă şi zăvoarele împinse. Cei doi camarazi mai aşteptară un sfert de ceas, apoi George abia şopti:

— Să ne ghemuim unul în altul, Petre, ca să ne putem sfătui ce avem de făcut.

Când fură împreună, tânărul zise cu glas coborât:

— Mă gândesc dacă n-am puteam face chiar acum o încercare de

fugă. Serbarea cu prilejul căreia urmează să fim jertfiţi, are loc abia peste câteva zile. Dacă nu izbutim să fugim cu Sanja, atunci încercarea asta va fi fost singura pe care am putut-o face. Mâine Bika ne va percheziţiona eu amănunţime şi ne va păzi şi mal straşnic.

— Dar dacă rămânem aici legaţi prea mult timp, ne vor amorţi mădularele şi nu ne vom mai putea folosi de ele, îşi dădu cu părerea Petre. Diavolul ăla mi-a legai mâinile atât de strâns, încât mi-au şi amorţit.

— E drept, la asta nu m-am prea gândit – răspunse George – scoate repede briceagul şi taie funiile! Dar trebuie s-o facem în aşa fel încât să fie tăiate numai într-un singur loc, ca să le putem petrece din nou în jurul mâinilor şi picioarelor, ca şi cum am fi încă legaţi.

Petre începu îndată să lucreze încetişor, cu mâinile. Lucrul nu era prea lesne de făcut, dar în cele din urmă şopti, uşurat:

— Domnule George, mâinile mele suni libere; acum îţi voi tăia d-tale funiile.

După câteva clipe era liber şi tânărul. Cei doi îşi frecară mâinile, pe urmă George zise:

— Nu ne rămâne nimic mai bun de făcut decât să dormim. Când ni se va aduce mâncare mâine dimineaţă, va trebui să vedem câţi oameni intră înăuntru. Dacă sunt numai trei sau patru, atunci sfârşim repede cu ei. Abia după aceea vom putea vedea ce se mai poate face.

Petre recunoscu că ideea era bună; amândoi camarazii se culcară şi adormiră îndată.

Dormiră bine până auziră zgomotul zăvoarelor trase. Îşi petrecură îndată funiile în jurul mâinilor şi se prefăcură că dorm. Fireşte că nu mai stăteau lipiţi unul de altul, ci se aflau pe locurile lor dinainte. Din nou lumina unei lămpi de buzunar învălui camera, apoi se auzi o exclamaţie de mirare şi un glas şopti în limba indiană:

— Dorm într-adevăr, deşi îi aşteaptă o moarte grozava. Sunt oameni foarte viteji. Crezi tu, Bera, că-i vom prinde pe camarazii lor? Au dispărut de parca au intrat în pământ.

— Lăsă, că ne-or cădea în mână! răspunse bătrânul preot. Sunt într-adevăr bărbaţi viteji şi e păcat ca n-avem şi noi astfel de oameni.

Prin ochii întredeschişi, George băgă de seamă ca bătrânul vraci, care fi tratase cu licoarea aceea mirositoare, venea în carceră însoţit numai un indian, care ducea o tavă. Dar afară, în faţa uşii, făceau de strajă doi oameni înarmaţi. Când vraciul şi însoţitorul său intrară în încăpere, George şopti lui Petre, aproape fără să mişte buzele:

— Trebuie să-i înhăţăm când s-or apleca deasupra noastră. Apoi îi ţinem bine, ca să-i atragem încoace pe paznici.

Îşi întinse trupul, ca să dea impresia ca vorbeşte în somn. Bătrânul Bera rămase o clipă locului şi-l privi cu luare aminte, apoi însă, dădu din cap mulţumit şi se apropia.

Indianul care ducea tava era vânjos, dar se părea, totuşi, că se teme de prizonieri, căci se opri la un pas de ei şi întinse tava pe care se aflau, câteva străchini.

Bera se aplecă întâi asupra lui George şi-l zgâlţâi de umeri. George deschise o clipă ochii mari, prefăcându-se orbit de lumina lămpii.

— Ce s-a întâmplat? murmură el apoi, în nemţeşte. E timp de sculat?

Bătrânul nu pricepea limba asta, astfel că spuse într-o englezească stâlcită:

— *Sahib,* mâncarea. Ţi-oi da-o eu.

— Ah, aşa el zise tânărul. Sunt doar legat. Atunci grăbeşte-te, că mi-e o foame…

Vorbi tare, ca să dea impresia că-l trezeşte pe uriaş. Acesta căscă şi el, apoi strigă bătrânului:

— De ce stă ţintuit individul ăla cu tava? Ar putea să-mi dea mie să mănânc, căci mi-e foame.

Bera dădu o poruncă scurtă indianului înalt. Acesta se apropii şovăind de Petre, aşeză tava lângă el şi luă în mână o farfurie din care se ridicau aburi. Bera luase şi el o farfurie la fel şi se aplecă asupra tânărului.

George privi spre Petre, văzu clipitul de încuviinţare al acestuia şi în clipa următoare puse mâinile în jurul gâtului bătrânului şi strânse cu putere.

Farfuria cu mâncare căzu la pământ şi lovi lampa de buzunar, pe care bătrânul o aşezase în aşa fel între cei doi prizonieri, încât razele ei se răspândeau în tavan, luminând destul de bine încăperea. Lumina se stinse şi în întuneric nu se auzi decât zgomot de luptă.

După câtva timp George simţi cum trupul bătrânului se destinse, îi mai ţinu strâns câteva clipe, apoi îl aşeză binişor jos.

Petre îl ameţise pe celălalt, punându-l jos lângă dânsul. În uşă stăteau acum cei doi paznici, cu capetele întinse înăuntru.

— Bera şi celălalt indian or fi leşinat – le spuse George, în limba hindusă – intraţi înăuntru şi vedeţi ce-i cu dânşii! Au căzut jos lângă noi.

Paznicii îşi vorbiră în şoaptă, apoi unul se îndepărtă, îndepărtându-se îndată cu o lampă de petrol. În vremea asta camarazii îşi petrecură iarăşi funiile în jurui mâinilor şi întinseră braţele ca legaţi. Dar cei doi indieni erau precauţi, caci numai unul intră în carceră cu lampa, pe când celalalt rămase la uşa.

Privi spre legăturile celor doi camarazi şi dădu din cap mulţumit. Apoi se aplecă deasupra Bera, după ce aşezase lampa pe podea.

Stătea cu spatele la Petre; deodată picioarele i se îndoiră şi căzu cu capul peste lampa care se stinse îndată. George văzu că paznicul de la uşa făcu o mişcare ca s-o ia la fugă, dar în aceeaşi clipa se ivi în

spatele său umbra uriaşă a lui Petre, pumnul său enorm se abătu ca un ciocan şi paznicul se prăbuşi la pământ.

După aceea uriaşul sări înapoi în carceră, ridica lampa de buzunar adusă de Bera şi o aprinse. Apoi, dădu tocmai la timp un pumn zdravăn în tâmplă indianului pe care-l strânsese de gât, căci individul voia tocmai să se ridice. George făcu acelaşi lucru cu bătrânul Bera.

— Trebuie să-i legăm – şopti Uriaşul şi se puse îndată pe lucru, ajutat de George.

Cei trei camarazi îi traseră pe paznici în carcera şi-i aşezară la perete, lângă uşă.

Înainte de a-i lega, Petre îi dezbrăcă de veştmintele lungi şi galbene, pe care probabil că le purtau numai paznicii din oraşul templului. Le lua şi turbanele şi George pricepu îndată planul uriaşului de a încerca s-o elibereze pe Sanja astfel deghizaţi.

Celor patru leşinaţi li se mai puseră căluşe, pumnalele ascuţite le fură luate; abia acum cei doi camarazi se simţeau mai la larg, având aceste arme asupra lor. Închiseră apoi uşa carcerei şi împinseră zăvoarele grele.

Ascultară câtva timp în gangul cufundat în semiîntuneric, după aceea l-a târât până la scara care ducea sus în sala cea mica. Ajunşi în fata uşii înguste, George lipi urechea de uşa, câci dinăuntru străbate un murmur slab. Încordându-se auzul recunoscu glasul lui Bika care în cele din urmă striga mânios:

— Dacă-n până câteva ceasuri nu vor fi prinşi, să ştii că-ţi pierzi slujba, înţelegi ce înseamnă asta. Du-te şi ia-ţi oamenii şi adu-mi pe străinii care se mai afla încă liberi prin apropiere.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă – răspunse un glas adânc – dar străinii par să aibă pe diavolul în ei; îi doboară în taină pe oamenii noştri, fără ca aceştia să-i vadă măcar. Nu e deloc uşoară sarcina pe care mi-ai dat-o.

— De aceea trebuie să-ncerci totul ca s-o aduci la îndeplinire – zise Bika, cu asprime.

Se auziră paşi care se îndepărtau; George deschise acum binişor uşa şi privi prin crăpătură. Îl văzu pe Bika, preotul, care se îndrepta de uşă, întunecat la faţă.

George închise repede uşa la loc şi se piti îndărătul Uriaşului.

— Petre, vine Bika! şopti el.

Credinciosul camarad îşi înălţa trupul. Bika smuci uşa cu putere şi vru să păşească afara. Petre repezi atunci mâna stângă şi strânse gâtlejul preotului, care nici nu mai avu răgaz să scoată un geamăt. Apoi, cu pumnul drept îl izbi în tâmplă şi Bika se prăbuşi la pământ.

— Du-l repede aici înăuntru – şopti George – trebuie să ne destăinuiască unde se afla Sanja, chiar dacă ar fi să-l supun la chinuri.

Petre aduse la spate braţele preotului şi i le lega cu nişte sfori. Apoi

îl trase afara şi închise uşa.

George coborî scara, urmat de Petre cu povara lui. Jos Bika fu percheziţionat cu amănunţime şi tânărul găsi la el două revolvere, din care dădu unul lui Petre. Mai găsi şi o cheie de formă ciudată şi şopti imediat:

— Dacă aş şti care e uşa la care se potriveşte cheia asta, atunci aş fi sigur că Sanja e libera. Petre, trebuie să ne spună unde se afla ea.

— Voi purta eu de grija – îl linişti Uriaşul – însă ar fi bine să-l readucem în simţiri cât de curând. Ai putea să-l scotoceşti repede pe bătrânul Bera, poate găseşti la el faimoasa sticlă care învie pe cei leşinaţi.

— Fireşte, Petre, e o idee bună.

Când George intră în carceră şi aprinse lampa de buzunar pe care Uriaşul o luase de la Bera, văzu că cei doi paznici se rostogoliseră unul lângă altul şi-ncercau să se dezlege. Asta trebuia împiedecat cu orice preţ şi tânărul avu o idee minunată. Cei doi stăteau spate-n spate, ca să-şi libereze mâinile legate îndărăt. George legă împreună braţele şi mâinile atât de strâns, încât nu se mai puteau folosi de degete ca să desfacă nodurile. Bera şi indianul cel înalt făcuseră aceeaşi încercare de a se elibera şi George procedă în aceiaşi fel şi cu dânşii. Apoi scotoci prin buzunarele vraciului şi găsi sticla cu faimosul medicament.

Se întoarse repede în gang, închise uşa şi împinse zăvoarele pe dinafară. Petre dăduse drumul lui Bika pe podeaua gangului. Cu mâna îi ţinea uşor de beregată pe mai-marele preoţilor şi, când George se ivi, uriaşul spuse în şoaptă:

— Aşa, acum ţine-i d-ta sticla sub nas, poate că-şi revine de pe urma loviturii ce i-am dat-o. Mă tem că înfuriat cum eram, m-am repezit cam prea tare într-însul.

Trecură câteva minute până ce Bika dădu semne de viaţă. O vreme rămase ca ameţit, în cele din urmă, însă, îşi dădu seamă de situaţie şi încercă să se ridice. Dar Petre îl strânse uşor de beregată şi scrâşni furios:

— Un singur ţipăt de scoţi te omor! Aşa, domnule George, acum ia-l d-ta la rost – voi purta eu de grijă să-l fac să dea răspunsurile cuvenite.

— Unde e Sanja? întrebă George liniştit, dar cu ameninţare în glas.

— Nu ştiu şi nici n-aş spune, răspunse repede Bika.

În clipa următoare horcăi grozav. George văzu că Petre strânsese cu putere beregata mai-marelui preoţilor, spre a-i împiedeca să ţipe.

Ochii lui Bika ieşiră din orbite, încercă să scape din strânsoare, dar în pumnii puternici ai Uriaşului, era mai neputincios ca un copil.

În cele din urmă Petre slăbi strânsoarea şi zise încet:

— Să nu cumva să ţipi când te voi lăsa să răsufli puţin şi răspunde-i

domnului George, altminteri nu-ţi va merge bine.

Când desfăcu niţel mâna stângă din gâtlejului preotului, acesta gemu înfundat. George întreba încă odată unde se găseşte Sanja şi de astă data Bika răspunse:

— Se află în încăperea cea mai înaltă a acestei clădiri. Pretutindeni pe scări şi ganguri sunt paznici. De eliberat tot n-o puteţi elibera.

— Asta vom vedea noi! scrâşni George. Nădăjduiesc că ai spus adevărul, altminteri vom fi nevoiţi să ne înapoiem şi atunci ne vom folosi de alte mijloace faţă de d-ta. Petre, crezi că a spus adevărul?

— Socot că da – răspunse uriaşul – căci sunt sigur că n-ar mai vrea să simtă strânsoarea mea. Acum îl voi lega şi voi pune cătuşe apoi îl ducem şi pe dumnealui în carceră.

Rupse o fâşie din turban şi făcu din el un căluş. În timpul acesta George îi povesti de încercările de eliberare ale celorlalţi prizonieri.

După ce-l aduse şi pe mai-marele preoţilor în carceră, Petre examină legăturile prizonierilor, apoi zise:

— Ai făcut foarte bine, domnule George – acum nu le mai stă în putinţă să se libereze singuri. Ah, văd acolo un cârlig în perete. O să-l leg de el pe căpetenia preoţilor, ca să simtă şi dumnealui cât e de bine când trebuie să stai în picioare timp îndelungat.

Cârligul verzui de bronz era cam la înălţimea capului uriaşului. Petre aruncă o frânghioară peste el, apoi lega mâinile lui Bika, aduse la spate la o astfel de înălţime, încât bietul preot trebuia să stea la perete aplecat cu braţele ridicate. În felul acesta îi era cu neputinţă să se apropie de vreunul din ceilalţi prizonieri, pentru a le da o mână de ajutor pentru eliberare.

— Acum o voi elibera pe Sanja – mai spuse George – şi dacă s-o întâmpla să ne iasă în cale fiul dumitale Dşod, îl vom tăia noi pofta să-şi întindă mâna asupra Sanjei. Poate că-i aducem şi pe dumnealui încoace.

Cel doi camarazi ieşiră din carceră şi zăvoriră uşa în urma lor. Afară pe gang, Petre îşi puse rânduială în veşmântul de mătase galbenă pe care-l purta, îşi apăsă turbanul pe frunte şi zise:

— Suntem pârliţi de soare şi poate că izbutim să-i înşelăm pe paznici în veştmântul acesta. Eu unul as fi de părere să-l culcăm la pământ şi să ne descotorosim de ei Poate dăm de vreunul care are la el un baston de cauciuc – cu ăsta e mai uşor de lucrat.

— În primul rând trebuie să ne ferim de a fi descoperiţi înainte de a ajunge în încăperea de sus – zise George – după ce o vom fi eliberat pe Sanja, ne vom furişa noi printre paznici. Ai auzit şi tu că tata şi camarazii sunt pe aproape, poate că ne-or sări în ajutor de îndată ce vor auzi zgomot de luptă.

— Vom face tot ce ne-o sta în putere – zise Petre – prost e numai că trebuie mai întâi să căutăm drumul ce duce sus.

— Aşa e, dar n-avem încotro. Hai să nu mai pierdem vremea!

George îşi trăsese şi el turbanul pe frunte şi-şi pusese veştmântul galben. Sub acesta ţinea revolverul despiedecat, fiind hotărât să tragă prin haină dacă va fi nevoie.

Deschise încetişor uşiţa ce dădea în sală şi privi înăuntru. Nu se vedea nimeni. Se furişă afară şi se uită în jurul său. O perdea mare din mătase roşie îi atrase luarea-aminte. Se apropie de ea şi o desfăcu puţin. Privind prin crăpătură, tresări, căci la câţiva paşi se afla Dşod, fiul mai-marelui preoţilor şi picura dintr-o sticluţa un lichid verzui într-o farfurie cu mâncare aburindă.

George bănui îndată că tânărul indian punea la cale o ticăloşie împotriva Sanjei. Poale că era vorba de vreun narcotic cu ajutorul căruia vroia s-o aducă pe Sanja în puterea lui.

Era gata să se năpustească asupra potrivnicului său, dar deodată îl veni în gând că Dşod se va duce poate, la Sanja şi atunci îl va putea urmări. Se dădu repede înapoi şi împărtăşi în şoaptă lui Petre ce văzuse. Amândoi iscodiră cu privirea în jurul lor, apoi merseră împreună de se ascunseră îndărătul perdelelor groase ce acopereau ferestrele. Printr-o crăpătură puteau cuprinde cu privirea încăperea.

Nu fură nevoiţi să aştepte prea mult. Perdeaua de peste drum fu dată în lături, Dşod ieşi afară cu farfuria şi străbătând săliţa se apropiă de un loc al peretelui unde cei doi camarazi n-ar fi bănuit niciodată că ar putea fi o uşă.

Cu o cheie subţire deschise uşiţa, care era atât de bine tăinuită în perete încât nici cel mai ager ochiu n-ar fi putut-o descoperi.

Abia dispăru în deschizătură şi închisese uşa după el, că cei doi camarazi ieşiră din ascunzătoare şi se apropiată de locul cu pricina. George scosese cheiţa luată de la Bika: băgase bine de seamă locul unde Dşod introdusese cheia.

Spre marea lui bucurie izbuti să deschidă uşa. În faţă se făcea o scară îngustă care ducea în sus.

Se auziră paşi uşori pe scară. Deveneau tot mai uşurei, cu cât urcau mai mult. George urcă îndată treptele de piatră ale scării întortocheate, urmat de Petre, care închisese uşiţa tăinuită. În cele din urmă paşii lui Dşod nu se mai auziră deloc. Ori şi ajunsese sus, ori mergea fără zgomot, ca să nu se trădeze.

George care era mereu cu câteva trepte înaintea lui Petre, îl văzu deodată pe Dşod înaintea sa. Indianul stătea pe o ieşitură şi lipise faţa de perete. Probabil că privea în odaia Sanjei printr-o deschizătură tăinuită.

Tânărul îşi urmă drumul hotărât să nu se năpustească asupra lui Dşod, când îl văzu pe acesta deschizând un chepeng mic în perete. Cu mişcări repezi strecură în cameră farfuria şi scoase alta afară. Apoi închise la loc chepengul şi începu să privească iarăşi prin deschizături.

George înaintă şi când fu lângă Dşod, acesta păru să simtă apropierea unul străin. Întoarse repede capul şi văzu în faţa lui mutra întunecată a lui George. Ochii i se holbară, deschise gura să strige, dar tânărul repezi pumnul.

Izbi cu toată puterea şi lovitura nimeri la gura deschisă a indianului, zdrobindu-i dinţii. Dşod se clatină pe spate, farfuria îl căzu jos fi duse repede mâna sub veştmântul alb ce purta, ca să scoată arma.

Atunci George lovi pentru a doua oară. De data aceasta nimerise în bărbia indianului şi Dşod se prăbuşi la pământ.

Petre îl dădu înlături pe George şi-l legă pe fiul căpeteniei preoţilor, apoi îi făcu un căluş din turban, i-l vârî pe gură şi zise cu admiraţie:

— Drace, dar ştiu că ai lovit, nu glumă, domnule George. Mulţi dinţi nu i-au mal rămas în gură. Pentru câtva timp îl ajunge, dar asta a fost pedeapsa cuvenită pentru el.

În vremea asta, George se apropiase de perete. Descoperise îndată deschizătura şi privind prin ea zări pe Sanja stând culcată pe un divan. Se ridici, speriată şi privi spre peretele îndărătul căruia stătea George.

— Sanja, Sanja! strigă încetişor tânărul. Sunt aici, Sanja, Reculege-te şi rămâi liniştită până găsesc eu uşa tăinuită. Oh, am şi găsit gaura cheii.

În clipa următoare şi deschise uşiţa, intră înăuntru şi frumoasa prinţesa căzu plângând în pieptul viteazului tânăr.

George nu-şi îngădui decât vreo câteva clipe de fericire în braţele aceleia pe care o îndrăgise, apoi se desprinse repede şi şopti:

— Sanja, te iubesc. Dar n-avem timp de pierdut. Trebuie să plecam repede. Haide, poate izbutim să fugim neobservaţi.

Fata se furişă grabnic afară pe scara îngustă. George închise uşa şi, braţ la braţ tânăra pereche coborî scara în urma lui Petre. Jos, uriaşul deschise cu băgare de seamă uşa şi iscodi în sală, apoi făcu un semn liniştitor îndărăt şi se furişă repede afară. Când George închise uşa după dânsul, vru să se îndrepte spre uşiţa de ieşire, dar în aceeaşi clipi băgă de seamă că clanţa era lăsată în jos pe dinafară.

— Petre, repede în odaia alăturată! şopti el şi o trase pe Sanja spre perdea.

Abia intraseră dincolo, că şi auziră paşi în sală. Un indian înalt păşea în fruntea altor patru.

George bănui îndată că aceştia erau oamenii care trebuiau să-i caute pe camarazii săi. Din mutrele lor, însă, înţelese că nu izbutiseră.

Cel din frunte se opri în mijlocul sălii şi privi nehotărât în jurul său. Se aşteptau probabil să-l găsească aici pe Bika. Apoi schimbă câteva cuvinte cu oamenii săi care ramaseră la uşă. El însuşi, însa, păşi spre draperia roşie, îndărătul căreia se aflau cei doi camarazi şi Sanja.

— Ia seama, Petre! şopti George. Acum e acum! Trebuie doborât

fără zgomot. Vezi tu de asta!

George se dădu în lături, trăgând o pe Sanja după sine. Apoi îşi plimbă privirea prin încăperea luxos mobilată şi deodată ochii i se holbară de bucurie, câci pe un scăunaş văzu brâul lui şi al lui Petre, cu revolverele şi pumnalele, apoi şi raniţele pe care le purtau în spinare şi în care se aflau lucruri trebuincioase. Lângă scaun se aflau şi puştile lor. Toate acestea le fuseseră luate când au fost atacaţi pe la spate. George se-ntoarse spre Petre ca să-i împărtăşească vestea plăcută, dar când îl văzu pe camaradul său gata să sară, îi veni în gând că şeful patrulei trebuia să intre acum în odaie.

Petre se dăduse şi el ceva mai deoparte, ca să nu fie văzut îndată de cel ce va intra. Perdeaua fu dată în lături, indianul făcu un pas înainte şi rămase locului. Abia se lăsase perdeaua îndărătul lui, că Petre se repezi ca un tigru, apucă pe indian de beregată cu mâna stângă şi cu dreapta îl izbi puternic în tâmplă.

Omul căzu mototol şi ramase atârnat de pumnul uriaşului. Acesta îl duse spre un divan larg şi-l aşeză în perne. În vremea aceasta George îşi şi legase brâul cu arme sub veştmântul galben.

— Domnule George – spuse Petre apropiindu-se – cred ca e mai bine să ne dezbrăcam de aceste vestminte de mătase. Se vede doar încălţămintea europeneasca şi asta bate la ochi. Şi apoi nu cred ca cuteza să ne atace, de vreme ce ne aflam în oraş, pentru ca atunci ar avea de furca cu englezii care se afla aici.

— Ai dreptate, Petre – încuviinţă tânărul şi se dezbracă repede de vestmântul galben.

IV
DOCTORUL ÎN PRIMEJDIE

PETRE ŞOVOI DEODATĂ; îşi legase deja brâul cu arme, acum zâmbi şi zise în şoaptă:

— N-ar fi rău să ne scăpăm şi de cei patru care se află în sală. Le voi face semn să intre înăuntru, apoi îl vom primi cum se cuvine.

— Bine – încuviinţă George – îi voi chema eu, iar tu nu trebuie decât să laşi să se vadă braţul şi o parte din veştmântul galben. În felul acesta sper că vor cădea în cursă.

Petre păşi spre perdea, o desfăcu puţin şi făcu semn indienilor. În acelaşi timp, George strigă poruncitor:

— Intraţi înăuntru câte unul, repede!

Cei patru indieni priviră codindu-se unul la altul, dar Petre făcu semne şi mai energice şi, în cele din urmă, cel dintâi întră, cam speriat. Uriaşul se dădu iar în lături de la perdea, iar George şi Sanja se-ndepărtară şi ei puţin. După câteva clipe omul zăcea leşinat pe podea.

De data asta Petre nu-şi pierdu vremea cu legatul, ci făcu un semn lui George, apoi chema înăuntru pe al doilea indian. Acesta fu şi el doborât, încă înainte ca tânărul să-l fi legat pe cel dintâi. Era numai pe jumătate gata cu al doilea, când al patrulea şi cel din urmă zăcea în nesimţire lângă tovarăşii săi. Petre îi dădu o mână de ajutor şi în câteva minute toţi patru indieni erau legaţi burduf şi cu căluş în gură. Afară de asta, Petre îi legase de diferite mobile grele, astfel încât să nu se poată elibera unul pe altul.

— Acum repede afară! şopti uriaşul şi-şi dezbrăcă veştmântul galben. Alteţă – se adresă el Sanjei – cunoaşteţi cumva locurile pe aici? Există vreo uşă pe unde să putem ieşi?

— Nu ştiu, Petre – răspunse Sanja – am fost adusă aici pe întuneric şi de atunci n-am părăsit odaia.

— Păi dacă e aşa, la caz de nevoie vom sări şi zidul – zise Petre.

George părăsi cei dintâi odaia şi porni repede prin sală, urmat de Sanja, în vreme ce Petre îi acoperea din spate. Străbătură în grabă încăperea. George privi cu băgare de seamă prin poartă şi dădu din cap mulţumit. Nu văzu nici un paznic, dar numai la câţiva paşi de dânsul se ridica zidul, care nici nu era atât de înalt cum se temuse. Se apropiară de zid şi Petre se săltă deasupra lui. Era o adevărată acrobaţie, căci zidul avea totuşi vreo trei metri şi jumătate înălţime. George o ridică apoi pe Sanja şi uriaşul o prinse, aşezând-o alături de el. După aceea tânărul făcu şi ei puţină acrobaţie şi se trezi lângă ceilalţi doi.

Fugarii priviră în jos, de partea cealaltă. Nu se zărea nimeni şi atunci Petre îşi dădu imediat drumul în jos. O luă în primire pe Sanja, pe care i o dădu George, apoi îl prinse şi pe el.

— Bravo, Petre, asta ai făcut-o de minune! zise tânărul. A fost o adevărată măiestrie această săltare în sus, cu arma pe umăr. Acum să pornim însă, poate găsim drumul spre oraş.

— Da şi-apoi trebuie să-l căutăm pe camarazi! mormăi uriaşul. Ura! strigă el în aceeaşi clipă. Uite-i că vin colo, peste zid.

Într-adevăr, la vreo treizeci de metri de ei, pe zid, se iviră căpitanul, Kard şi cei doi indieni. Săriră sprinteni dincoace şi revederea fu foarte călduroasă.

— Dar unde e doctorul ? întrebă George. A rămas afară din oraş?

— Păi... – zise căpitanul, necăjit – a descoperit în parc un nou soi de gâze şi pun rămăşag că mai stă acolo şi studiază gângania. Cu mania asta a lui ne poate strica tot rostul. Dar acum e vorba s-o salvăm pe Sanja în primul rând. George, Petre, duceţi-o drept înainte pe şoseaua care dă într-o pădurice unde ne putem ascunde bine până s-o lăsa întunericul. Apoi se mai află pe aproape postul de poliţie engleză de la care putem cere ajutor la nevoie. Repede, dar luaţi cu voi pe Mirsa şt Tşota, ca să vă călăuzească!

— Nu, tată, nu-i las eu pe doctor la ananghie – spuse tânărul – e deajuns Kard şi Mirsa, sau Tşota, s-o însoţească pe Sanja. Eu şi Petre trebuie să ne înapoiem imediat, să vedem dacă doctorul n-a fost prins de preoţi.

— Ah, uite că vine doctorul! strigă căpitanul, auzind de cealaltă parte a zidului râcâituri şi înjurături înăbuşite. De sigur că nu poate urca zidul – o fi având gândacul cu sine.

Petre se săltă imediat pe zid, după ce-şi lăsase puşca jos. George îşi lăsă şi el puşca, pentru că în aceeaşi clipă când uriaşul îşi făcuse vânt sus, se auziră strigătele doctorului de cealaltă parte a zidului.

— M-au prins… Băgaţi de seama, e un gândac… Domn…

Mai mult nu izbuti să spună şi Petre care se afla sus şi scoase revolverul, strigă speriat:

— L-au şi târât în tufiş. Repede, domnule George!

Întinse tânărului mâna şi-l trase sus pe zid. Înainte ca cei doi camarazi să-şi dea drumul pe partea cealaltă. George striga tatălui său:

— Duceţi-o pe Sanja la adăpost, în pădure! Să n-aveţi grijă, căci îl vom scoate noi pe doctor.

După ce săriră jos în parc, George şi Petre auziră înaintea lor zgomot de crengi rupte.

Uriaşul o luă la goană înaintea tânărului, se vede însă că pierduseră prea mult timp până să sară zidul, căci în clipa când cei doi camarazi zăriră uşiţa care ducea în mica sală a pavilionului, mai văzură pe ultimii doi Indieni în veştminte galbene făcându-se nevăzuţi.

Pâră să şovăie o clipă, tovarăşii alergară mai departe şi dădură buzna în sală. Doctorul zăcea în pământ străjuit de doi indieni cu pumnalele în mână. Aceştia se speriară grozav văzând armele camarazilor îndreptate deodată spre ei.

— Daţi-vă înapoi! strigă George, poruncitor.

Indienii se supuseră, fără să crâcnească. Un al treilea tocmai ieşi din încăperea în care zăceau cei patru camarazi ai săi, împreună cu şeful.

Dădu şi ei drumul armei şi se aşeză, tăcut, lângă ceilalţi doi la perete. George se aplecase imediat deasupra doctorului care fusese lovit puternic cu un baston de cauciuc, dar acum începuse să se dezmeticească. Tânărul îi dădu să miroasă din sticla pe care o luase de la bătrânul Bera şi medicul se trezi cu totul, privi câteva clipe în jur, apoi deschise pumnul drept, pe care-l ţinuse încleştai şi strigă:

— Slavă Domnului, e neatins. Ia te uită, George, o specie cu totul nouă.

Tânărul privi câteva clipe gândăcelul roşu, apoi zise, răsuflând uşurat:

— Şi pentru atâta lucru ne vâră omul acesta în primejdii noi. Hai să plecăm, doctore, altfel ne putem aştepta la o moarte grozavă. A! Uite

că i-am şi stârnit.

Doctorul îşi vârî repede „comoara” într-unul din buzunarele sale fără fund, apoi o zbughi din sală, urmat de cei doi camarazi.

Din adâncimea pivniţei răsună un răcnet de furie şi George recunoscu glasul lui Bika, pe care probabil că-l liberase vreunul. În vreme ce dădea buzna afara din sala, tânărul privi înapoi şi văzu că uşa spre pivniţa cu celule fu deschisă brusc. Bika ieşi afară, clătinându-se, sprijinit de un paznic. Când îl zări pe George, mai scoase un răcnet sălbatec.

Tânărul nu mai stătu la gânduri: Ridică revolverul şi trase. Bika se rostogoli la pământ. Se auziră ţipetele de groază ale paznicilor, dar nici unul nu se luă după cutezătorii străini, pe care îl credeau, poate, ocrotiţi de diavol.

Doctorul şi Petre câştigaseră timp. Bertram ajunse cei dintâi la zid şi, cu o sprinteneală uimitoare, se săltă pe creasta lui. Trecu pe partea cealaltă şi când ceilalţi doi camarazi fură şi ei jos, el şi alergase vreo patruzeci de metri înainte. Acum fugeau cu toţii, legănaţi în speranţa că se aflau la adăpost.

Deodată, însă, răsunară îndărătul lor chemări şi strigăte de furie. Întoarseră repede capetele şi văzură cu spaimă că o hoardă întreagă se luase după ei. Erau altfel de oameni decât paznicii şi urmăritorii fricoşi din înăuntrul templului. Statuia uriaşă a unui zeu tocmai era purtată pe şoseaua pe care fugarii alergau spre pădure şi însoţitorii convoiului oameni volnici, înarmaţi cu săbii – se puseră îndată în urmărirea camarazilor. Dar George se opri deodată, strigându-i şi lui Petre să facă la fel şi amândoi îşi descărcară armele.

Cei trei sau patru urmăritori din faţă se prăbuşiră, loviţi de gloanţe în picior. Ceilalţi se opriră, văzând cum stau lucrurile. Îşi dădeau seamă de primejdie, căci cu săbiile şi pumnalele nu se puteau lua la luptă cu astfel de potrivnici.

Se dădură înapoi când Petre, cu alte două gloanţe, doborî încă doi din rândurile lor. De clipa aceasta se folosiră camarazii ca să-şi urmeze fuga. Pădurea mai era numai la cincizeci de metri şi acum văzură pe tovarăşii lor ieşind dintre copaci şi ridicând armele. Atunci se dădură înlături şi începură s-alerge de-a lungul zidului. Dinspre pădure detunară împuşcături iar George, întorcând capul, îi văzu pe indieni alergând înapoi, spre statuia zeului, care se afla la încrucişarea şoselei.

După câteva minute camarazii erau sub ocrotirea desişului şi aici George găsi cea mai bună răsplată pentru primejdiile prin care trecuse, văzând-o pe Sanja ieşindu-i în întâmpinare.

V
ÎNCĂ O AVENTURĂ

PÂNĂ SEARA, CAMARAZII, Sanja şi cei doi indieni rămaseră ascunşi în pădurice. Când începu să se întunece căpitanul zise, în vreme ce stăteau cu toţii la un focşor pe care-l întreţinea Petre:

— Mă miră că poliţiştii englezi nu se arată deloc, deşi trebuie să fi auzit împuşcăturile. Dar probabil că n-au voie să se amestece în treburile lăuntrice şi poate că nici n-or fi ştiind că nişte europeni se află în apropierea lor, ca fugări. Fireşte că nu vrem să le facem neplăceri, de aceea, după ce vom fi sfârşit de mâncat, ne vom furişa neobservaţi pe lângă clădirea mică în care îşi au birourile. Pe mine mă nelinişteşte numai faptul că până acum nu s-a făcut nici o încercare serioasă de a ne prinde. Chiar dacă l-ai ucis sau numai l-ai rănit grav pe bătrânul Bika, George, mai e totuşi Dşod aici, care o vrea să se răzbune. Mă tem, deci, ca în cursul nopţii, pe când ne vom urma drumul, vom fi atacaţi pe la spate.

— Şi eu mă tem de a să ceva – răspunse George – astfel că va trebui să fim cu ochii în patru. Cel mai nimerit lucru cred c-ar fi să ne îndreptăm spre linia ferată şi să oprim un tren din mers. În felul acesta plecăm la Calcutta, sub protecţia engleză.

— Asta e o idee bună – încuviinţă căpitanul – şi nu cred ca urmăritorilor noştri să le vie în gând că am putut face aşa ceva.

Camarazii îşi strânseră bagaje ie şi după ce îşi mai examinară şi armele, căpitanul adăoga:

— Putem începe să ne furişăm spre marginea de sud-est a păduricii. De îndată ce se va lăsa întunericul vom străbate bucata de drum până la pădurea următoare. Prin aceasta trece linia ferată şi acolo va fi cel mai uşor lucru să oprim un tren.

— Dar tot acolo ne pândesc şi cele mai mari primejdii – spuse doctorul – cu siguranţă ca Dşod va bănui ca prin păduricea aceasta vom căuta să ieşim în pădurea cea mare, de la sud-est. Să vedeţi că acolo ne vor întinde capcane.

— Lasă ca vom fi cu destula băgare de seamă şi vom scăpa cu bine din toate – zise căpitanul – şi acum să pornim!

Petre şi Kard o luară înainte, croind o potecă cu ajutorul cuţitelor lor. Prin câteva spărturi din desiş începu să sclipească albul câmpiei întinse dinaintea pădurii – când se întunecă de-a binelea. Acum trebuia să fie cu şi mai mare luare-aminte şi se scurseră cel puţin zece minute până ce camarazii străbătură un drum de numai treizeci de metri. Ajunseră la marginea păduricii şi priviră spre şesul ce se întindea înaintea lor, Până la pădurea mare erau vreo cinci sute de metri şi căpitanul şopti:

— Aici spre dreapta, la cel mult şaizeci de metri de noi, se află postul de poliţie englez. Să mergem drept înainte spre pădure, dar trebuie să ne grăbim, ca să nu răsară luna în vreme ce noi vom fi încă pe câmp.

Merseră cu multă băgare de seamă, George în frunte, urmat de Petre, apoi venea Sanja, pe care o ocrotea căpitanul. Doctorul încheia convoiul, ţinându-se de brâul căpitanului, iar cei doi indieni veneau de lături.

George ajunse cel dintâi la pădure – când îi veni o nouă idee. Se opri şi-s aşteptă pe ceilalţi camarazi, apoi şopti:

— N-ar fi mai bine să mergem de-a lungul pădurii, până ajungem la linia ferată? Altfel ar trebui să ne croim o potecă prin desiş şi cine ştie dacă în chipul acesta nu ne expunem să fim atacaţi.

— După cum văd, azi ai numai idei bune, băiatule – zise căpitanul – fireşte că aşa vom face. Trebuie să mergem la stânga, spre răsărit şi cred că vom da în curând de linia ferata. Numai de n-ar fi şi Dşod tot atât de viclean şi ne-ar aştepta tocmai în locul acesta.

— Nu prea cred – zise George – căci cele două lovituri pe care i le-am dat l-or fi cuminţit. Şi-apoi, rănirea gravă, sau poate chiar moartea bătrânului Bika, va fi stârnit oarecare nelinişte.

George coti şi porni spre răsărit, la vreo zece metri depărtare de marginea pădurii. La stânga, dincolo de câmpie se afla Gorakpur, unde Sanja lui urma să îndure o soartă grozavă. Deodată i se păru foarte puţin probabil ca Dşod să fi întins urmărirea până aici. Mai mult ca sigur că nici nu pusese să i urmărească pe fugari, căci trebuia să se gândească cum că la moartea tatălui său va fi nevoit mai întâi să şt întărească propria să putere, astfel că noi rămânea prea multă vreme pentru o urmărire.

În pădure totul era liniştit – nici pomeneală de urmăritori.

Se părea că ameninţa o furtună, căci animalele nu se auzeau şi pe cer nu se vedea nici o stea.

Timp de vreo jumătate de ceas merseră camarazii de-a lungul pădurii, apoi dădură de linia ferată. George se opri şi iarăşi avu loc o consfătuire.

— Eu socot să rămânem aici – propuse tânărul – deoarece în locul acesta trenul nu merge prea repede, aşa că îl putem opri mai lesne. Pe de altă parte, e primejdios, poate, dacă ne urmăm drumul pe şine, prin pădure. Oricât n-aş crede, dar s-ar putea ca Dşod sau oamenii săi să stea la pândă acolo. Aici nu ne pot face nimic, ba mai putem chiar să mergem o bucata prin câmpie şi să oprim trenul acolo.

— Bravo, asta e o propunere minunată! încuviinţă căpitanul. Aşa vom face. Să mai mergem douăzeci de metrii în susul câmpiei şi vom fi cu adevărat în siguranţă. Numai de n-ar trebui să aşteptăm prea mult până să vie un tren!

— Poate ca Mirsa şi Dşuta ştiu când trec trenurile, spuse tânărul. Îi întreba pe indieni şi afla cu bucurie, ca peste o jumătate de ceas trece un tren spre Faizabad, de unde aveau legătură spre Patna şi mai departe spre Calcutta. Jumătatea de ceas trecu aproape şi în depărtare

se iviră farurile locomotivei trenului, care se apropia cu viteza potrivita. Camarazii aprinseră îndată lămpile de buzunar şi dădură semnale. Auziră trenul frânând, apoi locomotiva se opri lângă ei şi un glas aspru întrebă ce se întâmplase.

Căpitanul căzu repede la o înţelegere cu şeful trenului, care la început fusese mâniat de faptul că opriseră trenul. Le deschise un compartiment de clasa întâia – care, în India, e folosită numai de europeni – şi se instalară cu toţii într-însul, în schimbul unui bacşiş gras.

Trenul se puse sar în mişcare şi doctorul zise, răsuflând uşurat:

— Acum ne putem socoti în siguranţă. Ce crezi d-ta, domnule căpitan? Sau eşti de părere că aceşti indieni fanatici ne vor urmări cu toate astea?

— În stare sunt ei – răspunse Farrow – dar să nădăjduim că nu se va întâmpla nimic. E drept că aici în tren suntem oarecum la adăpost, căci Dşod n-are cum să pună la cale ceva împotriva noastră. Ceea ce mă bucură în primul rând, e că am fost în măsură să îndeplinim dorinţa prinţului.

Spunând acestea zâmbi Sanjei, care-i întinse mâna şi strângându-o cu căldură, zise, serios:

— Am auzit despre Dşod că e grozav de răzbunător. Şi-apoi e viclean nevoie mare, aşa că nu se ştie dacă suntem în afară de orice primejdie. Am fi fost atacaţi pe loc deschis, lângă pădure. Acum mă tem să nu pună la cale cine ştie ce ticăloşie.

— Hm, nu prea e plăcută perspectiva asta – zise căpitanul – va trebui, deci, să veghem bine până te vom încredinţa, la Calcutta, unchiului tatălui d-tale.

— Oh, de-am fi odată acolo, m-aş simţi în deplină siguranţă – zise Sanja – dar până atunci nu voi scăpa de neliniştea ce mă stăpâneşte. Ai ce-a fost asta?

Pe când rostea ultimele cuvinte privise pe fereastră şi tresărise puternic. Vagoanele aveau trepte ce mergeau de-a lungul lor, astfel că era cu putinţă ca un om să umble pe dinafară de la un capăt la altul al trenului.

George sări în picioare şi vru să deschidă fereastra, dar Sanja îl opri, speriată:

— Nu, George, nu deschide! Oh, am recunoscut chipul lui Dşod. Va arunca cine ştie ce otrăvit grozavă pe fereastră, dacă ai deschide-o.

— Atunci trebuie să procedăm altfel – zise George, calm – mă voi duce în alt compartiment şi voi privi afară de acolo. Dacă-l zăresc, îl împuşc ca pe un câine, caci nu trebuie să ne înecăm ca ţiganul la mal. Vii cu mine, Petre?

Toţi se oferiră să meargă, însă tânărul spuse:

— Nu, trebuie să rămâneţi aici, ca s-o ocrotiţi pe Sanja. Cu Dşod

ăla o să sfârşesc eu, mai important este să nu se poată apropia de Sanja. Mirsa şi Dşuta, răspundeţi cu viaţa voastră de prinţesă.

— Ştim asta, Sahib răspunseră cei doi indieni, într-un glas.

Păreau acum nişte fiare gata să se repeadă asupra altei fiare; ochii lor scânteietori priveau neîncetat în toate părţile şi George se simţi liniştit dinspre partea aceasta. Pentru moment Sanja nu era în primejdie afară numai dacă Dşod nu va recurge la vreo ticăloşie care să distrugă tot trenul.

O clipă George chibzui dacă n-ar fi bine să tragă semnalul de alarmă. Dar îşi spuse imediat că prin asta n-ar face, poate, decât să sporească primejdia, căci atunci când trenul ar fi oprit, Dşod putea îndeplini mai uşor vreo ticăloşie, pentru ca apoi să se pună repede în adăpost.

Părăsi repede compartimentul şi merse pe gang până la capătul vagonului. Pe partea aceasta erau deschise câteva ferestre şi George privi afară prin ele. Nu văzu însă pe nimeni pe scară. Sanja îl zărise pe primejdiosul indian pe cealaltă parte a trenului.

Deschise atunci uşa de la capătul gangului şi ieşi afară pe scara de pe partea dreaptă. Petre fi strigă cu glas tare, ca să acopere zgomotul roţilor:

— Dar ce cauţi aici, domnule George? Indianul e doar pe partea cealaltă.

Tânărul arătă, însă, cu mâna în sus, apoi începu să se caţere pe scăriţa ce ducea pe acoperiş. Atunci uriaşul pricepu şi-l urmă imediat. Planul lui George era bun, deşi foarte primejdios. Vroia să privească de sus şi asta nu va bănui Dşod, care stătea la pânda pe partea cealaltă a trenului.

Ajuns pe acoperiş, George porni încetişor înainte, încleştându-se cu mâinile, pe cât putea. Petre se lipi de el şi-l acoperi cu trupu-i uriaş.

Acum mergea mai repede. După străduinţe neînchipuite, viteazul tânăr ajunse la locul de unde putea privi în jos şi văzu îndată o făptură negricioasă, ghemuită chiar sub fereastra compartimentului în care se aflau Sanja şi camarazii.

Indianul tocmai ridica braţul şi în lumina ce ieşea prin geam, George zări ceva lucind. Scoase atunci revolverul, ţinti şi trase. Făptura ghemuita sări în sus, apoi se rostogoli pe povârniş în jos. În prima clipă i se păru lui George ca făptuise o crimă – apoi însă încremeni de spaimă, căci în locul de unde trebuia să se afle acum trupul celui prăvălit, ţâşni deodată în sus o flacără albăstruie. Pluti câteva clipe deasupra locului acela apoi pieri.

Se părea că nimeni în tren nu observase asta. Cel doi camarazi coborâră scăriţa vagonului, intrară în gang, apoi în compartimentul unde se aflau tovarăşii lor. Când George povesti ce se întâmplase şi aminti de flacăra albăstruie, Sanja exclamă, înfiorată:

— Oh, asta a fost un foc care ne-ar fi distrus imediat. Dşod nu trebuia decât s-arunce prin geam obiectul mic şi ascuţit, că în aceeaşi clipa am fi fost cuprinşi de flăcări.

George răsuflă uşurat, apoi zise:

— Bine ca mi-ai apun, caci mă socoteam un ucigaş când I-am împuşcat pe individ. Nici n-aş fi făcut-o, dacă n-aş fi văzut mişcarea lui. Acum suntem cu adevărat în siguranţă.

Călătoria se sfârşi cu bine şi la Calcutta prinţesa fu încredinţata bătrânului Sohag, care-i găzdui pe camarazi câteva zile, copleşindu-i cu toate bunătăţile.

Dar veni şi ceasul despărţirii. Veştile sosite din Gorakpur spuneau că Bika era mort, iar Dşod dispărut Puterea preoţilor era înfrântă şi acum Sanja se putea înapoia, ca să întărească noua putere alături de tatăl ei.

Trofeele pe care le dobândise tânărul în drum, ajunseseră la destinaţie, adică pe submarinul lor. Acesta se afla tot în locul dinainte, bine adăpostit.

Despărţirea nu fu prea uşoară pentru toţi, dar George se mângâie cu gândul că va porni iarăşi în largul mării, unde va întâmpina noii primejdii şi aventuri.

Observații

[←1]

Cuvânt de înţelegere.

Aventurile submarinului Dox 129

Hans Warren

I
PRIMEJDII NEBĂNUITE

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească:

— O zi de odihnă în inima pădurii seculare din America de Sud, ca oaspeţi ai unui trib de indieni aproape necunoscut. Asta era ceva pentru noi, cu atât mai mult cu cât Calcalet, Huaina şi Matşu, oamenii care ne-ar fi putut deveni primejdioşi, erau morţi.

Când ieşirăm dimineaţa din colibă, zisei lui Marian:

— E ciudat, zău aşa, că suntem acum oaspeţii acestui trib, care altminteri se arată atât de duşmănos împotriva tuturor europenilor – şi asta numai pentru că Pongo al nostru a salvat-o pe Oro, fata căpeteniei, din ghearele jaguarului. Sunt curios să văd ce lucruri interesante vom afla cu privire la obiceiurile gazdelor noastre.

Spunând acestea Marian arătă cu mâna înainte şi zis:

— După cât mi se pare, vom vedea în curând ceva foarte interesant, probabil o înmormântare.

Coliba care ni se dăduse era la marginea satului şi aveam o privelişte deschisă asupra câmpiei la capătul căreia se afla aşezarea indienilor Toba. Era o adevărată stepă-pampas, care se întindea până departe. Pe dreapta ţinutul era un desert şi numai nisip, fără nici o vegetaţie şi colo, la vreo suta de metri depărtare de sat vedeam câţiva Toba îndeletnicindu-se cu săpatul unei gropi adânci.

Pornirăm agale într-acolo. Indienii îşi văzură înainte de lucru, făcând o groapă perfect rotundă, de mărime potrivită. Mă adresai lui Marian:

— Crezi ca e vorba de o înmormântare? Nu-mi pot închipui asta, căci atunci ar face o groapa cum se cere. Şi noi am auzit doar că de obicei îşi lăsă morţii să fie mâncaţi de furnici, pentru ca animalele să nu dezgroape cadavrele. Astfel că, groapa asta trebuie să aibă altă însemnătate. Ah, ia te uită, ăşti doi indieni construiesc un capac în toată regula, care va servi, desigur, la acoperirea gropii.

Mă apropiai de cei doi tineri indieni care făceau din lut un capac rotund, de aceeaşi mărime cu groapa pe care o săpau tovarăşii lor.

— Hm… ciudat! făcu Marian, îngândurat. Dar vom vedea noi îndată ce însemnează asta. Cei doi indieni care frământau lutul îşi vedeau liniştiţi de treabă. Capacul era gata, dar îi mai făcură şi o margine înălţată şi un mâner la mijloc.

Privirăm câtva timp la ei, apoi ne înapoiarăm la lagăr, căci vroiam să îmbucăm şi noi ceva, apoi să veghem la confecţionarea raniţelor noastre, pe care indienii îşi luaseră sarcina să le facă din piele de cerb.

Pongo, care prin salvarea fiicei căpeteniei se bucura de o consideraţie deosebită în rândurile indienilor, ne şi ieşi în întâmpinare.

— *Massers* mănâncă! spuse el, scurt.

Îl urmarăm la coliba căpeteniei, în faţa căreia ardea un foc. Alături de căpetenie şedea fiică-sa. Era şi tânărul Hua, care o rupea puţin pe spanioleşte şi era nevoit să ne servească drept tâlmaci.

După masă merserăm în tovărăşia căpeteniei, la locul unde se săpa ciudata groapă. Hua, pe care-l întrebarăm de rostul ei, ne spuse că-l vom afla mai târziu.

Cu asta curiozitatea noastră spori, fireşte, de aceea ramaserăm lângă căpetenie şi câţiva indieni mai bătrâni, la mică depărtare de misterioasa groapă.

Dinspre sat veniră acum patru indieni tineri, care purtau între ei un bătrân. Acesta trecu pe lângă noi, clătinându-se pe picioare şi se opri în faţa gropii. Doi din tinerii indieni îi petrecură o curea peste braţe, îl ridicară, apoi îi dădură drumul încetişor în groapă.

Unul din tineri îi îndruma pe cei doi, în vreme ce al patrulea ridică în sus capacul de lut. După ce bătrânul dispăru în groapă, celălalt aşeză capacul la loc.

După aceea, cei patru indieni se-ntoarseră nepăsători şi se înapoiară în sat.

— Ce înseamnează asta? îl întrebai pe Hua.

Căutând cuvintele, el ne lămuri că era vorba de o moarte de bunăvoie. Orice Toba, devenit schilod, în urma vreunui accident, pune să fie omorât, iar indienii bătrâni şi neputincioşi obişnuiesc să se lase îngropaţi de vii, ca să nu cadă în sarcina altora.

Poate că aveau dreptate aceşti bătrâni, despărţindu-se de viaţa, atunci când se socoteau o povară, dar nu e mai puţin adevărat că felul acesta de moarte era înfiorător. Să te înăbuşi încetul cu-ncetul…

Păşind alături de Marian mă-ntorsei repede în sat, fără să mai arunc privirea înapoi.

— E grozav – murmura prietenul meu – ce de lucruri se pot vedea pe pământ! Haide mai bine să mergem colo, unde tinerii războinici fac exerciţii de tras cu arcul.

Cu greu izbutii să-mi alung din minte cele ce văzusem adineauri. Tinerii care se îndeletniceau cu slobozirea săgeţilor făceau adevărate minuni. Hua ne lamuri că vreo câţiva tineri îşi treceau examenul de războinici şi trebuiau, ca de la o distantă de cincizeci de metri, să nimerească ţinta cu o siguranţă desăvârşită, de nouăsprezece ori din douăzeci.

Abia după aceea erau consideraţi bărbaţi adevăraţi şi aveau dreptul să voteze la alegerea căpeteniei. Hua ne mai lămuri că şeful, căpetenia, se bucura de putere nelimitată numai în război, altminteri e un simplu membru al tribului, ca oricare altul.

După ce privirăm câtva timp la tragerea cu arcul, ne duserăm în sat ca să vedem cum se lucrează raniţele noastre.

Trei Toba se îndeletniceau cu confecţionarea lor din piele de cerb bine tăbăcită şi le lucrau cu atâta arta, încât rămaserăm pe deplin mulţumiţi.

Mai avurăm prilejul să cunoaştem un obicei foarte interesant al acestui popor ciudat. Pe când umblam prin sat cu tâlmaciul nostru, observarăm o fată care aşeză în faţa unei colibe un vas făcut dintr-un dovleac, apoi se piti îndărătul unul tufiş din apropiere.

Hua ne lamuri îndată despre ce era vorba. Indienii Toba nu se căsătoresc niciodată cu o fata din acelaşi trib, ci se duc totdeauna în alte sate să-şi caute tovarăşele de viaţa. Acum, de pilda, venise dintr-un sat vecin un tânăr indian, ca să-şi caute aici femeie.

Vorba e, însă, că nu el îşi caută o fată, ci vreo fată căreia îi place el, încearcă să se apropie astfel de dânsul. Şi în vreme ce tânăra e la vânătoare, ea îi aşează în drum un vas de dovleac cu o băuturi ce aduce cu berea. Acest vas arată toate însuşirile fetei pe care ea le scrie – le zgârie, mai bine zis – în hieroglife pe suprafaţa dovleacului.

Dacă tânărul, întorcându-se de la vânătoare, bea îndată berea, înseamnă că primeşte propunerea de căsătorie. Dacă nu-i dă atenţie, însă, faptul e considerat ca o insultă pentru fată şi junele trebuie să părăsească îndată satul.

Dacă se face căsătoria, cel dintâi lucru ce-i are de făcut să construiască o colibă şi Hua ne spuse că fetele Toba ar fi cele mai bune şi credincioase soţii.

Seara avurăm prilejul şi vedem un dans al flăcăilor şi fetelor – acestea din urmă alegându-şi partenerul şi dănţuind îndărătul lui.

Hua ne conduse apoi la focul de tabără al căpeteniei, unde găsirăm gata cele trei raniţe ale noastre. El ne tălmăci cuvântarea lungă a căpeteniei, prin care acesta repeta că-i vom găsi pe cei doi nemţi în nord-vestul lui Gran Chaco, dar că acolo erau ţinuturi întinse lipsite de apă, întrerupte doar de mlaştini sărate.

Căpetenia ţinea să ne conducă, împreună cu câţiva războinici până la începutul acestui ţinut secetos, apoi trebuia să se întoarcă, deoarece acolo locuiau indienii duşmani.

Oro, fata căpeteniei, ne dădu iarăşi o sticluţă cu contraotravă, căci şi tribul duşman folosea grozavele săgeţi otrăvite.

Hua ne spuse că aceşti indieni nu-i sufereau pe străini în ţinutul lor şi căpetenia era încredinţată ca nu-i vom mai găsi în viaţă pe cel doi nemţi. Calcalet îi dusese într-un ţinut unde trebuie să-şi fi găsit moartea – şi făcuse asta, fireşte, cu scopul de a-i jefui.

Iată de ce, a doua zi dimineaţa, pornirăm la drum cam îngrijoraţi.

Până la amiază ne însoţiră indienii Toba. Ne spuseră ca ne aflam la marginea ţinutului duşman, aşa că ei nu puteau merge mai departe.

Nu prea mă simţeam liniştit când ne părăsiră tovarăşii. Eram ameninţaţi în fiece clipă de o moarte grozavă, împotriva săgeţilor

otrăvite slobozite pe furiş, nu folosea nici cea mai mare atenţiune sau vitejie.

Atâta vreme cât ne mai aflam în pampas, nu trebuia să ne temem prea mult, căci puteam cuprinde cu privirea o întindere mare, dar în depărtare începea să se zărească iarăşi o dunga întunecată, ceea ce însemna pădure – şi acolo puteau să fie ascunşi Indieni cu grozavele lor săgeţi otrăvite şi poate că ne şi zăriseră eu ochii lor ageri.

După un ceas ne aflam în faţa pădurii, de care ne mai despărţea o fâşie de apă potrivit de lată şi liniştită. Când furăm pe mal băgarăm de seamă că apa trebuia să fie foarte adâncă. N-aveam încotro, eram nevoiţi să trecem înot dincolo, căci pe partea noastră nu erau copaci din care şi ne fi putut întocmi o pluti.

Pe când stăteam încă îngânduraţi în faţa apei, privii întâmplător spre marginea pădurii şi… tresărit speriat, căci dintr-o tufă ieşise la iveală un chip omenesc. Scosei repede revolverul, dar în aceeaşi clipă capul dispăru.

— Ce e? întrebă Marian, ducând şi el mâna la arma.

— Un om privea din tufa de colo – răspunsei, agitat – cu siguranţă însă că nu era indian… Mi se părea a fi european, un chip bărbos, cu ochi mari, plini de văpaie.

Vorbisem cam tare şi deodată se mişcă tufa din care privise omul cu pricina. Îndreptarăm armele într-acolo, dar le lăsarăm îndată în jos, când auzirăm un glas spunând în nemţeşte:

— Domnilor, salvaţi-mă! Sunt urmărit de indieni. Dar feriţi-vă de ap…

Bărbosul, al cărui chip avea trăsături delicate dar răvăşite de suferinţă, îşi rupse vorba cu un ţipăt, apoi o putere nevăzută îl trase înapoi în tufiş.

Indienii îl înhăţaseră, aşa dar, în faţa ochilor noştri, fără ca noi să-i fi putut veni în ajutor.

Şi acum trebuia să ne apărăm pe noi înşine, căci apa era lată de aproape zece metri şi-apoi văzusem noi cât de bine se pricepeau să nimerească indienii cu săgeţile lor chiar de la o depărtare de cinci ori mai mare.

— Ce-o fi crezut? întrebai, mirat. Să ne ferim de ap…? De sigur că e vorba de apa. Or fi crocodili în ea?

— Nu ştiu, poate ceva şi mai rău – răspunse Marian – fapt e că nu trebuie să îndrăznim acum s-o trecem înot. E suspect chiar numai că indienii nu încearcă deloc să ne îndepărteze cu săgeţile lor. Ştiu, deci, că nu putem trece apa. Şi totuşi trebuie să ajungem de partea cealaltă.

În vreme ce stăteam acolo şi priveam când la apă, când spre pădure, îndărătul nostru se desfăşura o dramă a ţinuturilor sălbatice.

Se auzi un strigăt de spaimă, apoi tropăit puternic şi întorcându-ne repede, văzurăm un cerb de pampas venind în goana spre noi.

Îndărătul lui alerga prin iarbă un jaguar mare, care voia să-şi înhaţe prada înainte ca aceasta să ajungă la apă.

Situaţia putea deveni primejdioasă pentru noi: în pădure erau indienii cu săgeţile lor otrăvite, îndărătul nostru un jaguar care nu va şovăi să ne atace pe noi, daca cerbul va scapă.

Trebuia să fim cu ochii atât la pădure, cât şi la jaguar. Se părea că nici cerbul înspăimântat, nici fiara lacomă nu ne zărise încă.

Abia aproape de tot de noi cerbul se opri brusc şi căută să se arunce în laturi – dar trupul enorm al jaguarului făcu o săritură în aer şi căzu pe ceafa bietului cerb.

Asta se petrecu la cel mult doi metri de noi. Animalul căzu la pământ, se mai rostogoli însă înainte şi în timp ce jaguarul îi zdrobea oasele, el alunecă în apă, trăgând şi fiara după sine. Şi atunci se petrecu ceva de neînchipuit. Abia atinse jaguarul apa, că răcni înfiorător, ca în ghearele morţii şi cu sforţarea disperării ţâşni ca o săgeată prin apă, spre mal, poposi o clipă pe uscat, apoi o luă la goană în pampas.

Văzusem lămurit că avea labele pline de sânge. Mă uitai încremenit la Marian, care arăta spre hoitul cerbului, târât încetişor de curent spre Sud. Dar în jurul lui era o fierbere sălbatecă şi se părea aproape că mai trăia şi el, căci trupul se zvârcolea încă.

Apoi văzui ţâşnind în sus câţiva peşti şi atunci îmi dădui seamă de primejdia grozavă pe care o ascundea apa aceea.

— Doamne Dumnezeule, pirayaşii! strigai.

— Da – încuviinţă Marian – şi mare noroc am avut că nu ne-am hotărât să străbatem apa înot. Am fi fost sfâşiaţi, ia te uită, bietul cerb e aproape făcut bucăţele.

Da, aşa era.

Pirayaşii sunt peşti de mărimea crapului şi ei populează multe fluvii din America de Sud. Ating uneori lungimea de treizeci de centimetri, dar au nişte dinţi mai asculţi decât ai rechinului. Vai de omul sau animalul care încearcă să străbată înot o apă în care se află pirayaşi. Chiar dacă la-nceput nu se arată nici unul, ies la iveală însă cu miile când adulmecă o pradă. Şi prin numărul lor sfâşie carnea celui mai mare animal numai în câteva clipe.

„Rechini de apă dulce”, este o denumire potrivită pentru aceşti peşti grozavi.

— Groaznic! exclamai şi-mi ştersei fruntea de nădușeală.

— Şi cum trecem pe malul celălalt? întrebă Marian. Trebuie doar să-l salvăm pe omul acela. Era sau doctorul Neuhaus, sau Reichert, cinematografistul. Nu-i putem lăsa în mâinile indienilor.

— Fireşte că nu – zisei eu – dar cum trecem apa? N-avem cu ce construi o plută.

Pongo salvă însă situaţia şi de data aceasta.

— Pongo face, *Massers* ia bagajele lui Pongo, zise el.

Îşi scoase raniţa şi revolverele, păstrând în brâu numai cuţitul de spintecat rechini. Apoi măsură cu privirea distanţa până la celalalt mal şi făcu vreo douăzeci de metri înapoi în pampas.

— *Massers* bagă de scamă la indieni! zise el, apoi porni în goană spre fluviu.

Pongo ai nostru ştia totdeauna ce face; când ajunse lângă noi făcu o săritură de ştiucă, în aer – o săritură de vreo şase metri, pentru ca apoi să se cufunde în apa. Şi calculase atât de bine săritura, încât după numai două secunde ţâşni afara din apa lângă malul celălalt.

Şi atât de fantastică fu săritura lui, încât căzu pe mal cu jumătate de trup. În clipa următoare stătea în picioare în faţa tufelor în care-i bănuiam pe indieni.

II
ALŢI DUŞMANI

CU TOATA REPEZICIUNEA cu care ţâşnise prin apă Pongo al nostru, tot căpătase câteva muşcături ale grozavilor peşti, căci braţele îi erau pline de sânge.

Dar asta nu însemna mare lucru pentru credinciosul nostru camarad; el ştia că îndărătul tufelor pândea poate o moarte înfiorătoare şi înainte de a-mi reveni din uimirea pricinuită de fapta lui, el şi dispăruse în frunziş.

Priveam cu încordare într-acolo. Acum trebuia să se hotărască dacă tot mai stăteau la pândă indienii, căci deşi ştiau cu siguranţă că era cu neputinţă să străbatem râul, se poate să fi pus totuşi vreun om de pază acolo.

Şi, într-adevăr, auzirăm curând un ţipat scurt, apoi Pongo ieşi afară din tufiş.

— Totul va fi bine, *Massers!* exclamă el, mulţumit. Indieni plecaţi, sentinelă ameţit. Pongo taie acum copac ca *Massers* poate vine aici.

În toată graba tăie cu cuţitul său de rechini copăcei tineri înalţi de vreo şase metri, pe care îi legă apoi împreună cu liane groase. În felul acesta aveam o plută care putea duce bine o persoană. La unul din capete legă o liană lungă şi trainică, apoi împinse pluta în apă, tot mânând-o spre noi. Când Pongo ne trezi.

Marian se lăsă în genunchi pe mal şi prinse capătul plutei, sări pe ea şi se aşeză în mijloc.

— Robert, tu trebuie să mai aştepţi! zise el.

— Pongo va mai împinge odată pluta încoace.

Negrul şi începu să tragă pluta spre el, cu ajutorul lianei, în cele din urmă, o aduse cu bine la mal şi Marian sări pe uscat.

— Robert, trebuie să fii cu mare băgare de seamă! îmi strigă el.

Aşează-te cu picioarele răsfirate şi ţine echilibrul!

Pongo împinse pluta iarăşi spre mine. O prinsei de capăt şi sării pe ea; când fui în mijloc, camaradul nostru începu s-o tragă spre dânsul.

Făcui adevărată echilibristică pentru a nu mă răsturna. Şi aruncând o privire în apa din jurul meu, tresării speriat, căci lângă plută se îngrămădeau fioroşii pirayaşi, care adulmecaseră în mine o pradă binevenită.

— Nu te uita în apă! strigă Marian, în aceiaşi clipă. Prin asta poţi cel mult să-ţi pierzi echilibrul.

Şi aproape să mi se întâmple asta şi numai prin mişcări disperate ale braţelor izbutii să împiedec, în ultima clipă, ca pluta să nu se răstoarne. Marian scoase un slab ţipăt de spaimă şi Pongo trase îndată mai cu nădejde.

Dar din pricina asta se întâmplă o nouă nenorocire. Pluta era numai la doi metri de celălalt mal, când liana de care trăgea Pongo se rupse şi pluta începu s-o ia în josul apei, în voia ei.

Pongo înfăşură repede liana care-i rimase în mână şi-mi aruncă mie celălalt capăt. O prinsei, acum venea însă partea mai grea, tragerea plutei.

Cu mâna stângă mă ţinui încleştat de unul din beţe, iar liana pe care o ţineam sub braţ, o înfăşurai în jurul trupului.

Pongo începu să tragă cu băgare de seama şi după câteva minute chinuitoare, capătul plutei se izbi de mal. Marian se lăsă în genunchi şi o prinse. Mă târâi repede înainte şi răsuflat uşurat când mâinile mele atinseră pământul.

Dar îmi fusese scris să mai trec printr-o spaimă: picioarele îmi erau încă pe plută, când se desfăcură lianele cu care era legată. Beţele se împrăştiară în toate părţile şi eu căzui în apă cu partea dindărăt a trupului.

Marian mă înhăţă îndată şi mă trase cu putere pe mal. Dar deşi stătusem numai câteva clipe în apă, fusese deajuns ca vreo câţiva pirayaşi să-mi sfâşie pantalonii şi să mă muşte chiar de un picior.

— Slavă Domnului! exclamă Marian. Au fost clipe grozave.

Împreună că prietenul meu pătrunsei în tufiş, unde Pongo stătea lângă indianul ce zăcea nemişcat la pământ.

— Numai de ne-am putea înţelege cu el! zise Marian… O să-l silim să ne călăuzească la satul tribului său. În orice caz, trebuie să-l eliberăm pe europeanul care a fost prins în faţa ochilor noştri.

Privii la indianul care n-avea pe el decât nişte pantalonaşi de pânză. Părea sălbatec de tot şi nu-mi venea să cred că ne vom putea înţelege cu el.

Se mişcă, îşi trecu mâna peste tâmpla stângă unde avea un cucui mare, făcut de pumnul lui Pongo, apoi deschise ochii şi murmură câteva cuvinte neînţelese.

Când privirea îi căzu asupra noastră, el încremeni, apoi se răsuci deodată şi o zbughi cu iuţeala fulgerului în tufiş.

Dar Pongo era la datorie. Sări după el şi mai putu apuca pe indian de picioare. Cu o smucitură îl zvârlii înapoi, lângă noi.

Marian i se adresă în spanioleşte şi, spre mirarea noastră, individul răspunse, cam stâlcit, doar cât să-l putem înţelege:

— Tari fiu de la căpetenie. Albi trebuie moare pentru că a atins pe Tari.

— Păi atunci o să moară Tari întâi – spuse Marian, calm – şi Tari ne va călăuzi acum la sat, căci vreau să-l eliberez pe albul care a fost prins aici.

Pe chipul mândru şi întunecat ai indianului trecu un zâmbet răutăcios.

— Tari călăuzeşte pe albi – zise ei apoi.

— Bine, dar Tari să nu creadă că ne va putea trage pe sfoară şi va fugi – răspunse Marian – Tari va muri înainte de a scăpa.

Indianul se ridică şi zâmbi iarăşi, apoi se îndreptă spre o poteca îngustă, ce abia se vedea şi care ducea în pădure.

— Albi vine! zise el şi porni spre potecă.

Vrurăm să-l urmăm, Pongo însă îşi făcu loc înainte, căci o fi ghicit el ce vorbisem, noi.

— Mai bine Pongo în spatele indian – zise ei şi-şi trase cuţitul de rechini.

Acum fiul căpeteniei nu mai putea scăpa, căci la cea mai mică mişcare suspectă Pongo l-ar fi înjunghiat.

— Să vezi că ne atrage în vreo capcană, Mariane – zisei prietenului meu pe când ne alăturam de Pongo – nu-mi place deloc că s-a învoit numaidecât să ne conducă în satul său.

— Fireşte că va încerca totul ca să ne tragă pe sfoară – încuviinţă Marian – de aceea şi trebuie să fim cu ochii în patru. Pongo va băga de seama îndată ce vom fi în apropierea satului şi atunci va trebui să-l legăm şi să-i punem căluş lui Tari acesta, pe urmă să aşteptăm întunericul nopţii. Am auzit că indienii din America de Sud sunt foarte superstiţioşi şi peste c-avem noroc la noapte să-l liberăm pe european.

— Să sperăm! zisei eu. Dar tocmai îmi adusei aminte că am făcut o mare nesocotinţă. Ar fi trebuit să mai dărâmăm câţiva copaci colo pe malul râului, pentru ca să putem trece înapoi apa în caz că izbutim să-l liberăm pe european.

— E drept ce spui tu – răspunse Marian – foarte rău că am uitat, acum însă e prea târziu.

Tăcurăm şi merserăm repede după Pongo, care-l păzea pe indianul dinaintea lui, cu cuţitul gata de zvârlit în mâna dreaptă.

Nu mai putea fi mult până să se înnopteze. Tocmai vroiam să-i spun asta lui Marian, când Pongo făcu un salt uriaş înainte.

Cu mâna stângă îl apucă de gât pe indian şi-l trase înapoi. Apăsa atât de tare încât Tari nu putu scoate nici un sunet şi după ce se zvârcoli puţin timp, atârnă ca o cârpă în pumnul camaradului nostru. Pongo se întoarse spre noi, duse la buze degetul arătător şi ne făcu semn cu capul să ne înapoiem.

Ne dădurăm cu câţiva paşi îndărăt, apoi Pongo zise în şoaptă:

— Indian vrut amăgeşte. Aici îndată altă potecă ce duce la sat Pongo văzut colibe, apoi înhăţat pe indian care vrut repede fuge.

Faptul era îmbucurător pe de o parte – pe de alta însă situaţia noastră era cam primejdioasă din pricina apropierii satului. De aceea ne retraserăm imediat şi mai mult, până ajunserăm într-un loc unde se afla un luminiş foarte mic îndărătul trunchiului enorm al unuia din ei ne oprirăm; acum nu puteam fi văzuţi de vreun trecător din sat.

— Pe indian trebuie să-l legăm şi să-i punem căluş – zise Marian – păcat că furnicile alea grozave au distrus şi sforile pe care le aveam în vechile noastre raniţe.

— Pongo face! spuse uriaşul.

Îl aşeză pe indian la pământ şi din pantalonii lui tăie fâşii lungi, pe care le împleti. După ce le încercă trăinicia, îi legă pe Tari atât de bine, încât nici gând să se poată elibera.

Apoi, din pantalonii prizonierului făcu un căluş pe care i-l vârî în gură, legându-l pe după ceafă.

Nemulţumit cu atât, îl rezemă pe indianul leşinat de un copac, tăie câteva din lianele ce atârnau în jos şi-l legă pe Tari de trunchi.

— Aşa – spuse Marian, mulţumit, după ce Pongo sfârşise treaba – acum putem întreprinde în toată liniştea încercarea de eliberare. Haideţi să înaintăm şi să vedem cum stă situaţia.

Pongo păşi cel dintâi pe potecă, aplecat, cu cuţitul gata pregătit în mână. Când se apropie de locul de unde îi trăsese înapoi pe Tari, mişcările îi deveniră şi mai atente, iar în cele din urmă se lăsă în patru labe şi astfel se târî înainte.

Pe urmă se opri şi, întinzând capul, privi spre dreapta. Acolo se despărţea cărarea ce ducea în satul indienilor.

Pongo rămase câteva minute nemişcat, apoi se târî înapoi o bucată, se lipi de partea stângă a potecii şi, printr-un gest cu mâna, dădu de-nţeles lui Marian să se târască înainte.

Prietenul meu privi şi el cu mare atenţie pe după colţul primejdios. După câteva minute se târî înapoi şi-mi făcu loc mie. Când ajunsei la locul cu pricina, văzui că de la poteca pe care ne găseam, ducea un drum destul de larg spre un luminiş mare pe care se înălţau multe colibe de lemn.

În sat domnea mare fierbere, o dovadă că se întâmplase ceva cu toiul deosebit. Gândul mi se duse îndată la prizonierul pe care-l făcuseră indienii. Vroiau oare să-l omoare? Poate c-aveau de gând să-l

jertfească vreunui zeu de-al lor.

Zadarnic căutai să-l descopăr pe european. Dar când mă târli ceva mai departe, observai că o colibă mare, în apropierea singurului copac ce se afla în luminiş, era păzită de patru indieni.

Aceştia ţineau în mâini arcurile pregătite şi nu-şi luau ochii de la colibă. Acolo trebuia să fie, deci, prizonierul.

Asta era o lovitură grea pentru noi. Cum să ne strecurăm în satul agitat şi să-l liberăm pe cel atât de straşnic păzit? Nici întunericul nu ne va putea folosi mult, căci în apropierea colibei văzul strânse grămezi mari de vreascuri, cărora urma să îi se dea foc.

Un indian înalt şi mai în vârstă se ivi acum. Avea o mutră mândră şi întunecată şi văzui că cei patru paznici luară o atitudine plină de respect. Trebuia să fie căpetenia şi când mă gândii la asta, îmi bătu ia ochi şi marea asemănare dintre el şi prizonierul nostru.

Spuse câteva cuvinte către paznici, care dădură din cap cu însufleţire. Îşi întoarse apoi privirea şi se uită de-a lungul drumului pe care priveam şi eu. Părea nerăbdător.

Îmi trăsei imediat capul înapoi, căci se putea ca omul să mă zărească.

— Ce e? întreba Marian care văzuse mişcarea mea.

— S-a ivit căpetenia – răspunsei – l-am recunoscut îndată după asemănarea cu Tari. Privea tocmai de-a lungul acestui drum, de aceea mi-am retras capul îndată. Părea nerăbdător – probabil că-l aşteaptă pe fecioru-său.

— Se prea poate – încuviinţă Marian – şi trebuie să fim cu băgare de seamă, căci probabil că va trimite oamenii să-l caute. Nu cumva te-o fi zărit?

— Nu cred, căci n-am văzut să i se fi schimbat mutra.

— Sălbatecii ăştia îşi pot stăpâni uşor impresiile – zise Marian – socot că e mai bine să ne ascundem undeva până s-o întuneca bine. Să mergem în luminişul unde se află prizonierul nostru.

Ne ridicarăm repede şi merserăm înapoi, între timp Tari îşi venise în fire. Marian ne făcu un semn şi păşi spre un copac, îndărătul căruia Tari nu ne putea nici vedea, nici auzi.

— Mai e o jumătate de ceas până se va înnopta – şopti el – şi e mal bine să fim cu luare-aminte. Mi-e teamă că te-a văzut totuşi căpetenia, dragă Robert. Tocmai pentru că-l aşteaptă cu nerăbdare pe fiul său, privirea-i era cu siguranţă mai ascuţită ca oricând. Se poate să te fi zărit, dar nici n-a clipit, ca să nu se dea de gol.

— Drace, se poate să fie chiar aşa! Şi ce facem acum?

Marian privi în susul copacului sub care stăteam.

— Ne căţărăm într-însul – zise el apoi, dar pe şoptite – pentru ca Tari să nu ne audă. Colo sus putem aştepta în linişte până s-o înnopta.

Marian se cătară prinzându-se cu mâinile de o liana groasă şi în

curând dispăru printre crengile de jos ale copacului.

Eu îl urmai, în vreme ce Pongo mai rămase jos ascultând cu încordare dacă nu cumva indienii se şi apropiau. Când fui la înălţimea celor dintâi crengi, văzui că era foarte uşor de urcat mai departe. Mă puteam căţăra de pe o creangă pe alta, ca pe o scară.

Curând dădui de Marian, care se afla destul de sus.

— Vino-ncoace! şopti el. De aici se vede poteca pe care trebuie să vie indienii.

Într-adevăr, întâmplarea făcea să poată fi văzută poteca. Şi abia luai loc lângă Marian, că el mă şi apucă de braţ.

Văzui în aceeaşi clipă că se iviseră patru făpturi negricioase, patru indieni, care se târau cu băgare de seamă înainte, având în mâini arcuri încordate.

— Păcat! murmură Marian. Îl vor găsi pe Tari şi-l vor elibera. Vroiam să-l ţin ca ostatec, ca să fac schimb cu el, pentru european.

Tresărirăm amândoi, căci deodată creanga pe care stăteam se cutremură uşor. Dar nu era decât Pongo, care se căţărase fără zgomot.

— Indienii vin, *Massers!* şopti el. Vor elibera prizonier. A, sunt acolo!

Descoperise locul pe unde se putea privi printre crengi şi se uită cu atenţiune la cei patru Indieni, care înaintau cu şovăială.

— Le este frică – zise el, dispreţuitor – nu bine, *Massers,* să prindem pe cei patru oameni?

Propunerea nu era rea. În felul acesta aveam cinci ostateci, printre care şi fiul căpeteniei – şi asta era probabil cea mai puternica arma a noastră.

Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Pongo are dreptate – trebuie să încercam. O să fie cam greu, în schimb va merge mai lesne pe urma eliberarea prizonierilor.

III
O NOAPTE CU PERIPEŢII

PLANUL ERA BUN, dar cum să-l aduci la îndeplinire? Aveam patru duşmani împotriva noastră, care erau foarte prevăzători şi bănuitori şi la chemarea cărora se vor ivi mulţi războinici. Eu nu prea îmi dădeam seamă în ce fel se gândea Marian să-i atace prin surprindere pe Indieni.

— Vom vedea noi! exclamă deodată prietenul meu şi apucă liana, ca să-şi dea drumul în jos.

Dar Pongo îi ţinu de mână şi întrebă mirat:

— *Masser* Farrow vrea duce jos? Pongo crezut că sare pe indieni, când ei eliberează prizonierul. Noi trece acum pe copac de care legat Tari. El nu poate preveni ceilalţi indieni.

— Ai dreptate! exclama Marian bucuros. La asta nu m-am gândit. Bravo, Pongo, fără tine n-am fi făcut nici-o scofala. Negrul făcu o mutră stingherită – nu-i plăceau laudele – apoi privi în juru-i şi arătă spre o cracă groasă ceva mai jos de noi.

— Pe acolo poate trece bine dincolo – zise ei.

Ferindu-se să facă zgomot, el coborî pe creanga care ajungea până la coroana copacului alăturat. Eu şi cu Marian îl urmarăm.

Cu dibăcia lui înnăscută, Pongo alese un drum care ne duse de-a dreptul în frunzişul copacului de care-l legase pe fiul căpeteniei. Acest copac avea crengi groase cu frunza deasă, care ajungeau până la vreo doi metri de pământ.

Pongo coborî mult şi se aşeză pe burtă pe creanga, care se întindea deasupra lui Tari. Noi rămaserăm pe una ceva mai sus; de unde-l puteam vedea bine pe prizonier.

Tari smucea de legături, încercările sale rămâneau însă zadarnice. Deodată se opri şi ridică repede capul. Trebuia să fi auzit ceva – de sigur că se apropiau consângenii săi.

Atunci începu să smucească cu atâta furie, încât liana groasă cu care îl legase Pongo de copac, scârţâia şi trosnea. Şi îndeplinea mişcările acestea la intervale atât de regulate, încât pârâiturile sunau ca nişte semnale.

— Foarte iscusit! îmi şopti Marian. A, uite că şi-a făcut efectul.

Fără nici un zgomot cei patru indieni se iviră în luminiş. Când auziră pârâiturile acelea rămaseră locului o clipă, apoi se târâră repede spre copac.

Scoaseră exclamaţii înăbuşite, apoi se repeziră la fiul căpeteniei, ca să-l dezlege.

— Atenţiune, fii gata de sărit! şopti Marian.

Ca o umbră mare şi grea Pongo zbură în jos.

Prin puterea căderii sale culcă la pământ trei indieni. Al patrulea rămase câteva clipe încremenit, apoi se prăbuşi şi el.

Marian îşi dăduse îndată seamă de momentul potrivit şi se aruncase de-a dreptul asupra acestui al patrulea indian, aşa încât nici aceste nu mai avu vreme să scoată vreun ţipăt.

Aşteptam acum, gata de sărit, poate era nevoie să intervin. După cum văzui, Marian se descotorosi de potrivnicul său prin lovituri de pumn. Pumnii lui Pongo izbeau de asemenea cu sete în indieni, unul se târa în patru labe şi căuta să se facă nevăzut în tufişul apropiat.

Socoti momentul venit şi-mi dădui drumul de pe cracă, de-a dreptul peste indianul acesta şi-l întinsei lat la pământ.

De spaimă, omul rămase nemişcat sub mine, fără să scoată un sunet.

N-aveam însă încredere într-însul, de aceea îl înhăţai de ceafă cu mâna stângă, îi apăsai capul de pământ, scosei cu dreapta revolverul

şi-l izbii cu patul în tâmplă.

El se zvârcoli o clipă, apoi rămase nemişcat.

— Bravo! zise încet Marian, îndărătul meu. Acum leagă-l repede!

Pongo îl şi leagă de copaci pe cei doi potrivnici ai săi.

Tăiai fâşii lungi din pantalonii indianului leşinat – după cum îl văzusem pe Pongo făcând la Tari – le răsucii şi-l legai pe omul meu.

După ce îl mai vârâi un căluş pe gură, veni Pongo lângă mine, examina dacă făcusem bine treaba, pe urmă îl ridică pe individ şi-l legă de un copac, cu nişte liane groase.

Când sfârşi, se lăsa întunericul.

— Ah! exclamă Marian în aceeaşi clipă. Nu e bine ce am făcut. Trebuie să-i pitim în aşa fel pe cei cinci indieni, încât dacă îi vor căuta ai lor să nu poată fi găsiţi. Aşa dar, să-i târâm în desiş.

— Mariane, indienii tot au să-i găsească, căci acum pe întuneric vom lăsa cu siguranţă urme lămurite. De ce deci să mai pierdem vremea cu ascunsul lor?

— Într-o privinţă ai dreptate – încuviinţă Marian – totuşi, ar fi în orice caz foarte bine dacă i-am putea ascunde aşa fel să nu poată fi găsiţi.

— *Massers,* prizonieri aduce în copaci, acolo leagă bine, propuse Pongo.

— Bine zici – exclamă, vesel Marian – tot tu ai găsit calea cea mai bună, Pongo. Dar cum să facem asta? Pe întuneric va fi cam greu.

— Pongo caţără în copac, aruncă jos liana, *Massers* leagă prizonieri, Pongo trage în sus.

În vreme ce vorbea încă se şi prinsese de o liană şi se caţără în sus, dispărând în frunziş.

După câteva clipe căzu jos o liană potrivit de groasă şi Pongo şopti de sus:

— *Massers* leagă prizonierii!

Încă pe când camaradul nostru se urcase în pom, Marian tăiase legăturile care-l ţineau de copac pe Tari şi-l târâse de acolo. Îl legarăm repede de capătul lianei, prietenul meu dădu comanda: „Sus” şi în clipa următoare trupul indianului urca.

Transportul acesta se repetă de cinci ori la rând, apoi Pongo veni jos şi zise:

— Prizonierii bine ascunşi. Pongo legat zdravăn, el nu poate libereze.

— Minunat! făcu Marian. Acum avem o acoperire, dacă ne va paşte nenorocul şi vom fi prinşi. Nu cred să se împotrivească indianul ăl bătrân să ne redea libertatea în schimbul fiului său şi a celorlalţi patru războinici.

— Atunci ne putem duce fără teamă în sat – propusei eu – dacă vom căuta să pătrundem pe furiş şi să-i liberăm pe european, s-ar

putea cel mult să ne pomenim cu vreo câteva săgeţi otrăvite.

— De care bănuiesc că ţi-e cam frică – zise Marian – dar să încercăm totuşi, poate izbutim.

Cu tot curajul de care dădeam dovadă făcând propunerea aceasta, simţii o nelinişte ascunsă când părăsirăm luminişul şi păşirăm pe poteca îngustă.

Fireşte că Pongo mergea în frunte. Îndărătul lui venea Marian, iar eu la urmă.

Ne ţineam unul de altul şi mergeam la pas. În cele din urmă Pongo se opri. Ajunsese la drumul care ducea spre satul indienilor. După câteva clipe uriaşul se-ntoarse spre noi şi şopti:

— Focuri mari arde. Va fi foarte greu furişează.

— Atunci trebuie să-ncercăm să ne croim un drum prin desiş – hotărî Marian, după ce chibzui câteva clipe – putem spera astfel să ajungem neobservaţi în apropierea colibei în care se află europeanul.

— *Massers* merge mai departe, poate mai adânc în pădure încă un drum spre sat – zise Pongo.

Avea dreptate camaradul nostru, căci era lesne de presupus că indienii nu vor avea numai un singur drum spre satul lor.

Pongo merse cu băgare de seamă mai departe. Câteva clipe putui vedea nelămurit trupul său, cu lumina care cădea pe poteca noastră de pe drumul spre sat.

Indienii trebuiau să fi aprins, deci, focuri mari, de vreme ce lumina lor ajungea atât de departe.

Marian porni al doilea prin fâşia aceasta luminoasă. Înainte de a-l urma aruncai o privire pe după colţ şi văzui în faţa colibei, unde presupuneam că se afla europeanul, arzând două focuri mari. Doi indieni cu arcurile în mână stăteau nemişcaţi acolo.

Şi îndărătul colibei ardeau focuri. Aşa dar şi acolo stăteau paznici. Din pricina aceasta era cu neputinţă să ne apropiem fără să fim văzuţi.

Sării repede peste drumul luminat. Tovarăşii mei mi-o luaseră cu mult înainte. Probabil că iuţiseră pasul, ca să găsească mai repede un al doilea drum în sat.

Un simţământ nelămurit mă făcu, însă, să şovăi a-l urma imediat; statui locului şi ascultai, poate le auzeam paşii sau alte zgomote.

Dar totul rămase tăcut înaintea mea. Descoperiseră camarazii mei ceva suspect şi erau nevoiţi să stea liniştiţi, ca să asculte?

Atunci nici eu nu trebuia să mă mişc, altminteri i-aş îi putut aduce în mare primejdie.

Se scurseră câteva minute care mi se părură ceasuri. Nu auzeam nimic de la Marian şi Pongo. Dac-ar fi mers mai departe, atunci ar fi observai până acum lipsa mea şi Pongo s-ar îi înapoiat cu siguranţă, ca să vadă ce-i cu mine.

Aşa dar, nu se putea decât ca el să fie undeva înaintea mea, unde

stăteau nemişcaţi, ameninţaţi de ceva. Ochii mi se obişnuiră acum încetul cu-ncetul cu întunericul. La vreo trei paşi puteam vedea lămurit, dar nu-l putui vedea nici pe Pongo, nici pe Marian, Trebuia deci să înaintez atâta cât să le pot zări umbra.

Ca să pot face asta fără zgomot, mă lăsai pe patru labe şi-ncepui să mă târăsc încetişor.

Avui nevoie de câteva minute până să străbat, doi sau trei metrii. Mă oprii şi privii cu încordare înaintea mea. Lumina focului care cădea de pe potecă în spatele meu nu mai ajungea pana aici şi nu mai vedeam acum decât la cel mult o jumătate de metru înaintea mea.

Îmi încordai iarăşi auzul, totul rămâne însă cufundat în tăcere.

Deodată, tresări speriat. Îndărătul meu, în tabără indienilor, se stârnise zarvă. Se auzeau glasuri, femeile ţipau, copiii scânceau. Ceva cu totul deosebit trebuia să se fi întâmplat.

Apoi răsună un glas puternic, care strigă câteva cuvinte. Şi imediat larma se potoli, făcându-se tăcere deplină. În aceeaşi clipă îmi dădui seama cu groază că numai Marian şi Pongo puteau fi cei ce prilejuiseră zarva aceea. Trebuie să fi căzut în mâinile indienilor.

Glasul poruncitor se auzi iarăşi. Probabil că era căpetenia, care trimitea alte iscoade, ca să mă prindă pe mine. Căci indienii ne văzuseră pe toţi trei la râu.

Trebuia să mă pun la adăpost, ca să le pot veni în ajutor camarazilor. Înapoi nu mă puteam duce – căpetenia ştia că cunoşteam acest drum şi în primul rând acolo va trimite oameni. Dacă însă urmam să merg mai departe, cădeam cu siguranţă în aceeaşi capcană care le fusese întinsă şi camarazilor mei.

Luând o hotărâre bruscă scosei cuţitul ascuţit şi începui să tai o spărtură în desiş, spre partea dreaptă a potecii.

Crengile şi curpenii tăiaţi le dădui încetişor la o parte şi făcui astfel un gang în care puteam pătrunde.

Trecură minute de îngrijorare până ajunsei atât de adânc în desiş încât şi picioarele îmi dispărură de pe potecă.

După ce trăsei cu picioarele crengile tăiate, ca să acopăr gaura, rămasei în aşteptare.

Şi deodată auzii lămurit paşi târşâiţi, apropiindu-se binişor. Trebuiau să fie mai mulţi oameni cu tălpi moi la încălţăminte, căci mai mult decât auzeam paşii îi simţeam pe terenul moale.

Paşii ajunseră acum drept în faţa locului unde mă aflam eu. Îmi ţinui răsuflarea şi în fiecare clipă mă aşteptăm să aud o exclamare de triumf şi să-mi simt picioarele înhăţate.

Dar paşii se îndepărtară cu băgare de seamă. Răsuflai uşurat. Dacă iscoadele nu dădeau de mine, puteam face mult pentru salvarea camarazilor mei.

Până una-alta însă trebuia să am răbdare. Daci îmi părăseam

ascunzătoarea înainte de vreme, puteam primejdui totul.

În sat răsună iarăşi glasul poruncitor. Îmi închipui că iscoadele trimise după mine se întorseseră şi îşi depuseseră raportul – adică: nu mă găsiseră.

Deodată auzii un zgomot foarte ciudat, numai la un metru înaintea mea. Se părea că cineva râcâie de zor pământul. Mă gândii îndată la vreun armodial care îşi săpa probabil un gang nou. Sau o fi găsit vreo pradă îngropată – poate vreun cadavru ascuns acolo de indieni.

Nu ştiu cum îmi veni gândul acesta, dar începui îndată să prelungesc gangul îngust în desiş.

Deodată văzui înaintea mea o lucire slabă de lumină şi după ce mai tăiai câteva crengi, zării în mijlocul desişului un luminiş potrivit de mare.

Văzui îndată, după diferite grămezi de piatră, că acolo era un loc de îngropăciune. Lângă un morman de pietre din apropierea mea un armodial râcâia de zor pământul. Luai repede un pumn de pământ şi-l azvârli în animal, care dispăru repede în desiş.

Privii apoi cu atenţie locul deasupra căruia luna, care răsărise în vremea asta, îşi arunca lumina ei palidă. Nimic nu se clintea, nu vedeam nici un indian şi îmi dădui cu părerea ca locul acesta misterios era ocolit de locuitorii satului în timpul nopţii.

Ma târâi afară în luminiş şi rămăsei în ascultare îndărătul unui morman de pietriş – mormântul vreunui indian. Atunci îmi veni în gând, însă, că şeful tribului, căpetenia, va trimite din nou iscoade după mine. Acum aveam cel mai bun prilej să acopăr deschizătura pe care o făcusem în desiş. Mă întorsei repede şi mă târâi înapoi. Când ajunsei la partea de unde tăiasem gangul, văzui îndată cât de bine făcusem că mă întorsesem.

Poteca era luminată de lună şi fiecare indian care ar îi trecut pe acolo ar fi trebuit să vadă neapărat urmele lăsate de mine.

Pusei gaura în rânduială şi potrivii crengile în aşa fel, încât ochiul cei mai ager n-ar fi putut vedea nimic chiar la lumina zilei. Când fui gata cu treaba asta şi vrui să mă târăsc înapoi în luminiş, auzii iarăşi paşii câtorva oameni.

Rămăsei nemişcat. Printr-o spărtură îngustă între crengi puteam cuprinde cu privirea poteca. Şi după câteva clipe văzui trecând patru indieni care îşi roteau privirile de jur-împrejur.

Trecură însă de mine, fără să observe ceva din ce făcusem eu. Mai aşteptai câteva minute, apoi mă înapoiai în „cimitir”.

Presupuneam că din locul acesta voi găsi o potecă spre sat. După ce iscodii cu privirea şi mă încredinţai că nu e nimeni pe acolo, mă târâi printre morminte.

Satul se afla spre nord-est. Alesei drumul prin mijlocul grămezilor de pietre, căci tot se putea ca nişte paznici să se aţină pe marginea

luminişului, chiar dacă se fereau de morminte.

După ce mă strecurasem printre şirurile de pietriş, zării într-adevăr pe marginea de nord-est a luminişului o spărtură îngustă în desiş. Acolo trebuia să fie cărarea ce ducea la satul indienilor.

După ce iscodii cu privirea în juru-mi şi nu descoperii nimic suspect, străbătui în grabă partea de luminiş care mă despărţea de intrarea în desiş.

Acolo era într-adevăr începutul unei poteci.

Mă ferii să mă ridic în picioare şi mă tara în patru labe de-a lungul cărării înguste şi întortocheată.

După cum mă aşteptam, nu se ivi nimeni. După câteva minute ajunsei la capătul potecii.

Putui cuprinde cu ochii luminişul întins pe care se afla satul indienilor – pretutindeni ardeau focuri mari şi domnea o fierbere ca niciodată poate pe timpul acesta.

Pricina nu putea îi decât capturarea camarazilor mei şi probabil şi faptul că iscoadele trimise nu dăduseră de urma mea.

Pentru mine se punea acum chestia să nu mă las prins şi să iscodesc unde se aflau Marian şi Pongo, ca să-i pot elibera. Presupusei că ei trebuiau să fie lângă sau în coliba mare, în apropierea căreia ardeau focurile păzite cu atâta străşnicie.

Acolo trebuia musai să ajung şi pentru scopul acesta era neapărată nevoie să străbat satul.

Stătui mult timp la marginea luminişului privind spre sat. Apoi mă târâi spre dreapta în jurul colibelor, ţinându-mă mereu la adăpostul desişului.

IV
PONGO EROUL

AJUNSEI CURÂND la un loc unde puteam vedea coliba viu luminată şi bine păzită.

La cele două laturi ale el, pe care le puteam vedea, stăteau paznici, în vreme ce în faţa intrării se adunaseră o ceată de indieni. Erau oameni mai în vârstă şi aveau în mijlocul lor pe căpetenie care îi întrecea pe toţi ca înălţime.

Din toate părţile începură şi sosească grupuri formate din câte doi sau trei inşi, care comunicară ceva căpeteniei. Chipul mândru şi întunecat al indianului înalt deveni din ce în ce mai aspru şi după ce şi ultimul grup îşi depusese raportul, el încrucişă braţele pe piept şi îşi aţinti privirea în gol. Ceilalţi indieni păstrară o tăcere plina de respect.

Era lesne să-mi închipui că rapoartele oamenilor mă priveau pe mine. Ei vestiseră dispariţia mea şi căpetenia bănuia de sigur ca voi încerca totul ca să-i liberez pe prizonieri. Afară de asta, fără îndoială

că mai presupunea că fiul sau şi celelalte iscoade se aflau în puterea mea. Poate că Marian i-o şi spusese..

Pe când mă gândeam la astea, căpetenia se îndreptă spre intrarea colibei mari şi striga înăuntru câteva cuvinte. Cât p-aci să scot un strigat când văzui ieşind afară pe Marian, Pongo şi alţi doi europeni cu hainele sfâşiate. Pe unul din aceştia îl cunoşteam, era omul pe care-l înhăţaseră indienii la râu în faţa ochilor noştri.

Căpetenia ridici glasul şi începu să vorbească într-o spaniolă corectă. Se întoarse spre Marian şi zise:

— Tovarăşul d-tale a dispărut, *senor,* dar prin asta nu s-a îmbunătăţii de fel situaţia d-tale. D-ta şi camaradul d-tale negru, ca şi ceilalţi doi europeni, trebuie să muriţi pentru ca aţi pătruns în ţara noastră.

— De murit trebuie să moară fiecare odată şi odată – răspunse Marian, foarte calm – fireşte ca dacă se va întâmpla ceea ce spui, atunci camaradul meu, care este liber, va ucide şi el pe fiul d-tale Tari şi pe ceilalţi patru indieni. Aşa stand lucrurile, aştept moartea foarte liniştit.

Văzui bine că şeful tribului îşi muşca buzele, apoi spuse însă, cu un gest dispreţuitor:

— Când s-o face ziuă vom găsi pe fiul meu şi cei patru oameni, de asemenea şi pe camaradul d-tale, cu care veţi avea plăcerea să muriţi împreună.

Marian izbucni în râs şi zise:

— Pun rămăşag că n-ai să găseşti pe nimeni, l-am dus pe prizonieri într-un loc unde nici dracul nu-i găseşte. Şi locul acesta nu-l vom destăinui, chiar dacă oamenii d-tale vor pune mâna pe camaradul meu.

— Cunosc eu mijloace ca să-ţi dezleg limba – râse căpetenia, batjocoritor – şi ţi-o voi dovedi îndată.

Strigă câteva cuvinte indienilor din juru-i şi un rânjet drăcesc se ivi atunci pe buzele tuturor. Mă speriai la gândul că probabil căpetenia vroia să-i tortureze pe camarazii mei, ca să afle astfel locul unde erau ţinuţi prizonierii.

Asta trebuia să împiedec chiar cu preţul vieţii mele. Trăsei repede amândouă revolverele, mă ridicai în picioare, cu spatele la desiş şi aşteptai.

Un indian lat în spete sări la cel mai apropiat foc şi smulse de acolo două crengi aprinse. Una o dădu căpeteniei şi împreună cu el se aşeză în faţa lui Marian.

— Vezi d-ta, senor – zise căpetenia, batjocoritor şi plimbă făclia pe dinaintea prietenului meu – dacă nu mi spui imediat unde se afla fiul meu şi ceilalţi oameni, îţi ard ochii, ei, cum hotărăşti?

Apropie creanga aprinsă de ochiul stâng al lui Marian, iar indianul

celălalt făcu aceiaşi lucru la ochiul drept. Văzui că prietenul meu strângea fălcile, dădu capul puţin înapoi şi scrâşni:

— Poţi să mă şi orbeşti, de spus nu spun nimic. Fiul d-tale o să fie mâncat de viu de furnici.

Căpetenia râse batjocoritor:

— Orbirea e încă puţin – zise el – mai cunosc eu alte mijloace ca să-ţi dezleg limba. Aşa dar, încă odată te întreb: unde sunt prizonierii? Repede, n-am timp de aşteptat!

Cele două făclii se apropiară îngrijorător de ochii lui Marian. Nu mai puteam aştepta. Ridicai repede mâna dreaptă, ţintii şi trăsei de două ori la rând.

Scoţând ţipete asurzitoare căpetenia şi indianul de lângă ei căzură grămadă. Ştiam că nu ne puteam aştepta la cruţare, de aceea trăsesem în cap.

O clipă ceilalţi indieni rămaseră încremeniţi. Apoi, însă, răcnind sălbatic, se năpustiră spre locul unde mă aflam. Mai aveam douăsprezece gloanţe în încărcător şi începui să trag unul după altul, liniştit de tot.

Detunăturile se amestecară cu ţipetele de moarte ale celor nimeriţi. Când şase indieni zăceau la pământ, ceilalţi şovăiră să mai înainteze. Mă ridicai imediat, văzui că, deocamdată, Marian şi Pongo nu erau ameninţaţi şi o zbughii repede de acolo, spre poteca ce ducea la locul de îngropăciune.

Acolo eram în siguranţă peste noapte. Când fui lângă potecă, putui cuprinde cu privirea luminişul printr-o trecătoare îngustă dintre colibe.

Cele opt gloanţe trase le înlocuisem între timp.

Şi asta a fost salvarea camarazilor mei, căci văzui ca mai mulţi indieni se năpustiseră cu cuţitele asupra lor.

Cu toată spaima ce mă cuprinse, ridicai totuşi repede armele. Primejdia în care pluteau camarazii, mă făcu să-mi recapăt sângele rece.

În primele gloanţe se năpustiră la pământ şi indienii care stăteau mai aproape de tovarăşii mei. Şi, ca şi înainte, ceilalţi se dădură repede înapoi.

Marian, Pongo şi cei doi europeni se aflară deodată singuri în faţa colibei. Larma din sat creştea. Femeile răcneau, copiii ţipau, bărbaţii înjurau. Nu mai exista căpetenie, de aceea domnea harababură.

Mi se păru ca aud zgomote care se apropiau. Cu siguranţă că indienii vroiau să-mi facă de petrecanie. Mai aruncai repede o privire spre camarazi şi atunci văzui că Marian îi împingea în colibă pe ceilalţi doi europeni, în vreme ce Pongo smulse din mâna cadavrului căpeteniei făclia aprinsă şi-i urmă pe ceilalţi.

Mă furişai de-a lungul desişului până ajunsei la cărarea ce ducea la

locul de înmormântare. Aici mă simţii în siguranţă, în sfârşit. Mersei numai câţiva paşi, până la cea dintâi cotitură, apoi mă oprii şi încărcai revolverul din nou.

Curând auzii zgomote care dovedeau apropierea indienilor. Întinsei capul pe după cotitură şi văzui făpturile negricioase care se opriră ia începutul potecii.

Presupuneau, probabil, ca fugisem la locul de îngropăciune, nu cutezau însă să apuce pe potecă, prin întuneric, l-aş fi putut împuşca lesne, dar nu vroiam să întărât şi mai mult pe locuitorii satului.

Deodată se auziră împuşcături în sat. Recunoscui detunăturile revolverelor lui Marian. Or fi izbutit camarazii mei să se elibereze şi reintraseră în posesiunea armelor.

Apoi răsună răcnetul de luptă al lui Pongo, căruia îi urmă o tăcere adâncă de câteva clipe, după care se auziră răcnete de spaimă şi gemete de durere.

Trebuia să le arat camarazilor unde mă aflam. Izbucni într-un râs cu hohote şi pe urmă trăsei asupra făpturilor negricioase ale paznicilor, care stăteau nemişcaţi la capătul potecii.

Efectul fu fulgerător. Doi căzură la pământ, în vreme ce ceilalţi o luară la sănătoasa. Mai râsei odată cât mă mai ţineau puterile şi strigai Imediat: „Marian, Marian” Râsesem ca să-i înspăimânt pe indieni.

După câteva clipe auzii în apropiere două împuşcături din arma lui Marian, apoi iarăşi răcnetul de luptă al lui Pongo, căruia îi urmară urlete de spaimă.

Îl strigai din nou pe prietenul meu şi în cele din urmă zării pe camarazi dând buzna în gangul îngust, urmaţi de cei doi europeni. Mă-ntorsei şi alergai spre locul de îngropăciune.

— Aici suntem în siguranţă până dimineaţa, zisei, strângând mâinile lui Marian şi Pongo.

Indienii nu îndrăznesc să vie pe întuneric la locul acesta.

— Minunat! făcu prietenul meu. Atunci putem chibzui în deplină linişte ce avem de făcut. Situaţia noastră continuă să fie grea, deşi deocamdată noi suntem stăpâni. Cum ieşim însă de aici?

Îi lămurii repede că tăiasem un gang în desiş, de pe cărarea ce trecea pe lângă sat.

— Asta e cât se poale de bine! spuse Marian. Înseamnă să suntem salvaţi. Deocamdată e zăpăceală mare în sat. Trebuie să ne căţărăm repede în copacii unde se afla prizonierii noştri. Avem un ostatec bun în Tari, fiul căpeteniei, care prin moartea tatălui sau, i-a moştenit „tronul”. Nimeni nu ne va ataca atâta timp cât îl ţinem în puterea noastră.

— Bine, atunci să mergem repede într-acolo – zisei eu – dar cine sunt domnii aceştia.

— Neuhaus; Reichert, se prezentară cei doi.

— Ah, sunt domnii dispăruţi, pe i-am căutat noi? făcui, mirat. Îmi pare bine Nu vă mai credeam în viaţa, deoarece vânătorul Calcalet ne spusese ca nu aveţi de unde lua apă.

— N-a lipsit mult, zise doctorul Neuhaus, strângându-mi mâna. Calcalet ala ne-a dus într-un loc lipsit de apă, unde nu se afla decât o mare mlaştina sărată. Acolo ne-au găsit apoi indienii, mai mult morţi decât vii.

— Haide, domnule doctor, stărui Marian. Toate astea le vei putea povesti mai târziu. Acum trebuie să ne punem la adăpost. Înainte, Robert, arată-ne gangul pe care l-ai croit în desiş!

Alergai repede printre morminte şi mă vărai în deschizătura făcută de mine, strecurându-mă printr-însa cât mai repede cu putinţă. Când dădui de ieşirea cealaltă, mă oprii să trag cu urechea, dar neauzind nimic suspect dădui la o parte crengile ce acopereau gaura şi ieşii pe poteca.

Camarazii şi cei doi europeni mă urmară iar la urmă veni Pongo. Larma în sat sporise iarăşi. Un glas puternic domina zarva şi doctorul Neuhaus zise îndată:

— Cunosc vocea asta. E a celui de-al doilea fiu al căpeteniei, care cunoaşte şi el limba spaniola. El stăruie să fim ucişi cât mai repede. Dânsul va lua acum conducerea tribului şi e un om foarte energic, după cum ştiu din proprie experienţă.

— Atunci înainte! Trebuie să ne punem cât mai repede la adăposti zise Marian. Robert, tu iei conducerea!

Pornirăm în goană pe poteci. Când ajunserăm la drumul ce ducea în sat. Mă încredinţai întâi că nu e nici o iscoadă pe aproape, apoi sării mai departe şi ajunsei curând în luminişul în ai cărui copaci erau legaţi prizonierii noştri.

Nu trecu mult şi se iviră Marian cu cei doi nemţi – numai Pongo lipsea.

— Sus, sus! stărui prietenul meu. Las-că vine Pongo. El îi iscodeşte pe indieni care vor să pună la cale o expediţie pentru căutarea noastră. După cât se pare. Robert, caţără-te tu întâi şi ajută domnilor să se urce şi dumnealor! Nenorocirile prin care au trecut i-or fi slăbit.

— Când e vorba să ne salvăm suntem tari – răspunse doctorul.

Şi, într-adevăr, atât el cât şi operatorul cinematografic se arătară îndemânateci şi puternici; curând erau alături de mine pe creanga trainică.

Marian se căţără şi ei şi spuse:

— Domnii trebuie să urce şi mai sus. Robert, poartă tu de grijă să găsească un loc bun! Ar fi mai bine dacă v-aţi lega, domnule doctor. Va trebui să rămânem toată noaptea în copac şi din cauza oboselii prea mari aţi putea cădea jos.

— Mă îngrijesc eu de asta! zisei repede. În schimb tu vezi ce e cu

Pongo!

— Bine, mă voi înapoia încă odată, poate sunt în măsură să-i ajut dacă o fi în primejdie.

— Dacă până în cinci minute nu eşti înapoi, viu după tine! zisei, apoi îi invitai pe cei doi camarazi noii să mă urmeze.

Cu băgare de seamă ne căţărăm în coroana copacului uriaş.

Trecurăm pe lângă cei cinci indieni, pe care Pongo îi aşezase pe diferite crengi de care îi legase, în cele din urină găsii un loc unde cei doi eliberaţi puteau sta bine. Tăiai dintr-o liană groasă două bucăţi şi-i legai, ca să nu cadă jos.

Apoi coborâi repede, dar la jumătatea drumului, Marian îmi ieşi înainte.

— Rămâi sus! îmi spuse el, vesel. Pongo e dat dracului! E îndărătul meu. Sau mai bine vino, îl putem ajuta.

În lumina palǎ din frunzişul copacului zării umbra camaradului nostru, care se căţăra încetişor în sus. Când fu aproape de noi văzui că purta în braţe un trup neînsufleţit. Uimit, vrui să întreb ce însemna asta, când se auzi o larmă sălbatică dinspre satul indienilor.

Când interveni o pauză scurtă în gălăgia asta, Marian râse şi zise:

— Cred şi eu că s-au speriat. Haide, ia-l în primire pe ăsta!

Pongo se opinti şi ridică trupul neînsufleţit, astfel că-l puturăm prinde lesne. Îl traserăm repede pe creangă – în clipa următoare Pongo fu lângă noi şi zise liniştit:

— Pongo leagă acum indian. *Massers* merge sus!

Îl aşeză pe leşinat pe creanga pe care se afla, apoi îi tăie îmbrăcămintea că să facă legături dintr-însa.

Urcai după Marian, care se aşeză lângă cei doi nemţi.

— Aşa – zise el – acum putem spune că suntem într-adevăr salvaţi, Pongo al nostru e un geniu, zău aşa!

— Dar ce-a făcut? întrebai, curios. Şi cine e prizonierul ăsta nou?

— E ai doilea fiu ai căpeteniei răspunse Marian, râzând. Trebuie să fie un bărbat viteaz, căci tocmai vroia să pornească în urmărirea noastră, în fruntea unei cete de războinici, când Pongo l-a înhăţat din desiş şi la ameţit. Abia acum au băgat de seamă indienii dispariţia lui, după cât se pare. Pongo mi-a istorisit ce-a făcut, în câteva cuvinte, aşa cum îi este felul, dar mi-am dat eu seamă cum s-au desfăşurat lucrurile. Încă înainte, în sat, când tu, Robert, prin faimoasele tale împuşcături ne-ai prevenit, am avut putinţa să ne eliberăm, mulţumită energiei sale.

— În ce fel? întrebai eu. L-am mai văzut dând buzna în colibă, cu o făclie aprinsă. Ce-a făcut?

— A trebuit să ţin făclia – spuse Marian – şi deoarece, din păcate, n-aveam cuţite la noi, Pongo şi a întins mâinile legate deasupra flăcărilor, până când funiile s-au rupt. Îţi dai seamă ce-nseamnă asta!

— Sfinte Dumnezeule, atunci trebuie să-şi fi ars mâinile! exclamai, îngrozit.

— Â căpătat arsuri destul de serioase, deşi a fost cu băgare de seamă, dar asta nu l-a împiedecat, totuşi, să se strecoare afară din colibă. Văzusem că bagajele şi armele noastre au fost duse în coliba căpeteniei şi Pongo a izbutit să le scoată afară. Apoi am fugit şi ţi-am auzit glasul şi împuşcăturile.

— Drace! exclamai, cu însufleţire. Pongo e într-adevăr un erou, cum rar se vede. Acum am câştigat partida, căci amândoi fiii căpeteniei sunt în mâinile noastre. Afară de asta îşi vor fi dat seamă indienii că nu e de glumit cu noi. Socot că mâine dimineaţă ne vom putea înţelege cu dânşii.

— Fiul al doilea al căpeteniei, Atra, e foarte duşmănos faţă de europeni – interveni doctorul Neuhaus – i s-o fi făcut cândva o nedreptate pe care n-o poate uita. Cred că ne va face greutăţi mari.

— Dar îl avem în puterea noastră, domnule doctor – râsei eu – acum trebuie şi facă ce-om orândui noi, altfel nu o să-i meargă bine.

— Ia mai las-o, Robert, nu fii atât de sigur de izbândă! zise Marian. Atra ăsta o fi atât de fanatic, încât îşi va da propria viaţă, numai să fim şi noi ucişi. Trebuie să te gândeşti că l-a văzut murind pe tatăl său.

— Dar fratele său, care e, probabil, pretendent la demnitatea de căpetenie, va consimţi să stea de vorbă cu noi – zisei eu – mâine va fi destul de muiat.

— În sfârşit, vom vedea! spuse Marian. Acum să-ncercăm să dormim! Ah, uite că vine şi Pongo.

— *Massers* doarme liniştit! zise uriaşul negru. Pongo trezeşte când indieni vine la copac. Ne puteam bizui pe auzul său minunat astfel că ne aleserăm locuri bune pe nişte crengi, ne legarăm acolo cu liane, ca să nu cădem şi curând adormirăm.

V
PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

NOAPTEA SE SCURSE în deplină linişte. Abia răsărise soarele, strecurându-şi razele prin frunzişul copacului nostru, când Pongo ne trezi.

Cu băgare de seamă ne lăsarăm mai jos, până puturăm cuprinde cu privirea terenul liber de sub copac. Rămaserăm liniştiţi, căci trebuia să vedem mai întâi ce atitudine iau indienii.

Cum băgase de seamă Pongo apropierea lor era o taină pentru mine, căci nu putui auzi nimic, oricât îmi încordai auzul. Deodată, însă, făpturi negricioase se furişară prin micul luminiş de sub noi.

Erau vreo zece indieni, toţi înarmaţi cu arcuri şi săgeţi otrăvite. Îi văzui examinând cu luare-aminte urmele, pe care fireşte că le

lăsaserăm în bălăriile de lângă copac.

Apoi, ca la o comandă, priviră în sus. În aceeaşi clipă, însă, detunară două împuşcături din revolverul lui Marian şi celor doi indieni din faţă le zburară arcurile din mână. Prietenul meu dovedise o dibăcie uimitoare.

El vroise s-arate indienilor că vegheam, dar n-a vrut să-i mai întărâte, rănind pe cineva. Şi îşi atinse ţinta pe deplin. Câteva clipe indienii ramaseră ca încremeniţi, apoi, scoţând ţipete de spaimă, o zbughiră cu toţii în desişul ocrotitor.

— Ei, nu-nţelegeţi? strigă Marian în jos, în limba spaniolă. Cine mă pricepe să iasă afară fără teamă, nu-i facem nimic!

Se scurseră câteva clipe, apoi un glas sfios răspunse:

— *Senor,* eu pricep, N-o să trageţi?

— Nu, nu tragem, ieşi la iveală!

Un indian bătrân, care făcea o impresie foarte respectabilă, veni în luminiş. Se vedea că are încredere în făgăduiala lui Marian, căci nu mai părea deloc speriat.

— *Senor,* l-aţi ucis pe fratele meu, căpetenia – zise el – amândoi fii lui şi patru iscoade au dispărut. Predă-te, împreună cu tovarăşii d-tale, *senor,* altminteri trebuie să vă ucidem!

Marian izbucni în râs, apoi răspunse:

— Cei doi fii ai căpeteniei şi cele patru iscoade sunt în puterea noastră. Poate c-o să le dăm drumul, dacă ne putem depărta în toată siguranţa.

Bătrânul făcu o mutră cu totul aiurită, apoi spuse, şovăitor:

— Dacă aşa stau lucrurile, *senor,* atunci trebuie să vorbesc mai întâi cu fraţii mei. Mă înapoiez îndată.

— Bine – zise Marian – cer să ne lăsaţi să plecăm nesupăraţi. Prizonierii ne vor însoţi până vom fi la adăpost, apoi le vom da drumul. În aceste condiţii îi vom cruţa. Dacă veţi continua să ne hărţuiţi, prizonierii trebuie să moară.

— Voi sta de vorbă cu fraţii mei – zise bătrânul, cu privirea întunecată – fireşte, *senor,* aveţi mult curaj şi arme bune. Totuşi, dacă fiii căpeteniei vor fi omorâţi, atunci nu mai există salvare nici pentru dv., căci vom da foc pădurii.

Eu mă cam speriai, dar Marian râse.

— Mai avem şi alte mijloace, pe care nu le bănuieşte nimeni – zise el – dacă vrem, nimicim tot satul şi asta imediat. Dar nu ţinem să omorâm oameni zadarnic. Cer răspuns grabnic dacă primiţi propunerea mea, altminteri fiii căpeteniei sunt pierduţi.

Bătrânul nu răspunse el se-ntoarse şi părăsi luminişul.

— La asta nu m-aş fi gândit! făcui eu, surprins. Credeam că voi vârî frica în indieni. Se pare, însă, că sunt oameni energici şi foarte mândri.

— Da, cu deosebire familia căpeteniei, din care face parte şi bătrânul acesta – zise doctorul Neuhaus, care coborâse şi el împreună cu Reichert – mă tem, domnilor, că ne-aţi eliberat fără folos. Prin curajul dv. n-aţi făcut decât să vă vârâţi în mare primejdie. Indienii vor da foc pădurii, chiar dac-ar fi să piară şi ei în flăcări.

— De asta mă tem şi eu – încuviinţă Marian – în sfârşit, să aşteptăm să vedem ce-or hotărî indienii. Dar hai să stăm de vorbă cu Tari, poate că s-a muiat destul acum ca să sprijine propunerea noastră.

Pongo ne însoţi mai sus în copac şi ne arătă locul unde-l legase pe fiul căpeteniei, pe care-l capturasem încă la fluviul cu pirayaşi.

Tânărul indian, în vârstă ca de vreo douăzeci şi cinci de ani, părea foarte obosit. Pongo îi scoase căluşul şi Marian îi aduse la cunoştinţă că părintele său e mort, ca fratele său împreună cu alţi patru indieni sunt de asemenea prizonieri şi că bătrânii tribului se sfătuiau acum cu privire la propunerea noastră.

Tari fu foarte îndurerat de cele auzite, apoi zise în spanioleşte:

— *Senor,* Tari vorbeşte cu bătrânul Chabo, când el întoarce. Tari se învoieşte cu ce spus *senor.*

— Bine – zise Marian – atunci te vom lăsa jos. Dar cer ca tratativele să fie duse în limba spaniolă. Dacă se va rosti un singur cuvânt între limbă necunoscută nouă, te ucid.

Tari dădu din cap numai. Pongo tăie liana cu care tânărul era legat de copac, îl luă apoi pe prizonier în mâna stângă şi coborî încetişor cu el. Aşteptarăm câteva minute pe una din crengile de jos – şi bătrânul Chabo se ivi ier în luminiş.

— Fraţii mei sunt pentru luptă – strigă ei spre noi – vă vom omorî.

— Bine, atunci îi vom omorî noi întâi pe prizonieri – răspunse Marian, fără să se turbure – asta o să v-o spună chiar Tari.

Abia acum observă bătrânul pe fiul căpeteniei legat. Poate că nu crezuse mai înainte că era într-adevăr în mâinile noastre, îi văzui tresărind speriat şi holbându-se la Tari. Acesta strigă:

— Chabo, *senorii* vor să ne dea drumul dacă le îngăduim să se departeze nesupăraţi. Eu sunt înţeles cu propunerea asta. Spune bătrânilor că eu sunt acum căpetenia.

— Bine, o să le spun – zise Chabo şovăind – dar vezi că Dura ridică pretenţii asupra demnităţii de căpetenie şi e pentru luptă.

— Dura nu poate deveni căpetenie atâta timp cât trăim noi! răspunse Tari, enervat. Eu poruncesc că *senorii* pot pleca.

Înălţând din umeri bătrânul se întoarse şi vru să părăsească iar luminişul. Atunci ieşi brusc din desiş un tânăr indian – un individ lat în spete, cu chipul posomorât şi fioros.

Cât ai clipi din ochi îndreptă spre noi arcul şi strigă:

— Dura e căpetenie, trebuie să muriţi!

Dar înainte de a putea slobozi săgeata otrăvită, un fulger ţâşni pe

lângă noi, în jos. Scoţând un horcăit de moarte, Dura se clătină pe spate, apoi se prăbuşi la pământ. În gâtlejul său se înfipse cuţitul de rechini al lui Pongo.

Câteva clipe Chabo rămase ca încremenit, lângă muribund, apoi îşi întoarse faţa iar spre copac şi zise încet şi rar:

— Tari este căpetenie. Dacă el porunceşte că străinii pot pleca, atunci aşa să fie!

— Aţi auzit, *senores!* spuse Tari, uşurat. Dă-ne drumul, apoi puteţi pleca nestingheriţi!

— Nu aşa – râse Marian – nu e chiar atât de uşor. N-am nici un pic de încredere în fratele d-tale Atra. Stărui deci ca să ne însoţiţi până vom fi în deplină siguranţă.

Cuvintele lui Marian păreau să strice înţelegerea, căci Tari strigă, mândru:

— Nu vor să mă creadă *senorii?* Atunci vom începe lupta.

— Pe d-ta te cred – răspunse Marian, calm – dar în fratele d-tale nu prea am încredere. D-tale îţi voi da drumul, pe fratele d-tale însă îl voi lua cu noi, până ne vom fi îndepărtat deajuns.

— Fratele meu trebuie şi asculte de mine – zise Tari, scurt – coborâţi din copac şi plecaţi repede. Pe noi lăsaţi-ne aici legaţi! Nici un războinic nu va cuteza să vă atace. Ăsta e ultimul meu cuvânt.

Ne aflam în mare încurcătură. Dacă plecam fără prizonieri, e drept că ne puteam îndepărta mai repede, în schimb nu mai aveam ostateci.

Dar se părea că noua căpetenie era hotărât şi moară mai curând, decât să renunţe la pretenţia sa. L-am fi dat crezare cu dragă inimă, n-aveam însă de unde să-l cunoaştem pe indienii din America de Sud.

Doctorul Neuhaus, care coborâse neobservat, ne scoase din îndoieli.

— Puteţi avea încredere în căpetenie – zise el în nemţeşte – în privinţa asta indienii aceştia sunt oameni de cuvânt. Să plecăm cât mai repede!

Atunci Marian se apleci deasupra lui Tari şi fără să spună o vorbă, îi tăie legăturile.

— Să coborâm împreună! zise el apoi.

În timp ce doctorul Neuhaus strigă tovarăşului său de suferinţă să se dea jos, Pongo urcă repede în copac, ca să ne aducă bagajele şi puştile.

Surprins de tot, Tari îl urmă pe prietenul meu.

Bătrânul Chabo veni spre noi – cu mutra cam întunecată, e drept – şi zise, politicos:

— *Senorii* sunt liberi. Puteţi merge unde poftiţi.

— Foarte frumos! spuse Marian, cam în batjocură. Ne vom îndepărta cât mai repede din ţinutul acesta.

La vremea asta, cei doi nemţi şi Pongo veniseră şi ei jos. Camaradul nostru negru scoase cuţitul din gâtlejul lui Dura, apoi ne dădu raniţele

şi puştile. Chabo şi Tari se uitară ia el cu priviri temătoare, căci avuseseră destule dovezi de puterea lui neasemuită.

— Domnule Farrow – zise doctorul Neuhaus – aş propune să pornim pe poteca asta care duce spre nord-vest. În felul acesta, după un marş de vreo trei ceasuri, am ieşit de pe teritoriul indienilor. Colo sus se află ascuns şi bagajul nostru, pe care am vrea să-l luăm. Sunt filme foarte valoroase în el.

— Bine, putem face şi aşa – încuviinţă Marian – asta înseamnă că nu mai trebuie să străbatem apa cu peştii ăia grozavi. Cum mergem însă înainte, pe urmă, domnule doctor?

— Vom căuta să ajungem în oraşul cel mai apropiat. De acolo mergem sau îndărăt la coasta de răsărit, sau încercăm să străbatem continentul spre apus. Dar mărturisesc că prefer să merg înapoi.

— Aşa o să şi facem – interveni Reichert – deoarece avem material cinematografic foarte frumos.

— Păi, domnilor, mai aveţi timp să vă gândiţi la asta! spuse Marian. Trebuie să ne punem la adăpost, deocamdată. Haidem, indienii aşteaptă! Mergem, aşa dar, spre nord-vest.

Salutarăm din cap pe Chabo şi Tari, care răspunseră foarte posomorâţi, apoi pornirăm pe poteca ce ducea pe lângă sat. Marian mergea în frunte, eu după el, apoi veneau cei doi nemţi, iar Pongo la urma.

Ţineam revolverele în mână şi iscodeam mereu împrejur. Vreun arcaş ascuns ar fi putut ucide lesne, din desiş, pe vreunul din noi; se părea însă că indienii erau hotărâţi să se ţină de cuvânt. Fără să vedem pe nimeni trecurăm pe dinaintea satului lor.

Să îi mers vreo cinci minute, când auzirăm îndărătul nostru strigăte. Marian zise imediat:

— Mai repede, lucrurile pot deveni primejdioase pentru noi.

— Ce… ce vrei să spui? exclamă Neuhaus.

— Presupun că Atra e liber acum şi a pornit în urmărirea noastră. El nu se va ţine de făgăduiala dată de fratele său. Şi deoarece o fi cunoscând foarte bine ţinutul acesta, înseamnă că ne aflăm în mare primejdie, căci ne poate ajunge pe poteci ascunse ca să ne întindă vreo cursă.

— Tot ce se poate! făcu doctorul Neuhaus, îngrijorat. Atra ăsta e în stare de orice. Dar ce putem face?

— Să fim cu ochii-n patru şi să iuţim pasul, răspunse Marian.

Merseserăm noi şi înainte destul de repede, dar acum prietenul meu începu să alerge în toată regula. Noi eram obişnuiţi cu asemenea marşuri forţate în dogoarea unei păduri tropicale, dar Neuhaus şi Reichert începură îndată să se tânguie. Ei nu puteau îndura prea mult timp această situaţie, caci erau prea slăbiţi, la urma celor îndurate în satul indian.

— N-avem încotro, trebuie să-l aşteptăm pe Atra! zise Marian, în cele din urmă, oprindu-se din mers. E mai bine aşa decât să-i lăsăm să ne ia prin surprindere. Să căutăm acum un loc unde să avem putinţa de o bună apărare. Se prea poate să aducă cu sine şi câţiva partizani.

Marian porni încet înainte şi privi cu luare-aminte în juru-i. Apoi arătă spre o mică adâncitură a potecii, pe dreapta. Acolo fusese doborât de vreo furtună un copac uriaş, care se vârâse aproape orizontal în lianele şi mlădiţele celorlalţi arbori. Rădăcinile sale atârnau deasupra potecii.

— Aici ne putem ascunde bine – zise Marian – haideţi, domnilor, căutaţi acoperire dedesubtul rădăcinilor!

Cu sprijinul nostru, Neuhaus şi Reichert se vârâră sub rădăcinile încâlcite ale copacului. Erau, cât se poate de bine adăpostiţi acolo.

Marian examină arborele uriaş, apoi îmi spuse:

— Robert, trebuie să te caţeri pe trunchi. De acolo poţi vedea bine, printre crengi, pe potecă. Eu cu Pongo mă voi aşeza aici, dedesubtul rădăcinilor de jos. În felul acesta suntem şi noi bine adăpostiţi şi putem vedea imediat orice duşman.

Curând ne aflam la posturile noastre.

Se scurseră minute de încordare grozavă. Atra trebuia să vie în curând, dacă ne văzuse într-adevăr. Pe mine mă cuprinse enervarea, indianul acesta răzbunător cunoştea bine pădurea – îmi spuneam – şi fără îndoială că ştia şi că aici se afla copacul acesta dezrădăcinat, care oferea o ascunzătoare atât de bună.

Mai aruncai o privire în drum, apoi mă întorsei şi… mă pomeni privind în ochii scăpărători de furie a lui Atra care se ivise în spatele nostru, fără să facă cel mai slab zgomot, pe cine ştie ce poteci cunoscute numai de el. Se căţărase pe trunchiul copacului şi stătea ghemuit numai la doi paşi de mine.

Încremenirea mea ţinu doar o clipă.

Apoi ridicai revolverul şi când Atra puse mâna pe arc să tragă, glonţul meu îl nimeri între ochi.

Fără un geamăt căzu pe spate şi se rostogoli de pe copac, în desiş.

Sării jos – Marian şi Pongo ieşiseră din ascunzătorile lor – şi în grabă le povestii cele întâmplate.

— Care va să zică a fost mai viclean decât îmi închipuiam eu – spuse Marian – dar hai să ne vedem de drum, căci te pomeneşti că-l urmează tovarăşii săi.

— Să-l aşezăm aici pe potecă – propusei eu – ca să-l poată îngropa cel puţin.

Pongo scoase repede din desiş cadavrul fiului căpeteniei, îl rezemarăm de copacul doborât, apoi pornirăm mai departe prin pădure.

Acum nu ne mai temeam de urmărire. După trei ceasuri de drum,

doctorul Neuhaus ne spune că suntem în siguranţă. Ne aflam pe teritoriul unui alt trib, prieten europenilor.

Eram toţi veseli. Ne atinserăm ţinta, salvând din mare primejdie pe cei doi nemţi dispăruţi. Şi simţământul acesta ne răsplătea de toate necazurile prin care trecusem.

*

*   *

După doua zile ajunserăm în orăşelul Cangaya pe malul fluviului Bermeja. Aici, Neuhaus şi Reichert îşi luară rămas bun de la noi – un rămas bun mişcător. Ne erau foarte recunoscători pentru ceea ce făcusem ca să-i salvăm de la o moarte sigură. Se simţeau fericiţi, căci în drum găsiserăm, în ascunzătoarea ce şi-o aleseseră, bogatul material ce-l adunaseră în cursul expediţiei lor.

Ne-am fi putut înapoia cu dânşii, dar Marian fu de părere că, de vreme ce tot eram în inima ţării, puteam străbate continentul, ca să mai vedem câte ceva.

N-aveam de ce să fiu împotrivă. Mai atinsesem noi odată coasta de apus a Americii de Sud, dar numai în treacăt, destui însă ca să ne dăm seamă că erau multe lucruri interesante de văzut.

Pornirăm la drum, cu gândul să vizităm Bolivia şi Peru. N-aveam de unde să bănuim, însă, că vom întâmpina aventuri extraordinare cu prilejui acesta. Ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 130

Hans Warren

I
PĂSTORUL DE LAME

DOCTORUL BERTRAM îşi urmă povestirea:

— Ne aflam la câţiva kilometri spre răsărit de La Paz. La dreapta noastră se ridica muntele de zăpadă «Ilimahi», înalt de şapte mii de metri. Ţinutul era atât de măreţ, atât de minunat cum numai în Himalaia se mai poate vedea.

Din pădurile seculare ale Argentinei, ne urcasem aici parte cu trenul, parte pe apă. Venisem încoace numai pentru că Marian ţinea să viziteze vechiul şi interesantul oraş.

Muţi de admiraţie stăteam la poalele muntelui uriaş ce sclipea în culoarea aramei şi care se înălţa până la creştetul acoperit de zăpadă, ce părea să atingă cerul.

Tropote ne smulseră din visare. De după un colţ al peretelui de stâncă veneau nişte animala lânoase, cu gâtul lung – lama – care pentru indienii Boliviei înseamnă cam aceiaşi lucru ca renii pentru Laponi.

Cotând se ivi şi păstorul, o făptură mica, încotoşmănită într-o blană. Purta o pălărie cu margini late, de brâu avea atârnată o sticla rotundă şi picioarele goale îi erau încălţaţi cu sandale.

Când ne zări nu păru deloc speriat, ci veni repede spre noi, în vreme ce animalele sale se oprită la oarecare depărtare, privindu-ne curios.

La rândul nostru ne uitarăm cu interes la micul indian, ai cărui chip îmi amintea, fără voie, o pasăre. Aveam presimţirea că păstorul acesta ne aducea o aventură.

Şi mă bucuram că ne trimisesem raniţele, cu trenul, mai departe, spre La Paz, în vreme ce noi coborâsem cu câteva staţiuni înainte, ca să ne bucurăm mai bine de frumuseţea ţinutului, mergând pe jos.

Astfel că eram „uşurei”, doar cu armele în spinare.

Indianul ne măsură din cap până-n picioare cu ochi pătrunzători. Apoi mormăi o salutare spaniolă, la care răspunserăm în acelaşi fel. Calm, păstorul scoase dintr-un buzunar al blănii o bucată de piele cafenie, pe care o înmână lui Marian.

Prietenul meu o desfăcu şi văzurăm că partea dinăuntru era acoperită cu o scriere ciudată, roşie.

— Ce-i cu asta? îl întrebă Marian pe păstor.

Omul ridică braţul drept şi arătă spre apus.

— La Paz – acesta fu singurul cuvânt pe care-i rosti.

Apoi se-ntoarse şi fugi ca un sobol. Scoase o fluierătură şi turma de lame trecu în goană pe lângă noi, cu priviri sfioase.

— Ciudat! făcu Marian. Ca o fantomă. Oare bucata asta de piele să fi fost hărăzită nouă? Sau o fi vreo greşeală?

— E o scriere bizară – spusei eu şi mă aplecai asupra bucăţii de piele – arată aproape ca limbajul figurat al indienilor. Dar se vede că scriitorul o fi fost un European, căci figurile sunt desenate aproape plastic.

— Da şi eu am observat asta – încuviinţă Marian – dacă n-ai nimic împotriva, să stam niţel jos şi să-ncercăm să tălmăcim hieroglifele astea. Poate că iese vreo aventură de aici.

— Asta am presimţit din primul moment, Mariane. Haide colo, pe bolovanul ăla mare, unde putem sta bine unul lângă altul.

Ne aşezarăm pe piatră, Marian întinse pielea pe genunchi şi începurăm să studiem numeroasele figuri mici, zgâriate cu cuţitul în piele şi vopsite cu roşu pe deasupra.

— Robert, se pare că tot un indian e autorul acestei opere – zise prietenul meu – ştii doar că indienii din partea aceasta a Boliviei, aşa numiţii Colla, se-nrudesc cu incaşii peruvieni. În desenele astea se apropie atât de mult de figurile incaşilor, încât aş susţine că bucata asta de piele e opera unui Indian de obârşie veche şi cu vază. Căci din felul cum s-a folosit de desenul în relief, trag încheierea că a studiat moravurile europeneşti. Aşa dar, nu poate fi un om de rând.

Mă uitai la diferitele puncte asupra cărora stărui în deosebi Marian şi fui nevoit să-i dau dreptate. Bucata asta de piele făcu asupră ml o impresie cu totul ciudată, căreia nu mă putea sustrage.

— Bine, se poate să fie şi aşa! zisei. Să-ncercăm, totuşi, să tălmăcim scrierea. Nu ştiu de ce, dar am simţimântul că e legată o taina mare de chestia asta.

— La fel şi eu – spuse Marian, mirat – însăşi felul cum ne-a fost predată da de gândit. În sfârşit, să vedem daca nu putem descifra scrierea. Întâia figură arată soarele, care stă drept deasupra unui creştet de munte. Razele care le aruncă vor să înfăţişeze, de sigur, răsăritul soarelui, adică punctul cardinal Est. De la figura aceasta duce o săgeată spre făptura unui bărbat lângă care suni desenate câteva lame. Îl avem deci pe păstorul care venise dinspre răsărit şi ne-a predat pielea. Aha… a treia figură înfăţişează un european – de recunoscut după îmbrăcăminte – care stă de vorbă cu păstorul acesta. Apoi europeanul coboară un dram în pantă şi intră într-o casă, după cum se vede pe a cincea figură…

Marian se întrerupse şi privi figura a şasea.

— Ia stai – spusei eu repede – figura de aci înfăţişează o odaie şi lemnăria asta un pat. Deoarece e goală, o fi însemnând că Europeanul n-a găsit acolo persoana pe care o aşteaptă?

— Tot ce se poate – răspunse Marian, îngândurat – da, să ştii că aşa e, căci celelalte figuri, care stau într-un fel de paranteze, arată că din odaie e scoasă o femeie în veştminte europeneşti. Şi treaba asta o fac doi bărbaţi în blănuri, adică indieni. Cealaltă figură îl arată pe indieni

afară, cu femeia răpită. E noapte, căci uite harta desenată aici.

— Drace! făcui eu. Cealaltă figură e foarte interesantă: femeia asta se află în mijlocul mai multor schelete. Ceea ce ar putea însemna că a fost ucisă şi îngropată. Sau fusese moartă dinainte – asta nu putem şti.

— Da, pare să fie îngropată – zise Marian – hai să vedem acum ce-i cu celelalte imagini! Aici europeanul iese din casă, porneşte de-a lungul străzii şi intră în altă locuinţă. Acolo întâlneşte într-o odaie un alt european, cu o barbă lungă. Apoi vine iar o paranteză şi în aceasta sunt repetate aceleaşi figuri care înfăţişează răpirea femeii. Aşa dar. Asta o fi reprezentând convorbirea celor doi. A, uite, figura asta din urmă e foarte caraghioasă: femeia se-ndepărtează de mormanul de schelete, în vreme ce alţi doi indieni aduc un alt schelet. Foarte ciudat!

— Ei, Mariane, o taină se ascunde aici, orice ai zice! Căci tocmai figura asta pare…

— Atenţiune, *Masser!* se auzi glasul lui Pongo, care se afla numai la doi paşi de noi.

Marian împături în grabă bucata de piele şi o vârî în brâu, de unde însă ieşea afară bătător la ochi. Arătă apoi spre apus şi zise tare:

— … Că peste vreo patru ceasuri vom ajunge în La Paz.

Băgai de seamă intenţia lui şi adăugai:

— Să nu pierdem, însă, multă vreme acolo, ci să urcăm mâine, spre lacul Titicaca, de unde putem merge spre coastă. Poate găsim curând un vapor care să ne ducă în patrie.

Pe când rosteam ultimele cuvinte, auzii paşi pe terenul stâncos.

În clipa următoare se ivi în faţa noastră un european, care ne privi în tăcere. Era un spaniol înalt şi subţirei, care-mi făcu o impresie foarte neplăcută.

Chipul lui aspru avea o înfăţişare de vultur şi ochii mici negri, adânciţi în orbite, te sfredeleau parcă.

Pe Pongo îi învălui doar într-o căutătură fugară şi strâmbă dispreţuitor din gura. Asta fu deajuns să mă facă să-l urăsc. Şi faptul ca nu ne învrednici cu un salut, iarăşi nu era deloc frumos din partea lui.

Nu ne sinchisirăm însă de el, ci privirăm în altă parte. Asta părea să-l necăjească, căci începu să mormăie. Dar nici acum nu-l luarăm în seamă, de parcă n-a fi fost acolo. Se părea însă ca individul zărise bucata de piele ce ieşea afară din brâul lui Marian; caci deodată se apropie de noi, întinse mâna şi zise poruncitor:

— Aha, aici e – îmi închipuiam eu! Dă-ncoace pielea!

Nici nu ne întoarserăm ochii spre el. Priveam amândoi spre dreapta, la creştetul muntelui.

— N-ai auzit? răcni spaniolul şi începu să lovească cu piciorul în pământ. Dă pielea, îndată!

De data asta îl privirăm, dar nu rostirăm un cuvânt. O clipă el se dădu înapoi, apoi scoase o înjurătură, se aplecă şi vru să smucească bucata de piele din brâul lui Marian.

În clipa următoare zbură ca o minge cât colo şi căzu grămadă. Cu un singur pumn prietenul meu îl zvârlise la vreun metru depărtare.

Câteva secunde spaniolul rămase la pământ, apoi sări în sus ca un jaguar şi se năpusti spre noi, ducând dreapta la buzunarul de la şold.

Dar la doi paşi de noi se opri şi făcu feţe-feţe. Pricina fu pistolul lui Marian, pe care prietenul meu îl scosese cu iuţeala fulgerului şi-l ţinea acum pe genunchi.

Spaniolul îşi muşcă buzele, apoi duse mâna dreaptă în faţă, se înclină scurt şi zise:

— *Senor,* pielea ce o văd în brâul d-tale e a mea. Dă-mi-o înapoi!

— Cu cine am onoarea? întrebă Marian, în batjocură.

— Ah, iertaţi! se bâlbâi individul, îndreptând către prietenul meu o privire străpungătoare, plină de furie. Eu sunt *Don* Eduardo Callaqui, vărul şefului poliţiei din La Paz. Pielea asta trebuia să-mi fie predată de un păstor indian. Se vede că din greşeală v-a predat-o dv.

Ne ridicarăm şi ne prezentarăm. Mi se păru ca văd un fulger de uimire pe chipul spaniolului, cum Marian rosti numele noastre.

Apoi prietenul meu zise:

— E drept, *Don* Callaqui, că un indian mi-a predat bucata asta de piele. Mă aflu acum în oarecare încurcătură, căci susţineţi c-ar fi proprietatea dv. şi fireşte că n-am nici cea mai mica îndoială în privinţa aceasta. Dar pentru liniştirea propriei mele conştiinţe, aţi putea să-mi spuneţi ce cuprinde această bucată de piele?

— Fireşte – râse spaniolul – e o scrisoare în imagini pe care mi-o trimite o cunoscută căpetenie de indieni. Eu colecţionez asemenea lucruri.

— Atunci poftim, *Don* Callaqui! zise Marian, politicos şi dădu spaniolului pielea. Mi-am aruncat numai ochii pe semnele alea ciudate. Pentru mine n-are nici un interes aşa ceva.

Callaqui desfăşură pielea şi privi cu luare aminte figurile, apoi o sclipire de satisfacţie se ivi pe chipul său şi zise:

— Foarte interesant! Vedeţi dv., domnule Farrow, pentru mine lucrurile acestea sunt de mare interes, căci mă îndeletnicesc cu studiul indienilor sud-americani.

— Noi n-avem vreme pentru de alde-astea – zise Marian – ne interesează numai ţările şi oamenii.

Callaqui vârî în buzunar bucata de piele, apoi întrebă:

— Vreţi să mergeţi spre La Paz. Cunosc toate drumurile pe aici şi va pot conduce devale.

Deşi prietenului meu spaniolul acesta îl era, de sigur, tot atât de antipatic ca şi mie, ci primi totuşi imediat propunerea:

— Dacă va duceţi şi dv. spre La Paz, don Callaqui, mergem cu plăcere împreună. Prin locurile astea străine pentru noi, un cunoscător nu poate decât să ne fie de folos.

— Veniţi din lăuntrul ţării? întrebă spaniolul.

— Venim de la Buenos Aires – răspunse Marian.

— Ah!

Don Callaqui rămase înfipt tocului şi ne privi mirat.

— Ah, acum ştiu cine sunteţi. Numele dv. mi s-au părut cunoscute. Dv. l-aţi salvat pe învăţatul Huerta şi pe cei doi nemţi din mâinile indienilor?

— Aşa e – răspunse Marian – avem adesea astfel de aventuri în călătoriile noastre.

— Adevărat, adevărat! făcu Callaqui. Am citit şt despre alte aventuri îndrăzneţe ale dv. Mă bucur din inimă că am prilejul şi cunosc oameni atât de vestiţi. Mi-aş îngădui să vă invit la mine acasă. Negrul poate merge la un hotel ieftin.

— O, nu, *Don* Callaqui! se grăbi să spună Marian. De Pongo al nostru nu ne despărţim niciodată. Pongo ne este mai drag decât sute de alţi oameni laolaltă. Trebuie să renunţăm, deci la ospitalitate.

— Cum doriţi! făcu spaniolul înţepat.

Refuzul lui Marian părea să fie jignitor pentru el în primul rând, probabil, pentru că pricina era Pongo.

Merserăm în tăcere câtva timp pe o poteci îngustă şi întortocheată.

Întorcându-mă într-un rând, întâmplător, văzui printre stâncile pe unde trecusem, ivindu-se puncte. Îi atrăsei atenţia lui Marian, care duse îndată ocheanul la ochi.

— Ah, e păstorul care mi-a dat din greşeală bucata de piele! făcu el, mirat. Se uita încoace şi a pus mana streaşină la ochi. Acum face semne. Să ne-ntoarcem?

— Cum de vă vine în gând aşa ceva în gând? se grăbi să spună spaniolul. Ăsta ar fi un drum de cel puţin o jumătate de ceas. Poate că vroia să-mi mai spună ceva, dar n-am vreme acum. Mâine sau poimâine voi fi iar aici şi atunci îl voi întreba.

Se-ntoarse şi porni înainte pe poteca îngustă. Îl urmarăm cam cu îndoială. Lămurirea lui nu avea de ce să se dea de bănuit, dar individul era atât de antipatic încât nu-mi puteam alunga o anumită îndoială.

Şi la fel părea să fie cazul cu Marian, care arăta adâncit în gânduri. După o bucată de drum poteca făcea o cotitură ascuţită pe după o stâncă mai mare.

Prietenul meu se opri locului şi se uită încă odată înapoi, prin ochean. Numai câteva clipe, apoi se-ntoarse repede şi porni după spaniol, care nu băgase de seamă nimic.

Callaqui iuţi deodată paşii. Deşi drumul era foarte rău, izbutea să

meargă foarte repede.

După trei ceasuri de drum ajunserăm deodată la o râpa înfiorătoare, adâncă de cel puţin patru sute de metri. Şi acolo jos, încercuit de stânci ciudate şi ridicături de pământ, se afla capitala ţinutului La Paz.

După atâta timp Callaqui deschise acum gura. Pentru întâia oară:

— Am ajuns la ţintă. Pe poteca atâta de aici sunteţi în oraş în cel mult o jumătate de ceas. Deoarece mi-aţi refuzat invitaţia, va trebui fi vă mulţumiţi cu vreun hotel. Va voi recomanda „Oruro”. Pe mine mă scuzaţi acum, căci vreau să trec dincolo, la terenul de golf, unde am să mă întâlnesc cu cineva. La revedere, domnilor.

Şi fără să mai aştepte răspunsul nostru, o şi şterse de lângă noi.

— Teren de golf? întrebai pe Marian, surprins. La patru mii de metri înălţime, aici, există vreun teren de golf?

— Da, am citit cândva despre asta – răspunse prietenul meu e cel mai înalt teren sportiv de pe întreaga suprafaţă a pământului Dar ia spune, cum îţi place *Don*-ul acesta?

— Nu-mi place câtuşi de puţin – răspunsei – acum vreau să desenez, din memorie hieroglifele de pe bucala aceea de piele. Am presimţirea că vom avea nevoie cândva de ele.

— Acelaşi lucru vroiam să-l fac şi eu – spuse Marian – haide!

Împreună copiarăm din memorie figurile de pe bucata de piele, apoi prietenul meu zise:

— Aşa, acum să coborâm. Mâine însă aş vrea să-l caut pe păstorul acela, chiar dacă ar fi să-mi bat picioarele o zi întreagă. Aveam impresia că vroia să ne spună ceva atunci când ne-a făcut semn.

— De ce nu ne-am înapoiat?

— Las-că e mai bine aşa, altminteri ar fi intrat la bănuială *Don* ăla. În La Paz, va trebui, în primul rând, să facem cunoştinţă cu persoane mai de soi. Poate că se ştie acolo despre dispariţia unei femei.

II
O TAINĂ ÎNTUNECATĂ

LA PATRU MII DE METRI ÎNĂLŢIME, trebuie mai întâi să te obişnuieşti cu aerul. Un străin sosit în acest oraş aşezat la altitudine atât de mare capătă palpitaţii, ameţeli şi altele. Nu degeaba există o dispoziţie legală, după care străinii nu au voie să treacă frontiera Boliviei decât dacă posedă un certificai medical, cum că au inima pe deplin sănătoasă.

Şi pentru noi era greu de respirat, deşi în urma lungului marş pe platou ne obişnuisem cu aerul subţiat şi sărac în oxigen. De aceea nu prea avui ochi pentru viaţa ce se desfăşura în vechiul oraş, ci fui bucuros când ajunserăm, în sfârşit, la hotelul ce ne fusese recomandat.

Abia intrarăm în odăile noastre şi ne curăţarăm de praf, că şi auzirăm bocănituri în uşă.

Hotelierul, făcând o mutră uimită şi stingherită în acelaşi timp, ne pofti să venim jos.

Acolo se apropii de noi un domn care se legitimă drept agent secret ai poliţiei. Ne ceru, politicos, paşapoartele, pe care, după ce le cercetă câteva clipe, ni le înapoie, mulţumind.

Apoi ne invită – iarăşi foarte politicos – să-l urmăm, deoarece şeful poliţiei ne aştepta. Pongo trebuia să vie şi el.

Fireşte că ne miră mult faptul că şeful poliţiei şi aflase de sosirea noastră, totuşi îi urmărim pe agent imediat.

— Ah, ştiu acum! zise Marian, în drum. *Don* Callaqui e vărul şefului poliţiei, după cum ne-a spus. Ne-o fi anunţat.

— Foarte adevărat, domnule Farrow – interveni agentul – l-am văzut pe *Don* Callaqui în biroul şefului.

— Te pomeneşti că domnul şef are vreo aventură pentru noi! râse Marian.

— Tot ce se poate – răspunse agentul – în vremea din urmă s-au petrecut pe aici fapte care până acum au rămas nelămurite. O să va povestească şeful, de sigur.

Plini de o curiozitate firească intrarăm în marele palat construit în stilul pompos ai epocii coloniale şi care servea acum ca sediu al poliţiei.

Agentul ne conduse îndată în cabinetul şefului.

La intrarea noastră, un domn mai în vârsta, foarte simpatic, se ridică de la birou.

— Antuco – se prezintă el – mă bucur, domnilor, să vă fac cunoştinţa şi vă mulţumesc c-aţi venit la mine.

Ne întinse măna şi nu-l uită nici pe Pongo. Apoi, politicos, ne oferi scaune şi începu:

— Domnilor, am citit mereu cu mult interes cele povestite despre aventurile dv. Cred că nu greşesc presupunând că nu le ocoliţi, chiar atunci când sunt primejdioase. Ba, aş putea susţine ca acestea din urmă vă sunt mai plăcute.

Marian privi întrebător pe Antuco, zâmbi şi zise:

— În orice caz nu ne temem de ele; când nu există primejdie, nu poate fi vorba de aventură.

— Dv. sunteţi oamenii ce-mi trebuie! zise Antuco pierdut în gânduri. Da, domnilor, vreau să vă fac o mare rugăminte. În vremea din urmă s-au înmulţii cazurile de dispariţie a tinerelor fele. Cercetările noastre au dus la constatarea că bietele fiinţe au fost duse în Argentina, mai ales la Buenos Aires. Am încredinţat afacerea unui detectiv foarte iscusit, care a comunicat cele aflate numai mie şi inferiorilor mei direcţi. Agenţii şi poliţiştii noştri nu ştiu deocamdată

că am şi dobândit un mare succes. Fetele sunt salvate, se şi află pe drum încoace, iar banda a fost prinsă. Dar se pare că mai lipseşte un membru al acestei bande, căci a mai dispărut o tânără, care nu poate fi găsită. Şi – lucru ciudat – cei arestaţi au declarat toţi că nu ştiu nimic despre femeia aceasta. Deoarece în cazul de faţă sunt personal foarte interesat, vă rog stăruitor să-mi daţi o mână de ajutor.

— Fireşte, vom face asta cu mare plăcere, atât cat ne sta în putinţă – răspunse Marian, binevoitor – aş mai dori însă unele lămuriri. De ce n-aţi povestit slujbaşilor dv. despre succesul detectivului?

— Să vedeţi – răspunse Antuco, şovăind şi coborând glasul – am făcut asta pentru că eu însumi nu prea sunt sigur de oamenii mei. Mă tem ca unul din agenţi sau poliţişti să n-aibă ceva de-a face cu dispariţia fetei despre care vă spuneam. Sper că se va trăda singur, poate, prin vreo veste transmisă unui membru arestat al bandei.

— Foarte bine – zise Marian – asta e o măsură de prevedere la locul ei. Mai aveţi şi alte puncte de sprijin, domnule Antuco, care v-au îndemnat să ne chemaţi în ajutor?

— Nu, absolut nimic – răspunse şeful poliţiei – dar vărul meu, *Don* Callaqui, pe care l-aţi întâlnit în drum, mi-a telefonat de la terenul de golf. Spunea că mi-aţi putea fi de folos, ceea ce cred şi eu, de aceea v-am şi rugat să poftiţi imediat la mine.

— Aha, *Don* Callaqui v-a atras atenţia asupra? făcu Marina, cam mirat. Asta e altă poveste. Acum o să vă rog să-mi daţi amănunte mai precise. Cine e dispăruta?

— *Senora* Carmen Uspalla, fiica unui bun prieten al meu. Simon Uspalla e un învăţat care se îndeletniceşte în deosebi cu studierea indienilor. Locuieşte aici pe Calla Mendoza. Acum zece zile Carmen a dispărut de acasă, în vreme ce tatăl ei se afla într-o expediţie prin ţară. Am fi încercat tot ce s-a putut ca să facem lumină în această afacere, dar până şi cei mai isteţi agenţi, chiar şi Matto, detectivul, care a pus mâna pe bandă, n-au găsit nici o urmă a dispărutei.

În vreme ce şeful poliţiei vorbea, Marian îşi făcuse unele însemnări. Acum zise:

— Aşadar Simon Uspalla se îndeletniceşti cu studierea indienilor? Atunci a avut, de sigur multe puncte de atingere cu vărul dv., *Don* Callaqui?

— Cu *Don* Callaqui? întrebă Antuco, uluit. Cum aţi ajuns la asta? După cât ştiu eu, vărul meu nu s-a ocupat niciodată cu astfel de lucruri. Şi cu Uspalla nici nu se avea bine – nu ştiu din ce pricină. N-am vrut să-l întreb pe nici unul din ei.

— Vedeţi că mie vărul dv. mi-a povestit se interesează foarte mult de indieni – zise Marian – poate că faţă de dv. n-a vrut să pomenească de asta. O fi din pricină ca să nu sporească duşmănia dintre el şi Uspalla, căci ar fi concurenţi pe acelaşi tărâm.

— Tot ce se poate – încuviinţă Antuco – sunt totuşi surprins că Callaqui nu mi-a spus niciodată nimic. Nici n-am să-l întreb. Aş putea şti cum aveţi de gând să începeţi cercetările.

— Mai întâi voi căuta să văd casa lui Uspalla şi voi sta de vorbă cu el – răspunse Marian – poate că astfel voi căpăta unei indicii preţioase. Ce număr are casa lui pe Calla Mendoza?

— Numărul 14. Anunţându-vă la profesor, ar fi bine să nu-i spuneţi numele dv., ci numai că sunteţi trimişi de mine. Servitorii nu trebuie să ştie ca aţi luat în mână chestia asta misterioasă.

— Bine, domnule Antuco – încuviinţă Marian – ideea nu e rea. V-aş mai ruga acum să ne daţi o legitimaţie cu ajutorul căreia să putem cere concursul reprezentanţilor poliţiei. Asta e de mare însemnătate pentru noi, străinii.

— Fireşte, fireşte, domnule Farrow.

Antuco scrise câteva rânduri pe o foaie de hârtie, pe care o înmână apoi lui Marian:

— Poftim, atât ajunge! Pe temeiul acestei legitimaţii, toţi poliţiştii şi agenţii sunt datori să va dea ascultare. Puteţi proceda chiar şi dv. la arestări, dacă veţi crede de cuviinţă.

— Atunci ne vom pune îndată pe lucru – zise Marian şi se ridică – sper să vă pot da în curând veşti bune.

— M-ar bucura foarte mult – spuse Antuco, prietenos – toată nădejdea mi-o pun în dv.

— Ne strânse încă odată mâinile, apoi părăsirăm biroul. La poartă ne aştepta agentul care ne adusese încoace şi ne întrebă dacă ne putea fi de folos cu ceva.

Marian îl ceru numai o hartă a oraşului şi când ne o aduse căutarăm pe ea Calla Mendoza.

Numărul 14 era o casă particulară de o arhitectură minunată. În sala mare erau doi indieni, în portul lor original.

Cel mai în vârstă din ei o rupea pe spanioleşte şi ne întrebă politicos ce dorim. După cum îl sfătuise şeful poliţiei, Marian spuse numai că fuseserăm trimişi de *Senor* Antuco şi doream să vorbim cu profesorul.

Tânărul indian dispăru, după ce colegul său îi spusese câteva cuvinte într-o limbă străină. Se întoarse repede şi ne conduse într-o încăpere mare, care semăna cu un muzeu.

Profesorul Uspalla părea să fi adunat toate obiectele care aveau vreo legătură oarecare cu cultura indiană. Îl descoperirăm abia când se ridică de la biroul său.

Când ne ieşi înainte, tresării fără voie. Uspalla era un bătrân, cu barbă lungă, cărunţă. Îmi amintii îndată de acea sigură de pe bucata de piele, care înfăţişa un astfel de bărbat.

Foarte politicos, ne întrebă ce dorim. Când Marian spuse numele

noastre şi-şi exprimă dorinţa să lămurească taina dispariţiei fiicei sale, ochii negri ai bătrânului luciră de nădejde. Imediat însă lăsă iar capul în jos şi zise cu tristeţe:

— Domnilor, poliţia noastră, care e foarte dibace, n-a putut găsi nici cea mai mică urmă. Dv. sunteţi străini aici, cum vreţi, deci, să izbutiţi? Carmen a mea nu se va mai întoarce.

— Mă iertaţi, domnule profesor – obiectă Marian – tocmai noi, ca străini, putem izbândi mai lesne. De aceea v-aş ruga să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

Profesorul, care-l salutase foarte politicos şi pe Pongo, ne oferi scaune şi zise:

— Fireşte, domnule Farrow, voi răspunde atâta cât îmi stă în putinţă. Poate să aveţi noroc – ştiu eu! Începeţi!

— Era cineva care o simpatiza mai mult pe fiica dv.?

— Da, domnule Farrow – răspunse profesorul, cam şovăind – m-am gândit şi eu la cele două persoane, dar nu-mi pare de crezut c-ar putea avea vreo legătură cu dispariţia fetei mele. E vorba de domnii Cochu şi Oru, amândoi slujbaşi la Stat. Fiica mea dădea preferinţă domnului Cochu. Amândoi au slujbe înalte şi stau deasupra oricăror bănuieli.

— Bine, atunci sunt şi eu de aceeaşi părere – spuse Marian – care-şi însemna, totuşi, numele celor doi. Poate cunoaşteţi şi vreun bărbat, domnule profesor, care o iubea pe fiica dv., fără ca iubirea lui să găsească răsunet în inima ei? Adică unul care să fi fost refuzat de la-nceput.

Profesorul se gândi câtva timp, apoi răspunse:

— Nu, nu ştiu nimic. Carmen nu mi-a vorbit niciodată de aşa ceva.

— Bine! Acum altceva, domnule profesor, în drumul nostru încoace l-am cunoscut pe *Don* Callaqui, care ne-a recomandat vărului său Antuco. Acesta ne-a rugat apoi să lămurim chestia dispariţiei fiicei dv. Cu prilejul acesta a pomenit însă, că între dv. şi Callaqui ar exista o anumită duşmănie. Mi-aţi putea spune pricina?

Profesorul păru cam stingherit, apoi zise:

— De ce nu v-aş spune, domnule Farrow? Tatăl lui Callaqui şi eu iubeam aceeaşi fată, care m-a preferat însă pe mine. Bătrânul Callaqui s-a căsătorit apoi cu alta, dar mi-a păstrat pică. Acum câteva luni fiul său începuse să vie des în casa mea, dar într-o zi mi-a spus că-şi va întrerupe vizitele, pentru că tatăl său i-a explicat pricina duşmăniei dintre noi. Asta s-a întâmplat acum vreo trei săptămâni.

— Foarte interesant, dar n-are legătură cu chestia noastră – zise Marian – toată afacerea pare să fie într-adevăr foarte grea, mai cu seamă pentru noi, care nu suntem detectivi. Poliţia n-a putut găsit nici un fel de urme? Nici o bănuială împotriva cuiva?

— Tocmai asta e de neînţeles – răspunse profesorul, mâhnit – cel mai buni detectivi s-au ostenit zadarnic să găsească vreo urmă. Am

percheziţionat cu amănunţime odaia fiicei mele, am luat la rost servitorii, dar n-am putut afla nimic.

— Aveţi deplină încredere în servitorii dv., domnule profesor? întrebă Marian.

— Afară de o bucătăreasă spaniolă şi o fată în casă de aceeaşi naţionalitate, mai am trei servitori indieni, care-mi sunt foarte credincioşi. Cu deosebire Chaba, indianul cel mai în vârstă, care v-a primit pe dv., este vrednic de toată încrederea. M-a însoţit uneori şi în expediţii..

— Şi în ultima? întrebă Marian.

— Nu, din anumite motive nu l-am putut lua cu mine răspunse profesorul, cam stingherit.

Să fi fost vreo taina la mijloc?

Marian lăsase capul în jos şi chibzuia. Apoi se uită ţintă la Uspalla şi zise:

— Domnule profesor, aţi putea să-mi împărtăşiţi aceste motive? Am simţimântul că vă leagă o taină de acest Chaba, o taină care ar putea deveni primejdioasă pentru dv.

Câteva clipe Uspalla rămase posomorât, apoi râse silit şi zise:

— Nu, domnule Farrow, pentru mine nu poate deveni primejdioasă – cei mult pentru Chaba, care a dovedit prin asta credinţa să pentru mine. Şi e o împrejurare care n-are nimic de-a face cu dispariţia fiicei mele. Absolut nimic, mă puteţi crede. Era vorba numai de un lucru foarte important pentru ştiinţă. Dar mai mult nu vă pot spune în privinţa asta.

— Însă o întrebare aş mai putea pune asupra acestui punct? făcu Marian. Chaba a cerut şi rămână aici în cursul ultimei dv., expediţiuni, când a dispărut domnişoara Carmen – sau dv. aţi vrut aşa?

— El m-a îndemnat la aceasta răspunse profesorul, după ce se gândi puţin. Drumul nostru urma să ducă prin ţinutul unui trib indian, unde Chaba nu trebuia să se arate. A pomenit de primejdia pe care ar prezenta-o drumul acesta pentru el şi atunci i-am spus să rămână aici.

— Aha! făcu Marian. Atunci îmi pot închipui că Chaba v-a procurat vreun obiect care este de interes foarte mare pentru dv. Prin luarea acestui obiect, însă şi-a atras ura tribului cu pricina, nu e aşa?

Ochii profesorului scânteiară la cuvintele lui Marian. Trebuia să fie vorba, deci, de o raritate de mare preţ.

— Da, domnule Farrow – zise Uspalla – aveţi dreptate. Aşa a fost. Dar acum trebuie să recunoaşte şi dv. că Chaba n-are nimic de a face cu dispariţia fiicei mele.

— Aşa pare să fie – încuviinţă Marian – cu toate astea, aş vrea să stau de vorbă cu Chaba. Vedeţi că şi pe mine mă interesează mult indienii Americii de Sud. Nu mi l-aţi putea da călăuză? Aş dori mult să

vizitez cum trebuie oraşul acesta vechi şi interesant.

Uspalla şovăi puţin, dar Marian se grăbi să-l liniştească:

— Fireşte că vă făgăduiesc, domnule profesor, să nu vorbesc nimic cu Chaba în privinţa chestiei de care mi-aţi pomenit Mă gândesc numai că din anumite declaraţii mărunte aş putea afla ceva care să mă ducă pe o urmă.

— Asta e o idee bună! exclamă Uspalla vesel. Negreşit, domnule Farrow, vi-l dau pe Chaba. Mă duc chiar acum să-l vestesc.

În vreme ce Uspalla alergă spre uşă să-l cheme pe indian, Marian dădu din cap mulţumit. Apoi se aplecă spre mine şi şopti:

— Chaba va însemna dezlegarea tainei. Îmi cam închipui eu ce s-a întâmplat.

Tăcu şi se întinse iar în scaun, deoarece Uspalla se întorcea, frecându-şi mâinile, după ce-l chemase pe Chaba. Indianul intri îndată după el, se apropiă şi se opri la trei paşi de noi.

Acum aveam răgazul să-l privesc. Făcea o impresie pitorească în veştmântul de culoare roşie. Faţa să avea trăsături aproape nobile şi ochii mari, negri, păreau că exprimă o anumită nelinişte, mai ales când se uita la chipul energic şi în ochii reci, cenuşii, ai lui Marian. Apoi întrebă, politicos, pe profesor ce doreşte.

— Chaba, îi vei călăuzi pe domnii în oraş şi le vei arăta tot ce este vrednic de văzut – zise Uspalla – domnii sunt buni prieteni de-ai mei şi doresc să faci totul ca să-i mulţumeşti.

— Foarte bine, *Senor* Uspalla – zise indianul.

Apoi se întoarse spre Marian şi se înclină.

— Când doresc *Senorii* să viziteze oraşul?

— Mâine dimineaţa – spuse Marian, prietenos – astăzi după-amiază vrem să ne odihnim de marşul pe care l-am făcut. Afară de asta, trebuie să ne mai obişnuim cu aerul de aici. Locuim la hotelul „Oruro” – fii te rog acolo la ora opt.

— Cum porunciţi!

Chaba se mai înclină odată şi se pregăti şi părăsească încăperea. Dar Marian adăugă:

— Chaba, doresc nu numai să cunosc viaţa de azi, civilizata, ci aş vrea să fac cunoştinţă şi cu moravurile consângenilor d-tale. M-ar interesa şi scrierea lor în imagini, care cred că e zgâriata pe piele.

La ultimele cuvinte ale lui Marian, indianul tresari puternic şi se holbă, aproape îngrozit, la prietenul meu. Profesorul Uspalla, însă, se grăbi să spună:

— Asta cu greu veţi mai găsi, d-le Farrow. Astfel de scrieri nu cred să mai fie folosite. Eu cel puţin, cu toate străduinţele depuse n-am putut căpăta un astfel de document.

Marian zâmbi.

— Şi eu susţin că astăzi încă se trimit astfel de scrisori. Poate că vă

voi putea arăta în curând una, domnule profesor.

În vreme ce prietenul meu vorbea cu Uspalla, eu mă uitam cu luare aminte la indian. La început fusese aproape îngrozit, acum însă mutra lui se schimbă. Privi mai întâi întunecat, apoi hotărât la Marian. Bănuii că Chaba era în strânsă legătură cu dispariţia fiicei lui Uspalla şi că ştia, probabil, de ciudata scrisoare, aflată în stăpânirea lui *Don* Callaqui.

Ne luarăm rămas bun de la profesor, apoi ne înapoiarăm la hotel.

III
PRINTRE MORŢI

— **MARIANE** – spusei, agitat, în drum – Chaba asta e cu siguranţă amestecat în dispariţia tinerei fete. Nu eşti şi ta de părerea asta?

— Ba da – încuviinţă prietenul meu – cred chiar ca am şi descoperit de ce s-a întâmplat toată chestia. Carmen Uspalla mai poate fi salvată. Trebuie, însă, să fim cu mare băgare de seamă, căci Chaba pare un om de temut.

— *Masser* fie cu ochii în patru – interveni Pongo – indian primejdios. Pongo văzut privirile lui îndreptate asupra *Masser* Farrow.

— Aha, atunci a băgat de seamă, deci, ce intenţionasem eu – zise Marian, mulţumit – ei lasă, suntem doar obişnuiţi cu oameni primejdioşi, aşa că vom sfârşi noi şi cu Chaba ăsta. Dar e mai bine să fim cu mare băgare de seama. De aceea mâine, când vom merge cu indianul la oraş, Pongo ne va urma de la distantă, pe furiş. Poate că Chaba vrea să ne atragă în vreo capcană.

— Nu cred că o să poată, aici în oraş – zisei eu, râzând – afară de asta n-o să sfârşească atât de lesne cu noi.

— De, să nu zici vorbă mare, i-am cunoscut noi îndeajuns pe indienii din America de Sud şi se pare că aici e vorba de lucruri foarte serioase şi ciudate, în care joacă rol un fanatism foarte primejdios. Rămâne deci cum am spus, ca Pongo să ne urmeze de la distantă.

Ajunserăm la hotel şi intrarăm în odăile noastre. Comandaserăm jos să ne aducă mâncarea în cameră, căci vroiam să ne culcăm îndată după masă, ca să mai căpătăm puteri, deoarece aerul acela subţire şi sărac în oxigen ne căşuna tot mai multe neplăceri.

Eu cu Marian stăteam în odaia noastră, iar Pongo merse în cea alăturată. Prietenul meu se aşezase pe un scaun la fereastră şi privea la forfoteala din strada îngustă şi înclinată. Deodată, exclamă:

— Ah, se pare că şi începe aventura! Colo jos îl văd pe Chaba alături de alt indian. Poate să fie simplă întâmplare că trece pe aici, dar ciudat e în orice caz. Acum se despart, Chaba vine la hotel…

Ma apropiai grabnic de fereastră şi-l văzui pe indian trecând strada. Pe celălalt cu care stătuse de vorbă, îl văzui coborând repede strada.

Marian se întorsese în mijlocul odăii. Se aştepta probabil, ca Chaba să bată la uşă, ca să spună ceva.

Ma apropiai pe prietenul meu şi după puţin timp auzirăm afară paşi uşori, care, însă – lucru ciudat – se îndepărtară.

Ne uitarăm unul la altul, căci imediat avurăm acelaşi gând. Indianul pusese la cale ceva împotriva noastră.

Marian se furişă spre uşă, în timp ce eu mă apropiai de fereastră. Priveam însă la prietenul meu şi luai revolverul în mână, ca să-l pot apăra la nevoie.

Marian deschise binişor uşa, dar nu era nimeni afară. El se-ntoarse atunci, clătinând capul, închise uşa după el şi zise:

— Asta e într-adevăr foarte ciudat. Ce caută în hotel Chaba ăsta? După ce o părăsi clădirea, mă duc jos să mă informez. Foarte ciudat!

— Ne duserăm amândoi iarăşi la fereastră. Şi în aceiaşi clipă exclamarăm, împreună, surprinşi:

— Pongo!

Camaradul nostru venea dinspre stânga hotelului. Când veniserăm încoace, observaserăm acolo o uşiţă, ce părea să ducă la încăperile de din dos. Pongo se folosise, deci, de această a doua ieşire, ca să nu fie observat de Chaba, care se mai afla în clădire.

Se furişa pe lângă zid, aţinându-se pe urmele a doi indieni, folosindu-se de trupurile lor ca pavăză, ca să nu fie văzut. Apoi îl văzurăm pornind în goană şi făcându-se nevăzut.

— Ce-o fi având de gând? întrebai eu, nedumerit. Cum de i-a venit să părăsească aşa deodată hotelul. Fără să ne anunţe?

— Bănuiesc că vrea să-l urmărească pe indianul cu care stătea de vorbă Chaba, înainte – răspunse Marian – pare să fie foarte îngrijorat. Aveam impresia ca Chaba nu i-a plăcut de fel.

— Uite colo, indianul tocmai iese din hotel – zisei eu – vrei să te duci jos şi să întrebi ce vroia?

Marian dădu din cap şi părăsi repede odaia. După cinci minute se înapoia.

— Ciudat! făcu el. Aş vrea să ştiu ce se ascunde îndărătul acestui lucru. Chaba a întrebat dacă locuim aici şi când portarul i-a spus că ne-am culcat, ei a zis să fim neapărat treziţi mâine dimineaţă. Ce-o fi urmărit cu asta?

— Vom afla mâine de la el – răspunsei eu – poate că a vrut să se încredinţeze dacă locuim într-adevăr aici, n-o îl priceput bine numele hotelului.

— Hm… se poate, dat eu nu cred. Pentru mine ăsta e un motiv mai mult să fim prevăzători. Dar acum hai să ne culcăm! Cine ştie când s-o întoarce Pongo.

— Da, ăsta e cel mai bun lucru – încuviinţai eu – trebuie însă să spus că nu împărtăşesc temerile tale, dragă Marian. De sigur, Chaba

pare să aibă o legătură oarecare cu dispariţia fetei, pare să ştie şi de solia de pe bucata de piele.

— Dar primejdios nu ne poate deveni, tocmai pentru că ştim că ne este potrivnic. E nevoie, doar, să fim cu puţină băgare de seamă.

— Nu cu puţină ci cu foarte multă – spuse Marian – dacă bănuiala mea se va dovedi întemeiată, atunci toată chestia nu va îi atât de simplă. Şi de sigur că biata Carmen Uspalla suferă îngrozitor.

După aceste cuvinte îmi spuse noapte bună şi se întinse pe patul său. Eram şi eu foarte obosit, de aceea nu-l mai întrebai ce vroise să înţeleagă.

*

*   *

A doua zi dimineaţă la ora şapte, portarul ne trezi. Ne îmbrăcarăm, apoi Marian se duse în odaia lui Pongo. Se-ntoarse însă îndată şi zise, îngrijorat:

— Pongo nu e aici. Patul sau e neatins, ceea ce înseamnă că a lipsit toată noaptea. Numai să nu i se fi întâmplat ceva!

Mă cuprinse şi pe mine o presimţire neplăcută.

— Mariane – zisei, agitat – să nu fi fost văzut de Chaba, când s-a luat după indianul celalalt. Poate că l-au atras undeva şi i-au făcut de petrecanie.

— Să sperăm că nu e aşa – spuse Marian, grav – deşi lipsa lui nu-mi place de fel. Sau o fi descoperit ceva atât de important încât a trebuit neapărat să-i urmărească pe indian.

— A, pare să fie el! strigai, auzind paşi apropiindu-se de uşa noastră.

Dar nu era dânsul, ci chelnerul, care ne aducea cafeaua. După ce ieşi, urmai:

— Ce zici, aşteptăm cu vizitarea oraşului până se-ntoarce Pongo? Altminteri te pomeneşti că ne vârâm în cine ştie ce primejdie şi-apoi nu ne mai poate ajuta nici el.

— Şi eu tot aşa m-am gândit, răspunse Marian. No putem scuza faţă de Chaba, spunând că nu obişnuit încă cu aerul tare de pe aici. Va trebui să creadă. E mult mai bine să nu mergem numai cu el singur în oraş. Tocmai pentru că i-am spus că doresc să cunosc şi viaţa indienilor ne poate face să dispărem în vreo casă.

— E şapte şi jumătate – zisei eu – să spunem de pe acum chelnerului ca să dea de veste portarului, care la rândul său să-l anunţe pe Chaba să vie din nou mâine dimineaţă la ora opt.

În aceeaşi clipă răsunară bătăi în uşă, fără ca noi să fi auzit înainte paşi pe coridor.

— Intră! spuse Marian şi… Pongo intră în odaie.

Sărirăm în picioare şi-i ieşirăm în întâmpinare. Credinciosul nostru camarad arăta sfârşit de oboseală şi se vedea pe chipul lui că avusese

de îndurat multe.

Cu toate astea tot ne zâmbi, după ce luă loc la masă. Apoi povesti:

— Pongo văzut Chaba cu alt indian. Pongo ieşit repede prin curte de la hotel, urmărit celălalt indian. Afară din oraş, pe câmp, pe unde venit cu *Massers.* Tot mai departe, până-n munţi unde *Massers* căpătat piele de la păstor. Acolo indian vorbit cu alţi indieni, trei oameni. Toţi împreună mers apoi mai departe, în stânci, până venit sat mare. Pongo furişat, văzut indienii vorbeşte cu căpetenie înalt, bătrân. Întâiul indian primit două lucruri şi merge înapoi. Pongo urmăreşte pe ei şi noaptea. Aci, în oraş, indian caută pe Chaba, la care dă amândouă lucruri. Fost piele, cum primit *Massers* şi aşchie mică. Pongo venit apoi repede încoace. Chaba va veni îndată la *Massers.*

Raportul acesta i se potrivea bine lui Pongo al nostru. Despre marea primejdie a întreprinderii sale nu pomenea un cuvânt – istorisi numai pe scurt faptele care prezentau importanta pentru noi.

Şi ce făcuse el, în realitate! Într-o ţară cu desăvârşire străină, cu un aer care îţi îngreunează respiraţia, să urmăreşti un băştinaş până într-un sat din munţi, să înconjuri satul pe furiş şi pe întuneric şi să-l urmăreşti înapoi pe potrivnic! Şi apoi să mai vezi ce-i dăduse lui Chaba!

— Pongo, e de neînchipuit ce-ai făcut tu! zise Marian, după ce-i trecu uimirea. N-aş fi crezut cu putinţă aşa ceva. Îţi mulţumesc din inima pentru fapta asta, căci e de mare însemnătate pentru noi, dovedindu-ne încă odată cât de mult e amestecat Chaba în chestia asta. Aşa dar, a predat lui Chaba una din acele scrisori ciudate pe piele şi o aşchie?

— Mariane – exclamai deodată – nu cumva conţine otravă aşchia aceea? Ştii doar că în Gran Chaco fata căpeteniei Oro ne-a dat şi ea o aşchie găunoasă, conţinând contraotravă. Poate că Chaba are acum o otravă împotriva noastră!

— La asta m-am gândit şi eu – spuse Marian – cu atât mai mult e nevoie să fim cu ochii-n patru. Mă-ntreb însă dacă acum Pongo, după sforţările sale uriaşe, mai e în stare să ne urmeze. Poate că rămânem toată ziua pe drum.

Uriaşul zâmbi.

— *Massers* fie liniştit – zise el – Pongo nu ostenit. Pongo păzeşte *Massers.*

Într-adevăr după ce mâncă bine şi cu poftă, camaradul nostru nu mai arătă nici o urmă de oboseală. De aceea, aruncând o privire la ceas, Marian zise:

— Bine, Pongo, atunci vom face aşa. Ceasul e opt fără zece minute. Să mergem jos şi să aşteptăm pe Chaba. Poate că a şi venit. Vei rămâne pe urmele noastre, dar va trebui să te sileşti să nu fii văzut.

— Pongo va vedea mereu *Massers,* dar *Massers* nu va vedea Pongo –

răspunse credinciosul negru.

Băgarăm câte un revolver în buzunar, ne îmbrăcarăm ceva mai gros, apoi ne despărţirăm de Pongo, strângându-i mâna şi coborârăm în sala hotelului. Chaba ne aştepta.

Marian îl salută, prefăcându-se că nu bănuieşte nimic şi eu făcui la fel.

Indianul ne privi cercetător, apoi răsuflă uşurat, după cum mi se păru. Poate că-l liniştea faptul că ne vedea fără arme.

— Unde mergem întâi? întrebă Marian.

— *Senorii* spuneau că vor să cunoască moravurile celor din neamul meu? făcu indianul. Îi voi conduce pe *Senori* în partea cea mai veche a oraşului. Acolo au locuit ai mei încă de pe vremea cuceritorilor spanioli.

— Foarte bine – încuviinţă Marian – aşa ceva ne şi interesează. Înainte, deci!

Părăsirăm hotelul şi Chaba ne duse în josul străzii strâmte şi înclinate. Foarte interesant era contrastul dintre clădirile vechi şi portul ciudat al indienilor – faţă de automobile, autobuze şi chiar şi tramvaiul care circula în La Paz.

Dar cu toate aceste manifestări ale Civilizaţiei, tot oraşul păstra pecetea Evului mediu. Aproape uitai cu totul scopul plimbării noastre şi de primejdia pe care o reprezenta Chaba, care ne dădea explicaţii amănunţite.

Îmi adusei iarăşi aminte de asta când ajunserăm în ulicioare întortocheate, locuite numai de indieni. Prin locurile acestea l-ar fi fost lesne să se scape de noi.

În cele din urmă ajunserăm la ultimele clădiri ale oraşului. Marian se opri şi zise:

— A fost într-adevăr foarte interesant, Chaba. Îţi mulţumesc pentru felul cum ne-ai călăuzit şi explicat totul. Aş dori, însă, să cunosc mai amănunţit viaţa şi obiceiurile consângenilor d-tale. Nu e cu putinţa asta? Uite de pildă, ieri am vorbit cu profesorul Uspalla despre ciudatele scrisori în chipuri, pe piele. Sunt încredinţat ca ele exista şi astăzi. N-ai putea să mă ajuţi să capăt o astfel de scrisoare?

Chaba îl privi cu o expresie ciudată pe prietenul meu, apoi răspunse calm:

— Fireşte, *Senor,* vă pot arăta o astfel de scrisoare, Dar vedeţi că o am acasă. Acum vroiam să vă duc la cimitirul oraşului care este desigur, cel mai interesant din întreaga lume.

— Ah, am auzit eu ceva despre el spuse Marian, cu un ton care mă puse-n mirare.

Şi făcu o mutră ca şi cum i-ar fi venit ceva în minte…

— Fireşte, trebuie să vad cimitirul acesta – urmă el apoi – se zice că e într-adevăr foarte original.

— Întrucât? întrebai eu. Are monumente cu deosebire interesante?

— Nu, ci felul înmormântării se zice c-ar fi diferit de acel din alte cimitire.

Marian vorbea aşa fel de parcă gândurile i-ar fi fost aiurea. Mi se părea ciudat ca cimitirul acela să facă o asemenea impresie asupra lui.

Vroia oare si-l pună cumva în legătură cu dispariţia tinerei fete? Atunci îmi veni în gând deodată desenul acela de pe bucata de piele, era o înfăţişa pe fată printre schelete. Şi acum fui eu acela care îi zoream:

— Haide – să mergem repede!

— Aha – zâmbi prietenul meu – ai început să pricepi şi tu! Da, Robert, poate că în cimitirul acela aflam dezlegarea tainei.

Vorbisem nemţeşte şi Chaba nu arătă prin nici un gest c-ar fi priceput ceva. Merseserăm pe o potecă îngustă; întortocheată, care ducea în sus.

Cimitirul trebuia deci, să fie deasupra oraşului şi mă miram cum fusese adus acolo pământul pentru îngroparea morţilor.

Urcarăm vreo sută de metri, apoi ajunserăm la cimitir. Şi trebuie să mărturisesc că acesta era cu totul ciudat. Chaba ne dădu lămuririle trebuitoare.

Aerul subţire, sărac în oxigen, împiedeca putrezirea trupurilor, uscându-le în scurtă vreme, până devin mumii. De aceea nu e nevoie să fie îngropate în pământ.

Tot cimitirul din La Paz este alcătuit din morminte zidite, un fel de curţi. Şi în aceste ziduri mumiile celor morţi sunt aşezate în celule suprapuse. Ca într-un stup de albine, aşa stau aici celulele de piatră cu mumiile, unele peste, altele.

Într-adevăr, cel mai ciudat cimitir din lume.

Uimit peste măsură, priveam frumuseţea bizară a acestui ioc, sporiţi încă prin copaci bine îngrijiţi.

Apoi, însă, îmi amintii deodată de imaginea din scrisoarea de pe piele. Să fie cu putinţă ca dispăruta Carmen Uspalla să-şi doarmă somnul de veci aici, printre aceste mumii? Că a fost ucisă de nişte fanatici şi înmormântată în taină?

— *Senores,* acum vă voi arăta cea mai mare ciudăţenie a acestui cimitir – mă întrerupse Chaba din gândurile mele – e vorba de mormântul vechilor stăpânitori ai acestei ţări.

Paşi liniştit înaintea noastră, printr-o poartă îngustă, pe jumătate ascunsă de un copac şi pătrunse într-o curticică.

Aici deschizăturile celulelor erau ceva mai mari, încuietorile din bronz vechi şi cu cizelaţii ciudate.

Interesul meu pentru monumente vechi se trezi în măsură atât de mare, încât uitai cu totul de Chaba – întocmai ca Marian, după cum îmi povesti el mai târziu.

Ne apropiam de unui din capacele cele mai mari ale unui mormânt şi priveam la chipurile cioplite de pe dânsul.

Deodată simţii o înţepătură dureroasă în ceafă. Crezând că e vorba de vreo muscă din acelea care împung, vrusei s-o dau cu mâna la o parte, dar braţul îmi căzu neputincios în jos. Şi înainte de a-mi putea da seamă ce şi cum, genunchii mi se îndoiră şi mă prăbuşii la pământ. Mii mai puteam mişca nici un mădular, nu puteam vorbi, dar vedeam şi auzeam totul. Astfel, auzii râsul batjocoritor al lui Chaba.

— *Senores,* aţi pătruns prea adânc taina – zise el – trebuie să vă pun la bun adăpost pentru câtva timp, până va sosi vremea când mă voi putea înapoia la tribul meu. După aceea veţi fi eliberaţi. Până atunci, va trebui să împărtăşiţi soarta *Senores* Uspalla. Ea se află lângă dv. Acum veţi pricepe, de sigur, imaginea aceea de pe scrisoarea, pe care păstorul v-a dat-o din greşeală. Femeia vie printre morţi. Curând veţi fi şi dv. aşa. Dar mai întâi vreau să văd dacă aveţi scrisoarea la dv., altminteri va trebui să scotocesc prin lucrurile de la hotel.

Simţii cum îmi pipăia trupul, pe urmă zise nemulţumit:

— Păcat, trebuie să caut la hotel. Nădăjduiesc, *Senores,* că nu va îi nevoie să rămâneţi multă vreme printre morţi.

Auzii un zăngănit metalic, apoi indianul mă ridică şi… mă împinse într-una din celulele de piatră, hărăzite mumiilor. Uşa de bronz se închise, auzii cum îl vâra pe Marian în încăperea alăturată, auzii şi uşa închizându-se, urmă încă un hohot de râs – şi se făcu tăcere.

Eram îngropaţi de vii între mumiile care îşi dormeau acolo somnul de cine ştie câte sute de ani.

IV
ÎNGROPAŢI DE VII

ABIA DUPĂ CÂTVA TIMP îmi dădui seamă de grozăvia situaţiei noastre. Chaba ne ameţise cu vreuna din otrăvurile acelea misterioase, care paralizează numai nervii motrici. Omul nu se poate mişca şi apăra, simte însă totul, aude şi vede. Unele din aceste otrăvuri au efect mortal încet, prin aceea că organele respiratorii slăbesc tot mai mult, până ce victima îşi dă sufletul înăbuşindu-se, păstrându-şi deplin cunoştinţa.

Zăceam şi noi în această stare înfiorătoare într-un cimitir, închişi în celule de zid, în mijlocul mumiilor. Era îngrozitor de frig în aceste celule strâmte şi întunecate şi respiraţia ne era şi mai îngreuiată, deoarece prin crăpăturile uşii de bronz pătrundea foarte puţin aer.

Cât timp vom mai putea respira? Nu minţise Chaba spunând că vom rămâne în viaţă? Câteva clipe uitai de grozăvia situaţiei mele, gândindu-mă la Carmen Uspalla. Cât trebuia să îndure biata fată nevinovată, care de zece zile era îngropată de vie!

Apoi mă simţii străbătut de un fior de speranţă. Pongo al nostru ne va găsi el în curând, căci ne urmase. Mă miram ca nu intervenise imediat, când Chaba ne înlăturase din cale cu otrava aceea a lui. De ce îngăduise uriaşul negru să fim vârâţi în celule?

Sau – mă îngrozi la gândul acesta – căzuse şi el victima lui Chaba?

Timpul se scurgea înfiorător de încet. Îmi încordai auzul, în nădejdea că voi percepe paşii lui Pongo. După socoteala mea trecură cel puţin două ceasuri, când auzii, în sfârşit paşi uşori. Şi, ca un glas din ceruri, pătrunse până la mine:

— *Massers, Massers!*

Dar nu putui răspunde, oricât mă sileam. Tot mai aproape se auzea chemarea îngrijorata a lui Pongo – acum era chiar lângă fioroasele morminte în care zăceam.

Apoi – o, grozăvie – apoi paşii se îndepărtară încetişor. Încă de trei ori auzii chemarea lui, tot mai slabă, până ce, în cele din urmă, se făcu tăcere desăvârşită.

Şi iarăşi se scurseră ceasurile… Înţepeneam de frig şi abia mai puteam respira.

Raza slabă de lumină care pătrunsese până acum în celulă, prin crăpăturile înguste ale uşii, dispăru. Se făcuse seară. Ciudat era că nu simţeam nici foame, nici sete. Otrava grozavă părea, într-adevăr, să-l ţină pe om mult timp în viaţa fără să-l facă să simtă vreo trebuinţa, dar şi fără să-i dea putinţa a se mişca sau vorbi.

Deodată inima începu să-i bata ceva mai tare. De când se întunecase să fi trecut vreun ceas – acum răsunară paşi uşori, care se apropiară de mormintele noastre. Murmure de voci se auzită şi o lumină slabă pătrunse prin crăpăturile uşii.

Uşa celulei alăturate în care zăcea Marian, fu deschisă. Apoi răsună o exclamaţie de uimire, după aceea un hohot de râs.

În clipa următoare uşa celulei mele fu dată de perete, lumina unei lămpi pătrunse înăuntru, mă simţii apucat de picioare şi tras afară.

Iarăşi se auzi râsul acela batjocoritor şi Callaqui al cărui glas îl recunoscui îndată, strigă:

— Asta e o revedere interesantă, domnilor. Aşa dar, tot aţi citit scrisoarea şi aţi vrut să dezlegaţi taina? Da, da, mai bine şi nu faci astfel de lucruri, căci se pot întoarce în rău. Haha, asta e o adevărată surpriză! Aşa dar, omul care trebuia, de fapt, să primească scrisoarea, v-a înşfăcat. Asta îmi convine de minune, căci nu trebuie să mă mai păzesc de dv., îmi faceţi impresia unor copoi desăvârşiţi. Dormiţi liniştiţi mai departe, poate că odaia şi odată o să deveniţi mumii minunate.

Strigă o poruncă într-o limbă străină, mă simţii ridicat şi împins înapoi în mormântul strâmt. Uşa se închise cu zgomot şi iarăşi mă cuprinse disperarea.

Scârţâiai uşii alăturate îmi dovedi că şi Marian fusese vârât iarăşi înăuntru. Apoi mai auzii că şi alte uşi fură deschise şi închise la loc.

După aceea Callaqui scoase o exclamaţie de triumf, dădu câteva comenzi, ultima uşă de celuia fu încuiată la loc şi paşii se îndepărtară repede.

Ce se petrecuse? De ce fusese Callaqui atât de surprins când dăduse de noi, de ce ne vârâse iarăşi în mormintele acelea grozave?

Deodată mi se lămuri totul. Trebuia să fie vorba de Carmen Uspalla. Callaqui îl ura pe profesor din pricina tatălui, aşa că vroia să se răzbune, aducând-o pe fată în puterea sa. Datorită scrisorii în imagini pe care o luase prin vicleşug de la Marian, dăduse de urma ei şi o descoperise acum într-unul din mormintele acelea.

Pongo părea să fi pierdut cu totul urma noastră, altminteri ar fi trebuit să ne găsească în orice caz, deoarece fusese în cimitirul acesta. Dar de unde să bănuiască el că zăceam în mormintele acelea?

*

*   *

Ma trezii când lumina zilei pătrunse prin crăpăturile uşii de bronz. Îmi venea foarte greu să deschid pleoapele şi constatai cu groază că frigul îmi înţepenise cu totul mădularele.

Respiraţia mi se îngreuiase şi mai mult şi simţeam că mă înăbuş. Cât de grozave trebuiau să fie suferinţele bietei fete care era închisă de zece zile între zidurile acestea!

Atunci îmi adusei aminte de vizita lui Callaqui din noaptea trecută. Carmen Uspalla o fi fost scoasă din mormântul ei, poate însă pentru a fi dată pradă unei soarte şi mai grozave.

Căutai să-mi lămuresc toată chestia asta încâlcită, Profesorul Uspalla, cu ajutorul lui Chaba, dobândise vreun obiect de preţ al Indienilor, care era de mare însemnătate pentru trib. Acest trib era de sigur acela pe care-l văzuse Pongo în munţi, atunci când se luase după tânărul indian.

Pentru a recăpăta acest obiect, indienii o ameţiseră pe fiica profesorului şi o închiseră în mormântul acela grozav. Ciudata scrisoare trebuia să parvină profesorului sau altui european, să vorbească cu Uspalla în privinţa recăpătării fiicei sale, în schimbul înapoierii obiectului cu pricina.

Întâmplător căzuse în mâinile noastre şi Callaqui o luase de la noi. Prin asta chestia căpăta încă o latură. Callaqui avea motivele sale personale s-o aibă pe Carmen în puterea sa. Ştia de dispariţia ei şi din scrisoare ghicise cu siguranţă îndată unde se află.

Prin asta lucra împotriva intereselor indienilor şi astfel era probabil că-l scosese pe Chaba din luptă, într-un fel oarecare. Pentru noi împrejurarea aceasta era foarte primejdioasă, dacă Pongo nu izbutea să ne găsească, deoarece Callaqui spunea doar că aştepta să devenim

mumii. Nu se gândea, aşa dar, să trădeze locul unde ne aflăm.

Fui smuls din gânduri de un zgomot. Paşi se apropiau de mormintele în care zăceam. Apoi se auzi un geamăt chinuit. Paşii se opriră chiar înaintea celulelor noastre şi un glas simpatic rosti în limba spaniolă:

— Chaba, arată repede unde i-ai închis pe cei doi *Senores!* Şi vezi să minţi! Pongo îi va răzbuna îngrozitor pe stăpânii săi.

Trecură câteva clipe, apoi aceeaşi voce spuse iarăşi, de data asta în nemţeşte:

— Pongo, şovăie încă. Ar fi bine să-i ajuţi să-şi recapete memoria.

Imediat răsună un răcnet de durere, care se pierdu într-un geamăt.

— Chaba, arată repede! se auzi iarăşi glasul simpatic.

Şi în clipa următoare uşa celulei mele fu deschisă. Răsună o exclamaţie de uimire şi spaimă a străinului, urmată de strigătul triumfător ai lui Pongo. În momentul următor fui tras afară cu băgare de seamă şi aşezat la pământ.

Văzui pe Pongo, pe un domn străin cu înfăţişare foarte plăcută şi pe Chaba, care era legat şi căruia îi curgea sudoarea pe faţă.

EI arăta acum spre uşa celulei alăturate şi după câteva clipe se afla şi Marian lângă mine.

Străinul se-ntoarse iar spre Chaba.

— Dă repede contraotravă domnilor! strigă el, energic. Dar să te fereşti să întrebuinţezi vreo viclenie, căci Pongo te va ucide în chip înfiorător.

— *Senor,* îi voi scăpa pe domnii! bâlbâi indianul, cu o privire îngrozită spre Pongo.

Scoase dintr-un buzunar o bucăţică de lemn lustruit, al cărui căpăcel îl ridică. Muie pe urma un ac în conţinutul lemnului gol pe dinăuntru şi se aplecă deasupra lui Marian.

După câteva clipe îl văzui deasupra mea, simţii o înţepătură la gât, apoi o căldură ciudată îmi furnică aproape imediat prin trup. Şi deodată fui în stare să-mi mişc iarăşi membrele, mă ridicai şi spusei:

— A fost îngrozitor!

— Da – zise şi Marian, care se ridicase de asemenea – a fost una din păţaniile cele mai grozave ale vieţii mele. Pongo, îţi mulţumesc.

— O, *Massers* nu mulţumeşte! se împotrivi credinciosul camarad. Pongo a fost cu băgare de seamă, altfel *Massers* n-ar fi ajuns în mormânt. Pongo fost reţinut în oraş, doi indieni atacat la el. Apoi *Massers* cu Chaba dispărut. Pongo găsit prea târziu drum, dar atunci nu mai văzut *Massers* şi Chaba.

— Aha, pesemne că niscaiva prieteni de-ai lui Chaba or fi băgat de seamă ca ne urmăreai – zise Marian – şi ce-ai întreprins mai departe?

— Pongo căutat Chaba, dar nu găsit. Azi, apoi, dus la profesor. Colo fost acest *Massers,* care vorbeşte nemţeşte. Pongo prinde Chaba şi

sileşte la el spune unde este *Massers.*

Cu asta chestia era rezolvată pentru Pongo, căci el se dădu un pas înapoi şi-şi îndreptă privirea spre Chaba, cate tremura.

Străinul se înclina acum:

— Numele meu este Cochu, *Senores* – zise el, politicos – de la profesorul Uspalla am aflat că v-aţi ocupat de misterioasa dispariţie a *Senorei* Carmen. Va mulţumesc din inimă pentru aceasta, câci eu o iubesc pe *Senora.* Vă rog din suflet să mă ajutaţi mai departe să dau de urma ei.

Tânărul acesta îmi plăcea foarte mult şt probabil că şi lui Marian, fiindcă îl auzii zicând:

— Cu multă plăcere, domnule Cochu. Dv. vă datorăm doar în mare parte că am fost liberaţi, aşa că vom depune toate sforţările ca să vă ajutăm s-o recăpătaţi pe *Senora.*

Cochu dădu din cap cu tristeţe, apoi zise:

— Nu mai cred, *Senores,* c-ar mai putea fi salvată. Carmen o fi fost dusă în vreuna din peşterile care există prin oraşele astea de coastă.

— Vă înşelaţi, domnule Cochu – răspunse Marian şi-şi aţinti privirea asupra lui Chaba – până-n noaptea trecută domnişoara Carmen a fost şi ea într-una din celulele acestea.

Furăm nevoiţi să intervenim repede, altminteri Cochu l-ar fi gâtuit pe indian. Şi dură mult până să-l putem linişti pe tânăr, ca să-l facem să asculte vorbele noastre.

Poate Chaba crezuse că nu auzisem, sau uitasem cuvintele batjocoritoare cu care ne trădase locul unde se afla tânăra fata.

Făcu o mutra cu totul uimită, ba chiar îngrozita, când Marian povesti ca în timpul nopţii nefericita fata fusese răpită de Callaqui.

Indianul făcea impresia unul om zdrobit cu desăvârşire şi Marian găsi îndată pricina, căci îi zise:

— Chaba, ştiu că ai luat parte la răpirea unei mumii care aparţinea tribului d-tale. Acum profesorul nu mai e nevoit s-o înapoieze, căci nu mai poate fi silit la asta. Va da totuşi înapoi obiectul, dacă ne ajuţi s-o scoatem pe *Senora* din mâinile lui Callaqui. Şi atunci vom uita că ne-ai închis în mormintele astea.

— *Senor*… de… de unde ştii? îngână indianul, speriat.

— Din scrisoarea pe care a luat-o Callaqui. Acum, după ce am zăcut şi noi printre mumii, ştiu că e vorba de o mumie, care urma să fie înapoiată în schimbul *Senorei* Carmen Uspalla.

— Da, *Senor,* aşa este – încuviinţă indianul – stăpânul meu, profesorul, a fost totdeauna bun cu mine. Marea lui dorinţă era să aibă o mumie indiană. Acestea sunt foarte rare, căci cimitirul ăsta a fost întocmit de spanioli şi conţine numai mumii europeneşti. Profesorul m-a rugat atât de mult, până ce, în cele din urmi, m-am învoit să-l fac rost de o astfel de mumie. Ştiam că tribul meu care locuieşte în inima

munţilor, are câteva mumii. Acestea sunt considerate aproape sfinte, dar eu m-am îndepărtat de credinţa strămoşeasca, prin faptul că am trăit mult timp printre albi. Cu prilejul ultimei mele vizite în sat am luat una din mumii şi am adus-o domnului profesor. Nu m-am gândit la urmări.

Chiar în prima noapte după aceea răpire am fost chinuit de vise îngrozitoare. *Senores,* pierdusem credinţa strămoşilor mei, dar acum ştiam totuşi, că vrăjitorul nostru redobândise putere asupra mea. El îmi trimise aceste vise, care îmi zugrăviră, în icoanele cele mai grozave, pedepsele pentru ceea ce făcusem.

Chaba tăcu vreo câteva clipe şi căzu pe gânduri. Un tremur uşor îi străbătu trupul.

— Apoi veni un trimis al tribului meu – urmă el – îmi spuse să îngrijesc de înapoierea mumiei, altminteri voi îndura cele mai grozave pedepse. Îl rugai pe domnul profesor să dea îndărăt mumia, stăpânul meu nu vru însă s-audă de aşa ceva. Devenise aproape fanatic, în privinţa asta. Şi ca să mă pună în neputinţă s-o iau pe furiş, o închise într-o încăpere tăinuită a casei sale, unde eu nu puteam ajunge. Spusei cum stăteau lucrurile solului tribului meu. Atunci vrăjitorul trimise oameni care o răpiră pe *Senora* şi o vârâră în mormânt. În vremea aceea profesorul se afla într-o expediţie. Când se înapoie, dădui de veste căpeteniei noastre şi el trimise scrisoarea, prin care vroiam să facem o bucurie profesorului. Solului i se întâmplă ceva pe drum şi înmână scrisoarea unui păstor, care urma s-o ducă la La Paz. Din nenorocire scrisoarea căzu în mâinile dv., *Senores* şi *Don* Callaqui v-a luat-o apoi.

— Dar de unde putea bănuit măcar Callaqui că această scrisoare nici nu era pentru noi? întrebă Marian. Ne-o ceruse cu atâta hotărâre, încât fui nevoit să-l cred.

— *Don* Callaqui vine adesea în munţi – răspunse Chaba – trebuie să aibă vreo ascunzătoare pe acolo. Vă va fi observat prin ochean, *Senores*. De când cu dispariţia *Senorei* Carmen, *Don* Callaqui era mereu pe urmele mele şi ale trimisului tribului nostru, părând să bănuiască legătura. Acum *Senora* e în puterea sa. Don Callaqui o iubeşte.

V
VÂNĂTOAREA DUPĂ CALLAQUI.

SE PARE CĂ TÂNĂRUL COCHO vroia să se năpustească iarăşi asupra indianului.

— Ce tot spui d-ta? răcni el. Callaqui o iubeşte pe Carmen a mea? Cum poţi susţine aşa ceva?

— Am observat asta din privirile lui *Don* Callaqui – răspunse indianul – Callaqui s-a despărţit apoi în duşmănie de profesor. Acum a

răpit-o pe *Senora.*

— Spuneai car avea o ascunzătoare în munţi? întrebă Marian. Trebuie să ne ajuţi, Chaba, s-o regăsim pe *Senora* răpită.

— *Don* Callaqui este prietenul unui trib puternic – spuse indianul – noi singuri nu putem întreprinde nimic împotriva lui. Tribul meu trebuie să ne ajute. Pentru asta e nevoie, însă, ca profesorul să dea înapoi mumia. Atunci căpetenia mea, cu toţi oamenii săi, va porni împotriva vecinilor şi-i va sili s-o dea pe *Senora.*

— Nu e bine aşa – răspunse Marian – caci în mânia sa, văzând că e pierdută pentru el, Callaqui o va ucide. Numai prin viclenie putem dobândi ceva. Chaba, trebuie să ne arăţi unde locuieşte tribul acela – restul lasă-l în seama noastră.

— E cu neputinţă să vă apropiaţi de sat – spuse Chaba, cu hotărâre – se afla într-o vale pe unde se intră cu greu, fiind păzită cu străşnicie. Tribul meu trebuie şi dea o mâna de ajutor, dacă *Senora* se află într-adevăr acolo.

— Nu, nu e nevoie de asta! se împotrivi Marian. O vom elibera singuri pe domnişoara Carmen. Trebuie numai să ne arăţi satul, unde spui că se aţine Callaqui.

— Atunci ar trebui să trecem pe pământul tribului meu şi eu nu am voie să mă arăt acolo, înainte ca mumia să fie înapoiată. Aş putea să vă dau descrierea drumului numai.

— Dar şi Callaqui trebuie să fi trecut pe acolo – zise Marian – aşa că vom izbuti şi noi.

— *Don* Callaqui e şi el un cunoscut al vrăjitorului nostru, astfel că poate trece prin ţinutul acela.

— Şi cu toate astea tribul s-ar ridica mai târziu împotriva vecinilor, aşa dar şi împotriva lui Callaqui? întrebă Marian, cam bănuitor.

— Da, *Senores* – răspunse indianul, cu sinceritate – dacă îi voi spune căpeteniei că *Don* Callaqui a îngreuiat înapoierea mumiei, prin răpirea *Senorei,* o va face.

— Hm, atunci trebuie să căutăm împreună să-l îndemnăm pe profesor să dea mumia – zise Marian – o s-o dea fără doar şi poate, când va afla că de asta depinde salvarea fiicei sale.

— Fireşte, domnule Farrow – interveni Cochu – viitorul meu socru va da mumia, atât mai mult cu cât întâmplarea face să-i pot procura eu alta.

— Să mergem deci cât mai repede la oraş propuse Marian. D-ta d-le Cochu, vei duce tratativele cu profesorul, în vreme ce noi ne vom scutura puţin de praf şi vom îmbuca ceva. Mi s-a făcut o foame de lup.

Părăsirăm cimitirul şi era curios că nu mai simţeam nici o neplăcere de pe urma otrăvii misterioase şi aici statul în mormintele acelea strâmte şi reci mi părea să fi înrâurit vătămător asupra noastră.

Cerui lămuriri lui Chaba în privinţa aceasta şi el răspunse:

— *Senor,* v-am spus-o doar. Otrava noastră nu lasă urme şi împiedecă chiar ca răceala şi umezeala să vatăme trupul. De aceea spuneam că şi *Senora* va rămâne teafără. Sunt taine ale strămoşilor noştri. Vrăjitorii noştri cunosc fabricaţia acestei otrave, ei pot trimite şi vise, aşa cum le dorim.

La aceste cuvinte fu cutremurat de un fior. Vrăjitorul tribului său i-o fi trimis vise înfiorătoare. Fireşte că asta era cu putinţă numai la un om naiv; unui european cu sânge rece un astfel de vrăjitor nu i-ar putea „trimite” vise?

Căutai să-mi alung gândurile acestea, bucurându-mă dinainte de baia şi masa ce ne aştepta la hotel. Curând ajunserăm acolo şi furăm întâmpinaţi cu bucurie de hotelier, care fusese îngrijorat de lipsa noastră.

Abia sfârşirăm masa că se ivi Cochu şi, foarte agitat, ne chemă afară.

În faţa hotelului era adunată o mică societate. Profesorul Uspalla venise în persoană, se repezi la noi şi ne imploră să facem totul ca să-i eliberăm fata.

— Dau toate mumiile din lume în schimb! strigă el. Ce-mi foloseşte un obiect vechi, mort, dacă scumpa mea Carmen e nefericită! Domnule Farrow, domnule Bertram, Pongo, ajutaţi-mă!

— Dar tocmai suntem pe punctul s-o facem – îl linişti Marian – şi sunt încredinţat că vom izbuti. Ah, asta o fi mumia care a adus toată nenorocirea.

Arătă spre un obiect învelit pe care-l duceau doi indieni, ce stăteau cam deoparte, cu Chaba. Profesorul încuviinţă din cap şi Marian urmă:

— Atunci primul succes va fi că vom putea trece nestingheriţi prin ţinutul tribului şi afară de asta vom obţine ajutorul său. Fireşte că prin silnicie nu vom putea face nimic, ci va trebui să ne servim de vreun vicleşug. Aşa dar, la drum!

Privii cam îngrijorat statura puţintică a profesorului, întrebându-mă dacă va putea îndura greutăţile unui marş forţat la altitudinea aceea. Văzui însă îndată că mă înşelasem în privinţa lui. Împreună cu Cochu o luă la picior atât de voiniceşte, încât noi, ceilalţi, abia eram în stare să ne ţinem după el. Ajunşi sus, pe poteca întortocheată care ducea în munţi, izbutirăm să-i ajungem. Începuserăm să ne obişnuim cu aerul acela.

După patru ceasuri ajunserăm la locul unde păstorul de lame ne dăduse scrisoarea..

Chaba porni în frunte. Prin mijlocul stâncilor ducea o potecă îngustă, întortocheată. Să fi stat aici paznici de ambele părţi, n-ar fi putut trece nici un duşman.

În cele din urmă dădurăm de o vale lungă şi îngustă, împrejmuită de pereţi şi stâncă, înalţi de cel puţin o sută de metri. Chaba privi cu

băgare de seamă în juru-i şi deodată. Începu să facă mişcări ciudate cu braţele.

De sus, de undeva, se auzi o chemare ascuţită şi indianul spuse, mulţumit:

— Iscoadele noastre au văzut ca aducem înapoi mumia. Acum e totul bine, *Senores!*

Îşi închipuiam că vom da îndată de satul indian, dar mai avurăm de străbătut trei asemenea văi, până îl zărirăm, în depărtare. Şi abia peste un ceas ajunserăm la el.

În fruntea unui număr impunător de indieni ne ieşi înainte unul înalt şi mai în vârstă, care începu îndată cu Chaba o convorbire agitată. Apoi cei doi indieni care veniseră cu noi duseră mumia în sat şi Chaba ne spuse:

— Căpetenia vrea să uite că am luat mumia şi mă iartă. Se învoieşte să ne ajute cu treizeci de războinici. *Don* Callaqui a trecut pe aici. Avea cu el doi indieni ai celuilalt trib, care duceau un trup de om învelit într-o pătură. Callaqui spunea că e vorba de un vechi duşman al celuilalt trib, pe care a izbutit să-l prindă.

— Atunci să pornim repede! strigă profesorul, agitat. Cât mai e până la satul celuilalt trib?

— Vreo patru ceasuri de drum – răspunse Chaba – peste două ceasuri putem porni şi vom ajunge tocmai bine pe întuneric. Războinicii trebuie să se împrăştie, în taină, de jur împrejurul satului, ca să avem în mână viaţa locuitorilor. Dacă suntem sus, nu pot scăpa de săgeţile noastre otrăvite. Asta ştiu şi ei, de aceea vor împlini îndată cererile noastre.

— Toate bune – zise Marian – trebuie să ne gândim că avem de-a face cu Callaqui. Când un om merge atât de departe încât răpeşte o fată, atunci nu sta pe gânduri nici s-o ucidă, în clipa când vede c-a pierdut-o. Trebuie neapărat să căutăm s-o eliberăm în taină pe tânăra fată. Şi asta o voi face eu cu tovarăşii mei, în vreme ce consângenii d-tale ne vor acoperi numai retragerea.

Marian vorbise cu atâta hotărâre încât Chaba îşi dădu seamă c-ar fi zadarnic să se împotrivească şi se înclină în tăcere. Numai profesorul şi Cochu se mai împotriviră; vroiau neapărat să fie de faţă când o vom elibera pe Carmen. În cele din urmă Marian izbuti să-i încredinţeze că nu ne-ar putea decât fi o piedecă, deoarece nu avuseseră încă prilejui să elibereze prin vicleşug un om dintr-un sat apărat.

Astfel că încuviinţară să meargă pe munte cu indienii, ca să-i ţină ia respect pe locuitori, cu armele lor.

Căpetenia ne pofti la masă, unde mâncai pentru întâia oară carne de lama, care e foarte gustoasă.

În cele din urmă pornirăm la drum şi pătrunserăm tot mai adânc în munţi. Curând însă, călăuzele convoiului nostru părăsiră poteca

îngustă şi furăm nevoiţi să întreprindem un urcuş greu.

După trei ceasuri şi jumătate de mers ne oprirăm. Chaba se apropiă de noi şi zise:

— Trebuie să aşteptăm aici până se va întuneca, *Senores.* Pe creste stau, cu siguranţă iscoade ale satului şi trebuie să-i împiedecăm să dea de veste celorlalţi.

— Vom ajuta şi noi la asta – răspunse Marian – Pongo al nostru o va scoate mai lesne la capăt decât consângenii d-tale.

Chaba aruncă o privire speriată negrului şi dădu din cap. Făcuse astfel de experienţe cu Pongo, încât îl credea în stare de orice.

După o jumătate de ceas se lăsă întunericul. Convoiul nostru se puse iarăşi în mişcare. Acum mergeam noi înainte, împreună cu Chaba şi alţi doi indieni.

Curând paşii indienilor deveniră tei mai şovăitori. Luna răsărise şi-şi arunca lumina peste norii sfâşiaţi.

Pongo ne lăsă mai în urma. Deodată făcu o săritură peste o fâşie de drum luminata, se auziră două ţipete înăbuşite, apoi uriaşul ne strigă încet. Primele două sentinele fuseseră ameţite.

Chaba se aplecă asupra lor şi, cu doua împunsături, le introduse în trup otrava grozavă.

— Acum nu mai aveam a ne teme de ei.

Pongo mai doborî doi paznici, apoi Chaba şopti:

— *Senores,* colo jos e satul.

Valea de la picioarele noastre era luminată de lună numai pe o parte. Ne mirarăm că nu se observa nici un semn de viaţă şi indianul ne lămuri îndată că locuitorii intră în colibele lor îndată ce se înserează.

După o scurtă consfătuire, Chaba ne conduse la un loc pe unde puteam coborî fără teamă. Cu mare băgare de seamă o luarăm la vale.

Aci ne puteam apăra bine.

Ne furişarăm pe după colibe, cu auzul încordat. În cele din urmă ajunserăm la o colibă ceva mai mare şi acolo auzirăm glasul lui Callaqui, care tocmai spunea, batjocoritor:

— Ah, *Senora,* aştept să mă răsplăteşti pentru că te-am scos din mormânt şi ţi-am dat contraotrava. Vreau să te fac soţia mea.

— Callaqui, îţi mulţumesc pentru ca m-ai salvat, dar află ca sunt logodita – se auzi o voce simpatică de femele – du-mă înapoi la tata!

Atunci Callaqui îşi dădu arama pe fata.

— Haha, eşti în puterea mea! striga el. Nimeni nu te poate scăpa. Te-am adus într-un loc pe care nu-l cunoaşte nimeni. Trebuie să devii soţia mea!

Carmen Uspalla scoase un ţipăt; atunci Marian nu se mai putu stăpâni şi scrâşni:

— Haideţi!

În clipa următoare ne aflam în colibă. Callaqui ne privi îngrozit, apoi deschise gura să dea alarma, dar în acelaşi moment Pongo repezi pumnul.

Callaqui se prăbuşi la pământ; ştiam că lovitura aceasta era aproape mortală.

Marian vorbi repede cu fata, care se arătă foarte curajoasă. Ieşirăm binişor din colibă, după ce Marian stinsese lampa eu ulei.

Pongo îşi luă el sarcina s-o ducă pe fată în munţi şi izbuti lesne. Pornirăm repede înapoi şi curând dădurăm de ceilalţi indieni, care rămaseră uimiţi văzând-o pe Carmen Uspalla. Nu se aşteptaseră să facem treaba atât de repede.

Revederea dintre tată şi fiică fu nespus de mişcătoare. Şi bucuria lui Cochu fu de nedescris. Sentinelelor doborâte li se dădu contraotrava, dar nu se deşteptară prea repede, căci Pongo lovise bine.

În sat rămaserăm până dimineaţa, ca oaspeţi ai locuitorilor.

Înainte de a părăsi, apoi La Paz, mai sărbătorirăm logodna lui Carmen cu Cochu, care îşi ţinuse făgăduiala şi adusese profesorului o minunată mumie indiană.

O aventură şi mai ciudată ne chemă în altă parte, în insulele Chiloe – îşi sfârşi doctorul Bertram povestirea.

Aventurile submarinului Dox 131

Hans Warren

I
UN NAUFRAGIU

DOCTORUL BERTRAM urmă:

— Pentru ce te îndepărtezi atât de mult în larg? întrebă Marian pe căpitanul micului vas de coastă, pe care ne îmbarcasem la Atica. Nu crezi că pierdem prea mult timp cu asta?

Jim Town, căpitanul şi proprietarul vasului de o mie de tone „Mary”, cu care cutreiera coastele Americii de Sud de peste două decenii, era un om original.

Îl privi pe Marian cam pieziş, îşi schimbă pipa neagră din coiful drept al gurii în cel stâng şi mormăi:

— Socot că e mai bine să pierdem timp decât viaţa.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian, râzând – dar până acum nu prea văd ce ne-ar ameninţa viaţa.

Englezul lung şi slab, care, în cursul celor patru zile de când eram împreună cu el începuse să ne fie oarecum drag, pentru firea lui sinceră – zâmbi, apoi zise:

— De văzut nu pot vedea nici eu, domnule Farrow, dar miros. Pun rămăşag că peste un ceas vom avea cel mai frumos ciclon – şi n-aş vrea să ne prindă prea aproape de coastă.

Privi la ţărmul stâncos şi neregulat, care era la vreun kilometru depărtare. E drept, acolo un ciclon ar fi fost neplăcut de tot şi vasul nostru, cu toată maşina lui puternică, ar fi fost o coaja de nucă în faţa unei astfel de puteri naturale.

Ne aflam la vreo patru sute de kilometri de Valparaiso. Porturile în care am fi putut intra pentru a ne adăposti de ciclon erau la depărtare de ceasuri. Aşa că cel mai nimerit lucru era să aşteptăm furtuna în larg.

Îndreptându-mi privirea spre mare, nu putui observa nici cea mai mică urmi a unei furtuni apropiate. Marian clătină capul şi zise:

— Cred ceea ce spui, *mister* Town, caci d-ta cunoşti de multă vreme locurile pe aici; nu pricep, însă, ce te face să vezi apropierea unui ciclon.

— De – râse englezul – e şi asta una din micile mele taine. Îl adulmec ca un copoi. În câteva rânduri pana acum am salvat-o pe „Mary” a mea prin faptul ca adulmec furtuna la timp. Păsările părăsesc coasta şi zboară spre larg, căci ştiu şi ele ca apropierea stâncilor le poate fi pieirea.

Privii după pasările albe, care zburau, bătând din aripi, spre largul marii. Eu unul, n-aş fi tras încheierea din aste ca se apropie o furtuna, ci aş fi bănuit, doar, ca zburătoarele îşi caută hrană.

Marele ocean îşi rostogolea valurile liniştit. S-ar fi zis că răsufla calm şi niciodată nu mi-ar fi venit în gând că numai peste un ceas vom

avea un ciclon.

Eram totuşi cam neîncrezător, deşi căpitanul Town nu părea să ştie omul care să susţină aşa ceva, fără motiv temeinic. Şi în sinea mea îmi părea rău de întârzierea călătoriei, deoarece Town luase acum direcţia spre apus, în largul mării.

Tot mai mică se făcea coasta bizară. Deodată, Marian, care stătea lângă mine la proră, îmi dădu un ghiont.

— Căpitanul are dreptate – zise el – ia te uită colo, în faţă, norii!

Aruncai doar o privire asupra norilor în formă de păianjen şi nu mai avui nici o îndoială că o furtună grozavă era aproape. Trecusem noi prin tot soiul de furtuni, aşa că nu ne erau străine numeroasele lor semne.

— Bine am făcut că ne-am trimis bagajul cu blănurile şi celelalte amintiri cu trenul, la Buenos Aires – zise Marian, învăluind vasul într-o privire îngrijorată – am presimţirea că ciclonul ne va aduce surprize neplăcute.

— Atunci să ne luăm armele din cabine – propusei eu – daca într-adevăr se va întâmpin ceva, trebuie să încercăm să le salvăm.

— Fireşte că aşa trebuie să facem – încuviinţă Marian.

Ne duserăm în cabina noastră, ne încinserăm brâurile cu revolverele şi ne luarăm puştile. Raniţele ni le trimiseserăm la Buenos Aires.

Când ne înapoiarăm pe punte, Jim Town dădu din cap şi zise, răguşit:

— Bine aţi făcut, domnilor, căci se prea poate ca „Mary” să se prăpădească. Ciclonul se va stârni mai curând de cum mă aşteptam şi pare să fie atât de grozav cum n-am mai întâlnit altul. Suntem încă prea aproape de ţărm, altminteri aş fi foarte sigur. Pe când aşa…

Îşi rupse vorba şi aruncă o privire îngrijorată înainte. Îi urmărit privirea şi mă speriai. Dintr-acolo venea ca fulgerul un perete înalt până la cer, un zid negru, la poalele căruia marea ridica valuri înalte cât casa.

— Legaţi-vă! răcni Town. Cel mai bun lucru e să vă legaţi împreună ca să vă puteţi ajuta unul pe altul.

Funii se aflau destule prin apropiere. Pongo sări repede şi petrecu una din ele, groasă de un deget, în jurul şoldurilor noastre şi ale lui. Apoi, cu o alta funie, ne legă de un catarg.

Astfel înarmaţi aşteptarăm furtuna. Şi după câteva minute izbucni prima răbufneală caldă, care ne taie răsuflarea. Urmă a doua, rece ca gheaţa, apoi se dezlănţui iadul.

Cel dintâi val înhaţă vaporul, îl ridică la zece metri, pentru ca apoi să-l scufunde. Alt munte de apă ridica prora din nou.

Vaporul fu zvârlit ca o minge, încoa şi-ncolo, dar maşina puternică se împotrivea cu vitejie.

Un pârâit grozav se auzi deasupra noastră şi văzurăm catargul de care eram legaţi rupându-se peste noi. Dar şi bucata cealaltă, de jos, ameninţa să fie smulsa. Trebuia s-o împingem cu mâinile în gaura sa, ca să nu ne pierdem sprijinul, căci altminteri valurile înspumate ne-ar fi zvârlii în mare.

Privii cu admiraţie spre puntea de comanda, unde Jim Town stătea liniştit. Bătrânul lup de mare îşi lăsa vasul să înainteze în direcţia furtunii cotropitoare; se putea bizui pe cârmaciul său, care îi îndeplinea comenzile cu preciziune.

Acum îl văzui uitându-se la mine în jos şi zâmbind. Dar chipul lui se schimbă brusc. O expresie de spaimă i se întipări pe faţă, apoi ridică din umeri şi clătină capul.

În aceeaşi clipă vaporul fu zgudui din temelii. Şi acum băgai de seamă că dădea înapoi cu valurile, la-nceput încetişor, apoi tot mai repede. Ţinându-se de funia cu care ne legase Pongo de catarg, căpitanul Town se trase cu greu spre noi. Făcu mâinile pâlnie la gura şi ne striga:

— S-a sfârşit! S-a rupt elicea! Suntem împinşi spre coastă.

Asta însemna sfârşitul. Fără elice vaporul era o jucărie a valurilor uriaşe. Curând va fi zvârlit pe ţărmul stâncos şi sfărâmat.

Chiar şi acum fu cât p-aci să ne prăpădim. Valurile răsuciră încetişor vaporul. Fără forţa propulsoare a elicei era cu neputinţă să fie cârmit. Şi când stătu de-a curmezişul direcţiei furtunii, un val înalt îi aplecă atât de mult pe o parte, încât crezui că se scufundă.

Dar trainicul vapor se ridică iar şi valurile îl răsuciră din nou. Cu prora înainte porni cu viteza spre uscat.

Aveam acum în spate cabinele, astfel că eram ocrotiţi împotriva furtunii.

— Suntem pierduţi! zise Jim Town încă odată. Vom îi zvârliţi cu atâta putere de stânci, încât „Mary” a mea se va sfărâma imediat.

Din nefericire, cuvintele sale exprimau crudul adevăr. Eram expuşi furiei elementelor. Şi „Mary” alerga cu tot mai mare repeziciune spre pierzanie, către coasta stâncoasă.

— Nu trebuie să rămânem pe punte – zise Marian – căci atunci vom fi răniţi grav când vasul se va izbi de stânci. Ah, avem noroc, în faţa e o crăpătură în stanca în care vaporul trebuie cârmit.

Fusesem împinşi cu atâta repeziciune îndărăt, încât coasta nu mai era decât la o jumătate de kilometru. Pretutindeni valurile spumegânde se spărgeau de stânci, numai într-un loc pe care Marian tocmai îl descoperise, apa intra printr-o crăpătură în peretele stâncos.

Cârmaciul descoperise şi el această deschizătură, care putea să însemneze salvarea pentru noi. El îndrepta vasul cu prora chiar în crăpătură şi cu cât ne apropiam, cu atât creştea speranţa în noi. Crăpătura era destul de largă ca să îngăduie intrarea vaporului.

Uriaşul John Sparring, timonierul, cârmi vasul direct în această trecătoare, deşi valurile înalte cât casa îl aruncau încoace şi-ncolo.

E drept că se produseră două izbituri puternice când pereţii vasului atinseră stâncile şi deşi eram legaţi de catarg, furăm trântiţi pe scândurile punţii, apoi însă, când ne ridicarăm repede ne văzurăm într-o crăpătură îngustă şi întortocheată, care înainta mult în uscat.

Dar spre spaima noastră băgarăm de seamă ca gangul acesta se strâmta tot mai mult şi valurile pe care furtuna le împingea înăuntru, ne împingeau, la rândul lor mereu înainte. Ne pomenirăm în cele urmă prinşi între cei doi pereţi de stancă şi imediat valurile spumegânde se rostogoliră deasupra întregului vapor.

Norocul nostru ca eram legaţi, altminteri am fi fost măturaţi de pe punte. Aşa, însă, ne puteam ţine, de bine, de rău, dar trebuia să ne gândim la o salvare grabnică, căci izbiturile puternice ale valurilor vor sfărâma în bucăţi vaporul înţepenit.

Tot Pongo fu acela care aduse salvarea. În răstimpul scurt dintre două talazuri, el sări la parapet, după ce se desprinse repede de funia care ne ţinea. Apoi făcu un salt pe o ieşitură de stâncii aflătoare cu vreo doi metri deasupra parapetului şi se încleştă cât putu mal bine de piatra colţuroasă.

Valul următor îl acoperi cu spuma lui, dar pumnii uriaşului nostru camarad nu-i putu desprinde. Când ieşi iar ia iveală el ne zâmbi, apoi se căţără repede mai sus, până nu mai putea fi ajuns de nici un val.

— *Massers* zvârle sus frânghia! răcni el apoi în jos.

După cum am mai amintit, eram apăraţi de valuri, stând îndărătul cabinelor. Town înfăşură repede capătul lung al funiei cu care Pongo ne legase de catarg, aşteptă valul următor, apoi aruncă funia în sus şi camaradul nostru o prinse.

Acum se făcuse legătura între vasul pierdut şi uscat, Pongo se urcă cu totul pe peretele de stâncă. Se afla acum la vreo douăzeci de metri deasupra noastră.

Aşteptă iarăşi pana trecu un talaz, apoi răcni în jos:

— *Massers* leagă unul după altul de funie, Pongo trage sus.

— Dă-i drumul, Robert! strigă Marian. Urcă tu cel dintâi! Repede, eşti primul la funie!

Desfăcu laţul pe care-l făcuse Pongo în jurul trupului meu. În vremea asta, Marian tăie funia pe care negrul o ţinea sus, până nu mai râmase decât vreun metru pe punte.

Mă ţinui de frânghia mea până trecu valul următor, apoi mă prinsei repede de funia ce atârna în jos şi Pongo începu să tragă imediat.

Îmi proptii picioarele de peretele de stâncă şi, mai repede decât aş fi crezut, mă pomenii sus, alături de credinciosul nostru camarad. Era şi vremea ca toţi oamenii să părăsească vasul, căci acesta începu să trosnească îngrijorător sub izbiturile munţilor de apă.

Curând fu şi Marian sus, apoi veni Jim Town, John Sparring şi restul echipajului. Afară de căpitan şi cârmaci erau zece oameni care acum priveau muţi la vaporul ce se prăpădea.

Toţi aveau puşti şi pistoale, pe care şi le scoseseră repede din cabinele lor. Îmi bătu ia ochi imediat un individ înalt şi necioplit, care avea o înfăţişare foarte fioroasă. Acesta strigă oamenilor câteva cuvinte, după care toţi merseră o bucată de drum pe uscat, unde nu se mai auzea larma făcută de valuri.

Acolo stătură de vorbă cu însufleţire, iar individul făcea pe seful şi tot dădea din mâini. Din când în când lovea şi patul pistolului pe care-l purta la brâu.

— Un om neplăcut! ne zise Town. Am fost nevoit să-l angajez, în Jslay. Vechiul ajutor de fochist s-a îmbolnăvit acolo. Acum mi se pare că vrea să-i întărâte pe oameni.

— N-o să ne poată face nimic, răspunse Marian chiar daca numărul lor e de două ori mai mare. Hai, căpitane, să mergem şi noi mai adânc pe uscat. Aici trebuie să zbieri ca să te poţi înţelege.

Ne îndepărtarăm puţin de marginea prăpastiei, apoi merserăm o bucată de drum spre răsărit unde îndărătul unor blocuri enorme de stâncă găsirăm adăpost împotriva ciclonului furios care nu slăbise deloc.

Cei zece oameni ai echipajului se aflau la vreo patruzeci de metri de noi. Se adăpostiseră şi ei îndărătul unor stânci şi vorbeau cu mare însufleţire.

— Îmi cam închipui eu ce o să se întâmple – zise căpitanul, râzând – fochistul ăsta nou, Horse, se teme c-o să piardă banii din pricina acestui naufragiu. Dar societatea de asigurare plăteşte oamenilor fără nici o discuţie. Pot face şi eu asta, caci din prevedere am vârât toate hârtiile în buzunar când s-a stârnit ciclonul. Da, asta va fi cel mai bun lucru.

În vreme ce vorbea încă, cel zece oameni în frunte cu Horse, se apropiară. Se opriră lângă noi, cu mutrele întunecate.

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Hm, căpitane, ce ne facem cu bănişorii noştrii? începu Horse. Hodoroaga aia de jos s-a dus dracului şi odată cu ea banii noştrii. Cine ni-i dă acum? Şi când vom ajunge într-un oraş, unde să găsim ceva de lucru?

— Călătoria noastră ar fi ţinut trei luni – răspunse Town, calm – vă voi plăti leafa pe tot timpul acesta. Veniţi unul cate unul aici şi semnaţi-mi de primire. Oamenii se priviră cu uimire şi câţiva deschiseseră gura, ca şi cum ar fi vrut să protesteze. Dar Horse, izbucnind în râs, paşi înainte.

— Asta e frumos – zise el – căpitanul o să-şi primească banii de la asigurare. Haideţi, băieţi să o luam apoi de-a lungul coastei spre

oraşul cel mai apropiat. Cuvintele acestea îşi făcură efectul. Unul după altul se apropiată şi fiecare îşi primiră banii. Mă uitai pe furiş la mutrele lor şi observai la câţiva o expresie de lăcomie la vederea pachetului cu bancnote pe care-l ţinea în mana Town.

După ce le plătii celor zece oameni, căpitanul zise cu asprime:

— Aşa, acum sunteţi achitaţi şi puteţi face tot ce poftiţi. Cine vrea, însă, să rămână cu noi, trebuie să se poarte ca şi cum am fi încă pe bordul lui „Mary”.

— Ah, lăsaţi-l încolo pe căpitan – striga Horse – acum suntem oameni liberi. Ce nevoie avem să ascultăm? Hai să ne cărăm, băieţi! Trebuie să ne aflam aproape de tot de Yerba Buena. Haha, poate mai tragem un chefuleţ..

Argumentul acesta din urmă păru hotărâtor, caci şi cei mai şovăielnici se alăturară acum uriaşului. Câţiva îl mai salutară pe căpitan, cei mai mulţi plecară fără să spună un cuvânt.

— Să-i lăsăm să-şi vadă de drum – zise Town, cu amărăciune – ne-ar fi împiedicat numai. Mergem şi noi către miazăzi, la Yerba, domnilor. Horse are dreptate, nu suntem atât de departe.

— *Mister* Town, te-aş sfătui să fii cu băgare de seama – zisei eu – am observat privirile lacome ale oamenilor când ţineai în mană pachetul cu bancnote. Pe Horse ăsta îl cred în stare de orice.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţă căpitanul – drace, nici nu m-am gândit la asta!

Aruncă o privire îngrijorată spre cei zece oameni, care se-ndepărtau spre răsărit. Deveneau din ce în ce mai mici, până dispărură cu totul. Probabil ca acolo se sfârşea scobitura de pământ şi el coborâseră, pentru a ajunge în oraş, de-a lungul ţărmului.

— Cunoşti ţinutul pe aici, domnule căpitan? întrebă Marian. La miazănoapte e vreun oraş mai apropiat?

— Ar fi Chanaret, o sărăcie de orăşel. E şi mai departe. În primul rând, de acolo n-am putea înainta decât cu vreo barcă de pescari. N-avem încotro, trebuie să mergem după indivizii aceia.

— Ei, da, vom fi cu mare băgare de seamă şi atâta tot! hotărî Marian. Am mai avut noi de-a face cu potrivnici şi mai şi ca ăştia şi tot le-am venit de hac. Aşa dar, înainte!

— *Massers,* colo fost om! zise în aceiaşi clipă Pongo şi arătă spre răsărit. Repede dispărut când Pongo privit într-acolo.

— Hm… asta nu-mi place! mormăi Town. Prin pustietatea asta nu se prea aţine vreun om de treabă.

— Atunci trebuie să facem cercetări cine e – zise Marian – altminteri avem înaintea noastră pe cei zece indivizi şi poate un duşman şi mai de temut în spate. Pongo condu-ne chiar la locul unde l-ai văzut pe individul acela.

Uriaşul porni îndată spre un grup de bolovani uriaşi, la vreo şaizeci

de metri depărtare. Câţiva cedri îşi întindeau acolo frunzişul deasupra bolovanilor.

Ajunserăm curând şi Pongo ocoli un bolovan enorm. Îl urmarăm şi ne pomenirăm în faţa unei deschizături mari, care ducea oblic în lăuntrul stâncilor.

II
TAINA PEŞTERII DIN STÂNCĂ

PRIVIRĂM ÎNGÂNDURAŢI crăpătura întunecoasă. De sigur că Pongo nu se înşelase zicând că văzuse aici un om. Şi fără îndoială că se refugiase în gangul acesta, care probabil că ducea foarte adânc în inima stâncii.

— De fapt, nu văd la ce-ar fi nevoie să căutăm aici un singur om – zise Town – cine ştie ce primejdii ascunde gaura aceasta în stânca. Mai bine şi căutăm şi ajungem la Yerba Buena.

— Nu, căpitane – zise Marian – nu vreau să existe lucruri nelămurite îndărătul meu. Dacă individul pe care l-a văzut Pongo n-ar avea nimic de ascuns, atunci n-ar fi fugit de noi. Ah, a fost un european. Asta putem deduce după bricheta modernă pe care a pierdut-o probabil aci în grabă.

Marian ridica bricheta de argint care se afla căzuta jos. Proprietarul ei trebuia să fie om bogat, caci obiectul era din argintul cel mai curat, cu cizelaţii minunate.

— Ah, uite ici o monogramă sub o coroană de conte. Hm, ciudat…

Clătinând capul, Marian se uita când la brichetă, când la crăpătură.

— Nu trebuie să fi fost numaidecât adevăratul ei stăpân – zisei eu – poate că bricheta a ajuns pe cale necinstită în mâinile omului care se ţine ascuns prin preajmă.

— Se poate să ai dreptate – spuse Marian – cu atât mai mult suntem îndrituiţi să dezvăluim taina care se ascunde aici. Vi şi d-ta cu noi, Mister Town?

— Mai e vorbă! răspunse căpitanul.

Marian aprinse lampa de buzunar şi lumină în crăpături. Atunci văzurăm un gang cam de înălţimea unui om, lat de un metru, ai cărui pereţi colţuroşi dovedeau că trebuia să fi luat naştere de multă vreme, în urma vreunui cutremur.

Marian ascultă câtva timp, apoi intră în gangul misterios. Pongo îşi făcu ioc înaintea mea şi eu, luând o hotărâre bruscă, lăsai întâi pe căpitan şi pe cârmaci să treacă.

Poteca îngustă cobora în panta. Aerul era limpede şi rece, ceea ce mă făcu să presupun că vom ajunge iarăşi afară, undeva jos.

Aprinsesem şi eu lampa şi mersei după ceilalţi, tot mai adânc.

Deodată cei dinaintea mea se opriră. Ajunseserăm într-o peşteră în

formă de căldare înaltă de vreo şase metri.

— Rămâneţi lângă mine! şopti Marian. Trebuie să ne încredinţăm mai întâi dacă nu ne ameninţă vreo primejdie.

Eram bucuros că ieşiserăm din gangul îngust. Îmi plimbai lumina lămpii spre dreapta, în vreme ce Marian făcea acelaşi lucru spre stânga.

Patru crăpături întunecoase se aflau în peşteră, ceea ce însemna că erau tot atâtea ganguri, din care unul cu siguranţă ca ducea afară. Cârmaciul, care stătea lângă mine, zise deodată:

— Uite aici o funie, am dat de ea întâmplător.

— Nu trage de ea! strigă Marian imediat.

— Cine ştie…

Era prea târziu. Poate că, speriat tocmai de exclamaţia lui Marian, John Sparring trăsese de funie. Şi imediat se auzi o bubuitură îndărătul nostru în gang, ca şi cum s-ar prăbuşi tot muntele acela.

Şi în bubuitura aceasta se amestecă ţipătul de moarte al unui om. Câteva clipe ţinu răscoala aceea subpământeană, apoi se făcu o linişte de mormânt, iar din gang începu să iasă un nour mare de praf.

— Acum trebuie să căutăm altă ieşire – zise Marian, grav – am scăpat de o mare primejdie, căci omul care a dispărut adineauri ne-ar fi putut distruge lesne când ne-am fi aflat în gang. Rămâneţi aici, vreau să văd cine a fost omorât acolo.

După câteva minute Marian se-ntoarse.

— E Horse, care s-a luat după noi – zise el – desigur că lăcomia după banii căpitanului l-a îndemnat la asta. E îngropat sub dărâmături şi numai capul şi braţul drept, a cărui mana ţinea un revolver, se află aici în gang. Tovarăşii săi nu par să se fi dus cu el, căci îndărătul stâncilor prăbuşite totul e liniştit.

— Bine ca s-a întâmplat – zise Town – să fim totuşi cu băgare de seamă când vom ieşi de aici!

— Acum însă e nevoie, în primul rând să căutăm ieşirea. Trebuie să fie foarte primejdios, caci or mai fi şi alte capcane dintr-astea în care şi-a pierdut viaţa Horse. Voi face mai întâi înconjorul peşterii, iar voi trebuie să rămâneţi pe loc.

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, prietenul meu porni cu băgare de seamă de-a lungul pereţilor. Când ajunse în cea dintâi deschizătură întunecoasă, lumină înăuntru mult timp, apoi ne striga:

— E un gang care duce în sus. Cred că trebuie să cercetam bine toate gangurile. Dar mai întâi îmi voi termina plimbarea de jur-împrejur. La a doua deschizătură, Marian constată că gangul care se făcea dintr-însa ducea în sus. Celelalte doua ganguri, însă, care se aflau la dreapta, coborau în jos.

— Atunci trebuie să pornim pe unul din acestea, zise căpitanul. Între stâncile de aici, unde ne aflam şi prelungirile Anzilor, se află o

fâşie de pământ lată şi rodnică. Trebuie deci să mergem la dreapta, ca să ajungem acolo.

— Şt eu m-am gândit aşa – încuviinţă Marian – dar n-aş vrea să părăsesc aceasta peştera misterioasa fără s-o fi cercetat cu amănunţime înainte de toate trebuie să ne încredinţăm daca omul care a dispărut aici nu se află încă înăuntrul stâncilor. N-aş vrea să-l ştiu în spatele nostru.

— Păi nu ne-a făcut nimic – spuse Town – lasă-l să stea unde el. Ce ne pasă de el?

— De fapt, ai dreptate – răspunse Marian – dar eu am simţământul că nu e lucru curat la mijloc.

— Tăcere, *Massers!* exclamă deodată Pongo.

Ascultarăm cu încordare şi… auzirăm şi noi. Un geamăt adânc, ciudat care părea să vie din toate părţile. Era cu neputinţă de stabilit locul de unde venea sunetul acesta.

Gangurile şi bolta înaltă a peşterii răsfrângeau geamătul acesta şi-l zvârleau în cu totul altă direcţie.

Marian zise în şoaptă.

— Haideţi, vom cerceta acum primul gang, cel de pe stânga. Ar fi mai bine dacă ne-am despărţi. Eu cu Pongo voi cerceta gangul. Dacă plecăm cu toţii din peştera asta, misteriosul locatar al acestor stânci ar putea pune la cale vreun atentat şi ne-ar închide poate drumul cu totul.

— Eu nu socot că e bine aşa – fu de părere Town – mai bine să rămânem împreună, altminteri nu v-ar putea ajuta, dacă s-ar întâmpla ceva.

Marian chibzui câtva timp, pe urmă răspunse:

— Bine, să rămânem atunci împreună. Vă rog însă să fiţi cu mare atenţiune şi să nu mişcaţi nici o funie sau vreo piatră.

Cu băgare de seama şi păşind Marian intră în primul gang pe stânga. Îl urmarăm, în aceeaşi rânduială ca înainte. Ascultai cu încordare îndărăt şi, într-un rând, după ce făcusem vreo treizeci de paşi în gangul strâmt, mi se păru că aud un zgomot slab în peşteră îndărătul nostru.

Prevenirea mea îi făcu pe ceilalţi să se oprească. Ascultarăm cu încordare, dar nu se auzi nimic. Cu toate astea aveam o presimţire.

— Înainte! zise Marian. Te vei fi înşelat.

Mai făcurăm vreo cincisprezece paşi, când, deodată izbucni îndărătul nostru un hohot de râs cu adevărat drăcesc. O voce tunătoare strigă:

— Duceţi-vă dracului, cu el cu tot!

Apoi se auzi un bubuit care făcu să se cutremure pereţii gangului.

Îndreptai lumina lămpii îndărăt şi văzui iarăşi un nor de praf care venea spre noi. Întoarcerea ne era închisa, deci, prin stănci prăvălite.

— Hm, tot aveai d-ta dreptate, domnule Bertram – zise Town, liniştit – ar fi fost mai bine daca câţiva dintre noi ar fi rămas în peştera. Atunci nu s-ar fi putut întâmpla ce s-a întâmplat.

— O, nu, e mai bine aşa – răspunse Marian – poate ca misteriosul nostru duşman ar fi putut prăbuşi măsele de stâncă şi din altă parte şi atunci, cei rămaşi acolo ar fi fost zdrobiţi. Acum trebuie să mergem înainte, dar e nevoie să fim cu şi mai multă băgare de seamă şi mai trebuie să căutăm încă pe cineva, căci duşmanul nostru strigase doar ca să ne ducem dracului cu „el”. Poate că zace pe aci vreun biet prizonier.

— Asta ar fi o lămurire a tainei – zise Town – atunci să mergem înainte.

Pornirăm iar la pas. Deodată auzirăm din nou geamătul acela slab şi acum ne dădurăm seamă lămurit ca venea din faţa noastră.

— Aha, asta e „el” – şopti Marian – să fim cu băgare de seamă!

Iarăşi se casca în faţa noastră o peşteră largă.

Pe marginea căreia ne oprirăm. Plimbarăm lumină lămpilor la dreapta şi la stânga, dar nicăieri nu se arăta vreo crăpătura în stânci sau un gang. Numai pe dreapta era un colţ de stanca şi numai îndărătul acesteia ar fi putut fi o ieşire.

Marian îndrepta înainte lumina lămpii sale. Trăsei aproape fără voie revolverul de la brâu, caci la cel mult zece metri în faţa noastră luceau doi ochi mari galbeni, la vreo jumătate de metru de la pământ.

Pufnii însă îndată în râs, căci cu ţipătul ei caracteristic se ridica spre tavan… cucuveaua care mă speriase.

Marian îndreptă lumină lămpii spre pasare şi atunci văzurăm ca după câteva zboruri în zigzag ea dispăru. În partea, stângă a peşterii.

— Mai mult ca sigur că această cucuvea ne-a salvat din mare primejdie – zise Marian – Robert, ai băgat de seamă ca ochii ei se aflau la cel puţin o jumătate de metru deasupra pământului? Trebuie deci să fi stat pe un obiect pe care nu l-am putut vedea în lumina lămpii mele. Acum fireşte ca voi fi cu mare luare-aminte.

Marian îndrepta lumina iarăşi în faţă şi merse încetişor înainte cu capul în pământ. Când fu pe locul unde stătuse cucuveaua, se opri şi scoase o exclamaţie.

— Ah, se pare că într-adevăr ne-a salvat viaţa – zise el apoi – aici e întinsă o frânghie deasupra pământului şi cucuveaua are aceeaşi culoare cu ea. Pasărea şi-a ales întâmplător funia aceasta ca loc de odihnă; dacă nu mi-ar fi atras luarea-aminte, fără îndoială că ne-am fi lovit de funie. Aşa dar, atenţiune! Să n-o atingem şi nici să n-o tăiem.

Îl urmarăm cu băgare de seamă pe Marian şi călcarăm peste funia primejdioasă. Apoi Marian şi eu îndreptarăm lumina lămpilor înainte şi ne apropiarăm binişor de colţul stâncii.

Auzirăm lămurit la intervale scurte gemetele care nu puteau veni

decât dintr-acolo. Când privirăm pe după colţul stâncii, tresăririm fără voie. În perete se afla o firidă adâncă şi într-însa zăcea un bătrân, al cărui vestmânt zdrenţăros era plin de sânge. Părea leşinat şi numai din când în când gemetele pe care le scotea dovedeau că mai e în viaţă.

Dădurăm imediat lămpile de buzunar lui Town şi Sparring care stăteau îndărătul nostru, apoi îl traserăm pe nenorocit cu mare băgare de seamă afară din firidă. Cu prilejul acesta băgai de seamă că aceasta era foarte bună pentru dormit. Pe jos erau îngrămădite blănuri moi şi pe diferite ieşituri din stâncă văzui farfurii şi pahare.

Rănitul trebuia să zacă de mult aici. Scosei afară blănurile şi-l aşezarăm pe nenorocitul bătrân deasupra lor. Luai pe urmă o sticlă de campanie pe care o găsii acolo şi care era umplută cu apă de băut şi o dusei la gura leşinatului!

Cu greu izbutii să-i torn pe gât câteva picături, apoi Marian îmi luă sticla din mână şi umezi cu apa tâmplele şi fruntea bătrânului.

Avea trăsături frumoase şi fine şi fără voie făcui o legătura între el şi bricheta cu coroana de conte pe care o găsise Marian. În vreme ce Marian se străduia să-l readucă la viaţă, eu cercetai mai amănunţit firida în care zăcuse bătrânul şi descoperii în ungherul din dreapta al podelei o gaură mărişoară rotundă.

Intrai repede în firidă şi luminai înăuntru cu lampa de buzunar. Văzui o casetă de oţel, pe care o scosei afară şi spre uimirea mea descoperii pe fundul ei stampila unei cunoscute firme din Germania.

Ieşi din firidă şi-i arătai lui Marian ce descoperisem.

— În caseta asta să ştii c-o să găsim dezlegarea tainei – zise prietenul meu – ah, pare ca se trezeşte.

Bătrânul făcuse o mişcare cu mâna dreaptă şi murmurase câteva cuvinte nelămurite. Dar leşina iar şi Marian zise:

— Trebuie să-l examinăm. Duşmanul său pare fi rănit grav.

Cu cuţitul său tăie binişor îmbrăcămintea leşinatului şi atunci văzurăm în partea stângă a pieptului, sub inimă, o găurice rotundă.

— A fost împuşcat! zise Marian. Hai să-l întoarcem!

Făcurăm şi asta, dar nu găsirăm gaura pe unde va fi ieşit glonţul. Era ciudat, căci revolverele moderne de calibru mic au o asemenea putere de pătrundere încât gloanţele străbat trupul omenesc dintr-o parte în alta.

Marian cercetă haina bătrânului şi exclamă:

— Ah, am găsit! Glonţul a străbătut întâi cartea asta groasă, pe care rănitul o purta în buzunarul de la piept Din pricina asta n-a ieşit pe partea cealaltă. Şi cartea asta cred că ne va da lămuriri precise. A, uite că e prevăzută cu un semn mic. Să-ncercăm să-l readucem în simţiri pe bătrân. De salvat nu cred că-l mai putem salva, caci prea gravă e rana.

Mai turnarăm puţină apă pe gâtul leşinatului şi-i udarăm tâmplele şi fruntea. Rezultatul nu întârzia să se arate. Rănitul se mişcă iarăşi, rosti limpede şi lămurit cuvântul „Ruth” şi deschise ochii. Avea ochi mari, negri, care se aţintiră cercetător asupra noastră.

Cu băgare de seamă Marian ridică capul bătrânului şi după ce îi mai duse odată sticla la buze, zise:

— Domnule conte, mai aveţi ceva de comunicat? Sunteţi foarte grav rănit.

— Ştiu – răspunse bătrânul – Heinrich Thomas m-a împuşcat. Ei îşi închipuie că a ghicit taina mea. Cine sunteţi dv. domnilor? Pot avea încredere?

— Da, domnule conte, numele noastre sunt Farrow şi Bertram – răspunse Marian.

— Ah, am auzit de ele – exclamă bătrânul – bine, domnilor, vă voi încredinţa taina mea. Simt că nu mai am mult de trăit. Sunt contele Eschenborn, am fost comandantul unul crucişător şi de câţiva ani trăiesc aici în pustietate, certat cu toţi oamenii. Motivul… o să vi-l spun şi pe aceasta: am aflat că nevasta mă înşela şi chiar cu cel mai bun prieten. Atunci am fugit încoace. Servitorul meu, Heinrich Thomas, a venit cu mine. Devotamentul acesta m-a mişcat, astfel ca i-am trădat lui taina mea – ceea ce n-ar fi trebuit. Azi dimineaţă m-a împuşcat. Ah! se întrerupse el şi cu mâna tremurătoare arată spre caseta de oţel – aţi găsit-o… cu atât mai bine. Într-însa e ascunsa taina mea.

Capul îi căzu pe spate, leşinase iarăşi.

III
TAINA

— CÂT SE POATE DE CIUDAT! murmură Marian, în vreme ce se căznea din răsputeri să-l readucă în simţiri pe conte. Ce l-o fi făcut să se oprească tocmai aici, în pustietatea asta? Necredinţa unei femei doar nu poate avea o înrâurire atât de hotărâtoare în viaţa unui bărbat. Eu cred că mai e şi alta taină la mijloc.

Deodată contele deschise iarăşi ochii.

— Trebuie şi mă grăbesc – îngână el – simt ca mi se apropie sfârşitul. Domnule Farrow, m-am ascuns aici pentru că am fugit din lagărul de internare. Am aflat de necredinţa soţiei mele şi am vrut să mă înapoiez îndată în Germania. Thomas a venit cu mine. Un vas de comerţ spaniol ne-a luat pe bord. În insulele Chiloe am naufragiat. Noi doi am fost singurii supravieţuitori. Într-o barcă de salvare cu motor am fost zvârliţi pe una din insule, împreună cu câteva lăzi de provizii şi unelte. Astfel, după o muncă de o lună de zile, izbutirăm să reparăm barca. În cele din urmă puturăm pleca, dar furtuna ne-a prins în drum

şi am fost aruncaţi în golful acesta. Descoperirăm stânca cu peşterile şi gangurile ei ciudate şi hotărârăm să rămânem deocamdată aici. Thomas se ducea din când în când la Yerba Buena să afle noutăţi. Îmbolnăvindu-mă, am zăcut luni de zile, ba as putea zice chiar ani, în peştera asta. Când m-am făcut mai bine m-am hotărât să rămân aici, căci pe insula unde naufragiasem am găsit o comoară, care părea să fi fost ascunsă acolo cu sute de ani în urma. Era o bogăţie neînchipuită şi visam să mă înapoiez în patrie cu ea, să mă răzbun împotriva falsului prieten, apoi să trăiesc undeva în linişte cu fiica mea Ruth. Se vede că vorbisem cândva în somn despre aceasta comoară; Thomas se schimbă, aminti devotamentul pe care-l dovedise faţă de mine şi pretinse să cunoască în amănunţime taina mea. Mă spiona pretutindeni, dar eu eram cu ochii în patru. Azi dimineaţă, însă, am ajuns la ceartă. Şi atunci îmi zise că urmărea să mă ţină aici, numai pentru a afla locul unde se găseşte comoara. Şi când îi spusei ca o hărăzisem fiicei mele, el îmi râse în nas şi-mi zise că Ruth era căsătorită de trei ani cu un medic, Hagedorn, din Buenos Aires. Înfuriat că mă minţise până atunci, vrui să mă năpustesc asupra lui, dar el mi-o luă înainte şi mă împuşcă. Domnii mei, simt că mi se apropie sfârşitul, în caseta de oţel sunt hârtiile mele. Cartea pe care o ţii în mână, domnule Farrow, este jurnalul meu. Dă-i-l fiicei mele Ruth! Te rog, caută comoara, locul e însemnai pe un desen care se afli în casetă. Statului i se cuvine o parte, ia şi d-ta cât crezi că ţi se cuvine pentru osteneală. Ce rămâne da fiicei mele, te rog din suflet! Îmi făgăduieşti asta, ca să mor în linişte?

— Da, domnule conte – răspunse Marian – îţi făgăduiesc.

— Vă mulţumesc, domnilor, dar nu l-aţi văzut pe Thomas, când aţi intrat aici?

— Ba da, a provocat chiar prăbuşirea gangului îndărătul nostru.

— Ah, Doamne – gemu contele – atunci nu mai puteţi ieşi. Şi feriţi-vă să atingeţi funia, pe care cu siguranţă c-a întins-o deasupra pământului, căci atunci se prăbuşeşte peştera.

— Las-că găsim noi o ieşire – zise Marian, cu încredere – şi nădăjduiesc că vă vom putea lua şi pe dv., domnule conte.

— Nu, domnule Farrow – zâmbi cu tristeţe bătrânul – căci simt ca mă apropii cu paşi repezi de sfârşit. Mai am o rugăminte: Dacă găsiţi o ieşire, atunci încercaţi să provocaţi prăbuşirea acestei peşteri deasupra trupului meu. Aici am trăit mulţi ani, aici aş vrea să-mi aflu odihna de veci. Vă rog, căutaţi să-mi îndepliniţi dorinţa aceasta!

— Fireşte că voi încerca, domnule conte – făgădui Marian.

Bătrânul îşi încorda odată trupul, se ridică, striga „Ruth”, apoi căzu înapoi pe spate. Chinurile lui se sfârşiseră…

— Ne aşteaptă o nouă aventură – zise Marian.

Se aplecă asupra mortului şi-i închise pleoapele.

— Haide, Robert, să-l ducem înapoi în firidă! După aceea vom începe să căutăm o ieşire. Cred, însă, că am şi găsit-o.

Îl aşezarăm pe conte iarăşi pe blănuri, apoi Marian străbătu peştera, luând-o spre stânga.

— Staţi pe loc! ne strigă el. Robert, caută tu în buzunarele mortului cheile casetei!

Ma întrebam ce vroia să facă Marian în partea stânga a peşterii. Îşi închipuia că găsise ieşirea, de care contele, care trăise aici ani de zile, nu ştia nimic?

Scotocii prin buzunarele mortului şi în cele din urmă găsii două chei într-un buzunăraş. Una se potrivea la casetă, iar cealaltă la cartea cu însemnări zilnice.

— Am găsit! strigă Marian în aceeaşi clipa în partea cealaltă a peşterii. Bănuiam eu la-nceput că cucuveaua ne-a adus noroc.

Într-adevăr, pasărea dispăruse în partea stânga a peşterii. Acolo trebuia să fie o crăpătura în stancă, ce ducea afară.

La lumina lămpii mele, merserăm de-a lungul funiei, spre cealaltă parte a peşterii. Marian stătea lipit de perete şi îndrepta lumina lămpii în sus.

— Văd colo o gaură mare – zise el – şi aş pune rămăşag că duce afară. Pongo, trebuie să mă ajuţi să urc.

Uriaşul negru se aplecă, îl prinse pe Marian de picioare şi-l ridică în sus ca pe un fulg.

Prietenul meu se strecura în gaura şi imediat strigă înapoi:

— Da, duce afară, văd chiar lumina zilei. Robert, leagă tu o bucată de sfoară de funia primejdioasă. Când vom fi afară, vom provoca prăbuşirea peşterii. Haideţi, ieşiţi repede cu toţii!

Marian dispăru şi Pongo îl ridica apoi pe căpitan, după aceea pe timonier. În vremea asta eu legai o sfoară de funia întinsă la pământ. Luai celălalt capăt al sforii în mână şi Pongo mă ridică în gaură.

Aceasta era prea îngustă ca să mă pot răsuci în ea, de aceea mă târâi o bucată înainte, apoi îndreptai lumina lămpii îndărăt. În felul acesta Pongo putea să vadă marginile găurii; trebuia să se salte în sus şi să se târască afară. După câteva clipe auzii zgomotul săriturii sale, apoi el striga:

— Este bine *Masser* Bertram. Târăşte înainte! Peste câteva minute eram în aer liber. Camarazii se ghemuiseră îndărătul unor bolovani mari şi iscodeau cu privirea împrejur. Mă târâi spre Marian şi curând se afla alături de noi şi Pongo, care adusese cu dansul ghemul cu sfoară.

Marian îl lua în primire şi zise:

— Acum băgaţi de seamă, voi provoca prăbuşirea peşterii. Dacă Thomas s-a ascuns până acum undeva, va ieşi el la iveală, crezând ca am pierit sub dărâmături.

În clipa următoare se şi auzi îndărătul nostru un bubuit înfloritor. Abia înceta, că la vreo cincizeci de metri de noi, spre Sud, se ivi făptura unui bărbat.

Privi spre locul catastrofei, apoi îşi frecă mulţumit mâinile, se-ntoarse şi o luă la picior.

Când dispăru îndărătul câtorva bolovani mari, ne ridicarăm şi privind în urma văzurăm ca suprafaţa stâncoasă dinainte se preschimbase într-un crater, umplut cu bolovani uriaşi.

— Să mergem! zise Marian. Trebuie să facem în aşa fel încât s-ajungem pe întuneric la Yerba Buena. Pe Thomas ăla îl voi recunoaşte cum s-o arăta, căci l-am văzut bine prin binoclu. Cred că vom găsi în oraş vreo barcă cu care să ne putem duce în insulele Chiloe.

— De găsit veţi găsi – zise căpitanul – dar sunt cam vreo mie cinci sute de kilometri până la insule. Într-o barcă mică e cu neputinţă să faceţi drumul acesta. Cel mult de la Yerba aţi putea lua un vapor până la Valdivia. De acolo sunt numai trei sute de kilometri, pe care i-aţi putea străbate cu o barcă cu motor. Sau puteţi lua din Valparaiso, pe unde trecem, un vapor până în San Carlos de Ancud, capitala lui Isla Grande. Aceasta este cea mai mare şi cea mai la nord dintre insulele Chiloe. Acolo găsiţi cu siguranţă o barcă cu motor.

— Îţi mulţumesc pentru sfaturi, *mister* Town – zise Marian – dar nu vrei să ducem împreună aventura până la sfârşit?

— Aş face-o cu dragă inimă – răspunse căpitanul – trebuie însă să tratez repede cu societatea de asigurare, aşa că mă opresc la Valparaiso. Vreau să capăt cât mai curând un vapor nou; pe uscat nu-s bun de nimic.

— Păcat! Aş fi vrut să te am ca însoţitor – zise Marian – să rămânem cel puţin împreună până la Yerba Buena.

Tot vorbind mergeam vârtos şi ajunserăm pe o potecă înclinată, care ducea spre Sud. Pe potecă trebuia s-ajungem la Yerba Buena.

După ce făcurăm vreo sută de metri, auzirăm glasuri agitate înaintea noastră.

Merserăm mai departe cu băgare de seamă.

Deodată detună o împuşcătură, apoi o a doua.

După aceea se auzi un ţipăt. Pornirăm repede înainte şi scoaserăm pistoalele.

Îndărătul unei ieşituri de stâncă văzurăm pe cei noua oameni de pe „Mary” stând pe un bolovan. Un marinar era ţinut de alţi doi, în vreme ce un al treilea îi pansa braţul. Pe jos zăcea un trup nemişcat.

Când ne apropiarăm, un marinar mai bătrân ne ieşi înainte.

— Căpitane – zise el, sfios – te rugăm să ne ierţi, Horse ăia ne-a sucit capetele. Uite, căpitane, îţi dăm banii înapoi şi ne vei plăti când vei căpăta despăgubirea de la societatea de asigurare. Camarazii mei sunt înţeleşi cu asta.

— Bine, Morris – răspunse căpitanul, bucuros – ştiam că voi sunteţi băieţi buni. Păstraţi-vă banii! Când voi căpăta un vapor nou, va iau iar cu mine. Dar ce s-a întâmplat?

— Îl aşteptam aici pe Horse, care mai vroia să vorbească odată cu d-ta, căpitane – spuse marinarul – deodată veni un bărbat înalt şi vru să treacă repede înainte. Noi îl oprirăm, însă şi-l întrebarăm ce v-aţi făcut dv. şi Horse. Atunci el ne răspunse, râzând, că v-aţi dus dracului cu toţi. Am vrut să ne ducem înapoi şi să ne arate cum stau lucrurile, dar dânsul refuza când încercarăm să-l silim, l-a împuşcat pe Heard. Acesta, însa, a răspuns la fel şi individul a murit.

— E Thomas – zise Marian, care se apropiase de mort – şi-a ispăşit repede crima. Să-l scotocim, ca să vedem dacă nu cumva a luat contelui hârtii importante.

Găsirăm la dânsul un portofoliu cu stema şi care conţinea o sumă mare în bancnote englezeşti.

— Să însemnăm suma găsită – propuse Marian – *mister* Town, te rog să iscăleşti ca martor! mai târziu, când vom găsi comoara, Ruth Hagedorn va înapoia banii cheltuiţi. În primul rând costul bărcii cu motor pe care trebuie să mi-o procur neapărat.

Marian, Town şi cu mine ne dăduserăm puţin la o parte cu portofoliul, astfel că Marian putea pomeni fără teamă de comoară. Altminteri poate ca s-ar fi găsi printre marinari vreunul care să ne fi îngreuiat căutarea.

— Căpitane, suntem gata! se auzi glasul lui Morris.

Rănitul Heard fusese pansat, cadavrul lui Thomas fu aşezat într-o crăpătura a stâncii, în faţa căreia se împinseră nişte bolovani. După aceea pornirăm spre Yerba Buena.

Ieşirăm curând din ţinutul stâncos şt pornirăm pe fâşia rodnică de pământ, care se întindea de-a lungul întregii coaste a Chile-ului, între mare şi munţii Anzi.

Cu puţin înainte de a se întuneca, ne aflam, împreună cu Town, în cel mai bun hotel din orăşelul Yerba Buena. Marinarii se duseseră la un han. Hotărâseră să meargă la Valparaiso, împreuna cu căpitanul, cu cel dintâi vapor care pornea într-acolo. Timonierul trebuia să se intereseze de cel mai bun mijloc de călătorie şi urma să ne dea de veste. Luaserăm hotărârea să mergem la Valparaiso şi de acolo mai departe.

În restaurantul hotelului ne aleserăm un loc mai retras şi după masă Marian deschise caseta de oţel, pe care o avusesem eu în păstrare pana atunci.

Se aflau o sumedenie de hârtii într-însa, pe care, însă, nu le luarăm în seamă. Erau documentele de familie ale contelui, la a căror cercetare n-aveam nici un drept.

Marian găsi curând o mică hartă, care trebuia să fie a insulei

căutate. O scoase din casetă, pe care o încuie imediat la loc şi mi o înmână.

Ne aplecarăm cu interes asupra hărţii pe care Marian o întinsese pe masă.

— Ah! făcu îndată căpitanul. Aici e gradul al patruzeci şi nouălea de latitudine. Asta înseamnă că de la Ancud mai aveţi încă peste cinci sute de kilometri. Dar puteţi merge cu o barcă cu motor. Dacă vine o furtună, vă opriţi într-una din nenumăratele insule de pe acolo. Grupul Chiloelor e alcătuit din vreo şaizeci de insule, astfel că aveţi de unde alege. Ia staţi, eu am trecut adesea pe acolo şi poate sunt în măsură să va spun exact care e insula însemnată aici de răposatul conte.

Town examină harta, apoi zise cu hotărâre:

— Da, am găsit. Când vii de la Ancud, dai de un adevărat labirint de insuliţe. Astea se ţin cam vreo două sute cincizeci kilometri, pe urma vine o insulă mai mare. După aceea se face un golf lung de cei puţin o sută kilometrii, apoi e aici o insulă şi mai mare, care la capătul ei de miazăzi atinge al patruzecilea grad latitudine. În faţă sunt trei insule mari şi câteva mai mici. Contele a desemnat aici numai una din insulele mici care sunt foarte stâncoase. Toate acestea fac parte din grupul Chiloelor, dar dincolo pe dos, contele a desemnat o stâncă foarte ciudată. Şi stânca aceasta am văzut-o adesea. Se afla pe coasta de apus a uneia din insuliţe. N-o poţi trece să vederea. Ah şi aici a însemnat de sigur, poteca şi locul unde a găsit comoara. Oho, văd un cap de mort, aşa că se pare că lucrul nu e atât de primejdios.

— Hm… ce fel de primejdie o fi ascunsă acolo? făcu Marian. Socot că a prevăzut contele şi în locul acesta vreo dărâmare de stânci, pare-l îngroapă pe cel ce nu e cu băgare de seama. Dar, ia spune, *Mister* Town, cum stăm cu chestia alimentaţiei pe insulele acelea? Trebuie să ne luăm merinde?

— Neapărat – răspunse Town – există, multe păsări de apă pe insule, nu sunt însă pe gustul oricui. Luaţi-vă conserve!

— Mulţumesc, vom face rost de ele în Valparaiso. A, uite colo vine Sparring.

Timonierul se apropiă şi aşezându-se, zise:

— Mâine de dimineaţă pleacă un vaporaş de marfa spre Valparaiso. Ajungem acolo înainte de amiaza. Am şi oprit locuri pentru noi. M-am interesat şi de continuarea călătoriei spre Ancud, pe insulele Chiloe. Domnul căpitan mi-a dat sarcina aceasta. Dacă domnii doresc să meargă într-acolo, pot lua un vapor care pleacă mâine la prânz din Valparaiso.

Mai rămaserăm câteva ceasuri împreună cu căpitanul şi timonierul, povestind fiecare din amintirile lui.

A doua zi dis-de-dimineaţă plecarăm. La ora zece eram la

Valparaiso. Vaporul care mergea spre Africa, înconjurând Capul Horn, atingea şi Ancud. Pleca peste două ceasuri. Ne reţinurăm locuri, apoi îngrijirăm de conserve, cât să ne ajungă putem trai câteva săptămâni pe insulă. Trebuia să fim prevăzători.

Ne luarăm rămas bun de la Town şi Sparring şi urcarăm pe puntea pachebotului. Amabilul căpitan ne asigura ca a doua zi de dimineaţă vom ajunge la Ancud.

Marian se înţelese repede cu proprietarul unei bărci cu motor, luarăm combustibil îndeajuns şi hotărârăm plecarea pentru dimineaţa următoare.

IV
COMOARA

MICUL PORT DIN ANCUD era foarte însufleţit când a doua zi de dimineaţă, ne puserăm la punct barca cu motor.

Sosirea uriaşului transatlantic cu care veniserăm din Valparaiso, atrăsese o mulţime de lume şi asta nu era deloc plăcut pentru noi, căci prea eram văzuţi de mulţi. Cu deosebire un individ înalt şi spătos, cam zdrenţăros, ne bătu la ochi.

Cu toate că era devreme, părea beat – sau poate rămăsese încă din noaptea trecută. Toate mişcările noastre le însoţea de observaţii care stârneau râsul celor din jur.

Mai ales pe Pongo îl luase la ochi, dar camaradul nostru nici nu-l băga în seamă. Atitudinea aceasta atâta furia beţivului şi observaţiile lui deveniră tot mai insultătoare. Se exprima atât în limba spaniola, cat şi în cea engleza – ca să pricepem în orice caz, caci înţelesese ca suntem străini. Marian prea îl lua în seamă pe individ; ridica adesea ochii de la lucru şi privea ţintă la beţiv.

— Lasă-l încolo! îi zisei eu. Ce poate însemna pentru noi un om beat?

— Hm… poate mai mult decât îţi închipui. Individul tocmai făcea iarăşi o observaţie insultătoare la adresa lui Pongo, când ridicai privirea spre dansul şi văzui că ochii săi erau limpezi de tot.

Omul părea să se prefacă numai că e beat. Asta dădea de bănuit. Ce scop urmărea oare?

Despre ţinta noastră nu vorbisem doar cu nimeni pe vapor şi omului de la care cumpărasem barca cu motor îi spusesem că mergem să vânăm animale de mare.

Pongo, care aşezase bidoanele cu benzină la locul lor, era acum gata cu treaba lui. Se ridică şi privi liniştit la individul cu pricina. Imediat după aceasta dădu drumul unui adevărat potop înjurături la adresa „blestematului negru”. Pongo nu făcu decât să înalţe din umeri. Asta întărâtă pe „beţiv” care devenea tot mai îndârjit.

În cele din urmă terminarăm şi noi cu lucrul nostru şi Marian dădu lui Pongo ordinul să desprindă barca de chei. În scopul acesta, uriaşul trebuia să urce pe uscat şi astfel ajunse în apropierea presupusului beţiv.

Individul avea curaj, căci imediat se îndrepta împleticindu-se spre Pongo, se opri lângă el şi începu să-l împroaşte cu un potop de înjurături în limba engleza. Şi când văzu ca Pongo nu îl lua nici de data asta în seama, îi trânti un picior în spate. Ca un fulger sări în sus camaradul nostru, repezi odată pumnul şi individul spătos zbură câţiva metri înapoi şi se prăbuşi la pământ.

Acum văzurăm însă că prefăcătoria dinainte era ca să ne găsească pricină şi să se lege de noi, căci imediat se năpustiră asupra lui Pongo şase indivizi, care când văzură pumnii enormi pe care uriaşul nostru îi întinse către ei, rămaseră locului, codindu-se.

Pe urmă, însă, strigară cu toţii să vie poliţia şi îndată se iviră şase poliţişti chilieni. Arătând spre individul culcat la pământ şi care se silea să se ridice, unul din cei şase oameni îl învinovăţi pe Pongo că-l lovise cu pumnii pe bietul Thomson, numai pentru că acesta întrebase ceva.

Atunci interveni Marian. Sări din barcă pe chei şi în cuvinte aspre expuse lucrurile aşa cum se petrecuseră, întorcându-se către cei din jur, ca să-i ia de martori.

Lucru ciudat însă! Toţi susţineau ca nu văzuseră nimic. Din fericire, câţiva marinari de pe transatlanticul care ne adusese din Valparaiso, fuseseră martori ai întâmplării şi întăriră cuvintele lui Marian, cu toate privirile furioase aruncate de cei şase indivizi.

— Aha – zise Marian – oamenii aceştia par să fie temuţi în oraş. Dar cu noi nu le merge.

Nici poliţiştilor nu le era tocmai plăcută întâmplarea, deoarece unul din ei zise, codindu-se:

— *Senores,* trebuie să vă rog să veniţi cu noi ca să lămurim lucrurile în faţa inspectorului nostru.

— Şi ce facem cu barca noastră? întrebă Marian.

— Las aici un om s-o păzească.

— Bine, atunci putem să mergem.

Cel doborât de Pongo se ridicase în vremea asta. Era plin de sânge pe faţă şi un poliţist trebuia să-l sprijine. Ciudat era că cei şase oameni, care mărturisiseră la început nevinovăţia lui, dispăruseră brusc în mulţime.

Cu toate acestea, poliţistul – căruia Marian îi atrase atenţia asupra acestui lucru – îl rugă să-l urmeze la secţie. Probabil că nu vroia să ia asupra-şi răspunderea.

În schimb veniră cu noi marinarii care depuseseră mărturie pentru Pongo.

Inspectorul era un om foarte energic, cu toate astea păru şi el stânjenit când îl văzu pe rănit. După ce însă Marian îi arătă scrisorile de recomandaţie ale şefului poliţiei din Buenos Aires şi La Paz, omul deveni foarte politicos.

Totuşi şovăia să ia măsuri energice împotriva scandalagiului, căci după ce marinarii întăriră povestirea noastră, el întrebă, dacă punem mare preţ pe pedepsirea lui.

— N-ar avea ce să-i strice dac-ar sta închis câtva timp – răspunse Marian, râzând – văd însă că v-ar fi neplăcut. Aşa dar, noi renunţăm la pedepsirea lui.

— Atunci afacerea e închisă – zise inspectorul, vădit uşurat – domnule Thomson, poţi pleca.

Cu o privire plină de, furie rănitul ieşi din încăpere. Inspectorul se-ntoarse acum spre marinari.

— *Senores,* v-aş sfătui să vă îmbarcaţi neîntârziat pe vaporul dv. şi să nu-l mai părăsiţi până la plecare. Omul împotriva căruia aţi depus mărturie este capul unei bande foarte primejdioase, căreia nu-i putem face nimic, totuşi, deşi ştim că ţine oraşul sub teroare. Toţi cei atacaţi se tem să mărturisească, astfel că nu putem interveni.

— Îi vom conduce pe dumnealor la chei – se oferi Marian – dac-am avea mai mult timp am curăţa noi banda asta. Să-ncerce dumnealor să se lege acum de noi şi vă garantez că vă scăpăm de ei, domnule inspector.

Poliţistul ne privi cu admiraţie.

— Numai câţiva oameni ca dv. să am – zise el – şi oraşul ar răsufla uşurat. Aşa, însă, nu pot decât nădăjdui că indivizii se vor lega de dv.

Ne însoţi la uşă. Când o deschiserăm, văzurăm de partea cealaltă a străzii pe Thomson, susţinut de unul din cei şase oameni.

Thomson duse îndată mâna la buzunarul de la spate şi în aceeaşi clipă făcurăm şi noi la fel. Asta păru să-i cam sperie pe cei doi, căci mormăind ceva se întoarseră şi-şi văzură de drum.

— Aha, să ştiţi c-au pus la cale ceva – zise inspectorul – fiţi cu băgare de seamă, domnilor!

— Aşi! Cu indivizi de ăştia sfârşim noi repede! spuse Marian. Haideţi, *Senores!*

Ajunserăm cu bine în port. Pe când marinarii se grăbiră să se urce pe vapor, noi dezlegarăm barca şi coborârăm într-însa. Puserăm motorul în funcţiune şi în vreme ce ne îndepărtam de ţărm, nu-mi dezlipi ochii de la oamenii de pe chei.

Curând furăm destul de departe ca să nu ne mai pese de ei. Marian cârmi de-a dreptul spre apus şi când portul dispăru în urma noastră, zisei râzând:

— E de necrezut ca vreo câţiva oameni să ţină sub teroare un oraş întreg. Păcat că n-avem vreme, căci aş fi vrut să venim de hac acestei

bande.

— Dorinţa aceasta îţi poate fi lesne împlinita, daca nu mă-nşel – răspunse Marian – indivizii au urmărit un scop hotărât; asta am priceput imediat din clipa când am observat ca Thomson se prefăcea numai că e beat Trebuia să fim reţinuţi într-un fel oarecare. Şi mai că aş susţine că ne vor urmări.

— Ce? făcui eu, înmărmurit. De unde să bănuiască ei ce avem noi de gând?

— Tot ce se poate. Nu se-ntâmplă în fiece zi ca nişte străini să debarce la Ancud şi să-şi cumpere o barcă cu motor cu care să pornească singuri pe mare. Legenda cu comoara ascunsă o fi cunoscută de toţi şi bandiţii aceştia şi-or fi închipuind ei că noi ştim ceva hotărât. Să vezi dacă nu ne-or urmări.

— N-ar fi cu neputinţă – încuviinţai eu – dar şapte oameni împotriva noastră nu-s prea mulţi, numai ca nu trebuie să ne lăsăm luaţi prin surprindere.

— Se vor ţine ascunşi pană vom ajunge la insula cu comoara. Trebuie să fim, deci, foarte prevăzători. Ia tu cârma, iar eu voi privi prin ochean, poate îi zăresc.

Mersei la proră şi luai în primire roata. Marian se duse la pupă. După câteva minute veni la mine şi zise:

— Vin. Am mai avut vreme să las ocheanul jos când unul din ei ducea la ochi un telescop lung. După ce vom fi pe insulă, va trebui să-i împiedicăm să debarce.

Marian dădu motorului toată viteza. Alergam acum cu vreo cincizeci kilometri pe oră, astfel ca peste opt ceasuri trebuia să ajungem la ţintă. Călătoria decurse în linişte şi târziu după-amiază aveam îndărătul nostru golful lung despre care pomenise în mod deosebit căpitanul Town.

Curând se iviră insuliţe mici, stâncoase şi deodată Marian exclamă:

— Colo e insula – cârmeşte la stânga, Robert.

Îndreptai barca în canalul de la sudul insulei, între aceasta şi cea vecina. Aici era o plajă cu nisip alb de vreo douăzeci de metri şi lata de vreo patru.

— Acolo debarcam – hotărî Marian – vom trage apoi barca pe uscat.

Când oprirăm, Marian sări cel dintâi pe ţărm. Ţinea puşca pregătită în mână. Coborârăm şi noi şi cu puteri unite, traserăm barca pe uscat, apoi o priponirăm de un bolovan mare.

— Unul din noi trebuie să vegheze mereu la barca – zise Marian – mai întâi, însă, voi căuta să vad dacă vin urmăritorii.

Mersei cu prietenul meu îndărătul stâncii de forma ciudată care deosebea insula de celelalte. Cercetarăm zarea cu ocheanele şi descoperirii departe, spre Nord, un punct care se apropia repede.

Curând puturăm deosebi barca urmăritorilor Omul din frunte dusese telescopul la ochiu şi-l îndreptă spre insulă, apoi făcu un semn celui de la motor şi imediat barca îşi încetini mersul.

— Probabil că vor ocoli acum pe departe insula ca să descopere barca noastră – îşi dădu părerea Marian – a, uite ca o iau spre larg.

Avem timp deocamdată, căci înainte de a se întuneca nu vor încerca să debarce.

— Atunci nici noi nu trebuie să vegheam asupra bărcii noastre, ci putem căuta împreună comoara – propusei eu – poate că o putem aduce pe bord încă înainte de a se întuneca şi pe urma să plecăm.

— Bine! făcu Marian. Hai să mergem, avem drumul însemnat.

Ne înapoiarăm la barcă şi spuserăm pe scurt lui Pongo ce are de făcut. Apoi pornirăm cu toţi, ca să căutăm locul unde era comoara. Contele făcuse desenul foarte exact, căci deşi trecuseră cincisprezece ani la mijloc, găsirăm neschimbate anumite indicaţiuni însemnate de el.

Curând ajunserăm la un loc unde era însemnat un cap de mort. Poteca pe care pornisem avea o lăţime de numai un metru şi ducea drept de-a lungul stâncii. La dreapta noastră se căsca o prăpastie de douăzeci de metri, ale cărei margini erau presărate cu ţepuşe ascuţite ca acul. Cine râdea acolo jos, era pierdut.

Marian privi cu atenţie poteca. Până acum era numai de pietriş, dar iată că venea un drum lung de vreo zece metri, acoperit cu muşchi cafeniu.

Ne privirăm numai şi ne înţeleserăm îndată. Aici pândea moartea. Ceva asemănător întâlniserăm în Sumatra, la vulcanul Selawa djanten. Şi acolo erau anumite porţiuni de potecă acoperite şi cine păşea pe ele aluneca îndată într-un lac de crater plin cu şerpi veninoşi.

— Pe aici duce poteca adevărată – zise Marian – trebuie să urcăm.

Ne căţărarăm pe poteca bine ascunsă, pe care ochii ageri ai lui Marian o descoperiseră. După ce trecurăm de locul primejdios, ajunserăm iarăşi jos pe poteca cea veche şi în curând ne pomenirăm în faţa unei tufe care-şi înfipsese rădăcinile în terenul stâncos.

— Aici trebuie să fie – zise prietenul meu – îndărătul tufei va fi peştera unde contele a descoperit comoara.

Dădurăm crengile la o parte şi, într-adevăr, ieşi la iveală o peşteră întunecoasă în peretele de stancă. Cu lămpile aprinse păşirăm înăuntru. La dreapta intrării se afla un schelet enorm, în veştminte de piele roasă de vreme: piratul care cu sute de ani în urma găsise aici refugiu cu comoara sa.

În partea stânga a peşterii se aflau patru lăzi de lemn înnegrit de timp. Deschizând-o pe cea dintâi, văzurăm ca nu exagerase deloc contele când vorbise de valoarea comoarei.

Giuvaeruri împodobite cu pietre preţioase, de obârşie indiană şi

spaniolă, ne orbiră. Toate lăzile erau pline de asemenea podoabe, care înfăţişau o valoare enormă.

— Înainte! zise Marian, în cele din urmă. Trebuie să ducem lăzile în barcă. Va fi o munca grea.

Fiecare ladă cântărea vreo sută de kilograme.

Eu cu Marian luai una, iar Pongo luă pe umeri el singur alta. Din peşteră le scosesem, fireşte, împreună. După străduinţe neînchipuite ajunserăm, peste o jumătate de ceas, la barcă.

Marian mai cercetă odată marea cu ocheanul, apoi zise:

— Nu-i pot zări pe bandiţi, dar acum e primejdios lucru să lăsăm singură barca cu comoara. Unul trebuie să rămână aici. Mai bine facem drumul de două ori.

— *Massers* rămâne aici – zise uriaşul negru – Pongo aduce celelalte lăzi.

Şi fără să aştepte răspunsul nostru, se întoarse şi dispăru printre stânci.

Mai erau câteva minute până să se-ntunece, când Pongo se înapoia cu ultima ladă. Făcuse într-un ceas de două ori drumul cu lăzile.

— Trebuie să aşteptăm până se-ntunecă – zise Marian acum – apoi vom pune barca la apa, vâslim o bucată în larg şi după aceea o luam spre miazăzi.

— E cam neplăcut de mers pe întunerec prin apele acestea necunoscute, pline de stânci – zisei eu – dar n-avem încotro. Atunci interveni Pongo:

— *Massers* rămâne mai bine pe loc până doboară oameni răi. Ei nu vor veni aici, ci în alta parte – Pongo furişează atunci acolo şi strică barca. Apoi pleacă cu *Massers* şi aşteaptă noapte pe insula vecina.

Propunerea aceasta i se potrivea bine lui Pongo. Munca mai grea şi primejdioasă vroia s-o ia asupra lui. Cel mai nimerit lucru pentru noi ar fi fost să-i putem sili pe bandiţi să rămână mult timp pe insulă. Şi Marian spuse în cele din urmă:

— O să ne mai gândim.

Când se lăsă întunerecul, Pongo se ridică şi zise:

— *Massers* aşteaptă aici. Pongo face.

Şi dispăru fulgerător, înainta ca să-l putem împiedeca.

V
SPRE AUSTRALIA.

RĂMASERĂM LINIŞTIŢI, încordându-ne auzul. Într-un rând mi se păru că se aude dinspre nord duduitul unui motor şi Marian şopti:

— Pongo are dreptate, vor veni dinspre nord şi vor debarca. Las-că s-o pregăti el pentru primirea lor.

Deodată – să fi trecut cam trei sferturi de ceas – tresăririm speriaţi.

De pe marginea de nord a insulei răsună răcnetul de luptă al lui Pongo, urmai de un trosnet puternic de lemn sfărâmat.

Câteva clipe domni tăcere deplină, apoi se păru că iadul se stârnise colo sus. Glasuri bărbăteşti scoteau strigăte de furie şi durere, pe urmă detunară împuşcături.

Planul lui Pongo părea să fi izbutit. Dar unde se afla acum credinciosul uriaş?

— Mariane, să mergem într-acolo! zisei agitat. Trebuie să-i ajutăm lui Pongo.

Ţipetele şi împuşcăturile nu mai conteneau. Totul făcea o impresie de harababură. Şi Marian zise după ce ascultase cu încordare:

— Asta nu e luptă. Bandiţii trag numai de spaimă şi din pricina panicii. Să vezi că Pongo se va ivi îndată aici.

Aşteptarăm vreo zece minute. Împuşcăturile încetaseră, de asemenea şi răcnetele de furie. O tăcere de mormânt domnea pe insulă.

— *Massers,* totul bine.

Ca răsărit din pământ, Pongo se ivi deodată lângă noi.

— Pongo, cum ai izbutit să faci asta? întrebarăm într-un glas*.

— Pongo vede undo oameni răi debarcat. Pongo stă sus pe stâncă. Pongo ia piatră mare, Pongo striga şi arunca piatra în barca. Barca şi oameni rupt în două. Acum plecăm repede, *Massers,* înainte să vie oameni!

Scurt şi cuprinzător! Fireşte, numai un om cu minunatele simţuri ale lui Pongo putea băga de seama apropierea unei bărci, numai el putea zvârli cu atâta siguranţă o piatră aşa de grea încât să fărâme cheresteaua unei bărci şi să rănească şi să omoare chiar câţiva oameni.

Pongo apuca acum prora bărcii şi, cu o putere de necrezut, o împinse în mare.

Coborârăm repede în barcă şi luarăm lopeţile, cu care vâslirăm încetişor. Vântul care se stârnise ne ajută, mânându-ne înainte. După o jumătate de ceas ne aflam atât de departe de insula, încât puteam pune în funcţiune motorul.

Spre bucuria noastră luna răsări curând şi la lumina ei ne puteam apropia acum de insula vecina. Pongo descoperi repede un loc bun pentru debarcare, unde oprirăm.

De bandiţi n-aveam ce ne mai teme. Nu era deci nevoie să facem de pază cu schimbul, ci ne puteam culca şi dormi cu toţii.

Când ne trezirăm a doua zi dimineaţă, mersei cu Marian spre coasta de nord a insulei. De acolo cercetarăm zarea cu ocheanele, dar nici nu puturăm descoperi măcar insula pe care se aflau bandiţii. Nu ne puteam aştepta la nici o primejdie, deci şi plini de voie bună părăsirăm insula singuratecă.

Mai aveam drum lung înaintea noastră. Până la Buenos Aires erau

aproape trei mii de kilometri şi în anotimpul acesta erau de prevăzut furtuni.

Pana la strâmtoarea Magellan aveam vreo cincisute de kilometrii şi călătoria aceasta trebuia să dureze pana seara.

Motorul se ţinea de minune şi cu vântul din spate care ne veni în ajutor, ajunserăm mai devreme decât socoteam în labirintul de insule ale strâmtoarei amintite.

Peste o jumătate de ceas trebuia şi se lase întunericul şi Marian cârmi spre un golf îngust al ţărmului dantelat.

Marea devenise agitată şi erau semne de furtună, Golful în care intrasem aducea cu un fiord norvegian, atât era de strâmt şi întortocheat, în vreme ce de ambele părţi pereţii de stâncă se înălţau până în slavă.

Căutarăm în juru-ne un loc potrivit pentru debarcare. Era pesemne scris ca noaptea aceasta să nu treacă atât de liniştită ca cea din ajun. Viteza bărcii spori deodată şi Marian îmi făcu un semn să încetinesc motorul; dar deşi îl ascultai imediat, efectul nu se arătă. Dimpotrivă, barca alerga tot mai repede.

Neliniştit, Marian îmi strigă să opresc cu totul motorul şi acum băgarăm de seamă că nimeriserăm într-un curent puternic, care trăgea barca înainte cu mare iuţeală.

— Porneşte motorul! strigă prietenul meu.

Şi când se auzi duduitul, el făcu elicea să se-nvârtească îndărăt. Barca îşi micşoră îndată viteza, dar cu toate că dădu toată presiunea, curentul se dovedi a fi mai tare. Eram traşi neîncetat înainte.

Marian trebuia să-şi îndrepte acum toată atenţiunea înainte, ca să se ferească de stânci.

Deodată furăm răsuciţi spre dreapta. Toate sforţările lui Marian fură zadarnice, puterea apei era mai mare. Înaintea noastră se ivi o gaura uriaşă în peretele de stancă, apoi furăm târâţi de valurile înalte în deschizătura întunecoasă. Dădusem motorului toată viteza; elicea micşora întrucâtva iuţeala bărcii. Sării repede la proră lângă Marian şi îndreptai înainte lumina lămpii mele de buzunar. Nu se vedea însă nici o poteca. Pereţi de stanca de ambele maluri ale canalului îngust erau netezi de tot şi în spuma albă a apei clocotinde dinaintea noastră nu zărirăm nici un fel de recifuri.

Vreo suta de metri furăm târâţi înăuntrul stâncii, apoi se ivi înaintea noastră un lac mare, subpământean, în care marea se varsă tumultoasă. Până-n mijlocul apei negre ne împinse curentul, apoi prin forţa elicei barca se opri. Încetineşte motorul! strigă Marian şi sări repede înapoi. Prietenul meu făcu din nou ca elicea şi meargă înainte şi încetişor plutirăm pe apa neagră.

Vina călătoriei noastre nedorite o purta numai fluxul, care ne împinsese în acest lac subpământean. De fapt, asta nu era decât o mică

întrerupere a călătoriei noastre, căci când se va produce refluxul vom fi traşi iar afară.

Timp de vreo zece minute înaintarăm încetişor. Lacul avea o întindere însemnată. În cele din urma văzurăm nisip alb la lumina lămpii mele de buzunar.

Atinserăm capătul peşterii şi aici marea făcuse o plaja minunata.

Marian lăsă barca să alunece pe nisip, eu oprii motorul, apoi sărirăm pe plajă. Ţineam încă în mână lampa aprinsă: deodată scoaserăm amândoi în acelaşi timp o exclamaţie de mirare, căci în nisip erau întipărite lămurit urme de picioare omeneşti, care păreau proaspete de tot.

— Mariane, cine să fi fost aici? întrebai în cele din urma.

Un glas liniştit se auzi atunci îndărătul nostru:

— Îmi daţi voie, domnilor, numele meu e Lionel Pearce. Mă bucur să va pot saluta aici.

Ne întorseserăm brusc şi lumina lămpii căzu pe un bărbat de vreo treizeci de ani, care se înclina, zâmbind, Deşi îmbrăcămintea îi era cam ponosita, trebuie totuşi să mărturisesc că rareori am văzut un om atât de simpatic. Chipul său deschis lucea de voie bună şi ochii mari, negri aveau o expresie nespus de prietenoasă.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, domnule Pearce zise Marian; numele meu e Farrow. Pot întreba cum ai ajuns aici?

Pearce făcu mai întâi o plecăciune şi în faţa mea şi îşi mai spuse odată numele, după care mă recomandai şi eu. Îi prezentai şi pe Pongo şi Pearce fu tot atât de prietenos cu el ca şi cu noi.

Se întoarse acum iar spre Marian şi urmă.

— Ca şi pe dv., domnitor, m-a adus aici fluxul. Din păcate n-aveam barcă cu motor, ca să pot încetini viteza. Astfel că barca mea a fost rău deteriorata din pricina stâncii de acolo, din dreapta. Am început eu s-o repar, dar cine ştie cât ar dura asta. Nădăjduiesc că veţi fi atât de buni să mă luaţi cu dv. Când va fi cu putinţa să părăsim lacul acesta.

— Fireşte, domnule Pearce – se grăbi să răspundă Marian – eşti de mult aici?

De două zile în cap.

— Noi mergem la Buenos Aires – zise Marian – vrei să vii şi d-ta cu noi?

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, eu voi debarca la Port Argentini – spuse Pearce – am buni prieteni acolo, pe care de mult ţineam să-i văd.

— Bine, atunci pornim mâine dimineaţă, după ce s-o produce fluxul – zise Marian – acum să mâncăm ceva la repezeală. Lemne pentru foc sunt destule pe aici.

Când ne aşezarăm în jurul focului, Pearce zise deodată:

— Acum ştiu, domnilor. Tot timpul m-am gândit de unde cunosc numele dv. Am citit un reportaj despre aventura dv. Cu Francezii în Saigon precum şi despre fuga dv., de pe Insula Dracului. Ah, de aş avea timp! Dar poate că ne mai întâlnim cândva.

Ultimele cuvinte le spusese foarte îngândurat, ca pentru sine. Tresari brusc, îşi trecu mâna peste frunte şi zise cam stingherit:

— Ah, ce tot îndrug eu la prostii! Asta e din pricina singurătăţii în care trăiesc de atâta vreme. De un an de când nu mai vin în atingere cu oamenii.

— Se pare ca ai avut multe de îndurat – zise Marian – nu vreau să stărui, dar daca doreşti să-ţi descarci sufletul, te ascultam cu plăcere. Poate să-ţi putem venim şi în ajutor.

Pearce îşi aţinti privirea în flăcări. Chipul său simpatic devenise întunecat.

Iar îşi trecu mana peste frunte ca şi cum ar fi vrut să alunge gândurile negre, apoi zise:

— Mă voi gândi peste noapte, domnule, Farrow. Trebuie să mă iertaţi caci e mult de când vorbesc acum pentru prima oara cu oamenii. Daţi-mi voie să mă duc la culcuşul meu.

Se ridica, făcu o plecăciune şi merse cu capul plecat spre barca lui care se afla departe de acolo şi în care intra.

Noi mai rămaserăm la foc şi Marian zise:

— Nu m-ar mira de fel daca ar fi căutat de vreo autoritate. Asta mi-a venit în gând auzindu-l pomenind de aventura noastră pe Insula Dracului.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţai eu – şi după impresia pe care mi-a făcut-o aş putea jura că e nevinovat.

În vreme ce noi ne întinserăm să dormim lângă foc, Pongo se duse să se culce în barcă. Asta era o măsură de prevedere pe care camaradul nostru negru o luă cu de la sine putere.

Adormit curând şi mă trezi abia când Marian mă zgâlţâi:

— Scoală, Robert, e timpul! A început fluxul de dimineaţă.

În aceeaşi clipă se apropiă şi Lionel Pearce, salutându-ne cu prietenie. Chipul îi era senin; probabil că în cursul nopţii îşi regăsise liniştea, dar luase şi hotărârea să nu ne istorisească nimic.

După ce îmbucarăm ceva, încărcarăm în barca noastră proviziile cu care se prevăzuse din belşug Pearce, apoi pornirăm. Fluxul ne duse repede pe lacul cel mare şi în curând văzurăm lumina zilei prin crăpătura îngustă din stâncii. Peste puţin timp pluteam pe braţul îngust pe care-l săpase adânc marea în ţărmul stâncos.

Marian cârmi cu dibăcie printre recifuri şi în cele din urmă atinserăm strâmtoarea Magellan, prin care pornirăm spre răsărit.

*

*   *

Noaptea următoare o petrecurăm pe coasta de răsărit a Americii de Sud. Debarcaserăm într-un loc împădurit şi ferit de vânturi. Ne urmarăm călătoria în linişte şi în cursul ei noul nostru însoţitor îmi deveni tot mai simpatic.

Dar după alte trei zile, când ajunserăm în Port Argentini, el îşi luă rămas bun de la noi şi se făcu repede nevăzut în străduţele înguste ale portului. Vorbirăm adesea despre dânsul şi Marian era mereu de părere că tânărul se făcuse vinovat de vreo crima. După alte doua zile, când ajunserăm la Buenos Aires, îl uitarăm deocamdată, caci acum trebuia s-o căutăm pe Ruth Hagedorn, ca să-i predam comoara.

Ne adresarăm mai întâi şefului poliţiei care ne întâmpina foarte călduros. Luă în păstrare tezaurul vechi al piratului şi făgădui să aranjeze cu guvernul din Chile chestia părţii ce ni se cuvenea nouă. Apoi însărcina câţiva oameni de-ai săi s-o caute pe Ruth Hagedorn.

Chiar a doua zi aflarăm despre ea că se mutase în Australia împreună cu soţul ei, în urmă cu două luni. Doctorul Hagedorn căpătase o slujba în Melbourne.

Marian nu stătu mult pe gânduri. Jurnalul cu însemnări al contelui nu vroia să-l încredinţeze poştei, ci să-l predea el tinerei femei şi să-i povestească în acelaşi timp despre ultimele clipe ale părintelui ei.

Şeful poliţiei surâse când prietenul meu îi împărtăşi hotărârea luată de a pleca în Australia.

— Aveţi de gând, probabil să întâmpinaţi aventuri în lumea întreagă – zise el – dar aveţi noroc, caci poimâine pleacă într-acolo vaporul „Cormoran”. Merge direct.

— Asta e foarte bine – spuse Marian – o să ne îngrijim atunci îndată de locuri. Păcat că nu poate veni şi Pearce cu noi!

Şeful politiei se holba la prietenul meu, apoi sari sus de pe scaun şi întreba agitat:

— Pearce? Lionel Pearce? Da unde şi până unde aţi ajuns la numele asta?

— Ba am fost chiar câteva zile împreună, răspunse Marian.

— Atunci aţi lăsat să vă scape un premiu de cinci sute de lire sterline, zise şeful politiei, cu seriozitate. Lionel Pearce e căutat de autorităţile australiene. Cică l-ar fi împuşcat pe fratele sau la Melbourne.

Marian dădu din cap şi zise către mine:

— Vezi tu, aveam dreptate când am spus că e urmărit. Dar, domnule şef – se adresă celuilalt – sunt încredinţat că e nevinovat şi voi încerca să dovedesc aceasta. Acum am însă un motiv, foarte temeinic chiar şi plec în Australia.

*

* *

A treia zi de dimineaţă, când „Cormoran” ridică ancora, stăteam la

pupă şi fluturam batistele spre uscat. Acolo se aflau toţi acela pe care avusesem prilejul să-i cunoaştem când cu prima noastră vizită în capitala Argentinei.

Când ţărmul nu se mai zări, Marian zise grav:

— Dea Domnul să putem dovedi nevinovăţia lui Lionel Pearce! Eu unul, cel puţin, sunt pe deplin încredinţat că nu e un criminal.

N-aveam de unde bănui ce aventuri grozave ne aşteptau în Australia. Ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George, încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 132

Hans Warren

I
VASUL PĂRĂSIT

RRRRR... RRRR... ţării telegraful. Căpitanul Farrow tresări speriat din somn şi puse mâna pe receptorul telefonic ce-l lega cu turnul submarinului. Petre, care se afla la cârma, îi spuse prin aparat că se ivise foarte aproape de ei un vas cu trei catarge, dar cu luminile stinse. Era, probabil, un vas de piraţi.

Uriaşul aştepta de la căpitanul său ordine.

— Rindow a fost înştiinţat? întrebă Farrow. Viu şi eu îndată sus să văd ce e cu vasul acela.

— Am înştiinţat şi pe domnul Rindow şi pe domnul George, domnule căpitan, îi aştept din moment în moment – răspunse Petre.

— Bine, vin numaidecât.

Şi căpitanul puse receptorul la loc, apoi începu să se îmbrace în grabă.

În câteva minute fu gata: urcă repede pe punte, unde găsi pe Rindow, primul ofiţer şi pe fiul său, George, care priveau prin ocheanele lor de noapte. Petre oprise submarinul şi arăta drept înainte. Căpitanul Farrow văzu acum desluşit un fel de lada mare, neagră, care plutea pe apă.

Când Rindow se uită şi el prin ochean, zise:

— Pare să fie un vas foarte ciudat, domnule căpitan. Nu se zăreşte nimeni pe punte. Un pirat nu e în nici un caz.

— Aşa cred şi eu, tata, adaugă George, care privea de asemenea prin ochean. Aş zice chiar ca echipajul a părăsit mai de mult vasul.

Submarinul se puse iar în mişcare şi, alunecând uşor pe unde, înaintă cu băgare de seamă spre vasul misterios. Căpitanul Farrow aştepta din clipa în clipă să zărească pe cineva pe puntea acestuia, dar deşi nu lăsa nici un moment ocheanul de la ochi, nu văzu pe nimeni.

Când submarinul fu numai la cincizeci de metri de el, Rindow se aşeză la cârmă cu gând să ocolească mai întâi odată vasul, înainte de a se apropia de tot. Se prea putea ca francezii să-i fi întins iar o cursă.

Acum, din apropiere, vasul părea un monstru ameninţător. Totuşi, pe bord domnea o ordine desăvârşită. Toate pânzele erau strânse cum trebuie, nici un odgon aruncat pe jos la întâmplare. Rindow îndreptă submarinul spre prora vasului şi tocmai vroia să cârmească – îl auzi însă pe George strigând agitat:

— Colo.. La proră s-a mişcat ceva. Am văzut lămurit o umbra neagră care a pierit cu iuţeala fulgerului.

Toate ocheanele fură îndată îndreptate într-acolo. Căpitanul Farrow crezu că fiului său i se păruse numai, căci nimic nu se mişca pe punte şi când Rindow înconjură mai departe vasul, nu zăriră nimic ce le-ar fi putut da de bănuit.

După vreo doua minute se aflau numai la trei metri de bricul misterios şi cum submarinul era mai jos, nu se putea vedea dincolo pe punte. De aceea Farrow dădu ordin să se lipească vasele unul de altul şi trimise, pe Petre să trezească din somn câţiva marinari ca să vie să cerceteze bricul.

Uriaşul dispăru numaidecât, în vreme ce Rindow apropiă submarinul de celălalt vas şi opri motoarele.

George pregătise un odgon pe care îl zvârli peste parapetul bricului şi legă amândouă vasele unul de altul, după ce se încredinţă din ochi ca nu se află într-adevăr nimeni pe punte. Tocmai sfârşise cu treaba asta, când veni Petre cu cinci camarazi şi trecură pe puntea bricului, urmaţi de căpitanul Farrow şi doctorul Bertram, pe când primul ofiţer Rindow rămase la cârma submarinului.

Farrow propuse să nu se răzleţească unul de altul, ca să cerceteze împreună bricul. De asemenea, sfătui pe George să n-o ia înainte – cum îi era obiceiul – până ce nu se va încredinţa dacă pe vasul misterios nu se află într-adevăr nimeni.

Tânărul ar fi fost mai bucuros să pornească singur, însoţit numai de Petre, bănuind că oricui ascunde vreo taină oarecare; îşi dădu seama însă că tatăl său avea dreptate.

Cercetară mai întâi puntea. După cum am mai spus, domnea pe dânsa o ordine desăvârşită. Căpitanul hotărî acum să ia la rând cabinele.

O scăriţă îngustă ducea înăuntrul vasului.

George cu Petre porniră să coboare cei dintâi. Aprinseră lămpile de buzunar şi păşiră cu băgare de seamă pe trepte, una câte una. Jos domnea o linişte ce te înfiora. Tânărul ajunse într-un gang îngust. Ştia cum sunt construite bricurile şi, după ce deschise uşile câtorva cabine şi lumină înăuntru, ajunse la cabina comandantului, în acelaşi timp cu tatăl său.

Nici aici nu era nimeni.

Căpitanul se duse dea dreptul la biroul din fund, cu gând să vadă dacă nu va găsi în el ceva interesant.

În sertarul de deasupra era registrul de bord, în care era trecuta poziţia vasului, care nu potrivea însă cu aceea de acum, dovadă ca bricul fusese împins în urmă încoace.

George scotoci apoi prin celelalte sertare. Într-unul din ele dădu de un caiet cu scoarţe negre care părea să fie jurnalul cu însemnări al căpitanului. Îl chema James Holten, de obârşie Englez. George citi peste umărul tatălui său, în acelaşi timp cu el, ce scria în jurnal pe ultimele pagini, apoi se priviră uimiţi.

Căpitanul James Holten se mira că de câteva zile echipajul său părea tulburat şi spunea ca pe bric s-ar fi ivit o fantomă. Îşi bătuse joc de ei, dar din zi în zi oamenii deveneau tot mai agitaţi şi ameninţau

cu răscoala daca nu va lua măsuri. Până şi cei mai serioşi marinari susţineau că văzuseră de câteva ori stafia şi erau încredinţaţi că aceasta era un semn că vasul se va scufunda în curând.

Cu mare greutate izbutise să-i mai liniştească şi să împiedice răscoala. Se pusese el-însuşi la pândă şi zărise într-adevăr, într-o noapte, o făptură micuţă, care dispăru însă îndată ce îl văzu punând mâna pe revolver.

Dar nu numai „stafia” era pricina tulburării. Chiar şi în cală s-ar fi arătat un strigoi şi oamenii nu mai cutezau să intre acolo. Abia după mari străduinţe izbutise căpitanul să-i facă pe marinari să se ducă să scoată cele din urmă lăzi cu provizii.

Vru să se încredinţeze şi el ce poate să fie şi ceea ce văzu îl făcu să se înfioare.

Se petrecea pe vas ceva ce nu-şi putea lămuri.

Într-o noapte fu trezit brusc din somn de marinari şi silit să părăsească împreună cu ei bricul. Nu vroiau să-l lase singur pe bord, deoarece se temeau să nu i se întâmple cine ştie ce. Îl târâseră cu de-a sila în barca de salvare şi nici nu putea măcar să le facă vreo vină din asta – îi erau doar toţi credincioşi şi-l iubeau – dar nu era lucru curat la mijloc cu „stafiile” alea.

„În cală e într-adevăr un strigoi”, scria el. M-am încredinţat eu-însumi. Oamenii mei nu ştiu, din fericire, că am luat cu mine din Australia o ladă în care se află un cadavru. Nu s-ar fi învoit pentru nimic în lume să duc pe mort în ţara sa, căci marinarii sunt toţi foarte superstiţioşi.

„Am pus deci să se aducă lada pe vas fără ştirea lor. Când a început povestea cu stafia, m-am gândit numaidecât la mortul din cală şi am vegheat eu-însumi o noapte acolo. Stăteam chiar lângă ladă şi am auzit într-adevăr zgomot în ea, ca şi când mortul s-ar fi mişcat şi ar încerca să ridice capacul. Mi s-a făcut frică şi ani luat-o la fugă”.

Aci se sfârşeau însemnările căpitanului. Probabil că în noaptea următoare părăsise vasul cu oamenii săi. Uitase, se vede, să-şi ia caietul cu el la plecare şi George, care nu credea în strigoi şi stafii, bănui că trebuie să fie altceva la mijloc.

Farrow făcu semn fiului sau să nu pomenească încă nimănui despre cele aflate. Îşi cunoştea oamenii şi ştia că nimic nu se răspândeşte mai lesne printre marinari ca superstiţiile şi nici unul n-ar mai fi rămas o clipă pe vasul părăsit.

— Să cercetăm mai întâi magazia? întrebă George pe tatăl său.

Acesta îi răspunse cu un zâmbet şi clipind din ochi cu înţeles.

În cabina căpitanului nu mai găsiră nimic important. Probabil că acesta îşi luase lucrurile de valoare la plecare şi numai în cală se aflau lăzi şi baloturi cu marfă pentru India. Acestea trebuiau puse neapărat la adăpost, de aceea căpitanul Farrow luă hotărârea să echipeze bricul

şi să-l trimită în cel mal apropiat port. Acolo îl va lua în primire poliţia portului şi n-are decât să-şi bată ea capul aflând ce s-a făcut echipajul vasului părăsit.

Farrow nu credea în strigoi şi stafii şi bănuia că taina bricului se află chiar înăuntrul lui.

Petre trecuse într-o cabină alăturată, astfel că George râmase singur cu tatăl său şi-l putu întreba ce are de gând să facă.

— Trebuie neapărat să-i împărtăşim şi lui Petre cele de am aflat – răspunse căpitanul – vom cerceta apoi împreună cala unde cred că vom descoperi taina. După ce vom isprăvi cu partea de la proră, vom trece la pupă. În vremea asta oamenii noştri vor rămâne pe punte ca să ne poată alerga în ajutor dacă va fi nevoie.

În clipa aceea intră iar în cabină Petre şi Farrow îi spuse în şoaptă, cele ce aflase din însemnările căpitanului. Petre, care nu ştia ce e frica, se învoi îndată să cerceteze împreună cu el şi George cala (magazia vasului) fără să pomenească un cuvânt camarazilor despre „stafie”.

Farrow dădu ordin marinarilor să cerceteze vasul la pupa şi în afară de cală, pe care avea de gând s-o cerceteze el-însuşi. Oamenii se grăbiră să asculte, socotind că vor găsi pe cineva care să-i lămurească întrucâtva ce e cu bricul ăsta părăsit. După vreun ceas se întoarseră şi spuseră căpitanului că pe vas – nu se află ţipenie.

Căpitanul îşi trimise oamenii sus pe punte şi le porunci să nu se mişte de acolo până ce nu va cerceta el cala.

Aceasta era încuiată. Deoarece nu găsiră cheia în cabina căpitanului, Petre şi George se opintiră de câteva ori şi izbutiră să scoată uşa din balamale, apoi luminară înăuntru cu lămpile lor de buzunar.

Cu băgare de seamă păşi căpitanul cu George în cală. Văzură aici lăzi şi baloturi, într-o neorânduială care nu se potrivea de fel cu ordinea care domnea pretutindeni pe vas, Trebuiră să se caţere pe lăzi ca să poată trece mai departe. S-ar fi zis că în urma unei furtuni grozave lăzile şi baloturile se prăbuşiseră unele peste altele.

Căpitanul Farrow căuta de zor lada cu mortul, dar nici una din ele nu era destul de în mare ca să încapă un om în ea. Privi mirat la fiul sau şi îi zise în şoaptă:

— Mai că-mi vine să cred că lada nu se mai afla aici. Una în formă de sicriu ne-ar fi bătut numaidecât la ochi.

— O fi colo, sub balotul acela, tată, zise George. Hai, Petre, să-l dăm la o parte – adăugă el întorcându-se spre uriaş.

— Fii însă cu băgare de seamă, George! Daca se mai afla într-adevăr un om pe bord, n-are gânduri bune şi va încerca tot ce-i sta în putinţă să nu-i descoperim taina.

— Ştiu, tata şi voi fi prevăzător. Tu ramai aici şi supraveghează încăperea! Aşa suntem siguri ca nu vom cădea într-o cursă. Baloturile

nu par să fie grele şi treaba va merge repede. Sicriul trebuie să fie neapărat aici, ştia doar căpitanul ce spune. A, ce-a fost asta? Mi se pare că încep să se arate stafiile.

Din ungherul unde se aflau baloturile pe care vroiau să le dea la o parte George cu Petre, se auzi deodată un şuierat ciudat. Petre, care, cu toate că nu era fricos din fire, dar foarte superstiţios în schimb, se opri încremenit în loc şi se uită la George. Acesta îi făcu însă un semn de îmbărbătare şi-i ceru să-l urmeze.

II
O SURPRIZĂ NEPLĂCUTĂ

GEORGE SE ÎNŢEPENI cu hotărâre lângă balot şi stătu s-asculte. Se codea însă să-l dea la o parte, căci un glas lăuntric îl îndemna să fie cu băgare de seamă, deoarece primejdia era aproape.

Abia când Petre fu lângă el, întinse mâna şi înlătura cel dintâi balot. Petre apucă pe al doilea şi-l aruncă jos. Tocmai vroia să se aplece la al treilea, când George îl smuci repede îndărăt, căci se auzi iarăşi şuieratul ca şi când s-ar afla o făptură în imediată apropiere. Un om nu putea scoate în nici un caz sunetul acela şi Petre se gândi că tot o stafie trebuie să fie.

Deodată le ajunseră la ureche nişte ciocănituri. S-ar fi zis că un om era încuiat pe undeva acolo şi vroia să iasă afară. George păşi cu hotărâre spre baloturi şi trase iarăşi unul jos. Petre făcu la fel. Dădură de o ladă galbenă; în acelaşi timp se auzi din nou ciocănitul.

Petre crezu că are înaintea lui lada cu mortul şi se înfioră. Fără să vrea, făcu un pas înapoi şi vru să-l oprească şi pe George să se apropie de lada. Uriaşul însă, nu-l luă în seamă şi mai trânti repede două baloturi, lăsând lada liberă. O traseră apoi în mijlocul calei.

Începu să ciocănească lada pe toate laturile, pe urmă în capac, întrebând cu glas tare dacă se află cineva înăuntru. Nu-i răspunse însă nimeni şi când George se aplecă şi lipi urechea de capac, nu se mai auzi nimic.

Petre cerceta capacul cu amănunţime. Era înşurubat pe dinafara şi se putea deschide lesne. Căpitanul îi făcu semn să-l deşurubeze, desi se aşteptau să vadă ceva grozav. Când fu să-l ridice, Petre se codi. George îl dădu atunci la o parte şi scoase cel din urma şurub, apoi toţi trei se opintiră să ridice capacul, care părea să fie foarte greu. Căpitanul Farrow credea că va găsi în ladă un om viu sau mort, George vreun animal ţinut în captivitate, numai Petre se aştepta la ceva înfiorător – ce? – nu ştia nici el singur.

Îndată ce capacul fu ridicat, se uitară repede în ladă, dar… lada era goală!

Băgară de seamă însă că fusese ceva în ea. Pereţii erau plini de

nişte bale lipicioase care se prelingeau încă pe ei şi părerea lui George că aici fusese închis un animal trebui să fi fost cea adevărată.

Lada era lungă de vreo doi metri şi lată numai de o jumătate de metru, astfel că un mort ar fi încăput destul de bine înăuntru. Să fi fost înşelat căpitanul vasului când i s-a adus lada pe bord? Sau, poate, cineva vroia să introducă aici ceva cu un anumit scop? Căpitanului Farrow îi veniră în minte tertipurile piraţilor din zilele noastre, care se slujesc adesea de astfel de mijloace. Se lăsă într-adins închişi într-o ladă astfel întocmită ca să se poată deschide lesne pe din lăuntru. Odată în cala unui vapor, pot foarte uşor jefui încărcătura de valoare a vasului. Ajunşi apoi la locul de destinaţie, lăzile sunt predate fără nici o greutate adresantului şi abia mai târziu păgubaşii îşi dau seama că au fost prădaţi. Cercetările nu duc la nici un rezultat, aceşti piraţi moderni fac aşa ca lăzile cu pricina să nu fie supuse vămuirii, altminteri pungăşia ar ieşi ia iveală.

Farrow examina cu băgare de seamă lada, dar se încredinţă repede că nu putea fi deschisă pe dinăuntru, ci slujise numai pentru ascunzătoare unei vietăţi oarecare, mai degrabă unor şerpi, judecând după balele lăsate acolo.

Unde erau însă acum şerpii?

George se duse cu Petre la locul unde stătuse înainte lada şi deşi de acolo venise ciocănitul şi şuierăturile, nu văzură nimic. În baloturi nu putea fi ascuns în nici un caz cineva, cercetară şi celelalte unghere ale calei, dar nici acolo nu găsiră nimic. Lăzile erau bine bătute, unele aveau chiar cercuri de fier. Ar fi trebuit să le deschidă pe toate şi asta n-ar fi ţinut prea mult.

Tocmai vroia George să se înţeleagă asupra acestui lucru cu tatăl său, când se auzi gălăgie pe punte, ţipete şi tropăituri de picioare, ca şi când marinarii fugeau speriaţi în toate părţile. Alergară toţi sus, lăsând aici lucrurile baltă şi uşa deschisă. Când fura pe punte văzură pe cei cinci marinari lângă parapet şi zgâindu-se la catarge.

Se uitară şi ei într-acolo. Zăriră în vârf o făptură mică şi negricioasă. Farrow îşi aminti îndată de însemnările căpitanului care pomenea de un „spiriduş” pe care-l văzuse eu ochii lui. Deşi îl vedeau acum şi Farrow şi George, nu credeau în astfel de fleacuri.

Petre, însă, părea tot atât de înspăimântat ca şi camarazii săi.

Tânărul trase revolverul de la brâu şi-l îndreptă în sus. Vroia să strige întâi făpturii aceleia ciudate să coboare şi dacă nu va asculta, să tragă. Înainte, însă, de a deschide gura, arătarea pieri ca-n pământ.

Căpitanul şi George alergară îndată la catargul din mijloc în vârful căruia stătuse până atunci nălucă, dar deşi luminau în sus cu lămpile de buzunar, nu descoperiră nimic.

Deodată ţâşni de pe submarin reflectorul; auzind larma de pe bric, Rindow se gândi să se slujească de reflector pentru a vedea ce se

petrece. Dar nici la lumina orbitoare a acestuia nu se vedea unde s-ar fi putut ascunde făptură aceea ciudată, deşi toţi o zărirăm desluşit cu o clipa în urmă.

— Nu mai pricep nimic, George! zise Farrow, în şoaptă, fiului sau. Atât de repede nu poate coborî cineva de acolo sus. Daca făptura aia ar fi sării în apă, am fi auzit plescăitul. Ne aflam într-adevăr în faţa unui fapt pe care mintea noastră nu-l poate cuprinde.

— Totuşi, trebuie să fie o explicaţie, tată. Ştim doar bine că spiriduşul nu există.

— Drept să-ţi spun, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei ce-am văzut, n-aş crede. Acum îmi dau seama că nu te-ai înşelat când spuneai de umbra aceea de la prora bricului. Se petrece ceva aici ce trebuie lămurit neapărat. N-are nici un rost să mai ţie Rindow reflectorul aprins, căci ne-am putea pomeni cu francezii peste noi. Fă-i semn să întrerupă reflectorul.

George plecă să transmită ordinul. Deoarece Petre se dusese la ceilalţi camarazi ca să-i liniştească, Farrow rămase singur lângă catarg. Ţinea lampa de buzunar în mana şi lumina când în sus, când în juru-i. Era şi el cuprins de o nelinişte ciudată.

Să coboare iar în cală ca să urmeze cercetările n-avea acum nici un rost. Mai bine era s-aştepte până dimineaţa, mai ales că nu mai era mult până atunci. La lumina zilei lucrurile par mai puţin înfiorătoare şi cu siguranţă că stafiile se feresc atunci de oameni.

George stătea cu Petre lângă parapet şi amândoi căutau să liniştească pe camarazi, ştia el bine că aceştia se vor supune, fără să crâcnească ordinelor căpitanului, dar cu teama în suflet, căci văzuseră toţi spiriduşul din vârful catargului.

O veche legendă spune că un astfel de spiriduş se arată totdeauna marinarilor unui vas care e să se scufunde. Nu e vorbă, asta se şi adevereşte uneori, căci oamenilor nu le mai e gândul la treabă şi fac toate anapoda.

Căpitanul Farrow mai puse încă zece oameni din echipaj să păzească bricul, împrăştiaţi pe punte cu lămpile de buzunar aprinse în mână. Nu le prea venea lor la socoteală, n-aveau încotro însă. Le-ar fi plăcut mai bine să se afle pe submarinul lor, tocmai în fundul apei, decât aici deasupra cu spaima în suflet.

George veni iar la tatăl său şi-şi dădu părerea că ar fi bine să cerceteze mai departe cala vasului unde auziseră şuieratul şi ciocăniturile. Nu se poate să nu găsească pricina.

— S-aşteptam mai bine până dimineaţa, George. Oamenii sunt încă atât de înspăimântaţi de cele văzute, că nu-s bucuros să-i las singuri, răspunse căpitanul Farrow.

— Dar daca vine vreun vapor străin vom fi nevoiţi să plecam, fără să fi descoperit taina. Eu voi cobora cu Petre să urmez cercetările,

poate tot găsesc ceva. Tu ramai aici sus cu oamenii noştri, e singurul mijloc de a-i linişti.

— Fi însă cu băgare de seamă, George! Îndată ce vei vedea primejdia, trage fără să mai pregeţi o clipă. Cum voi auzi împuşcătura, voi alerga cu vreo câţiva de-ai noştri în ajutorul tău. Eu rămân deocamdată să supraveghez până la ziuă puntea.

— Îţi făgăduiesc că voi fi prevăzător. Nădăjduiesc să aflu în curând taina acestui vas. Poate tot izbutim să-l găsim pe căpitan şi să-i predăm bricul. Stafii şi strigoi ştii şi tu că nu există. Aici trebuie să fie cineva care urmăreşte un anumit scop şi o să-i dam noi de rost. Dacă peste un ceas nu mai sunt îndărăt, vino de mă caută!

Cu inima strânsă de o presimţire neagră, lăsă căpitanul pe fiul său să plece. L-ar fi însoţii bucuros, dar trebuia să rămână cineva pe punte ca dacă s-ar fi arătat iar făptura aceea misterioasă, să aibă cine linişti pe marinari pentru a nu-i lăsa să facă vreo prostie.

George făcu lui Petre semn şi porni să coboare iarăşi scăriţa îngustă care duce în cală. Petre nu şovăi o clipă să-l urmeze:

Când fura din nou jos, George ramase uluit. Se cunoştea bine că în lipsa lor mai fusese cineva aici, caci câteva baloturi erau mutate de la locul unde stătuseră înainte.

În fund, unde fusese lada cu pricina, două baloturi erau împinse la o parte. Lui George i se păru lucrul acesta atât de ciudat încât arătă într-acolo. Petre înţelese. Mâna i se încleştă mai bine pe patul revolverului. Dacă existau într-adevăr strigoi aici pe bric le va arăta el!

George stătu să chibzuiască. Înainte de toate trebuia să cerceteze cele două baloturi; îşi spunea că degeaba nu fuseseră ele mutate din loc. Nu cuteza să vorbească, bănuind că sunt spionaţi de cineva care le-ar putea pune beţe roate pe urma.

O clipă numai şovăi tânărul. Ajutat apoi de Petre, trânti balotul alături şi… văzură înaintea lor o gaură în peretele vasului, care nu fusese până adineauri. Se cunoştea că gaura era făcută de o mână nedibace.

Era atât de îngustă, încât numai un om foarte subţire ar fi putut trece prin ea şi încă foarte greu. Petre în nici un caz. George se gândi îndată la stârpitura pe care o zăriseră în vârful catargului şi bănui numaidecât că e vorba de un pitic care se ascundea lesne aici în cală. Dar dacă e atât de mic pentru ce îi trebuia lada aceea mare? Şi ce rost aveau urmele de bale? Să fi strecurat el şerpi pe vas ca să ucidă pe marinarii bricului?

Totuşi şuieratul acela ciudat nu putea veni de la un şarpe, suna cu totul altfel. În acelaşi timp George îşi dădu seama ca ţipetele pe punte se auziseră pe când goleau aici locul şi-l văzuseră pe pitic în vârful catargului cu puţin înainte de a cobora ei. Când a avut timp să vie şi

să dea la o parte balotul din dreptul găurii? Şi de ce o lăsa liberă în loc s-o astupe la loc?

Gândurile acestea i se încrucişară lui George cu iuţeala fulgerului în minte, pe când lumina cu lampa lui de buzunar în josul deschizăturii. Băgă de seamă că între peretele calei şi al vasului era lăsat un spaţiu strâmt, probabil pentru a împiedica umezeala să pătrundă la mărfuri.

George chibzui dacă n-ar fi bine să intre în gaura. Cu mare greu ar fi reuşit, despre Petre însă nici vorba nu putea fi. Şi-apoi, se putea să dea acolo peste vreun potrivnic primejdios căruia îi era mai lesne să se mişte în spaţiul acela îngust, decât i-ar fi tot cu putinţă.

În orice caz va încerca să-şi arunce niţel ochii înăuntru. Cel ce făcuse gaura trebuia să mai aibă o ieşire pe undeva, căci prin uşa nu putuse intra, l-ar fi văzut doar.

George se lăsă binişor în genunchi şi făcu semn lui Petre să privească în juru-i pentru a nu fi atacaţi pe la spate. Înainte însă de a vârî capul în gaură, mai lumină odată înăuntru ca să-şi dea cel puţin seamă daca se vede ceva.

Aici domnea linişte, nimic nu se mişca, nu se aflau nici măcar şobolanii care se aţin de obicei pe acolo. Zări însă urme pe pereţii din afară, smoliţi cu catran pe dinăuntru va şi când cineva se slujea adesea de calea asta. Unde se sfârşeau urmele nu putea să-şi dea seamă.

Ştiind că e apărat în spate, George încercă să se strecoare în gaură. Fiind subţirel la trup izbuti fără prea multă greutate. Îl cuprinse însă un simţimânt ciudat când porni înainte pe gangul acela îngust.

Petre vru să-l împiedece de la pasul acesta îndrăzneţ, deoarece nu-i era cu putinţă să-l însoţească, dar el îl linişti cu un gest şi-şi văzu de drum. Bietul Petre avea acum de furcă. Trebuia să supravegheze cala şi în acelaşi timp pe George, care se îndepărta tot mai mult pe gang. Dacă va vedea că tânărul e în primejdie, ştia el ce are de făcut: cu puterea lui uriaşă va sfărâma peretele de scânduri ca s-alerge în ajutorul odorului său.

Şi nici măcar nu bănuia ce primejdie îl aştepta pe George!

Acesta păşea cu băgare de seamă tot înainte. Uneori îi aluneca mâna cu care se sprijinea de peretele lucios, dar îşi regăsea repede echilibrul. Mersese atât cât crezu el că a ajuns dedesubtul prorei când deodată, urmele dispărură.

Lăsă lumina lămpii Să se răsfrângă pe peretele dinafară. Văzu şi aici un capac pe care îl putu deschide lesne. Cât p-aci să-i scape un ţipăt de mirare când se pomeni în cabina căpitanului. Înţelese acum că avea de-a face cu un om în carne şi oase, nu cu o stafie care plănuia ceva în paguba vasului. Poate că scopul pe care îl urmărea era să silească pe marinari să părăsească bricul. Dar ce putea face singur fără echipaj?

Aici era taina pe care vroia George să-l lămurească.

Se apropiă de patul comandantului şi lumină cu lampa de buzunar

în juru-i. Ce rost avea gaura care ducea în cabină? Avea pare de gând omul acela misterios să jefuiască pe căpitan?

George căuta cu înfrigurare în minte motivul. Pierdut în gânduri se lăsă pe pat. Simţi cât mişcă sub el ceva. Dintr-o săritură fu în picioare şi trase jos plapuma.

Văzu cu spaimă un şarpe enorm care se târa încet spre el, scoţând în acelaşi timp şuieratul acela ciudat. Era un anaconda uriaş lung de vreo şapte metri şi gros de patruzeci de centimetri în circumferinţă. Stătuse încolăcit în patul căpitanului şi probabil că dormise pana atunci. Poate că se afla mai de mult acolo, de când cercetaseră ei cabina, dar nu-i trecuse nimănui prin gând să caute în pat.

George vru să sară în laturi. Se poticni însă şi căzu. Cu o repeziciune uimitoare de care nu l-ar fi crezut în stare, şarpele se repezi la George şi începu să i se încolăcească în jurul trupului, înainte de a fi avut tânărul timpul să se ridice de jos.

Lampa îi scăpase din mână şi cum nu mai putea mişca braţele, se crezu pierdut. Deşi muşcătura unui anaconda nu e veninoasă, şarpele acesta poate zdrobi lesne un om cu puterea lui uriaşă.

Cu un ţipăt deznădăjduit George vru să dea de veste lui Petre unde se află. După câteva clipe nu-i mai putea ieşi nici un sunet din gâtlej, căci strânsoarea şarpelui devenea tot mai puternică şi ameninţa să-i strivească pieptul.

Simţea cum se înăbuşe din ce în ce, când auzi de pe punte strigăte şi paşi grăbiţi; apoi uşa cabinei fu smucită aproape din balamale şi Petre apăru în prag. Dintr-o săritură, uriaşul fu lângă el. Cu mâinile sale puternice descleştă fălcile şarpelui şi-i căscă botul. Acesta e cel mai bun mijloc în astfel de cazuri, când e vorba de un anaconda. George simţi numaidecât strânsoarea slăbind şi se putu mişca mai în voie. Cu iuţeala fulgerului trase pumnalul de la brâu şi dintr-o lovitură, reteză capul primejdioasei târâtoare. Totuşi, trebuiră să sară repede în lături, căci trupul şarpelui începu să se zbată cu furie şi îi putea doborî la pământ. În cele din urmă zvârcolirile încetară şi anaconda îşi dădu sufletul. George strângea cu recunoştinţă mâna uriaşului tocmai în clipa când intra pe uşa tatăl său cu doctorul Bertram. La vederea şarpelui enorm, rămaseră încremeniţi. Nu-şi puteau da seamă cum ajunsese George aici, în cabina de la proră; văzuseră pe Petre trecând ca o vijelie pe punte, dar nu ştiau de ce alerga cu atâta grabă încoace.

Tânărul le istorisi păţania lui. Doctorul examina în vremea asta şarpele, clătinând de câteva ori capul. Apoi zise lui Farrow:

— Nu pricep cum a ajuns şarpele ăsta aici. Specia asta trăieşte numai în Lumea nouă şi va fi fost probabil comandată pentru vreo grădină zoologică – altă explicaţie nu e. Ca să se fi strecurat singur pe vas, nu-mi vine să cred!

— Acum înţeleg ce conţinea lada în care se spunea că ar fi un cadavru, răspunse căpitanul Farrow. Deoarece comandanţii nu s-ar îi învoit să transporte un şarpe viu pe bric, l-au păcălit în felul acesta. Nu ştiu însă cine a hrănit târâtoare, căci nemâncata nu putea trăi atâta timp.

— Făptura aceea ciudată pe care am zărit-o pe catarg, tată, îşi dădu părerea George. N-am sfârşit încă de cercetat vasul şi sunt sigur ca în cele din urmă tot vom pune mâna pe „spiriduş". Ar fi păcat să plecăm fără să fi dat de rostul acestei taine.

— Nici nu poate fi vorba să renunţăm. Mâine dimineaţă echipez bricul şi-l pun sub conducerea lui Petre. N-aş vrea să-l duc în vreun port până ce nu vom descoperi taina ce pluteşte în jurul lui. Poate că echipajul se afla în primejdie şi toată comedia asta cu stafii e numai o înşelătorie pusă la cale de nişte ticăloşi.

— Dar cine să aibă interesul de-a răpi echipajul şi să lase vasul în voia sorţii? întrebă, îngândurat, doctorul. Mie afacerea mi se pare foarte încâlcită şi mă tem că va trebui s-o lăsăm baltă.

— Încâlcită e ea, nu e vorbă, dragi doctore. Dacă însă pun mâine în mişcare bricul, cine îl poate opri? Hârtiile de bord sunt în regulă şi cât timp se află pe apă nu o să se sinchisească nimeni de el. N-am pierdut totuşi nădejdea că vom găsi în curând făptura aceea misterioasă care se aţine pe aici.

— Trebuie să fie un pitic, tată; zise George, lămurind întrucâtva motivele.

Căpitanul încuviinţă şi-i spuse să meargă acum sus, ca să explice şi marinarilor ce e cu „stafia". Vor recunoaşte şi ei, în cele din urma, că nu e nimic supranatural la mijloc, mai cu seamă când vor vedea leşul şarpelui.

Ieşiră pe punte; soarele tocmai răsărea. Acum, la lumina zilei, lucrurile nu mai păreau atât de sinistre. După ce George povesti marinarilor descoperirea pe care o făcuse în gangul din fundul vasului şi cele două găuri pe care şi le făcuse „stafia", oamenii raseră de spaima lor prostească. Înţeleseră şi ei că nu poate fi vorba decât de un pitic care era foarte dibaci la căţărat şi trebuie să fi coborât sprinten ca o maimuţă de a pierit fără să-l vadă cineva pe unde.

Căpitanul Farrow alese oamenii care să rămână pe bric. El-însuşi nu putea lipsi de pe submarin, dar pe George îl lăsă în tovărăşia lui Petre la cârmă. Socotea că tot va izbuti în cele din urmă să dea de pitic, deşi acesta cunoştea toate ungherele bricului şi ştia unde şi cum să se ascundă mai bine.

III
PIRAŢII DIN ZILELE NOASTRE

DUPĂ UN CEAS PETRE CU GEORGE şi încă zece marinari puseră maşinile în mişcare şi putură porni chiar în clipa când apărea în zare un vapor care venea de-a dreptul spre ei. Căpitanul Farrow, deşi avea de gând să rămână în preajma bricului, fu nevoit să se afunde, lăsă însă periscopul afară, ca să nu piardă din ochi vaporul.

Ciudat era că acesta părea să aibă ca ţintă bricul, deoarece când vasul coti spre Sud, vaporul făcu aceeaşi manevră. Petre, care stătea la cârmă şi conducea cu măiestrie bricul se mira de ceea ce vedea şi zise lui George:

— Să ştii, domnule George, că o să se întâmple ceva ciudat da tot. Cu vaporul ăla nu e lucru curat. Când mă gândesc la piticul de se ascunde aici, mai că-mi vine să cred că tocmai vaporul ăsta îl aştepta el. Nu o să le prea vină dumnealor la socoteală când ne-or vedea.

— S-ar putea să ai dreptate, Petre. Te pomeneşti că e vorba de vreo escrocherie îşi vor ia cu japca bricul. Să ne prefacem ca noi suntem stăpânit vasului, de făcut nu ne pot face nimic, iar de atacat iar nu, doar daca n-or fi nişte piraţi adevăraţi; dar chiar şi aşa să fie, tot nu mi-l pot lua, căci tata e pe aproape şi o să-i puna repede cu botul pe labe.

— Mă bucur de pe acum de mutra pe care au s-o facă – daca e adevărat ce crezi dumneata. Domnule George, cam ce socoti că au de gând?

— Mă, Petre, ştii ce mi-a trecut prin minte? Daca se află cumva căpitanul bricului cu oamenii săi pe vaporul acela şi vine să-şi ia îndărăt vasul?

— Vezi că noi nu-l cunoaştem pe căpitan şi înainte de a i-l preda, trebuie să fim siguri că e el. Drept e că s-ar putea să i se fi luat hârtiile de legitimare şi rămânem păcăliţi – răspunse, îngândurat, Petre.

— Lăsă că vorbesc eu cu ei şi nu izbutesc dumnealor să mă tragă aşa de uşor pe sfoară. A, uite că vaporul şi-a schimbat cursul. Vrea pesemne să se oprească din drum. Petre, să ştii că nu e lucru curat la mijloc – cum spuneai tu adineauri.

Vaporul trebuie să fi avut motoare minunate, căci îi ajunse cu o iuţeală uimitoare.

— Ei, camarazi, încotro? strigă cineva de pe puntea lui. Ăsta e bricul căpitanului James Holten?

— Da, dar căpitanul nu se află acum pe bord, răspunse Petre prin megafon. Dv. ce doriţi?

— Am fost trimişi încoace deoarece James Holten susţine că vasul i-a fost luat de piraţi. Aşadar, predaţi-ne bricul şi duceţi-vă pe urmă încotro veţi vedea cu ochii.

— Nici prin gând nu-mi trece – răspunse Petre – nu predau vasul decât în mâinile lui James Holten. Noi am găsit bricul părăsit în larg, l-am echipat şi acum îi ducem în cel mai apropiat port. Dar voi cine

sunteţi că vă interesaţi atâta de vasul lui Holten?

— James Holten e la noi pe bord! Dacă nu ne predaţi bricul de bunăvoie, vă vom sili s-o faceţi. Se pare că sunteţi piraţi.

— Tot ce se poate, de aceea te-aş sfătui să nu te pui cu noi. Dacă James Holten e pe bord, să se arate şi-i vom preda îndărăt bricul.

— Uite-l aici! şi cei ce vorbise arătă spre un bărbat care stătea lângă el. Are asupră-i hârtiile cu care se poate legitima.

— Nu e nevoie. Omul ăsta nu e James Holten, măcar că are hârtiile lui. Îl cunosc foarte bine pe Holten şi după cum ţi-am mai spus, nu predau altcuiva decât lui în persoană vasul.

— Predaţi vasul de bunăvoie, altminteri avem noi mijloace să vă silim! strigă celălalt, cu manie. Sunteţi nişte piraţi şi…

— Ţi-am mai spus doar că s-ar putea să fim – îi curmă Petre vorba – mi se pare că dv. căutaţi un pitic pe care l-am spânzurat azi dimineaţă, fiindcă vroia să pună şarpele lui uriaş să ne omoare.

Omul de pe vapor scoase o înjurătură, apoi dădu un ordin scurt şi vasul se puse iar în mişcare. Vroia, probabil, să ciocnească bricul.

Petre, care urmărea cu încordare tot ce pe petrecea pe puntea vaporului, văzu deodată pe cârmaci privind uluit la roata ce nu mai funcţiona. Pesemne că lanţul cârmei se rupsese brusc.

Striga ceva omului care vorbise până atunci; acesta alerga la el înjurând de zor. Cei de pe bord nu ştiau ce să facă. Vaporul rămăsese fără cârmă şi până să se repare stricăciunea, bricul va fi departe.

Acesta se şi depărtă cu toate pânzele întinse, lăsând vaporul în locul unde se oprise. George şi Petre ştiau cine făcuse pozna şi se bucurau ca doi copii.

— Acum înţeleg ce s-a întâmplat – zise George lui Petre – bănuiesc însă că echipajul bricului se află pe vapor, care, probabil, i-a salvat mai întâi, chipurile, de la înec şi pe urma i-a luat prizonieri. După ce ar fi jefuit încărcătura, ar fi lăsat o barcă de salvare pe apa, i-ar fi îngrămădit pe căpitan şi pe marinarii în ea şi le-ar fi dat drumul – deci un sistem de pirateria foarte modernă.

— Dar le-am încurcat noi socotelile, d-le George. Mă mir numai de ce domnul căpitan n-a ieşit la suprafaţă ca să libereze pe prizonieri.

— Pentru că nu ştim încă nimic hotărât, Petre, să vezi însă că „Dox”-ul nostru o să se ivească îndată ca să ne dea vesti importante. Eu m-aş fi întors bucuros din drum ca să mă răfuiesc singur cu aceşti piraţi moderni, care nu se tem să se ferate în orice port, fiindcă nu se poate dovedi nimic împotriva lor.

— Lasă că acum li s-a înfundat, domnule George. A, uite că domnul căpitan al nostru iese la suprafaţă, pesemne vrea să ne spună ceva.

La depărtare de vreo douăzeci de metri „Dox”-ul ieşea din apă. Se deschise îndată capacul turnului şi căpitanul Farrow apăru pe punte, urmat de Rindow. Submarinul se alătură de bric şi căpitanul strigă

fiului său:

— George, cotiţi mai spre miazăzi şi aţineţi-vă până pe-nserat pe acolo! În vremea asta eu o să ţin sub observaţie vaporul, poate izbutesc să-i aflu ascunzătoarea, căci nu cred ca echipajul bricului să fie pe bordul sau. N-ar avea nici un rost să-l atacăm acum, deoarece n-aveam nici o dovadă împotriva lui. După ce s-o repara stricăciunea, îl vom urmări pe furiş. Cum voi şti unde se ascunde, viu să te iau. Comanda bricului va trece în mâinile lui Kard. Aşa dar, ne-am înţeles. Cutreieraţi peste zi marea prin apropiere, feriţi-vă însă de a fi văzuţi!

După ce aruncară peste bord leşul şarpelui, George se aşeză la birou, în cabina comandantului şi se apucă să cerceteze iar sertarele. Găsi în cel din mijloc hârtii importante aşezate cu rânduială, dar în afară de carnetul cu însemnări nu mai era nimic care să dea vreo lămurire asupra dispariţiei echipajului. Necăjit, George împinse la loc sertarul şi se uită mirat în juru-i.

Ştia ca Petre ieşise din cabină şi se afla singur, dar avu deodată presimţirea că-l pândeşte o primejdie. Când întoarse capul, văzu pe pitic lângă el. Acesta duse cu iuţeala fulgerului o ţeava la gură şi suflă din ea ceva.

George abia avu timp să întindă mana ca să se apere; îi pătrunse în carne o otravă şi simţi o durere arzătoare. Vru să tragă revolverul de la brâu, crezând ca piticul nu-l mai poate scapă, dar nu mai fu în stare să mişte un mădular. Tot trupul îi era ca împietrit. Îl fulgera gândul ca piticul îl paralizase, caci nici măcar gura nu o mai putea deschide pentru a putea striga după ajutor.

Stârpitura îi şuieră în faţă, într-o engleza stâlcita:

— Stafia vaporului vă va ucide pe toţi. Mai ai trei minute de trăit. Otrava pe care o ai acum în trup nu omoară, dar peste trei minute o să-ţi dau alta care ucide pe loc. Pe urma, vin ceilalţi la rând şi Sebento va fi iar stăpân pe vas.

Singurul lucru ce află acum George era ca otrava nu e ucigătoare. Producea numai o stare de împietrire care dispărea cu timpul. Daca venea Petre la vreme, mai putea fi salvat.

Dar piticul cel fioros luă altă ţeavă şi rânjind ca o fiară, o duse la gură.

În clipa aceea apăru Petre în uşă; înţelese îndată cum stau lucrurile. Dintr-o săritură fu lângă pitic şi-i dădu peste mâna.

Vru apoi să-nhaţe, stârpitura însă era mai sprintena decât el. Se smuci din mâinile uriaşului şi pieri prin deschizătura din perete. Din păcate, Petre nu se putea lua după el, strigă însă pe un camarad ca, în vreme ce va încerca să-l readucă în simţiri pe George, celălalt să păzească deschizătura din perete.

Tânărul nu se putea mişca. Ochii îi erau sticloşi ca la morţi. Petre

crezu că odorul său e mort şi disperarea lui nu mai cunoştea margini. Se învârtea ca nebun prin cabina, făcându-şi imputări că-l lăsase singur.

Lui George îi era milă de el şi se gândea de pe acum la bucuria pe care o va simţi credinciosul său camarad când îl va vedea „înviat din morţi”.

Uriaşul trimise pe marinarul care venise să păzească deschizătura, să spună celor de pe punte că George căzuse victima unui atac mişelesc şi să pândească toţi pe pitic. Amarnic va răzbuna uriaşul moartea tânărului său stăpân…

Îl culcase în patul căpitanului şi-l acoperise cu plapuma. Cu lacrimile în ochi se aşeză la birou. Nu se va mişca de aici nici o clipă, căci piticul s-ar putea ivi din moment în moment şi nu vroia să-l scape iar din mână. Privea ţintă la deschizătura din fund aşteptând cu înfrigurare să dea ochii cu el.

Vestea morţii lui George îi îndureră pe toţi camarazii ce erau pe bric. Când aflară însă cine fusese ucigaşul, îi cuprinse o furie grozava împotriva piticului. Să le fi căzut atunci în mână l-ar fi sfâşiat, nu alta. Veniră să-i vadă şi ei pe George. Uriaşul dădu la o parte plapuma.

— Trăieşte, Petre! strigară ei, cu bucurie. A deschis ochii… Ai văzut?

Da, văzuse. Împinse pe camarazi în lături şi începu să pipăie pe „mort”. Îi simţi bătăile inimii, îl zgâlţâi cu putere ca să-l deştepte şi George mişcă niţel ochii, dându-i să înţeleagă ca e într-adevăr în viaţa. De vorbit nu putea încă, dar ştia de la pitic că în curând îşi va reveni pe deplin.

— Păcat că doctorul nostru nu e aici, ne-ar fi spus el ce să facem.

— Uite că a mişcat o mână, Petre, am văzut eu bine, zise unul din marinari.

— Şi eu, adăugă altul. Ba se uită la noi ca şi cum ne-ar vedea.

— Ura, domnul George trăieşte! strigară toţi într-un glas.

Tânărul clipi din ochi în semn de încuviinţare.

— Ai fost atacat de pitic, domnule George, îl lămuri Petre. Te simţi mai bine?

George clipi iar.

— Erai leşinat şi credeam ca ai murit. Cum îţi e acum.

Iarăşi o clipire. George simţi o furnicătură ciudată în tot trupul, apoi, deodată, se putu mişca în voie şi zise cu glas limpede:

— Slavă Domnului că a fost ceva trecător. Vă mulţumesc, camarazi, pentru devotamentul vostru şi credeţi-mă ca n-am să uit niciodată jalea care v-a cuprins când m-aţi crezut mort. Era numai o moarte aparentă şi auzeam tot ce se vorbea.

După ce marinarii plecară şi George rămase singur cu Petre, îi zise, mişcat:

— Camaradul meu credincios, pe tine moartea mea te-ar fi durut mai mult ca pe toţi. Lasă-mă să-ţi strâng mâna să-ţi mulţumesc pentru dragostea ta neţărmurită.

Uriaşul îşi şterse ochii fără să răspundă.

— Şi acum, Petre – urmă tânărul – trebuie să-l găsim neapărat pe pitic, altminteri cine ştie ce e în stare să mai facă. Nu se poate să piară aşa, ca-n pământ.

— Să scotocim tot vasul, domnule George! Trebuie să-l găsim.

— O să lăsăm doi camarazi în gang ca să nu ne mai poată scăpa pe acolo. Pe urmă răscolim pretutindeni fiecare colţişor ai bricului şi tot o să dăm noi de el.

George îşi revenise pe deplin şi când apăru pe punte, fu întâmpinat cu bucurie de toţii camarazii. Ţinură apoi sfat, fiecare primind instrucţiuni anumite. Doi din marinari fură postaţi în gang ca să supravegheze cele două deschizături.

Petre alese alţi doi oameni de încredere, pe care se putea bizui. Ceilalţi aveau însărcinarea să se împrăştie pe punte şi să păzească toate ieşirile.

Mai întâi se cercetă cu amănunţime partea din faţă a bricului. Deschiseră toate lăzile, toate dulapurile, cel mai mic lucru unde s-ar fi putut piti cineva. Nu găsiră însă nimic.

— Trebuie să fie la pupă – zise, cu hotărâre, Petre – aici nu e, totuşi să lăsăm un om de pază.

Aşa şi făcură. Când coborâră scăriţa care ducea la pupă, erau încredinţaţi că vor găsi aici ascunzătoarea piticului. Se apucară să cotrobăiască pretutindeni, dar degeaba; nimic şi iar nimic!

Mai rămăsese acum de cercetat cala vasului. Dacă stârpitura se mai afla pe bric numai aici putea să fie. De aceea George puse doi marinari vânjoşi să străjuiască mai cu seamă intrarea de la pupă în cală. Pe urmă ramase câtva timp în uşa şi privi cu încordare înăuntru.

Nimic nu se schimbase aici. Lăzile şi baloturile erau la locurile lor. O schimbare i-ar fi bătut îndată la ochi.

După o cercetare de jumătate de ceas nu găsiră însă nimic.

— Zău dacă înţeleg ce poate să fie… mormăi cu necaz Petre. Mai că aş crede că piticul a sărit peste bord în apă.

— Uitaţi că n-am căutat încă în lăzile şi baloturile de aici, Petre. S-ar putea prea bine să se fi ascuns într-una din ele – răspunse George.

— Păi dacă le deschidem au să se supere proprietarii mărfurilor.

— Nu mă sinchisesc eu de asta. Sunt doar în joc vieţi omeneşti. Şi apoi n-avem pe urma decât să închidem pe urmă lăzile la loc, fără să se bage de seamă că a umblat cineva la ele. Să începem!

Se apucară să scoată cuiele unei lăzi mai mari. Nu găsiră în ea decât porţelanuri cu destinaţia, pentru India. Bătură cuiele la loc.

Înainte însă de a trece la alta, lui George îi veni o idee. Alerga

urmat de Petre, care nu-l mai slăbea o clipa din ochi, la cabina căpitanului şi căută în sertarul biroului registrul cu mărfurile de transport. Îl găsi repede şi se întoarse cu el în magazia vasului. Fiecare lada şi balot era trecuta cu un număr în registru; putea deci afla îndată cine era expeditorul.

Citi cu luare aminte întreaga listă. Deodată, un nume îi atrase atenţia. Un oarecare Colimes, negustor în Sidney, expedia o ladă cu păsări împăiate. Lada aceasta fusese adusă cea din urmă pe bord şi George era încredinţat că numai în ea se putuse ascunde piticul. Trebuie să fi avut o încuietoare secretă ca să se poată deschide lesne pe una din laturi, fără să fie nevoie de ridicat capacul. În timpul drumului piticul putea ieşi din ladă, să fure lucrurile de preţ din celelalte şi să le închidă în lada lui. Scopul piraţilor era ca piticul să se arate din când în când pentru a înspăimânta pe marinari, ca aceştia să părăsească vasul şi să vină ei pe urmă să-l jefuiască.

Numai aşa îşi închipuia George planul banditilor.

IV
STAFIA BRICULUI SE ARATĂ IAR

CĂUTARĂ ÎN GRABĂ LADA CU PRICINĂ şi o traseră mai la lumină. George o cercetă cu amănunţime pe dinafară, dar nu găsi nici o deschizătură secretă, aşa că dădu ordin să se ridice capacul.

Când se uitară înăuntru nu găsiră decât marfa trecută în fracht. O închiseră la loc. Şi iarăşi citi George lista, de astă dată cu şi mai mare luare-aminte. Ochii i se opreau a mereu pe „Păsări împăiate". Nu-i venea să-şi creadă că s-a înşelat. Nu mai avea nici un rost să deschidă acum toate lăzile. Cele mai multe veneau din America de Sud. Deodată ti trecu prin minte de lada cu şarpele. Puse pe Petre să-i spună numărul de predare şi-l căută pe listă. Lada era expediată tot din Australia. Conţinutul ei? „O statuie". Dar numele trimiţătorului nu era acelaşi cu al „Păsărilor împăiate", desi amândouă lăzile fuseseră predate în Sidney. Ce era de făcut? Să le deschidă pe toate?

Petre, stătea lângă el şi părea să-i fi ghicit gândul, zise:

— Domnule George, n-are nici un rost să le deschidem şi pe celelalte. Am eu alt plan. Piticul nu poate fi ascuns decât aici. Când se va înnopta, să ne pitim undeva pe aproape şi să-l pândim prin întuneric. Să stăm însă liniştiţi ca să nu ne simtă şi îndată ce se va ivi, s-aprindem repede lămpile de buzunar. Sunt încredinţat că în felul ăsta nu ne mai poate scăpa.

— Ideea este foarte bună – răspunse George, tot în şoaptă – ne vom strecura prin cabina căpitanului, în gang, până aici şi să aşteptăm să se ivească piticul. Acum să ne prefacem că am renunţat de a mai căuta degeaba.

Era vremea prânzului şi George se dăduse cu camarazii pe punte. Nu le spuse însă ce, plănuise cu Petre. Se temea că piticul îi va spiona şi va afla ce puneau la cale. Primejdia ar fi fost atunci şi mai mare, căci puteau fi nimeriţi de vreo ţeava otrăvită, de care nu s-ar fi putut feri pe întuneric.

În vremea asta bricul ajunsese la locul de întâlnire propus de căpitanul Farrow. Trebuia totuşi să se aţină prin preajmă şi abia după ce se va înnopta să se puna în legătură cu submarinul. Cum până atunci n-aveau nimic de făcut, George propuse să stea la masa, pe urmă să se culce fiecare cu schimbul pentru a fi odihniţi la noapte, când prevedeau că nu va fi timp de dormit.

Fireşte că paza trebuia să fie acum tot atât de straşnică, deoarece piticul ar putea să facă din nou vreo năzbâtie de-a lui.

George se simţea de asemenea foarte obosit şi se culca. Se-nţelege ca Petre nu-l slăbea o clipa, de teama să nu i se întâmple iar ceva. Era într-adevăr de neînţeles cum atâţia oameni voinici nu puteau veni de hac unei stârpituri.

Trecu după-amiaza când George se deşteptă pe înserat, fu foarte necăjit că Petre îl lăsase să doarmă atâta. În vremea asta, bricul se apropiase din nou de locul de întâlnire.

După ce se înnopta bine George făcu semn lui Petre să-l urmeze. Intrară în cabina căpitanului şi se furişară de acolo în gangul care ducea în magazia vasului. Se fereau să facă zgomot, pentru a nu fi simţiţi de pitic. În cala se aşezară pe două lăzi pregătite dinainte şi aşteptară.

Trecură vreo două ceasuri când deodată George împinse cu cotul pe Petre. Nu era nevoie, căci şi acesta desluşise nişte zgomote uşoare, urmate de un ţăcănit metalic, ca şi când s-ar fi tras un zăvor. Îndată se auzi ceva târându-se spre locul unde se aflau ei.

George ţinea revolverul pregătit. Era hotărât să tragă dacă, ar vedea că piticul vrea s-o ia din nou la fugă. În mâna stângă lampa de buzunar aştepta clipa să-şi ţâşnească lumina.

O apăsare şi… la razele ei orbitoare George văzu la nici doi metri de el pe pitic, care-l privea speriat. Vru să-i strige să nu se mişte ca trage, dar nu mai avu când. Stârpitura făcu o mişcare fulgerătoare cu mâna şi în clipa următoare camarazii se pomeniră cu un pumn de nisip în obraz, ceea ce-l făcu să închidă ochii. Apăsară ei, nu e vorbă, pe trăgaci, piticul însă apucase să sară în lături şi să dispară după una din lăzi.

George trebui să-şi frece de zor ochii, căci îl usturau grozav din pricina nisipului care aproape îi orbise. Se căzni pe cât putu să-i deschidă şi când izbuti, piticul nu mai era acolo. Deodată uşa fu smucită cu putere şi marinarii, care auziseră împuşcăturile şi credeau pe George şi Petre în primejdie, dădură buzna înăuntru.

Ajutaţi de ei, cei doi camarazi putură urca scăriţa care ducea pe punte, unde îşi spălară bine ochii. Când se întoarseră în cală, nu-l găsiră nicăieri pe pitic. Părea să fi dispărut de pe bric. Pe când rostogoleau nişte lăzi, auziră de pe punte strigatul „Foc!”.

Într-o clipă fură sus. La prora se vedea înălţându-se o tromba groasa de fum pe care vântul o împrăştia. Câţiva marinari, care încercaseră să se apropie ca să stingă focul, se dădură îndărăt, caci fumul ameninţa să-i înăbuşe. Nici n-aveau măcar ceva la îndemână pentru a stinge vâlvătaia. Abia după ce George, cre nu-şi pierduse cumpătul, le aduse aminte de pompe, se gândiră să se slujească de ele. Dar băgară de seamă repede că maţul era tăiat – probabil într-adins.

Pesemne că piticul, văzând că nu-şi poate duce la îndeplinire planul lui drăcesc, vroia să distrugă vasul. De stins focul nu mai putea fi vorba şi dacă nu sosea la timp submarinul, vor trebui să se folosească de bărcile de salvare.

George puse să fie cercetate îndată. Văzură însă cu groază că la fiecare barcă se scosese o scândură de la fund şi nu puteau fi reparate la iuţeală. Altă scăpare decât submarinul nu mai aveau, deoarece nu era nici un colac de salvare pe bord. Va sosi oare „Dox”-ul la vreme?

Incendiul la proră mistui repede puntea şi limbi mari de foc se înălţau înfricoşătoare spre cer. Ba se mai stârnise şi un vânt puternic, care împrăştia flăcările pe toată puntea. Petre trecuse la cârmă şi trebui toată dibăcia lui de bun cârmaci pentru a întoarce astfel vasul, ca flăcările să nu ajungă la pânze. Ca să le strângă nu mai avea nici un rost, deoarece dacă focul se va întindă pe dedesubt, bricul tot se va scufunda.

Trecu un sfert de ceas de îngrijorare neînchipuită. Deodată ţâşni lumina unui reflector peste apă şi lumină puntea ca ziua; George chiui de bucurie şi arătă cu mana drept înainte, unde apăruse submarinul. Acum erau salvaţi – dar nu mai puteau face mic pentru împiedica scufundarea bricului. „Dox”-ul se apropia cu iuţeală. Când fu lângă bric, marinarii vrură să sară pe puntea lui, dar căpitanul Farrow îi opri şi trimise alţi zece marinari de-ai săi prevăzuţi cu măşti împotriva fumului şi pompe de stins focul.

George înţelese că tatăl său vrea să salveze bricul cu orice preţ. Sau cel puţin parte din încărcătură.

Abia după un ceas se putu vedea efectul. Focul răzbătuse în cabina căpitanului şi nu mai rămăsese nimic din ea, de asemenea nici din celelalte încăperi. Vasul, care era probabil asigurat pe o sumă destul de mare, trebuia dus în cel mai apropiat port, pentru a fi examinat în şantier.

Peste încă un ceas focul fu stins de tot. George istorisi tatălui său întâmplările prin care trecuse şi fu nevoit să mărturisească, oarecum stingherit, că nu izbutise să puna mâna pe pitic.

În vreme ce fiul său fusese în primejdia de moarte, Farrow ţinuse sub supraveghere vaporul cel misterios. El fusese acela care îi tăiase pe sub apă lanţul cârmei. Reparaţia ţinuse patru ceasuri încheiate, totuşi vaporul nu putea fi încă bine cârmit.

Înaintase foarte încet până la o mică insulă de lângă coastă, care avea un golf minunat pentru acostare, încolo părea să fie pustie, deoarece era toată numai din stânci colţuroase şi sfârtecate. Aici coborâri piraţii pe uscat şi pieriră în vălmăşagul de stânci. Căpitanul Farrow bănui că pe Insulă trebuie să fie ascunzătoarea.

Văzând ca nu se mai arata, înţelesese ca în noaptea asta nu vor mai întreprinde nimic şi pornise spre bric care se vedea în depărtare arzând.

— Nu eşti de părere să ne ducem să-i luăm prin surprindere? întrebi cu înfrigurare George pe tatăl său.

— Fireşte, dar cum facem să punem mâna pe pitic? Dacă vouă nu v-a fost cu putinţă, poate s-avem noi mai mult noroc. Să aruncam câteva granate cu gaze în încăperile de jos, apoi, după un ceas să-l căutăm şi trag nădejde că-l vom găsi.

— Minunat, tată! exclamă George cu însufleţire. Mie nu mi-a venit ideea. Nu e vorbă, nici n-aveam astfel de granate la noi.

— Bine, atunci să facem încercarea, Dă ordin la toţi ai noştri să treacă pe submarin, pe urmă tu cu Petre apucaţi-vă de treabă!

Băgaţi însă de seamă să n-o păţiţi!

George nu-şi mai găsea astâmpăr de nerăbdare.. Trimise pe marinari pe bordul „Dox”-ului, după ce strânseră mai întâi pânzele. Căpitanul Farrow vroia să remorcheze bricul şi să-l ducă la insula piraţilor, unde nădăjduia că va da de echipajul lui.

Nu mai rămăsese acum pe bric decât George şi Petre. Se înarmaseră cu trei granate de mana fiecare şi ca măsură prevedere îşi puseră şi măşti împotriva gazelor. Ia vreme ce Petre bombarda prora mistuită de foc, George le sparse pe celelalte trei la pupă, apoi fugiră repede pe submarin, de teamă să nu fie ameţiţi de gaze.

„Dox”-ul se puse în mişcare, târând după sine bricul. Abia după un ceas căpitanul dădu ordin ca submarinul să stopeze şi să se cerceteze bine bricul. Acum piticul nu mal putea fugi.

Dar spre mirarea tuturor, nu fu găsit nicăieri. Avea, pe semne, o ascunzătoare prea bine tăinuită, unde se refugia de câte ori era urmărit.

În cele din urmă îşi dădu seama şi Farrow ca tainiţa trebuie să fie în vreuna din lăzi; puse deci pe toţi oamenii de pe submarin să deschidă fiecare ladă în parte şi s-o închidă apoi îndată la loc.

Nici aşa nu făcură vreo ispravă. George, care mai căutase odată în lada cu „Păsări Împăiate”, nu se mai gândi la ea, dar când văzu că le fusese truda degeaba, se opri iar lângă ladă şi o privi mai cu atenţie.

Deodată strigă:

— Aici trebuie să fie.

— Dar bine, dragă, parcă spuneai că ai mai căutat aici, ar fi să ne pierdem vremea degeaba s-o mai deschidem – zise căpitanul.

— N-am căutat până la fund şi abia acum îmi dau seamă că a fost o mare greşeala din partea mea. S-ar putea ca lada să fie plină numai până la jumătate, restul să slujească drept ascunzătoare piticului.

— Tot ce se poate, mai ales ca a fost predata odată cu lada în care era şarpele şi vine tot din Sidney, Aşa dar, s-o deschidem repede caci aş vrea să ajungem cat mai curând la insula piraţilor.

Petre cu încă doi marinari se apucară de treabă. După ce ridicară capacul lăzii, scoaseră cu băgare de seama afară pasările împăiate care umpleau lada până la jumătate.

La fund, într-o despărţitura de scânduri ce se putea deschide pe dinăuntru, zăcea în nesimţire piticul. Petre îl trase afara şi ştia că nu se va deştepta până a doua zi, îl legă zdravăn de mâini şi de picioare.

Închiseră apoi lada la loc şi o ţintuiră în cuie. Pe pitic îl duse chiar Petre pe submarin şi-l încuie în arestul vasului.

V
RĂZBUNARE NEGUSTOREASCA

ACUM NIMIC NU-I MAI ÎMPEDICA să pornească mai departe spre insulă. Căpitanul Farrow şi făurise un plan cum va putea lua mai bine pe piraţi prin surprindere. Vroia să evite o vărsare de sânge, dar nu cunoştea cruţare dacă nemernicii aceia ar încerca vreo împotrivire.

La un ceas după miezul nopţii submarinul ajunse la insulă unde era ancorat şi vaporul. Farrow lăsase bricul în larg, sub supravegherea lui Kard şi înaintase încet „Dox”-ul în golf. Deoarece apa era destul de adâncă, submarinul putu pătrunde în golf fund, fără să fie văzut de sentinela care rămăsese pe vapor.

Când fu alături de vasul piraţilor, „Dox”-ul ieşise la suprafaţă. Cum se deschise capacul turnului, Petre sari sprinten ca o pisica pe puntea vasului şi pana să prindă de veste omul pus de pază, îl apucă pe la spate de beregată şi-l trânti jos. Omul îşi pierdu cunoştinţa şi nu mai putu scoate un ţipăt măcar. Fu legat burduf şi i se puse un calus în gura, ca să nu poată da alarma când se va deştepta. Altcineva nu se mai afla la bord. Vaporul fu cercetat cu amănunţime şi se găsiră hârtii de mare însemnătate. Căpitanul Farrow le duse la bord şi le încuie în biroul sau, pe urma porni însoţit de George, doctorul Bertram, Rindow, Petre şi zece marinari să caute bârlogul bandiţilor. Trebuia să-i ia repede, ca să nu le lase loc de împotrivire. George propuse să-i ameţească şi pe ei cu granate cu gaze, dar Farrow era de părere să nu recurgă la acest mijloc decât numai dacă nu se va putea altfel.

O potecă îngustă şerpuia printre stânci. Nu se auzea nimic şi camarazii crezură că trebuie să fie mult mai departe. Deodată Petre, care mergea ceva mai înainte cu George, se opri şi făcu un semn de prevenire cu mâna. Ajunseseră la lagăr fără să fie văzuţi.

Se aflau acum într-un fel de stănci, dar nu se zărea nici o colibă primprejur, după cum se aşteptau ei; în schimb erau o mulţime de peşteri care porneau din acest cazan. Numai în ele îşi putuseră face banditii bârlogul, căci erau la adăpost şi greu de atacat.

De aceea, ca să nu fie văzuţi deocamdată, Farrow dădu ordin oamenilor săi să se retragă puţin, deoarece se aflau în mijlocul cazanului împrejmuit de stânci. Îndată ce i-ar vedea bandiţii ar trage din ascunzătorile lor, fără ca ei să le poată face ceva.

Se traseră îndărăt până în intrarea în cazan. George cu Petre aveau să pornească pe urmă în iscoadă, ca să afle în care peşteri erau bandiţii. Era un adevărat noroc ca nu puseseră oameni de pază; se simţeau pesemne în mare siguranţă şi nu găsiseră cu cale s-o facă.

După mari stăruinţe din partea lui George, căpitanul Farrow se învoi să-l lase pe fiul sau să plece.

Tânărul porni, cu Petre după el, păşind încet şi cu băgare de seamă în lungul peretelui de stâncă. Găsi întâia peşteră goală; nici a doua şi treia nu erau locuite şi George crezu că Petre se înşelase, dar cum ajunseră la cea de a patra auziră dinăuntru glasuri omeneşti. Vorbeau doi inşi şi se desluşea lămurit orice cuvânt.

— O pătirăm – spunea unul – ne-au suflat bricul de sub nas. Lucru' dracului şi cu cârma aia, să se strice tocmai când era să punem mâna pe bric!

— Tare aş vrea să ştiu cine erau oamenii aceia – zise celălalt – numai de nu ne-ar fi văzut bine la faţă ca să ne recunoască mai târziu dacă s-ar abate prin Sidney.

— As putea pune rămăşag ca erau piraţi adevăraţi – spunea el – nu e vorbă, ca îl cunoaşte pe James Holten, dar nu cred. O fi răsfoit registrul de bord şi ştie ca pe căpitan aşa îl cheamă.

— Da eu cred că-l cunoaşte, Wulkon, caci când m-ai arătat pe mine zicând că aş fi James Holten, ne-a luat în râs şi susţinea morţiş ca nu e adevărat.

— Ei şi! Nu o să ne facem noi sânge rău pentru atâta lucru, Pirot. James Holten e în puterea noastră şi nu se poate libera decât plătindu-ne despăgubirea pe care i-am cerut-o. Vroiam mai întâi să-l ruinăm, luându-i marfa, lovitura a dat greş însă, de aceea trebuie acum să plătească din gros. După ce vom avea banii în mână, ne luăm catrafusele şi o ştergem în America de Sud, unde vom începe o viaţă nouă.

— Toate bune, Wulkon, dar nu cred că Holten o să dea un gologan. Puseseşi tu bine lucrurile la cale, dar vezi ca a ieşit altminteri decât

nădăjduiai. Ideea cu piticul care să vâre spaima în marinari, pe urmă aceea cu şarpele, erau minunate. Echipajul a căzut în cursă şi, de frica, a părăsit bricul. Ai venit apoi tu cu vaporul şi l-ai poftit prieteneşte pe concurentul tău pe bord. Avea omul încredere în tine, tu însă l-ai închis frumuşel cu toţi ai lui în arestul vaporului. Acu' îi ceri să-ţi plătească o sumă mare de răscumpărare pentru ca…

— Nu de răscumpărare, Pirot, eu nu sunt pirat. Cer numai o despăgubire…

— Fiindcă nu i-ai putut jefui vasul, draga Wulkon – râse celălalt – dar tot acolo vine. Tare aş vrea să ştiu ce o să facă acum piticul pe bric, că de plecat n-are cum.

— Poate că repetă povestea cu stafia şi cei de pe bord fug de frică.

— Nu, Wulkon, asta n-au s-o facă. Ţi-au dovedit doar ca nu se tem. N-are nici un rost să mai încercăm degeaba. Mai bine să vedem dacă nu e chip de stors ceva parale de la Holten. Tu, ca fostul lui concurent, îl cunoşti mai bine şi ştii cum să procedezi. Dacă nu trimite mâine pe cineva după bani, o sa…

— O să?… întrebă cu interes Wulkon.

— … ne facem adevăraţi piraţi ca să adunăm cât ne trebuie pentru a pleca în America de Sud.

— Şi Holten?…

— Nu te-nţeleg, Wulkon! Îl trimitem împreună cu oamenii lui pe lumea cealaltă. Banii ori viaţa! Să i-o spui mâine pe şleau!

Wulkon părea să chibzuiască. Abia într-un târziu zise iar:

— Drept să-ţi spun îmi pare rău de el şi n-aş vrea să moară. S-a purtat totdeauna frumos cu mine şi nu e vina lui că-i mergeau treburile mai bine ca mie. Să-i storc ceva parale, da, însă să-i luăm viaţa, asta nu.

— Eşti un laş, Wulkon şi nu o să faci mare scofală pe lume. Ţi-am spus că dacă nu plăteşte, n-aveam încotro, îl sugrum, chiar eu cu mâinile mele. Dar unde ai închis prizonierii?

— În a treia peşteră de aici. Sunt legaţi fedeleş şi singuri nu se pot dezlega. Am mai pus şi un bolovan mare la gura peşterii.

— Da om de paza ai pus, întreba Pirot.

— N-am crezut ca e nevoie, fiindcă nu calca picior de om pe insula asta. Cum s-o lumina de ziua, o să vorbesc cu Holten şi o să-i spun ce soarta îl aşteaptă. Poate se învoieşte cu propunerea mea.

— Atunci ne-am înţeles, Acum să dormim niţel.

Îşi spuseră noapte bună, apoi se făcu tăcere. George auzise fiecare cuvânt şi vroia să se ducă îndată la prizonieri ca să-i elibereze. Toate stăruinţele lui Petre de a-l opri fură zadarnice. Trebuia să treacă prin faţa peşterii de unde se auzise interesanta convorbire. Ar fi putut fi văzut lesne şi atunci totul era pierdut.

Tânărul mai aşteptă un sfert de ceas pană socoti că au adormit cei

doi, pe urmă se furişă cu băgare de semnă pe dinaintea peşterii lor.

În cea de a doua dormea pesemne echipajul vaporului, căci se auzeau oameni sforăind.

La cea de a treia era un bolovan mare la intrare. După câteva opinteli Petre şi George îl dădură la o parte şi intrară în peştera.

La lumina lămpii de buzunar George văzu unsprezece inşi ferecaţi, printre care era şi căpitanul. George se apropiă de el, îl întrebă în şoaptă dacă e căpitanul Holten şi-i spuse că a venit să-l scape, dar să nu facă gălăgie şi să stea liniştiţi. Pe când Petre păzea afară, tânărul îi dezlegă pe toţi şi-i duse la tatăl său. Căpitanul Farrow nu găsi cu cale să-i atace acum pe piraţi, deoarece ar fi putut să le scape vreunul sau s-ar fi vărsat prea mult sânge. Înainte de toate trebuia să pună mana pe Pirot, cate ţinea cu orice preţ să-l omoare pe Holten şi pe oamenii săi.

Lăsă deci doi marinari de strajă la trecătoarea în stânci ca să-i supravegheat pe piraţi şi să-i înştiinţeze dimineaţa de ce fac.

El se duse cu cei eliberaţi pe bric şi le dădu vasul în primire. Stătu mult de vorbă cu Holten şi află de la el că Wulkon era armator ca şi dansul şi deoarece afacerile îi mergeau prost, pe când ale lui Holten propăşeau din zi în zi, prinsese o ură grozavă pe concurentul său. Dar Holten fiind om paşnic nu-i putea găsi pricină de gâlceavă.

Cele ce auzise George în peştera erau adevărate. Wulkon vroia ca, înspăimântând pe marinari, să-i facă să părăsească vasul şi să pună el mana pe marfa care se găsea în el. Daca nu reuşea piticul, dădea drumul şarpelui, ceea ce se şi întâmpla. Echipajul fugise îngrozit în noaptea aceea. Piticul, care nu mai găsise anaconda, îl căuta pretutindeni pe bric chir în clipa când apăruse submarinul lui Farrow. Totuşi, vicleşugul lui Wulkon ar fi reuşit daca nu intervenea „Dox”-ul.

Barca în care se îngrămădiră marinarii de pe bric fu întâmpinată în larg de vaporul lui Wulkon – care pândea – şi oamenii luaţi pe bord. Fiindcă lovitura nu izbutise, Wulkon cerea acum o sumă mare de răscumpărare de la Holten.

— Vrei să-l dai pe mâna justiţiei, domnule căpitan? întrebă Farrow pe Holten.

— Nu, domnule Farrow. Dacă vrea să-şi ia îndărăt vaporul, să-mi plătească paguba şi să-mi dea o hârtie la mână la care să-şi mărturisească vina. Cred că pe urmă nu va mai îndrăzni să întreprindă ceva împotriva mea.

— Pe Pirot îl cunoşti?

— Am auzit de dansul. N-are nume bun şi toţi negustorii din Sidney se feresc de el. Simt sigur că nimeni altul n-a pus la cale ticăloşia cu piticul. Pe nemernicul acesta vrea să-l pedepsesc, căci ţinea neapărat să fiu omorât.

— Vom vedea mâine ce e de făcut. Când vor descoperi eliberarea

dv., vor căuta să fugă cu vasul lor. Odată pe bord, îi avem în mână şi ar fi o mare prostie din partea lor să încerce vreo împotrivire. Nu ştiu însă ce să facem cu piticul, căci dacă îi predăm autorităţilor, vâră pe Wulkon în belea.

— Eu zic că, după ce-l vom avea în puterea noastră, să stăm cu ei de vorbă. Dacă vor să-mi dea la mână hârtia, îi las în plata Domnului, altminteri sunt nevoit să-i predau justiţiei. Fiul d-tale va trebui să-mi dea în scris mărturia că hotărâseră moartea mea, dacă nu le plăteam o sumă mare de răscumpărare.

Căpitanul Farrow dădu ordin ca piticul, care zăcea ameţit de gaze, să fie transportat pe vapor şi marinarii de pe submarin să se ascundă tot acolo şi să apară când le va spune el.

Submarinul se lăsă iar afund şi în golf nu rămase decât vaporul.

Soarele răsărise de mult când sentinelele lăsate de Farrow pe insulă veniră în fugă să dea de ştire că bandiţii sosesc.

Băgaseră de seamă lipsa prizonierelor şi-i căutaseră pretutindeni. Negăsindu-i Wulkon îşi dădu părerea că nu putuseră fugi decât la coastă şi se temea să nu-i fi furat vaporul.

Căpitanul Farrow dădu ordin ca oamenii să nu se arate şi să stea liniştiţi. Din ascunzătoarea lui putea vedea bine pe potrivnici alergând încoace ca o haită de lupi fugăriţi. Fara să mai stea la gânduri veniră cu toţii pe puntea vaporului şi văzând ca omul de pază lipseşte, Wulkon porunci celorlalţi să-i caute înăuntrul vasului.

Asta aşteptă şi Farrow. Abia dispărură ei şi ieşi din ascunzătoare cu căpitanul Holten, George, Petre şi Rindow îi salută, zâmbind, pe Wulkon şi Pirot, în vreme ce marinarii, se aşezară la scăriţele care duceau în încăperile de jos ale vaporului.

La vederea revolverelor îndreptate spre ei, cei doi ticăloşi nu încercară să se împotrivească. Oamenii lor de asemenea se lăsară dezarmaţi şi fură închişi cu toţii în magazia vasului, Deoarece Farrow n-avea timp de zăbavă, spuse lui Wulkon şi Pirot că vor fi spânzuraţi după cinci minute.

Cei doi nemernici părură îngroziţi şi făceau imputări unui altuia, fiecare aruncând vina pe celălalt. În cele din urma Farrow, părând că a chibzuit îndelung, zise:

— Bine. O să vă fac o propunere pe care o puteţi primi sau nu – vă priveşte. Aţi vrut să-l jefuiţi pe căpitanul Holten, deci să-l ruinaţi. Drept despăgubire, vaporul va trece în stăpânirea lui. Dumneata, Wulkon, îi vei da un înscris la mână. Mai departe, veţi semna un act prin care recunoaşteţi cele întâmplate şi că aţi vrut să atentaţi la viaţa lui, act de care se va sluji în caz ca aţi încerca o nouă ticăloşie. Al treilea, va obligaţi să părăsiţi nu numai Sidney, ci să dispăreţi cu totul din acest ţinut. Pe oamenii voştri îi va debarca Holten, în cel mai apropiat port şi vor fi lăsaţi liberi. Dacă vă învoiţi cu aceste propuneri,

vă iert, altminteri pregătiţi-vă de moarte.

Se vedea bine că lui Wulkon nu-i venea de fel la socoteală, dar n-avu încotro.

— Şi cu piticul ce facem, d-le Farrow? întrebă Holten când fură singuri. Îl luăm cu noi?

— Nu, îl lăsăm aici pe insulă cu cei doi „piraţi”. N-au decât să se răfuiască pe urma între ei. Vom înştiinţa un vas să vie să-i ia. Merinde o să le lăsăm noi.

Vaporul lui Wulkon intră în stăpânirea căpitanului Holten, care urmă întocmai hotărârile luate de Farrow.

Cei doi bărbaţi se despărţiră după o călduroasă strângere de mână, iar submarinul porni mai departe pe calea aventurilor, pe care le vom descrie în numerele viitoare.

Aventurile submarinului Dox 133

Hans Warren

I
PELAGOŞII

MINUNATUL SUBMARIN spinteca uşor valurile. Înainta de-a lungul coastei şi soarele se oglindea în apa Golfului Bengal. Pe puntea dinainte a „Dox”-ului stăteau căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi George care observau coasta prin ocheanele lor. Rindow, primul ofiţer, stătea la cârmă şi în acelaşi timp căuta să vadă dacă nu sărea vreun vapor.

Dimineaţa se despărţiseră de căpitanul Holten, salvat de ei, (Vezi numărul trecut al „Aventurilor echipajului Dox”) şi o lăsaseră de-a lungul coastei. Căpitanul Farrow vrusese să meargă la Ceylon.

Pentru moment se aflau în dreptul Madras-ului. Cu ajutorul ocheanelor puteau vedea bine oraşul şi George tocmai îşi exprima dorinţa să meargă, pe uscat ca să viziteze localitatea, când, deodată, doctorul Bertram exclamă:

— Domnule Farrow, mi se pare că acolo pluteşte un om pe apă. Cred că e un înecat, căci nu face nici un fel de mişcare ca să se ţină la suprafaţă.

Căpitanul şi George îndreptară îndată ocheanele în jos şi priviră şi ei în direcţia pe care le-o arăta doctorul. Văzură lămurit un cap omenesc şi când duseră iar ocheanele la ochi, băgară se seamă că omul avea ochi închişi şi trupul părea să stea vertical în apă. Făcea într-adevăr impresia c-ar fi un înecat.

— Cu siguranţă c-o fi un naufragiat, care nu s-a mai putut ţine la suprafaţă – fu de părere căpitanul Farrow – omul trebuie să fie mai de mult în apă.

Auzind cuvintele acestea, doctorul Bertram clătină capul şi răspunse:

— Nu cred să fie vorba de un înecat domnule Farrow, căci pentru aşa ceva chipul sau prea e neschimbat. E un alb, care trebuie să fi trăit mai multă vreme aici în India, deoarece pielea să a căpătat o culoare negricioasă. Să ne apropiem şi să vedem ce e cu el.

— Dar nici nu ştim dacă e mort – interveni George – poate că e numai leşinat şi pluteşte pe apă.

— Atunci s-ar fi dus de mult la fund – răspunse medicul – şi-apoi, dac-ar fi leşinat, n-ar ţine capul aşa, în sus.

Pe când vorbeau ei, căpitanul făcu un semn lui Rindow să apropie „Dox”-ul de omul ce plutea pe apă. În câteva minute treaba asta fu făcută şi Petre uriaşul, care venise şi el pe punte, trase cu o cange trupul spre submarin. Imediat după asta strigă:

— Omul e mort şi gol puşcă, domnule căpitan.

Toţi se aplecară în aceeaşi clipă peste parapet şi constatară că Petre avea dreptate. Căpitanul îi făcu un semn să tragă cadavrul pe punte.

Rindow oprise vasul şi veni şi ei lângă ceilalţi. Petre ridică trupul pe bord iar doctorul examină repede, dar nu putu decât să constate moartea.

Deodată tresări speriat şi se holbă la cadavru. Apoi clătină capul nedumerit şi arătând spre un semn mic de pe pieptul mortului, zise:

— Poartă semnul „Pelagoşilor", ceea ce înseamnă ca secta aceasta l-a condamnat la moarte şi l-a executat.

Toţi rămaseră înmărmuriţi. Doctorul urmă cu explicaţiile:

— Întâmplător am aflat într-un rând de existenţa acestei secte secrete, domnilor. Ştiţi că înainte vreme am cutreierat mult prin India şi am studiat cu amănunţime ţara. Ne aflăm acum tocmai în faţa oraşului Madras, în care am întâmpinat odată o aventură ciudată. Un indian bătrân se îmbolnăvise atunci, dar nu vroia cu nici un chip să se arate unui medic alb. Era pe moarte când totuşi o tânără indiană mă chemă la căpătâiul lui şi fata îmi spuse că nici un medic indian nu-i putea ajuta părintelui ei. Atunci, fără ştirea lui, ea veni la mine, ca să-mi ceară sfatul. Îi răspunsei că nu-i puteam da nici un sfat până nu vedeam bolnavul. La început ea îmi spuse că asta era cu neputinţă, pentru că tatăl ei mai curând s-ar lăsa să moară decât să cheme un medic alb. În cele din urmă, însă, învinse totuşi dragostea filială şi mă luă cu dânsa, ca să-mi arate cel puţin pe bolnav. Acesta nu bănuia că se ivise un alb la căpătâiul său, căci era scuturat de friguri şi îndruga vrute şi nevrute. Din păcate nu dădui atenţiune atunci vorbelor sale şi-l examinai cu amănunţime. Recunoscui îndată boala şi-i dădui medicamentele ce se cereau. Şase zile pluti în primejdie de moarte – deoarece nu avusese până atunci o îngrijire medicală cumsecade – şi când, în ziua a şaptea, îl vizitai din nou, îl găsii cufundat într-un somn sănătos şi putui spune fiicei sate îngrijorate că părintele ei se va însănătoşi în curând. Stătusem la căpătâiul convalescentului şi vorbisem în şoaptă cu fata. Fără să bag de seamă bătrânul se trezise în vremea asta şi mă recunoscu numaidecât. Vedea un alb stând lângă patul său şi mă speriai când zării ochii săi plini de mânie îndreptaţi deodată asupra mea. Fata scoase un ţipăt slab, apoi lămuri tatălui ei că eu îi salvasem viaţa. Cu toate astea, mânia şi ura din ochii bătrânului nu slăbiră. Făcu un gest, porunci fetei să tacă şi îşi aţinti ochii iar asupra mea. Apoi izbuti să vorbească, desi cu greutate.

— Prin prezenţa ta ai insultat un pelago şi pentru asta trebuie să mori. Răzbunarea fraţilor mei te va ajunge. Vrui să dau răspunsul cuvenit, dar fiică-sa îmi făcu repede un semn să tac şi mă trase aproape cu de-a sila de la căpătâiul bolnavului. Când furam în camera alăturata, ea îmi şopti plina de spaima.

— Părăseşte imediat casa şi oraşul, domnule! Tatăl meu e un pelago şi se va ţine de cuvânt. Te rog să faci cum spun, altminteri mă va mustra mereu cugetul ca eu sunt vinovată de moartea d-tale.

Fireşte că râsei de teama ei şi-i spusei că nu mă tem de nici un indian, mai cu scamă de un om căruia i-am salvat viaţa prin ştiinţa mea. Dar fata stărui în rugămintea ei şi în cele din urmă mă dusei acasă.

În curând uitai cu totul de incidentul acesta. După două săptămâni, primii pe neaşteptate vizita tinerei fete. Mă ruga iarăşi să părăsesc îndată oraşul, deoarece tatăl ei se însănătoşise pe deplin şi va stărui să se aducă la îndeplinire condamnarea mea la moarte. Râsei din nou de ea şi atunci dânsa se aruncă în genunchi şi mă rugă cu atâta căldură încât începui să şovăi. Pe urmă râsei însă de mine-însumi şi, ca să scap de fată, spusei că vom părăsi oraşul dacă îmi va lămuri pricina adevărată a cererii ei.

— Tatăl meu e un pelago – repetă dânsa – pelagoşii sunt foarte puternici şi tata te va ucide într-adevăr, după cum a jurat.

Mai mult n-a vrut să-mi spună. Făgăduii să părăsesc oraşul şi atunci ea plecă, vădit uşurată. Fireşte că n-aveam de gând să-mi întrerup studiile pe care le făceam în India şi căutai să-ncerc să aflu ceva pre aceşti pelagoşi. Când îl întrebai pe servitorul meu în privinţa asta el mă privi atât de speriat, încât mă răstii la el, cerându-i să-mi spună ce ştie despre secta aceasta. Băiatul împotrivi cu încăpăţânare şi, puţin timp după asta dispăru din casa mea. Şi acum, domnilor, vine partea cea mai interesanta. Încercai să angajez un alt servitor indian, dar nimeni nu vru să intre la mine în slujbă. În cele din urmă îmi bătu la ochi faptul că, atunci când treceam prin străzile Madras-ului, mulţi indieni mă priveau cu ură şi mânie. După multă trudă izbutii în sfârşit să capăt un alt servitor indian. Dar care nu-mi fu groaza când, a doua zi dimineaţă, îl găsii mori în grădina mea. Îl examinai cu atenţiune, nu putui însă stabili cauza morţii sale, ceea ce mă făcu să declar faptul la poliţie. Un singur lucru îmi bătuse la ochi: mortul avea pe piept acelaşi semn pe care-l vedeţi la omul acesta de aici. După cum aflai mai târziu, acesta e semnul pelagoşilor. Poliţia nu mai cerceta cazul, când văzu şi ea semnul. Chiar şi poliţaiul englez mă sfătui să părăsesc cât mai repede ţara – ceea ce nici prin gând nu-mi trecea. După două zile găsii în grădina mea cadavrul tinerei fete care mă prevenise. Chestia începu să mă preocupe serios acum. Însoţit de trei poliţişti, mă dusei la casa în care locuise tatăl fetei. Acesta dispăruse şi cercetările noastre rămaseră zadarnice. Ca să-mi apăr viaţa luai în slujba mea doi marinari englezi, care n-aveau de lucru. În patru rânduri ei avură prilejul să împiedece atentate îndreptate împotriva-mi. Nişte tineri indieni încercaseră în cursul nopţii să pătrundă în casă, ca să mă ucidă. Doi din ei plătiră cu viaţa această încercare, căci oamenii mei nu cunoşteau cruţare. În vremea asta mă interesasem cu privire la secta pelagoşilor, dar n-am putut afla prea mult. Ei erau foarte duşmănoşi faţă de albi şi considerau drept o insultă când un alb le păşise pragul casei sau trăiau sub acelaşi acoperământ cu el. Atingerea

cu aceştia era considerată ca o ruşine care trebuia pedepsită cu moartea. Mai mult n-am putut afla, din păcate. După câteva zile părăsi Madras-ul, dar oriunde mă dusei în India, secta asta nu-mi dădea pace. Abia când fui dincolo de graniţele tarii, atentatele încetară.

Şi acum văd iarăşi semnul acesta al pelagoşilor, domnilor. Cel mal bun lucru ar fi să înmormântăm cadavrul marinăreşte şi nu ne mai preocupăm de chestia asta.

Căpitanul Farrow şi fiul său ascultaseră cu luare aminte. Când doctorul Bertram rosti ultimele cuvinte, tânărul zise cu însufleţire:

— Nu, domnule doctor, vom pleca la Madras şi vom răzbuna pe mortul acesta. Să nu creadă Indienii că pot să-şi bată joc de Europeni. Nu e aşa, tată, că şi tu eşti de părerea mea? De Englezi n-avem doar ce ne mai teme.

— Cu toate astea ar fi cam primejdios, George – răspunse căpitanul – unde să-i căutăm pe Pelagoşi? Nici nu ştim cine e mortul şi cu greu vom afla asta.

— Dar de-ncercat putem încerca, tată. Ne îmbrăcăm altfel şi ne arătăm în oraş ca simpli călători. Coasta nu e prea departe şi Petre l-ar putea duce pe mort acolo cu barca.

— O să mă mai gândesc, George – răspunse căpitanul – doctorul îl va examina mai întâi cu amănunţire pe mort, ca să stabilească pricina morţii. Dacă a fost ucis, atunci… vom merge pe uscat.

Doctorul începuse să se ocupe iarăşi de cadavru. După o cercetare mai îndelungată spuse însă că nu putea stabili cauza morţii. Se părea că omul fusese otrăvit, probabil cu o otrava care nu putea fi descoperită în organism. De ce trupul nu se lăsase la fund în apa, iarăşi nu putea spune. Un singur lucru ştia şi anume: moartea trebuie să fi survenit cu o noapte înainte.

— Aşadar tot a fost omorât! zise George. Atunci să mergem pe uscat şi să cercetăm cazul acesta, nu e aşa, tată?

Se părea ca Farrow luase o hotărâre. Zâmbi şi răspunse:

— Putem vizita Madras-ul – fireşte îmbrăcaţi în aşa fel încât să nu batem la ochi.

Hotărâră să pornească spre coastă cu două bărci şi acolo să debarce într-un loc singuratic. Kard urma să ducă şi mortul tot acolo, apoi să se înapoieze cu o a doua barcă. Pe cealaltă căpitanul vroia s-o ascundă aşa fel încât să nu poată fi găsită prea lesne. În felul acesta se puteau întoarce oricând, la submarin.

Ascunşi undeva pe coastă, vor aştepta până ce cadavrul necunoscutului va fi găsit şi abia după aceea vor pleca la Madras.

Ca să nu fie văzuţi de pe coastă înainte de a se înnopta, căpitanul ordonă ca submarinul să pornească în larg. Acolo opri până se însera şi orândui ca el şi camarazii să fie pregătiţi abia cu trei ceasuri înainte de a se lumina de ziua. Rindow, care avea serviciul de noapte la

cârmă, urma să se apropie la timpul acela iarăşi de coastă şi să caute un loc unde ar putea debarca nesupăraţi.

Camarazii se culcară şi la ora convenită fură treziţi. Când George intră în cabina tatălui său, se miră foarte mult văzând cum schimbă îmbrăcămintea pe om şi căpitanul cu doctorul Bertram îşi puseseră haine civile şi acum arătau ca nişte adevăraţi „turişti”.

Exact la timpul hotărât, cu două ceasuri înainte de a se lumina de ziuă, coborâră în bărcuţa de aluminium pe care Petre o îndreptă spre ţărm. Kard venea cu mortul în altă barcă. Când ajunseră la malul pustiu, mai aveau timp un ceas până să se lumineze de ziuă; puteau ascunde barca şi să aşeze mortul aşa fel, încât să poată fi găsit lesne. Apoi se pitiră şi ei prin apropiere aşteptând să se facă ziuă.

Debarcaseră numai la vreo trei kilometri depărtare de Madras şi socoteau că se vor ivi în curând oameni pe mal, care vor da de mort. Abia pe urmă se puteau duce în oraş.

Avură însă de aşteptat cam mult. Se luminase bine de ziuă şi nimeni nu se ivise încă. Ceas după ceas trecea şi George privea cu necaz în direcţia oraşului.

În cele din urmă apăru un om. Era un indian, foarte bine îmbrăcat. Mergea pe jos şi părea cufundat în gânduri. Deodată tresări. Zărise mortul şi se apropia în grabă de el. Dar abia aruncase o privire asupra lui, că chipul i se încruntă şi clătină capul. Apoi fără să se mai sinchisească de cadavru, porni repede înainte şi se făcu nevăzut.

Deoarece nu se îndreptase spre oraş, căpitanul Farrow presupuse că nu va da de veste atât de curând despre descoperirea făcuta. Indianul o fi recunoscut mortul şi păruse nemulţumit că-l găsise aici.

De aceea căpitanul hotărî să mai aştepte pana vor veni oameni care să se ocupe de mort.

După vreun ceas se iviră deodată trei tineri indieni pe jumătate goi, care se-ndreptară îndată spre mort. Îl priviră câteva clipe, apoi vrură să-l ridice, dar în aceeaşi clipă auziră glasuri în apropiere; lăsară cadavrul pe loc şi… dispărură-n desiş.

În momentul următor apăru un mic grup de excursionişti. Erau albi, conduşi de un indian. Când zăriră mortul rămaseră mai întâi locului înmărmuriţi, apoi însă bărbaţii şi femeile se-nghesuiră să vadă cadavrul. Indianul care era cu ei făcuse un gest aproape nevăzut cu mana când zăriră semnul de pe pieptul mortului. Ramase apoi acolo cu chipul întunecat şi fără să rostească un cuvânt. Un tânăr excursionist se înapoiase la Madras. După un ceas veni îndărât cu câţiva poliţişti. Aceştia redactară un scurt proces-verbal, înveliră cadavrul într-o pătură şi-l luară de acolo.

După ce plecară toţi, doctorul Bertram se adresă camarazilor săi:

— Am avut noroc, zău aşa! Indianul ăla dintâi pare să fi recunoscut semnul pelagoşilor. Probabil că i-a trimis pe cei trei tineri ca să

înlăture cadavrul. Din fericire au fost tulburaţi de excursionişti.

— Şi călăuza acestora o fi recunoscut semnul – adăugă George.

— Secta aceasta pare să-şi aibă sediul aici în Madras – spuse căpitanul – nu m-a bucurat deloc când i-am văzui venind pe străinii aceia, căci de nu veneau ei i-am fi putut urmări în taină pe tinerii indieni şi astfel am fi aflat sediul sectei. Acum trebuie să mergem la Madras şi să facem cercetări. Poate că mortul e cunoscut acolo.

— Tată, am o idee! exclamă George. Ce-ar fi dacă am face în aşa fel la Madras ca şi cum nici n-am fi împreună? Tu rămâi cu doctorul, iar eu mă voi duce cu Petre să fac cercetări. În chipul acesta indienii nu vor bănui că suntem camarazi, iar noi ne vom putea ajuta unii pe alţii, la caz de nevoie.

Deşi căpitanului nu-i prea venea la îndemână să se despartă de George, trebui totuşi să-şi dea seama că ideea acestuia era foarte bună, astfel că încuviinţă.

Porniră deci despărţiţi spre oraş.

Ajunşi acolo, căpitanul şi doctorul luară două camere la Hotel Imperial. George şi Petre, care sosiră ceva mai târziu, traseră la acelaşi hotel, fără, însă, ca să bănuiască ceilalţi asta.

Îndată după masă tânărul şi uriaşul porniră să viziteze oraşul. Cu prilejul acesta George vroia să iscodească dacă se şi aflase ceva cu privire la cadavrul găsit. Era încredinţat că gazetele nu vor sufla un cuvânt, dar nădăjduia să afle ceva la Politie.

Îşi şi făurise un pian. Când ajunse la poliţie, se anunţă prefectului, căruia fi istorisi o poveste născocită de el:

Împreună cu un cunoscut întreprinsese o excursiune la Madras; tovarăşul său dispăruse însa de două zile. Descrise foarte exact înfăţişarea mortului, dar îmbrăcămintea o zugrăvi cum îi veni în gând. Asta nici nu avea mare importanţă pentru moment. Principalul lucru pentru George era să se afle numele şi poate şi adresa mortului.

Prefectul îl primi cu multă amabilitate. Tânărul se recomandase sub un nume fals şi, prefăcându-se îngrijorat, se interesă de presupusul sau cunoscut.

— Da, domnule – zise prefectul – noi am descoperit de curând un cadavru, care pare să fie prietenul d-tale. Aş putea afla numele lui?

Întrebarea asta îi fu cam neplăcută lui George, caci el-însuşi vroia să afle numele mortului. Dar fără să stea mult pe gânduri, el spuse un nume la întâmplare. Prefectul înălţa din umeri, cu părere de rău.

— Nu, domnule, atunci mortul nu e acela pe care-l cauţi d-ta – răspunse el – omul găsit astăzi este cunoscut de noi. E un avocat din Madras.

Din păcate prefectul nu spuse numele şi George nu putea să-l întrebe de-a dreptul. De aceea se prefăcu uimit de faptul că un avocat fusese găsit mort şi întrebă într-o doară dacă se-ntâmplau des

asemenea cazuri în Madras.

Fără fi bănuiască nimic, poliţistul răspunse:

— Din păcate, în anii din urmă se-ntâmplă multe la noi în oraş. Crezui că avocatul găsit mort e cunoscutul d-tale, căci l-ai descris foarte exact. Nu fii îngrijorat pentru prietenul d-tale eu nădăjduiesc că se va înapoia teafăr şi sănătos. Totuşi, trebuie să-ţi mărturisesc că mulţi oameni au dispărut aici fără urmă şi noi ne aflăm în faţa unei enigme în această privinţă. Avea cunoscutul d-tale niscaiva duşmani sau era ameninţat de vreo sectă?

Ultimul cuvânt poliţaiul îl spusese aproape în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l audă cineva.

— Prietenul meu – răspunse George – vorbea adesea de o sectă, dar am uitat numele ei. Dacă nu mă-nşel spusese... Padoga, sau cam aşa ceva.

— Ah. Care va să zică e totuşi cum am bănuit eu, când ai pomenit de dispariţia prietenului d-tale. Secta se numeşte Pelago, nu Padoga. Şi avocatul Willok i-a căzut victimă.

Avocatul Willok! Acum George aflase numele. Se prefăcu, însă, că nici n-ar fi băgat de seama şi asculta amănuntele pe care i le dădu prefectul, cu glas şoptit. Tânărul nu putu afla mai mult decât ştia până acum, astfel că se despărţi curând de înaltul slujbaş.

II
DOCTORUL SINGH NOKITA

ÎN VREMEA ASTA PETRE aşteptase în faţa prefecturii poliţiei. Ca să-i mai treacă de urât privea cu luare-aminte la trecători. Deodată tresări speriat, căci pe lângă dânsul trecu indianul acela bine îmbrăcat, care văzuse cel dintâi mortul în dimineaţa aceea.

Petre nu prea era detectiv de felul lui; se uită cu atâta mirare la necunoscut, încât acesta se opri şi privi, la rânduri, ţintă pe uriaş ceea ce îl făcu pe acesta să se fâstâcească şi mai rău. Încercă să se stăpânească şi se uită în altă parte.

Indianul porni agale mai departe, dar nu fără a fi aruncat mai întâi lui Petre o privire plină de ură, pe care acesta n-o mai văzu însă.

Uriaşul nu stătu mult la gânduri. Ştia că trebuie neapărat să se ia după indian, ca să-i afle numele. Tocmai când vru să pornească pe urma lui, un poliţist englez se apropiă de el şi-i spuse cu glas coborât:

— Cât p-aci să faci o mare greşeală, domnule. Nu ştii cine era domnul care a trecut pe lângă d-ta? Prea l-ai privit nepoliticos şi făceai o mutră de parc-ai fi văzut un strigoi.

— Mai ştii, poate că e chiar aşa! răspunse Petre. N-ai putea să-mi spui numele lui? Mi se părea foarte cunoscut, de aceea l-am privit aşa.

— Se vede ca nu eşti de mult în oraşul acesta – zise poliţistul –

orice străin care sta aici numai douăzeci şi patru de ceasuri, a şi auzit ceva despre doctorul Singh Nokita. Probabil ca d-ta abia ai venit?

— Aşa e, nu-s decât de doua ceasuri în oraşul dv. – răspunse Petre.

Era bucuros ca nu mai trebuia să-l urmărească pe indian. Aflase numele acestuia şi pentru ca vroia să-şi întipărească şi mai bine în minte, întrebă:

— Cum ziceai că-i spune doctorului ăluia de vreme ce e atât de vestit trebuie să-i ştii bine numele. Şi ce fel de doctor e?

— Doctorul Singh Nokita e doctor şi inginer în acelaşi timp. Are un mic palat şi e aproape cei mai puternic bărbat din Madras. Dacă-l mai întâlneşti odată, apoi salută-l politicos căci asta nu poate decât să-ţi fie de folos.

În clipa aceea apăru George şi-l văzu pe Petre stând de vorbă cu poliţistul. Deoarece şi uriaşul îl văzuse, el se despărţi de englez şi se grăbi spre tânăr, care-l privi întrebător.

— Domnule George, am o veste mare pentru d-ta. Ştiu cum îl cheamă pe indianul cam l-a văzut cel dintâi pe mort azi dimineaţă.

George tresări:

— De la cine ai aflat asta, Petre?

— Doctorul a trecut pe aici acum câteva minute şi…

— Care doctor? îl întrerupse tânărul.

— Pai… doctorul ăia, Singh Nokita. Stăteam colea, în faţa casei, când deodată mă pomenii cu el trecând pe lângă mine. Se prea vede că prea m-am uitat urât la dumnealui, căci mi-a răspuns în aceiaşi fel, ba chiar cu mânie. Când am vrut apoi să mă iau după dânsul ca să aflu cine este se apropiă de mine poliţistul ăla tânăr de-l văzuşi şi d-ta. El m-a lămuri că doctorul Singh Nokita e cei mai puternic bărbat din Madras. Cică e medic şi inginer în acelaşi timp.

— Foarte interesant! făcu George. Şi eu am aflat unele lucruri. Mortul descoperit de noi e avocatul Willok care a căzut victima pelagoşilor. Chiar şi poliţia se teme de ei. Trebuie să aibă într-adevăr o mare putere aici în Madras.

— Atunci ar fi vremea să vină cineva şi să-i pună cu botul pe labe, zise Petre. Şi ce facem acum, domnule George? Ai de gând să cauţi rubedeniile avocatului?

— Da Petre, cred că ăsta e cel mai bun lucru; trebuie să mai aflu numai locuinţa acestui avocat. Hai să ne înapoiem la hotelul nostru şi acolo vom afla adresa lui. În acelaşi timp ne vom informa şi despre doctorul Singh Nokita.

Fără să mai piardă vreme, se înapoiară la hotel. Nu băgară, însă de seamă că sunt urmăriţi pe furiş de un tânăr indian, care-i văzuse pe când stăteau în faţa prefecturii.

La hall-ul hotelului George se întâlnii cu tatăl său. Amândoi se prefăcură că nici nu se cunosc, totuşi căpitanul făcu tânărului un semn

pe furiş, dându-i să-nţeleagă că vrea să-i vorbească imediat. Cu degetele de la mâna stângă, îi indică numărul camerei sale, căutând să nu fie observat.

George se duse însă mai întâi în odaia lui şi ceru chelnerului să-i aducă ceva de băut. După ce se întoarse chelnerul, tânărul fi întrebă de unele minunăţii ale Madras-ului şi aduse vorba, cu iscusinţă, asupra celor mai de seamă oameni din oraş. Când se informă, însă, unde locuieşte doctorul Singh Nokita chipul chelnerului deveni serios şi cu ton aproape răstit răspunse că nici nu cunoştea o persoană cu numele acesta.

— Cum, d-ta ca localnic nu-l cunoşti pe doctorul Singh Nokita? se miră George, râzând. Mi s-a spus că orice copil cunoaşte adresa lui. Trebuie să-i fac o vizită.

Chelnerul stărui cu încăpăţânare că nu-l cunoaşte pe doctor. George băgă de seamă, însă că omul ridicase în două rânduri ca întâmplător, două degete de la mana dreaptă. Tânărul îi fulgeră un gând prin minte. Rase cu şiretenie, clipi din ochi către chelner şi… ridica şi el două degete de la mana stângă.

Chipul chelnerului se schimbă pe data, se înclina în fata tânărului şi spuse, foarte politicos şi slugarnic:

— Văd că sunteţi un trimis, domnule, desi faceţi parte din rasa albă. Doctorul Singh Nokita locuieşte într-un palat, nu departe de aici. Dar nu veţi fi primit de el, daca nu faceţi înainte semnul adepţilor.

George nu vru să se trădeze. El nu ştia ca chelnerul îl minţea acum, îl „mirosise” atunci când repetase semnul pelagoşilor, caci toţi albii erau duşmani ai sectei, astfel ca nici un alb nu putea fi un „trimis”. Vroia să-l atragă pe George într-o cursa, de aceea se prefăcea încrezător. Prin imitarea semnului, tânărul se dăduse de gol.

Nu vru să-l întrebe pe chelner care e semnul adepţilor şi lăsă impresia ca l-ar cunoaşte. În schimb se informă despre avocatul Willok. Chelnerul avu o sclipire de furie în ochi, se stăpâni însă repede şi spuse adresa cerată.

George se duse apoi la tatăl sau. Dar abia intra în odaia acestuia, că se opri în loc şi privi mirat la chipul serios al căpitanului. Şi doctorul Bertram avea mutra gravă, ca şi cum ar fi primit o veste rea.

— Pelagoşii au şi dat semne de viaţa – zise Farrow fiului său – desi au trecut atâţia ani, doctorul Bertram a fost recunoscut şi tocmai a primit înştiinţarea condamnării sale la moarte. Mult aş da să ştiu cum a ajuns în buzunarul lui. Ia citeşte, sau mi bine zis uitate la biletul ăsta!

Căpitanul întinse tânărului o foaie mica de hârtie alba, pe care era desenată o cruce înconjurată de un cerc. Acesta era semnul pelagoşilor.

Farrow dădu apoi lămuririle următoare:

— Acum vreun sfert de ceas stăteam în odaia doctorului, care e aici alături. Am cerut ceva de băut şi ne servi un chelner cu chipul arămiu. Când doctorul Bertram vru să-şi scoată din buzunar pipa, dădu peste hârtia asta. Cine să i-o fi strecurat acolo? Acum o jumătate de ceas nu era încă.

Fără să vrea, George, se gândi la chelnerul cu care stătuse el de vorbă. Istorisi despre succesul cercetărilor sale şi pomeni şi despre chelnerul cu pricina.. Când doctorul auzi ce vorbise George cu acesta, tresări şi exclama:

— Dar e absolut cu neputinţă ca un alb să fie folosit ca trimis al acestei secte; chelnerul trebuie să ştie asta, dacă e şi el membru al pelagoşilor. Vroia să te atragă în vreo cursă, George, de aceea te sfătuiesc să nu te duci la doctorul Singh Nokita. Cu siguranţă că-i s-a şi povestit totul.

— Atunci, chelnerul ştie şi ca noi suntem împreună, caci te va fi urmărit după ce a ieşit din odaie – zise căpitanul – vorbiţi mai departe, eu mă duc să mă încredinţez dacă nu suntem spionaţi.

În vreme ce doctorul Bertram urma să vorbească, Farrow se duse la uşă şi o deschise brusc. Mai avu timp să vadă cum chelnerul dispăru pe după un colţ al coridorului.

Camarazii începură să vorbească în şoaptă. Se sfătuiră ce-ar putea întreprinde, George era de părere să caute familia avocatului nădăjduind să afle amănunte de la ea. La început căpitanul nu vru să-l lase pe tânăr să se ducă singur acolo, dar deoarece Petre se oferii să-i însoţească, încuviinţă. La doctorul Nokita hotărâră să meargă cu toţii măi târziu.

Peste o jumătate de ceas George porni spre locuinţa avocatului ucis. Luă o maşină şi dădu şoferului adresa. Deoarece atât dansul cât şi Petre nu cunoşteau direcţia unde se afla strada cu pricina, nu băgară de seamă ca şoferul apucase pe un drum cu totul greşit. Cel doi camarazi stăteau de vorbă pe şoptite în maşină şi tresăriră abia când automobilul intră într-o curte mică şi se opri brusc.

Patru indieni uriaşi veniră în grabă şi înainte ca George şi Petre să-şi poată da seamă de ceva, fură ameninţaţi de patru revolvere şi un glas poruncitor le ceru să coboare înteţită din maşină şi să ridice mâinile. George pricepu că picaseră într-o cursă.

Cei doi camarazi se supuseră poruncii, apoi li se luară armele. Pe urmă fură îmbrânciţi în casă.

Unul din indieni se deschise o uşă de fier ruginit, apoi împinse pe George şi Petre, după ce fură înăuntru, se închise uşa în urna lor şi zăvoarele fură împinse la loc. Din fericire, lui George i se lăsase lampa de buzunar, din nebăgare de seamă; pesemne, aşa ca putu face lumină şi văzu că pereţii închisorii erau umezi şi din lespezi de piatră, ca şi pardoseala. Nici nu era de gândit să poată fugi.

Aproape trei ceasuri cei doi camarazi rămaseră în aşteptare, până ce în cele din urmă auziră paşi ce se apropiau de temniţă lor. Prin crăpăturile uşii pătrunse o rază de lumină, apoi zăvoarele fură trase şi uşa se deschise încet.

George şi Petre se ridicaseră.Ca să nu-i orbească lumina, fură nevoiţi să întoarcă privirea şi nu văzură că patru indieni tineri se strecuraseră în încăpere şi se postară lângă uşa. Lumina felinarului fu îndreptată spre pământ, astfel că cei doi camarazi nu mai fură orbiţi. Când se uitară spre uşă, văzură rânjetul batjocoritor al doctorului Nokita.

— Bună ziua, domnilor, sunt bucuros că aţi dat urmare invitaţiei mele, zise indianul ironic. Doctorul Singh Nokita vede totul. Îmi daţi voie să va poftesc să luaţi cina cu mine?

— Invitaţia d-tale a fost cam ciudată, d-le doctor, răspunse George, tot atât de batjocoritor. Pot afla cel puţin ce aveţi de gând să faceţi cu noi în casa asta veche?

— Asta o veţi afla când veţi fi în locuinţa mea. Vă rog să mă urmaţi şi cred că, nu e nevoie să vă atrag atenţia că oamenii mei sunt cu ochii în patru. Vă sfătuiesc să nu faceţi vreo prostie, căci doctorul Nokita nu glumeşte.

— Vă vom urma, domnule doctor – răspunse George, cu mândrie – căci sunt foarte curios să aflu ce-mi prilejuieşte înalta cinste de a fi musafirul d-tale.

Străbătură un gang lung, apoi urcară o scară şi în cele din urmă fură introduşi într-o cameră elegant mobilată, după gustul indian.

Doctorul Nokita invită politicos pe George şi Petre să ia loc. Se aşeză şi el în faţa lor şi bătu de trei ori din palme.

Cei patru tineri indieni care îi escortaseră pe George şi Petre, nu intraseră în cameră. Tânărului îi trecu prin minte că acum ar fi poate momentul potrivit să-l atace pe doctor şi să se folosească de el ca ostatec, până vor izbuti să părăsească locuinţa.

Se vede însă că doctorul Nokita îi ghicise gândul, căci, după ce un servitor intră cu o tavă cu băuturi şi ieşi iar din odaie – zise, zâmbind:

— Vă rog să nu întreprindeţi nimic împotriva mea, domnilor, căci m-am pus bine la adăpost. Chiar în clipa aceasta câteva revolvere sunt îndreptate asupra dv. O singură mişcare suspectă ar avea de urmare moartea dv. Şi acum, daţi-mi voie să vă ofer ceva de băut:

George se codi. Băuturile puteau să fie otrăvite. Dar înainte de a putea refuza, doctorul se ridicase, trase măsuţa între el şi cei doi camarazi şi dintr-o sticla de cristal turnă vin în trei pahare. Numai că apoi unul din ele, îl ţinu în mană şi privi zâmbitor spre George.

— Puteţi bea fără teamă, domnilor, doctorul Singh Nokita nu e otrăvitor – zise el.

Codindu-se, George luă paharul în mână şi când văzu că doctorul

bea, dădu şi el pe gât vinul.

Mulţumind puse paharul pe masă şi privi întrebător la indian.

— Domnilor – continuă doctorul – vă aflaţi acum în casa mea ca oaspeţi şi ca… prizonieri. Aţi venit la Madras ca să aflaţi ceva despre secta pelagoşilor. Trimişi de-ai mei v-au ieşit înainte şi v-au poftit în casa mea. Vreţi să-mi spuneţi acum ce doriţi de la secta aceasta?

George chibzui repede. Auzise că nici un pelagros n-are voie să stea sub acelaşi acoperiş cu un alb, fără să pedepsească apoi cu moartea această insultă. Şi acum fusese invitat de doctorul Nokita şi stătea, ca oaspete, în camera acestuia. Era indianul acesta un adept al sectei?

— O voi spune numai unuia din membrii sectei, domnule doctor – răspunse tânărul – în primul rând trebuie să protestez împotriva tratamentului la care ne-ai supus. Refuz să mă consider ca prizonierul d-tale.

Doctorul Nokita zâmbi.

— Trebuie să vă obişnuiţi, totuşi, domnilor, căci ceea ce hotărăsc eu se şi întâmplă. Vrei să tratezi numai personal cu fraţii? Bine, atunci află că eu sunt şeful acestei secte. Ce ai să spui, deci?

— Nu se poate să fie aşa, domnule doctor – zise George – căci am auzit că adepţii acestei secte n-au voie să stea cu un alb în aceeaşi încăpere, fără să se răzbune apoi pentru această… insultă. Dacă ai fi fost un pelago, nu ne-ai fi invitat aici ca oaspeţi ai d-tale.

— Dar cine-ţi spune d-tale că vei părăsi viu această casă?

— D-ta nu eşti un pelago – stărui George, cu încăpăţânare – dovedeşte-mi contrariul şi atunci îţi voi răspunde eu la întrebare.

— Bine, cum vreţi, domnitor – zise doctorul, devenind serios – de fapt, eu n-am nimic împotriva dv. şi nici n-aş fi întreprins ceva, dacă nu mi-ar fi ajuns la ureche că… v-aţi ocupat de avocatul Willok, care însă, din nenorocire, nu se mai află printre cei vii. Am găsit azi dimineaţa cadavrul lui.

— Da, tocmai în chestia mortului vroiam să stau de vorbă cu pelagoşii, căci noi l-am găsit pe avocat cu mult înaintea d-tale.

— Ah, asta e interesant, domnilor. Mi s-a părut mie ciudat de la început ca mortul să fi ajuns pe uscat, căci noi aveam vântul tocmai împotrivă. Vrei să mă lămureşti cum stă chestia?

— Bine, domnule doctor – mi-e tot una dacă eşti sau nu adept al pelagoşilor. Noi am găsit cadavrul plutind pe mare şi l-am adus pe ţărm. Semnul de pe piept m-a interesat şi deoarece mi s-a vorbit despre pelagoşi, am luat hotărârea, de dragul ştiinţei, să fac cunoştinţă cu secta aceasta. Iată motivul care m-a adus la Madras.

— Asta se poate, domnule… Farrow. Da, te prinde mirarea că te cunosc. Cu siguranţă că aţi găsit cadavrul avocatului în largul mării şi l-aţi adus pe uscat. Aveţi de gând, într-adevăr, să vă ocupaţi de pelagoşi?

— Vroiam numai să-i cunosc – ocoli George răspunsul – nu ştiu despre ei altceva decât că sunt foarte duşmănoşi faţă de albi.

— Atunci trebuie să fiţi într-adevăr foarte curajoşi că aţi vrut să daţi de rostul acestei secte. Ce crezi că o să se întâmple acum cu d-voastră?

George înălţă din umeri. Doctorul păru ca iar cade pe gânduri, iar tânărul folosindu-se de prilej, îşi roti ochii prin odaie. Vroia să încerce să-i descopere pe paznicii ascunşi, despre care îi pomenise doctorul. Dar oricât îşi încordase privirea nu putu vedea nimic. Deodată ochii se opriră pe o măsuţă ce stătea într-un ungher. Acolo erau armele sale ce-i fuseseră luate. Daca izbutea să intre iar în stăpânirea lor, nu-i va fi greu, poate, să-şi redobândească libertatea.

Deoarece doctorul stătea încă pierdut în gânduri, George făcu un semn cu ochiul lui Petre, arătând spre măsuţă. Uriaşul dădu uşor din cap; zărise şi el armele, dar nu avusese încă prilejul să-i atragă lui George luarea-aminte.

În clipa aceasta, Nokita ridică iar capul şi zise:

— D-ta, cu tatăl d-tale şi un domn care-şi zice doctorul Bertram aţi venit încoace, recunoscut, căci am o memorie minunata. Am auzit multe despre călătoriile îndrăzneţe ale părintelui d-tale şi mai ştiu că doctorul Bertram al dv., a locuit cândva la Madras şi… a fost condamnat la moarte de secta pelagoşilor. Doctorul Bertram va trebui să moară. D-ta şi însoţitorul d-tale îi veţi împărtăşi soarta, pentru că vă aflaţi acum în aceeaşi încăpere cu mine. Dar acum, te rog să-mi spui pe şleau ce vroiai de la mine?

— Înainte de a-ţi da un răspuns, domnule doctor, aş dori să ştiu de ce a fost omorât avocatul? întrebă George.

— Willok n-a fost omorât, domnule Farrow, ci numai pedepsit. Şi Doctorul Bertram al dv. îşi vă primi pedeapsa, căci a vizitat pe un adept al sectei, deşi acesta nu dorea să aibă un alb în jurul sau.

— Dar doctorul Bertram i-a salvat viaţa şi pentru asta omul acela ar fi trebuit să-i fie recunoscător, răspunse George.

— Asta nu poţi pricepe d-ta, domnule Farrow – zise Nokita – noi indienii îi uram pe toţi albii, care vor să ne ia ţara. Am jurat moarte tuturor străinilor şi-ţi repet că nici d-ta nu vei părăsi viu această casă. Nici un om din Madras nu bănuieşte cine e, în realitate, doctorul Singh Nokita.

În clipa aceasta intră în odaie un servitor, ca să-i spuie ceva doctorului. Acesta întoarse un moment capul şi, atunci, Petre se repezi înainte, se aruncă asupra lui Nokita şi-l trase la pământ cu scaun cu tot. Apoi se năpusti şi asupra servitorului, pe care-l doborî cu un pumn zdravăn.

George se ridicase şi el repede şi alergă la măsuţa pe care se aflau armele. În clipa următoare avea în mana revolverele şi le îndreptă

îndată spre doctorul Nokita, care vroia tocmai să se ridice.

— Nu te mişca, domnule doctor! strigă tânărul, ameninţător. Vei recunoaşte că mă aflu în legitimă apărare şi nu voi şovăi o clipă să-ţi trimit un glonte în cap, dacă nu staţi liniştit.

Nokita nu se mişca în scaunul său. George se cam îngrijoră văzând chipul batjocoritor şi liniştit al doctorului. Probabil că pusese la cale vreo capcană, în care să cadă cei doi camarazi. De aceea tânărul făcu repede un semn uriaşului şi arata spre uşa, prin care intrase servitorul care şedea acum leşinat. Petre pricepu. Deschise uşa cu băgare de seama şi privi afară. Pe coridor nu se vedea ţipenie de om. După ce uriaşul se încredinţa ca nu se va izbi de nici un duşman, se înapoie la George şi-i făcu semn să-l urmeze. Goniră amândoi de-a lungul gangului, nădăjduind să găsească acolo o ieşire. Dar înainte de a ajunge la capătul gangului, se stinse brusc lumina electrică şi cei doi camarazi rămaseră pe întuneric.

George scoase repede lampa de buzunar şi la lumina el zări dispărând o făptură pe după cel mai apropiat colţ al coridorului.

III
LIBERI ŞI… TOTUŞI PRIZONIERI

LA LUMINA LĂMPII LUI GEORGE, uriaşul văzu pe dreapta o uşă, spre care se-ndreptă imediat, încercând s-o deschidă. Nu era încuiată şi camarazii se strecurară repede printr-însa, închizând-o în urma lor. În aceeaşi clipă auziră un zgomot slab, pe care nu şi-i putură lămuri.

George nu prea dădu atenţiune acestui lucru şi plimbând lumina prin încăpere, înţelese ca trebuie să se afle în dormitorul doctorului.

Nici aici nu exista o a doua uşă, pe unde să poată fugi. Deoarece camera nu avea nici vreo ascunzătoare potrivită, tânărul vru să plece. Lipind urechea de uşă şi neauzind nici un zgomot, hotărî s-o deschidă cu băgare de seama, ca să arunce o privire afara. Stinse lampa şi apăsă încet clanţa, când vru însă să deschidă uşa, băgă de seamă că ea era încuiată. Probabil că cineva făcuse treaba astă pe dinafară.

George aprinse din nou lampa, căutând o ascunzătoare. Într-un ungher era un cămin înalt. Dar acesta avea o uşă zăbrelită. Petre îşi aduna puterile şi smuci atât de ea, încât o scoase afară.

O gaură mare şi neagră se căscă înaintea lor. Fără să mai stea la gânduri uriaşul se vâri înăuntru. Îl aştepta însă o mare dezamăgire, căci nu era un cămin adevărat, ci unul de formă, fără ieşire, în schimb, era loc destul acolo – o cămăruţă în toată regula – astfel că cei doi camarazi se puteau socoti în siguranţă deocamdată. Se tupilară amândoi în ea; Petre puse la loc uşa, lăsând-o deschisă de un deget, ca să poată privi în odaie.

Petre cercetă apoi cămăruţa aceea şi văzu că era atât de înaltă încât

un om putea sta bine în picioare. Câteva pietre de zidărie ieşite în afară îngăduiau camarazilor să se caţere în sus, astfel ca dacă cineva ar fi privit înăuntrul căminului n-ar fi putut vedea nimic.

George şopti camaradului său:

— Eu voi ţine sub observaţie dormitorul, Petre. Dacă se va ivi cineva şi va arăta intenţia de a deschide căminul, atunci urcăm mai sus, ca să nu putem fi văzuţi. Dacă totuşi va cuteza cineva să intre aici, înăuntru, trebuie să iei tu în primire.

Se scurse o jumătate de ceas, când, deodată, George auzi un zgomot slab. Cineva deschisese binişor uşa şi lumina înăuntru cu un felinar mare. Nevăzând pe nimeni, intra cu totul în odaie. Începu să cerceteze sistematic încăperea, ajutat de alţi trei indieni. George nu le vedea decât umbrele.

Fireşte că oamenii nu găsiră nimic. Căminul nici nu le veni în gând. După un sfert de ceas de căutare părăsiră încăperea.

George râse. Dar amuţi îndată, auzind în odaie un zgomot slab, ca şi cum cineva s-ar fi lovit de un scaun. Îndată îşi dădu seamă că un indian rămăsese acolo, pândind pe întuneric, ca să vadă dacă străinii nu s-au ascuns, totuşi, în cameră.

Deodată uşa se deschise iarăşi şi în acelaşi timp se aprinse lumina electrică. George îl recunoscu îndată pe doctorul Singh Nokita, care intra cu doi indieni tineri şi spuse în şoaptă câteva cuvinte servitorului ce stătea acolo. Acesta clătind doar capul.

Doctorul era necăjit. Vorbi cu însufleţire servitorilor, apoi îşi plimbă încăodată privirea prin încăpere. Deodată şi-o aţinti asupra căminului. Închise ochii pe jumătate, ca şi cum ar chibzui. Porunci pe urmă oamenilor să iasă afară, încuia uşa şi… se apropiă încetişor de cămin. Ţinea în mână un revolver şi se aplecă pentru a deschide uşa căminului.

George socoti că venise momentul să se caţere cu Petre deasupra intrării. Se aştepta ca doctorul să intre în cămin, ca să-i caute. În cazul acesta ar fi câştigat partida, căci împotriva lui Petre doctorul era neputincios.

Peste câteva clipe stăteau amândoi sus şi priveau de acolo în jos. Doctorul tocmai lumina înăuntru cu felinarul său.

George dădu lui Petre un ghiont, ca să fie cu băgare de seamă. Lumina devenea tot mai vie, apoi se ivi mâna doctorului şi după aceea capul său.

George îşi greşise socoteala însă. Nokita nu intră cu totul în cămin, ci-şi întoarse deodată capul în sus, îndreptând în acelaşi timp lumina într-acolo. Totul se petrecu atât de repede, încât camarazii nu putură întreprinde nimic şi în momentul următor fură orbiţi de lumină.

Doctorul îi recunoscuse însă îndată. Scoase o exclamaţie şi făcu mişcarea de a ridica revolverul, dar Petre fu mai repede şi dându-şi

drumul jos, se lăsă în genunchi lângă doctor. Din două lovituri zdravene îl culca la pământ, lăsându-l în nesimţire. În aceeaşi clipă cineva de afară încercă să deschidă uşa dormitorului pe care doctorul o închisese pe dinăuntru. Deoarece acesta nu dădea nici un răspuns, servitorii care auziseră ţipătul lui Nokita zguduiră uşa cu toată puterea, ameninţând s-o spargă.

Petre, însă înhăţase corpul doctorului şi-l târâse cât mai înăuntru, apoi îl legă zdravăn. Îi vârî şi un căluş în gură şi-l aşeză într-un ungher.

În vremea asta, servitorii izbutiră să spargă uşa dormitorului. Rămaseră încremeniţi în loc negăsindu-l pe stăpânul lor şi se uitară unul la altul uluiţi. În cele din urma îi dădu unuia în gând să caute în cămin şi se lăsă în genunchi în faţa lui, încercând să deschidă uşa. În câteva clipe izbuti să facă asta şi lumina înăuntru cu un felinar. Dar nu-i veni în minte să îndrepte lumina în sus, astfel ca după o cercetare fugară se retrase.

Într-o clipită George fu iarăşi la uşa, pe care indianul o închisese după sine. Tânărul o deschise iar şi privi la servitori. Stăteau încă aiuriţi lângă uşă şi nu ştiau ce să facă. În cele din urmă se retraseră, trăgând uşa după ei. Nu mai rămase nici unul în încăpere.

Petre îl aşeză pe doctor iar la pământ. Apoi, George îl puse să stea de pază la uşă, iar el-însuşi începu să cerceteze cu amănunţime cămăruţa. Tânărul îşi zicea ca această încăpere mica trebuia să aibă vreun scop. Deoarece nu conţinea nimic, putea servi ca un fel de trecere spre altă cameră. De aceea cercetă pereţii la lumina lămpii sale, însă nu putu descoperi nici o crăpătura, aşa că, în cele din urmă, fu nevoit să renunţe a mai căuta.

În clipa aceasta, doctorul Nokita se mişca. George îi lumina faţa şi văzu cum deschide ochii mari, de mirare. Începu pe urmă să smucească de legături şi încerca să se ridice. Petre îl ameninţi că-l înjunghie, dacă nu stă liniştit. Nokita se supuse de nevoie, dar în ochii săi era ura şi dispreţ. George nici nu-l lua în seamă şi începu să cerceteze podeaua cămăruţei.

Descoperise acolo o crăpătură foarte îngustă şi cât p-aci să ţipe de bucurie văzând rama unui chepeng. Încercă să vâre cuţitul înăuntru şi izbutind, îl chema la dansul pe Petre, pentru ca şi acesta să încerce în alta parte.

George îşi vedea înainte de treaba. Vara încet cuţitul în crăpătură şi deodată dădu de o piedică. Apăsând ceva mai tare cuţitul, auzi un sunet metalic şi în aceeaşi clipă se lăsă în jos o lespede de piatră ca de vreo jumătate de metru pătrat, care părea că se mişcă în lături. Ieşi la iveală o scară îngustă de piatră, ce ducea şi ea în jos.

Tânărul se-nţelese repede cu uriaşul. Vroiau să coboare amândoi scara, ca să cerceteze unde o să-i scoată la urmă. Doctorul putea

rămâne câteva minute singur în cămăruţă, căci servitorii nu-l vor mai căuta.

Îl aşezară deci într-un ungher şi George coborî cel dintâi treptele. Era o scară îngustă şi întortocheate, care ducea tot mai jos. George socoti că trebuiau să se afle iarăşi la vreo zece metri sub pământ.

Deodată, camarazii auziră zgomot sus la scară, ca şi cum s-ar fi închis un chepeng. Priviră speriaţi în jur şi amândurora le veni în gând că de sus fusese lăsat la loc capacul şi astfel doctorul Nokita se eliberase.

— Aşteaptă aici, Petre, eu mă duc repede sus să văd dacă bănuiala noastră se adevereşte! şopti George. Am revolverul la mine şi te pot apăra dacă voi întâlni pe careva pe scara.

Când tânărul ajunse înapoi la chepeng, văzu că acesta era într-adevăr închis. De partea aceasta nu putea fi deschis. George lipi urechea de piatră şi auzi şoapte dincolo.

După aceea se înapoie la Petre, cu gând să meargă amândoi înainte pe gang. Poate că acesta sfârşea la o ieşire secretă, pe care şi-o făcuse doctorul pentru caz de nevoie.

Petre răsuflă uşurat zărindu-l iarăşi pe George – îl urmă pe acesta în gang, luminând în grabă pereţii în ambele părţi, fără să descopere însă vreo uşă. Într-un târziu zăriră la oarecare depărtare capătul gangului. Dar când ajunseră acolo se pomeniră în fata unui perete masiv de piatră, care le închidea drumul.

Erau liberi… şi totuşi prizonieri.

Pe uşa aceasta de piatră era săpat chipul unui zeu indian. George îl cercetă cu atenţiune, deoarece presupunea că peretele acesta nu era decât o uşă, care se deschidea cu ajutorul vreunui mecanism secret. Toate sforţările sale fura zadarnice la început. Apăsa când într-un loc, când într-altul, dar nimic nu se clintea.

Atunci auzi îndărătul său zgomote slabe. Speriaţi, George şi Petre se întoarseră bruse. La lumina lămpii de buzunar văzură la oarecare depărtare făpturile nelămurite ale câtorva indieni, care vroiseră să se furişeze neobservaţi.

Fără să şovăie, George ridică revolverul şi descărca două gloanţe, pe care le trase însă într-adins mai sus, ca să nu nimerească deocamdată pe nimeni. Vroia numai să-i sperie pe indieni.

Îşi atinse scopul, căci indivizii se retraseră repede. Imediat, însă, detună o împuşcătură şi din partea indienilor şi glonţul se izbi de perete.

La a doua, căreia George îi răspunse Petre şopti:

— Dacă mai trag, facem aşa fel ca şi cum am fi atinşi, apoi ne trântim la pământ. Poate izbutim să-i tragem pe sfoară pe indieni.

Înainte că George să poată răspunde ceva, detunară din cealaltă parte iarăşi două împuşcături, ale căror gloanţe ne izbiră şi ele de

perete. George şi Petre se trântiră însă la pământ, prefăcându-se loviţi, iar tânărul stinse în aceiaşi timp lampa de buzunar.

În gang se făcu atât de întuneric încât nu se mai vedea la un pas înainte. Indienii sau aprindeau acum un felinar, sau se apropiau pe întuneric de cei doi camarazi. De aceea George şi Petre îşi încordară auzul, ca să prindă de veste la timp apropierea duşmanului.

IV
DOCTORUL BERTRAM ÎN PRIMEJDIE

DEODATĂ GEORGE SIMŢI CEVA ca un curent de aer. Ridicându-se puţin, băgă de seamă că acesta venea dinspre partea unde gangul era închis de lespedea de piatră. Să fi fost deschisa uşa aceea?

Se târî binişor într-acolo şi-ncearcă să pipăie peretele cu mâna. Dar aceasta părea să fi dispărut.

— Petre, peretele de piatră a dispărut – şopti tânărul – aprinde tu lampa şi luminează spre indieni! Dac-ar începe să tragă iar, răspunde şi tu tot cu gloanţe. În vremea asta eu voi cerceta peretele de piatră la lumina lămpii mele de buzunar şi daca drumul e liber, ne facem nevăzuţi îndată pe partea asta.

Uriaşul îndeplini ordinul. Aprinzând lampa îi văzu pe indieni mai aproape ca înainte.

Ridică revolverul şi trase de trei ori la rând, fără să nimerească însă pe nimeni. Socotise bine efectul, caci indienii se retraseră repede câţiva paşi îndărăt. Nu puteau vedea că şi George aprinsese lampa şi tocmai se încredinţase ca peretele de piatră se deschisese într-adevăr ca o uşă. Cu siguranţă un glonte de-al indienilor căzuse pe ornamentele uşii, punând în funcţiune mecanismul secret.

— Hai să ieşim repede, Petre! Ţine lampa astfel ca indienii să fie orbiţi – eu voi face la fel.

Petre nu putu răspunde, căci indienii începură iar cu împuşcăturile. Un glonţ atinse pe Petre la ureche, dar uriaşul nu dădu atenţiune faptului, ci-l urmă pe George, care se retrăsese îndărătul peretelui de piatră.

— Stinge lampa. Petre, apoi împinge uşa – şopti tânărul – cred ca suntem pe drumul cel bun, caci simt o boare de aer rece în fată.

Peretele de piatră se închise cu zgomot şi acum părea zidit la loc. George aprinse din nou lampa să de buzunar, la lumina căreia baga de seama că gangul mai avea câţiva metrii terminându-se apoi la o scara care ducea la sus, după câteva clipe cei doi camarazi urcau treptele. În cele din urmă ajunseră la o uşă de lemn, pe care o putură deschide lesne din partea aceasta. Ramaseră miraţi locului când se pomeniră în interiorul unui mic templu indian. Stinseră lămpile, dar luna plină îşi arunca lumina prin uşa deschisă, altfel ca puteau recunoaşte totul.

Străbătură repede încăperea şi curând se pomeniră într-o grădină părăginită. Merseră înainte, la întâmplare.

Nu puteau fi departe de Madras, căci luminile oraşului se vedeau lămurit, deodată ajunseră la o apă mică ce şerpuia spre oraş. La mal era o bărcuţă, în care coborâră repede, silindu-se să nu facă zgomot.

Apa curgea pe lângă un zid înalt, care împrejmuia, desigur, casa doctorului. Când zidul se sfârşi, trecură printr-o pădurice, pana ajunseră la un podeţ, dincolo de care lucea un drum spre oraş. Păşiră pe uscat, apoi o luară repede la picior. Nu întâlniră ţipenie şi când răsări soarele, ajunseră la cele dintâi case din Madras.

După o jumătate de ceas se aflau iarăşi în hotelul lor. Portarul se miră de înfăţişarea camarazilor, dar nu spuse nimic.

George bătu mai întâi la uşa tatălui său.

I se deschise îndată şi căpitanul, care nu se culcase deloc. Îşi îmbrăţişa fiul. Fusese îngrijorat de lipsa lui şi în cele din urmă luase hotărârea, împreună cu doctorul Bertram, să se ducă la locuinţa avocatului Willok. Deoarece, însă, unul din ei trebuia să rămână la hotel, pentru cazul când George s-ar întoarse, se dusese doctorul Bertram singur, dar nu se întorsese încă.

Tânărul se sperie. Povesti repede tatălui său întâmplarea din casa doctorului Nokita şi căpitanul vru să dea de veste îndată poliţiei, George însă îl opri. Era încredinţat că nu se va descoperi nimic în locuinţa indianului, nimic ce ar putea da de bănuit.

— Mă tem că şi doctorul Bertram a căzut într-o capcană, George – zise căpitanul – el e doar acela pe care sectanţii l-au condamnat la moarte. Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să-l salvam.

— Şi vom face chiar – răspunse George – să mergem însă chiar noi la Nokita şi să-i cerem să ni-l dea înapoi pe doctorul nostru! Dacă ne împlineşte cererea, îl lăsăm în plata Domnului şi ne vedem de drum. India e o ţară primejdioasă şi locuitorii el sunt foarte vicleni. Chiar dacă-l dăm pe mâna justiţiei pe doctorul Nokita asta, s-o găsi un altul care să-i ia locul.

— Ai dreptate, George! încuviinţă căpitanul. N-are decât poliţia să se ocupe de cazul acesta şi noi vom părăsi oraşul după ce-l vom recăpăta pe doctorul Bertram.

— Nu ştim încă dacă a căzut într-adevăr în mâinile lui Nokita – zise George – a luat o maşină de aici?

— Da – răspunse căpitanul – şi chelnerul nostru a dispărut deodată şi a fost înlocuit cu un alb. Banda aia trebuie să se teamă că va fi descoperită.

— Dacă doctorul a plecat cu o maşină – zise George, agitat – atunci i s-o fi întâmplat acelaşi lucru ca şi nouă. Şi noi ne-am urcat într-o maşină, condusă de un indian. Când a plecat doctorul?

— Aseară la şapte şi jumătate. Ar fi trebuit să fie înapoi de mult.

Cel mai bun lucru ar fi să ne ducem la prefectul poliţiei şi să-i istorisim aventura. Poate că tot se hotărăşte să cerceteze casa doctorului Nokita.

— Putem încerca, tată, dar eu unul nu cred ca poliţia va întreprinde ceva. Doctorul Nokita se bucură de un renume prea bun în oraş.

— Cu toate astea să mergem într-acolo, George. Schimbă-ţi hainele şi după ce vom îmbuca ceva, plecam. Petre ne va însoţi.

George se duse în odaia lui, se schimbă şi după câteva minute se întoarse la tatăl sau care poruncise să-i fie adusa acolo cafeaua.

După ce o băură, porniră spre prefectura poliţiei. Era încă devreme, dar sperau să-l găsească pe prefect.

Când ieşiră din hotel, George se uită la toate maşinile de piaţă care se aflau acolo. Şoferul indian nu era.

La prefectură, camarazii aflară că prefectul nici nu se dusese acasă în cursul nopţii, deoarece se făptuise o nouă crimă, care pusese în picioare autorităţile. Căpitanul fu anunţat îndată şi prefectul îl primi, pe el şi pe George, foarte politicos.

Îl recunoscu pe tânăr şi se interesă dacă-l regăsise pe prietenul dispărut. George povestise în drum tatălui său despre convorbirea avută cu prefectul şi căpitanul răspunse în locul tânărului.

— Domnule prefect, trebuie să vă spun acum adevărul. Fiul meu, George a avut ieri o aventură ciudată şi am venit la dv. înainte de a întreprinde ceva pe socoteala proprie. Numele meu este..... Farrow, căpitanul Farrow. Poate că nu vă este străin.

— Căpitanul Farrow? exclamă prefectul. Fireşte că vă cunosc, domnule căpitan. Ce vă aduce la mine? Mă miră mult că mi-aţi spus fără înconjur numele dv.

— Vă cred, domnule prefect. Acum însa nu e vorba de mine, ci de viaţa multor cetăţeni ai acestui oraş. Aproape în fiecare zi se făptuieşte câte o crimă şi nu puteţi întreprinde nimic împotrivă, pentru că nu sunteţi în măsură să puneţi mâna pe căpetenia sectei pelagoşilor. Fiul meu a fost atras ieri după amiază într-o cursă şi a cunoscut pe mai-marele sectei.

— Ce, ştiţi unde am putea pune mâna pe şeful pelagoşilor, domnule Farrow?! exclamă prefectul. Vă rog spuneţi-mi imediat, pentru ca individul să nu ne poată scăpa Mai târziu îmi veţi povesti totul.

— Căpetenia pelagoşilor este... doctorul Singh Nokita – răspunse căpitanul, liniştit.

— Ce... ceee... doctorul Singh Nokita? Nu, domnilor, vă înşelaţi amarnic. Cine v-a spus asta?

— Chiar el, domnule prefect – interveni George – îmi daţi voie să vă istorisesc aventura mea? Poate că atunci veţi recunoaşte că acest doctor Nokita e un lup în piele de oaie.

George povesti pe scurt ce păţiseră cu toţii, apoi numai el cu Petre în locuinţa doctorului. Povesti despre descoperirea cadavrului, despre ivirea lui Nokita pe ţărm şi despre îndepărtarea mortului.

— Ai putea întări prin jurământ declaraţiile d-tale, domnule Farrow? întrebă prefectul pe tânăr, când acesta sfârşi de povestit.

— Pot întări prin jurământ fiecare vorbă şi sunt gata să vă însoţesc la casa doctorului. Camaradul nostru, doctorul Bertram, se afla de sigur în mâinile sectanţilor şi dacă nu ne grăbim, nu cred ca mai poată fi salvat. Chiar dv. domnule prefect, veţi putea răsufla uşurat când crimele acestea vor lua sfârşit.

— Adevărat, voi avea linişte în fine – zise prefectul – dar… zău nu pot crede că atât de bine cunoscutul doctor Singh Nokita să fie şeful pelagoşilor.

— Nici chiar dacă întăresc prin jurământ mărturisirea mea? întrebă George. Îl cunoaşteţi doar pe tatăl meu şi ştiţi bine că el nu minte. Daca întreprindeţi nimic împotriva doctorului, atunci în curând veţi avea de înregistrat o nouă crimă.

Prefectul rămase pe gânduri. Clătină capul în câteva rânduri, căci cele spuse de George păreau atât de fantastice, încât cu greu s-ar fi putut crede. Deodată, însă înălţă capul şi zise:

— Bine, voi cerceta cazul. Veniţi peste două ceasuri iar aici, domnilor, îl voi invita pentru atunci şi pe doctorul Nokita. Dacă nu va veni, voi avea o dovadă de vinovăţia lui. Dacă se va prezenta, însă, veţi putea repeta faţă de ei acuzaţiile dv.

— Şi camaradul nostru doctorul Bertram? întrebă căpitanul. Sa rămână el atâta timp în mâinile acestor ucigaşi, care l-au şi ameninţat cu moartea.

— Dacă îmi puteţi da dovezi că se găseşte într-adevăr în puterea doctorului Nokita, atunci voi lua masurile cuvenite – răspunse prefectul – aşa, însă, trebuie să aştept până ce Nokita va veni el-însuşi aici.

— Bine, atunci vom reveni peste două ceasuri – spuse căpitanul – în vremea asta vom întreprinde ceva pe socoteala noastră şi dacă se va întâmpla să dispărem cu acest prilej, atunci veţi şti unde să ne căutaţi, domnule prefect. La revedere.

Cei trei camarazi părăsiră prefectura poliţiei. Îşi făcuseră datoria şi nu vor avea ce să-şi impute dacă se făptuia o nouă crimă.

— Să mergem acum la doctorul Nokita, George! spuse căpitanul. Îi vom cere să ni-l redea pe doctorul nostru şi dacă va fi ca lucrurile să ajungă la extrem, atunci avem armele la noi.

Cu o maşină camarazii ajunseră la marginea oraşului, de unde merseră pe jos mai departe şi dădură curând de casa în care, după socoteala lui George, fusese dus împreună cu Petre. La oarecare depărtare se afla grădina cu templul indian.

Căpitanul sună la poartă. După câtva timp apăru un servitor indian, care tresări recunoscându-i pe George şi Petre. La întrebarea căpitanului unde e doctorul Nokita, Indianul răspunse că nu locuia aici o persoană cu numele acesta, care-i era, de altfel, cu totul necunoscut. Casa era a unui negustor cu numele de Kibog, care era în călătorie.

Atât căpitanul cât şi George erau încredinţaţi că servitorul minţea. Deodată, acesta se pomeni cu ţeava unui revolver în faţă şi i se dădu porunca să-i conducă pe camarazi în casă.

Servitorul n-avu încotro şi se supuse.

Porni înaintea căpitanului şi-l duse într-un birou elegant.

Căpitanul nu-l slăbea din ochi pe servitor. Îi porunci să se aşeze la fereastră, apoi puse În funcţiune o sonerie de masa. Imediat se deschise uşa şi un alt servitor apăru.

— Cheamă-l imediat încoace pe stăpânul tău, porunci Farrow.

Dar servitorul nu se clinti. Se holbă la colegul său de la fereastră, ca şi cum n-ar fi priceput ce i spusese căpitanul. Abia când acesta li repetă ordinul, dădu uşor din umeri şi răspunse:

— Stăpânul meu nu e acasă, a plecat.

V
CONDAMNAT LA MOARTE

ÎN CLPA URMĂTOARE, înainte ca Farrow sau George să-l poată împiedeca, el părăsise din nou camera, George vru să se ia după dânsul, dar când ajunse la uşă o găsi încuiată. Nu izbuti – şi nici Petre – s-o spargă; erau închişi acum şi trebuiau să caute alt drum ca să poată ieşi de acolo.

Când priviră la locul unde fusese întâiul servitor, văzură că acesta se făcuse nevăzut. În schimb fereastra era deschisa şi nu încăpea îndoială ca indianul sărise pe acolo. Căpitanul privi jos în gradină; deodată detună de acolo o împuşcătură. Glonţul trecu pe lângă capul lui şi se înfipse în pervazul ferestrei.

Farrow se dădu înapoi, înfuriat. Şi drumul acesta le fusese tăiat. Deoarece nu mai era altă uşă, trebuiau să încerce acum să spargă singura care exista.

Petre tocmai vroia să-nceapă, când auzi un fel de şuierat. În aceeaşi clipa simţi o ameţeală şi înainte de a-şi putea da seamă de ceva se prăbuşi la pământ.

Căpitanul şi George veniră în grabă spre dânsul. Se opriră însă şi ei speriaţii în loc şi căzură de asemenea pe covorul moale. În acelaşi moment uşa fu deschisă iar cei doi indieni băgară capul în odaie, cu priviri pline de ură. Văzând la pământ trupurile albilor, închiseră uşa la loc pe dinafară.

Când se trezi, cel dintâi, George privi mirat în jurul său. Se afla într-o pivniţă, luminată de un bec mic electric. Era lipit de perete şi aşa se putea mişca. La câţiva metri de el zări pe tatăl său şi pe doctorul Bertram. Petre se afla la peretele opus şi părea leşinat.

Căpitanul şi doctorul se treziseră şi ei. Amândoi priveau cu tristeţe la George.

— Am căzut în cursă, George – zise căpitanul – doctorul Nokita s-a îngrijit pentru toate eventualităţile. Acum va fi cu neputinţă să scăpăm de aici. Singuri nu ne putem elibera.

— Îl uiţi pe prefectul poliţiei, tată – zise George – i-am spus doar că vrem să întreprindem ceva pentru eliberarea doctorului Bertram şi dacă va fi să dispărem cu prilejul acesta, va şti unde să ne găsească.

— Asta poate dura cam mult, George. Şi dacă va face într-adevăr ceva să ne găsească, e îndoielnic că va da de pivniţa aceasta. Doctorul Nokita s-a îngrijit el bine.

În clipa aceasta se trezi şi Petre. Privi mirat în jurul său, dar apoi îşi aminti de cele petrecute şi se uită întrebător la căpitan.

Înainte însă ca acesta să-i poată răspunde ceva, auziră paşi în faţa uşii pivniţei. Imediat, fură trase două zăvoare şi uşa fu deschisă.

La lumina lămpii care ardea acolo, George îl recunoscu pe doctorul Nokita. Plin de dispreţ îşi privi acesta prizonierii, apoi se apropia de ei. Se opri în faţa căpitanului, se înclina şi zise:

— Mă bucur foarte mult să pot saluta în casa mea pe vestitul căpitan Farrow. Îmi daţi voie să întreb ce-aţi căutat atât de dimineaţă la prefectura poliţiei? N-au vrut să vă creadă că doctorul Singh Nokita ar fi… un criminal?

Râse batjocoritor, apoi, însă, îl cuprinse o furie nemărginită. Chipul i se schimonosi şi şuieră printre dinţi:

— Vă voi dovedi că doctorul Nokita nu îngăduie astfel de glume. Peste un ceas nu veţi mai fi printre cel vii, dar nici de o moarte atât de uşoară nu veţi avea parte.

Bătu de trei ori din palme. În fata uşii pivniţei stătuseră patru indieni, care intrară acum înăuntru si-l dezlegară pe căpitan de la perete. Doi îl luară apoi si-l duseră afară. După aceea veni la rând doctorul Bertram şi George. Petre ramase însă în pivniţa – probabil că aveau altceva de gând cu ei.

Camarazii fură duşi în altă pivniţa şi acolo aşezaţi pe o lebede de piatra. Ca nu-şi poată desface legăturile unui altuia, servitorii îi mai legară de lespede. Apoi se dădură înapoi şi se făcură iar nevăzuţi la un semn al doctorului Nokita.

— Aşa, domnilor, peste puţin se va îndeplini răzbunarea mea şi pedepsirea dv. Aţi căutat aici în Madras secta pelagoşilor şi aţi bănuit că veţi da de o asociaţie mare. Acum, când ştiţi că peste un ceas veţi fi morţi, vă pot împărtăşi taina mea. Secta pelagoşilor e formată doar

din cinci indieni. Eu şi cei patru servitori ai mei suntem adepţi credincioşi şi vom rămâne mereu. Chelnerul de la hotel şi şoferul au fost doi servitori de ai mei. Cine se apropie de mica noastră sectă e pedepsit cu moartea. Prin asta ne-am creat un astfel de renume încât însăşi poliţia crede că pelagoşii ar forma o sectă cu ramificaţii foarte întinse. Dv. era cat p-aci să-mi veniţi de hac, de aceea şi vreau să vă ucid, iar cadavrele dv., vor fi descoperite de poliţie, ca dovadă că secta noastră nu îngăduie ca să-şi bată nimeni joc de ea. Veţi muri pe vechea lespede de sacrificiu şi peste un ceas voi privi mulţumit rămăşiţele voastre, ca să-mi potolesc setea de răzbunare.

Înclinându-se încă odată batjocoritor, Nokita ieşi din pivniţă. George auzi paşii depărtându-se tot mai mult, până se pierdură cu totul.

— Nu pricep ce are de gând cu noi şi ce rost o fi având această lespede de sacrificiu – zise doctorul Bertram – o recunosc bine, după nişte gravuri vechi pe care le-am văzut cândva. Era într-adevăr lespedea de sacrificii a pelagoşilor.

— Poate că jertfirea va avea loc mai târziu, tată – zise George – deocamdată nu se mai află nici un indian aici.

— Ah, acum ştiu cum vor să ne ucidă ticăloşii! exclamă deodată doctorul Bertram. Nu simţiţi, domnilor? Piatra se înfierbântă tot mai mult.

George băgase şi el de seama că piatra se încălzise treptat. Privi îngrozit la doctor care smucea zadarnic de legături. Dându-şi seamă de zădărnicia străduinţelor sale, zise iarăşi:

— Vom fi arşi pe această piatră, domnule Farrow. Ea devine tot mai fierbinte şi în cele din urmă se va înroşi. Cel mult într-un ceas se va întâmpla asta. Nu mai e nici o salvare pentru noi?

Căpitanul şi George încercară şi ei să-şi slăbească cei puţin legăturile, pentru ca să se poată libera unul pe altul pe urmă. Dar nu izbutiră deloc.

Piatra se încinsese grozav, provocând chinuri cumplite bieţilor camarazi.

Atunci zăvoarele uşii fura trase din nou şi o făptură înaltă se strecură înăuntru. George fu cât p-aci să ţipe de bucurie, recunoscându-l pe uriaş, care nu mai era legat.

Când îi văzu pe camarazi pe lespedea de sacrificiu şi observă chinurile întipărite pe feţele lor, Petre nu şovăi o clipă. Din doi paşi fu lângă dânşii şi le taie legiuirile. Cel dintâi fu liber căpitanul. Urmară apoi ceilalţi. Petre le povesti repede cum izbutise să-şi redobândească libertatea: se folosise de un moment prielnic şi culcase la pământ un indian, pe care-l legase cu propriile sale legături.

— N-avem cu ce ne lumina drumul în sus – zise căpitanul către camarazii săi – aşa că cel mai bun lucru ar fi să punem mâna pe

Nokita, care va veni peste un ceas aici să vadă ce a mai rămas din noi. Va trebui să-l atacăm cat mai repede cu putinţă, pentru ca să n-aibă răgaz să se folosească de vreo armă.

— Lasă-l în seama mea, domnule căpitan! se oferi Petre. A doua oară nu ne mai scapă dumnealui. Dv. luaţi-i armele şi ţineţi-i la distanţă pe ceilalţi indieni! Din fericite numai trei mai sunt liberi.

— Bine, Petre, caută numai de te aşează în aşa fel ca să-l poţi înhăţa imediat! răspunse căpitanul.

— Tata, ar fi mai bine ca Petre să rămână singur aici – propuse George – zăvoarele trebuie doar să fie puse pe dinafară, altfel doctorul Nokita va mirosi că s-a întâmplat ceva. Noi ne ascundem în pivniţa cealaltă şi-i putem surprinde pe indieni de acolo.

Căpitanul dădu dreptate fiului său. Deoarece nu mai era mult până ce Nokita să se-ntoarcă în pivniţă, ei părăsiră încăperea în care rămase numai Petre. George trase zăvorul pe dinafară şi-i urmă pe camarazii săi, care şi intraseră în pivniţa alăturată.

Farrow scotoci prin buzunarele indianului doborât de Petre. Omul nu se deşteptase încă din leşin, aşa că nu fu nevoie să-l lege deocamdată.

Deodată căpitanul scoase o exclamaţie de bucurie, imediat trase două pistoale şi un cuţit din buzunarele indianului. Dădu unul fiului său, iar doctoral Bertram căpătă cuţitul drept armă.

În clipa aceasta se auziră paşi apropiindu-se de pivniţa lor. Uşa fu deschisă şi un tânăr indian se ivi în prag. Rămase atât de surprins când îi văzu liberi pe străini, încât nu se putu clinti din loc. George nu-i dădu răgaz să se dezmeticească; cu o lovitură în tâmplă, dată cu patul revolverului îl culcă la pământ. Şi acesta avea la el două revolvere.

Acum camarazii nu se mai temeau de doctorul Nokita şi de cei doi servitori ai săi care mai rămăseseră.

Indianul ăsta fu legat şi el la perete, apoi camarazii ascultară la uşă, ca să-l audă venind pe Nokita. Tocmai se împlinise ceasul, când răsunară paşi uşori afară. Apoi uşa pivniţei alăturate fu deschisă şi doctorul vârî capul înăuntru. Observă îndată că tovarăşii izbutiseră să se elibereze… Vroia tocmai să scoată revolverul din buzunar, când Petre se repezi înainte şi-l înhaţă.

Nokita nu era un potrivnic de dispreţuit. Uriaşul avu de furcă să-l ţină. Abia când căpitanul şi George îi veniră în ajutor, izbuti să-l doboare şi să-l lege.

Deodată se auziră împuşcături pe gangul din faţa pivniţelor. Imediat apăru doctorul Bertram şi spuse că alţi doi indieni încercaseră să pătrundă aici jos. Ei îi întâmpinase, însă, cu câteva gloanţe. Nu putea spune dacă-i nimerise sau nu. Servitorii se înapoiaseră sus.

Deoarece doctorul Nokita avea un felinar la el, camarazii putură

pornii sus. Tocmai când Petre dădu să ridice trupul lui Nokita, pătrunsese de sus larma sălbatecă, se auziră două răcnete apoi paşi care se apropiau de pivniţe.

Camarazii se pregătiră imediat de apărare.

Dar când cea dintâi făptură se ivi în pivniţa, răsuflară uşuraţi cu toţii. Era un poliţist, căruia îi urmară alţii.

Prefectul politiei nu mai avusese astâmpăr şi pusese sub observaţie casa doctorului Nokita. Poliţiştii băgaseră de seamă ceva şi în cele din urmă pătrunseră în casă, unde fură întâmpinaţi îndată cu gloanţe. Atunci traseră şi ei, împuşcându-i pe servitori.

Căpitanul Farrow lămuri comisarului care conducea echipa cum stăteau lucrurile si-l predase pe doctorul Nokita. La percheziţionarea casei se găsiră atâtea dovezi împotriva lui Nokita, încât nu mai exista îndoială de vinovăţia lui.

Ca să n-aibă de-a face cu autorităţile, camarazii plecată pe furiş din Madras. Cu bărcuţa lor de aluminium porniră apoi la submarin, mulţumiţi că ajutaseră la descoperirea unor criminali atât de temuţi.

După doua ceasuri „Dox”-ul spinteca iar valurile Golfului Bengal, îndreptându-se spre Ceylon.

Aventurile submarinului Dox 134

Hans Warren

I
TAINA LUI „CORMORAN”

DOCTORUL BERTRAM povesteşte lui George:

— „Căpitanul Dawson era cunoscut ca om original. De douăzeci de ani conducea vasul de cinci mii de tone „Cormoran” între coasta răsăriteană a Americii de Sud, prin Africa, spre Australia şi înapoi.

Cele treizeci de cabine ale vaporului erau veşnic ocupate. Printre globtrotterii[1] şi negustorii care se îmbarcau în Africa sau India, devenise modă să călătorească cu Mac Dawson. Şi asta numai pentru că era grozav de mojic.

Grosolănia lui devenise de-a dreptul proverbială, dar era în acelaşi timp un marinar neîntrecut.

De data asta „Cormoran” naviga direct spre Australia. Între Buenos şi Adelaida nu atingea deloc uscatul.

Ca niciodată, rămăseseră multe cabine goale. Şeful poliţiei din Buenos Aires ne povestise multe despre „Cormoran”, care nu mai era vechiul vapor de odinioară, ci fusese cu totul modernizat abia de curând. Şi deoarece stăruise asupra faptului că toate cabinele erau mereu ocupate, ne mirarăm mult ca în douăzeci din ele nu se afla nimeni.

Ca de obicei, eu cu Marian luarăm împreună o cabină, în vreme ce Pongo o ocupa pe cea alăturată. Tot bagajul nostru se compunea din raniţe cu diferite lucruri trebuincioase, armele noastre şi cartuşe din belşug.

Ne scoaserăm repede cele de nevoie pe care le aşezarăm unde trebuia, apoi o luarăm pe coridorul larg ce despărţea cabinele de parapet.

Şi iată că şi avurăm prilejul să facem cunoştinţă cu mojicia căpitanului. Vecinul nostru din cabina de pe partea cealaltă, un american tipic, ceva mai în vârstă, tocmai ieşea şi el din cabina sa, când dădu cu ochii cu Pongo al nostru. Imediat americanul striga furios:

— Cum a ajuns negrul acesta în clasa întâia? Asta e ceva nemaiauzit!

Marian se-ntoarse repede spre yankeu, care amuţi sub privirea de oţel a prietenului meu. Apoi acesta spuse cu glas potolit, dar destul de tare ca s-audă şi câţiva călători care ieşiseră din cabine atraşi de larma făcută de american:

— Negrul acesta este prietenul nostru şi orice jignire adusa lui ne atinge şi pe noi. Îndrăznesc să spun ca el merita mai curând să călătorească la clasa întâia, decât alţii care se enervează dintr-o astfel de pricină.

Americanul se făcu vânat de manie, dar nu cuteza să răspundă

ceva. Deodată, însă, spuse:

— A, iată că vine căpitanul – mă voi plânge lui.

Abia acum îl văzurăm pentru întâia oară pe Mac Dawson, despre care auzisem atâta. Fui cam dezamăgit, căci îmi închipuisem un uriaş cât toate zilele şi când colo se ivi un omuleţ uscăţiv, cu mustaţă albă, rară şi favoriţi la fel.

Americanul se repezi la el şi protestă iarăşi împotriva prezenţei unui negru în clasa întâia. Dawson îl ascultă liniştit, apoi când americanul tăcu, văzui ochii negri scânteind de energie.

Americanul se dădu un pas înapoi şi Dawson răspunse cu asprime:

— Dacă te consideri drept un om mai nobil, Mister John Sullivan, atunci voi pune să se oprească imediat vaporul şi vei fi condus la ţărm cu o barcă de salvare. Te rog, hotărăşte-te!

Sullivan amuţi pentru o clipă, vru să spună ceva, dar sub privirea aspra a ochilor negrii, începu să bâlbâie:

— Nu… nu, trebuie neapărat să mă duc în Australia…

— Bine! îi tăie Dawson cheful de vorbă.

— Atunci poţi rămâne pe bord. Dar te opresc cu energie să insulţi pe ceilalţi pasageri, altminteri te debarc în cel mai apropiat port.

Sullivan se făcu roşu ca sfecla, se întoarse şi alergă furios în cabina lui. Mac Dawson, însă, se apropiă de Marian şi-i întinse mâna.

— Mă bucur că te cunosc, domnule Farrow – zise el, scurt – de asemenea pe Bertram şi pe Pongo al dv.

Ne strânse şi nouă mâinile, ceea ce uimi foarte mult pe călătorii aflători în apropiere. Un bătrân, a cărui înfăţişare dovedea că-şi petrecuse viaţa la Tropice, clătină capul peste măsură de mirat. Probabil că nu se mai întâmplase ca Dawson să fi strâns vreodată mâna unui călător.

— Aş vrea să va vorbesc fără martori – urmă căpitanul – îmi daţi voie să vă poftesc în cabina mea.

— Cu plăcere, domnule căpitan! răspunse Marian.

Şi spre şi mai marea uimire a călătorilor, Dawson ne conduce în cabina lui. Îmi venea să râd de mutrele marinarilor care nu mai văzuseră aşa ceva. Cabina căpitanului părea să fie „tabu” pentru toţi ceilalţi oameni.

Şi Dawson spuse chiar, după ce luarăm loc în fotoliile încăpătoare de piele:

— De douăzeci de ani încoace e pentru întâia oară că un călător intră în cabina mea. Dv. ştiu însă cine sunteţi. Pe vremea aceea am suferit o mare dezamăgire, m-am înşelat cu privire la un om care îmi devenise drag. De atunci m-am retras faţa de oameni şi am devenit căpitanul original şi mojic – cum mă cunoaşte lumea.

— Îţi mulţumesc pentru această dovadă de încredere, domnule căpitan – zise Marian, când Dawson tăcu – cum ţi-am putem fi de

folos?

Căpitanul dădu din cap.

— E frumos când un om ghiceşte îndată despre ce e vorba – zise el – da, domnilor, vreau să vă cer un serviciu. Poate c-ar fi ceva mai mult, ceva pentru un detectiv, dar după cele ce-am auzit şi citit despre dv., aţi fi oamenii potriviţi pentru aceasta. Poate c-aţi auzit că a devenit un fel de sport – sau modă, dacă vreţi – o călătorie cu mine şi vă veţi fi mirat că de data aceasta sunt atât de puţini călători pe bord. Păi să vedeţi de ce: în ultimele cinci călătorii s-au făptuit furturi de necrezut pe vapor şi oameni foarte bogaţi au fost jefuiţi de sume importante – asta într-un chip atât de dibaci încât până acum nimeni n-a putut dezlega taina.

— Şi ceri de la noi să facem pe detectivii? întrebă Marian, râzând. Bine, domnule Dawson, fie! Ai vreo bănuială asupra cuiva?

— Nici una, domnule Farrow. Pe puţinii pasageri care în ultimele călătorii s-au folosit în mai multe rânduri de „Cormoran”, îi cunosc de ani de zile. Şi cat priveşte echipajul, sunt toţi oameni pe care îi am de mult timp în serviciu şi aş pune mâna în foc pentru ei.

— Atunci eu voi răspândi vestea că am adus cu mine o adevărată comoară de pietre preţioase din Brazilia – zise Marian – şi astfel cred că s-o arăta iar misteriosul hoţ. Dar cine e John Sullivan acela care şi-a îngăduit să fie atât de obraznic faţă de Pongo al nostru?

— Nu-l cunosc. Călătoreşte pentru întâia oară cu mine. În registru s-a înscris ca negustor de bumbac şi are paşaportul în regula. Trebuie să fie foarte bogat, căci am văzut la el un pachet cu bancnote de câte o mie de lire sterline. Cu toate acestea îl voi debarca frumuşel dacă îşi va mai îngădui să spună ceva împotriva lui Pongo al dv.

— Îţi mulţumesc, domnule Dawson – spuse Marian.

Apoi privi ţintă pe căpitan şi întrebă:

— Şi cealaltă chestie – ce-i cu ea? Sunt aproape sigur ca mai ai ceva pe inimă, ţi-am putea fi de folos şi în altă privinţă?

Dawson ne uită uluit la prietenul meu, apoi dădu din cap:

— D-ta chiar ca citeşti în sufletele oamenilor, domnule Farrow. Da, aş mai avea o rugăminte. De la şeful poliţiei din Buenos Aires am auzit ca dv. căutaţi o doamnă la Melbourne. Ai vrea să pătrunzi ceva mai înăuntrul ţării, de hatârul meu?

— Mai e vorba! Nu scăpăm prilejui să cunoaştem oameni şi lucruri noii.

— Spuneam înainte că acum douăzeci de ani am fost înşelat de un om. Era cel mai bun prieten al meu, care m-a jefuit de o sumă mare. Individul se numeşte Connor Barring. Când a şters putina, singura mea soră, Mary, a plecat cu el. Trebuie să fie amândoi pe undeva în inima Australiei. Asta am auzit întâmplător acum vreo doi ani. Domnule Farrow, vrei să-ncerci să afli ceva despre sora mea? Ţi-aş fi foarte

recunoscător.

— Ţi-am făgăduit-o doar – zise Marian – şi-mi voi da toată silinţa.

— Atunci îţi mulţumesc – adică vă mulţumesc la toţi. Şi cabina mea este oricând deschisă pentru dv., domnilor.

Ne strânse încă odată mâinile, apoi ne conduse la cabinele noastre? Sub privirile uimite ale călătorilor şi marinarilor.

Când ne strânse acum iarăşi mâinile, tocmai ieşea Sullivan din cabina lui. Aruncă o privire furioasă spre grupul nostru şi se depărtă în grabă. Privirăm zâmbind după el, iar căpitanul zise:

— Un individ cam antipatic. După înfăţişare şi mişcări îmi aminteşte de alt călător, pe care l-am avut odată. Şi ochii săi îmi par cunoscuţi. Nu cred să vă mai caute pricină, domnilor.

— Nici eu nu cred – răspunse Marian, râzând – şi acum, domnule căpitan, primeşte încă odată făgăduiala noastră că vom depune toate silinţele să rezolvăm amândouă chestiile d-tale.

Când furăm în cabina noastră zisei, râzând:

— Ciudat, zău aşa! Abia punem piciorul pe vapor, că ni se şi dau însărcinări de detectivi.

— Şi mai avem o misiune şi pentru Australia – spuse Marian – ei, vom vedea ce-o mai fi. Peste câteva minute va suna gongul pentru masă. Pongo va rămâne, de sigur, în cabina lui, ca de obicei. Noi vom vorbi tare, în nemţeşte, despre comorile pe care le-am descoperit în Brazilia. Ca scop al călătoriei noastre în Australia vom pomeni în cursul convorbirii că suntem aşteptaţi în Melbourne de un milionar englez, care a acceptat telegrafic oferta noastră de vânzare. Sunt încredinţat că vom avea apoi vizita hoţului, dacă se află printre călători. A! Uite că sună gongul! Vezi de-ţi joacă bine rolul!

Intrarăm în sala de mâncare şi la dorinţa lui Marian stewardul ne arătă o masă care se afla cam într-un colţ al încăperii.

Dawson ne salută scurt; el mânca la o masă din apropiere, împreună cu primul ofiţer şi secundul. După ce sorbirăm supa minunată, Marian se întinse în scaun şi zise destul de tare să s-audă toţi:

— Ha, ha, Robert! Bănuieşte oare cineva că avem în raniţele noastre pietre scumpe în valoare de zece mii de lire sterline? Ia gândeşte-te, zece mii de lire! Atâta vrea să dea milionarul australian. Nu te-ai fi aşteptat la asta când am descoperit templul cel vechi în pădurea seculară – nu e aşa?

Răspunsei, fireşte, în acelaşi sens prietenului meu, apoi aruncai o privire temătoare prin săli şi şoptii:

— Mai bine să nu vorbim, căci poate o fi cineva care înţelege nemţeşte.

— Bine zici – făcu Marian – dar avem un somn uşor şi nimeni nu ne poate jefui pe noi. Hai noroc, Robert!

Ciocnirăm paharele şi cu prilejul acesta observai pe chipul lui Marian o expresie de încordare, dovada ca descoperise ceva important.

Când masa se termina şi Dawson părăsi sala de mâncare, îl urmarăm repede.

În cabina lui căpitanul zise, zâmbind:

— Halal să va fie, domnilor! Am văzut şapte perechi de urechi ciulindu-se când aţi pomenit de cele zece mii de lire. Dar ce aveţi de gând să faceţi acum? Vreţi să staţi de veghe în cursul întregii călătorii? Hoţul misterios va proceda doar cu multă iscusinţă.

— Asta fără doar şi poate – răspunse Marian, calm – ba mă şi aştept chiar să fim ameţiţi în somn cu cine ştie ce drăcovenie. De aceea vroiam să te întreb dacă nu cumva ai pe bord două curse trainice, dar nu prea mari.

Dawson se uită câteva clipe nedumerit la prietenul meu; apoi, însă, chipul i se lumină şi zise:

— Asta e o idee bună. Da, domnule Farrow, transport pentru un cunoscut o ladă întreagă cu astfel de obiecte, la Melbourne. Vrea să prindă nu ştiu ce fel de animale cu ele. Îţi voi aduce mai târziu pe furiş doua bucăţi.

— Bine, mulţumesc. Acum altceva, domnule Dawson. Coridoarele dintre parapet şi ca cabine nu-s păzite mereu?

— Da, garda obişnuită îşi face rondul în jurul vaporului şi din jumătate în jumătate ceas revine în aceleaşi locuri.

— E bine şi asta. În răstimpul acesta hoţul are prilejul să făptuiască furtul. Aşa dar, adu-ne cursele!

Ne înapoiarăm în cabinele noastre şi Marian începu să-şi golească raniţa. Îi urmai pilda, căci bănuii şi eu acum planul său, care urma să ni-l dea pe hoţ în mână.

— Aşteaptă, rogu-te, trebuie să mai aduc ceva! zise Marian, deodată.

Ieşi din cabină şi se înapoie peste un sfert de ceas cu un pachet.

— Aşa – zise el, râzând, în timp ce îndepărtai hârtia – dacă presupuşii hoţ m-o fi văzut sau observat, atunci cel puţin nu ştie ce-am adus.

Privii mirat la cele două pungi cam mărişoare pe care le scoase din pachet.

— Fructe uscate – zise el, râzând – pungile astea au menirea să imite „bijuteriile". Sunt prune tari ca piatra şi când le pipăi par într-adevăr nestemate.

Se auzi o bătaie în uşa; ascunserăm repede pungile sub raniţe.

Dawson intră, închide uşa cu grijă, apoi scoase de sub tunică, două curse late, potrivit de mari, dar foarte trainice.

— Uită-te, domnule Farrow! zise el. Dar ce momeală vrei să pui?

— Asta de aici! răspunse Marian, râzând şi scoase la iveală una din pungi. Am cumpărat-o de la omul d-tale însărcinat cu proviziile.

— Minunat! exclamă căpitanul, vesel, pipăind punga. Vă las să vă vedeţi de treabă.

Încuiarăm uşa după Dawson, apoi Marian încorda cele două curse şi lega punga de placa pe care trebuia să fie momeala. După aceea aşeza cursele pe raniţe, pe care în vremea asta le umplu atât de bine incit nu se mai puteau închide.

Cu mare grijă duserăm pe urmă amândouă raniţele într-un ungher al cabinei.

— Aşa, zise Marian, mulţumit, acum n-au decât să ne narcotizeze! Dacă se prinde în cursa o să se dea singur de gol. Trebuie să-i mai spunem lui Pongo ce are de făcut, ca să fie cu băgare de seamă.

După-amiaza trecu încet. Se înseră şi veni timpul de mers la culcare. Toţi pasagerii se şi duseseră în cabinele lor, numai mai rămăseserăm pe punte. Era cu putinţă ca hoţul să aleagă tocmai vremea asta ca să-şi făptuiască furtul.

Totuşi, intrând în cabina noastră, văzurăm raniţele neatinse. Marian începu iarăşi să pălăvrăgească cu glas tare despre comorile noastre şi fireşte că eu îi ţinui, isonul. Apoi ne prefăcurăm grozav de obosiţi şi ne întinserăm în culcuşuri.

La somn nici nu mă gândeam, dar respiram totuşi adânc şi regulat.

Deodată, însă, mă simţii atât de obosit, încât aproape nu mă mai puteam mişca. Atât de nefirească era această oboseală brusca, încât cel din urmă gând mi se duse la o narcotizare, apoi îmi pierdui cunoştinţă.

Mă trezii simţind o umezeală la cap. Când deschisei ochii, era lumină în cabina noastră şi glasul căpitanului se auzi:

— În sfârşit – asta a fost într-adevăr o drăcovenie.

Mă ridicai cu greu, îl văzui pe Marian în culcuşul lui şi întrebai năucit:

— Ce s-a întâmplat?

— Am pus mana pe hoţ! strigă Dawson triumfător. Şiretenia prietenului d-tale a fost minunată. E Sullivan, care locuieşte alături de dv. Acum e ferecat în lanţuri.

Mă trezii de-a binelea:

— Oho, care va să zică tot ne-a ameţit?

— Fireşte – zise Dawson – pe gaura cheii se mai văd urmele unui praf galben. După cât se pare e o otravă javaneză. Sullivan, sau cum s-o fi numind, a pătruns apoi aici şi şi-a prins mâna dreaptă în capcană. Când a început să strige, Pongo al dv. a intrat repede şi l-a înşfăcat numaidecât. De altfel, individul era deghizat. Ce o să se mai bucure autorităţile australiene!

După şaisprezece zile ajunserăm la Melbourne şi când îl predarăm

pe hoţ celor în drept, se dovedi că era un pungaş căutat de multă vreme de autorităţile din lumea întreagă.

Ne despărţirăm de Dawson, care ne mai rugă odată s-o căutăm pe soră-sa dispărută. Apoi pornirăm s-o găsim pe Ruth Hagedorn.

II
DE LA ADELAIDA SPRE NORD

POLIŢIA DIN MELBOURNE fusese încunoştinţată de Dawson că senzaţionala capturare a mult căutatului pungaş se datora numai nouă. Mulţumită acestui fapt ne bucurarăm de sprijinul autorităţilor şi imediat poliţiştii începură s-o caute pe Ruth Hagedorn.

După două zile numai ni se aduse la cunoştinţă că ea se mutase cu bărbatu-său la Adelaida. Despre Mary Dawson şi Connor Barring, nu se ştia nimic, din păcate.

N-aveam încotro, trebuia să ne întoarcem la Adelaida. Cu un mic vas de coastă străbăturăm cei o mie de kilometri în două zile.

Văzui pentru prima oară în viaţa mea acest oraş interesant, care fusese clădit în urmă cu vreo sută de ani la comanda lui „South Australian Association”, de către colonelul Light.

Cu strălucitele noastre recomandaţii de la şeful poliţiei din Melbourne ne bucurarăm de cea mai bună primire. Da, Ruth Hagedorn locuise aici cu bărbatul ei, până mai acum o jumătate de an, pe urmă doctorul Hagedorn se mutase înlăuntrul ţarii, la o ferma foarte mare, pe al cărei teritoriu se descoperiseră mine de aur.

Acolo se înfiinţase o colonie, unde se adunaseră mii de căutători de aur. Doctorului Hagedorn i se oferise aci o slujbă de medic şi se dusese cu dragă inimă, însoţit de tânăra-i soţie.

Amabilul poliţai ne sfătui să ne folosim de unul din camioanele-automobile, care plecau din două în două zile cu alimente şi unelte spre pământurile aurifere.

Marian mulţumi pentru informaţiile căpătate. Apoi întrebă:

— Mai caut o femeie, care, zice-se, ar locui aici în Australia, domnule poliţai. Ea se numeşte Mary Dawson şi a plecat în lume acum douăzeci de ani, împreună cu Connor Barring. Aţi auzit ceva despre ea?

Poliţistul sări în picioare şi se holbă la Marian.

— O cunoşti pe femeia aceasta? Îl cunoşti pe Connor Barring? exclama el.

— Nu, nu-l cunosc – răspunse prietenul meu, calm – chiar căpitanul Mac Dawson, comandantul vasului „Cormoran”, m-a rugat să fac cercetări. Mary Dawson e sora lui.

— Ah, aşa stau lucrurile, care va să zică! spuse poliţaiul şi se aşeză iarăşi. Scuză-mă că m-am repezit aşa, dar trebuie să ştii că Connor

Barring e cel mai primejdios tâlhar de drumul mare pe care l-am avut cândva în Australia. A făptuit cele mai îndrăzneţe nelegiuiri şi n-am putut pune mâna pe el. A creat şi o bandă de „desperados” dintre care pe unii am izbutit să-i prindem, iar pe alţii i-am împuşcat. Unul din ei a mărturisit pe patul de moarte numele şefului. Mai spunea că Barring e căsătorit. Adevărata soţia lui se numeşte Mary, aşa că o fi chiar sora căpitanului Dawson.

— Vestea asta n-o să-l prea bucure pe căpitan – zise Marian – în orice caz, trebuie să-ncercăm să stăm de vorbă cu femeia. Unde a făptuit Barring ultimele sale nelegiuiri?

— Cam prin ţinutul lacului Torreno. Dar asta a fost mai acum cinci săptămâni. De atunci încoace e linişte – ceea ce pare oarecum ciudat.

— Şi unde se află terenurile aurifere descoperite?

— La răsărit de munţi.

— Aha, atunci s-ar putea să-l întâlnim în ţinutul acela – zise Marian – acolo ar găsi un câmp întins de activitate.

— Ai dreptate – încuviinţa poliţistul – trebuie să-ţi spun că în ţinutul acela poliţia călare a fost întărită şi mai e acolo şi o echipă de poliţişti băştinaşi. Nu-i va fi atât de uşor lui Barring să pună la cale ceva în părţile acelea.

— De aceea trebuie să-şi facă pregătiri mai temeinice – zise Marian – şi astfel se şi explică faptul că n-aţi auzii despre el atâta timp.

— Aşa e – încuviinţă poliţaiul.

— Cât timp ne trebuie să ajungem la terenurile aurifere? întrebă prietenul meu.

— Trei zile. E o călătorie cam obositoare, căci drumul nu e peste tot bun. De aceea numai oamenii care se grăbesc se folosesc de camioanele-automobile; cei mai mulţi merg călare, dar au nevoie de patru-cinci zile pentru asta.

— Atunci prefer şi eu să călăresc – zise Marian – cai buni cred că se găsesc pe aici?

— Cam îndoielnic, domnule Farrow, altminteri nu ţi-aş fi recomandat călătoria cu automobilul. De când cu descoperirea zăcămintelor aurifere, caii s-au vândut aproape până la unul. Veţi găsi doar nişte mârţoage şi chiar astea pe un preţ foarte mare.

— Atunci rămânem la maşină! hotărî Marian.

Poliţaiul ne spuse că automobilul pleacă peste trei ceasuri – dar trebuia să ne reţinem locuri, altminteri vom fi nevoiţi să călătorim pe lăzi sau butoaie. Apoi, mai aveam nevoie de o jumătate de ceas până s-ajungem la locul de plecare.

Ne luarăm rămas bun de la poliţist şi cu o maşină de piaţă pornirăm la staţia camionetelor. Deşi sosirăm cu două ceasuri şi jumătate înainte de plecare, mai aşteptau doi călători. Aceştia nu-mi făcură impresie bună.

Amândoi îmbrăcaţi în haine de piele, ghete groase şi jambiere, fiecare cu câte două pistoale la brâu şi o puşcă bună pe umăr, arătau foarte războinici. Armele n-ar fi fost cine ştie ce, căci şi noi purtam, dar ochii acestor doi indivizi bărboşi, în vârstă cam de vreo patruzeci de ani, nu-mi plăcură de fel.

Şoferul şi însoţitorul său erau australieni tineri şi voinici. Cele două locuri din faţă de lângă el erau ocupate de cei doi indivizi, aşa că furăm nevoiţi să ne căutăm altele, în mijlocul lăzilor, butoaielor şi baloturilor. Aveau însă ceva bun aceste locuri: ne bucuram mereu de aer curat şi puteam vedea bine totul.

Cerul era senin.

Timpul trecu repede, stand de vorbă cu cei doi şoferi. Ei ne povestiră că bogăţia în aur a celor două terenuri noii nu era atât de însemnată după cum se aşteptau toţi, dar câţiva căutători scoseseră până acum din ele cantităţi mari.

La mirarea mea ca proprietarul acestor terenuri, crescătorul de oi, nu exploata singur minele, şoferul îmi răspunse, zâmbind, că Bennet, cum se numea, procedase foarte inteligent, vânzând *claim*-urile cu preţuri destul de frumuşele.

Caci împotriva miilor de oameni pe care frigurile aurului i-au atras în munţi, orice măsuri violente ar fi fost cu neputinţă. Bennet şi-ar fi primejduit cel mult viaţa şi ferma lui, pentru că masele îndârjite ar fi distrus cu siguranţă totul în caz de împotrivire.

Aşa, însă, câştiga destul de bine, fără să aibă griji şi necazuri. Exploatând singur minele ar fi fost jefuit de lucrători în aşa fel, încât ar fi avut de înregistrat o pierdere şi mai mare.

Furăm foarte mulţumiţi; când se apropia timpul plecării, fără să se mai ivească vreun nou călător. Şoferul ne invită să ne ocupăm locurile, se aşeză la volan, ajutorul său şi ceilalţi doi bărbaţi se urcară şi ei şi maşina porni spre Nord, către munţi.

Călătoria decurse bine până se întunecă. Când fură însă aprinse farurile, văzurăm înaintea noastră un drum care, la drept vorbind, nu putea fi numit astfel. Era mai mult un făgaş făcut în iarba înaltă de numeroasele căruţe şi camioane ce trecuseră pe acolo.

Nu era de fel plăcută călătoria şi fui foarte bucuros când şoferul opri şi zise ca trebuia să poposim acolo peste noapte.

A doua zi fu şi mai rău. Soarele ardea cumplit şi maşina nu putea goni atât de tare încât să facă curent.

Ţinutul deveni tot mai sterp, mai pustiu şi plictisitor. Şi mai aveam o zi şi jumătate de drum.

Cu puţin înainte de a se întuneca, ne ieşi în întâmpinare un călăreţ pe un armăsar minunat. Dar pe cât era de frumos animalul, pe atât de ciudat părea stăpânul lui. Era şi el îmbrăcat ca cei doi călători din maşina noastră, care nu-mi plăcuseră de la prima vedere. Avea şi

dânsul o mustaţă stufoasă şi favorite care-i acoperea pe de-a-ntregul trăsăturile.

Când ajunse în apropierea automobilului ridică braţul şi şoferul opri.

— Nu cumva aţi văzui un negru prin apropiere? întrebă ei. Indivizii au devenit iarăşi cam bătăioşi.

— Nu – răspunse unul din cei doi călători, râzând – avem numai un negru în spatele nostru şi ăla e cu cei doi gentlemeni.

— Au şi început jafurile? întrebă însoţitorul maşinii pe străin, îngrijorat.

— Eh, i-au luat câteva sute de oi lui Bennet. Asta e o dovadă că vor să se răscoale.

— Hm, atunci să căutăm s-ajungem cât mai repede în tabără – zise şoferul – căci tocmai drumul cel avem acum de străbătut duce prin ţinutul cel mai primejdios.

— Chiar atât de curând nu s-or înrăutăţi lucrurile – spuse străinul – eu am călărit singur de tot, dar n-am zărit pe nici unul din ei. Ţineam numai să vă previn.

— Mulţumesc, Sir – zise şoferul, se aşeza la locul lui şi porni iar maşina.

Privii după călăreţ, până se văzu doar ca un punct îndărătul nostru. Apoi vrui să stau de vorbă cu Marian privitor la o eventuală răscoală a băştinaşilor, când băgai de seamă cu mirare că ţinea ocheanul la ochi, privind în direcţia unde dispăruse străinul.

Mă uitai îndată spre ferestruica ce ne despărţea de locul şoferului. Marian trebuie să fi prins vreo bănuială împotriva călăreţului şi eu o trecui şi asupra celor doi călători. Poate că erau înţeleşi cu străinul?

Îmi veni în minte banda lui Barring. Marian bănuise că ei vor veni, poate, la partea de răsărit a muntelui. Şi camioneta noastră conţinea destule mărfuri şi provizii, de care ei ar putea avea trebuinţă.

Vroiam să mă încredinţez acum dacă vreunul din cei doi călători ne observa; dar văzui numai ceafa însoţitorului maşinii. Cei doi bărbaţi stăteau la stânga.

— Bravo! îmi şopti Marian în ureche, caci băgase de seamă iscodirea mea. E cat se poate de bine că nici unul din ei n-a văzut binoclul meu. Am observat ceva foarte interesant. Călăreţul a făcut un ocol mare şi vine acum îndărătul nostru. Bănuiesc că vrea să ne-o ia înainte.

— Drace, tocmai mă gândeam la banda aia a lui Barring! exclamai eu. Oare ne-or atrage într-o cursă?

— Tot ce se poate. Trebuie să-l prevenim pe şofer.

Se aplecă înainte şi strigă şoferului să oprească. Apoi când treaba se făcu, prietenul meu sări jos şi făcu semn celor doi australieni să vie la el. Mă dădui şi eu jos, apropiindu-mă de grup. Cu prilejul acesta văzui

că bărboşii ne priveau bănuitori, apoi şuşotiră ceva între ei.

Marian împărtăşi şoferului şi însoţitorului sau temerile noastre. Dar băieţii ne luară în râs, iar şoferul zise:

— Cei doi călători sunt căutători de aur, care au mers cu noi la Adelaida şi acum se-ntorc. Şi-au adus uneltele trebuincioase. Barring ăla e un fel de sperietoare a poliţiei, vă rog să mă credeţi.

— Nu ştiu – zise Marian – în fond chestia asta îmi pare foarte ciudată. De ce s-a luat după noi, de pildă, călăreţul, care ne-a prevenit cu privire la presupusa răscoală a negrilor?

— Ce ne pasă nouă de asta? făcu, râzând, însoţitorul. Să călărească unde pofteşte. Chestia cu negrii poate fi adevărată, dar noi suntem şapte oameni, toţi bine înarmaţi, aşa că s-ar gândi ei bine înainte de a ne ataca.

— Suntem însă neputincioşi când ar fi vorba de vreo cursă dibace – spuse Marian – cum e ţinutul dinaintea noastră? Înainte de a poposi dăm de vreun teren primejdios?

— Hm… cam aşa – răspunseră în acelaşi timp cei doi tineri – e o văgăună adâncă, pe care trebuie s-o străbatem peste zece minute. Dar la capătul celălalt e un izvor, unde poposim totdeauna după ce trecem văgăuna.

— Eu te-aş sfătui să poposim mai bine aici. Locul e deschis şi putem observa: lesne dacă s-ar apropia niscaiva duşmani.

Câteva clipe australienii rămaseră pe gânduri, apoi şoferul zise:

— Ah, astea-s numai închipuiri, domnule! Eu mă duc până la izvor. Dacă nu vreţi să veniţi la mine, va trebui să alergaţi după maşină.

— Asta n-o vom face – zise Marian – dar v-aş ruga să nu pomeniţi nimic celor doi călători.

— Cu plăcere – spuse şoferul – că doar n-am pofta să fiu luat în râs.

Ne urcarăm iarăşi în maşină, care se puse imediat în mişcare. După vreo opt minute de drum se ivi în depărtare o dungă întunecată; era râpa pe care trebuia s-o străbatem.

Întunericul se lăsă brusc. Marian mă ghionti şi-mi şopti:

— Robert, vom sări din maşină şi vom merge pe jos după ea. Daca nu survine nimic, înseamnă că ne-am înşelat şi cei doi tineri n-au decât să râdă de noi. Am totuşi presimţirea că această râpă e foarte primejdioasă.

— Dă-i de veste lui Pongo! răspunsei eu şi-mi aruncai în spate raniţa.

Nesimţiţi de nimeni sărirăm pe la spatele maşinii. Alergarăm de lături şi ne pitirăm în nişte tufişuri.

Râpa mai era la vreo sută de metri depărtare. Maşina ajunse curând la ea, şoferul frână şi când socotii că ajunsese pe fund, auzirăm o salvă de pistoale, urmată de două ţipete grozave. Urmară urlete sălbatece, după care o tăcere de moarte se-ntinse deasupra râpei.

— Dumnezeule, Mariane…

Îmi rupsei vorba şi trăsei repede revolverul. Auzirăm lămurit tropot de copite, care se apropiau repede. După câteva momente trecu în goană un călăreţ pe dinaintea noastră şi când ajunse în lumina palidă care învăluia râpa, mi se păru că recunosc într-însul pe străinul care ne prevenise de răscoala negrilor.

Ajunse la marginea râpei, îşi opri calul ca să privească în jos, apoi îşi îndemnă animalul pe povârniş. Era limpede acum că nu era străin de atac.

— Suntem prea aproape de râpă – şopti deodată Marian – cel doi călători bărboşi, care fac parte, cu siguranţă, din bandă, vor băga de seamă lipsa noastră şi vor trimite pe negri înapoi să ne caute. Trebuie să ne ascundem mai bine. A, uite-i că şi vin!

Deasupra marginii râpei se iviseră, nişte făpturi scunde. Trebuiau să fie sălbatecii, care se căţăraseră în sus în patru labe, ca să ne ucidă.

III.
LUPTA DIN PĂDURE

— ÎNAINTE, spre munţi! şopti Marian.

Tot în patru labe, ca primejdioşii noştri urmăritori, ne târârăm repede spre stânga, către munţii îndepărtaţi. Spre norocul nostru pământul nu era aici atât de pietros, ci acoperit cu iarbă deasă.

Ne târâm astfel mereu şi în cele din urmă Marian se opri la umbra unor tufe.

— Nu cred să ne urmărească până aici – şopti el – şi chiar dacă o fac, se vor bucura de o primire călduroasă. Ah, îşi dau semnale!

Se auziră chemări ciudate, ca ţipetele unor păsări de noapte. Ştiam însă că erau urmăritorii noştri, rari se strigau unii pe alţii.

Deodată tresăririm speriaţi, căci un ţipăt dintr-acestea răsună chiar îndărătul nostru, aproape de tot. Asta însemna că unul din urmăritori izbutise să ne-o ia înainte în drumul spre munţi.

Ridicai imediat amândouă revolverele şi băgai de seamă că Marian făcea aceeaşi mişcare. Dacă ne descoperea acest duşman primejdios, atunci trebuia să-l împuşcăm, chiar de-ar fi fost să atragem asupra noastră pe ceilalţi.

Se scurseră câteva clipe de încordare. Apoi, auzirăm îndărătul nostru un zgomot slab, ca şi cum cineva ar fi atins crengile tufelor în umbra cărora ne pitisem noi.

Apoi, un negru australian paşi în luminişul mic din faţa noastră. Era un om mai în vârstă, căci părul şi barba îi erau alba. Partea de sus a trupului era goală şi lucea în lumina lunii.

Asta era un semn foarte primejdios. Băştinaşii Australiei au obiceiul să se frece pe trup cu grăsimea duşmanului pe care-l doboară, pentru

ca în felul acesta puterea învinsului să treacă asupra lor. Când pornesc la jaf, se ung cu grăsime de oi.

În mâinile sale bătrânul ţinea două pistoale automate. Şi asta era pentru noi dovada că negrii jefuiseră pe europeni – altminteri cum ar fi ajuns să aibă aceste arme?

Băştinaşul, care cu trupul său lucitor şi păru-i argintiu făcea o impresie misterioasă, râmase câteva clipe locului, ciulind urechile. Acum se auziră iarăşi, înaintea noastră, strigătele acelea ciudate, bătrânul răspunse cu un strigăt la fel, apoi alunecă printre tufe, în întâmpinarea tovarăşilor săi.

Trebuie să mărturisesc că răsuflai uşurat când îl văzui dispărând. Nu trebuia să ne clintim din ascunzătoarea noastră până nu se va lumina de ziuă, căci era foarte probabil ca negrii ascunseseră undeva iscoade, care ne-ar fi ucis pe la spate dacă ne-am fi arătat.

În cele din urmă răsări soarele. Era primejdios pentru noi acum, deoarece puteam fi văzuţi de iscoade ascunse prin apropiere.

Într-un târziu Marian se ridică binişor şi ne făcu semn să facem la fel. Apoi ne târârăm, cu revolverele în mână, prin tufiş, spre râpă.

Ne ferirăm să călcăm pe făgaşurile lăsate de maşină, căci acolo pândeau, probabil, negrii australieni, cu bumerangurile lor, armele acelea grozave.

Ne ţinurăm la vreo cincizeci de metri depărtare, paralel cu urma aceasta şi ajunserăm îndată pe marginea râpei, care era aici foarte înclinată. Spre mulţumirea noastră tufele ajungeau până la margine, aşa că nu trebuia decât să întindem puţin capetele, ca să privim în jos.

Ceea ce văzurăm, întrecu temerile noastre.

Camioneta grea fusese răsturnată şi jefuită. Lângă ea zăceau doua trupuri nemişcate – tinerii australieni care luaseră în râs prevenirea noastră.

— Cei doi călători bărboşi nu se văd? întrebai pe prietenul meu.

Eu nu mai priveam în jos, ci iscodeam la dreapta şi la stânga mea, în nădejdea că vreun semn oarecare mi-ar arata prezenţa vreunui sălbatec.

— Nu – răspunse Marian – şi asta dovedeşte ca ei erau înţeleşi cu sălbatecii. Ah, acum pot zări bine faţa şoferului. Sărmanul! Glonţul i-a pătruns în tâmpla stângă şi pot vedea chiar că partea aceasta a feţei e înnegrită de praf de puşca. Aşa dar, cele două gloanţe au fost trase de călătorii bărboşi din imediată apropiere.

— Atunci or să ne caute cu înverşunare – îmi dădui eu părerea – şi-or închipui doar că avem de gând să ajungem la tabăra căutătorilor de aur ca să dam de veste acolo ce s-a întâmplat.

— Da, dacă în vremea asta n-ar fi răspândit chiar vestea în tabără că noi i-am ucis pe cei doi tineri şi că ei abia au scăpat cu fuga.

— Drace, ia asta nu m-am gândit! Şi iar, ca localnici, li se va da

mai lesne crezare decât nouă, care suntem cu desăvârşire străini.

— Din fericire avem scrisorile de recomandaţie ale şefilor de poliţie din Melbourne şi Adelaida – zise Marian – acum principalul lucru e să trecem râpa neobservaţi.

— Mariane, poate că negrii s-au retras cu totul? Trebuie să se aştepte doar ca pe drumul acesta cunoscut să treacă şi alţi călători sau vreo echipă de poliţişti. Numai ca să ne ucidă pe noi nu se vor expune ei primejdiei de a fi descoperiţi.

— Hm… tot ce se poate – încuviinţă Marian – dar e mai bine să fim cu băgare de seamă. Cel mai bun lucru e să ne strecurăm câteva sute de metrii de-a lungul râpei, apoi vom încerca să străbatem printr-un loc unde să nu putem fi văzuţi de aici.

Pongo o luă înainte, cu multă băgare de seamă şi noi la fel.

Dar ucigaşii păreau să se fi retras într-adevăr în ascunzătorile lor. Pădurea era tăcută, nu se auzea nici un zgomot şi după o jumătate de ceas de mers spre apus, Marian şopti:

— Aşa, acum să încercăm să străbatem râpă! Pongo trebuie să treacă cel dintâi – dacă sunt într-adevăr negri ascunşi pe aici, atunci vor presupune, poate, că e unul de-al lor şi asta e de mare folos pentru noi.

Pongo se şi târâse pe marginea râpei şi privea cu atenţiune la dreapta şi la stânga. Apoi, cu capul înainte, îşi dădu drumul în jos pe un şănţuleţ şi în clipa următoare se făcu nevăzut printre tufe.

Eu stăteam lângă Marian şi nu slăbeam din ochi râpa spre stânga, în vreme ce Marian făcea acelaşi lucru spre dreapta. Dar nu se vedea şi nu se auzea nimic. Se părea că negrii plecaseră într-adevăr.

Ramaserăm însă la posturile noastre, până îl văzurăm pe Pongo ivindu-se pe marginea cealaltă a râpei. Ne făcu un semn scurt şi dispăru iar între tufe.

Acum Marian îşi dădu drumul în acelaşi fel şi eu îl urmai după câtva timp. Mă strecurai printre crengile unei tufe şi mă oprii pe un loc mărişor acoperit cu iarbă, ridicându-mă însă imediat.

Urmele lui Pongo şi ale lui Marian se vedeau lămurit şi pornii repede pe ele. Îi ajunsei curând pe Marian şi după scurt timp ne căţărasem pe povârnişul de pe cealaltă parte a râpei. Pongo nu se vedea, dar când pătrunserăm mai departe în tufiş, ne ieşi înainte după câteva momente.

— Nici un duşman pe aproape, *Massers* – spuse el.

— Atunci putem merge fără griji – zise Marian. Dacă o luăm la picior voiniceşte, la noapte trebuie să ajungem la minele de aur. Să rămânem însă mereu atât de departe atât de departe de sosea, încât s-o putem observa numai cu ocheanul.

Merserăm tot înainte şi nimic nu se mişcă îndărătul nostru. Duşmanii nu se arătau.

După două ceasuri de drum ajunserăm la o limbă de pădure. Hotărârăm ca după ce o vom cerceta să facem un scurt popas, ca să îmbucăm ceva în grabă.

Iscoade nu puturăm descoperi, în schimb lui Pongo i se întâmplă ceva ce era cât p-aci să-l facă să-şi piardă viaţa.

Cercetarăm cu grijă păduricea, ferindu-ne să facem cel mai uşor zgomot.

Pongo, care mergea cu vreo zece metri înaintea noastră, dădu deodată de un animal care se aciuise în voie îndărătul unei tufe joase. Şi înainte ca credinciosul nostru camarad să-şi poată scoate cuţitul, animalul acela se ridică repede şi-l înhăţă cu picioarele-i dinainte.

În primul moment fui cât p-aci să râd, căci recunoscui îndată că era un cangur uriaş. Era vorba, de sigur, de un aşa-zis „*old man*”, cum îl numesc australienii.

Acest „*old man*” nu s-ar fi gândit, desigur, să-l atace atât de furtunos pe Pongo, dacă n-ar fi fost surprins de ivirea neaşteptată a camaradului nostru.

Pongo nu se sperie, însă. El îşi încleştă îndată mâinile în jurul gâtului cangurului – care era aproape tot atât de mare ca el – şi încercă să-l zvârle în lături.

Prin asta se apăra de o mare primejdie, pe care probabil că, nici n-o bănuia. Căci cangurii au la al patrulea deget de la picioarele lor lungi dinapoi un ac lung, cu care pot sfâşia uşor trupul unui om. Cangurul şi ridicase piciorul stâng dindărăt, ca să-l răpuie pe potrivnicul său cu primejdioasa armă.

Prin mişcarea, bruscă a lui Pongo îşi pierdu însă echilibrul şi fu nevoii să lase jos piciorul ridicat spre a da lovitura.

Mişcările celor doi luptători erau însă atât de repezi, încât nu puturăm descărca vreun glonţ, fără să-l primejdui pe Pongo. Animalul ridică iarăşi piciorul dindărăt, când deodată răsunară lovituri de copite înapoia tufişului pe a cărui margine avea loc lupta. Un călăreţ bărbos, cu pălărie mare pe cap se ivi acolo, rămase o clipă locului, mirat, apoi duse mâna la pântecele calului său, desprinse repede una din scările şeii şi porni în galop spre luptători.

Roti deasupra capului scara de fier prinsa de o cureluşă şi când ajunse în spatele cangurului se aplecă puţin în şea şi zvârli cu putere arma aceasta ciudată în animal.

Ca lovit de trăsnet, cangurul se prăbuşi.

Pongo privi înmărmurii la cangurul doborât, apoi la călăreţ, care îşi întoarse calul şi veni spre noi în trap uşor.

Opri în faţa noastră minunatul armăsar, sări din şea şi se apropiă de noi.

— Bună ziua, domnilor – auzirăm un glas bine cunoscut – mă bucur că vă revăd, mai mult încă mă bucură faptul ca i-am putut face

un mic serviciu credinciosului Pongo.

— Bună ziua, domnule Pearce – răspunse Marian şi, strânse călduros mâna călăreţului – la toate m-aş fi aşteptat, numai că te voi găsi aici nu.

Lionel Pearce! Din pricina bărbii – pe care în cele trei săptămâni de când ne despărţisem o lăsase să-i crească – nu-l recunoscurăm numaidecât. Cum ajunsese omul acesta în Australia? Tocmai în Australia, ale cărei autorităţi poliţieneşti puseseră un premiu pe capul lui!

Îi strânsei şi eu mâna călduros, apoi veni şi Pongo, care, modest, îi întinse mâna, murmurând câteva cuvinte de mulţumire.

— Mă bucur într-adevăr, domnilor – zise Pearce din nou – mi-am dorit-o din inimă să vă întâlnesc. Probabil că sunteţi miraţi întâlnindu-mă în Australia, căci în Buenos Aires veţi fi aflat, de sigur, că sunt urmărit aici pentru crimă. Adevărul e că am venit să caut pe ucigaşii adevăraţi.

— Şi noi îţi vom ajuta cu dragă inimă – se grăbi să spună Marian – căci pentru noi era limpede din primul moment că ai fost învinovăţit pe nedrept, când ne-a povestit şeful poliţiei din Buenos Aires. Dar cum ai ajuns atât de repede aici?

— Pe „Cormoran” – răspunse Pearce, râzând, spre nespusa noastră uimire – am făcut pe fochistul, fireşte prin mijlocirea unui prieten de pe bord, care mă cunoaşte bine şi e şi dânsul încredinţat de nevinovăţia mea. În timpul aşteptării şi al călătoriei am lăsat să-mi crească barba, ceea ce la mine merge repede, din fericire.

— Ai ceva indicii că adevăratul făptuitor se afla pe aici? întrebă Marian.

— Da, am pus ochii de la început pe un individ care susţinea că se numeşte John Hopkins. Asta vroia să facă afaceri mari cu cumnatul meu, cu care, de altfel, nu mă prea am bine. Mie Hopkins ăla nu mi-a plăcut de cum n-am văzut şi antipatia mea, pe care n-o ascundeam deloc, înrăutăţi relaţiile dintre mine şi cumnatul meu. Într-o noapte acesta fu omorât, după ce în cursul serii mai avusesem o ceartă violentă cu el. Hopkins plecase călare încă de dimineaţă spunând că se duce undeva la ţară, ca se încheie o afacere mare cu crescătorul de oi Bennet. Dar eu sunt încredinţat că s-a întors în taină şi a făptuit crima. Prietenii mei, care mi-au rămas credincioşi şi sunt convinşi de nevinovăţia mea, s-au luat după urmele lui Hopkins şi la debarcarea mea am aflat că el s-ar aţine prin colonia nouă a căutătorilor de aur. De două zile sunt aici şi până acum cercetările mele au fost zadarnice – nu l-am putut găsi.

— Şi cum te-ai ivit aşa deodată aici?

— Pentru că azi dimineaţă am tras cu urechea, întâmplător, să convorbirea a doi bărbaţi, care discutau de un atac petrecut acolo jos,

în râpă. Pomeniră şi de doi albi cu un negru uriaş, care ar fi dispărut fără urină. Indivizii se sfătuiră şi hotărâră să declare că cei dispăruţi ar fi făptaşii. M-am gândit îndată la dv., de aceea am pornit călare înapoi, fireşte nu chiar pe şosea. Astfel s-a făcut că l-am putut salva pe Pongo.

— Ah, atunci tot au de gând să facă aşa cum am bănuit eu – zise Marian, necăjit – dar n-o să aibă ei noroc cu acuzarea asta. Cred că vor veni în curând poliţişti pe şosea, nu?

— Cu siguranţă. Calul meu e foarte iute de picior, dar locotenentul Walker, conducătorul poliţiştilor care staţionează în tabără, are şi el, ca şi oamenii săi, cai minunaţi.

— Atunci putem merge fără grijă pe şosea! hotărî Marian. Până acum ne-am ferit pentru că la atac au luat parte şi negri australieni.

— În cazul acesta eu prefer să dispar – spuse Pearce – n-aş vrea să mă arăt, până nu mi-am atins ţinta.

Marian dusese ocheanul la ochi şi cerceta şoseaua. Deodată strigă:

— Uite-i că vin! Trebuie să ne grăbim, daca vrem să ne mai întâlnim cu ei.

— Şi noi ne revedem în tabără – zise Pearce săltându-se în cal – vă voi căuta eu, când mi-o fi cu putinţă să fac asta fără să bată la ochi. La revedere, domnilor.

IV
ATACUL ASUPRA TRANSPORTULUI DE AUR

PORNIRĂM VOINICEŞTE SPRE ŞOSEA. Dură cam mult însă, până să văd punctuleţele care se şi aflau aproape la aceeaşi înălţime ca noi. Trebuia să împiedecăm ca poliţiştii să treacă de noi fără ne vadă, de aceea descărcarăm câteva gloanţe, care nu se putea să nu fie auzite.

Într-adevăr, punctuleţele se opriră, apoi câteva veniră de-a dreptul spre noi. Curând îi puturăm deosebi pe călăreţi. Erau zece oameni, în frunte cu un ofiţer pe un armăsar minunat.

Ne văzură şi ei şi imediat îşi scoaseră carabinele. Eram doar suspecţi, în urma învinuirii celor doi bandiţi.

De departe, ofiţerul ne strigă: „Sus mâinile!” şi noi ne grăbirăm să ne supunem. După câteva minute eram împresuraţi de călăreţi.

— Cine sunteţi? întrebă locotenentul, cu asprime.

— Călători, care vor să cunoască Australia – răspunse Marian – dacă d-ta eşti locotenentul Walker, atunci am însărcinarea să te salut din partea inspectorului din Adelaida. Afară de asta mai am o recomandaţie de la şeful poliţiei din Melbourne. Îmi cam închipui eu că cei doi indivizi bărboşi ne-au învinovăţit de jefuirea camionului-automobil. A fost însă tocmai dimpotrivă.

— Bănuiam eu! mormăi ofiţerul. Indivizii nu prea făceau impresie

bună. Nădăjduiesc că sergentul Wilkens nu-i va scăpa din ochi. Dar trebuie să vă rog să vă legitimaţi, domnilor.

Marian îi dădu paşapoartele precum şi scrisorile de recomandaţie ale şefului poliţiei. Locotenentul examină documentele, apoi sări din şea şi întinzându-ne mâna, zise:

— Îmi pare bine că am prilejul să vă cunosc personal, domnilor. De auzit am auzit multe despre dv., până acum. Probabil că aţi venit cu un scop deosebit în ţara noastră? Poate sunt în măsură să vă fiu de folos – m-ar bucura mult. Aşa dar atacul asupra camionetei s-a întâmplat într-adevăr. Cum aţi izbutit să scăpaţi, domnilor?

Marian povesti totul cum se petrecuse şi la sfârşit ofiţerul exclamă, cu necaz:

— Drace, care va să zică bandiţii ăştia s-au întovărăşit cu negrii? Asta e primejdios.

— Domnule locotenent – zise Marian – aţi lăsat acolo poliţişti în număr destul de mare? Îmi vine să cred că atacul asupra camionetei a avut de scop ca oamenii d-tale să fie împărţiţi. Poate că se va stârni o răscoală mai mare în lagăr?

— Dumnezeule, se poate să ai dreptate! exclamă Walker. Din fericire am luat numai douăzeci de oameni cu mine, pentru ca mă aşteptam să dau şi aici de negri. Sergentul Wilkens are cu dânsul treizeci de oameni şi tot atâţia negri. Dar trebuie, totuşi, să mă întorc cât mai repede. Ce mă fac acum?

Ar trebui, doar, să anchetez şi chestia cu atacul asupra camionetei…

— Atunci trimite acolo câţiva oameni, care să-i ducă numai pe cei doi morţi. Faptul în sine precum şi modul cum s-a dat atacul, îl putem consemna într-un proces-verbal.

— E bine şi aşa – zise Walker, bucuros – dar cum ajungeţi dv. acum la colonie? E drum lung până acolo şi nici noi nu vom ajunge până pe înserate. Trebuie să călăriţi cu oamenii mei cu schimbul, ca să nu obosim prea mult caii.

— Asta e lesne de făcut! încuviinţă Marian. Mie însă mi-a venit altă idee mai bună. Dacă te-ai fi dus acum călare la râpă, domnule locotenent şi ai îi făcut acolo o anchetă amănunţită, te-ai fi înapoiat în lagăr abia la câteva ceasuri după ce s-ar fi înnoptat – nu e aşa?

— Întocmai – încuviinţă ofiţerul – ne-am fi întors cam pe la ora zece.

— Atunci te-aş sfătui să nici nu te arăţi mai devreme – urmă prietenul meu – dacă într-adevăr se plănuieşte un atac general, atunci prin apariţia d-tale înainte de vreme va fi cel mult amânat pentru un prilej mai favorabil. Sau conducătorul complotului va lua repede astfel de masuri care să însemne şi pierzania d-tale.

— E adevărat – încuviinţă Walker – ne putem posta într-un tufiş

din apropierea coloniei. Acolo nu vom fi văzuţi, în schimb vom putea vedea oraşul de corturi.

— Aşa dar, să pornim îndată într-acolo! hotărî Marian. Trimite la râpă cât mai puţini oameni, poate să avem noi nevoie de mai mulţi.

Walker alese patru oameni, care porniră îndată în galop spre râpă, ca să aducă cele două cadavre şi să vie apoi în tufişul unde, aveam de gând să ne ascundem.

Marian se aşeză îndărătul locotenentului, Pongo şi cu mine în spatele a doi poliţişti şi pornirăm în trap către Nord, spre lagărul căutătorilor de aur. În drum schimbarăm de trei ori caii, ca să nu-i obosim.

Târziu după amiaza ajunserăm la tufişul mare şi des, care ne oferea destulă acoperire şi de pe marginea lui de Nord, puteam cuprinde bine cu privirea colonia care se afla la vreo jumătate de kilometru depărtare.

Puturăm vedea că domnea mare însufleţire în lagărul întins, care făcea o impresie idilică cu numeroasele-i corturi albe. Locotenentul ne lămuri că vestea atacului asupra camionetei stârnise această alarmă.

Venise vremea cinei şi ne înapoiarăm în pădurice. Fireşte că pe fiecare parte a ascunzătorii noastre rămaseră poliţişti de pază.

După ce mâncarăm, se lăsă întunericul. Ne duserăm acum cu toţii la marginea păduricii şi privirăm spre colonie, care era luminată cu electricitate.

— Va trebui să mergem spre şosea – zise deodată Walker – tocmai îmi vine în gând că astă-seară pleacă o camionetă care transportă la Adelaida o cantitate mare de aur. Asta se întâmplă de câteva ori pe lună, dar timpul de plecare al acestui transport nu e adus la cunoştinţă niciodată de către cei cu răspundere din colonie. Numai noi o ştim şi însoţim transportul o bună bucata de drum cu o escortă de şase oameni.

— Atunci e lesne cu putinţa ca bandiţii să captureze transportul acesta, zise Marian. Prin atacul camionetei au îndreptat atenţiunea asupra negrilor şi poate că se bizuie pe faptul că nimeni nu se va aştepta la o repetare atât de grabnica a atacului. Cei mai mulţi căutători de aur vor crede că negrii australieni s-au înapoiat cu prada în ascunzătorile lor.

— Probabil că aşa şi este – încuviinţă Walker – dac-aş şti numai când pleacă transportul! Până acum mi se comunica abia cu puţin înainte de plecare.

— Pai locţiitorul d-tale, sergentul Wilkens va putea da şi el pe cei şase însoţitori – zise Marian – în aceste împrejurări, care aduc o lumină cu totul nouă în toată afacerea, cu socot c-ar fi mai bine să rămânem aici şi să aşteptăm maşina. O pradă mai mare nici n-ar putea face bandiţii. Nu cred să-ndrăznească să atace tabăra, căci ar avea

împotriva lor forţe superioare, chiar dacă ar avea de partea lor avantajul luării prin surprindere.

Aşteptarăm cam vreo jumătate de ceas. Vântul tocmai sufla iarăşi dinspre clădirile lui Bennet – şi deodată se auzi dintr-acolo un urlet grozav, care încetă brusc. Mă speriai de moarte. Era acelaşi urlet pe care-l auzisem în noaptea trecută, cu prilejul atacului asupra camionetei. Sălbatecii atacau, deci, gospodăriile „prinţului oilor”.

— Domnule locotenent, să ştii că asta e numai un vicleşug al bandei, ca să te atragă acolo! zise Marian. În felul acesta bandiţii ar putea ataca mai în siguranţă transportul de aur. E mai bine să ne despărţim. D-ta cu o parte din poliţişti du-te de dă o mână de ajutor la fermă; noi vom veghea, împreună cu acestelalţi, în cazul când transportul de aur ar urma să fie atacat.

— Bine, domnule Farrow, voi lua zece oameni. D-ta cu ceilalţi trebuie să ieşiţi în şosea.

În vreme ce locotenentul porni în galop spre ferma, în fruntea celor zece oameni ăi săi, noi ne săltarăm pe cai îndărătul a trei poliţişti şi gonirăm spre şosea.

Ajunserăm repede la dâra adânc întipărită în iarba înaltă, care era considerată drept şosea. Dinspre fermă detunau salve îndârjite şi era lesne să-mi închipui că poliţiştii rămaşi în tabără sub conducerea sergentului Wilkens, vor alerga repede în ajutorul lui Bennet şi oamenilor săi.

Ne retraserăm puţin din şosea. Lipsa de cai era cam neplăcut pentru noi trei, caci bandiţii albi, care cu siguranţă vor lua şi ei parte la atacul asupra transportului, erau fără îndoială călare.

— Aha, vine transportul! exclamă deodată Marian. Acum să fim cu ochii în patru! Sunt numai patru călăreţi lângă maşina – deci poliţiştii lipsesc.

După cum orândui Marian, cei şase poliţişti ai noştri se retrăseseră cu vreo cincizeci de metri de şosea, ca să nu fie văzuţi prea de timpuriu, în cazul când bandiţii ar fi fost ascunşi prin apropiere.

— Robert, trebuie să mergem şi noi! îmi zise Marian. Numai astfel vom putea ajuta, dacă se va da atacul. Vreo jumătate de kilometru de aici, spre râpă. Se întinde un crâng des până la şosea – dacă-ţi mai aminteşti. Acolo vor sta probabil la pândă bandiţii.

— Atunci trebuie să te dăm de veste poliţiştilor.

Marian scoase o fluierătură – semnalul convenit – şi în curând se iviră din întuneric poliţiştii. Prietenul meu îi instrui repede şi când trăsura se apropiă, oamenii strigară vizitiului să se oprească, ceea ce acesta şi făcu.

Apoi, după ce Marian îi spuse cum stau lucrurile şi care erau temerile noastre, omul zise:

— Noi credeam că facem foarte bine plecând, socotind că nu e nici

o primejdie pentru noi, pentru că îi bănuiam pe negri de la fermă. De aceea nici nu i-am luat pe cei şase poliţişti. Păi, dacă lucrurile stau aşa cum spuneţi dv., atunci poftiţi în trăsură, domnilor.

Afară de vizitiu şi însoţitorul său mai erau în trăsură doi oameni înarmaţi. Împreună cu cei patru tineri hotărâţi şi cei şase poliţişti, erau treisprezece oameni şi puteam cuteza să ţinem piept duşmanului.

Poliţiştii se-ndepărtaseră iar de şosea şi se ţineau ceva mai îndărăt, ca să poată interveni la vreme.

Din pricina drumului rău, vizitiul trebuia să mâie la pas. Şi abia ajunserăm în apropierea păduricii, că auzirăm deodată:

— Sus mâinile!

Drept răspuns, vizitiul smuci de hăţuri şi diligenţa se opri îndată. Apoi detunară împuşcături din toate părţile. Ne furişarăm repede afară din diligenţa.

La lumina lunei zărirăm de jur-împrejur călăreţi, care deschiseră un foc viu asupra noastră. Vizitiul, însoţitorul lui şi cei patru tineri săriseră jos din diligentă şi de pe cai şi se trântiseră la pământ. Făcurăm şi noi la fel şi începurăm să tragem.

Pongo, însă, se târî ca un şarpe în pădurice. Vroia să lupte cum ştia el. Aveam împotriva noastră cel puţin treizeci de bandiţi.

Din fericire veniră acum poliţiştii şi deschiseră focul, ceea ce-i făcu pe tâlhari să ne mai slăbească pe noi. Vizitiul scoase un ţipăt; fusese grav rănit şi nu mai putea trage.

Şi încă trei din însoţitorii transportului fură scoşi din lupta, treptat. Din rândurile poliţiştilor fură trântiţi jos de pe cai doi.

Deodată se auziră împuşcături dinspre dreapta şi gloanţele căzură în pădurice, printre bandiţi. Cei patru poliţişti care se duseseră să aducă morţii din râpă se înapoiaseră şi acum interveniră în luptă.

Ivirea lor neaşteptată îi sperie pe bandiţi în prima clipă; suferiră câteva pierderi, apoi, însă, reluară lupta cu şi mai multă furie împotriva noului duşman.

Dinspre partea unde dispăruse Pongo, se auzea adesea un glas puternic, poruncitor. Acolo lupta, probabil, şeful bandei. În cele din urmă îl văzui şi eu o clipă, la lumina lunii. Era un individ uriaş, bărbos; tocmai întindea braţul spre cei patru poliţişti noi îi sosiţi şi răcni iar o comandă. Îl luai îndată la ochi, dar înainte de a putea trage el ridica braţele, scoţând un ţipăt înfiorător şi se rostogoli de pe cal.

Deodată, dinspre stânga, detuna o salvă puternică în rândurile bandiţilor. Vreo zece poliţişti noii sosiră pe câmpul de luptă şi hotărâră bătălia în favoarea noastră. Doisprezece bandiţi îşi întoarseră caii şi porniră ca vântul.

Ceilalţi erau care omorâţi, care răniţi. Poliţiştii aprinseră acum lămpile de buzunar şi la lumina lor, răniţii fura strânşi pe locul liber unde se afla diligenţa cu aur.

Credinciosul nostru camarad veni şi el după câteva clipe. Ţinea pe braţe un individ aproape tot atât de uriaş ca şi el. Îl zvârli la pământ şi zise liniştit:

— Aici, *Massers,* şef de la bandiţi.

Poliţiştii izbucniră în strigăte de triumf.

Unul în uniformă se apropiă acum noi şi luându-şi poziţia, zise:

— Domnilor, am fost trimişi de locotenentul Walker. Eu sunt sergentul Wilkens. Sunteţi rugaţi să poftiţi imediat la ferma domnului Bennet. Negrii au răpit de acolo toate femeile.

— Drace! scrâşni Marian. Asta e o mare ticăloşie. D-ta rămâi aici, domnule sergent? Ar fi păcat ca prizonierii să fie eliberaţi de tovarăşii lor.

— Ne înapoiem imediat cu toţii în tabără – spuse Wilkens – prizonierii vor fi legaţi pe caii liberi. Şi transportul de aur trebuie dus înapoi. Prea mulţi bandiţi au dispărut şi poate că vor da un al doilea atac.

Dădurăm o mână de ajutor la legarea pe cai a prizonierilor, cei mai grav răniţi fură vârâţi în diligenţă, noi ne aleserăm trei armăsari rămaşi fără stăpân, apoi, sub conducerea unui poliţist, pornirăm în galop spre ferma lui Bennet.

De departe încă văzurăm o lumină mare. Ardea un şopron, căruia îi dăduseră foc bandiţii negri. Când ajunserăm la fermă domnea o zăpăceală de nedescris acolo. Frângându-şi mâinile un bărbat mai în vârstă alerga de colo până colo şi-şi bocea cele două fiice. Acelaşi lucru îl făceau şi mai mulţi slujbaşi pentru soţiile lor. Îmi atrase atenţiunea un bărbat, care stătea liniştit şi privea ţintă la foc şi numai din când în când clătina capul.

Când sărirăm de pe cai, locotenentul Walker alergă spre noi.

— Domnilor strigă el – acum e acum! Negrii au luat cu ei toate femeile şi copiii. Poliţiştii mei negri trebuie să sosească îndată, se aflau în munţi când s-a dat aici atacul.

— Atunci să căutăm îndată urma! zise Marian cu hotărâre. Scoateţi lămpile de buzunar – Pongo al nostru va descoperi el încotro au plecat.

— Au fugit spre răsărit, acolo e o pădure deasă – zise Walker.

— Lasă ca-i găsim noi! spuse Marian. Poliţiştii ne urmară. Atunci bătrânul alergă spre prietenul meu şi-l apucă de braţ.

— D-ta eşti domnul Farrow! exclamă el. Walker mi-a vorbit despre d-ta. Adu-mi înapoi copiii – d-ta, numai d-ta poţi face, asta! Şi pe soţiile slujbaşilor mei precum şi pe doamna doctor Hagedorn trebuie s-o aduci înapoi!

— Fireşte, domnule Bennet – răspunse Marian – vom face tot ce ne va sta în putinţă. Am venit doar în Australia ca s-o caut pe doamna Ruth Hagedorn. Haideţi, băieţi!

V.
ÎN ASCUNZĂTORILE NEGRILOR.

PORNIRĂM LA DRUM. Lumina orbitoare a numeroaselor lanterne ne arata calea. Deodată se ivi înaintea noastră o făptură. Era bărbatul care privise liniştit la foc.

— Ce e cu soţia mea? întrebă el, agitat şi-l prinse pe Marian de braţ. Te-am auzit rostind numele ei.

— Aşa e, domnule doctor – răspunse Marian – am fost însărcinaţi să-i transmitem salutări. Din partea tatălui ei.

— Merg şi eu – strigă doctorul Hagedorn – cunosc obiceiurile băştinaşilor, astfel să v-aş putea fi de folos.

Trecurăm prin două păşuni, apoi începu pădurea deasă, în care se aflau ascunzătorile negrilor, înainte de a ajunge la ea, veniră din urmă cu treizeci de poliţişti.

Locotenentul Walker le strigă că noi eram ajutoare şi că urmau să dea ascultare ordinelor noastre. Apoi ajunserăm la pădure, în care ducea o urmă lată.

Sălbatecii nu avuseseră când să-şi şteargă urmele, astfel ca puturăm înainta repede.

Deodată urmele se răsfirară în trei părţi. Din asta puteam înţelege şi mai bine mâna albilor, care vroiau astfel să-i reţină pe urmăritori.

Locotenentul Walker zise deodată:

— Ah, acum ştiu: se vor fi retras spre aşa-zisele coline Garro – astea sunt nişte stânci care alcătuiesc un grup sălbatec, aproape de netrecut, la vreo jumătate de ceas de aici.

— Atunci va fi greu pentru noi să pătrundem acolo – zise Marian – fireşte că negrii vor apăra cu dârzenie şi, din nenorocire au femeile ca ostateci. Trebuie să ne folosi de vreun vicleşug.

— Da şi eu tot aşa mi-am spus – încuviinţa Walker – numai că nu ştiu cum să începem.

— În primul rând trebuie să împresurăm grupul de stânci, pentru ca nici un negru să nu poată scăpa – zise Marian – apoi va trebui să încercăm să pătrundem înăuntru. Daca Pongo al nostru o va lua înainte, atunci vom izbuti.

Locotenentul îşi instrui repede poliţiştii. Negrii urmau s-o ia înainte cu Pongo şi să închidă cercul în jurul grupului stâncos. Pongo să ne aştepte apoi la intrarea pe unde se putea trece mai uşor.

Dură trei sferturi de ceas până dădurăm de cei dintâi poliţişti. În faţa noastră se înălţau, în lumina argintie a lunii, blocuri uriaşe de stâncă de cel puţin douăzeci de metri înălţime, care zăceau înghesuite mult în altele.

Era într-adevăr un loc unde se putea ascunde şi apăra de minune o

bandă. Întrebarăm pe cei doi negri despre Pongo şi aflarăm că el dispăruse într-o crăpătura mare dintre stânci. De sigur că vroia să caute ceva santinele, ca să le facă de petrecanie.

Locotenentul Walker şi poliţiştii albi deveniseră nerăbdători şi vroiau să pornească la atac. Cu greu îi puturăm stăpâni şi în cele din urmă se ivi Pongo dintr-o crăpătură de stâncă.

În fiecare mâna ţinea un trup nemişcat: veni repede spre noi şi-şi aruncă povara la pământ. Câţiva poliţişti se aplecară imediat şi le puseră cătuşe.

Prizonierii erau un negru cu trupul uns cu grăsime şi un alb, Pongo zise:

— *Massers* vine încet. Duşmanii stau toţi la foc, femei în peşterii din stânca, doi paznici înaintea ei. *Massers* trebuie aştepte până Pongo înhăţat paznici, apoi atacă.

Uriaşul se furişă spre crăpătură din stâncă şi noi îl urmarăm la mică distanţă.

Cu băgare de seamă dibuirăm drumul înăuntrul crăpăturii din stâncă. După ce făcurăm vreo douăzeci de paşi simţirăm lămurit miros de fum şi carne friptă.

În cele din urmă, văzurăm lumina focului şi dădurăm şi de Pongo, care se oprise. El se dădu puţin la o parte şi puturăm cuprinde cu privirea situaţia.

Pe fundul unei vâlcele rotunde, ardeau câteva focuri. Valea aceea era închisă de stânci. La un foc stăteau şase europeni care îşi treceau o sticlă din mână în mână – şi un negru australian. Era acelaşi pe care-l văzusem după atacul asupra camionetei.

În aceeaşi clipă Walker ne şopti:

— Negrul care stă la foc cu albii e Dwina; până acum un era baci peste ciobanii lui Bennet.

Pongo arătă spre o crăpătură întunecoasă de pe stânga. Acolo stăteau doi negri de pe trupurile cărora picura grăsimea. În mâini ţineau măciuci şi bumerang, aceasta din urmă fiind arma grozavă a australienilor.

Deodată se ivi îndărătul lor, în crăpătură, o femeie îmbrăcată într-o rochie deschisă, dar imediat paznicii se-ntoarseră şi ridicară, ameninţător măciucile. Scoţând un ţipăt de spaima, prizoniera se făcu nevăzută.

Europenii de lângă foc izbucniră în râs. Atunci Pongo şopti:

— Pongo merge acum. *Massers* atacă atunci când paznici doborâţi!

Iată-l numai la şase metrii încă de paznici. Şi atunci văzurăm, spre spaima noastră, cum cei doi Negri australieni se holbară la camaradul nostru, pentru ca apoi să ridice, şovăitori, măciucile lor.

Această şovăială fu pierzania lor. Cu răcnetul sau grozav de luptă, Pongo se năpusti asupra celor doi paznici şi, înainte ca el să poată face

o mişcare, îi şi înhăţă.

Le ciocăni capetele cum ai lovi două nuci între ele, apoi îi zvârli cât colo printre negrii de la cel mai apropiat foc, care săriră în sus îngroziţi.

După aceea dispăru în crăpătura unde se aflau femeile prizoniere.

În aceeaşi clipă, când Pongo scosese răcnetul său, dădurăm şi noi buzna înainte. Poliţiştii deschiseră imediat focul.

Se stârni o larmă de nedescris. Urlând şi răcnind, făpturile negre săriră de pretutindeni, mulţi căzură doborâţi de gloanţele poliţiştilor, ceilalţi alergau zăpăciţi de colo până colo.

Apoi, însă, un glas poruncitor întrecu larma. Zadarnic încercai să-i văd pe albii care stătuseră la foc. Dispăruseră fără urmă, ca şi negrul Dwina.

Şi acum toţi negrii alergau spre un loc anumit şi înainte ca să ne dăm seamă ce aveau de gând, pieriră şi ei.

— Or fi având o ieşire tăinuită – zise Marian – repede după ei!

Sărind printre focuri ajunserăm curând la locul din peretele de stanca pe unde dispăruseră banditii. Într-adevăr, acolo se casca o crăpătură mare. Când Walker vru însă să dea buzna înăuntru, Marian îl opri:

— Ia seama – domnule locotenent! Banditii îşi vor fi acoperit bine retragerea. A...

Din crăpătură se auzi o izbitură înăbuşită, urmată de un vuiet grozav. Apoi pământul păru că se cutremură sub noi şi în clipa următoare gangul se nărui. Sărirăm repede în lături, ca să nu fim atinşi de pietrele ce zburau din toate părţile.

— Drace! exclamă Walker, când lucrurile se potoliră. Nu m-aş fi aşteptat la asta. Îţi mulţumesc, domnule Farrow, că mi-ai salvat viaţa. Ah, acum au să se ciocnească afară de cei câţiva paznici.

— Nu cred – zise Marian – seful banditilor n-o fi atât de mărginit. Gangul acesta, care ducea prin stâncă, o fi mergând pe sub pământ atât de departe, încât ei vor putea ieşi afară fără să se teamă de vreo sentinelă.

— Ai dreptate – încuviinţă Walker dezamăgit – ar şi fi trebuit s-auzim împuşcături, dacă banditii s-ar fi ivit într-adevăr, îndărătul stâncilor. Acum iar trebuie să gonim după ei.

— Vă vom ajuta şi noi – făgădui Marian – să vedem şi ce e cu femeile liberate. Pongo le va fi speriat grozav.

Nu era însă aşa, căci când merserăm înapoi, văzurăm înaintea peşterii din stâncă, unde fuseseră adăpostite femeile, pe Pongo căruia o femeie fermecătoare îi strângea mâna.

După ce ne apropiarăm, ea ne spuse:

— O, de sigur domnii Farrow şi Bertram. E Pongo al dv., mi-a şi povestit cine sunteţi. Şi am auzit şi citit multe despre dv.

— Doamna Hagedorn? întrebă Marian.

Dar înainte ca tânăra femeie să poată răspunde, doctorul se repezi şi o îmbrăţişă.

Pornirăm apoi repede îndărăt. Alături de noi mergea doamna Hagedorn, care ne întrebă de unde o cunoşteam. Marian se pricepu însă să ocolească răspunsul, spunând că Bennet îi povestise totul.

Fiicele acestuia se aflau şi ele printre cele salvate şi era mişcător să vezi bucuria cu care bogatul „prinţ al oilor" întâmpină pe cele două tinere, când, după două ceasuri, ajunserăm la fermă.

Era târziu în noapte, cu toate acestea domnea mare însufleţire în lagăr. Ne duserăm acolo, cu răniţii pe care îi luasem din ascunzătoarea bandiţilor.

Cel dintâi ne ieşi înainte Lionel Pearce.

Ne strânse mâinile şi zise:

— Domnilor, nevinovăţia mea a fost dovedită. Şi asta v-o datorez dv., cu deosebire lui Pongo. Şeful bandiţilor, care condusese atacul asupra transportului de aur, e Hopkins acela de care vă povesteam. Pongo i-a frânt şira spinării, când l-a dat jos de pe cal. A mărturisit că l-a ucis pe cumnatul meu. Şi-a mai trădat şi numele adevăratului şef al bandiţilor: omul se nunteşte Connor Barring.

În cursul nopţii albii pe care îi prinserăm întăriră spusele lui Hopkins. Dar nu puturăm scoate de la ei unde era ascunzătoarea principală a bandei. Un tânăr însă, pe care Walker îl ameninţă cu spânzurătoarea, strigă:

— Duceţi-vă spre Nord, spre lacul Eyre şi crăpaţi acolo.

Cu asta ne trădase ascunzătoarea bandei.

*

*   *

A doua zi dimineaţa Marian vorbi cu tânăra doamna Hagedorn. Ea fu adânc îndurerata aflând de moartea părintelui ei.

Marian îi predate jurnalul cu însemnări şi caseta, pe care contele ni le dăduse în America.

Apoi îi spuse despre comoara pe care o depusesem pentru ea în Buenos Aires. Şi când i se mai potoli durerea, ne zise că soţul ei îşi va putea realiza acum marea lui dorinţă; crearea unui sanatoriu pentru săraci.

Mai ramaserăm trei zile în lagăr. Trupa care vroia să ne însoţească în urmărirea bandiţilor, trebuia să fie bine echipată mai întâi, căci nu se ştia cât va dura expediţia.

Erau douăzeci de poliţişti albi şi tot atâţia negri. Chiar dacă numărul acesta era mic faţa de forţele duşmane, mai mulţi oameni nu puteam lua. Lagărul şi ferma trebuiau păzite mereu pana ce bandiţii vor fi stârpiţi cu desăvârşire.

Petrecuţi o bucată bună de drum de locuitori, pornirăm călare spre

Nord ca să-l prindem pe Connor Barring şi pe oamenii săi. Aventurile pe care le-am întâmpinat ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George – încheie doctorul Bertram.

Observații

[←1]

„Globtrotter” corespunde cuvântului românesc „vântură-lume”, (n. tr.).

Aventurile submarinului Dox 135

Hans Warren

I
CÂRCIUMA DIN PĂDURE

IATĂ CE POVESTEŞTE DOCTORUL BERTRA mai departe:

— Marian scoase un strigăt uşor şi-şi struni calul. Îi urmărirăm îndată pilda şi el, arătând cu mâna în depărtare, spre stânga zise:

— Colo începe iar pădurea. Mi se pare că văd şi o trâmbă de fum în partea aceea. Sau să fie numai aburul ce se ridică din apă?

Se prea putea ca vreo baltă ce luase naştere în urma ploii torenţiale din timpul nopţii să se fi evaporat acum în bătaia razelor soarelui. Privii încordat spre pădure şi în cele din urmă zisei:

— Pare totuşi să fie aburi de apă. Dacă ar fi fum de la un foc de tabără, atunci s-ar vedea o coloană dreaptă, pe când aia de colo e ca o perdea ce atârnă între tufe.

— Colo fum de foc, Massers! zise atunci Pongo, care vedea mai bine cu ochii lui ageri.

Marian duse ocheanul la ochi şi după ce se uită câteva clipe, răspunse:

— Pongo are dreptate; e un fum albăstrui. Mă mir, însă, că norul e atât de lat. Oare să fi dat foc pădurii nişte băştinaşi? Nu, nu se poate, căci după ploaia aceea grozavă n-ar fi arzând cu atâta putere. Aşa dar tot de un foc de lagăr trebuie să fie vorba.

— Şi deoarece toate ramurile sunt pătrunse de apă, avem şi explicaţia norului gros – zisei eu – păcat numai că locotenentul Walker cu oamenii săi au luat alt drum; mă tem mereu că se află pe o urmă greşită. Dacă-i avem acum înaintea noastră pe ceilalţi bandiţi şi pe negri, de sigur că nu ne va merge bine.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – după părerea mea vom da lesne de restul bandei. I-am spus îndată lui Walker – din păcate, zadarnic – că urma de care am dat era prea bătătoare la ochi. Mă tem că Walker cu oamenii săi au fost atraşi într-o cursă.

— Dacă ne-am întoarce repede, l-am mai putea preveni la timp – zisei eu – dacă ţine direcţia acestei urme, ajunge de-a dreptul la lacul Eyre. Să ne abatem acum ceva mai spre sud-vest şi trebuie să ne-ntâlnim cu el înaintea lacului.

Marian stătu să chibzuiască.

— Trebuie să vedem întâi ce e cu trâmba aia de fum! hotărî deodată prietenul meu. E o pierdere de timp de cel mult o jumătate de ceas pentru noi. Din pădure puteam lua apoi direcţia spre sud-vest. Sub nici un motiv nu trebuie să lăsăm în spatele nostru oameni de care nu ştim cine sunt.

— Atunci să ne apropiem de pădure făcând un ocol mare – propusei eu – în felul acesta ei nu ne pot zări şi nici vreo cursă nu ne vor putea întinde.

— Fireşte că aşa o să şi facem – încuviinţă Marian.

Privi iarăşi prin ochean spre marginea pădurii şi urmă:

— Până acum n-am putut descoperi încă nici un om acolo. Aşadar, să pornim înainte făcând un ocol mare spre apus.

Îndemnarăm armăsarii la galop şi călărirăm de-a dreptul spre apus, când nu mai puturăm vedea cu ocheanul locul din pădure unde se ridica norul de fum. Cotirăm pe urmă spre nord şi după vreun sfert de ceas ajunserăm acum înapoi spre răsărit. După zece minute de galop pe pământul moale, Marian ridică braţul şi imediat ne strunirăm caii.

Simţeam acum mirosul de fum, dar – lucru ciudat! – în mirosul de fum de lemne umede se amesteca şi acela de slănină friptă. Aşadar tot avea dreptate Marian cu bănuiala lui că acolo era focul de tabără al bandiţilor fugari.

Fireşte că le eram cu mult inferiori ca număr, aşa că nici nu ne puteam gândi la o luptă. Deocamdată trebuia să ne mărginim să-i ţinem sub observaţie pe oamenii de la focul de tabără, să stabilim numărul lor, apoi să aducem cât mai repede înapoi pe locotenentul Walker şi pe ai săi.

Marian spuse acum în şoaptă:

— În orice caz unul din noi trebuie să rămână la cai. E lesne cu putinţă să ne întâlnim pe neaşteptate cu bandiţii şi să fim învinşi de numărul lor mare. Cel rămas de pază va trebui să cheme în ajutor cât mai repede pe locotenentul Walker cu poliţiştii săi. Să tragem la sorţi cine rămâne aici.

Sorţii căzură asupra lui Pongo. Mie personal îmi era foarte plăcut asta, căci dacă era să ni se întâmple într-adevăr ceva, Pongo, era cel mai nimerit să ne vie în ajutor.

Descălecarăm şi duserăm caii în pădure. Îi priponirăm într-un loc ascuns, Pongo îşi căută şi el o ascunzătoare de unde să poată observa animalele – apoi se ne îndreptarăm spre trâmba de fum.

Încet şi cu băgare de seamă ne strecurarăm printre tufe. Fumul se făcea tot mai des, dar zadarnic ascultarăm să auzim glasuri omeneşti. Dacă bandiţii erau într-adevăr acolo, în nici un caz nu ar fi stat atât de liniştiţi, afară doar dacă ne şi văzuseră şi se pregăteau acum să ne întâmpine.

Tocmai când mă gândeam la asta, Marian se opri şi şopti:

— Robert, dacă ne-au simţit şi ne pândesc, atunci ghiceşte că ne aşteaptă din partea asta. Să facem acum un ocol mare şi să ne târâm dinspre partea cealaltă.

Planul acesta era foarte bun şi imediat pătrunserăm spre stânga mai adânc în pădure.

Astfel ajunserăm, făcând un ocol, spre răsărit şi ne apropiarăm de trâmba de fum. Când ajunserăm aproape de tot, ne oprirăm.

Dar nu auzirăm nici vorbă nici râsete, cum ar fi trebuit să fie în

cazul când ar fi fost adunaţi laolaltă mai mulţi oameni.

Deodată auzirăm însă un zgomot ciudat. Suna înăbuşit şi îndepărtat şi făcea impresia ca şi cum cineva ar rostogoli lăzi goale într-o pivniţă.

Ne privirăm miraţi, apoi merserăm încetişor mai departe, către locul de unde se auzea ciudatul zgomot, pe care nu mi-l puteam lămuri. După ce cotirăm pe după un tufiş, rămaserăm locului.

În faţa noastră se ridică o casă de bârne mărişoară, făcută din trunchiuri groase. Prin uşa larg deschisă ieşeau trâmbe de fum şi deodată se auzi dinăuntru colibei un glas gros şi aspru, care ocăra ploaia şi lemnele umede.

La orice ne-am fi aşteptat, numai la o casă aici în inima pădurii, nu. Totuşi, ne apropiarăm binişor de ea ţinând mâna pe revolver.

Când izbutirăm să deosebim, prin fum, ce era înăuntru casei, rămaserăm şi mai uimiţi. Era o cârciumă în toată regula, cu o tejghea mare, îndărătul căreia stăteau rânduite sticle pe o poliţă înaltă.

Printr-un chepeng de pivniţă din faţa tejghelei ieşea acum un bărbat, ducând un vas mic. Când ne zări îşi lăsă povara jos, se apropie de noi, tuşind şi zise:

— Afurisita aia de ploaie mi-a udat lemnele. Vreţi să beţi ceva? Am whisky bun.

Fără să aştepte răspunsul nostru se duse la tejghea şi deschise o fereastră largă în perete. Curentul de aer împinse imediat afară fumul.

Acum puturăm intra şi ne aşezarăm la o masă. Cârciumarul veni cu pahare şi o sticlă cu rachiu bun de caise şi ne turnă.

— Cum de poţi trăi aici? întrebă Marian. Vine cineva prin pustietatea asta?

— Fireşte, domnule – răspunse calm, slăbănogul cârciumar – pe aici trec multe caravane în drum spre lacul Eyre şi linia poştală duce pe lângă pădure. Eu m-am statornicit în partea asta, pentru că dincolo bat vânturi tari.

Mă gândi la urma pe care ne luaserăm şi-i făcui un semn lui Marian. El dădu din cap şi întrebă pe cârciumar:

— N-ai văzut trecând pe aici, mai acum câteva ceasuri, doi călăreţi?

— Da, domnule – răspunse omul – un alb cu servitorul său Negru. Se duceau mai departe spre miazănoapte să caute păşuni pentru vite.

— Ah şi când au plecat?

— Să tot fie două ceasuri. Au poposit aici ca să dea nutreţ armăsarilor şi să mai îmbuce şi ei ceva. Erau foarte grăbiţi, dar n-or să înainteze prea repede, căci caii erau tare obosiţi.

— Negrul era un om mai în vârstă, cărunt?

— Întocmai.

Cârciumarul aruncă lui Marian o privire cercetătoare şi urmă:

— Pesemne că sunteţi în urmărirea lor? Nici mie nu mi-au prea

plăcut oamenii ăia. Unde v-aţi lăsat caii?

— În pădure – răspunse Marian, scurt – credeam că fumul care se vedea era de la focul de lagăr al celor doi pe care îi urmărim.

— Atunci aduceţi încoace caii şi daţi-le hrană – propuse cârciumarul – o jumătate de ceas de odihnă vă puteţi îngădui doar. Cu atât mai repede îi veţi ajunge apoi pe cei doi.

— Nu e nevoie – refuză Marian – caii noştri sunt sătui şi adăpaţi. Şi-apoi nu vrem să mai pierdem vremea. Cât datorăm?

Cârciumarul spuse suma şi prietenul meu îi puse banii pe masă.

Pentru noi era foarte importantă vestea că cei doi călăreţi trecuseră pe aici. Despărţirea lor de ceata după care se luase locotenentul Walker, însemna o taină pe care trebuia neapărat s-o lămurim.

— Cum te numeşti? întrebă Marian pe cârciumar. Se poate întâmpla ca indicaţia ce ne-ai dat să-ţi aducă o răsplată bună.

Pe chipul omului se ivi un zâmbet. Dar n-aş fi putut spune dacă era batjocoritor sau de satisfacţie. Glasul său suna însă foarte voios când zise:

— Mă numesc Jimmy Spencer, domnilor. M-aş bucura mult dacă povestea mea mi-ar mai aduce şi bani. Ah, vita asta – se-ntrerupse el, speriat – e o negresă nebună.

Din pivniţă pătrunse un ţipăt ascuţit, un ţipăt de femeie:

— Ajutor.... Ajutor!

Jimmy Spencer se-ntoarse îndată şi, înjurând coborî scara pivniţei. Fără să pregetăm o clipă, îl urmarăm. Acelaşi gând ne trecu prin minte la amândoi: colo jos trebuia să mai fie o biată femeie sau fată de la ferma jefuită. Poate că bandiţii fugari izbutiseră, totuşi, să ia cu dânşii pe una din nenorocitele răpite.

În pivniţă domnea un întuneric atât de adânc că nu puturăm recunoaşte decât nelămurit obiectele din jur. Ţipetele de ajutor se auzeau din ungherul din stânga şi, fără să şovăim dădurăm buzna într-acolo.

Trecurăm printre lăzi şi butoaie şi în mine se trezi acum bănuiala că în această cârciumă singuratică, bandiţii aveau poate un lagăr tăinuit.

Ajunserăm în ungherul de unde se auziseră ţipetele. Văzui nelămurit două făpturi, dintre care una era cârciumarul. Marian se repezi, înainte, eu vrui să-l urmez, dar în clipa următoare fui înhăţat din ambele părţi. Între grămezile de lăzi erau ganguri înguste, cât să poată trece un om şi în acestea, se ascunseseră potrivnicii care se iviseră atât de pe neaşteptate.

Văzui că şi Marian fusese înhăţat, mă împotrivii, fireşte, din răsputeri, dar îngustimea locului şi atacul neaşteptat erau împotriva mea.

Şi când vrui să strig ca să atrag atenţia lui Pongo, nu izbutii decât

să scot un ţipăt înăbuşit, căci în aceeaşi clipă mă simţii izbit în cap, cu atâta putere, încât mă prăbuşii la pământ.

Mă simţii tras înapoi, târât pe jos, apoi, când ajunsei în încăperea ceva mai mare de sub scară, fui înhăţat şi de alţi pumni vânjoşi, legat şi cu un căluş în gură.

Marian avu aceeaşi soartă – după câteva minute fu zvârlit lângă mine. Apoi pivniţa fu luminată. Jimmy Spencer, cârciumarul, veni cu un felinar mare, pe care îl aşeză lângă noi, rânjind.

Acum văzui că în jurul nostru erau cel puţin cincisprezece oameni. Pe unul îl cunoşteam, era Dwina, bătrânul Negru australian.

Un uriaş bărbos se apropiă de noi, ne privi câteva clipe, apoi zise, râzând:

— Aşa dar domnii aceştia, vor să-l prindă pe Connor Barring? Îmi vine să râd, zău! Haha, cât de frumuşel au picat în capcana noastră! Păi avem noi şi ocheane şi i-am zărit pe domnişorii ăştia când erau încă departe în stepă. Îl vom avea îndată şi pe negrul ăla, prietenul meu. Dwina se duce chiar el să-l prindă, căci individul acesta pare să fie cam primejdios.

Bătrânul australian dădu din cap, apoi strigă o poruncă scurtă şi ieşi repede din pivniţă. Fu urmat de zece făpturi negricioase, Negri australieni mai tineri, înarmaţi cu măciuci şi bumeranguri.

În pivniţă rămaseră şase Europeni şi cârciumarul. Connor Barring, omul pe care-l căutam de asemenea, izbucni iar în râs şi zise:

— Da, noi suntem mai şireţi decât îşi închipuiau dumnealor. Şi locotenentul Walker ăla, cu oamenii săi, vor fi siliţi să se încredinţeze de asta. Le-am pregătit o capcană bună la lacul Eyre. Walker o să moară aici cu voi şi vă garantez că nu veţi avea o moarte uşoară.

La aceste vorbe tovarăşii săi izbucniră în râs. Barring însă, scrâşni deodată furios:

— Da, vă garantez asta. Ne-aţi păgubit ca nimeni alţii până acum. Aţi salvat transportul de aur şi aţi scos din ascunzătoarea noastră din peşteră fetele şi femeile. Negrul vostru v-a salvat. Va ispăşi amarnic fapta lui. Lasă că ştiu tot despre voi.

Cuvintele acestea îmi atraseră îndată atenţia. Dacă era adevărat, atunci în trupa locotenentului trebuia să fie un trădător, altminteri de unde să fi ştiut Barring despre ajutorul dat de noi?

Ticălosul se-ntoarse acum spre oamenii săi.

— Haideţi sus! zise el scurt. Îl vom aştepta pe negru. Să le ţie tovărăşie stăpânilor săi aici jos, până-l vom fi prins pe Walker. N-o să dureze mult.

Înjurându-ne, bandiţii părăsiră pivniţa. Îl privii pe Marian – felinarul ni-l lăsaseră acolo – care-mi zâmbi. Cu siguranţă că şi el se gândea la fel ca mine că negrii nu vor izbuti să-l învingă pe Pongo al nostru.

Mai eram încredinţat că uriaşul ne va elibera în curând. Dacă banditii au întins într-adevăr o cursă locotenentului, atunci trebuiau să plece de acolo, lăsând, cel mult, o pază neînsemnată, cu care Pongo va sfârşi repede.

Se scurseră vreo zece minute.

Deodată răsunară strigăte de triumf, apoi paşi grei se apropiară de scară şi Barring veni jos, urmat de tovarăşii săi. Se opriră în faţa noastră şi priviră spre scară.

Făpturi întunecate alunecară în jos, ducând între ei un trup neînsufleţit. Trupul acesta trecu pe lângă noi şi spre spaima mea îl recunoscui pe Pongo, legat fedeleş şi cu căluş în gură. Era leşinat, căci nu dădea nici un semn de viaţă, când fu zvârlit cu brutalitate la pământ.

II
ÎN CAPCANĂ

PRIVII ATÂT DE ÎNGROZIT LA PONGO, încât Barring izbucni în râs:

— Da, da – strigă el, vesel – probabil că n-aţi crezut cu putinţă asta. E drept c-a fost şi greu să punem mâna pe dumnealui. A omorât doi Negri şi cât p-aci să ne scape. Dar atunci i-a ieşit înainte Dwina şi l-a dat gata cu bumerangul. Las-că pentru cei doi morţi o să plătească ticălosul cu vârf şi îndesat. Şi acum, domnilor, vă făgăduiesc c-o să ne grăbim, ca să nu vi se pară aşteptarea prea lungă. Dar să nu cumva să încercaţi să vă eliberaţi, căci afară de Spencer mai stau de pază încă doi oameni de-ai mei. Rămâneţi cu bine.

Făcu o plecăciune batjocoritoare şi ieşi din pivniţă în fruntea oamenilor săi. Îi auzirăm părăsind coliba, auzirăm tropăit de cai, strigăte, zăngănit de arme. Apoi armăsarii se puseră în mişcare şi curând se făcu tăcere.

Vrui să mă rostogolesc spre Marian, ca să-ncerc a ne dezlega unul pe altul, dar prietenul meu clătină capul cu hotărâre, aşa că rămăsei pe loc, mirat.

Şi iată că se şi auziră paşi coborând scara. Era Jimmy Spencer, care rostogolea un butoiaş, pe care se aşeză în faţa noastră. Îşi adusese o sticlă cu whisky, trase o duşcă, ne rânji şi zise:

— E, domnilor, cum vă place acum? Care va să zică tot aţi căzut în cursa întinsă de bătrânul Jimmy Spencer. Ne-aţi păgubit de mult şi trebuie să suferiţi urmările.

Ne rânji iar şi trase din nou o înghiţitură. Ca să ne deznodăm unul altuia legăturile era deci cu neputinţă. Singura mea nădejde era că Spencer se va îmbăta repede. Se părea însă că individul era prea obişnuit cu alcoolul, căci deşi golise pe jumătate sticla, stătea

netulburat pe butoiaşul său şi nu ne slăbea din ochi.

Încercai să-mi mişc mâinile, cu nădejdea că poate voi izbuti să-mi desfac legăturile. Băgai de seamă îndată că legăturile din curele erau atât de tare strânse, încât ar fi trebuit ceasuri întregi până să le pot slăbi numai.

Şi Jimmy Spencer veghea… Făcusem numai câteva mişcări, când el se ridică deodată, scoase cuţitul şi în clipa următoare fu lângă mine.

— Lasă-te păgubaş – zise el – altminteri te zgârii niţel cu cuţitul meu şi nu o să-ţi placă. Nouă nu ne scăpaţi.

Ne-ar fi ameninţat mai departe, poate, dar atenţia îi fu atrasă de Pongo. Camaradul nostru începu să geamă la intervale scurte şi-şi zvârlea când şi când capul pe spate. Probabil că fusese rănit grav la cap cu bumerangul, poate că se alesese chiar cu o zguduire a creierului – comoţie cerebrală, cum spun medicii.

Grija pentru credinciosul camarad mă făcu să uit de propria situaţie şi ridicai capul, ca să privesc spre el. Spencer se apropie de dânsul şi se aplecă deasupra lui:

— Drace – murmură el – se vede că Dwina s-a cam întrecut cu gluma. Păcat… dacă Negrul ăsta moare vom fi lipsiţi de plăcerea de a-l auzi urlând. El ne-a păgubit cel mai mult, prin aceea că a liberat femeile prizoniere. Păcat, zău e păcat dacă ar crăpa îna…

Altceva nu mai apucă să spună, căci Pongo făcu, deodată o mişcare fulgerătoare. Îşi repezi înainte mâinile legate şi izbi cu ele în ceafa cârciumarului. În acelaşi timp îşi chirci picioarele şi-l zvârli înapoi pe Spencer, lovindu-l în pântece.

Cârciumarul zbură câţiva metri înapoi şi se prăbuşi lângă o grămadă de lăzi. Nu mai avusese răgazul să scoată nici un geamăt.

În vreme ce eu eram încă înmărmurit de această întorsătură neaşteptată, Pongo se rostogoli ca un şarpe spre omul leşinat.

Cu mâinile legate smulse lui Spencer cuţitul, îl răsuci cu îndemnare şi-şi tăie legăturile de la mâini. După câteva clipe era liber şi veni repede spre noi. Dar se opri la jumătatea drumului. Paşi se apropiau de scară şi un glas aspru strigă:

— Spencer, ce e pe acolo jos?

Situaţia devenea iar primejdioasă, tocmai când credeam că suntem salvaţi. Pongo ştia însă ce avea de făcut. Sări repede înapoi la cârciumar, îl ridică şi-l duse la locul unde stătuse chiar el cu puţin înainte.

Încetişor Pongo lăsă la pământ trupul lui Spencer, apoi se duse înapoi şi se ascunse îndărătul unui morman de lăzi. Aşteptarăm cu încordare acum să se ivească necunoscutul care strigase. Nu trecu mult şi-l auzirăm iarăşi, râzând:

— He, Jimmy, se vede c-ai tras cam mult la măsea. Jonny, hai şi tu să-l trezim!

Din fericire şi individul ăsta părea puţin ameţit de băutură – după cum recunoscuserăm după glas – altfel ar fi trebuit să prindă bănuieli din tăcerea tovarăşului său.

Coborî scările, urmat de celălalt camarad al său. Amândoi erau înalţi şi vânjoşi. Clătinându-se puţin pe picioare se opriră în faţa noastră şi cel dintâi strigă iar:

— Ei, Jimmy, ce-i cu tine? Unde dracu' eşti?

— Mac, uite-l colo! strigă deodată tovarăşul său, speriat, arătând spre Spencer, care zăcea lângă noi. Şi Negrul a şters-o. E ceva....

Atât fu tot... Îndărătul celor doi bandiţi se ivise deodată făptura uriaşă a lui Pongo. Îşi repezi braţele înainte, pumnii i se încleştară ca o minghinea în jurul cefelor celor doi.

Apoi camaradul nostru ciocni unul de altul capetele ticăloşilor şi după câteva clipe amândoi zăceau nemişcaţi la pământ. Cu iuţeala fulgerului ne tăie, după aceea, legăturile, cu cuţitul lui Spencer.

Ne ridicarăm cu greu, îi mulţumirăm călduros lui Pongo şi începurăm să ne frecăm mădularele, care amorţiseră.

În vremea asta uriaşul legă pe cei trei bandiţi, apoi părăsirăm pivniţa. Ne încredinţarăm mai întâi dacă nu mai erau bandiţi pe acolo, după aceea ieşirăm din colibă să ne căutăm caii.

Îi găsirăm în spatele casei, alături de alţi trei, tot aşa de buni, care aparţineau bandiţilor doborâţi.

Barring nici nu socotise că e nevoie să ne dezarmeze, crezând că aşa legaţi şi păziţi cum eram nu puteam face nimic. Găsirăm şi puştile atârnate de oblâncul şeilor, aşa că puteam pleca imediat, pentru a-l preveni pe locotenentul Walker, dacă nu era prea târziu.

— Luăm cu noi cei trei cai liberi! hotărî Marian. Dacă bandiţii din pivniţă ar izbuti să se elibereze curând, cel puţin să n-aibă cum să-l prevină pe Barring. Afară de asta putem schimba în drum armăsarii şi astfel înaintăm mai repede.

Într-o goană nebună pornirăm în spre sud-vest, către lacul Eyre. Aveam de străbătut vreo sută de kilometri şi puteam nădăjdui că vom face drumul acesta în vreo opt ceasuri, fără să obosim caii.

Din ceas în ceas ne opream şi schimbam caii. Puturăm urmări bine dâra lată lăsată de bandiţi, căci ei nu-şi dăduseră osteneală să aleagă teren pietros, fiind siguri că nimeni nu-i putea urmări.

În cele din urmă se lăsă întunericul şi furăm nevoiţi să călărim mai încet. După socoteala mea mai aveam două ceasuri până să ajungem la malul răsăritean al lacului Eyre. Deodată Marian se aplecă spre mine şi spuse:

— Acum îmi pot închipui unde a pus capcana Barring ăla. Am mai privit odată harta cu amănunţime. Într-un loc din apropierea lacului Eyre, munţii coboară până la fluviul Cooper. Acolo e locul cel mai potrivit pentru întins o cursă.

— Aşa e – încuviinţai eu – acum îmi amintesc. Dar ce facem? Cu siguranţă că Barring a şi ocupat una din părţile acestei strâmtori şi stă la pândă cu oamenii ce i-au mai rămas. Se află, aşa dar, înaintea noastră şi în faţa lui e, la rândul său, Walker cu ai lui. Trebuie să căutăm, deci să-l întrecem pe Barring, ca să putem preveni pe Walker.

— Asta nu mai e cu putinţă, deoarece bandiţii ne-au luat-o cu mult înainte, răspunse Marian. Nici pe Walker nu-l mai putem ajunge înainte de capcană. Cel mult am cădea şi noi într-însa.

— Dar ce putem face atunci? Barring spusese doar că vrea să-i ucidă pe toţi poliţiştii!

— N-o să-i vie prea uşor asta – râse Marian – oamenii se vor apăra până la ultima picătură de sânge. Şi până atunci vom fi şi noi acolo.

Luna răsărise şi la lumina ei puteam vedea toate ridicăturile terenului. Imediat pornirăm mai repede.

După ce mai călărirăm un ceas pe întuneric, ne oprirăm iar, ca să schimbăm caii. Marian duse ocheanul la ochi şi deodată strigă:

— Ah, uite-i colo în faţă! Văd că s-au oprit, însă, astfel că nu trebuie să mergem mai departe. Ştii că şi Barring are un binoclu. Aha, se pare că Walker n-a căzut încă în cursă şi bandiţii asta aşteaptă.

Ne apropiaserăm mult de munţi şi la dreapta noastră sclipea, la mică depărtare, apa fluviului Cooper. Primejdioasa strâmtoare, unde munţii şi apa se împreună, se afla, deci, puţin înaintea noastră.

— Mariane – zisei eu – n-ar fi bine să facem acum un ocol mare spre Sud şi s-o luăm înaintea lui Barring şi a oamenilor săi? Poate că dăm apoi de Walker, până a nu intra cu poliţiştii în strâmtoarea periculoasă.

— La asta tocmai mă gândeam şi eu – încuviinţă prietenul meu – planul meu a fost de la început s-ajungem la munţi. Dacă Walker va fi încercuit, atunci mai bine îi putem ajuta de sus din deal.

Încălecarăm iar şi pornirăm spre miazăzi.

Călătorirăm astfel vreo jumătate de ceas, când auzirăm deodată împuşcături dinspre nord-vest. La început câte una, apoi însă adevărate salve. Ne îndemnarăm caii şi mai mult, căci cu siguranţă că acum Walker cu ai săi intraseră în strâmtoare.

Salvele încetară, numai din când în când se mai auzea o împuşcătură. Ne apropiarăm acum de munţi, care aici, în faţa noastră, aveau o înălţime numai de vreo cincizeci de metri.

Ajunserăm curând pe teren bolovănos şi furăm siliţi să lăsăm caii la pas, ca să nu se poticnească. Ba ne văzurăm nevoiţi să descălecăm chiar, căci mai repede înaintam pe jos decât pe pământul acesta bolovănos pe care copitele cailor alunecau.

Munţii erau atât de aproape încât trebuia să ajungem la ei în câteva minute. Duserăm repede caii la un tufiş mic, apoi o luarăm încet înainte.

Dinspre dreapta se auzea când şi când o împuşcătură. Probabil că Walker cu oamenii săi erau închişi, iar paznicii de pe cele două părţi ale trecătoarei le trimiteau gloanţe când se apropiau prea mult.

Ajunseserăm la povârnişul muntelui şi începurăm să ne căţărăm în sus. După zece minute eram pe creastă.

Fireşte că ne puteam aştepta ca Barring să fi pus santinele şi aici sus. Trebuia să fim, deci, cu mare băgare de seamă, dar în acelaşi timp să ne grăbim, pentru ca Barring să nu mai trimită oameni sus pe munte, înainte ca noi să fi găsit o poziţie bună, de unde să ne putem apăra împotriva unor forţe superioare.

Din fericire, erau primprejur mulţi bolovani, îndărătul cărora ne puteam ascunde bine. Târându-ne de la unul la altul, ne îndreptarăm spre partea de nord a crestei muntelui, ferindu-ne să facem cel mai uşor zgomot.

Băgarăm de seamă că dâmbul cobora tot mai mult. La capătul său, deasupra trecătoarei dintre munte şi fluviu, mai era înalt de cel mult douăzeci de metri.

Curând aveam să ne dăm seamă cât era de bună prevederea notară. Pe când săream iarăşi – puţin înaintea lui Pongo – spre o grămadă de bolovani, ca să ne ascundem îndărătul lor, ne pomenirăm în mijlocul a cinci negri australieni, care stăteau aici de pază.

Trecură câteva clipe înainte ca ei să se dezmeticească şi să ducă mâna la măciucile grele – dar atât fu deajuns pentru Pongo la nostru ca să culce la pământ pe doi din ei, cu pumnii săi uriaşi.

Marian se aruncă şi el asupra unuia, în vreme ce Pongo înhăţă un al treilea. Cel din urmă, însă, ridică măciuca şi se apropiă pe la spate de Marian, care se lupta cu potrivnicul său.

Eu rămăsesem puţin în urmă, aşa că aş cincilea negru nu m-o fi văzut. Din două sărituri îl ajunsei şi, tocmai când să lase măciuca pe capul prietenului meu, îi prinsei braţul ridicat cu mâna dreaptă, iar cu stânga îl strânsei de gât.

Dădusem însă de un vrăjmaş care părea să fie mai puternic decât mine. Afară de asta îşi unsese trupul cu grăsime.

Trebuii să-mi adun toate puterile ca să nu fiu învins de duşmanul meu. El izbutise să se răsucească în loc, deşi îl strângeam de gât cât puteam. Şi acum măciuca lui se rotea deasupra capului meu.

În clipa când negrul izbutise să-mi desprindă mâna cu care-i încleştasem gâtul, se ivi Pongo lângă mine. În momentul următor duşmanul meu se prăbuşi la pământ sub strânsoarea sălbatecă a uriaşului.

Cei cinci negri fuseseră învinşi, căci şi pe potrivnicul lui Marian îl dăduse gata Pongo, cu un pumn zdravăn.

Îi legarăm pe toţi cu fâşii din chiar pantalonii lor, le puserăm şi căluş în gură, ca să nu poată striga.

Pongo îi duse apoi pe fiecare înaltă parte, ca să nu se poată rostogoli unul lângă altul şi să-şi desfacă legăturile. Asta ne luă cam mult timp, căci camaradul nostru îi duse la câteva sute de metri depărtare.

Apoi ne târârăm mai departe, spre capătul coamei muntelui. Împuşcăturile încetaseră şi asta era o dovadă că poliţiştii se puseseră la adăpost. Barring socotea probabil, să înceapă cu uciderea lor abia a doua zi dimineaţă. Şi nu putea face asta decât de pe coama unde ne aflam noi. Trebuia deci, să i-o luăm repede înainte.

III
LUPTA DE LA FLUVIUL COOPER

ÎNAINTARĂM ÎNCETIŞOR, deşi nu mai aveam să ne temem de sentinele. Pe când vroiam să ocolim câteva blocuri de stâncă, furăm nevoiţi să ne dăm repede înapoi, căci îndărătul lor se căsca o prăpastie.

Ne întinserăm îndată pe pântece şi ne târârăm binişor până la margine. Prăpastia era adâncă de cel puţin douăzeci de metri, dar lată numai de patru. Apoi se înălţa iarăşi un perete de stâncă, drept ca un zid. Se întindea la dreapta şi la stânga atât de departe de noi, încât nu-i puteam zări capătul.

Îndărătul acestui perete de stâncă neted, trebuia să fie trecătoarea între el şi fluviul Cooper. Şi de pe vârful acestui perete urmau, probabil, să fie împuşcaţi şi prăvăliţi în prăpastie poliţiştii, la lumina zilei. Căci acum luna stătea încât cădea din spatele nostru pe peretele de stâncă. Umbra ei trebuia, deci, să învăluie în întuneric trecătoarea presupusă.

Lumina lunii, însă, ne arătă şi pe acest perete de stâncă, o potecă lată de vreun metru, care urca lin până la cel mai înalt punct din faţa noastră, de unde cobora apoi spre partea cealaltă. Avea deci forma cam ca a unei săli de teatru – adică înclinată – numai ceva mai lungă, căci cele două capete ale sale se pierdeau, ca şi peretele de stâncă, la dreapta şi la stânga.

Acum pricepui şi de ce îi întâlnisem pe cei cinci paznici îndărătul nostru. Aveau însărcinarea să păzească ciudata potecă, pentru ca nici un străin să nu poată ajunge sus înaintea tovarăşilor lor şi încă pentru ca nimeni din spate, adică de unde stăteam noi, să nu poată trage în cei ce urcau.

Acum puteam împiedeca foarte bine primejduirea lui Walker şi a poliţiştilor săi; nici un bandit sau negru nu putea ajunge pe peretele de stâncă pentru a trage de acolo în cei închişi.

Nu era însă deajuns atât, trebuia să-i şi eliberăm. Şi acest lucru îl puteam face numai dacă ajungeam şi noi pe peretele de stâncă de

dincolo.

Tocmai îmi trecuse asta prin gând, când Marian şi zise:

— N-avem încotro, trebuie să trecem dincolo. Săritura e cam primejdioasă, nu însă şi imposibilă. Sunt cel mult patru metri şi poteca aceea e destul de largă ca să ne primească… Voi sări eu întâi.

Dar abia rostise aceste cuvinte că Pongo se şi ridică, se dădu câţiva paşi înapoi şi în clipa următoare sări.

Mi se tăie răsuflarea când îl văzui plutind deasupra prăpastiei. Pongo socotise însă bine şi poposi teafăr pe potecă, se-ntoarse şi ne zâmbi.

Marian nu mai stătu să pregete, îşi făcu vânt şi după câteva clipe fu alături de uriaşul nostru camarad.

Veni rândul meu acum şi, luându-mi inima în dinţi, sării. Noroc că Pongo mă prinse din zbor, căci altfel mi-aş fi zdrobit oasele de stânci.

Abia mă reculesei puţin, că Marian zise, necăjit:

— Să ştiţi că am făcut o mare greşeală! Unul din noi ar fi trebuit neapărat să rămână dincolo. Dacă Barring trimite oameni pe creasta muntelui, ne pot împuşca lesne de tot aici. Trebuia să ne gândim la asta.

— Ai dreptate – încuviinţai eu. Dar ce facem acum? Înapoi nu putem sări, căci n-avem loc să ne facem vânt.

— Pongo face, când vine duşman! interveni uriaşul. Pongo sare dincolo.

Puteam avea încredere în el, totuşi era o îndrăzneală prea mare, ceea ce-l făcu pe Marian să spună:

— Să sperăm că nu va fi nevoie, dragă Pongo, deşi te cred în stare. Acum primul lucru ce-l avem de făcut e să ne punem în legătură cu Walker. Peretele de stâncă e înalt de cel mult douăzeci de metri, aşa că ne va auzi bine.

Marian se aplecă şi strigă în jos:

— Ei, locotenent Walker, aici Farrow, Cum e situaţia acolo jos?

— Ce, domnul Farrow? veni răspunsul după câteva clipe. Dar unde eşti omule? Noi am picat aici într-o capcană afurisită!

— Lasă c-o să ieşiţi din ea – strigă Marian – aveţi ceva pierderi până acum?

— Trei din poliţiştii mei băştinaşi au căzut, alţi patru sunt uşor răniţi. Dacă am căşunat şi noi pierderi bandiţilor, n-aş putea spune. Ce putem face acum, domnule Farrow?

Marian chibzui câteva clipe, apoi întrebă:

— Unde se află bandiţii, din ambele părţi ale trecătoarei?

— De fiecare parte la vreo sută de metri de noi. S-au adăpostit îndărătul unor stânci uriaşe. Nu putem trece fluviul Cooper, căci din pricina ultimelor ploi are curenţi puternici.

— Atunci fii cu băgare de seamă, domnule locotenent. Câţiva din

oamenii d-tale trebuie neapărat să vie aici sus. Cum e peretele în partea dv.?

— Neted de tot, nimeni nu se poate căţăra, am încercat noi.

— Şi totuşi trebuie să izbutiţi; suntem aici sus şi vă putem ajuta. Ascultă-ncoace, domnule locotenent: pune să se lege unul de altul frâiele câtorva cai, aşa fel ca să aveţi două curele de peste douăzeci de metri. Fireşte, atât de trainice cât să poată ţine un om. Vă vom lăsa în jos două funii, cu care să putem trage la noi curelele. Vom lega pietre de aceste funii.

Făcurăm întocmai şi după vreo cinci minute observarăm, după mişcările funiilor, că poliţiştii terminaseră de împreunat frâiele şi acum le legau de funii. Curând se auzi şi glasul lui Walker:

— Gata, domnilor, trageţi în sus!

După ce făcuserăm şi treaba asta, Marian strigă în jos:

— Gata, să vie doi oameni!

Prin faptul că sprijiniserăm funiile de muchea peretelui de stâncă, ne era mai uşor să le ţinem. Cu toate astea, simţii o adevărată uşurare când apărură cei dintâi doi. Erau poliţişti băştinaşi, care ne dădură acum ajutor la ţinerea funiilor.

Primul care veni după ei, fu locotenentul Walker care ne salută călduros. Mai veniră alţi doi poliţişti, apoi ne retraserăm cu Walker, ca să ţinem sfat.

— Câţiva din oamenii d-tale, domnule locotenent, trebuie să rămână jos la cai – zise Marian – iar noi să ne împărţim pe dreapta şi pe stânga aici pe creastă, până ne vom găsi deasupra bandiţilor. Dacă nu se vor preda, va fi nevoie să tragem în ei. Spune să vie sus douăzeci de oameni în total. Ne vom împărţi în aşa fel, încât noi doi, d-le locotenent, să mergem spre dreapta, ca să-l atacăm pe Barring cu zece oameni. Robert şi Pongo se vor duce spre stânga şi cu ceilalţi zece oameni vor ataca pe bandiţii pitiţi acolo. Jos rămân douăzeci de oameni, care se vor putea apăra bine în caz că bandiţii vor fugi prin trecătoare.

Mi-ar fi plăcut mai bine să rămân cu Marian, dar îmi dădui seama că împărţeala, aşa cum o făcuse el, era mai bună. În vremea asta poliţiştii urmau să se caţere sus la noi. Partea dreaptă a potecii nu mai ajungea pentru numărul lor, aşa că trebuia să se risipească şi în părţile înclinate. Când fură douăzeci de oameni sus, locotenentul le spuse planul nostru.

Tocmai vroiam să ne săltăm pe creastă ca să ne târâm de ambele laturi, când Pongo strigă:

— Luaţi aminte, Massers, colo duşmani!

Asta ar fi fost un semn că acum se va da atacul asupra poliţiştilor, că adică bandiţii aveau de gând să urce pe poteca îngustă.

Ne aflam într-o situaţie foarte primejdioasă, căci ne găseam în plină

lumină, pe când duşmanul se putea ascunde în umbra uriaşelor blocuri de stâncă.

Trebuia să ne grăbim, ca să nu fim trădaţi prin împuşcături de prevenire. Dar în vreme ce toate acestea îmi treceau fulgerător prin minte, Pongo se şi puse pe treabă.

Se ghemui cât putu, apoi se zvârli dintr-odată, ca un peşte. Cel mai bun echilibrist n-ar fi putut face o săritură ca aceasta.

Aşteptarăm neliniştiţi. Trebuia să ştim mai întâi ce se petrecea dincolo, înainte de a porni atacul plănuit asupra banditilor. Se scurseră însă cinci minute chinuitoare, până să se arate iarăşi Pongo. Ne făcu semne şi strigă:

— Totul bine Massers, fost doi duşmani. Pongo legat la ei. Massers atacă acum duşmani, Pongo veghează aici.

— Bravo, Pongo! exclamă Marian. Bine le-ai făcut. Tu rămâi acolo!

Apoi se adresă lui Walker:

— Atunci trebuie să schimbăm împărţeala. D-ta domnule locotenent, du-te mai bine cu prietenul meu, iar eu voi conduce pe oameni împotriva lui Barring.

Aşa era mai bine şi imediat mă săltai pe creasta îngustă a peretelui de stâncă. Târâtul mergea mai lesne decât crezusem şi privind înapoi văzui venind pe Walker şi oamenii săi.

Într-un sfert de ceas numai ajunserăm la locul unde, după părerea lui Walker, duşmanul se afla dedesubtul nostru.

Ne întinserăm pe pântece dea curmezişul crestei, aşa fel ca picioarele să ne atârne în prăpastie, în vreme ce braţele în care ţineam puştile, le îndreptarăm în jos, în trecătoare.

Trebuia să mai avem însă răbdare, până ce luna va lumina pe deplin trecătoarea. Afară de asta Marian vroia să tragă primul glonte, căci pe partea lui erau Barring şi Dwina, cei doi potrivnici primejdioşi, care trebuiau luaţi prin surprindere.

Luna călătorea mereu pe cer şi în cele din urmă trecătoarea dintre peretele de stâncă şi fluviul spumegând fu luminată în întregime. Puturăm deosebi lămurit treizeci de făpturi care se pitiseră îndărătul blocurilor de stâncă.

Sosise momentul hotărâtor. Ascultarăm cu încordare spre dreapta, să auzim întâia împuşcătură a lui Marian. Mă cuprinse mirarea, căci banditii păreau să fie neliniştiţi. Unii dei ei de ridicau şi priveau deasupra blocurilor de stâncă. Alţii, însă, se uitau în sus, ceea ce mă înfioră.

Şi lucrul de care mă temeam se-ntâmplă repede. Un Negru australian sări în picioare şi, scoţând un strigăt, arătă spre noi. Ceilalţi săriră şi ei în sus şi acum puturăm vedea că printre ei se aflau şi cinci albi.

Indivizii puseră mâinile pe arme. Deodată detună din dreapta

noastră o împuşcătură, slobozită de Marian. Imediat îi răspunse o salvă din partea cealaltă.

Noi aveam armele pregătite şi abia detună împuşcătura lui Marian, că eu şi strigai:

— Foc!

Bandiţii avură pierderi simţitoare. După a doua salvă mai mult de jumătate din ei zăceau la pământ, în vreme ce ceilalţi căutau zadarnic adăpost îndărătul bolovanilor. Şi când a treia salvă doborî încă o mare parte dintr-înşii, restul de opt oameni o luară la goană spre stânga, către lacul Eyre.

Între ei mai erau doi albi, pe care îi luai la ochiu. Ţintii astfel ca să-i rănesc numai, împiedecându-i să fugă; vroiam să rămână în viaţă, ca să putem afla ceva de la dânşii.

Cei şase negri australieni, însă, căzură sub gloanţele poliţiştilor noştri, înainte de a-şi putea căuta o acoperire. Şi pe partea lui Marian nu se mai auzeau decât împuşcături răzleţe, aşa dar şi acolo luarea prin surprindere a bandiţilor izbutise pe deplin.

Trebuia să ne-ntoarcem acum repede, ca să putem coborî pe poteca îngustă din peretele de stâncă. Când furăm la locul pe unde ne puteam lăsa în jos, din partea cealaltă se şi înapoia Marian cu oamenii săi.

— Din păcate, câţiva au fugit – zise prietenul meu, necăjit. Domnule locotenent, spune oamenilor d-tale de jos ca să se despartă şi să înainteze cu băgare de seamă de ambele părţi. Se prea poate să fi fugit spre mijloc aceia care n-au fost răniţi.

Marian îi strigă lui Pongo să coboare şi să ne aducă armăsarii. Apoi câţiva poliţişti, sub conducerea sa, să se caţere pe creasta muntelui şi să-i aducă pe cei învinşi.

Drumul nostru ţinu mai mult acum, căci trebuia să străbatem cel puţin trei sute de metri înainte de-a ajunge la capătul peretelui de stâncă. Mai aveam şi de mers înapoi iarăşi vreo două sute de metri, până la locul unde se ascunseseră bandiţii surprinşi de noi.

Din cei treizeci de bandiţi mai trăiau numai opt şi toţi erau grav răniţi. Găsirăm curând şi pe cei doi albi pe care îi rănisem eu. Cei trei tovarăşi ai lor erau morţi.

Poliţiştii rămaşi în trecătoare se întorseseră cu caii în vremea asta. Acum îi puteam transporta lesne pe răniţi şi să ajungem repede spre cealaltă parte, unde se afla Marian cu restul poliţiştilor.

Zăceau şi aici peste douăzeci de morţi şi cinci răniţi grav. Lupta aceasta pusese capăt pentru totdeauna bandiţilor care înspăimântaseră atâta timp ţinutul. Din nenorocire scăpaseră tocmai Barring şi Dwina, după cum ieşi la iveală acum. Una din două: sau vroiau să aştepte în depărtare rezultatul atacului plănuit, sau poate că tocmai vroiau să cerceteze dealul – unde stătuseră sentinelele lor – când se dăduse atacul nostru.

De partea unde stătea Marian erau răniţi trei Albi. Îi puserăm alături de cei împuşcaţi de mine şi începurăm să-l descoasem. Dar cu toate rănile lor grave, cu toate că erau pe pragul morţii, nu vrură să răspundă. Şi izbânda deplină pentru noi ar fi fost numai atunci când am fi descoperit ascunzătoarea bandei, cu tot ce jefuiseră ticăloşii.

— Domnule locotenent – zise Marian – băieţii ăştia nu ne-ar putea spune mai mult decât ştim. Ne vom repezi acum călare la lacul Eyre şi vom goli cuibul. Ce facem cu răniţii?

— Vor fi împuşcaţi imediat – răspunse Walker calm. La noi tâlharii de drumul mare nu stau sub scutul legilor.

Mă îngrozii auzind aceasta, dar apoi îmi spusei că într-o ţară primitivă, sălbatecă, sunt şi moravurile la fel. Justiţia de acolo nu ştie multe.

— În cazul acesta vom pleca în curând – zise Marian.

Atunci unul din răniţi se ridică puţin şi răcni la noi:

— Da, da, duceţi-vă şi goliţi-ne cuibul… o să vă iasă pe nas!

Era pentru a doua oară că un bandit rănit ne prevenea, deşi nu de-a dreptul să nu ne ducem la vizuina lor. Asta însemna că trebuia să fie acolo vreo instalaţie care împiedeca apropierea celor nechemaţi, primejduindu-le viaţa.

Marian dădu din cap şi zise:

— Mulţumesc, dar ştim şi noi, de la un altul ca tine, că vom zbura în aer, dacă nu vom ţine seamă de reguli. Nu vom călca, însă, pe funia primejdioasă.

Ştiam că, spunând aceste cuvinte, Marian se gândea la păţania noastră din peştera de pe insulele Chiloe. El vorbise într-o doară, dar o nimerise, căci tânărul ne luă la ocări.

Prietenul meu nu se dădu bătut şi adăugă:

— Acum cel puţin ştiu ce avem de făcut; am pomenit de funii la întâmplare, pentru că îmi închipuiam că aşa trebuie să fie. Mulţumesc pentru prevenire.

Alţi câţiva răniţi se porniră şi ei pe înjurături şi asta era încă o dovadă că lucrurile stăteau aşa. Vizuina banditilor trebuia să fie într-o peşteră de stâncă şi undeva în această peşteră era o funie pe care nu trebuia s-o atingem, ca să nu explodeze dinamite ascunsă.

În vreme ce mai discutam cu Marian despre aceasta, locotenentul Walker făcu semn câtorva poliţişti. Răniţii fură imediat ridicaţi şi duşi de acolo. După puţin timp bubui o salvă şi atunci ştiui că banditii îşi luaseră pedeapsa.

— Ce e mai important acum – întrebă Marian – urmărirea lui Barring sau găsirea peşterii?

— Trebuie să caut peştera – zise Walker – căci urmărirea celor doi fugari m-ar putea duce prea departe. Poate că ei fac numai un ocol mare şi se înapoiază la ascunzătoare lor.

— Da, se poate să fie aşa – încuviinţă Marian – vom merge deci cu dv. la lacul Eyre.

IV
UN POPOR DE NOMAZI

ÎN TRAP ÎNTINS CĂLĂRIRĂM de-a lungul trecătoarei dintre peretele de stâncă şi fluviul Cooper. Vroiam s-ajungem câr mai repede la lacul Eyre, ca să descoperim peştera banditilor.

După patru ceasuri de drum neîntrerupt, ajunserăm pe malul marelui lac. Băgasem de seamă că în ultimul timp luasem direcţia spre sud-vest şi întrebându-l pe locotenentul Walker în privinţa asta, el îmi spuse:

— Bănuim doar după spusele celor doi bandiţi răniţi că ascunzătoarea de până acum a bandiţilor trebuie să fie în vreo peşteră de stâncă. Grupul de stânci, însă, care ducea îndărătul nostru până la fluviul Cooper, cade în jos spre miazăzi şi se apropie iarăşi de lac la capătul de miazăzi ala cestuia. Aici sus se formează, deci, un triunghi mare a cărui laturе de Nord e fluviul Cooper, cea de răsărit muntele şi cea de apus lacul Eyre. Peste un ceas vom atinge vârful acestui triunghi, unde se întâlneşte muntele cu lacul.

Îmi rememorai repede harta, pe care o studiasem amănunţit înainte de a porni în expediţia aceasta şi fui nevoit să-i dau dreptate lui Walker. Dacă exista într-adevăr, atunci ascunzătoarea trebuia să fie acolo. Într-adevăr Walker explică mai departe:

— Muntele propriu zis se află la două sute de kilometri de lac. Aici sunt numai dealuri, care fac însă o cotitură mare în jurul muntelui, pentru ca apoi să meargă paralel cu dânsul. Între munte şi dealuri se află un şes întins.

— Adevărat – zise Marian – şi de aceea cred că Barring şi Dwina se vor duce în goană la ascunzătoarea lor. Cu siguranţă că ei cunosc o trecătoare printre dealuri şi ar fi scurtat mult drumul. Să fim deci cu băgare de seamă când ne vom apropia de locul acela.

Trebuia să-mi schimb părerea acum. Marian avea dreptate. Unor cunoscători ai ţinutului, cum erau Barring şi Dwina, le era cu putinţă să ne taie calea.

Fără voie îndemnarăm caii la drum. Erau animale minunate, care ştiau să alerge ca vântul. Dar ştiam că şi Barring şi Dwina aveau armăsari buni. Şi ei vor face tot ce le va sta în putinţă, ca s-ajungă înaintea noastră la ascunzătoarea lor.

În cele din urmă Walker arătă înainte şi strigă:

— Acolo sunt munţii, într-o jumătate de ceas vom ajunge la ei.

Şi ajunserăm chiar la timp, tocmai când răsări soarele. O comandă scurtă a locotenentului şi trupa se opri. Iscodirăm cu atenţie în jur,

poate îi vom zări pe fugari. Dar cât puteai cuprinde cu ochiul, nu se vedea nici ţipenie de om.

— Domnule Farrow – zise deodată Walker – e cu putinţă ca banditii să aibă intrarea în ascunzătoare lor dinspre şesul care e la stânga noastră, îndărătul muntelui. Trebuie să trimitem neapărat sentinele sus, care să cerceteze terenul şi să ne comunice apropierea duşmanului.

— Da, e neapărat nevoie de asta – zise Marian – dacă nu cumva e prea târziu şi cei căutaţi n-or şi fi ajuns în ascunzătoarea lor. Eu aş fi de părere să trimitem chiar mai mulţi oameni sus. Noi trebuie doar să căutăm mai întâi peştera pe care o bănuim, în vreme ce Barring şi Dwina se vor duce de-a dreptul spre ea. Prin asta poate că aflăm unde se află.

— Minunat, Mariane! strigai eu. Ai avut o idee straşnică! Poate că ar fi foarte bine dacă cineva, dintre noi, s-ar căţăra sus şi ar străjui şesul, cu ajutorul ocheanului. Putem face cu schimbul, căci căutarea peşterii va dura cam mult.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – vrei să te urci tu sus, Robert? Te vom schimba apoi peste un ceas. Fireşte că trebuie să vă ascundeţi bine, căci şi Barring are ochean.

— Bine, las-că ştiu eu ce trebuie să fac! spusei şi sării din şea.

Odată cu mine descălecară zece poliţişti, cinci albi şi cinci Negri.

Muntele care se-ntindea la stânga noastră nu era prea înalt. Să tot fi avut cincizeci de metri. Pereţii erau drepţi dar aveau multe ieşituri, astfel că nu ne era greu să ne căţărăm.

Creasta se arătă foarte lată, avea pe puţin o sută de metri. Strigai asta în jos lui Marian şi pusei de pază doi negri pe partea unde urcasem, cu însărcinarea să ne dea de veste îndată ce-ar fi descoperit ceva.

Apoi, împreună cu restul de opt oameni mersei spre partea de răsărit a coamei muntelui. La picioarele noastre şesul se întindea hăt-departe. Dusei repede ocheanul la ochi şi iscodii zarea. Dar cei aşteptaţi nu se vedeau.

Spusei poliţiştilor să se pitească îndărătul bolovanilor de acolo. Oamenii făcură asta cu iscusinţă, rostogolind blocuri mai mici de stâncă până la marginea coamei muntelui şi pitiţi îndărătul lor puteau cuprinde bine cu privirea câmpia.

Şi eu îmi alesesem un loc bun, de unde mă uitam mereu prin ochean.

Trecu un ceas şi cei aşteptaţi tot nu veneau. Uneori mă gândeam că poate ei se şi aflau în ascunzătoarea lor, pândind intrarea lui Marian şi a poliţiştilor, pentru ca să producă explozia dinamitei.

Răsuflai uşurat când prietenul meu veni să mă schimbe.

— N-am putut găsi nimic până acum – zise el – sunt foarte multe

crăpături în povârnişul muntelui, pe care trebuie să le cercetăm, luând toate măsurile de prevedere. Dacă dai şi tu o mână de ajutor la asta, Robert, bagă de seamă să nu atingi funia primejdioasă. Am spus-o şi poliţiştilor, dar tot e mai bine ca tu să pătrunzi cel dintâi în vreo nouă crăpătură.

— Fireşte că aşa voi face – îl asigurai eu – e doar în propriul meu interes. Să viu să te schimb peste un ceas, sau să-l trimit pe Pongo?

— Pe Pongo să-l lăsăm mai bine jos – zise Marian – el poate descoperi mai lesne urma, care să ne ducă la peştera cea adevărată.

— Bine, atunci o să mă caţăr eu acum sus.

Înainte însă de a face asta, mai aruncai o privire prin ochean spre câmpia întinsă.

— Mariane, zisei eu, colo la dreapta, spre miazăzi.... Sunt ei. Înainte nu i-am văzut în punctul acela, aşa că trebuie să fi ieşit din vreo adâncitură a terenului.

Marian privi îndată prin ochean spre locul arătat de mine. Se zăreau Barring şi Dwina, călări, pe care-i putui recunoaşte lămurit prin ochean. Goneau spre coama muntelui.

Dacă ţineau direcţia asta, trebuiau să ajungă la stânci la un kilometru mai spre sud de noi; acolo se afla aşa dar după toate probabilităţile, ascunzătoarea bandei.

— Repede jos, Robert! strigă Marian. Condu-i pe poliţişti spre miazăzi! Eu îi voi ţine sub observaţie pe cei doi şi-ţi voi da de veste încotro se-ndreaptă, prin poliţiştii de pe marginea de apus a coamei. Acum trebuie să coborâm cu toţii spre miazăzi. Dar repede, să nu ne-o ia înainte!

Mă târâi înapoi, dădui instrucţiuni sentinelelor de pe partea cealaltă a coamei muntelui şi coborâi repede. Walker cu oamenii săi cercetau cu luare aminte fiecare crăpătură a stâncilor.

Pongo nu era de văzut şi locotenentul îmi spuse că el se şi dusese spre miazăzi. Negrul îi spusese că vroia să stabilească după urme care crăpătură era mai folosită.

Ne strânserăm cu toţii şi călătorirăm de-a lungul lacului. După vreun kilometru de drum zărirăm făptura uriaşă a lui Pongo. Stătea la o înălţime de vreo cincisprezece metri pe o ieşitură a stâncii şi făcea semne.

Descălecarăm, lăsarăm caii în seama a doi poliţişti negri şi alergarăm spre peretele stâncos. Pongo arătă spre un anumit punct şi când ne duserăm într-acolo, văzurăm cu uimire o potecă îngustă care ducea în deal.

În acelaşi timp cu locotenentul Walker ajunsei sus. Pongo arătă o crăpătură îngustă în peretele de piatră şi zise scurt:

— Aici merge mulţi oameni.

Arătă spre pământ şi furăm nevoiţi să-i dăm dreptate. Stânca era

aici netedă de tot şi puţin scobită, dovadă că de multă vreme ieşeau şi intrau oamenii pe acolo.

— Cred că am găsit locul – zisei către Walker – acum se cere să fim cu mare băgare de seamă. Peştera trebuie să aibă o a doua ieşire spre cealaltă parte a coamei muntelui, căci Barring şi Dwina vor, cu siguranţă, să pătrundă pe acolo. Trebuie, deci, să ne grăbim, ca să nu ne-o ia înainte.

Aprinserăm lămpile de buzunar, cercetarăm mai întâi cu amănunţime terenul, pereţii şi tavanul crăpăturii, apoi intrarăm înăuntru, cu băgare de seamă. Locotenentul îndreptă lumina spre partea dreaptă a gangului îngust ce se făcea acum înaintea noastră, iar eu spre partea stângă.

Pongo privea printre noi doi şi puteam avea deplină încredere în ochii lui. Fireşte că înaintam numai pas cu pas, căci bandiţii or fi aşezat funia primejdioasă în aşa fel încât numai cu greu am fi putut-o descoperi.

Făcuserăm numai vreo treizeci de metri când poteca făcu o cotitură bruscă spre miazăzi şi trecând de ea se ivi înaintea noastră o peşteră mare. Lumina lămpilor noastre abia ajungea s-o lumineze în întregime. Nu era prea înaltă, însă avea vreo treizeci de metri în circomferinţă şi era de o formă aproape rotundă. Câteva deschizături întunecoase în pereţi lăsau să se bănuiască pe acolo alte ganguri sau firide.

Pe partea stângă erau îngrămădite multe lăzi şi Walker zise îndată:

— Astea sunt lăzi furate din camionetă. Ne aflăm, aşa dar, la locul cu pricina.

Examinarăm cu toată atenţiunea pământul din faţa noastră, apoi intrarăm în peşteră. Mai întâi ne îndreptarăm spre partea de miazăzi, unde se vedeau deschizăturile întunecoase.

Abia făcurăm zece paşi, că auzirăm glasul lui Marian de la intrarea peşterii:

— Barring şi Dwina au dispărut. A doua intrare pare că se întinde departe în câmpie. Acum să fim cu mare atenţiune, poate e chip să-i surprindem. Mergem numai până la peretele din dreapta, apoi stingem lămpile. Numai aşa îi putem lua pe neaşteptate, să punem mâna pe ei.

Noi patru – Marian, Walker, Pongo şi cu mine – înaintarăm la pas, până ajunserăm la peretele de miazăzi al peşterii. Acolo ne oprirăm între două deschizături şi stinserăm lămpile.

Marian şopti:

— Bănuiesc că instalaţia primejdioasă e aşezată unde sunt lăzile. Dacă cineva ar încerca să jefuiască depozitul, va provoca explozia. Dar acum tăcere, trebuie să vie îndată şi dumnealor!

Rămaserăm în aşteptare. În jurul nostru domnea o linişte cu adevărat înfricoşătoare.

Deodată tresării. Undeva se rostogolise o pietricică – şi întrebarea era dacă vreunul din poliţişti fusese neprevăzător sau veneau bandiţii.

Pe neaşteptate se ivi o lumină slabă din deschizătura aflătoare la vreo şase metri de noi. Şi imediat auzirăm iarăşi zgomotul făcut de o piatră ce se rostogoleşte. Ar fi fost prea primejdios să ne târâm pe întuneric spre această deschizătură, căci tocmai acolo putea fi funia cu pricina.

Trebuirăm, deci, să aşteptăm până ce Barring şi Dwina vor fi pătruns în peşteră.

Dar nu ne gândeam la viclenia bandiţilor.

Se scurseră vreo cinci minute de cumplită încordare. Lumina trădătoare, care vestea apropierea bandiţilor, dispăru brusc, dar auzeam lămurit că veneau oameni.

Deodată, însă, zbucni lumina vie a unei lămpi de buzunar şi ne învălui pe noi. În clipa următoare Marian şi scoase revolverul şi slobozi un glonte în lumină. Un hohot de râs batjocoritor ne dovedi că greşise ţinta.

Apoi porni o împuşcătură de armă din cercul de lumină, iar glonţul trecu pe lângă noi. Barring, al cărui glas îl recunoscui, strigă:

— Duceţi-vă cu toţii dracului!

Pe urmă lumina se stinse şi paşi repezi se pierdură în lăuntrul muntelui.

— După ei! şopti Marian. Domnule locotenent, oamenii d-tale trebuie să iasă imediat din peşteră şi să coboare de pe coama muntelui. Barring va provoca explozia, când va fi destul de departe. Spune-le oamenilor d-tale să vie cu caii în câmpie! Vom găsi pe undeva vreo ieşire prin coama muntelui.

În vreme ce Walker dădea poruncile cuvenite oamenilor săi, Marian aprinse lampa şi înaintă încet până la crăpătura de unde ieşiseră Barring şi Dwina.

— Înainte! spuse el apoi. Aici nu e nici o funie care să ne poată primejdui viaţa.

Alergarăm spre dânsul şi-l urmarăm în gangul îngust şi înclinat.

Să tot fi făcut vreo sută de metri în lăuntrul muntelui, când se auzi deodată îndărătul nostru o bubuitură înăbuşită. Pereţii gangului păreau că se cutremură, din tavan căzură bucăţele de piatră şi din depărtare se auzi prăbuşindu-se bolovani mari de piatră.

Barring îşi înfăptuise ameninţarea şi aruncase în aer peştera. Dacă nu l-am fi ascultat pe Marian şi nu l-am fi urmat atât de repede, am fi fost îngropaţi sub dărâmături.

Cu toată spaima ce ne cuprinsese, nu ne oprirăm o clipă din fugă. Ba dimpotrivă, goneam cât puteam, căci era posibil ca şi gangul în care ne aflam să se prăbuşească. După vreo douăzeci de metri gangul coti spre stânga, lumina zilei ne sclipi slab în faţă şi după alţi treizeci

de metri ieşirăm în aer liber.

La vreo sută de metri înaintea noastră Barring şi Dwina goneau nebuneşte pe armăsarii lor. Din păcate ne lăsasem puştile atârnate de şei, altminteri nu ne-ar fi scăpat ei. Cu revolverele nu izbutirăm să facem nici o ispravă, deşi le golirăm aproape.

— Păcat! zise Marian. Dacă poliţiştii d-tale ar fi acum aici cu caii, cei doi bandiţi nu ne-ar scăpa. Dar nu văd, până departe, nici o trecătoare prin munte, aşa că va trebui să aşteptăm cam mult.

Walker vru să răspundă, în aceeaşi clipă însă avurăm o surpriză pe care nici n-am fi visat-o. Din iarba deasă se ridicară deodată făpturi negricioase, care se năpustiră spre noi, scoţând ţipete ascuţite.

Roteau măciuci în mâini, ceea ce însemna o mare primejdie pentru noi. Erau vreo cincizeci de inşi, după cât putui socoti în grabă. Orice împotrivire ar fi fost zadarnică, pentru că nu mai erau decât la vreo treizeci de metri.

— Înapoi în gang! răcni Marian.

În acelaşi timp slobozi ultimele gloanţe în năvălitori.

Nu era nici o clipă de pierdut. Îl apucai repede pe Walker, care se holba încremenit la negrii aceia, îl răsucii în loc şi-l împinsei în gang. Îl urmai repede, căci Pongo întindea braţul după mine, ca să mă vâre înăuntru.

Marian, care venea la urmă, strigă:

— Staţi! Încărcaţi repede armele! Dacă fac vreo încercare să pătrundă înăuntru, trageţi fără milă!

În vreme ce vâram încărcătoarele în arme, Walker ne lămuri, gâfâind:

— Pe sălbatecii ăştia îi cunosc; sunt cea mai grozavă pacoste pe care o avem în Australia. Fac parte din triburile rătăcitoare, care colindă prin ţară de la un loc la altul, atacând fermele. Şi grozăvia e că sunt şi canibali.

— Ce, mâncători de oameni! făcui eu, uluit. Mai există canibali?

— Da, domnule Bertram, nomazii sunt canibali. Şi, în primul rând sugacii sunt adesea ucişi şi mâncaţi de mamele lor, sau primul – născut e hrănit cu trupul fratelui sau al surorii sale. Nomazii alcătuiesc cete care trăiesc în veşnică vrăjmăşie unii cu alţii. Dau năvală în ceata duşmană, bărbaţii sunt ucişi, femeile şi fetele răpite. Sperăm că poporul acesta se va distruge el însuşi – mulţi nu mai sunt, vreo două mii în total.

— Atunci avem duşmani foarte simpatici, n-am ce zice! spuse Marian. Dar Dwina trebuie să-i cunoască, altminteri n-ar fi putut fugi cu Barring. Aha, se pare că vor să înceapă lupta.

V
DWINA, UCIGAŞUL

CEVA GREU CĂZUSE la gura gangului. Îndreptarăm îndată pistoalele într-acolo, dar nu văzurăm nimic. Iarăşi căzu un corp greu în gang, apoi altele şi mereu altele.

— Ah, vor să ne închidă gangul! strigă Walker. Femeile acestui trib de Nomazi poartă totdeauna ciomege groase şi ascuţite la vârf, cu care se luptă adesea între ele. Poate că aceşti canibali or fi crezând că ne vom înăbuşi aici şi ne vor putea scoate apoi trupurile, fără să se primejduiască. Ce-ar fi să înaintăm şi să-ncercăm să-mpuşcăm câţiva din ei, domnule Farrow?

— Nu, n-ar avea nici un rost şi apoi e prea primejdios – răspunse prietenul meu. Canibalii ăştia stau direct în gang, căci aruncă bulgării de pământ de jos, în faţa deschizăturii. Nu putem vedea pe nimeni, deci, chiar dacă mergem până la intrare, dar ei ne pot răpune cu lovituri, de sus în jos.

— Atunci să aşteptăm cu mâinile în sân până vor astupa intrarea?

— Nu ne rămâne altceva de făcut – răspunse Marian – sper însă că poliţiştii d-tale vor veni îndată. Oamenii aceştia viteji le vor veni de hac.

— Asta fără doar şi poate – spuse Walker, râzând – se vor bucura chiar că au prilejul să răpună o astfel de hoardă.

— Văd că-s foarte harnici la lucru – intervenii eu – nu mai e mult până să fie închisă intrarea. Probabil că femeile fac treaba asta?

— Toată munca ele o îndeplinesc – zise Walker – ah, îmi închipuiam eu că pun la cale o ticăloşie! Acum vor să ne afume. Dumnezeule, de-ar veni odată oamenii mei!

Prin deschizătura îngustă care mai rămăsese neacoperită de bulgării de pământ zvârliţi de sus, pătrundea un fum gros. Nomazii trebuie să fi îngrămădit plante uscate cărora le dăduseră foc; printre ele erau şi unele al căror miros era usturător.

Când ne ajunse fumul, fugirăm repede înapoi; tuşeam îngrozitor şi ochii ne lăcrămau.

Tot mai adânc trebuia să ne retragem, ca să scăpăm de fumul înăbuşitor. Lăsasem de mult în urmă cotitura şi ne apropiam de locul unde stâncile prăbuşite ne-ar fi împiedecat înaintarea. Dacă fumul ajungea până acolo, eram pierduţi.

La lumina lămpilor urcam în fugă gangul: dar curând pământul era acoperit de pietre mici, apoi mai mari şi în cele din urmă ajunserăm la capătul gangului, unde se îngrămădiseră bolovani atât de mari încât era cu neputinţă să răzbatem.

Cu lămpile îndreptate spre gang, aşteptam, îngroziţi, să vedem dacă fumul ucigător ne va ajunge.

Deodată ne cutremurarăm şi Walker scoase un ţipăt de spaimă. O trâmbă de fum deasă şi verzuie se rostogolea încetişor spre noi.

— S-a sfârşit! zise Walker, cu o linişte sinistră. Mi-aş fi dorit o moarte mai glorioasă decât asta. Îmi pare rău din suflet, domnilor, că v-am împins şi pe dv. la pieire.

— N-am ajuns încă până acolo – răspunse Marian, nepăsător – fumul otrăvitor mai e la treizeci de metri depărtare şi înaintează foarte încet. Cred că tavanul gangului are destule crăpături pe unde să poată ieşi fumul. Aha, vezi?

Trâmba de fum se transformă în rotocoale şi, ridicându-se încetişor, dispărea în tavan. La un pas de noi moartea îşi schimbă drumul şi zisei, răsuflând uşurat:

— Ăsta e un eu semn al Destinului. Explozia provocată de Barring cu gând să ne ucidă, ne-a salvat viaţa.

Dar Marian îmi domoli bucuria, spunând:

— Numai de-ar interveni curând poliţiştii. Căci canibalii vor vedea îndată că fumul scapă prin crăpături şi se vor grăbi să le astupe. Cel mai bun lucru ar fi să încercăm să ieşim din gang. Tavanul e atât de năruit, încât am putea scoate, cred, un bolovan mare dintr-însul.

Îndreptarăm îndată în sus lumina lămpilor şi văzurăm că, într-adevăr, erau acolo crăpături largi; trebuia însă să fim cu mare băgare de seamă, ca să nu pricinuim prăbuşirea totală.

— Văd colo un bolovan mare aproape desprins – zise Marian – voi încerca să-l slăbesc.

Merse câţiva paşi înainte, scoase cuţitul şi-l vârî într-o crăpătură largă a tavanului. Încercă de câteva ori cu băgare de seamă, apoi împinse cu putere şi sării repede înapoi. Cu un bubuit bolovanul enorm căzu jos.

Prin spărtura largă pătrunse în gang lumina zilei. Vrui să mă reped înainte, dar Marian mă opri.

— Ia seama, fumul! exclamă el.

La asta nu mă gândisem. Trâmba otrăvitoare de fum ţâşni îndată prin deschizătura aceasta, căci găsise o ieşire mai bună decât prin crăpăturile înguste.

— Ce facem acum? întrebai eu.

— Trebuie să lărgim şi mai mult gaura – răspunse prietenul meu – sau nu, trebuie să trecem prin fum. Nu mai putem rămâne aici, căci atunci canibalii vin sus şi ne fac de petrecanie într-un fel oarecare.

Marian făcu vreo câţiva paşi înainte, până ajunse lângă fumul ce ţâşnea afară. Pongo se aşeză în spatele său şi-l prinse de şolduri. Îl văzui pe prietenul meu trăgând de câteva ori aer în piept, apoi intră în norul de fum şi credinciosul Negru îl împinse cu putere în sus.

După aceea Pongo sări înapoi, pe când Marian dispăruse. Imediat îl auzirăm strigând în jos:

— Veniţi repede afară, merge foarte bine! Sălbatecii vin!

Abia spusese aceste cuvinte, că şi detună împuşcătura revolverului

său. Intrai şi eu în norul de fum şi Pongo mă prinse de şolduri. Îmi umplui plămânii cu aer şi în clipa următoare mă simţii zvârlit în sus.

Ca nişte păianjeni mari şi scârboşi se căţărau sălbatecii în sus pe povârniş. Mă apropiai de Marian şi, imitându-i pilda, luai la ochi pe sălbateci, unul câte unul.

Efectul nu întârzie să se arate, căci nomazii se opriră. După câteva clipe se afla şi Walker alături de noi şi începu să tragă în plin.

Eu încetai o clipă şi-i ajutai lui Pongo să iasă afară. Când fu lângă noi, uriaşul aruncă o privire pe povârniş în jos, prinse apoi în braţe un bolovan cât toate zilele şi-l zvârli cu toată puterea în ceata canibalilor.

Trei din aceştia se rostogoliră de-a berbeleacul, iar ceilalţi scoaseră ţipete de spaimă şi o rupseră la fugă, care încotro. Traserăm mereu după ei şi când nu-i puturăm ajunge cu gloanţele, Walker zise:

— Păcat, ar fi trebuit să-i lăsăm să se apropie mai bine. Acum s-or purta cu gândul să se răzbune, când o să le treacă această spaimă ce le-a insuflat-o Pongo. Ah, minunat… înainte, băieţi!

La vreo cincisute de metri spre miazăzi se iviră călăreţi de pe coama muntelui. Walker striga şi dădea nebuneşte din mâini, arătând mereu spre câmpia pe unde fugeau canibalii.

Şi, cu ochii lor ageri poliţiştii îşi dădură seama îndată despre ce este vorba. Se împrăştiară care încotro şi în vreme ce un om venea spre noi, cu caii noştri, ceilalţi goneau după fugari.

Când furăm jos, tocmai detunau cele urmă împuşcături iar ultimii sălbateci căzură doborâţi la pământ.

Cam posomorâţi încălecarăm.

— Au vrut să ne nimicească – zise Marian – dar instinctul de ucidere e în firea lor. E grozav când mă gândesc că atâţia oameni au trebuit să piară!

— Ei constituie însă o primejdie pentru toţi ceilalţi oameni, zise Walker, liniştit. Prin uciderea lor am salvat viaţa multor albi şi a femeilor lor. Hai să mergem, domnilor şi uitaţi ce-a fost. Acum trebuie să-i prindem pe Barring şi Dwina.

În galop nebun străbăturăm câmpia presărată cu cadavre şi în curând îi ajunserăm pe poliţişti, care se alăturară îndată nouă.

Cei doi bandiţi ne-o luară înainte cu mult. Dar caii noştrii erau odihniţi şi sătui, aşa că puteam nădăjdui să-i ajungem pe fugari.

— Domnule locotenent, trebuie să mergem neapărat la coliba unde am fost atacaţi! răcni Marian, în toiul goanei. Acolo s-or fi îndreptat ei.

Şi eu avusei acelaşi gând, iar Walker, dându-şi seamă că Marian avea dreptate, schimbă îndată direcţia. Cunoştea locurile pe aici şi în curând văzurăm că ne aflam pe drumul cel bun. Dăduserăm de urmele fugarilor.

Până la colibă să tot fi fost vreo trei sute de kilometri, căci de câte

ori ducea Marian ocheanul la ochi, clătina necăjit capul.

Trebuia să încetinim goana ca să nu obosim caii, la drum atât de lung.

După şase ceasuri de călărit furăm nevoiţi să facem un popas. Ajunserăm la o apă mică şi limpede, lăsarăm caii să se răcorească, apoi le îngăduirăm să-şi potolească setea Îmbucarăm şi noi ceva şi după un ceas pornirăm mai departe.

Vedeam mereu înaintea noastră urmele celor doi bandiţi, care duceau spre nord est şi Walker ne spuse:

— Se îndreaptă spre o trecătoare care se află în sus, în apropierea munţilor. Numai drumul acesta îl pot lua. Întâmplător cunosc ţinutul de aici, aşa că vom putea călări şi în timpul nopţii.

— După socoteala mea vom ajunge la trecătoare peste vreo patru ceasuri – zise Marian – aşa că propun să mai călărim două ceasuri, apoi să facem iar popas. În felul acesta ajungem la colibă cu vreo câteva ceasuri înainte de ziuă.

— Aşa gândeam şi eu – încuviinţă Walker – nădăjduiesc să-i putem prinde acolo.

Călărirăm mai departe, spre munţii îndepărtaţi. După cum socotise Marian, ajunserăm la ei după patru ceasuri, cu două ore după apusul soarelui.

După două ceasuri făcurăm iarăşi popas, apoi călărirăm alte patru ceasuri şi în cele din urmă, ne aflarăm în apropierea colibei. La vreo sută de metri de pădure oprirăm; lăsarăm caii în pază bună şi ne furişarăm spre căscioară.

Cu multă luare aminte înaintarăm şi ajunserăm la tufele îndărătul cărora se afla cârciuma. Pongo privi printre crengi, apoi şopti:

— Totul liniştit acolo, nu se vede nici un duşman.

— Atunci să mergem înainte, poate sunt înăuntru! hotărî Marian.

Ne apropiarăm binişor de colibă. Una din ferestre era deschisă încă, acea prin care Spencer lăsase să iasă fumul când intrasem noi. Marian îşi înfipse pălăria în ţeava pistolului şi-l ridică încetinel. Dar nu porni nici o împuşcătură dinăuntru, aşa că prietenul meu cuteză să privească în casă.

Dădu un ţipăt uşor de spaimă, îşi scoase lampa şi lumină înăuntru.

— Groaznic! exclamă apoi. Asta a făcut-o Dwina, ucigaşul acela.

Privirăm prin fereastră şi ne înspăimântarăm şi noi. Zăceau acolo patru trupuri – al lui Barring şi al celor patru bandiţi pe care îi lăsaserăm în pivniţă. Erau morţi.

Grozăvia era însă că se îndeplinise asupra lor obiceiul barbar al negrilor australieni – le fusese scoasă grăsimea din corp.

— O pedeapsă grozavă, dar bine meritată – zise Marian. Robert, acum trebuie s-o căutăm pe Mary Barring şi să-i vestim moartea bărbatului ei şi să-i transmitem salutări de la fratele său.

***

A doua zi dimineaţa ne despărţirăm de locotenentul Walker şi vitejii săi poliţişti. Cei patru bandiţi fură înmormântaţi şi astfel se sfârşi misiunea lui Walker. Banda care vârâse groaza în ţară fusese nimicită.

Pongo găsi urmele lui Dwina, ucigaşul. Ele duceau spre nord-vest şi Marian spuse atunci că voia să străbatem continentul până la coasta de nord.

Aşa şi făcurăm, iar aventurile pe care le-am întâmplat cu prilejul acesta şi le voi povesti altădată, dragă George – încheie Bertram.

Aventurile submarinului Dox 136

Hans Warren

I

ÎN MÂINILE SĂLBATECILOR

DOCTORUL BERTRAM urma să povestească:

— Stăteam nehotărâţi în faţa şesului întins şi sterp dinaintea noastră. Fireşte, până la marginea pădurii dindărătul nostru, mersesem pe urmele lui Dwina, negrul australian, dar acum nu se mai putea descoperi nimic pe pământul ars de soare.

Lăsaserăm cu mult îndărăt fluviul Cooper şi după câteva sute de kilometri trebuia să dam de munţii Teritoriului de Nord. Dar era îndoielnic ca ucigaşul fugar va porni într-adevăr spre miază-noapte.

— Ce părere ai tu, Mariane? întrebai pe prietenul meu, care privea, posomorât, câmpia. Ne mai scapă şi aici? Dacă o ia la dreapta, spre răsărit, ajunge dincolo, în Queensland; dacă o ia spre apus, ajunge în ţinutul lacului Amadeus. Pretutindeni, va găsi adăpost la nomazi sau la alţi negri de sânge curat.

— Aşa e, la asta mă gândeam şi eu – încuviinţă Marian – în munţii de care dăm spre Nord sunt multe triburi răzleţe, dar nu ştiu dacă aceştia trăiesc în bună înţelegere cu negrii australieni de la şes. Mai probabil că s-a îndreptat spre triburile care îi sunt mai aproape. Poate însă că nu se mai simte sigur, nici la şes, de când toată banda lui Barring a fost nimicită.

În vreme ce noi stăteam de vorbă, Pongo sărise de pe cal şi o luase o bună bucată de drum înainte. Cercetă cu mare atenţie terenul, se înapoie şi zise cu hotărâre:

— Dwina călărit spre apus. Urma veche numai de o zi.

Eram într-adevăr uluit. E drept ca Pongo ne uimise adesea prin însuşirile sale extraordinare, dar constatarea aceasta pe care o tăcuse acum le întrecea pe toate.

Marian descalecă şi el îndată, iar eu îi urmai pilda.

— Trebuie mă încredinţez cu ochii mei, Pongo – zise el – arată-ne urmele! Cum le-ai putut descoperi?

Uriaşul ne călăuzi în stepă. Apoi arătă spre o adâncitură mică, aproape rotundă, al cărei fund, era cam umed şi zise:

— Cal de la Dwina alunecat, aici călcat adânc. Ieri fost însă ploaie mare, a spălat marginile. Fund încă umed, Dwina abia ieri călărit aici.

— Într-adevăr – încuviinţă Marian, cu admiraţie – aşa e. Această întipăritură provine într-adevăr de la o copită de cal. Şi ploaia a spălat-o într-atâta încât a devenit aproape rotundă. Asta e minunat şi înseamnă că Dwina nu e atât de departe după cum mă temeam. Furtuna de acum trei zile ne-a cam ţinut în loc şi credeam că ne-o luase înainte cu cel puţin două zile.

— În timpul furtunii grozave s-o fi adăpostit şi el pe undeva – spusei eu – doar nici el nu putea să înainteze, cum n-am putut nici

noi.

Ne întoarserăm la caii noştri şi, încălecând pornirăm în galop întins spre Nord. În drum Pongo se mai oprea din când în când, sărea de pe cai şi găsea mereu o nouă urmă, care ne dovedea că ne aflam pe calea cea bună.

De cinci zile îi fugăream fără încetare pe ucigaş. Şi în curând aveam să ne dăm seama că individul acesta nu era un potrivnic de dispreţuit. Îşi putea ei lesne închipui că-l vom urmări cu înverşunare şi ne întinse o capcană la care nu ne-am fi aşteptat şi în care căzurăm la repezeală.

Tocmai priveam fără grijă şi mulţumit în juru-mi, când tresării speriat. La vreo cincizeci de metri alături de mine, se ridică fulgerător o făptură întunecată. Era un sălbatec goi, cu. Păr des şi barbă neagră. Îşi repezi braţul slăbănog şi în clipa următoare un obiect mic zbură spre mine.

Scoţând un strigăt de prevenire, mă aplecai pe gâtul calului meu; era şi timpul, căci, cu un vâjâit puternic obiectul zvârlit trecu deasupra mea.

Îmi dădui numaidecât seama că era arma aceea simplă, dar grozavă, a băştinaşilor din aceste ţinuturi: o piatră ascuţită, de mărimea oului de porumbel, pe care sălbatecii o azvârl cu o putere şi dibăcie de necrezut până la o sută de metri depărtare. Rareori scapă cu viaţa cel atins.

Când mă ridicai şi dusei mâna la revolver, detună o împuşcătură. Negrul aruncă braţele în sus, se răsuci în loc apoi se prăbuşi la pământ. Glonţul lui Marian îl nimerise.

N-avui răgaz să spun ceva, căci deodată ţâşniră ca din pământ făpturi întunecate de jur-împrejurul nostru. Adevărat „ca din pământ”, deoarece iarba era atât de măruntă şi rara încât nimeni nu s-ar fi putut ascunde în ea. Sălbatecii, însă, îşi vor fi săpat gropi, în care se ascunseseră până la venirea noastră.

Ca un roi de albine se năpustiră în clipa următoare asupra noastră. Nu ne folosi la nimic că ne aplecarăm repede, căci sălbatecii se aşteptaseră la asta şi zvârliră pietrele mai jos.

Simţi câteva izbituri puternice în cap şi pe spate, începui să-mi pierd cunoştinţa şi, în ultima clipă, mai văzui că Pongo şi Marian alunecară de pe caii lor – apoi nu mai ştiui ce s-a petrecut.

*

*   *

Era întuneric, când îmi revenii în simţiri. Lângă mine ardea un foc viu. La lumina lui îl recunoscui pe Marian, care zăcea alături de mine. Pe Pongo, însă, pe care-i văzusem de asemenea prăbuşindu-se de pe cal, nu-l putui descoperi.

Mă cuprinse o spaimă de moarte. Să fi fost ucis de fiarele acestea

negre?

Încercai să mă ridic, dar mâinile şi picioarele îmi erau atât de strâns legate, încât nu izbutii.

— A, te-ai trezii, fin fine? şopti Marian. Aştept de o jumătate de ceas asta. Suntem într-o situaţie cât se poate de rea, aşa cum n-am fost poate încă niciodată în viaţa noastră. Dwina ăsta e un diavol; mi-a spus mai adineauri, râzând că nomazii ne vor ucide în chinuri grozave, apoi ne vor mânca.

— Ce plăcere! făcui eu. Dar unde e Pongo? Să-l fi ucis nelegiuiţii ăştia?

— Aşa mi-a spus Dwina, dar nu cred. Canibalii s-ar fi năpustit atunci îndată asupra lui. Şi Dwina ne-ar fi arătat rămăşiţele sale. Atenţiune, vine!

Bătrânul şi slăbănogul Dwina se apropia agale. Îmi făcea impresia unui mare păianjen negru, atât de scârboase îi erau mişcările târâtoare. Chipu-i pocit, înconjurat de un păr încâlcit şi o barbă ţepoasă, lucea de bucurie diavolească atunci când văzu că şi eu mă trezisem.

Se opri de partea cealaltă a focului şi zise, într-o englezească stâlcită:

— Noi am luat hotărârea ca femeile să vă ucidă cu ciomegele. O vor face cu încetineală, ca să simţiţi mai bine. A, uite că şi vin!

Vreo zece femei goale se apropiau, codindu-se, aruncând priviri speriate asupra bărbaţilor care păşeau alături de ele şi îndărătul lor.

Nici nu dădusem atenţiune la cele ce se petreceau îndărătul nostru. Deodată fui înhăţat şi ridicat în sus. Doi negri australieni mă tarara lângă foc, pe un loc liber lângă alte câteva focuri. Acolo fui trântit cu putere jos şi lângă mine Marian. Pe locul acesta urma să murim deci!

Zadarnic încercai să-mi liberez mâinile. Sălbatecii ne legaseră prea zdravăn şi orice încercare ne făcea să suferim dureri cumplite.

Dwina râse batjocoritor:

— Degeaba, legăturile noastre ţin bine. Şi curând de tot ciomegele femeilor vă vor zdrobi oasele. Ah, acum să ceartă între ele cine să înceapă întâi.

Îmi îndreptai privirea asupra femeilor, care rămăseseră locului la vreo cinci metrii de noi. Erau toate bătrâne şi urâte. Se sfădeau ţipând şi dând din mâini şi la urmă ridicară ciomegele cu vârful ascuţit una împotriva alteia.

— Să nădăjduim că au să se omoare între ele – şopti Marian – altminteri s-ar putea să o păţim rău de tot. Chiar dacă Pongo ar fi liber, nu ne-ar putea scoate de aci.

Nădejdea lui Marian părea să se îndeplinească. Ţipând ascuţit, femeile se năpustiră una asupra alteia, cu ciomegele ridicate. Mai ales două mai urate decât suratele lor, fură atacate de celelalte. Ele se

apărau, însă, cu o furie nestăpânită şi curând două din potrivnicele lor se prăbuşiră la pământ.

Bărbaţii le înconjuraseră şi însoţeau războirea înverşunată, cu strigăte aţâţătoare şi hohote de râs. Femeile n-au nici un preţ pentru dânşii – le era tot una dacă se omoară între ele..

În cele din urmă, bătrânele zăceau la pământ, pline de sânge. Probabil că acestea două nu prea erau iubite de celelalte.

Şi acum, se întâmplă ceea de ce mă temusem. Cu ţipete înfiorătoare, setoase de sânge şi cruzime în priviri, ele se năpustiră asupra noastră, cu ciomegele ridicate.

Atunci interveni Dwina. Strigă sălbatecilor câteva cuvinte poruncitoare şi imediat vreo şase din ei se puseră, între noi şi femeile turbate. Cu o brutalitate fără seamăn, femeile fură împinse înapoi.

Dwina se apropiă de noi, zâmbi batjocoritor şi zise:

— Femeile sunt acum prea întărâtate, aşa că ar lovi prea tare şi v-ar ucide prea repede. Trebuie să se liniştească întâi, apoi îşi vor putea îndeplini mai bine treaba.

Abia acum îmi dădui seamă cu groază, că moartea noastră va fi mai înfiorătoare decât îmi putusem închipui. Femeile setoase de sânge, a căror furie sporise încă din pricina pauzei ce li se impusese, îşi vor da frâu liber cruzimii lor, când vor fi lăsate libere. Şi poate că şi teama de bărbaţi le va îndemna la cele mai mari cruzimi.

Neliniştit ridicai capul şi privii în întuneric, de partea cealaltă a focului. În fiecare clipă nădăjduiam să văd ivindu-se făptura uriaşă a lui Pongo.

Dar ca şi cum mi-ar fi ghicit gândul, bătrânul Dwina se apropiă iar de mine şi zise, batjocoritor:

— Uriaşul e mort, el nu vă mai poate ajuta. Nici poliţia n-ar putea face asta, chiar dacă v-ar fi urmat. De jur-împrejurul lagărului nostru stau zece oameni de pază, alţii sunt strânşi aici şi-apoi mai sunt şi femeile. Veţi fi omorâţi înainte de a vi se putea veni în ajutor.

Vestea asta mă descurajă şi mai mult. Nu m-aş fi aşteptat la atâta prevedere şi viclenie din partea lui Dwina. Acum îi vă fi cu neputinţă lui Pongo să ne elibereze, ba chiar să pătrundă, numai până în lagăr, ca să ne aducă o moarte; mai uşoară.

Dwina se bucură de spaima mea, căci râse şi urmă:

— Da, am luat învăţătură de la albi. De la cuceritorii albi, care au furat ţara strămoşilor mei şi au făcut din noi nişte slugi. M-am răzbunat şi mă voi răzbuna şi de acum încolo. Aici e ultima noastră bucată de pământ, pe care nu vom îngădui nici unui alb să pătrundă. Voi sunteţi oameni primejdioşi, i-aţi nimicit pe albii de care aveam nevoie pentru scopurile mele. De aceea vi se cuvine o moarte înceată, dar grozavă.

Marian se amestecă în vorbă:

— Prietenul nostru, uriaşul negru, e mort? Aş vrea să văd rămăşiţele sale.

Asta nu prea îi fu pe plac lui Dwina, căci după ce şovăi puţin, zise:

— Rămăşiţele sale se află departe îndărătul nostru. Prietenilor le era foame.

— Aşa… păcat! făcu Marian, liniştit. Nu prea cred că a murit. Ba nădăjduiesc chiar că ne va elibera. Poate că e chiar aproape de tot.

Dwina aruncă o privire neliniştită în stepa întunecată, apoi râse şi strigă:

— Nu mai e nădejde să fiţi eliberaţi. Dar sunteţi viteji şi veţi muri ca oameni viteji.

Spuse câteva cuvinte sălbatecilor din juru-i şi doi din nomazii goi se-ndepărtară, întorcându-se după câteva minute cu brâurile noastre. Se aplecară deasupra noastră şi ni le legară în jurul şoldurilor.

— Aşa! făcu Dwina, râzând. Albilor le place să moară cu armele la brâu. Vă fac şi vouă hatârul asta. Şi acum pot veni femeile.

Dacă nu ne-ar fi fost legate mâinile la spate, Dwina n-ar mai fi apucat ziua de mâine. Aşa însă, n-aveam ce face!

Bătrânul făcu un semn. Sălbatecii se împrăştiară şi încet se apropiară de noi cele patru zgripţuroaice..

II
FAPTA EROICA A LUI PONGO

ŢI SE FĂCEA SCÂRBĂ PRIVINDU-LE. Ochii lor ardeau în lumina focurilor. Ciomegele grele şi ascuţite le ţineau ridicate pe jumătate şi rânjeau, ca şi cum s-ar fi bucurat dinainte de plăcerea pe care ne-o pregăteau.

Dwina, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, stătea de o parie şi ne privea iscoditor. Se aştepta să vadă întipărită pe chipurile noastre spaima pentru moartea grozavă ce ne-o hărăzise. Dar se înşela amarnic.

Privii liniştit spre femeile ce se apropiau, căci deşi mă înfiorai la gândul sfârşitul grozav ce ne era pregătit, nu vroiam să-i prilejuiesc negrului mulţumirea de a mă vedea înspăimântat. Deodată femeile se opriră, uneltele ucigătoare se lăsară în jos şi priviră cu nedumerire spre stepa cufundată în beznă. Dwina se ridicase deasemenea şi se uita cu încordare în aceeaşi direcţie.

Îndărătul nostru se auzi un zgomot ciudat. Primul meu gând fu la Pongo. Şi probabil că Dwina îmi citi pe faţă nădejdea îşi bucuria, căci cu chipul schimonosit de furie răcni câteva cuvinte femeilor care începuseră să şovăie. Imediat cete patru „Arăpoaice” îşi ridicară ciomegele şi se năpustiră asupra noastră.

Sunetele ciudate erau datorite desigur, lui Pongo, care doborâse doi

paznici; dar cum avea să ne elibereze acum pe noi? Împotrivă sălbatecilor – atât de mulţi ca număr – nu putea nimic, cu atât mai puţin să ne scoată teferi de acolo.

Atunci se petrecu ceva... Un trup mare, negru, zbură deasupra noastră, izbi trei femei şi căzu peste ele la pământ la câţiva metri depărtare de noi.

Dwina scoase un răcnet de furie şi ridică repede cuţitul. Dar în clipa următoare un al doilea trup negru zbura deasupra noastră izbindu-se de Dwina şi de a patra femeie. Fură şi ei zvârliţi înapoi şi trântiţi la pământ.

Ridicai privirea şi văzui ca doua trupuri goale de negri australieni fuseseră aruncate în cei care ne ameninţaseră.

Nu putuse fi decât Pongo al nostru şi mă aşteptam să aud în clipa următoare răcnetul său de atac, cu care se va năpusti asupra celorlalţi negri, înmărmuriţi de spaimă. Dar în loc de asta se auziră deodată ţipete ascuţite, apoi nişte făpturi negre, lucitoare se repeziră printre focuri şi se aruncară asupra nomazilor.

Îmi dădui seama îndată că se produsese un atac al altui trib de nomazi cu care prilej bărbaţii urmau să fie ucişi iar femeile luate prizoniere. Duşmanii noştri se apărară cu o îndârjire cumplită, căci ştiau bine ce-l aşteaptă. Dacă nu învingeau, vor sfârşi în stomacurile potrivnicilor.

Asta nu însemna pentru noi nicio îmbunătăţire a situaţiei, căci noul trib de nomazi, care se ivise atât de neaşteptat, nu ne va lăsa liberi în nici un caz, ci ne va mânca şi pe noi, cu mare pofta. Cel mult ne vom bucura de o moarte mai grabnică.

Privii liniştit la lupta sălbatecă. Atunci văzui întâmplător că Dwina se strecurase sub trupul negrului, privi în juru-i, apoi se târî înainte cu mişcări de pisică. Curând dispăru printre focurile, din apropiere.

Deodată mă simţii înhăţat şi târât de acolo. O bucată de drum merserăm printre focuri şi avui prilejul să fac cunoştinţă cu o mulţime de gropi şi hârtoape.

Apoi fui ridicat pe sus. Purtătorul meu trebuia să fie un uriaş, căci alerga cu mine de parca fi ar fi dus un fulg, nu cogeamite om. Şi când individul, poticnindu-se de ceva, mă bălăbănii şi cu, atinsei cu picioarele mele alte picioare. Aşa dar şi Marian fusese înhăţat odată cu mine şi atârna în mâna cealaltă a uriaşului.

— Pongo! strigai încetişor.

Nu putea fi altcineva.

— Totul merge bine, Massers – zise imediat credinciosul nostru tovarăş – Pongo cu Massers va fi îndată la cai.

După câteva minute ne puse jos, apoi îşi trecu cuţitul ascuţit peste legăturile noastre. Cu mădularele amorţite ne ridicarăm şi Marian zise:

— Pongo, cum ai putut face asta? Ne-ai salvat de la moartea cea

mai grozavă. Îţi mulţumesc, dragul meu!

Pongo răspunse, stingherit:

— Acum nu timp pentru asta, Massers, plecăm repede! Duşmani prea aproape.

Aşa şi era. Caii noştri se aflau lângă noi. Cum izbutise Pongo să-i aducă încoace, nu puteam pricepe. Dar trebuia să ne mai frânăm curiozitatea până scăpăm de orice primejdie.

— Mariane – spusei, în vreme ce încălecam – ai băgat de seamă că Dwina a şters putina? A dispărut în întuneric spre miazănoapte. S-o luăm şi noi spre Nord, până vom fi în siguranţă.

— Tocmai asta vroiam să propun şi eu, încuviinţă Marian.

Făcurăm un ocol mare în jurul lagărului de unde pătrundeau până la noi strigătele celor ce se luptau. Puţin ne păsa cum se vor sfârşi lucrurile acolo, noi eram liberi.

Vreme de vreun ceas gonirăm spre miazănoapte. Apoi luna se ivi dintre norii deşi, scăldatul în lumina ei argintie stepa. Astfel puturăm recunoaşte la mică depărtare o fâşie de pădure.

După câteva minute ajunserăm acolo, descălecarăm şi merserăm cu caii în tufiş. Într-un mic luminiş făcurăm popas, legarăm animalele de nişte copaci şi strânserăm vreascuri pentru a face foc..

După ce mâncarăm pe săturatele şi ne potolirăm setea, avurăm răgaz să stăm de vorbă.

Focul îl lăsasem slab de tot, pentru ca să nu ne dea de gol. În primul rând trebuia să ne ferim de Dwina, care nu va scăpa prilejul să se răzbune împotriva noastră.

— Pongo, cum ai izbutit să scapi de sălbateci? întreba Marian.

— Pongo fu nimerit de pietre – începu uriaşul – căzut de pe cal, dar nu pierdut cunoştinţa. În faţa lui peşteră mare, Pongo târăşte repede înăuntru, scormoneşte pământul ca să acopere deschizătura. Apoi aşteaptă, sălbateci caută şi strigă, la urmă însă pleacă. Pongo aşteaptă, după aceea face gaură şi iese uşor afară. Vede că sălbateci cu Massers aleargă spre apus. Pongo aşteaptă până plecat apoi prinde cai, care alergat spre răsărit. Pongo se ia după ei, se uită la sălbateci prin ochean de la Massers. Când ei face tabără, Pongo leagă cai îşi târăşte într-acolo. Trece mult timp până Massers trezeşte. Pongo aşteaptă până femei apropie de Massers, repede înhaţă doi paznici, omoară şi zvârle peste femei. Vine pe urmă alţi sălbateci, Pongo Maşter şi repede dus de acolo.

Cu toată mutra încurcată ce-o făcea, îi strânserăm încă odată mâinile, cu recunoştinţă. Apoi Marian zise:

— Să vegheam acum cu schimbul pentru ca atunci când s-o lumina de ziuă să pornim îndată în căutarea urmelor lui Dwina. Din fericire avem iar armele noastre. Puştile atârnă încă de şeile cailor, dar revolverele şi cuţitele ni le-a înapoiat chiar Dwina. Cred că va fi foarte

necăjit când ne vom mai întâlni cu el. Aşadar, nu mai avem ce ne teme acum de tribul de nomazi care a învins adineauri; afară de asta, cu ajutorul cailor noştri suntem la adăpost de orice urmărire. Poate că chiar mâine punem mâna pe ucigaş ca să pornim pe urma în căutarea Maryei Barring, după cum ne-a rugat fratele ei, căpitanul Dawson.

Traserăm repede la sorti orânduirea pazei – şi noaptea trecu în deplina linişte, A doua zi dimineaţă, după ce îmbucarăm ceva, părăsirăm pădurea şi călărirăm înapoi spre miazăzi.

Într-un târziu ne apropiarăm de tabăra nomazilor, unde era cât p-aci să ne găsim un sfârşit atât de cumplit. Cu toată atenţiunea cuvenită ne îndreptarăm într-acolo şi ne trecură fiori, de groază văzând leşuri omeneşti împrăştiate pretutindeni. Erau ale învinşilor din noaptea trecută. Cât despre Nomazi, nici pomeneală. Dar urma lor, care ducea spre răsărit, o puteam vedea lămurit chiar noi şi ne puturăm lua după dânsa. Acum trebuia să căutăm drumul pe care fugise Dwina.

Deoarece cunoşteam aproape exact locul de unde fugise din tabără, Pongo găsi curând urmele aproape şterse pe care le lăsase bătrânul Negru. Merserăm vreo treizeci de metri după ele, când Pongo scoase o exclamaţie de mirare şi zise:

— Massers, Dwina avut aici cal, călărit spre apus.

Imediat ne săltarăm pe caii noştri şi pornirăm. Pongo călărea aplecat din şea, cercetând pământul. Nu putea să-mi intre de fel în cap cum izbutea să descopere urme, din goana calului.

Dar după un ceas, văzurăm ca nu se abătuse de fel din drumul bun, căci ajunserăm iarăşi la pădurea în care ne petrecuserăm restul nopţii.

Şi la vreo, sută de metri la răsărit de locul pe unde pătrunseserăm, ducea şi urma lui Dwina în desiş. Cu patruzeci de metri mai adânc, găsirăm un locşor acoperit cu cenuşă, care arata că Dwina poposise acolo. Numai la o suta de metri de noi!

Când pornise iarăşi la drum, n-aveam de unde să ştim, dar după toate probabilităţile asta se-ntâmplase dimineaţa. Prin întoarcerea noastră şi căutarea urmei sale el ne-o luase cu vreo trei ceasuri înainte, timp pe care, cu caii noştri minunaţi îl puteam lesne recâştiga.

Aveam toată nădejdea să-i ajungem îndată, căci Dwina nu va bănui că Pongo ne salvase. El ne lăsase, doar într-o situaţie deznădăjduită.

Dacă ar fi băgat de seamă că Pongo ne-a salvat, atunci n-ar mai fi poposit deloc şi ar fi călărit toată noaptea.

Sau poate – la gândul acesta mă cuprinse o uşoară spaimă – ne spionase în timpul nopţii, avusese probabil gânduri ucigaşe, dar nu cutezase să se apropie de noi.

În cazul acesta trebuia să fim cu mare băgare de seamă.

Din păcate, eram nevoiţi să călărim unul îndărătul altuia în pădure, altminteri i-aş fi împărtăşit lui Marian temerile mele. Eu rămăsesem mai, în urmă; cufundat în gânduri cum eram, lăsasem calul ceva mai

în voie. Deodată îmi oprii calul. O descoperire foarte interesanta mă făcu să uit cu totul ţinta călăririi noastre.

Dintr-un tufiş de la dreapta, se rostogoli unul din ciudatele animale pe care le are Australia. Era un arici de vreo patruzeci de centimetri mărime. În alta parte a lumii aricii sunt vieţuitoare nevătămătoare, dar aricii australieni şi tasmanieni aparţin unei clase deosebite, cărora li s-a pus la îndoială multă vreme înrudirea cu mamiferele.

Căci în loc de gură au un cioc, care se aseamănă cu al unei păsări, înotătoare. Şi tot ca şi păsările se ouă. Odraslele însă şi le alăptează.

Aceste animale ciudate sunt văzute foarte rar în timpul zilei, pentru că încep să iasă la iveală abia cu puţin înainte de a se lăsa întunericul.

Priveam cu interes la mica vieţuitoare – când calul meu necheză, iar ariciul se vârî cu iuţeala fulgerului la pământ. Era uimitor cu câtă repeziciune pieri şi din el se văzu foarte puţin în pământul scormonit.

Privind mereu la animal zăbovii cam vreo două minute; acum vrui să-mi îndemn calul, ca să recâştig timpul pierdut.

Deodată, auzi de la vreo patruzeci de metri depărtare:

— Sus mâinile!

Să se şi fi îndeplinit temerile mele? Căzuseră Marian şi Pongo în vreo capcană întinsă de vicleanul Dwina?

Întâiul meu gând fu să alerg în ajutorul camarazilor. Dar mă răzgândii repede, spunându-mi că s-ar putea atunci, să cad şi eu în capcană.

Pentru moment, situaţia nu era încă primejdioasă, căci prin strigătul: „Sus mâinile!” rămânea putinţa de a cădea la o înţelegere. Şi iată că se auzii glasul lui Marian:

— Ce vreţi de la noi? Pentru ce ne ameninţaţi?

— Oho, mai domol! zise un alt glas, aspru. Ni s-a atras atenţia asupra voastră c-aţi fi nişte bandiţi foarte primejdioşi. Aşa dar staţi liniştiţi şi să nu cumva să faceţi vreo mişcare de fugă, că altminteri tragem! Faţă de indivizi ca voi noi nu ştim de glumă.

— Ascultă, omule – strigă iar Marian – am la mine recomandaţii de la poliţia din Melbourne şi Adelaida. Din ele te vei putea încredinţa imediat cine suntem. Urmărim pe un negru care e căutat ca ucigaş. Probabil că ne-a ponegrit în faţa voastră.

— Aşi, de unde! Vreţi numai să ne păcăliţi, dar noi nu ne lăsăm traşi pe sfoară. Thomson, hai să-l împuşcăm. Ce caută, ei la fluviul ăsta? Nu eşti şi tu de părere că ne spionează mai de mult, ca să pună acum mâna pe descoperirea noastră? Îţi spun că trebuie să le facem de petrecanie, altminteri s-a dus pe copcă taina noastră.

Situaţia devenea acum primejdioasă pentru camarazii mei. Bănuii îndată că era vorba de nişte căutători de aur care găsiseră, probabil, vreo vână bogată. Astfel stând lucrurile, fireşte că ivirea unor străini era nedorită şi dacă vicleanul Dwina îi mai şi prevenise împotriva

noastră, era lesne de înţeles purtarea lor duşmănoasă.

Omul care strigase: „Mâinile sus!” şi al cărui glas îl recunoscui îndată, zise:

— Ei, da, Jimmy, ai dreptate. Dar se poate ca domnul să fie chiar de la poliţie. Prea vrednic de încredere nu arăta negrul care ne-a prevenit.

— De, ceva tot e la mijloc – îşi dădu părerea Jimmy – dar unde e celălalt alb? spunea că sunt doi albi şi un negru…

În vremea asta eu mă apropiasem binişor şi puteam să-mi dau seamă acum de starea lucrurilor. Pădurea era aici spre sfârşit şi se întindea o fâşie lata de stepa. La marginea pădurii curgea un pârâu şi uneltele îngrămădite pe mal îmi dovediră că bănuiala mea, că era vorba de căutători de aur, era întemeiată.

În faţa lui Marian şi a lui Pongo, care stăteau, pe caii lor, cu braţele ridicate, se aflau patru bărbaţi, care aveau înfăţişarea caracteristică a săpătorilor de aur australieni. Cel din frunte, un om mai în vârstă, era probabil, şeful lor. Şi tot el era acela care şovăia să îndeplinească propunerea tovarăşului său, adică de a ucide imediat pe Marian şi Pongo.

— Îţi voi arăta legitimaţiile mele – spuse prietenul meu – şi te vei putea încredinţa din ele că am spus adevărul.

— Aşi, alea pot fi şi furate, sau plăsmuite! zise Jimmy, un individ roşcat. Thomson, cel mai simplu lucru e să-i împuşcăm.

Spunând acestea jucă pistolul pe dinaintea lui Marian şi atât de ameninţător, încât ţintii cu revolverul meu în arma să şi apăsai pe trăgaci.

Împuşcătura fu urmată de un ţipăt de durere şi arma zbură din mâna lui Jimmy.

— Sus mâinile! strigai eu acum şi înaintai puţin cu calul.

Cele două pistoale ale mele nu prea păreau să insufle încredere, căci indivizii făcură mutre îngrijorate.

— Sus mâinile! strigă şi Marian.

În vreme ce oamenii făcuseră nechibzuinţa sa întoarcă privirea spre mine, prietenul meu îşi scosese repede revolverele.

Acum indivizii se vedeau ameninţaţi de patru pistoale şi de cuţitul enorm al lui Pongo; Ei ridicară braţele şi când Marian strigă cu asprime: „Aruncaţi armele!“ – trei pistoale căzură pe pământul moale.

— Întoarceţi-vă!

La comanda aspră a prietenului meu, cei patru bărbaţi se-ntoarseră cu spatele. Apoi Marian îmi strigă:

— Robert, tu cu Pongo veghează asupra celorlalţi trei.. Te rog, domnule Thomson, apropie-te!

Codindu-se, bătrânul se supuse. Marian îndreptă un revolver spre el şi cu mâna stângă îi întinse paşaportul său şi scrisorile de recomandaţi

e ale poliţiştilor din Melbourne şi Adelaida.

Thomson cercetă, cu atenţiune documentele, apoi se lovi cu pumnul în cap şi strigă:

— Iertaţi-mă, domnule Farrow, am făcut o mare prostie. Dar suntem foarte bănuitori, pentru că am descoperit o vână foarte bogată. Şi negrul aceia ne-a spus hotărât să ne ferim de dv. Povestea că o vreme l-aţi silit şi pe el să făptuiască jafuri, până a izbutit să fugă. Şi spunea că-l veţi urmări cu siguranţă, ca să-l ucideţi. Era firesc, deci, să fim cu ochii-n patru.

— De sigur, domnule Thomson – zise Marian, prietenos – şi nici nu ţi-o iau în nume de rău. Mă bucur numai ca mica ciocnire n-a avut urmări neplăcute pentru dv. Prietenul, meu te-ar fi putut culca la pământ în câteva clipe.

— Da, îmi dau şi eu seamă de asta – răspunse Thomson, stingherii – vă rog să nu vă supăraţi, domnule Farrow.

— Vă puteţi întoarce acum – strigă Marian celorlalţi oameni – vă previn însă să nu cumva să faceţi vreo mişcare suspectă împotriva noastră. În primul rând pe domnul Jimmy îl previn. Domnul Thomson s-a încredinţat că suntem într-adevăr aceia drept care ne-am dat.

Oamenii se întoarseră. Doi din ei făcură o mutră încurcată în vreme ce Jimmy îmi aruncă o căutătură, plină de furie.

Îi zâmbii şi ridicai numai puţintel pistoalele, ceea ce-l făcu să-şi întoarcă repede privirea în altă parte. Într-acestea Marian îl întrebă pe Thomson:

— Încotro s-a îndreptat negru? Şi când a fost aici?

— A sosit acum trei ceasuri. Calul său era foarte ostenit. A luat-o spre Nord, către pădure.

Spunând acestea, Thomson arătă spre desişul care începea iarăşi cu vreo doi kilometri mai încolo, de partea cealaltă a apei. Vestea pe care ne-o dăduse că armăsarul lui Dwina era foarte ostenit o primirăm cu bucurie, căci astfel puteam nădăjdui să-l ajungem curând.

Trei ceasuri – atât cât ne-o luase înainte – nu însemna mult în cazul acesta. Caii noştri erau încă foarte odihniţi şi rezistau la drum. Trăgeam deci nădejde a-i prinde încă în cursul zilei pe ucigaş.

— Îţi mulţumesc domnule Thomson – zise Marian, prietenos – vom porni acum cât mai repede după dansul. Te rog îngrijeşte ca oamenii d-tale să nu facă vreo prostie când vom calări prin apa. Ar fi păcat dac-aţi fi nevoiţi să săpaţi un mormânt aici. Pe de altă parte va doresc izbândă deplină şi-ţi făgăduiesc că nu voi spune nimănui că există în meleagurile astea o comoară.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow şi te încredinţez că nimeni nu va întreprinde ceva împotriva d-tale.

Marian îl salută cu mâna şi-şi îndreptă calul spre pârâu. Pongo îl urmă, fără să piardă din ochi, însă, pe ceilalţi oameni. Abia când

Marian trecu pe malul celălalt, îmi îndemnai şi eu calul şi pornii repede prin apă.

O luarăm pe urmă în galop, aruncând din când în când câte o privire îndărăt.

Dar Thomson şi oamenii săi stăteau liniştii şi priveau după noi. În curând furăm atât de departe încât nu ne-ar fi putut ajunge nici un glonţ de puşcă.

III
O ÎNTÂMPLARE GROZAVĂ

AJUNSERĂM CURĂND la celalalt petec de pădure cu caii la pas. Dwina lăsase şi aici o urmă lată, lămurită.

— Atenţiune! strigă Marian. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Asta de aici e o poteca ce pare să fie des folosită. Poate se află prin preajmă tabăra unei bande, cu care Dwina e în legături de prietenie. Să călărim la distanţă mai mare unul de altul ca să ne putem ajuta, daca unul din noi ar fi primejduit.

Îmi struni îndată calul şi aşteptai până-l văzui pe Marian dispărând între tufe. Apoi făcui un semn lui Pongo să aştepte şi eu mă luai încetişor după Marian.

Poteca, deşi îngustă, era totuşi bine croita şi şerpuia prin pădure.

Vom da oare aici într-adevăr peste o noua ascunzătoare a bandei nimicite? Sau avea dreptate Marian în presupunerea să şi era vorba de alţi bandiţi?

Oricum ar fi, eu îmi pregăteam armele. Uneori mă întorceam, dar nu-l vedeam pe Pongo îndărătul meu. Asta mă neliniştea, caci daca va fi să cădem într-o noua cursa întinsa de Dwina, atunci credinciosul nostru camarad ne va scoate el la liman.

Deodată mă întâlni cu Marian. Pădurea era întrerupta de un luminiş de vreo două sute metri.

De amândouă părţile, luminişul avea o întindere de cel puţin câţiva kilometrii, caci mai zăream foarte slab, departe la orizont dungile negre care arătau că acolo începea iarăşi desişul. Partea cea mai interesanta era, însă, acest luminiş putea fi numit o văgăună. Începea la vreo douăzeci de metrii, înainte de a se împreuna într-un unghi ascuţit. Urma lui Dwina, pe care o puteam recunoaşte aici foarte lămurit în iarba înaltă ducea de-a dreptul spre trecătoarea aceasta.

— Primejdios lucru! zise Marian, în şoaptă Probabil că această văgăună serveşte de ascunzătoare vreunei bande cu care Dwina se află în legături de prietenie, altminteri n-ar fi pornit de-a dreptul încoace. Cred că cel mai bun lucru ar fi să mă duc acolo şi să-mi dau seamă de situaţie. Tu cu Pongo trebuie să vă ascundeţi în pădure şi să băgaţi de seamă dacă mi se-ntâmplă ceva.

Fără să aştepte răspunsul meu, Marian descăleca şi porni spre marginea văgăunii. Îmi dădui armăsarul repede înapoi îndărătul celui mai apropiat tufiş şi trăsei după mine şi calul lui Marian. Apoi mă uitai printre crengi, după prietenul meu.

Aproape de marginea văgăunii Marian se aşezase pe burtă şi se târa binişor înainte. Priveam cu încordare spre el, temându-mă să nu văd zburând prin aer un bumerang sau piatra aceea grozavă a sălbatecilor australieni. Dar nu se-ntâmplă nimic şi Marian rămase liniştit pe marginea văgăunii, privind în jos.

Se târî pe urmă înapoi, se ridică şi-mi făcu semn. În vremea asta se apropiase şi Pongo şi se oprise îndărătul meu. Când îl văzu pe Marian făcând semn, uriaşul zise, codindu-se:

— Messer Bertram, nu bine aici, Dwina – foarte primejdios.

— Da, Pongo, ai dreptate – încuviinţai eu – dar prietenul meu pare că n-a văzut nimic care da de bănuit. Să mergem deci după ei.

— Atunci mai bine să lăsam caii aici. În văgăună n-avem ce face cu ei.

— Bine zici.

Descălecarăm repede şi priponirăm caii în aşa fel să poată paşte în voie. Ne îndreptarăm apoi spre Marian, care se culca iar pe burta şi se târî spre văgăună.

Fireşte că făcurăm la fel, căci din felul cum se purta el reieşea că băgase de seama ceva ce-l îndemnase la această măsură de prevedere.

Când furăm lângă dânsul şi întinsei şi eu capul peste marginea râpei, era cât p-aci să scot un strigăt de uimire, căci pe fundul văgăunii adânci de vreo douăzeci de metri se aflau câteva colibe de bârne, făcute cu grijă din trunchiuri de copaci.

Erau în număr de şase, din care una, care se afla chiar lângă un mic iaz, era mai mare şi mai bine podită decât celelalte. Oameni nu se vedeau, dar această ciudată aşezare pe fundul unei văgăuni, în inima Australiei, nu făcea o impresie de părăsire, la asta contribuia, în primul rând faptul că erau acolo un număr de dingoşi îmblânziţi care trândăveau în faţa colibelor, sau umblau de colo-colo. La vreo cincizeci de metri de căscioarele astea era pădurea cu copaci desi şi înalţi. Zadarnic încercam să străbat cu privirea prin frunziş. Căutam calul lui Dwina.

Apoi văzui, însă, că nu departe de noi pornea în jos o potecă îngusta. Cu neputinţă ca bătrânul negru să fi dus pe aici calul sau.

Marian îmi ghici gândul şi zise cu glas coborât:

— Am luat seama la arma lui când m-am târât încoace. Dwina şi-a dus calul spre stânga; de sigur că mai sus există un povârniş bun şi pentru cai.

— Ia spune, Marian, ce crezi tu de tot ce vezi aici? Întrebai. Ce facem acum?

— Astea-s întrebări la care n-aş putea răspunde aşa cu una cu două. S-ar putea să fie vorba de o ascunzătoare de bandiţi de codru, dar împotriva acestui fapt vorbeşte aşezarea atât de deschisă a colibelor. Oameni care se aşteaptă să fie urmăriţi şi-ar fi clădit colibele colo pe dreapta, în pădure. Nu ştiu cine şi-a făcut aici sălaşul, dar îmi închipui că e vorba tot de căutători de aur, care vor fi găsit izvoare bogate pe fundul acestei râpe.

— Atunci ne putem aştepta să ne primească la fel cum ne-a primit Thomson cu oamenii lui – râsei eu – ar fi bine, cred, să urmărim mai departe, spre stânga urma lui Dwina ca să vedem dacă şi-a dus într-adevăr calul în jos. Asta ar însemna că are de gând stea mai mult timp pe aici.

— El însuşi a coborât – zise Marian – uite urmele lui care se văd lămurit. Socot că şi a dus oamenii înapoi în pădure, îndărătul nostru. Poate ca a şi părăsit văgăuna. Da, ai dreptate, să ne încredinţăm mai întâi dacă a pornit mai departe şi atunci nici nu mai e nevoie să facem o vizită văgăunii misterioase, ci ne putem lua imediat după dânsul.

Ne târârăm câţiva metri înapoi, ne ridicarăm apoi şi Marian ne arăta urma lămurită lăsată de Dwina cu calul sau. Ducea mai întâi vreo treizeci de metri dea lungul marginii văgăunii, apoi îndărăt în pădure.

Şi când intrarăm pe sub copaci, dădurăm repede de calul, care era legat de un trunchi. Părea încă foarte ostenit, deşi având trei ceasuri încheiate de odihnă. Poate că din pricina astă nu-şi putea urma drumul Dwina, se mai putea însă că era în legătură cu misterioşii locuitori ai colibelor de pe fundul râpei.

— Haideţi îndărăt pe marginea prăpastie! zise Marian. Trebuie să aflăm cine locuieşte acolo. Ne vom lăsa în văgăună ceva mai spre stânga potecii care duce în jos. Colo sub tufişul de pe margine, suntem oarecum la adăpost. Şi-apoi trebuie să ţinem sub observaţie cu schimbul pădurea dindărătul nostru, mai ales locul unde ne-am legat caii. Dacă-i pierdem pe aceştia, nu mai suntem buni de nimic. În văgăună vom coborî abia când se va înnopta.

— Poate avem noroc şi-l prindem pe Dwina când va părăsi iar văgăuna – zisei eu – de ce să mai coborâm atunci? La drept vorbind, locul acesta mi se pare cam misterios. Dacă ar fi într-adevăr taine aici, să le lămurească poliţia. De ce să ne punem noi în primejdie pentru alţii?

— Ce-i cu tine, Robert? râse prietenul meu. Nu prea te ştiu fricos din fire! Dar într-o privinţă ai dreptate. Locul acesta e într-adevăr cam misterios. Trebuie să aşteptăm ca să vedem ce-o mai fi. Socot, însă, că Dwina nu-şi va părăsi ascunzătoarea să sigură; trebuie să bănuiască el că-l pândim aici sus.

Tot vorbind, ajunserăm la tufa arătară de Marian. În timp ce Pongo

se aşeză astfel încât să nu scape din ochi pădurea dindărătul nostru, noi doi priveam jos în văgăună.

Nici acum nu se vedea nimeni. Dar dingoşii[1] erau o dovadă că trăiau oameni acolo. Deodată tresării şi apucai pe Marian de braţ. Din coliba cea mare de lângă lac ieşise un bărbat. Era un omuleţ bătrân, cu părul argintiu.

Dingoşii se ridicară repede şi se apropiară de el, iar bătrânul se aplecă şi mângâia animalele. După părerea mea, trebuia să fie un om bun şi acum nu mă mai gemeam să coborâm văgăună.

Tocmai vroiam să-i împărtăşesc lui Marian ce gândeam, când îl auzii pe Pongo:

— Luaţi seama, Massers, vin duşmani! Repede întoarserăm capul. Dinspre locul unde legaserăm caii în pădure, veneau oameni. Erau vreo zece ia număr, după cât putui vedea în grabă, adevărate mutre de bandiţi de codru.

Printre ei se aflau însă şi doi bărbaţi elegant îmbrăcaţi şi… Dwina, vechiul nostru prieten. Toţi aveau în mânii câte două pistoale şi după ce-şi rotiră privirile în jur, veniră de-a dreptul spre tufişul îndărătul căruia ne aflam noi.

Am fi putut primi lupta imediat şi, mulţumită surprinderii am fi putut ieşi cu bine din situaţia în care ne găseam. Dar iată că se mai iviră cinci oameni din pădure şi faţă de toţi aceştia eram neputincioşi.

— Să coborâm repede în văgăună! zise Marian. Apoi să intrăm în coliba cea mare. Îşi dădu drumul peste marginea râpei şi începu să alunece în jos.

Îl urmai imediat. Planul său, întocmit la repezeală, era cel mai nimerit în situaţia în care ne aflam. În colibă ne puteam apăra împotriva celor cincisprezece oameni, le puteam ţine piept cel puţin până s-o înnopta, când urma să încercăm să fugim.

Numai dingoşii îmi dădeau de gândit. Nu se vor năpusti ei oare îndată asupra noastră?

— Probabil că fuga noastră bruscă nu fusese băgată în seamă de oameni, căci totul rămase liniştit sus.

Dar de ceea ce mă temusem nu scăparăm. Cei mai apropiaţi dingoşi se năpustiră îndată asupra noastră. Scosei repede pistoalele; de-odată se auzi o fluierătură şi animalele se întoarseră imediat. Alergarăm spre coliba cea mare. Bătrânul, care chemase dingoşii înapoi, ne ieşi în întâmpinare şi ne întrebă:

— Cine sunteţi? Ce s-a întâmplat?

— Suntem urmăriţi de duşmănii noştri, răspunse Marian. În casa aceasta ne-am putea apăra. Cine eşti d-ta?

— Un prizonier.

— Atunci vino cu noi, te vom elibera. Era şi timpul să ne punem la. Adăpost, caci abia trăsese Marian uşa grea, după el, că se şi auziră de

sus, de pe marginea văgăunii, câteva împuşcături şi gloanţele se izbiră de bârnele groase.

Prietenul meu sări îndată la fereastră, slobozi un glonţ şi văzui, colo sus, pe unul din bandiţi ridicând braţele şi rostogolindu-se în râpă. Ceilalţi se dădură repede înapoi de pe marginea prăpastiei.

— Pongo, tu nu slăbi din ochi marginea văgăunii – zise Marian – noi vom organiza apărarea aici în casă! Câte încăperi sunt? se adresă el bătrânului, care se uita la noi.

— Trei, domnule – răspunse cel întrebat – lângă încăperea asta de locuit e odaia mea de dormit şi de partea cealaltă laboratorul.

— Ferestrele au obloane? mai întrebă Marian..

— Nu. Sunt însă numai patru ferestre în toată casa, în laborator sunt două.

— Hm, nu prea e plăcut asta! Trebuie, aşa dar, să ne împărţim prin încăperi. Pentru moment nu pot coborî cei de sus, sau mai sunt şi alte coborâşuri?

— Da, sunt cărări bune de fiecare parte a râpei?

— Drace! Atunci nu foloseşte la nimic că Pongo stă colo şi supraveghează. Bandiţii vor coborî prin alte părţi. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne apărăm până la urma. Ştii să tragi cu arma?

— Când eram tânăr ştiam – răspunse bătrânul – acum, însă, nu cred să mai meargă atât de lesne. Dar, domnilor, n-are nici un rost să vă apăraţi. Oamenii ăştia vă vor învinge, în cele din urmă şi atunci nu veţi avea să vă aşteptaţi la cruţare. Acum doi ani, când m-au prins, au ucis şi pe însoţitorii mei şi asta numai pentru că s-au apărat la început.

— Lasă, lasă, cu noi n-o să sfârşească ei atât de. Uşor! Rase Marian. Dar acum mi se pare că avem puţin timp, căci bandiţii se vor sfătui mai întâi ce să facă. Aşa că putem sta şi noi de vorbă. Numele meu este Marian Farrow – acesta e prietenul meu Robert Bertram şi uriaşul de colo e credinciosul nostru Pongo. Noi colindăm prin lume, în căutare de aventuri. Încoace am venit în urmărirea australianului Dwina, care s-a alăturat acestei bande.

— Ah, îl cunoaşteţi mai de mult pe Dwina? întrebă bătrânul, mirat. El venea încoace uneori cu unul anume Barring. Apoi şi-au luat banii care li se cuveneau pe partea lor. Trebuie să vă lămuresc chiar acum cum stau lucrurile. Eu sunt profesorul Donath, chimist din Adelaida. Într-un rând am făcut cunoştinţă cu unul anume Hoadley, ce părea săi fie om bogat. Mă invita adesea în casa lui inimoasă, deoarece se interesa de lucrările mele. Şi aşa sa făcut că m-a convinşi să facem o excursie prin ţară. Eram cu mai mulţi prieteni şi pe neaşteptate furăm atacaţi. Prietenii mei se apărată, dar după ce-au fost învinşi, i-au ucis fără milă. Hoadley acela este şeful acestei bande. Pe mine m-au târât încoace şi, sub ameninţări şi torturi, m-au silit să le ajut. Ei fabrică aici

bani falşi şi eu trebuie să le prepar metalul şi hârtia. De doi ani trăiesc în iadul acesta. Singura distracţie sunt dingoşii mei.

— Domnule profesor, dacă planul meu izbuteşte, vei fi liber încă astăzi – zise Marian – planul acesta mi-a venit în minte chiar acum. Spuneai că te distrai cu dingoşii şi am văzut cu ochii noştri că ascultă de cuvântul d-tale. Dacă le-ai porunci să atace oameni, ar face-o?

— Fireşte, fireşte – se grăbi să răspundă profesorul – la asta nu m-am gândit încă, zău aşa. Banditţii îmi necăjesc adesea animalele, aşa că ele o să asculte de porunca mea.

— Atunci avem nişte tovarăşi foarte buni în lupta ce ne aşteaptă – zise Marian – acum încă o întrebare, domnule profesor: cred că Dwina a fost odată în văgăună, judecând. După urmele sale? De ce s-a întors iarăşi? Şi de ce s-au dus toţi banditţii în pădure, sus?

— Vroiau să vâneze canguri – răspunse Donath – şi când Dwina a venit încoace acum vreo două ceasuri, s-a înapoiat imediat aflând de la mine cele ce v-am spus. De sigur că i-a căutat.

— Luaţi seama, Massers, vin duşmani! strigă Pongo în aceeaşi clipă.

IV.
LUPTA DIN VĂGĂUNĂ

ALERGARĂM REPEDE LA FEREASTRĂ. Da, veneau banditţii, dar se foloseau de un şiretlic, pe care fără îndoială că Dwina îi învăţase.

Coborâseră în văgăună pe alte cărări şi înaintau acum spre casa în care ne aflam noi. Se ocroteau însa de gloanţele noastre, prin aceea că se târau pe pământ şi împingeau înaintea lor bolovani mari, rotunzi.

Era atât de minunată această acoperire a lor, încât abia vedeam câte un braţ.

— Trebuie să încercăm să-i rănim cel puţin – zise Marian – ca să îi zăpăcim niţel.

— Dar fii cu băgare de seamă, Marian: nici un glonţ nu trebuie să-şi greşească ţinta.

Deschiserăm fereastra şi ne încordarăm vederea. Dindărătul unui bolovan, pe dreapta, se ivi un braţ. Văzui că mâneca era toarte elegant croită, din stofă bună – şi în aceeaşi clipă slobozii un glonţ, odată cu Marian.

Un ţipăt de durere se auzi dindărătul bolovanului şi cel nimerit se ridică, în prima clipă de spaimă. Atunci prietenul meu trase a două oară şi, cu un al doilea ţipăt, banditul sări de tot în sus, pentru ca apoi să se prăbuşească la pământ.

— Unul mai puţin! scrâşni Marian. Să nu-i cruţăm deloc. Uite…

Iarăşi se ivi un braţ, Marian trase şi un răcnet se auzi. Bolovanii, care păreau că se rostogolesc singuri, se opriră deodată.

Profesorul, care se cam speriase auzind împuşcăturile, strigă acum:

— Domnilor, omul pe care l-aţi împuşcat e Hoadley, şeful bandei.

— Foarte bine – zise Marian – atunci ceilalţi îşi vor cam pierde capul. Dar cine era ăla elegant îmbrăcat?

— Acela era Halloway, tovarăşul lui Hoadley, Ei doi au schimbat banii în Adelaida, Ceilalţi bandiţi erau întrebuinţaţi numai pentru fabricarea şi transportul banilor falşi.

— Aha, înaintează iarăşi! zise Marian. Sfinte Dumnezeule, trebuia să ne gândim şi la asta!

În camera alăturată, care servea de dormitor profesorului şi ale cărei ferestre erau îndreptate spre partea cealaltă a casei, zăngănită geamurile, Apoi auzirăm lămurit cum câţiva oameni săriră repede înăuntru.

Situaţia noastră devenise acum foarte îngrijorătoare. Bandiţii dindărătul bolovanilor trebuie să fi băgat de seamă că tovarăşii lor pătrunseseră în casă, căci văzui că începură să-şi mişte pavezele mult mai repede ca înainte.

Cei care intraseră înăuntru ne puteau împuşca lesne, prin uşa subţire, fără să fie văzuţi. Trebuie să mărturisesc că nu ştiam pe unde vom scoate cămaşa – cum vine vorba.

Dar Marian rămase liniştit. Cu iuţeala fulgerului mai descarcă un glonţ pe fereastră şi imediat se auzi un ţipăt. Apoi strigă profesorului:

— Repede, domnule profesor, asmuţă câinii asupra bandiţilor dindărătul bolovanilor. Robert, bagă tu de seamă să nu i se întâmple ceva profesorului! Haide, Pongo, să le venim de hac bandiţilor de alături!

Mă apropiai repede de fereastră, împreună cu profesorul. Era timpul să întreprindem ceva împotriva bandiţilor, căci ei se apropiaseră până la vreo douăzeci de metri.

Slobozii încă un glonţ şi neprevăzătorul care întinsese prea mult braţul fu nimerit şi scoase un răcnet de furie.

Profesorul fluieră ascuţit şi imediat câinii de mărimea celor ciobăneşti alergară spre el. Donath arătă spre bolovani şi strigă:

— Înhăţaţi-l!

Inteligentele animale se şi întoarseră şi se năpustiră asupra bandiţilor pitiţi.

Erau potrivnici primejdioşi pentru ticăloşii aceia, căci dingo-ul, care e un câine sălbătăcit, e foarte viteaz în luptă.

În clipa următoare chiar se auziră răcnete asurzitoare. O parte din câini se năpustiseră asupra victimelor lor.

Dar nu ne era dat să sfârşim atât de repede cu bandiţii. O voce poruncitoare răcni:

— Împuşcaţi-i, apoi fugiţi!

Bandiţii se ridicară repede îndărătul bolovanilor şi-şi descărcară armele în câinii năvălitori. Fireşte că luai imediat la ochi pe cel mai

apropiat şi-l culcai la pământ – dar glasul poruncitor se auzi atunci iarăşi:

— Trageţi cu schimbul în fereastră!

Şi în clipa următoare geamurile de lângă mine se prefăcură în ţăndări. Fui nevoit să mă retrag în cameră cu profesorul, Căci gloanţele zburau necontenit înăuntru.

Dar mai avui timp încă să văd că vreo câţiva dingoşi o luară pe fugă. Din pricina dresării la care-i supuse profesorul, îşi pierduseră, probabil, curajul lor dispreţuitor de moarte, care le este înnăscut. Privii repede la Marian; stătea cu Pongo lângă uşa, care ducea în odaia de dormit a profesorului. Ţinea mâna pe clanţă, mai ascultă câteva clipe, apoi o deschise brusc.

Dar în, aceeaşi clipă se dădu repede înapoi şi Pongo făcu la fel. O flacără mare ţâşni în cameră şi ajunse până la fereastră. Scaunele şi masa fură cuprinse de foc, caci lemnul era uscat.

— Să intrăm în laborator! strigă Marian. Repede, altfel ardem de vii aici!

Urletele de triumf ale bandiţilor de afară ne făcură să ne grăbim şi mai mult. Împuşcăturile încetaseră, o dovadă că dingoşii fugiseră.

Profesorul alergă cel dintâi la uşa care dădea în laborator. Era o încăpere mare, lungă, cu rafturi pe pereţi şi mese mari, pline cu pahare, sticle şi retorte, într-un ungher se aflu o vatră mare pe care se găsea un cazan.

Mult nu puteam rămâne nici aici, căci focul va cuprinde curând şi această parte a casei.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebai pe Marian. Cum a putut izbucni focul acela?

— A fost o drăcovenie a bandiţilor – răspunse Marian – ticăloşii nici nu s-au gândit să ne atace în dormitorul profesorului, unde au pătruns, ci au îngrămădit la uşă toate obiectele inflamabile şi le-au dat foc. Din nenorocire n-am auzit zgomotul făcut de ei cu acest prilej, căci bandiţii tocmai începuseră să tragă. Am auzit numai că săreau înapoi pe fereastră şi, bănuind ceva rău, am deschis repede uşa. Era însă prea târziu.

— Şi aici va fi în curând de asemenea prea târziu zisei eu, ascultând cum trosnea lemnul arzând alături. Vom fi siliţi să ieşim şi atunci suntem expuşi gloanţelor bandiţilor.

— Da, pe ferestre nu putem ieşi – spuse Marian – căci ele răspund în faţă, unde se află bandiţii. Trebuie să vedem, deci, să ne croim o ieşire prin dos. Din păcate trunchiurile din care e construită casa sunt foarte groase, dar poate izbutim să scoatem câteva din ele în vreun loc şi să ne facem astfel o ieşire. A, uite colo lângă vatră sunt câţiva drugi de fier, care ne pot folosi bine.

Pongo se repezi la vatra şi puse mâna pe drugul cel mai lung şi

gros. Ne înarmarăm şi noi cu câte unul şi ne puserăm pe lucru în colţul din spate di casei.

Căutând să nu facem zgomot lucrarăm cu puteri unite şi izbutirăm să făceam o deschizătură de jumătate metru lăţime.

Marian ieşi cei dintâi afară, după ce iscodi întâi cu luare-aminte dacă nu se ascundea nimeni pe acolo. Apoi ne şopti prin deschizătură:

— Veniţi repede, nu e nimeni aici!

Pongo ieşi primul, căci se afla mai aproape de deschizătură. Apoi veni rândul profesorului şi eu mă lăsai la urmă.

Când fui afară, rămăsei înmărmurit, căci tovarăşii mei dispăruseră. La vreo zece metri de mine începea o fâşie de pădure deasă. În răstimpul scurt care se scursese, numai până acolo putuseră ajunge, ca să se ascundă.

Din câţiva paşi străbătui locul liber şi descoperind un loc unde câteva ramuri erau frânte, pătrunsei repede înăuntru în desiş. După câţiva metri dădui de profesorul Donath, care răsuflă uşurat văzându-mă, pentru ca apoi să întrebe, speriat:

— Dar unde sunt ceilalţi doi domni? Am alergat după Pongo al dv., dar n-am dat de el.

— Ai pătruns în pădure în aceiaşi loc cu el? întrebai eu.

— Aşa cred – răspunse Donath – se prea poate, însă să fi nimerit ceva mai la stânga. Dar credeam că-l voi regăsi aici. Trebuia să ajungă neapărat în luminişul acesta.

Ne aflam pe marginea unui luminiş mare, rotund, cu un diametru de cei mult douăzeci de metri. În iarba înaltă descoperii o dâra lată şi zisei imediat:

— Pe aici au trecut Camarazii mei – să mergem repede după dânşii!

Străbătui în grabă luminişul urmat de Donath care nu se putu opri să exclame:

— Ciudat!

Când furam de partea cealaltă a luminişului, la adăpostul copacilor, rămăsei locului şi întrebai:

— Ce e ciudat, domnule profesor?

— Că tovarăşii d-tale au trecut pe aici. Căci acesta, e drumul care duce la depozitul cel mare al bandei. De sus nu puteaţi vedea clădirea imensă, căci e ascunsă de copaci. Acolo sunt arme, alimente şi alte lucruri de trebuinţă – afară de asta acolo se află şi depozitul de băuturi al bandei. Nu-mi pot închipui ca tovarăşii d-tale să se fi dus acolo.

— Păi n-aveau de unde să ştie că vor da de clădirea aceea – zisei eu – trebuie să-i prevenim repede!

Vrui să pornesc înainte, Donath însă mă opri şi şopti:

— Colo vine Dwina!

Privise întâmplător îndărăt în luminiş şi-l văzuse pe ucigaşul negru.

Îl trăsei repede pe profesor dintr-un tufiş, care ne ascundea bine, dar de unde li puteam totuşi vedea pe Dwina, daca întindeam puţin capul.

Australianul făcuse numai un pas în luminiş, apoi se oprise şi privi urma pe care şi profesorul o mai lărgisem încă.

Deodată înălţă capul, privi spre tufişul – de peste drum, unde ne pitiserăm noi şi râse batjocoritor. Străbătu apoi luminişul, dar nu pe urma făcută de noi, ci ceva mai spre stânga.

Mă adresai repede profesorului:

— L-am văzut pe Dwina luând-o mai spre stânga. Ce caută acolo? E vreo potecă ce duce direct la depozitul lor?

— Da, domnule Bertram. La stânga noastră se află drumul obişnuit pe care-l foloseşte mereu banda. Trece întâi printr-un luminiş mic, plin cu blocuri de stâncă, apoi, printr-o fâşie îngustă de pădure ajungi la depozitul cu pricina.

— Atunci să ne grăbim! Dwina vrea să le întindă o cursă camarazilor mei. Trebuie să-i prevenim. Repede!

Cu paşi mari pornii înainte, îndrumându-se după crengile rupte şi frunzele căzute, care nu puteau proveni decât de la Marian şi Pongo.

Uneori priveam repede înapoi şi constatam eu bucurie că profesorul nu rămânea mult în urmă, cu toată vârsta-i înaintată.

Totuşi nu-i ajunserăm pe cei doi camarazi ai mei.

Deodată se ivi printre copaci o clădire lungă.

— Acesta este depozitul, mă lamuri profesorul, care se apropiase de mine, când mă oprisem. Vrei să intrăm înăuntru?

În aceeaşi clipă îi văzui pe Marian şi Pongo sărind prin uşa clădirii. Scosei repede o fluierătură şi imediat ei alergară spre noi.

— Să fugim! exclamă prietenul meu. Magazia va sări îndată în aer. Vreau să provoc panică în rândurile bandiţilor, ca să putem scăpa mai uşor, căci trebuie să părăsim văgăuna pe unde am venit, ca să ne luăm caii. Pe domnul profesor va trebui să-l luăm cu schimbul, pe cal.

— Dar, domnilor, colo în văgăuna, la capătul celălalt de aici, sunt destui cai. Când bandiţii vor alerga încoace la magazie, ne putem alege cele mai bune animale.

— Minunat şi pe ceilalţi îi luăm cu noi! făcu Marian. În felul acesta no să ne poată urmări. Dar să plecăm repede, caci explozia se poate produce dintr-o clipă într-alta. Mariane, trebuie să-l prindem pe Dwina ăla! zisei eu. Vine încoace!

Îi spusei repede drumul pe care apucase negrul australian.

— Domnule profesor, unde ieşim dacă mergem pe poteca aceasta? se adresă Marian către Donath. E nevoie să-i ieşi înainte banditului.

— Trebuie să trecem printre copacii ăştia doi identici – răspunse profesorul – în felul acesta nu mai putea greşi drumul. Imediat Marian şi cu mine alergarăm cu armele întinse spre cei doi copaci arătaţi de profesor.

Pongo ne-o şi luase înainte. Ei avea o răfuială a lui cu ucigaşul negru.

V
ISPĂŞIREA

PONGO, alunecă pe dinaintea noastră ca un şarpe uriaş. Tot trupul le era încordat şi cu paşi sprinteni se duse în întâmpinarea duşmanului.

Curând ajunserăm în luminişul cu bolovanii enormi despre care pomenise profesorul. Pongo se oprise pe margine, pitindu-se îndărătul unui tufiş des.

Luminişul era pustiu. Privii cu atenţiune la fiecare bolovan, dacă nu cumva Dwina se ascundea în spatele lui. Dar nu descoperii nimic.

Deodată se auzi o bubuitură îndărătul nostru. Se produsese explozia pusă la cale de Marian. Era lesne să-ţi închipui că bandiţii vor alerga îndată spre partea aceasta a văgăunii, ca să vadă care era pricina exploziei.

— Mariane, trebuie doar să treacă pe aici – spusei eu, speriat. Drumul acesta e cel mai folosit de dânşii.

— Da, tocmai mi-a venit şi mie în gând asta – încuviinţă prietenul meu – să ne ascundem, până vor fi trecut. Repede în copaci!

Din fericire se aflau acolo câţiva arbori înalţi, cu crengile apropiate de pământ. Marian îl luă de braţ pe profesor şi-l trase spre unul din ei. Văzui că-i ajută să urce, apoi eu îl urmai pe Pongo, care şi începuse să se caţere în alt copac.

Ne ascunserăm în frunzişul des şi ramaserăm în aşteptare. Şiretlicul lui Marian putea să prindă, căci într-acestea casa profesorului trebuia să fi fost cuprinsă în întregime de flăcări, Bandiţii puteau presupune că ne prăpădisem acolo.

Şi dacă lăsau vreun om de pază, vom sfârşi noi repede cu el. În orice caz, ne era apoi deschis drumul spre cai şi spre libertate.

Trecură numai câteva minute şi auzirăm strigăte şi paşi repezii Pe sub copaci dădură navală oameni, spre norul de fum care urmase exploziei.

Erau zece indivizi. Aceştia puteau constitui restul bandei, căci vreo câţiva erau împuşcaţi, alţii răniţi. Mai aşteptarăm câteva minute după ce ei dispărură, apoi ne dădurăm drumul jos. Ne întâlnirăm îndărătul tufişului, aproape de luminiş.

— Dwina n-a fost printre ei – zise Marian – trebuie deci să se afle pe aici pe undeva. Numai el nu va crede în moartea noastră, pentru că ne-a descoperit urma. Însă, poarte că a luat-o la fugă, ştiind că noi ne-am salvat iarăşi din casa în flăcări. Acum o fi crezând că suntem fiinţe supranaturale.

Pongo se apleacă deodată, ca şi cum ar urmări ceva cu încordare. Apoi ridică mâna şi şopti:

— Massers stea liniştiţi, Pongo vede Dwina. Massers rămâne aici, Pongo face singur.

În clipa următoare se lăsă pe brânci şi se târî repede în jurul tufişului, spre cel mai apropiat bloc de stâncă. Se lipi de acesta şi apleacă puţin capul într-o parte, ascultând cu încordare. Apoi se strecură spre stânga şi se făcu nevăzut.

— Minunat! şopti profesorul. Atâta putere n-am văzut încă. Acum cred că s-a sfârşit cu Dwina.

Eram atât de încordat încât aproape că nici nu mai respiram. Mă aşteptam în fiecare clipă ca negrul australian să se ivească din vreo ascunzătoare, ca să se năpustească asupra lui Pongo. Îndărătul nostru bandiţii făceau o larmă asurzitoare. Încercând probabil să-şi salveze comorile. Zadarnic, însă, incendierea depozitului era o pierdere mare pentru ei. Şi prin distrugerea laboratorului şi presupusa moarte a profesorului îi se luaseră toate mijloacele de a mai fabrica bani.

Mă întorsesem o clipă ca să văd dacă nu cumva unul din bandiţi se înapoia. Şi când privii acum iarăşi în luminiş, îl văzui pe Pongo, care aluneca repede de tot în jurul unui bloc de stâncă, în mijlocul luminişului.

Deodată se ridică dindărătul acestui bloc un braţ lung şi uscăţiv, care ţinea în mână grozavul bumerang. În prima clipă mă simţii îndemnat să scot un ţipăt de prevenire, dar braţul ameninţător şi dispăru, ca şi cum l-ar fi abătut în jos o putere uriaşă.

Pongo se ivi lângă blocul de stâncă. Îl înhăţase pe bătrânul Australian şi-l trăgea după dânsul cu o îndârjire grozavă. La câţiva paşi mai încolo se opri.

Apoi îl apucă fulgerător pe Dwina de mijloc, îl ridică şi-l izbi cu toată puterea de bolovan. Mă trecu un fior auzind pârâind oase omeneşti. Câteva clipe bătrânul rămase atârnat de stâncă, pe urmă căzu jos. Îşi dăduse sufletul fără să scoată un geamăt.

Pongo privi cadavrul doar câteva secunde, apoi ne făcu semn. Răsuflând uşuraţi, ieşirăm în luminiş. Trebuia să ne grăbim acum, dacă vroiam să ne îndeplinim planul şi să Ie luăm bandiţilor caii.

Trebuia să trecem pe lângă casa incendiata a profesorului. Câţiva dingoşi dădeau târcoale pe acolo şi se repeziră veseli la Donath când îl văzură.

— Aş vrea să-i iau cu mine, căci mi-au fost prieteni buni în timpul celor doi ani – zise profesorul – şi poate ca ne mai sunt de ajutor, deşi se cam sperie de împuşcături.

— Fireşte, domnule profesor – zise Marian – ei drace!

Scoţând aceasta exclamaţie Marian sări înainte şi trase pe Donath cu dânsul.

Trecuserăm de casa în flăcări şi ne aflam în mijlocul bolovanilor de care se folosiseră banditii ca pavăză împotriva împuşcăturilor noastre.

Zăceau acolo câteva trupuri de-ale banditilor, ucişi de gloanţele noastre sau sfâşiaţi de câini. Dar unul din ei era numai grav rănit şi probabil că tocmai se trezise din leşin.

Din fericire Marian observase mişcarea lui şi astfel glonţul care îi era hărăzit trecu numai la un centimetru de el. În clipa următoare arma prietenului meu detună şi banditul se prăbuşi înapoi, mort de-a-binelea.

— Acum repede! strigă Marian. Detunăturile îi vor aduce încoace pe ceilalţi bandiţi. Domnule profesor, putem ieşi cu caii imediat din văgăună, când vom ajunge acolo unde se află ei?

— Da, domnule Farrow! răspunse Donath. Acolo e un drum destul de larg care duce sus.

— Atunci avem mare noroc? râse Marian, mulţumit. Ne putem socoti salvaţi, în cazul acesta.

Pongo alunecă pe lângă noi şi în trecere ne zise:

— Pongo merge vede dacă e paznic acolo şi dispăru printre tufele din apropiere.

Eram iarăşi în pădure şi pe o potecă largă merserăm înainte. După vreo zece minute de drum pădurea se sfârşea şi la vreo cincizeci de metri înaintea noastră se ridicau pereţii râpei, care se împreunau aici în unghi ascuţit. În acest unghi ducea drumul larg de care pomenise profesorul.

Acolo dădurăm de Pongo şi la picioarele sale zăcea nemişcat un bandit, pe care camaradul nostru îl doborâse aşa cum ştie el.

Într-o colibă mică de la marginea pădurii găsirăm şeile, luarăm repede patru din ele, iar eu cu Marian înşeuarăm în grabă patru din cei mai buni armăsari.

Când furăm gata ajutarăm profesorului să încalece. Din fericire, el ştia să călărească bine, aşa că nu vom pierde vremea din pricina lui.

Lăsarăm să plece el cu Pongo întâi, iar dingoşii alergau după calul profesorului, ca nişte câini ciobăneşti credincioşi.

Călărirăm de-a lungul văgăunii, ca să ne luăm caii noştri, care aveau pe dânşii armele şi merindele noastre. Se putea întâmpla ca vreo câţiva bandiţi să fi urcat poteca laterală şi atunci trebuia să ne aşteptăm la o luptă crâncenă.

Într-adevăr, când ajunserăm în apropierea locului unde ne lăsaserăm caii, văzurăm făpturi care la ivirea noastră se ascunseră repede în tufişuri.

— Jos de pe cai! comanda Marian. Trebuie să ne furişăm în pădure. Domnule profesor, dumneata rămâi aici cu caii.

Tupilându-se pe lângă copaci, ne apropiarăm de locul primejdios. Mai eram poate la douăzeci de metri de el, când auzirăm un glas

cunoscut:

— Aşi, patru oameni nu ne pot face nimic. Haideţi, trebuie să vedem ce petrece jos în văgăuna.

— Locotenent Walker! striga Marian. Cum de-ai ajuns aici?

— Pai ăsta e domnul Farrow, răspunse celălalt, mirat. Cât mă bucură că te întâlnesc iar!

După câteva clipe vechiul nostru camarad de luptă ne strânse cu bucurie mâinile. Apoi ne povesti că fusese trimis în expediţie cu trupa să de poliţişti, pentru că urmele unei bande de falsificatori duceau încoace.

— Colo jos arde laboratorul şi depozitul lor, îl lămuri Marian. Haide, te vom călăuzi în aşa fel încât să pui mâna pe supravieţuitorii bandei!

Marian povesti pe scurt situaţia, apoi veni profesorul Donath, care-i istorisi repede locotenentului tragedia şi dădu lămuriri precise asupra aşezării celor patru drumuri care duceau în văgăună.

Walker îşi împarţi trupa în trei detaşamente de câte zece oameni. El ramase cu noi.

Poliţiştii fura instruiţi să rămână câte trei oameni sus, la o poteca, iar ceilalţi să coboare în văgăună, când Walker le va da semnalul printr-un fluier.

Abia dispărură poliţiştii, că Pongo strigă:

— Luaţi seama, Massers!

Zicând acestea arătă în jos pe poteca la capătul căreia stăteam noi. Acolo veneau în goană patru bandiţi, care păreau înspăimântaţi.

Ne dădurăm, puţin înapoi şi-i lăsarăm să urce aproape până la margine. Apoi ne repezirăm înainte şi le ţinurăm pistoalele în faţă. Unul încercă să ducă mâna la armă, dar Walker îi trimise un glonţ şi-l rostogoli în prăpastie.

Ceilalţi ridicară braţele şi veniră sus. Fura dezarmaţi şi se aşezară unul lângă altul, cu faţa spre pădure. Profesorul îi păzea cu unul din revolverele luate.

— Rămâneţi sus, domnilor – ne rugă Walker aţi făcut destul până acum. Eu trebuie să cobor la oamenii mei.

— Se înţelege, domnule locotenent – încuviinţă Marian – Pongo te poate însă însoţi.

Walker coborî, urmat de Pongo. După vreun sfert de ceas, detunară împuşcături de jos, de acolo unde se înălţa trâmba uriaşă de fum de la depozitul incendiat.

Erau numai trei salve scurte, apoi se făcu iar tăcere. După puţin timp se auziră însă două împuşcături de partea văgăunii opusă nouă. Şi peste câteva clipe veniră în goană în sus pe potecă doi bandiţi. Ne băgară în seamă abia când fură la câţiva paşi de noi şi atunci ridicară braţele, supuşi.

Toată banda de falsificatori era prinsa. Afară de cei cinci pe care-i luaserăm prizonieri, restul fuseseră împuşcaţi.

Captivii fură legaţi, urmând să fie transportaţi la Adelaida.

— Veniţi cu noi îndărăt, domnilor? ne întrebă Walker. Vom străbate pădurea şi vom rămâne peste noapte la malul pârâului unde i-am găsit pe căutătorii de aur. Dv. v-aţi ajuns scopul, ucigaşul Dwina e mort.

— Am străbătut trei sferturi din continent – zise Marian – aşa e ar fi păcat să ne întoarcem. Afară de asta mai vreau s-o caut pe soţia lui Barring, Am auzit ca s-ar afla fi prin Nord. Plănuiesc să fac drumul călare şi la Palmerston să iau un vapor pentru India.

— Daca o căutaţi pe soţia lui Barring – interveni profesorul – v-aş putea da eu un indiciu. A fost acum câteva zile în văgăună şi povestea ca doi europeni şi un negru uriaş au nimicit banda soţului ei. De sigur ca ăştia eraţi dv., domnilor. Ea vroia să meargă la Palmerston, ca să caute acolo nişte rubedenii sau cunoscuţi ai bărbatului ei şi să se răzbune împotriva dv. cu ajutorul lor.

— Foarte interesant! râse Marian. O să le uşurăm sarcina. De fapt nu vreau decât să-i transmit salutări din partea fratelui ei, dar n-ar strica dacă i-aş cunoaşte mai de aproape pe prietenii lui jupan Barring.

— Regret din suflet, domnilor, că nu va înapoiaţi cu noi – zise locotenentul – dar văd că e mai important să duceţi la capăt însărcinarea pe care v-aţi luat-o. Eu, însă, trebuie să rămân aici cu oamenii mei. Apă putem aduce din văgăuna şi la un focşor de tabără mai putem sta niţeluş de vorbă.

— Cum să nu, domnule locotenent! încuviinţă Marian. Cu atât mai mult cu cât se va înnopta în curând.

*

* *

Până târziu noaptea stăturăm de vorbă cu Walker şi Donath, povestind fiecare aventuri din viaţa lui.

În zorii zilei următoare îmbucarăm repede ceva, apoi ne luarăm rămas bun.

Poliţiştii se făcură nevăzuţi în pădure şi când nu-i mai puteam zări. Marian spuse:

— Aşa, acum să pornim spre miazănoapte! Aventura noastră australiană pare că se apropie de sfârşit. Să nădăjduim că în Palmerston vom avea linişte.

Prietenul meu se săltă pe cal, noi îi urmarăm pilda.

N-aveam de unde bănui că întâlnirea noastră cu Mary Barring nu se va sfârşi atât de simplu. Ba ne fu dat chiar să întâmpinăm o aventură cum rar am avut. Ţi-o voi povesti cu alt prilej, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Observații

[←1]

Câini sălbatici.

Aventurile submarinului Dox 137

Hans Warren

I
CINE E MAMBA?

CĂPITANUL FARROW avea de gând să se îndrepte cu submarinul „Dox” spre Africa; cutreierase îndeajuns mările sudice şi Oceanul Indian, aşa că vroia acum să cunoască mai de aproape continentul negru.

Fireşte că hotărârea căpitanului era datorită îndemnului fiului său; acesta cumpărase în timpul şederii sale la Ceylon un obiect ciudat, despre care nu pomenise încă nici chiar credinciosului său Petre.

Un bătrân Cingalez îi şoptise că el, George, a fost ales de zei să îndeplinească o însărcinare şi îi vânduse pe o sumă destul de mare un mic giuvaer. Vorbele tainice ale bătrânului îl hipnotizaseră parcă, aşa că nici măcar nu încercase să se tocmească după cum se obişnuieşte în Orient, adică să scazi preţul la jumătate.

După ce dispăruse însă Cingalezul, lui George îi fu necaz că se lăsase prostit şi de ruşine nu pomenise nimic camarazilor despre târguiala lui. Abia după ce pornise „Dox”-ul se apucă să examineze cu luare aminte giuvaerul. Era un şarpe de aur, dar atât de ciudat cum nu mai văzuse George încă până acum.

Îi arătă lui Petre, care îl sfătui să-l întrebe şi pe doctorul Bertram ce o fi însemnând şarpele acesta.

Astfel se făcu de află şi căpitanul despre bizarul giuvaer, căci tocmai intra în cabina doctorului când îl arăta George.

Doctorul exclamă uluit:

— Păi asta e o „Mamba”, o specie foarte veninoasă de şerpi din Africa! De unde până unde imitaţia asta în Ceylon? Ciudat, foarte ciudat….

După ce, de voie de nevoie, George povesti tatălui său felul cum ajunsese în stăpânirea giuvaerului, acesta zise îngândurat:

— Fireşte, s-ar părea că bătrânul Cingalez te-a cam tras pe sfoară, deşi mie preţul nu mi se pare prea ridicat. Totuşi, dacă te tocmeai poate luai giuvaerul ceva mai ieftin. Găsesc însă ciudate cuvintele pe care ţi le-a spus bătrânul. Eşti adică tu, cel ales pentru a îndeplini o misiune. Care anume?… Poţi presupune multe fără să ghiceşti adevărul. În sfârşit, poate vom afla mai târziu. Deocamdată să o luăm în sus pe coasta Indiei, deoarece aş vrea să dau de un prieten al meu, căpitanul unui vapor de coastă care se aţine pe aproape de Bombay.

George încuie giuvaerul într-un dulăpior de oţel din cabina lui, unde îşi ţinea lucrurile de preţ.

Acum, când stătea cu Petre la prora vasului şi privea spre ţărmul apropiat, cufundat în întuneric, uitase cu totul de şarpele de aur cumpărat de la Cingalez.

Deodată tânărul apucă de braţ pe Uriaş şi îi făcu semn s-asculte.

Ţărmul era la vreo şase sute de metri de ei, marea prea puţin agitată şi în uşorul murmur al undelor se auzi deodată pufăitul unei fiare sălbatece.

Era însă prea slab ca să fie scos de regele junglei, tigrul. O clipă în urmă răsună un răcnet omenesc, un răcnet de uimire şi furie în acelaşi timp.

Dar răcnetul avea ceva animalic în el. Urmă apoi o luptă grozavă. Se auzi de câteva ori răgetul fiarei, care slăbea din ce în ce, până se preschimbă într-un horcăit. Răcnetul omenesc însă se repeta tot mai sălbatic.

Căpitanul Farrow, care se afla în turn, dădu ordin ca submarinul să fie oprit. Colo se afla un om în primejdie de moarte, căci până acum nu detunase nici o împuşcătură şi cu o armă cu greu s-ar fi putut apăra împotriva unei fiare sălbatice.

Farrow chibzuise dacă să pună în funcţiune reflectorul; ar putea astfel veni în ajutorul celui atacat cu un glonţ bine ţintit. Acum înţelese însă din pufăitul tot mai slab al fiarei că nu mai era nevoie de ajutorul său.

În vremea asta începu să se lumineze de ziuă şi camarazii avură înaintea ochilor o privelişte pe care nici n-ar fi visat-o.

Într-un mic luminiş de pe ţărm, înconjurat în semicerc de tufe dese, un negru uriaş se lupta cu o panteră. Apucase cu mâna stângă fiara de beregată, ridicase trupul împestriţat în sus şi tocmai îi înfigea cu dreapta un cuţit mare în inimă.

Arma dispăru aproape cu totul în pieptul panterei, dar negrul uriaş o smuci afară, zvârli trupul fiarei cât colo, aruncă o privire la submarin şi se făcu apoi nevăzut în desişul încâlcit.

— Ei drăcie! zise căpitanul Farrow mirat. Cât p-aci să cred că e Pongo al prietenului nostru Bertram, dar ăla e de mult în lumea drepţilor, după cum îmi spunea doctorul. Ia să acostăm acum şi să încercăm dacă nu e chip să vorbim cu el. E şi aşa de mirare să găseşti un negru prin pustietăţile astea indiene. Înainte de toate însă aş vrea să văd mai de aproape pantera. Să nu fi fost eu însumi de faţă, n-aş fi crezut cu putinţă ca un om să poată birui numai cu un simplu cuţit o astfel de fiară, mai ales că pantera pare să fie destul de mare.

Submarinul se apropia încet de ţărm. Apa era aci foarte adâncă şi putu înainta până la vreo cincizeci de metri de uscat.

Dădu ordin să se monteze o barcă de aluminium şi porni, însoţit de George, doctorul Bertram şi Petre, spre ţărm.

— Să fim însă cu băgare de seamă, zise căpitanul, când coborâră pe uscat. Negrul pare să fie un potrivnic primejdios, deşi n-are ca armă decât un pumnal. Cine ştie din ce pricină s-a aciuit aici, în sălbăticia asta. Te pomeneşti că ne atacă pe neaşteptate şi nu avem timp să ne apărăm.

— Suntem doar cinci împotriva unuia, răspunse doctorul şi alergă la panteră. Tii, ce frumoasă el

Camarazii se apropiară şi ei, apoi, după ce admirară niţel pantera, căpitanul zise:

— Nu se poate ca negrul să nu fi fost rănit; să-l căutăm în desiş şi să vedem dacă nu îi putem fi de folos.

— Va fi avut el motivele lui că s-a ascuns, fu de părere doctoral, altminteri n-ar fi fugit când a dat cu ochii de noi. Trebuie să fie şi aici o taină la mijloc. Şi altminteri e foarte ciudat să găseşti aici un negru african, mai ales acum, după ce George a ajuns în stăpânirea giuvaerului cumpărat de la bătrânul Cingalez. Mă tem că e o oarecare legătură între una şi alta.

— Aşi! Prea ar fi de tot! făcu Farrow, râzând. Deşi – adăugă el îngândurat – când stai să te gândeşti mai bine… hm… mai ştii! Ia să vedem acum dacă putem da de urma negrului. A, uite nişte picături mari de sânge. Aşa dar tot vorba mea, a fost rănit şi încă destul de serios. Ne va fi lesne să-l găsim după dâra de sânge.

— Să fim însă prevăzători, îl sfătui doctorul. E om primejdios. Fără pricină n-a venit el aici. O fi vreun criminal evadat şi se va apăra dârz când ne va vedea, crezând că vrem să-l prindem.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul. Am văzut doar ce puternic şi sprinten e, cu tot trupul lui ăla uriaş. Primejdios într-adevăr şi va trebui să ne apărăm cu revolverele dacă ar încerca să ne atace.

Păşeam acum cu mare prevedere pe urmele lăsate de negru. Acesta dispăruse într-o tufă deasă; găsiră aci pete de sânge pe unele frunze de pe crăcile mai de sus, aşa că doctorul îşi dădu părerea:

— Pantera trebuie să-i fi sfâşiat umărul, se cunoaşte după asta că negrul e chiar mai voinic decât Petre al nostru şi ar fi şi pentru el un potrivnic destul de primejdios.

După ce străbătură tufa, dădură de o potecă îngustă – probabil făcută de animale. Găsiră şi aici o dâră de sânge, pe urmă însă băgară de seamă că poteca făcea un cot care devenea din ce în ce mai ascuţit.

— Pare-mi-se că ieşim iar în luminişul de pe ţărm, zise căpitanul cu glas coborât. Ar fi într-adevăr foarte ciudat. Ei, dar asta ce mai e?

Pornirăm în goană pe potecă, deoarece auziră, de la o depărtare nu prea mare, strigătele camarazilor de pe submarin.

Nu trecu mult şi ajunseră în luminiş unde văzură cu mirare că pantera… dispăruse şi-l auziră pe Rindow strigându-le:

— Domnule căpitan, negrul a venit de a luat pantera şi a pierit cu ea în tufişul în care aţi intrat dv. Omul ăla trebuie să aibă o putere grozavă şi mi-era frică să nu vă fi ajuns din urmă.

— Hm, ciudat… zise Farrow îngândurat. Nu ştiu zău ce să facem. Să-l urmărim? Cu povara aceea grea în spinare nu poate înainta prea repede şi ar fi poate chip să-l ajungem. Mă întreb însă ce avem cu el. E

doar liber să ucidă o panteră care l-a atacat şi să şi-o ia cu el. Are tot dreptul să se supere dacă nu-l lăsăm în pace, după ce ne-a arătat pe faţă că nu vrea să ştie de noi. Că ţine să-şi salveze blana panterei, nu e de mirare, oricare altul ar fi făcut la fel.

— Ai dreptate, domnule căpitan, încuviinţă doctorul. Socot că e mai bine să ne vedem de drum şi să-l lăsăm pe uriaşul ăla negru să-şi facă mendrele prin pustietăţile astea. Să ucidă toate panterele din Ceylon dacă vrea, ce ne pasă nouă?

— Atunci să ne întoarcem la submarin şi să plecăm, hotărî căpitanul. N-are nici un rost să ne pierdem vremea pe-aici. Deci, înainte!

Pornirăm spre ţărm. Deodată George auzi un foşnet uşor venind dinspre tufiş. Se opri brusc şi făcu un semn de prevenire cu mâna camarazilor. Dar tânărul Cingalez care ieşise din desiş, se înclină liniştit şi le zise:

— Sahibi, caut pe un duşman al meu, un negru uriaş. Ticălosul a ucis azi noapte pe tata pentru a pune stăpânire pe un mic giuvaer de preţ. Nu cumva l-aţi văzut dv. pe acest negru?

— Da, răspunse căpitanul, după câteva clipe revenindu-şi din buimăceală. Am văzut un astfel de om cum se lupta cu o panteră pe care a şi biruit-o, deşi n-avea la el altă armă decât un pumnal.

— Acesta era fără doar şi poate Mamba.

George tresări: „Mamba” se numea şi şarpele african a cărui imitaţie din aur o cumpărase el de la bătrânul Cingalez. Şi negrul acela ucisese pentru un mic giuvaer? Să fie oare o legătură între aceste două întâmplări?

— Giuvaerul pentru care a ucis Mamba reprezintă un şarpe? întrebă el turburat.

— Da, Sahib, fu răspunsul. Ştim deasemenea că tata ţi-a vândut giuvaerul, din care pricină a şi fost omorât. Am urmărit pe ucigaş până aici – trebuie să fi auzit când tata mi-a destăinuit înainte de a muri că giuvaerul se află acum în stăpânirea d-tale. Se ştia doar că veţi trece pe aici, de aceea ucigaşul s-a ascuns în tufişul de la ţărmul mării.

— Hm, atunci eşti în mare primejdie, George. Negrul va sta pe undeva la pândă; de aceea cred că e mai bine să părăsim cât mai repede aceste locuri, zise îngrijorat Farrow.

— Nu, tată, ţin neapărat să dau cu ochii cu negrul acela, ca să aflu ce e cu şarpele ăsta, răspunse tânărul. N-are ce să-mi facă, oricât de voinic e. Cuţitul lui împotriva armelor mele nu face două parale.

— Dacă vei mai avea timp să te slujeşti de ele. Mă tem însă că negrul se pricepe el cum să se apropie pe nesimţite de tine şi să caute să-ţi facă de petrecanie. Pe de altă parte ai însă dreptate: n-ar strica să descoperim taina în legătură cu şarpele acela de aur.

Tatăl şi fiul vorbiseră în englezeşte, fără să-şi dea seama de ce,

deoarece în aceeaşi limbă le grăise şi tânărul Cingalez. Acesta zise acum:

— Sahibi, am auzit de la tata că e o taină mare şi primejdioasă cu giuvaerul acela. N-a putut să mi-o încredinţeze deoarece moartea i-a pecetluit gura. Dar Mamba o cunoaşte şi ar trebui silit să v-o dezvăluie. Eu, Sahib, mă duc să-l caut, trebuie să-mi răzbun părintele. Mai înainte însă de a-l ucide, va trebui să aflu de la el această taină.

Tânărul indian vru să se depărteze în grabă, dar George îi strigă:

— Stai că viu şi eu! Vreau să vorbesc şi eu cu Mamba.

Cingalezul se opri şi rosti, cu glas adânc şi grav:

— Sahib, sunt Anhu, fiul lui Radhis, pe care l-a ucis Mamba. Trebuie să-i plătesc cu aceeaşi măsură. Mai înainte însă îl vom sili să-mi spună taina. Aş ruga pe tânărul Sahib să rămână pe loc, Mamba nu va vorbi faţă de un străin.

Zise aceasta şi Anhu se făcu nevăzut în desiş.

— Şi totuşi trebuie să-l urmăresc, strigă George cu însufleţire. Fără-ndoială că va supune pe negru la chinuri groaznice pentru a-l face să mărturisească taina. Mă tem însă că Mamba îl va ucide în cele din urmă, căci nici el n-are altă armă decât tot un cuţit şi nu se poate potrivi cu un astfel de uriaş.

— Bine zici, la asta nici nu m-am gândit, încuviinţă căpitanul. Trebuie neapărat să ne ducem după el pentru a-l apăra. Acum sunt şi eu de părere să-l găsim pe Mamba, altminteri ne ameninţă o primejdie pe care cu greu am putea-o înlătura. Chiar dacă plecăm de aici, e în stare să ne urmărească pe orice cale, atâta timp cât giuvaerul se află în mâinile noastre. Aşa dar înainte şi fiţi cu băgare de seamă!

George şi dispăruse în desiş. O luase niţel înaintea lui Petre; Uriaşul îl zări de câteva ori apoi îl pierdu din vedere, căci tânărul apucase pe o potecă pe care se desluşeau bine urmele negrului. Poteca aceasta însă nu ducea la ţărm, ci în lăuntrul insulei.

În înfrigurarea lui, George mergea atât de repede încât Petre rămânea tot mai în urmă, mai ales că poteca făcea atâtea cotituri încât şi aproape să-i fi fost şi tot nu l-ar fi văzut în cele din urmă pe unde a dispărut.

George se aştepta din clipă-n clipă să-i răsare înainte Anhu dar, spre marea lui mirare Cingalezul nu se zărea nicăieri.

Deodată tânărul se pomeni într-un luminiş în mijlocul căruia zăcea trupul panterei, jupuit în parte de piele. Cuţitul negrului se afla alături, dar Mamba lipsea.

Să fi fugit el într-adevăr de frica Cingalezului, pe care l-ar fi putut doborî cu un singur pumn?

Dintr-o aruncătură de ochi în juru-i, George văzu că poteca se prelungeşte dincolo de luminiş. Alergă într-acolo. Pe când gonea pe potecă se întreba mereu ce-l făcuse pe negru să o ia la fugă.

Să aibă firavul Cingalez astfel de mijloace, încât să se teamă chiar şi un voinic şi puternic ca Mamba? Dacă aşa stăteau lucrurile, îi era deci lesne să-i stoarcă şi taina giuvaerului.

Tocmai vroia George să dea ascultare Cingalezului şi să se întoarcă din drum, când auzi nu departe de el un ţipăt. Acolo trebuie să-şi fi ajuns Anhu duşmanul.

Tânărul porni în goană şi după câteva momente ajunse într-un luminiş. O luptă sălbatecă se dădea aci.

Uriaşul Mamba se apăra dezarmat împotriva atacurilor lui Anhu, care mânuia cu atâta repeziciune pumnalul încât Negrul abia avea răgaz să se apere, pentru a nu fi atins prea serios de arma potrivnicului său.

De pe braţul stâng sângele îi curgea şiroaie; şi iarăşi fulgeră pumnalul; negrul urlă de durere; tăişul ascuţit îi retezase aproape şi braţul drept.

George înţelese planul Cingalezului. Vroia să-i sfâşie negrului carnea bucată cu bucată până ce îl va doborî de tot, pe urmă să-i afle taina şi să-i dea lovitura de moarte.

Ca în neştire George se năpusti spre cei doi luptători. Anhu îl văzu şi făcu o mişcare de ciudă. Clipa aceea fu deajuns negrului ca să zvârle cu un pumn în lături pe Cingalez şi s-o ia la fugă, făcându-se nevăzut în pădure, înainte ca George să poată îndrepta arma spre el.

II
O URMĂRIRE PRIMEJDIOASĂ

ANHU SE RIDICĂ ÎMPLETICINDU-SE, se uită cu mânie la George, când văzu însă mutra pe care o făcea acesta zâmbi şi zise:

— Sahib, te rugasem să nu vii. Aş fi silit pe Mamba să-mi dezvăluie taina. Acum o să fie greu de prins căci cunoaşte fiece potecă, fiece ascunzătoare. Şi totuşi îl voi găsi.

— Îmi pare destul de rău, crede-mă, de cele întâmplate, Anhu – răspunse stingherit George – mă temeam însă că uriaşul, cu puterea lui grozavă te va ucide pe loc.

— Puterea nu e deajuns când potrivnicul e dibaci şi deştept. Mamba mă cunoaşte şi îi e frică de mine şi se fereşte, dar îmi va întinde capcane pe care numai el le poate născoci. Te rog încă o dată, Sahib, întoarce-te la ai dumitale.

— Anhu, dacă Mamba, ştie că giuvaerul se află în stăpânirea mea, fii încredinţat că va veni după mine, de aceea mai bine să rămânem împreună.

— Bine, Sahib, recunosc că ai dreptate. Văd că eşti neînfricat şi înţelept şi-apoi am auzit despre isprăvile vitejeşti ale Dv. Acum găsesc şi eu că e mai bine să mă însoţeşti. Trebuie însă să te previn că Mamba

e un duşman foarte primejdios.

— Nu face nimic, strigă cu însufleţire George. Dimpotrivă, pot învăţa cu prilejul acesta cum ştie să se apere cineva când e fugărit într-o pădure bătrână ca asta.

— O, n-avea grijă, că o să înveţi, râse Anhu. Ţi-am mai spus adineauri că Mamba ne va pune capcane pe care nici nu le bănuim măcar, deci cu atât mai primejdioase. Îi văd pe camarazii d-tale venind încoa. Merg şi ei cu noi?

— Mai e vorbă! Nu mă lasă ei singur.

După ce se sfătuiră câteva momente căpitanul zise:

— Recunosc şi eu că trebuie să-l punem cu botul pe labe pe acest Mamba. Singur nu te las să te duci, George, aşa că vă vom însoţi. Va trebui să fim mai prevăzători ca oricând. Aşa dar, să mergem!

Anhu se strecură înainte ca un şarpe pe poteca pe care dispăruse negrul. După el venea George, apoi căpitanul cu doctorul Bertram, iar convoiul îl încheia Petre.

Farrow avusese grijă să-i strige lui Rindow, care rămăsese pe submarin, că s-ar putea să zăbovească mai mult şi să trimită pe cineva să ia barca de aluminium rămasă pe ţărm de cum se va înnopta. Peste zi însă s-o lase pe loc; sub bună pază, fireşte, căci vor avea poate nevoie de ea.

Atâta timp cât se aflau în desiş, Anhu nu prea se ferea, după cum se aşteptase George. Doar aici era cel mai prielnic loc pentru întins cuiva o cursă.

Anhu îi spuse însă că negrul zăbovise prea puţin aici şi n-avusese timp de aşa ceva; abia mai în inima codrului des îi aştepta primejdiile.

Într-adevăr, după ce mai făcură vreo cincizeci de metri, Cingalezul se opri deodată şi îi şopti:

— Uită-te la tufa aceea de colo; bagi de seamă că vreo câteva crengi din mijloc au frunzele pălite? Au fost rupte de cineva, apoi aşezate iar la loc. Aci e o capcană.

Căpitanul îi întrebă cu glas coborât pentru ce s-au oprit şi George îi spuse pricina. Pe urmă aşteptară cu încordare să vadă cum va înlătura Anhu capcană fără a-şi primejdui viaţa – a lui şi a tovarăşilor săi.

Cingalezul privi cu luare-aminte poteca din faţa lor şi zise cu ochii învăpăiaţi lui George:

— Sahib, vezi firul acela întins pe pământ? Colo la stânga, peste frunza aceea deschisă. E uşor să-l deosebeşti.

Dar, cu toată privirea lui ageră, îi trebui cam mult lui George să zărească dunga aceea subţire ca un fir de păr. Oricine care n-ar fi bănuit acolo o capcană, nu l-ar fi luat în seamă.

Anhu ridică acum de jos o creangă uscată, ruptă de veacuri cine ştie prin ce întâmplare din aceşti copaci uriaşi ai codrului. Rugă apoi pe cei ce-l însoţeau să se îndepărteze de acolo, se dădu şi el cu doi paşi

îndărăt şi zvârli cu îndemânare creanga destul de groasă pe fir.

În clipa următoare camarazii tresăriră speriaţi căci din desiş sări ca pus pe un arc ceva lung şi negricios, se izbi de pământ, apoi se ridică iar până la înălţimea unui stat de om şi rămase aşa, tremurând, dea curmezişul potecii.

Abia după ce se opri din tremurat, camarazii văzură că era un trunchi subţire de copac pe care Mamba îl îndoise cu dea sila şi-l legase astfel, ca la atingerea firului să se ridice cu iuţeala unui arc.

În jurul trunchiului se aflau vârfurile ascuţite bine de negru; dacă aceste vârfuri ar fi izbit pe cel ce ar fi trecut pe acolo în clipa când se destindea firul, l-ar fi omorât pe loc.

George vru să le vadă mai de aproape dar Anhu îl opri:

— Ia seama, Sahib, Vârfurile au o culoare ciudată. Mamba va fi cunoscând felul de buruieni al căror suc e veninos şi a uns cu el vârfurile crengilor.

George se dădu speriat înapoi. Cingalezul însă se apropie de copac şi după ce le privi câtva timp adăugă:

— Aşa e. Sunt unse cu sucul unor plante care cresc în anumite mlaştini. Când otrava aceasta pătrunde în trup, omul moare în chinuri grozave numai după câteva ceasuri. Nu mai poate face nici o mişcare şi trebuie să îndure astfel dureri de neînchipuit.

— Ei drace, aproape ca la curara, zise doctorul înfiorându-se. E şi pe aici aşa ceva? Să-mi arăţi şi mie buruiana asta, Anhu, când vom ajunge la mlaştinile acelea.

— Vom fi nevoiţi să trecem prin acest ţinut primejdios, zise grav Cingalezul. Mamba se aţine pe acolo. De aceea nici n-a fost chip să punem până acum mâna pe el.

— Pentru ce era urmărit? Făptuise şi înainte vreo crimă? întrebă căpitanul.

— E cunoscut în Colombo ca unul din cei mai temuţi spărgători şi a rănit grav pe vreo câţiva poliţişti care vroiau să-l prindă. Fără îndoială că era mereu în căutarea micului şarpe de aur care se afla în stăpânirea tatălui meu.

— Şi nu ştii într-adevăr taina lui? cercetă George. Nici chiar cum a ajuns la tatăl d-tale?

— Ştiu numai că îl adusese dintr-o lungă călătorie, habar n-am însă de unde, răspunse Anhu. Va trebui s-o aflăm de la Mamba, căci de prins trebuie să-l prind ca să răzbun moartea tatii. V-aş ruga numai, Sahibi, să-l lăsaţi în seama mea. Vreau să mă răfuiesc singur cu el.

— Se înţelege de la sine, zise căpitanul. N-avem ce ne amesteca în treburile d-tale. Dar am vrea s-aflăm şi noi taina micului giuvaer.

— O s-o spuie, fiţi pe pace! făcu Cingalezul, cu un zâmbet crud. Acum, sahibi, să ne grăbim. Trebuie s-ajungem încă înainte de a se înnopta în ţinutul mlăştinos şi să ne căutăm acolo un loc potrivit de

popas.

Anhu mergea în frunte, dar George băgă de seamă că iscodea cu ochii în toate părţile.

Înaintau acum mai lesne, căci desişul se rărise, poteca era mai lată. Totuşi era lesne să se ascundă cineva după trunchiul vreunuia din uriaşii copaci de tamarind, teak şi abanos, cu frunzişul des.

Deodată Cingalezul se opri şi se întoarse spre George. Ochii îi sclipeau şi un zâmbet ciudat îi flutura pe buze.

— Sahib, şopti el, vezi la copacul cela de colo capcană pe care ne-a întins-o Mamba?

George se uită mirat la trunchiul gros al tamarindului arătat de Anhu. Abia putu desluşi câteva dungi albicioase pe scoarţa copacului.

— Vrei să spui zgârieturile acelea subţiri?

— Da, sahib. E cea mai bună dovadă că Mamba s-a căţărat adesea, mai înainte, căci zgârieturile par mai vechi în vârf. Sunt încredinţat că apus acolo vreuna din capcanele lui afurisite.

— Mie nu mi-ar fi venit în minte, răspunse George. Eu aş fi trecut pe lângă ele fără să le iau în seamă, ba chiar fără să le văd. Şi-apoi nu pricep cam ce fel de capcană o fi pus acolo.

Cingalezul se uită acum cu încordare la copac şi pământul din jurul lui. Poteca, lată aci de vreo doi metri, ducea chiar pe lângă trunchi. Dea curmezişul ei erau câteva fire groase ieşite din rădăcină, care se pierdeau în desiş.

— Aci, la rădăcină trebuie să fie capcană, zise Anhu. Să fim cu băgare de seamă. Să ne ferim pe cât se poate de acest tamarind.

Crengile de sus se întindeau până deasupra capetelor lor. Camarazii se dădură înapoi speriaţi. Deşi nu se zărea nimic, îşi dădeau seama de primejdie, după cele ce văzuseră mai adineauri că născocise Mamba cu trunchiul acela subţire legat de sfoară.

Anhu se dădu şi el îndărăt. Privi în juru-i, apoi intră în desişul de pe dreapta potecii şi tăie o nuia lungă dintr-un copac. O curăţă de frunze şi avu astfel o vargă de vreo şapte metri. Căută iar şi găsi o creangă groasă, ruptă de vânt, o legă de vârful nuielei şi făcu astfel un fel de undiţă.

Se întoarse pe urmă la tamarind până în dreptul uneia din crăcile de sus, întinse nuiaua şi lăsă craca groasă să cadă după o vână a rădăcinii.

Toţi priveau cu încordare spre bolta de crengi a tamarindului, dar nimic nu se mişca. Anhu însă nu se lăsă. Ridică de câteva ori mâna şi o lăsă iar jos, din ce în ce mai repede.

Deodată se auzi un foşnet în frunziş. Camarazii pălіră, căci la nici un metru de Anhu câţiva pari groşi, ascuţiţi la vârf, căzură din copac şi se înfipseră în pământ. Din înălţimea de unde cădeau i-ar fi nimerit pe toţi şi i-ar fi ucis pe loc.

Anhu se întoarse iar spre ei şi le zise zâmbind:

— Cunosc şi eu câteva din vicleşugurile lui Mamba; am aflat multe de la poliţiştii şi vânătorii băştinaşi care l-au urmărit. În afară de asta, mi-am petrecut mare parte din vremea adolescenţei în junglă şi chiar mai târziu, după ce m-am întors din Anglia – studiile mi le-am făcut la Oxford – am rămas acelaşi vânător pătimaş. Am observat îndată zgârieturile acelea subţiri pe scoarţa copacului şi sunt încredinţat că Mamba a otrăvit şi vârfurile acestor pari.

Trase cu băgare de seamă afară unul din ei, care se înfipsese la o adâncime de vreo jumătate de metru în pământ, se uită la vârf şi-l curăţă binişor cu o crenguţă.

— Da, e otrăvit, adăugă el. Să le aruncăm mai bine undeva departe în tufiş. S-ar putea să treacă pe aici nişte vânători şi să se înţepe în vreunul din pari. După câteva zile otrava nu mai e dăunătoare.

— După cum văd, Mamba trebuie să fi pregătit capcanele cu puţin înainte de a veni noi, zise căpitanul.

Anhu se apropiă de trunchiul tamarindului şi se uită la zgârieturile de pe scoarţă.

— Acum trei zile s-a urcat în copac, spuse el cu hotărâre. Otrava îşi păstrează puterea patru zile – dacă nu plouă în vremea asta.

— Atunci a fost aici înainte de a fi făptuit crima în Colombo. Parcă ar fi bănuit că vom trece noi pe aici.

— Asta nu, dar avea de gând ca, după ce va fi furat giuvaerul, să se refugieze în pădure şi aşezase mai înainte capcanele pentru a împiedeca urmărirea. Îi era uşor să atace vreo barcă de-a pescarilor de mărgăritare care se duc în anotimpul acesta la pescuit. Numai aşa îmi lămuresc eu măsurile luate de el.

— Tot ce se poate, încuviinţă căpitanul, ba cred chiar că aşa e. Acum însă să mergem mai departe. Poate că Mamba nu ne-a mai întins şi alte curse în drum.

— Aşa cred, Sahib, zise Anhu şi porni înainte iscodind în juru-i cu ochii lui ageri.

Tot mai încet şi cu mai multă prevedere păşea el, deşi pădurea se rărea din ce în ce. George se şi mira de asta în gândul lui; aici la loc aproape deschis, unde între copaci rămânea destul loc pentru a nu mai fi nevoie să ţii poteca. Când îi spuse lui Anhu aceasta, Cingalezul răspunse:

— Sahib, nu vezi colo lângă potecă buruienile acelea? Mireasma lor ameţeşte mai întâi pe om, apoi îl omoară. Mulţi vânători şi exploratori europeni – care n-au ştiut-o – şi-au pierdut din pricina lor viaţa. Trebuie să nu ne abatem de pe potecă, să nu ne apropiem de aceste plante ale căror frunze plesnesc când le atingi numai cu piciorul.

— A, aproape ca bovistele noastre, acei bureţi rotunzi care cresc şi în Europa, zise mirat doctorul. Tare aş vrea să examinez şi eu niţel

buruiana asta.

— Dacă ai poftă să te sinucizi n-ai decât, zise Farrow cu răceală. Acum nu e timp de aşa ceva.

— Hm… ai dreptate, mormăi Bertram care, în entuziasmul său şi făcuse doi paşi în lături.

— Am auzit şi eu de ciupercile acelea, urmă tânărul Cingalez care studiase la Universitatea din Oxford. Cam acelaşi lucru se întâmplă şi cu buruienile acestea. Îndată ce te atingi de ele frunzele plesnesc şi împrăştie un miros foarte plăcut dar otrăvitor. În ţinutul mlăştinos cresc puzderie şi prea puţine poteci sunt printre ele. De aceea e şi aşa de greu să-l prindem pe Mamba, căci el cunoaşte bine ţinutul.

— Hm, perspectivele n-au ce ne încânta, după cum văd – murmură căpitanul, îngândurat.

— Într-adevăr, dar acum să tăcem, căci Mamba mai are şi alte mijloace pe care trebuie să le prindă poate auzul, zise Anhu.

Şi ca un răspuns la cuvintele lui se auzi în clipa aceea de undeva din depărtare răgetul acela care face pe orice vânător de fiare sălbatece să-i bată inima mai tare.

— Bănuisem eu, şopti el. Mamba se pricepe să umble cu panterele ca şi când ar fi nişte căprioare. Se va sluji de pantera pe care am auzit-o acum ca să ne împiedice în urmărirea lui.

— Cu neputinţă! răspunse George. Ar trebui să fie o panteră îmblânzită de el. Şi-apoi nu ne temem noi de o panteră, am ucis noi cu armele noastre chiar şi tigri.

— Îl cred pe Mamba în stare de orice, zise Anhu foarte liniştit. Fără îndoială că va asmuţi pantera împotriva noastră şi e mai greu să birui o panteră care îţi sare pe neaşteptate în spinare decât un tigru care te atacă făţiş. Sahibi, lăsaţi-mă, vă rog, să mă duc singur.

— Nu, nu, nici vorbă nu poate fi! protestă George. Mergem şi noi. Nu ne e nouă frică de o fiară sălbatecă, asta e altceva decât capcanele lui drăceşti şi buruienile acelea veninoase.

III
ÎN ŢINUTUL MLĂŞTINOS

— FIREŞTE CĂ TE ÎNSOTIM, adăugă căpitanul cu hotărâre. Dacă Mamba recurge acum la astfel de mijloace, nu mai e de temut.

Anhu ridică din umeri şi răspunse:

— Sahibi, dv. porunciţi şi eu trebuie să mă supun; nu iau însă răspunderea asupra mea. Vă atrag totuşi atenţie că Mamba e un individ foarte primejdios şi ştie cum să se slujească până şi de o panteră pentru scopurile sale.

— Aş fi curios să văd şi eu, râse George. Nu prea îmi vine să cred că a dresat pantera, deşi ni s-a mai întâmplat de astea cu tigri. Aşadar,

înainte!

Anhu, care mergea în fruntea micului convoi, se uita cu priviri cercetătoare la fiece tufă şi la pământul pe care păşea.

Pantera amuţise. Din când în când se opreau cu toţii şi ascultau cu încordare. În cele din urmă George zise în şoaptă:

— Cred că a fost o panteră pe care am deşteptat-o din somnul ei de mistuire şi şi-a văzut de drum.

Drept răspuns Anhu se opri deodată şi se uită cu luare-aminte la două tufe mari de pe laturile potecii, lată aci de vreo patru metri. Aceste tufe păreau foarte ciudate cu frunzele lor tari şi ascuţite şi ramurile lor încâlcite.

— Aşa cred tufele astea, sau le-a încâlcit într-adins Mamba astfel? şopti George Cingalezului.

— Cresc într-adevăr aşa, dar mi se pare că a mai ajutat şi o mână omenească, răspunse Anhu. Cui siguranţă că locul acesta e foarte primejdios şi aş vrea să-l trec mai întâi eu.

— Pentru nimic în lume! Mergem şi noi. Ar fi o laşitate din partea noastră. Înainte, Anhu, pierdem numai timpul degeaba cu şovăiala asta.

— Trebuie să chibzuiesc mai întâi ce va fi pus la cale Mamba. Cred că e ceva în legătură cu pantera, răspunse calm Cingalezul.

Anhu păşi mai departe clătinând capul. Nu pricepea cam ce fel ce capcană îl aşteaptă. Camarazii îl urmau cu revolverele în mână.

Deodată se auzi un râs batjocoritor, o bucată mare din tufă sări în aer şi din deschizătura întunecoasă săriră două pantere pe potecă.

Cele două fiare rămaseră câteva clipe locului orbite de lumina soarelui, apoi, când hohotul se auzi pentru a doua oară, detunară împuşcăturile camarazilor.

Fiindcă totul se întâmplase pe neaşteptate, n-avuseseră timp să se înţeleagă între ei care cum să tragă, aşa că mai toate gloanţele le descărcară în pantera care le venea mai aproape. Cea de a doua, de parte bărbătească, deci mult mai mare, fusese nimerită doar de un glonţ al lui George. Deoarece însă acesta nu ochise destul de bine în graba lui, glonţul nimerise în gât în loc să nimerească în capul fiarei.

Cealaltă panteră se rostogoli horcăind înfiorător la pământ, pe când ceastălaltă se năpusti cu un răget grozav la George. Fiara văzuse bine cine o rănise.

George descărcă fulgerător iar un glonţ dea dreptul în faţa panterei, apoi sări în lături, căci fiara se şi ridicase pe picioarele dinapoi ca să-l doboare cu laba la pământ.

Totuşi, nu s-ar fi putut salva de furia ei dacă nu era acolo Cingalezul. Cu stânga apucă pantera de ceafă, iar cu dreapta îi împlântă pumnalul tocmai în dreptul inimii. Apoi, cu o putere pe care nu i-ar fi bănuit-o nimeni, zvârli în tufiş trupul fiarei ce se mai zbătea

încă.

— Stai! strigă el lui Petre văzându-l că vrea să intre în tufiş. Nu faceţi vreo nesocotinţă. Mamba trebuie să o fi luat la fugă dar e de aşteptat că şi-a asigurat retragerea prin cine ştie ce capcană. Acum însă cred că îl vom ajunge în curând.

George veni la Cingalez şi îi strânse mâna zicând:

— Îţi mulţumesc, Anhu. Mi-ai salvat viaţa. Mărturisesc că la un astfel de vicleşug nu m-aş fi aşteptat. A aşezat în tufiş o cuşcă a cărei uşă a deschis-o în clipa când treceam noi pe aici.

Într-adevăr, Mamba întocmise o cuşcă din crăcile tari ale bambusului pe care le împletise astfel ca să nu se vadă din afară. Uşa mai ales, era făcută cu măiestrie şi cu desăvârşire acoperită de frunzişul verde.

— Frunzele acestea sunt de la natură tari ca pielea, îl lămuri Anhu pe George şi nu îşi schimbă culoarea nici nu vestejesc multă vreme, chiar după ce ramurile au fost tăiate din trunchiuri. Mamba ţinea probabil panterele de câtva timp închise în cuşcă şi le aducea din când în când hrana. Uite colo nişte oase. A fost pentru ultima oară aici acum două zile, de aceea erau şi atât de flămânde fiarele. Dar să mergem. Trebuie să ne luăm după urmele lui Mamba.

Cu mare băgare de seamă porni Anhu să ocolească tufa. Deodată sări îndărăt; pumnalul sclipi când îl ridică şi-l repezi cu toată puterea la pământ lângă el. Şuieratul ciudat care se auzise fu curmat brusc şi trupul unei cobre uriaşe care ţâşnise pe jumătate dintre tufe începu să se zvârcolească în ţărână. Pumnalul Cingalezului i se înfipsese în cap.

— Sfinte Dumnezeule! murmură doctorul. Îmi vine să cred că nemernicul acela a îmblânzit şarpele şi l-a dresat astfel ca să muşte pe orice străin. E într-adevăr de o mărime cum rare ori am văzut. Mă tem că la muşcătura lui nici chiar serul meu n-ar fi folosit prea mult.

Anhu urmărise cu încordare zvârcolirile şarpelui care slăbeau din ce în ce, apoi, după ce îi puse călcâiul în ceafă, trase pumnalul afară şi-l înfipse de câteva ori în pământ ca să şteargă otrava de pe tăiş. Zâmbi şi porni mai departe.

Îndărătul tufei era o potecă. Aceasta ducea spre răsărit, şerpuind deasemenea prin desiş. Cingalezul păşea cu mare băgare de seamă, astfel că micul convoi înainta foarte încet, cu toată nerăbdarea camarazilor.

Poteca se îngusta din ce în ce. Deodată Anhu se opri şi zise turburat:

— Sahibi, luaţi seama şi nu vă abateţi cu un pas de pe potecă. Buruienile acelea cu floarea liliachie; la atingerea lor iese otrava aceea grozavă.

— Foarte interesant, murmură doctorul şi se aplecă asupra uneia din ele. Miroase foarte frumos a verbină. Să ţinem minte mirosul,

poate nimerim odată prin întuneric într-un câmp cu flori de acestea. Rău îmi pare că nu pot lua o crenguţă ca s-o examinez mai de aproape.

— Zău doctore, că nu te-nţeleg. De asta ne arde nouă acum? făcu Farrow cu ciudă.

— Lasă căpitane, că prea eşti şi dumneata de tot.... bodogăni Bertram, pe care Petre îl împinse aproape cu de-a sila încolo.

Anhu devenea din ce în ce mai prevăzător căci tufele erau tot mai dese. În schimb copacii se răreau, drumul părea mai moale şi mai jilav, iar aerul ceţos şi apăsător. Anhu se opri şi zise:

— Sahibi, am ajuns la mlaştini. Abia acum încep adevăratele primejdii, căci acum nu ne mai ameninţă numai Mamba ci şi nămolul, şerpii şi crocodilii. Vă rog ţineţi-vă după mine, priviţi cu luare-aminte în jurul dv. deoarece s-ar putea ca Mamba să se fi ascuns în vreo tufă sau să ne fi pus aici o capcană. Eu voi fi, fireşte, cu ochii-n patru, totuşi mi se poate întâmpla să scap ceva din vedere.

Dacă Anhu vorbea astfel, tocmai el despre care s-ar fi zis că vede şi aude tot, primejdia trebuie să fi fost cu atât mai mare. George mergea imediat îndărătul lui şi iscodea cu încordare în juru-i şi el fu acela care îşi salvă poate de la moarte camarazii.

Zări la una din tufe o mişcare uşoară ce scăpase Cingalezului şi care îi dădu de bănuit. Fără să stea mult la gânduri ridică revolverul şi descărcă un glonţ în tufă. Se auzi un urlet de durere urmat de un pârâit de crengi. George se repezi într-acolo fără să ţie seamă de primejdie şi de strigătele de prevenire ale celorlalţi şi când ieşi din tufiş îl zări pe uriaşul negru înaintând şchiopătând spre un desiş.

— Stai! răcni George şi apăsă pe trăgaci.

Ochise bine căci glonţul atinse urechea dreaptă a fugarului, care cu un urlet de furie se întoarse, cu gând să se năpustească asupra lui. Văzând însă ţeava revolverului şi chipul hotărât al tânărului se opri în loc. În aceeaşi clipă sosiră şi camarazii.

— Mâinile sus! îi porunci George cu glas tunător.

Negrul ridică braţele lui puternice în aer. Ca o panteră se repezi acum la Anhu la uriaş. Scosese din buzunar o sfoară subţire din fire de rolang împletit. Aruncă un laţ peste mâinile negrului şi-l strânse bine. După câteva zvârcoliri zadarnice Mamba fu pus cu botul pe labe.

— Uf! răsuflă căpitanul uşurat. Acum să ne lămurească Mamba de ce ţine numaidecât să pună mâna pe şarpele acela de aur.

Negrul îi aruncă o privire de mânie dar tăcu.

Atunci Anhu zise foarte liniştit:

— Să ne odihnim niţel aici Sahibi, în vremea asta o să-l iau eu pe Mamba la cercetări. Ştie că nu se poate aştepta la cruţare din partea mea deoarece a ucis pe tata. Mai ştie că am destule mijloace să fac să vorbească până şi pe cei mai îndărătnici. Dv. aşezaţi-vă jos şi eu o să-l

întreb.

Camarazii se cam codiră. Erau, fireşte, nerăbdători să afle taina giuvaerului, totuşi n-ar fi îngăduit ca Anhu să supună pe negru la chinuri în faţa lor.

Cingalezul se dădu în spatele lui Mamba şi-l izbi pe neaşteptate cu atâta putere îndărătul genunchiului încât uriaşul negru se poticni şi scoase un urlet de durere. Pesemne că împuşcătura din picior îl făcuse să sufere cumplit.

Anhu scoase apoi pumnalul de la brâu şi făcu un semn liniştitor camarazilor care vrură să se ridice indignaţi; se aplecă peste Mamba şi îi spuse ceva în şoaptă.

Chipul negrului se schimonosi de groază. Trebuie să fi fost ceva înspăimântător ce auzise şi ştia bine că Cingalezul nu ameninţă în vânt ci se ţine de cuvânt. Anhu lipi vârful pumnalului său de ţeasta negrului, ceea ce îl făcu pe acesta să răcnească:

— Masseri, nu-l lăsaţi pe Anhu să mă chinuiască… Spun tot… Şarpele de aur înseamnă în ţara mea Puterea. Cine îl are devine căpetenie şi e stăpân peste vrăjitori. Era hărăzit zeului nostru. A fost furat de un hoţ pe care l-am urmărit până la Singapore unde am aflat că a fost vândut lui Radhi, tatăl lui Anhu, căruia i-a dezvăluit în acelaşi timp taina şarpelui. L-am urmărit atunci pe Radhi până la Ceylon, în Colombo a trebuit să mă dedau la spargeri ca să am ce mânca; fiindcă Radhi pusese bună pază în jurul casei ca să nu pot ajunge la şarpe. Când, în sfârşit, am dat ochii cu el, mi-a spus râzând batjocoritor că v-a vândut vouă giuvaerul şi că voi îl veţi duce înapoi de unde a fost furat.

Atunci l-am ucis pe Radhi şi vroiam să vă urmăresc, căci aflasem în Trinkomali, pe coasta de răsărit, că vă duceţi la miazănoapte.

— Aşadar, pentru un fleac ca ăsta ai fost în stare să omori un om? zise cu asprime căpitanul. Trebuie să-ţi iei pedeapsa pentru nelegiuirea ta. Te vom duce la Colombo ca să fii judecat.

— Masseri, făcu Mamba, cu o sclipire de bucurie în ochi, mă voi apăra în faţa judecătorilor şi dacă totuşi voi fi osândit, o să trimit Mamba de aur unui neam de-al meu. Trebuie însă să mi-l daţi îndărăt.

— Dar am dat bani pe el, se împotrivi George. Şi-apoi de unde ştiu eu dacă este adevărat că a fost furat? Asta poate s-o spună oricine. Să ne întoarcem mai bine la Colombo şi să-l predăm autorităţilor; să hotărască ele ce pedeapsă i se cuvine Negrului.

Anhu păşi înainte şi zise cu mânie:

— Cum? Vreţi să predaţi autorităţilor pe acest ticălos, ucigaşul tatălui meu? Vă îndrugă cine ştie ce minciuni, va fi osândit la o pedeapsă uşoară sau deloc şi tata să rămână nerăzbunat?

— Nu putem însă îngădui ca să omori un prizonier, răspunse căpitanul, fără să se turbure. În afară de asta Mamba va trebui să

spună amănuntele asupra acestui şarpe de aur, unde e ţara lui şi cui să se dea şarpele care te face atotstăpânitor.

Anhu însă părea din ce în ce mai agitat şi rugă pe Farrow să-l lase pe negru în seama lui iar el să se înapoieze la submarin unde va veni şi el pe urmă să le spună ce a mai aflat de la Mamba.

Câteva momente se ciorovăiră ei aşa, pe urmă George se ridică şi strigă:

— Eu l-am prins pe Mamba, deci mie mi se cuvine să….

Îşi rupse deodată vorba şi rămase cu ochii zgâiţi la locul unde stătuse înainte Negrul. Nu mai văzu aici decât sforile cu care fusese legat, care zăceau rupte pe jos. Mamba se folosise de faptul că, pe când se ciorovăiau ei nu se uitaseră la el şi îşi rupsese legăturile, apoi dispăruse pe nesimţite.

— Pe acolo a fugit… s-a târât în tufiş. Uite nişte crengi îndoite, zise George. Dar degeaba, de scăpat nu ne mai poate scăpa, rana din picior îl va împiedeca la fugă. Şi-apoi n-are nici timp nici poftă să ne mai întindă vreo cursă.

— Cursele şi le-a pus el dinainte, răspunse cu hotărâre Anhu. Va trebui să fim cu şi mai mare băgare de seamă, deoarece cred cu ne apropiem de ascunzătoare lui. Dacă apucă s-ajungă acolo nu ştiu zău cum îl mai putem scoate de acolo. Mamba ăsta are inteligenţa unui nebun şi îşi va fi apărând bârlogul într-un chip grozav. Norocul nostru ar fi ca rana să-l împiedice de-a ajunge până acolo.

— Atunci să pornim, îl zori George. Să sfârşim mai repede căci a trecut de mult de amiază şi, drept să vă spun, nu mai pot de foame.

— De, s-ar putea să mâncăm tocmai mâine la prânz, zise Anhu zâmbind. Chiar dacă reuşim să-l zărim pe Mamba, în mână tot nu-l avem încă. Va trebui probabil să petrecem noaptea pe întuneric, fiindcă Mamba se pricepe bine să dea târcoale în jurul focurilor de lagăr şi să ucidă oamenii prin ţevi de suflat otravă… Am văzut chiar eu cum a omorât cu această armă grozavă a lui cerbi şi alte sălbăticiuni. Când le-am povestit asta poliţiştilor care îl urmăreau, n-au mai cutezat s-aprindă foc peste noapte.

— Foarte plăcut pentru noi, n-am ce zice. O să ne pişte ţânţarii cât or vrea şi te pomeneşti că m-aleg cu cele friguri tropicale, făcu George necăjit.

— Nu, Sahib, cunosc o buruiană al cărei suc alungă ţânţarii, răspunse Anhu, dar acum să mergem.

Porniră pe urmele fugarului. Trecură tufa pe unde dispăruse el şi dădură iar de o potecă îngustă din mijlocul unui câmp de plante otrăvitoare. Dar Mamba nu se zărea nicăieri, îi fuseseră deajuns cele câteva minute ca să le-o ia cu mult înainte. În afară de asta, câteva tufe dese le oprea vederea.

Anhu luase iarăşi conducerea micului convoi. Se strecura cu dibăcie

pe potecă, iscodind cu privirea în juru-i, fără însă să se uite unde călca. Aceasta era cât p-aci să-i fie pieirea.

Scoase deodată un ţipăt de spaimă şi se poticni. George avu prezenţa de spirit şi-l smuci îndărăt, în timp ce el însuşi se aruncă înapoi. Se izbi de tatăl său care îi făcu zid din pieptul său.

Anhu se întoarse încet; era pământiu la faţă şi se uită cu ochi lucitori la George. Apoi îi zise cu glas sugrumat de emoţie:

— Sahib, acum eu îţi datorez d-tale viaţa. M-ai salvat de la o moarte grozavă, mai grozavă decât de a fi sfâşiat de ghearele unei pantere flămânde. Mamba a tăiat poteca şi nămolul s-a revărsat până aici. Şi apucasem chiar să intru cu un picior în el. Fără d-ta eram pierdut, căci nămolul îşi trage victimele în adânc fără ca ele să i se poată împotrivi. Sahib, dacă nu erai d-ta eu n-aş mai fi acum în viaţă.

— Ei, atunci suntem chit! râse George, mulţumit. Să ne grăbim însă, altminteri ne scapă într-adevăr nemernicul acela de Mamba. Dar unde să ducă oare poteca aceasta?

Abia acum văzu el cu spaimă aproape de picioarele Cingalezului un lichid verzui şi gros. Nămolul ieşise deasupra stratului subţire de ierburi pe care era să păşească Anhu şi George îşi dădu seamă de primejdia în care plutise călăuza lor. Deodată nămolul începu să clocotească în valuri şi o căpăţână grozavă apăru din mocirla verzuie.

Căpăţâna căscă un bot enorm cu nişte colţi ca de ferestrău. De trei ori detună revolverul lui George în botul deschis al crocodilului până se lăsă afund, izbind puternic cu coada în nămolul care împroşcă până departe.

— Zău că nu mi-aş fi închipuit să se aţie vreun crocodil pe aici, zise el, palid.

— Ba se găsesc chiar cu sutele, răspunse Anhu zâmbind. Când încep ploile şi mlaştina se preschimbă într-un lac întins, se trezesc din amorţeală şi ies la iveală. Se apropie timpul şi pesemne că eu am turburat nămolul, deşteptând astfel crocodilul din somn. După cum vezi Sahib, sunt pe aici primejdii pe care nimeni nu le bănuieşte.

— Aşa mi se pare şi mie. Tare mă tem că ne aşteaptă surprize despre care nici n-am visat.

— Probabil, ah, uite că poteca duce spre nord. Într-acolo s-o fi luat şi Mamba.

Poteca descoperită de Anhu făcea un cot ascuţit, era foarte îngustă şi acoperită aproape de tufe dese din ierburile acelea, otrăvicioase, aşa că un pas greşit al unuia din camarazi i-ar fi adus moartea. Trebuiau deci să fie cu mare băgare de seamă.

Doctorul făcu observaţia că până şi animalele le ocoleau, căci nu se vedea nici măcar un şarpe sau o şopârlă, ba nici chiar vreo gânganie cât de mică. S-ar fi zis că se fereau ca să se apropie de aceste plante atât de frumos mirositoare dar a căror atingere însemna moartea

pentru orice vietate.

— Mai că-mi vine să cred că Mamba şi-a croit poteca prin câmpul acesta al morţii, zise George în şoaptă lui Anhu. Buruienile par să fi fost scoase din rădăcină.

— Am băgat şi eu de seamă, mi se pare însă ceva cu neputinţă, răspunse Cingalezul. Ori că otrava nu are nici o influenţă asupra lui, ori ştie un mijloc care îl fereşte de ea. Poate că există şi în ţara lui astfel de plante şi cunoaşte o contraotravă.

— Atunci mă mir că nu o cunoşti şi d-ta, spuse George, într-adevăr mirat, căci îl vedea pe Anhu atotştiutor.

— Foarte măgulitor pentru mine, dar trebuie să mărturisesc că nu m-am îndeletnicit până acum cu asta. O voi face însă mai târziu deoarece ţinutul acesta mlăştinos e un adevărat rai pentru vânător şi aş putea avea mai mult spor la vânat dacă n-ar trebui să mă feresc de plantele astea primejdioase.

Convorbirea le fu întreruptă de un lătrat înfuriat care se auzi venind de la oarecare distanţă.

— Ce-a fost asta? întrebă George, după ce ascultară câtva timp, fără însă ca lătratul să se repete.

— A răgit un crocodil, răspunse Anhu. Aş putea susţine că Mamba, în fuga lui, l-a deşteptat din somn sau l-a întărâtat cu ceva. Acum târâtoarea va sta la pândă aşteptând o nouă victimă – şi aceasta aş fi eu, dacă n-aş fi prevenit.

— Dumnezeule, din ce în ce mai rău! oftă George. Parcă n-am urmări un om ci un duh rău care are puteri neţărmurite.

— Aşa şi e, Sahib, zise Anhu grav… acest Mamba îmi pare din ce în ce mai mult un demon, nu om. Oricât de caraghios e pentru mine, om cult şi luminat la minte, acest gând nu-l pot înlătura. Mamba pare să fie, mai bine zis, posedat de un duh rău.

— Ei, aşa mai merge, râse George. Dar lasă, o să i-l scoatem noi în cele din urmă. Răgetul crocodilului părea să vină mai de departe, deci Mamba ne-a luat-o cam multişor înainte.

— Zgomotele sunt înăbuşite de tufele dese de dinaintea noastră. După ce vom trece de brâul acela de tufe, dăm de tufişul mlăştinos şi în mijlocul lui trebuie să-şi fi făcut Mamba ascunzătoarea.

— Să ne grăbim, poate îl mai ajungem la câmp deschis şi fii sigur că nu mai scapă el de glonţul meu. N-am de gând, fireşte, să-l omor, ci să-l împiedec de a ajunge la bârlog.

IV
GEORGE ÎN MARE PRIMEJDIE

GÂNDUL CĂ ÎN CURÂND va pune mâna pe duşmanul său neîmpăcat, îl însufleţi pe Anhu.

Poteca se îngusta tot mai mult şi la un moment George trase o spaimă grozavă crezând că a atins una din buruienile acelea grozave. Se temea în acelaşi timp ca vreunul din camarazi să nu calce pe vreuna din ele, dar nu cuteza să se uite îndărăt de frică să nu-i alunece piciorul şi să facă un pas greşit.

După un sfert de ceas îndrăzneţii camarazi ajunseră la cele din urmă tufe pe care Anhu le trecu cu o deosebită atenţie. Apoi, înaintea lor se întindea oglinda smârcului din care se ridica o ceaţă uşoară. Soarele ardea cumplit şi aerul fierbinte era înăbuşitor.

Cingalezul îşi tăiase dintr-o tufă o cracă mai groasă pe care o curăţă de frunze şi-şi făcu din ea un ciomag cu care pipăia pământul din faţa lui, înainte de a pune piciorul pe el.

Poteca se desluşea binişor, dar Anhu se temea ca Mamba să nu fi aşezat şi aci o capcană sau să o fi distrus după trecerea lui, pentru a tăia calea urmăritorilor.

Deodată se opri şi rupse câteva buruieni din cele ce creşteau la marginea potecii, dădu fiecăruia câte una şi zise:

— Sahibi, când se va înnopta şi încep să vină ţânţarii, ungeţi-vă pe faţă şi pe mâini cu sucul acestor buruieni şi veţi fi feriţi de înţepăturile lor.

— Cum adică, eşti de părere că nu vom ajunge până atunci la ascunzătoarea lui Mamba? întrebă căpitanul Farrow. Tocmai văd nişte picături de sânge, dovadă că rana pe care i-a făcut-o glonţul lui George e destul de serioasă şi-l împiedecă întrucâtva la mers.

— Mamba e om tare, nici chiar o rană gravă nu-l va opri din cale. Deşi nu era cu mult înaintea noastră, totuşi nu se zăreşte nicăieri. Drept e că ne opreşte întrucâtva vederea, dar trebuie să fie la peste şase sute de metri, căci altminteri l-am vedea.

Anhu însă nu se clinti ci privi cu încordare în juru-i. Părea foarte îngrijorat. În cele din urmă şopti:

— Crocodilul pe care l-am auzit mai adineauri trebuie să fie pe undeva pe aproape. Aici trăiesc cele mai primejdioase din aceste târâtoare şi sunt încredinţat că monstrul pândeşte ca să mă înhaţe când îi va veni la îndemână.

— Lasă că nu-i dăm noi răgaz. Gloanţele noastre nimeresc în plin.

— Ştiu, s-ar putea însă să mă înşface de pe poteca îngustă încă înainte de aprinde dv. de veste. Nu că mă tem de moarte, dar nu vreau să mor înainte de a fi răzbunat pe tata... Şi-apoi v-ar fi foarte greu dv. să vă întoarceţi la ţărm fără ajutorul meu. De aceea voi căuta să mă feresc pe cât se poate de primejdii şi nici să-l las pe Mamba să-mi scape, deoarece dv. singurii n-aţi fi în stare să-i găsiţi ascunzătoarea.

— Vezi că la asta nu m-am gândit, răspunse George. Ceea ce vreau însă mai întâi de toate e să nu ţi se întâmple d-tale ceva şi te-aş ruga să mă laşi pe mine s-o iau înainte până ce vom trece de locul

primejdios.

— Pentru nimic în lume! Interesul care mă mână pe mine e mult mai mare ca al dv., am doar o răfuială cu Mamba şi nu vreau să renunţ la ea.

Zicând acestea Anhu porni mai departe. Cei patru camarazi ţineau revolverele pregătite, doctorul cu George pe partea dreaptă a potecii, iar căpitanul cu Petre pe stânga ei. Rânduiţi astfel puteau trage îndată asupra crocodilului, din care parte s-ar ivi el.

Se şi întâmplă aşa, dar cu totul altfel decât se aşteptau ei. Anhu tocmai trecuse de o ridicătură mică acoperită cu muşchi de nămol şi când George se afla în dreptul ei, iscodind cu privirea înainte, moviliţa începu să se mişte, un bot imens se căscă la picioarele lui – ridicătura aceea era nasul crocodilului uriaş – apoi târâtoarea se năpusti spre George. Deşi viteazul tânăr descărcă fulgerător un glonţ în botul căscat al crocodilului, deşi doctorul trase şi el de câteva ori glonţ după glonţ şi arma lui Petre detună aproape în aceeaşi clipă, atacul dihaniei fusese atât de năprasnic că George, care mai apucă să descarce două gloanţe în ţeasta târâtoarei, se poticni şi simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

Neînduratorul nămol îl înhăţase şi, cu o iuţeală care făcu să i se oprească inima în loc, îl trăgea în adânc.

Camarazii nu-i puteau veni deocamdată în ajutor, trebuind să se ferească de izbiturile coadei grozavei dihănii al cărui trup zăcea pe jumătate dea curmezişul potecii şi care i-ar fi azvârlit şi pe ei în smârc. George văzu cu groază că botul crocodilului nu mai era decât la câţiva centimetri de el şi că nimeni şi nimic nu l-ar mai putea salva. În disperarea lui se încleştă cu mâinile de malul vârtos al mlaştinii.

Deodată simţi pe mâna stângă o atingere uşoară. Ridică ochii şi văzu că Anhu, care se apropiase pe cât era cu putinţă, îi întinsese băţul de care se slujise pentru a pipăi drumul. George se apucă mai întâi cu stânga de el, prinse cu dinţii revolverul pe care îl ţinea încă în dreapta şi se încleştă cu amândouă mâinile de băţ.

Cu o putere de neînchipuit, dar şi cu mare băgare de seamă, Anhu începu să-l tragă pe tânăr afară. În acelaşi timp trebuia să sănţepenească şi el bine în picioare şi să-şi schimba mereu locul pentru a nu aluneca de pe potecă.

În sfârşit George ieşi pe mal şi întinse mişcat mâna Cingalezului.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule Anhu, îi zise el. Dacă nu erai d-ta, înfiorătoare soartă mă aştepta…

— Te rog, Sahib, nu mai îmi spune domnule. Aici, în patria mea, nu sunt decât Anhu. Cât pentru soarta care te aştepta, aş fi avut-o şi eu tot atât de înfiorătoare, căci singur nu m-aş fi putut apăra de această dihanie grozavă.

— Totuşi îţi voi fi veşnic recunoscător. Au fost momente când

înfiorătorul nămol ameninţa să mă înghită, momente pe care n-aş vrea să le mai trăiesc vreodată. A, văd că dihania a murit, a cum să ne gândim cum am putea merge mai departe. Camarazii vor trebui să păşească peste leşul ei.

Aşa şi făcură. Deşi crocodilul nu mai dădea semne de viaţă, se înfiorară când păşiră pe spinarea lui. Parcă şi Petre, care fu cel urmă, aruncă o privire îndărăt şi mormăi:

— Asta e dracu' nu altceva. Mai mare spaimă ca aia când am văzut dihania gata să-l înhaţe pe domnul George al nostru n-am tras de când sunt. Zău că n-aş vrea să mai trec prin ce-am trecut.

— Noroc că totul s-a sfârşit cu bine, zise George, care îşi recăpătase voia bună obişnuită. Dar fie că frumoşi suntem!

Se privea râzând. Era plin de noroi, până în gât. Camarazii erau şi ei stropiţi din cap până în picioare. Nu aveau însă acum timp să se gândească la asta.

Toată întâmplarea nu ţinuse mai mult de zece minute, dar fusese deajuns ca Mamba să le-o fi luat cu mult înainte. Fiecare clipă câştigată de el îngreuna sarcina urmăritorilor căci negrul va şti să-şi pună la adăpost ascunzătoarea prin noii capcane, de aceea Anhu o luă mai repejor, pipăind însă cu băţul poteca, înainte de a face un pas.

Pentru camarazi drumul devenea din ce în ce mai anevoios: pe lângă aerul apăsător şi căldura care domnea acolo, îi chinuia acum şi foamea căci nu mâncaseră nimic în ziua aceea, afară de o ceaşcă de cafea pe care o băuseră înainte de plecare.

Deodată Anhu se opri în loc şi zise, arătând cu mâna:

— Colo se vede o insulă de tufe în mijlocul smârcului. Trebuie să fie bârlogul lui Mamba. Bănuiesc că ne-a şi zărit, altminteri v-aş fi făcut propunerea s-aşteptăm aici până se va întuneca. Aşa însă sunt de părere să mergem mai departe, poate că e chiar mai bine să cercetăm tufişurile la lumina zilei şi să găsim astfel capcanele pe care nu încape îndoiala că ni le va fi întins.

— Oare să n-aibă Mamba vreo armă de foc? întrebă George. I-ar fi lesne să tragă în noi când ne vom apropia de locul lui de refugiu.

— Mamba nu se slujeşte decât de cuţit şi ţevi de suflat, răspunse Anhu. Nu cred să aibă alte arme, altminteri le-ar fi folosit până acum împotriva noastră. Totuşi trebuie să fim foarte prevăzători când ne vom apropia de cele dintâi tufe căci ţeava lui de suflat împroaşcă otrava până departe şi nu face zgomot. A, uite, pare-mi-se o urmă de-a lui!

Pe potecă se vedeau întipărituri ciudate în formă de semicerc. Cingalezul le examină cu încordare, apoi zise triumfător:

— Ticălosul trebuie să fie destul de grav rănit. Se cunoaşte aici desluşit că a căzut în genunchi şi s-a sprijinit în pumni. Văd şi câteva picături de sânge. Cred că a zăcut chiar câtva timp pe pământ înainte

de a se putea ridica de jos, altminteri întipăriturile n-ar fi atât de adânci şi desluşite. Poate avem noroc şi nu-l vor mai sluji puterile să pună vreo nouă drăcovenie la cale.

Gândul acesta învioră repede pe camarazi. Însuşi Anhu păşea acum mai repede, nu uita însă să pipăie mereu cu băţul poteca la fiece pas. Prevederea lui îi prinse bine căci deodată se opri atât de brusc, că George, care venea imediat după el, se ciocni de cei ce erau în urma lui. Băţul Cingalezului nimeri în nămol şi un pas să mai fi făcut era pierdut. Păli niţel, apoi zise:

— Tot e mai bine să fie omul prevăzător. Poteca face aici un cot ascuţit îndărătul căruia trebuie să fie o groapă adâncă de nămol. Cred că Mamba a tăiat într-adins poteca şi a acoperit groapa cu muşchi. Mare ticălos!

Ocoliră groapa şi merseră mai departe. După vreun ceas de drum camarazii se aflau la vreo şaizeci de metri de tufe.

Anhu se oprise iar şi privea cu încordare marginea brâului de verdeaţă. Fireşte că şi camarazii se uitau cu tot atâta încordare, dar ochii lor ageri nu văzură nimic ce le-ar fi putut da de bănuit. Totuşi Anhu spuse în şoaptă:

— Cred că zace colo lângă tufa aceea cu frunza mare roşcată. S-ar putea însă să mă înşel şi să nu fie decât un trunchi uscat de copac sau un crocodil. Vedeţi trupul acela negricios, Sahibi?

Acum zăriră George şi Petre, care aveau vederea cea mai bună, ceva nemişcat lângă tufă.

— A, uite, că s-a mişcat, strigă Petre. Să ştiţi că el e. Socot că n-avem de ce ne teme. Cum o duce ţeava la gură, îl vedem de aici şi îi trântesc un glonţ în cap.

— De un lucru mă mir: ce îl face să se arate aşa, făţiş? zise Anhu. Oare n-o fi iar vreun vicleşug la mijloc? Dv. Sahibi, nu slăbiţi din ochi mogâldeaţa aia, căci s-ar putea să fie un crocodil; eu o să supraveghez poteca.

Păşiră cu băgare de seamă mai departe.

Deodată George exclamă agitat:

— Mamba e şi pare grav rănit. Zace cu faţa în jos şi cu capul peste braţele încrucişate. Pesemne că a leşinat. Cred că nu mai poate fi vorba de vreo primejdie pentru noi.

— Dimpotrivă sunt aproape sigur că se preface numai, răspunse Anhu. E iar vreun vicleşug de-al lui ca să ne atragă într-o cursă.

Mai erau vreo treizeci de metri până la brâul de tufe. Anhu păşea cu mai mare băgare de seamă ca oricând.

Încă douăzeci de metri. Încordarea tuturor era la culme; să fie Mamba mort, grav rănit sau se prefăcea numai? Acestea erau întrebările pe care şi le puneau.

Deodată mogâldeaţa se mişcă. Braţele se ridicară brusc în sus şi cu

o iuţeală fulgerătoare, Mamba duse ţeava la gură.

— La pământ! răcni Anhu trântindu-se jos pe potecă.

George însă mai descărcă un glonţ în vicleanul negru înainte de a se apleca. În aceeaşi clipă simţi o izbitură uşoară în cingătoarea de piele; vru s-o apuce dar îşi trase îngrozit arma îndărăt căci o ţeapă ascuţită de o culoare gălbuie, se înfipsese în cataramă.

Nu cuteză s-apuce ţeapa, neştiind cu ce fel de otravă avea de-a face. Că era otrăvită nu mai încăpea îndoială şi poate că otrava pătrundea prin piele îndată ce te atingeai de ea.

Aruncă o privire înspre locul unde stătuse Mamba, dar negrul dispăruse. Nu putea să ştie dacă George fusese nimerit sau nu, Petre însă strigă înfuriat:

— O astfel de ticăloşie nici nu e de închipuit. Nemernicul a pierit atât de repede că n-am avut timp să trag, dar am văzut eu bine, domnule George, că glonţul d-tale la nimerit în umărul drept. Cred că acum îi ajunge şi ne putem vedea de drum.

— Bulgărele de otravă s-a înfipt în cingătoare, zise George.

Anhu se apropie în grabă şi când văzu ţeapa păli.

— L-ai atins, Sahib? întrebă el cu spaimă.

— Nu. Mă temeam că otrava ar putea pătrunde în piele.

— Aşa şi e, e cea mai grozavă din câte cunosc. Ai avut într-adevăr mare noroc, Sahib, că n-ai fost nimerit, căci n-ar mai fi fost scăpare pentru d-ta.

— Bine că nu s-a întâmplat aşa, râse George. Dar acum să îndepărtăm ţeapa, altminteri te pomeneşti că mă ating din nebăgare de seamă de ea.

Vru să dea jos cu patul revolverului ţeapa, Anhu însă îi strigă speriat:

— Nu, nu, nu aşa! Otrava rămâne lipită de lemn şi primejdia e tot atât de mare. O s-o îndepărtez eu cu băţul pe urmă să curăţăm cureaua ca să nu rămână nici cea mai mică urmă pe ea.

Anhu dădu jos cu vârful băţului ţeapa apoi frecă bine locul, tot înmuind băţul în apa smârcului până ce socoti că e deajuns. În cele din urmă zise:

— Aşa cred că am înlăturat deocamdată primejdia. Când vom sfârşi cu Mamba, va trebui să mai spălăm odată bine brâul. Nici nu vă închipuiţi ce grozavă e otrava aceasta.

— Să ne grăbim, îl zori Petre, care îşi pierduse răbdarea. Am văzut desluşit că Mamba a fost rănit în umăr de domnul George.

— Cu atât mai mult trebuie să fim prevăzători, zise Anhu calm, căci adevărata primejdie abia acum începe. Te rog, Sahib – se adresă ei lui George – rămâi niţel înapoi şi ia bine seama cât timp voi cerceta eu tufele.

V
TAINA LUI MAMBA

ANHU SE APROPIE BINIŞOR de brâul de verdeaţă. Se opri la un pas de el şi se uită cu încordare în juru-i. George nu slăbea nici el din ochi tufele; era cu putinţă ca glonţul să nu fi rănit chiar atât de grav pe negru şi acesta să se slujească iar de ţeava lui grozavă.

Dar nimic nu se mişca şi o tăcere adâncă domnea pe insula aceasta de verdeaţă din mijlocul mlaştinii. Anhu clătină de câteva ori capul şi zise în cele din urmă:

— Nu găsesc nimic. Eram aproape sigur că spinii mărăcinilor sunt otrăviţi sau ca Mamba să fi pus aici o capcană în cele grozave de-ale sale, dar nu se vede nimic. Trebuie să cutez.

Şi, înainte ca George să-l poată opri, păşi în tufiş. Viteazul tânăr îl urmă îndată ca să-i sară în ajutor dacă va fi nevoie, chiar dacă şi-ar primejdui el însuşi viaţa. Cingalezul îl scăpase de la moarte şi îi era dator recunoştinţă.

Dar spre marea lor mirare trecură nevătămaţi prin cel dintâi brâu de verdeaţă. Tufele erau foarte dese şi împrejmuiau aproape în cerc insula de pământ vârtos din mijlocul smârcului. Iată-i acum înaintea unui loc liber lat de vreo treizeci de metri, care se întindea deasemenea în acelaşi fel.

În faţa lor era inima insulei acoperită cu tufe şi copaci uriaşi.

— Minunată ascunzătoare, zise căpitanul Farrow. Dacă Mamba nu e cu desăvârşire istovit, i-ar fi lesne să se apere şi să ne căşuneze nouă pierderi simţitoare. Cred şi eu că poliţiştii n-au îndrăznit să-l urmărească până aici.

— Chiar rănit şi slăbit, Mamba va mai fi avut destulă putere să pună în funcţiune capcanele pe care le va fi întins mai de mult aici, răspunse Anhu. Trebuie negreşit să le găsesc şi să le înlătur.

Cingalezul tăia o nuia de vreo câţiva metri lungime şi o vârî într-o spărtură destul de mare dintre două tufe dese. Deodată două trunchiuri subţiri de bambus aplecate în jos se desfăcură ca un arc şi se îndreptară în sus, rămânând câteva momente tremurând dea curmezişul potecii dintre tufe.

— Aha, tot acelaşi fel de capcane! zise Anhu. Oricine ar fi trecut pe aici ar fi trebuit să atingă tufele şi puterea destinderii trunchiurilor l-ar fi ucis pe loc.

Merseră mai departe şi trecură brâul de verdeaţă fără să li se mai întâmple ceva. George care venea îndărătul Cingalezului, zări deodată peste umărul acestuia, în mijlocul unui luminiş destul de întins, o clădire făcută din bârne.

— Probabil că Mamba şi-a făcut-o singur, zise Anhu. Uite colo buturugile rămase. Omul ăsta trebuie s-aibă într-adevăr o putere de

uriaş ca să fi târât până aici buştenii. Sunt încredinţat că a pus capcane şi în jurul case, aşa că sunt de părere să ocolim mai întâi luminişul înainte de a da atacul. Cred chiar că şi-a asigurat o retragere ascunsă pentru cazul când ar fi descoperit. Pe aceasta trebuie s-o găsim şi să-i tăiem calea.

— Atunci e mai bine să ne despărţim, propuse George. Dacă ne va vedea venind în grup va căuta să fugă; nu cred că, rănit cum e, să mai încerce o împotrivire.

Anhu chibzui câteva momente apoi răspunse:

— Nu-l cunoşti, Sahib George. Omul acesta nu se lasă cu una cu două. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Să n-aşteptăm până se înnoptează, căci ar fi primejdios atunci de străbătut luminişul. A, uite colo cresc câteva din buruienile acelea veninoase. Mamba le-a răsădit pesemne aici pentru a nu se putea nimeni apropia de casă. Să mergem!

Anhu pipăia ce nuiaua poteca îngustă ce ducea spre casă, ferindu-se să se atingă de buruieni, în vreme ce camarazii nu slăbeau din ochi clădirea. Nu se vedea însă nici la uşă nici la cele două ferestre, ceva ce le-ar fi dat de bănuit.

Când fură destul de aproape, Anhu atinse cu nuiaua pragul, pervazul ferestrelor şi uşa dar nu se întâmplă nimic. Deodată rămaseră nemişcaţi pe loc; din casă se auzea un geamăt slab.

— Poate că trage să moară, şopti George celorlalţi. Să intrăm repede şi să-l silim să ne dezvăluie taina şarpelui de aur.

Zicând acestea vru să treacă pragul, dar Anhu îl opri.

— Sahib, să nu fie tot vreun vicleşug de-al lui. Lăsaţi-mă pe mine s-o iau înainte, zise el.

Intră în casă. Se pomeni într-o încăpere mică, în care se afla o vatră de lut şi câteva obiecte de bucătărie pe care Mamba şi le va fi cumpărat în Colombo. Pe stânga şi pe dreapta se făceau două uşi.

George puse urechea la cea din stânga şi ascultă, apoi zise:

— Aici e… Îl aud gemând, mai bine zis horcăind. Cred că nu mai are mult de trăit.

Apăsă apoi pe clanţă şi înainte de a-l putea opri Anhu deschise uşa de perete.

— Da, uite-l colo… strigă George şi trecu pragul.

Abia intră şi uşa se trânti cu putere în urma lui. Fără să vrea tânărul apucă iar clanţa dar uşa nu se mai clinti. Avea pesemne o încuietoare secretă care o închidea pe dinăuntru şi al cărei mecanism nu-l cunoştea decât Mamba. George se întoarse brusc spre Mamba, smuci revolverul din brâu şi descărcă un glonţ, căci mai apucă să-i vadă picioarele dispărând printr-o gaură în peretele din fund. Un ţipăt de durere urmă detunăturii apoi nu se mai auzi şi văzu nimic.

Viteazul tânăr vru să se repeadă după el, se dădu, însă, speriat

îndărăt, căci din gaură veni acum un pufăit de fiară sălbatecă. Cu arma întinsă aşteptă să se ivească fiara.

Deodată doi ochi sclipitori apărură în deschizătura din perete şi o panteră enormă se strecură înăuntru înainte de a putea George ochi bine.

Trupul se află pe trei sferturi în odaie când glonţul porni. George răsuflă uşurat. Ţintise ochiul drept al panterei şi fiara fusese atinsă de moarte. Totuşi, cu cele din urmă puteri pantera vru să se repeadă la el şi să-l sfâşie cu ghearele ei grozave. Tânărul trase a două oară; se auzi iarăşi un pufăit mânios; era soaţa panterei. Ca şi când ar fi înţeles cine e ucigaşul vru să-i sară în faţa. George însă, care nu mai avea decât două gloanţe în încărcător, ştia că dacă nu o va nimeri dintr-o împuşcătură era pierdut. Braţul său ţâşni în sus şi detunătura nimeri în botul căscat al panterei.

Trupul greoi se prăbuşi lângă uşă. Se ridică apoi şi vru să se năpustească asupra lui George. Al doilea glonţ o nimeri însă în tâmplă şi o culcă moartă la pământ.

În clipa aceea Petre izbutise, cu puterea lui uriaşă, să spargă uşa şi camarazii năvăliră în odaie.

— Mamba a dispărut prin gaura aceea, le zise George cu înfrigurare. Cred că glonţul meu l-a rănit destul de serios şi departe nu va fi ajuns. Să ne luăm după el.

Când se apropiară de deschizătură, se auzi un horcăit. Nu mai încăpea îndoială că trăgea cineva să moară. De data asta nu era o prefăcătorie se cunoştea bine. George vârî capul prin deschizătură, deşi Anhu vru să-l oprească.

Văzu o încăpere mai mare ale cărei ferestre erau zăbrelite cu gratii tari de bambus; duhoarea dinăuntru dovedea că aci fusese cuşca panterelor. Într-un ungher zăcea Mamba. Cu toată lumina slabă din încăpere văzu că Negrul ţinea ochii închişi şi în juru-i era o baltă de sânge.

Fără să mai pregete, tânărul se târî în odaie şi se apropie de Mamba. Se aplecă şi îi pipăi pulsul. Abia mai bătea. Chemă pe doctor care zise:

— Nu mai e nimic de făcut, a pierdut prea mult sânge. Totuşi, o să-l readuc în simţiri pentru câteva minute.

În vremea asta veniră şi ceilalţi.

Anhu privea întunecat la negru. Era nemulţumit că nu putuse răzbuna cu mâna lui moartea tatălui său.

Încercările doctorului reuşiră să deştepte pe Mamba din leşin. Se ridică în capul oaselor şi murmură:

— Masseri au acum putere peste vrăjitori. Masseri vor duce şarpele îndărăt să-l dea fratelui meu şi el le va dărui o comoară mare. Masseri pleacă Madagascar şi întreabă acolo de Mamba, toţi cunoaşte. Dar

Masseri fie cu băgare de seamă, drum rău. Mamba acum moare, dar bucură că zeul s-a întors la…

Glasul negrului se stingea din ce în ce, ochii lui nu se dezlipeau de la şarpele de aur pe care George i-l ţinea înainte. În cele din urmă, un suspin îi ieşi din piept şi îşi dădu sufletul.

— Hm, făcu necăjit căpitanul şi cu taina cum rămâne. Aşa dar să ducem giuvaerul în Madagascar. Tot trecem pe acolo în drum spre Africa. Să vedem ce o mai fi. Cine ştie ce ne mai aşteaptă.

— Cred că multe, răspunse George, îngândurat.

Îngropară pe negru afară în luminiş şi cu proviziile pe care le găsiră în casă avură o cină minunată.

A doua zi se înapoiară la coastă, unde găsiră pe camarazi foarte îngrijoraţi de lipsa lor.

Anhu îşi luă rămas bun de la toţi. Când veni rândul lui George, îl privi lung şi zise cu seriozitate:

— Sahib George, mă tem că Mamba te va face să treci prin mari primejdii. Te rog să nu păstrezi atunci pică tatălui meu care ţi-a încredinţat aceasta însărcinare. Eu mă voi gândi mereu la d-ta.

Se înclină uşor şi dispăru în tufiş.

Pierdut în gânduri tânărul se întoarse pe submarin şi încuie giuvaerul în caseta tatălui său. Peripeţiile prin care a trecut până să ajungă la Madagascar l-au făcut să uite cu desăvârşire şarpele de aur – peripeţii pe care le vom descrie în numerele următoare.

Aventurile submarinului Dox 138

Hans Warren

I
UN CORĂBIER ÎNDRĂZNEŢ

— **PETRE,** vezi punctul acela mititel din faţa noastră? Ce să fie oare? Poate vreo lighioană marină, mai ştii!

Uriaşul privi cu luare aminte în direcţia arătată de George, apoi zise:

— Nu, domnule George, cred că e o făptură omenească şi care pare să plutească pe apă. E foarte ciudat, dar vom afla îndată despre ce e vorba, căci înaintăm chiar spre punctul acesta.

Căpitanul tocmai urcă în turn. George îi spuse şi lui descoperirea ce făcuse şi Farrow privi prin ochean spre locul cu pricina.

— E o barcă cu pânze răsturnată – zise el apoi, surprins – o corabie mică, pe marginea căreia se vede un bărbat şi un câine. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Nu pricep cum a avut curajul să pornească în largul mării cu barca asta uşurică. Mai mult ca sigur că locuieşte în insula Ceylon.

— Sau a fost împins de pe coasta apuseană a Indiei – îşi dădu părerea George – sărmanul! Multe o mai fi înduraţi Poate că rătăceşte pe mare de aseară, când s-a stârnit furtuna.

— Atunci trebuie să fi venit de la apus, dinspre Malledive! zise Petre. Căci vântul bătea din partea aceea.

— Aşa e – încuviinţă căpitanul – dar vezi, că eu socot cu neputinţă asta, căci în barca aia mică nu putea străbate o distanţă atât de mare.

— O să ne spună el îndată – zise George – mă bucur din suflet că am trecut întâmplător pe aici şi-l vom putea salva. Fără noi ar fi fost pierdut, căci pare ca ameninţă iar o furtună dinspre Nord. Cred ca peste un ceas vom avea un adevărat uragan, care va nimici cu totul barca în câteva clipe.

— Da, să pornim ceva mai repede! zise căpitanul. Altminteri te pomeneşti ca ajungem prea târziu.

Într-adevăr, departe spre miazănoapte se adunaseră la orizont nori grei, a căror culoare gălbuie era o prevestire rea.

La o comandă a căpitanului se dădu motoarelor toată viteza şi vasul minunat se îndreptă cu repeziciune spre barca răsturnată. Curând camarazii putură vedea cu ochiul liber pe omul care cu braţul stâng îşi ţinea câinele, iar cu dreptul le făcea semne. Când submarinul fu destul de aproape, căpitanul comanda să se încetinească viteza. Aduse apoi „Dox”-ul lângă barca răsturnată şi necunoscutul putea urca lesne pe punte. Dar acesta părea că nu se grăbeşte. Ridică mana în semn de salut şi zise, voios:

— Nu m-aş fi aşteptat să mă salveze un submarin. Îmi daţi voie să mă prezint, domnilor: numele meu e Alexandru Bert şi am pornit din Hamburg să fac ocolul lumii într-o barca cu pânze. V-aş ruga să-mi

daţi o mâna de ajutor ca să-mi întorc barca. Aş vrea să încerc să scap de furtuna care pare să vie.

Vorbise englezeşte, căci n-avea de unde să ştie cu cine are de-a face.

— Tocmai din Hamburg şi ai ajuns până aici cu bărcuţa asta? făcu Farrow, mirat peste măsură. Mare curaj trebuie să fi avut dumneata, domnule. Eu sunt căpitanul Farrow – poate c-ai auzit de mine.

— Ce, d-ta eşti căpitanul Farrow? făcu tânărul, cu bucurie. Oh, de când doream să te cunosc! Şi acum mi s-a împlinit această dorinţă. Dar ia spune-mi, domnule căpitan, o să-mi ajuţi într-adevăr să întorc barca? Cred că trebuie să mă grăbesc, ca să scap de furtună.

— Şi-ţi închipui d-ta că vei putea să înfrunţi o furtună cu fleacul ăsta de barcă? întrebă căpitanul. Nu vezi că te-ai răsturnat aici?

Tânărul rămase cam încurcat, apoi zise:

— Pentru întâia oara mi s-a întâmplat asta în lunga mea călătorie şi asta fiindcă am fost cu nebăgare de seamă, dar barca mea e prevăzută cu încăperi de aer, aşa că nu se poate scufunda.

— Păi atunci să punem mâna cu toţii! zise căpitanul.

George şi Petre şi apucaseră marginea bărcii răsturnate. Uriaşul o ridică în sus, fără cea mai mică trudă. Scoaseră apoi apa din barcă şi după scurt timp treaba fu gata.

— Dulăpaşele în care ţin lucrurile şi merindele au din fericire, uşi impermeabile – zise Bert – aşa că toată aventura nu m-a păgubit prea mult. Mi-am udat puţin hainele dar o să mi le usuce soarele îndată. Îţi mulţumesc din suflet, domnule căpitan – acum voi porni cât mai repede. E drept ca nu voi ajunge la Colombo, căci furtuna o să mă ţie în loc. Cred că voi fi nevoit să mă întorc o bucată buna de drum înapoi spre apus. Numai de noi nimeri iar pe insula misterioasă!

Bert privire mai întâi cu luare-aminte norii dinspre miazănoapte, iar la ultimele cuvinte îşi întoarse ochii spre apus şi pe chipul său se întipări o expresie de teama, după care se cutremură fără voie.

— Chestia pare s-a fie foarte interesanta, domnule Bert! zise George. Ce ţi s-a întâmplat pe insula aceea misterioasă?

Îndrăzneţul corăbier privi lung la tânăr, apoi răspunse:

— Ştiu domnule George Farrow, că ai întâmpinat multe aventuri şi ca eşti mereu în căutarea altora noii. Poate că va fi într-adevăr ceva interesant pentru d-ta şi vei putea găsi o explicaţie pentru fenomenele ciudate pe care le-am observat acolo. Acum însă nu e vreme pentru povestirea mea, altminteri ne înhaţă furtuna aici. Voi porni înaintea dv. şi vă voi arata drumul spre insula. În vreo patru ceasuri vom ajunge la ea, caci barca mea alunecă foarte repede pe unde.

Fără să mai aştepte răspuns se sălta în barca, câinele sări după el şi în clipa următoare micul vas cu pânze porni repede spre apus, împins de o răbufneala de vânt.

Camarazii priviră miraţi după ei. Alerga cu o iuţeală uimitoare, spintecând valurile şi în cele din urmă căpitanul zise cu admiraţie:

— N-am văzut încă până acum ca o barcă de astea cu pânze să îndeplinească în chip atât de minunat toate condiţiile pentru o călătorie pe mare. Acest Alexandru Bert trebuie să fie un navigator desăvârşit. Să ne grăbim însă, ca să rămânem pe urmele lui.

La comanda căpitanului motoarele fură puse iar în funcţiune şi. „Dox”-ul o luă şi el spre apus, după barca lui Bert.

George privi înmărmurit bărcuţa care părea o coajă de nucă pe suprafaţa nemărginită a mării. Îl cuprinse un simţimânt de pizmă închipuindu-şi peripeţiile pe care le întâmpinase, de sigur, Alexandru Bert în drumul său.

Furtuna se înteţea tot mai mult. Valurile se ridicau tot mai înalte şi submarinul începu să lupte cu ele. Camarazii priviră cam îngrijoraţi spre barca dinaintea lor, căci li se părea că talazurile uriaşe o vor sfărâma.

Dar construcţia minunată a micului vas dovedea iscusinţa aceluia ce o făcuse. Cu mişcări line trecea peste crestele valurilor şi chiar când se părea că acestea îl şi înghiţiseră, se ivea iar la suprafaţă ca un dop şi-şi urma goana, nestingherit.

— Bert ăsta e un navigator minunat! mai zise odată căpitanul. Sunt curios să aflu ce-a întâmpinat pe insula misterioasă, cum o numeşte el. Cred că vom avea parte de ceva cu totul deosebit.

— Să nădăjduim! zise George, cu însufleţire.

— Cu norocul pe care-l ai tu în asemenea lucruri, cred că nu vei avea a te plânge – râse căpitanul – oho, se pare că s-a şi dezlănţuit furtuna.

Căpitanul fu nevoit să strige tare ultimele cuvinte, căci se stârniră câteva răbufneli de vânt care zguduiră până şi scheletul de oţel al submarinului. Spuma valurilor împroşca până sus la turn şi-i învălui pe camarazi. Bărcuţa dispărea şi ea câteodată în năvala de spumă şi când camarazii credeau îngroziţi că fusese înghiţită de apă – se ivea iarăşi, nevătămată. Pe creasta unui talaz.

— Minunat! strigă căpitanul, cu însufleţire, când Bert învinse iarăşi un val enorm. E un navigator cum n-am mai văzut şi barca lui e o minune..

Furtuna ţinu cam vreun ceas. Ea purta bărcuţa cu atâta repeziciune, încât căpitanul trebui să dea porunca să se pornească motoarele cu toată viteza, căci altminteri nu s-ar fi putut ţine după micul vas.

În cele din urmă furtuna se potoli, deşi nu chiar cu totul.

Deodată Alexandru Bert începu să facă semne agitate cu braţul stâng şi când camarazii priviră spre răsărit, încotro arăta el, văzură pe apă un punct întunecat, care se făcea tot mai mare.

— Aha, aia e insula! zise căpitanul. Sunt curios să văd ce-o să ni se

întâmple acolo.

„Dox”-ul ajunse curând barca; aceasta se şi apropiase de insulă şi Bert strigă căpitanului:

— Să debarcăm pe coasta de răsărit, acolo e un golf apărat de unde puteţi vedea totul.

Tânărul navigator cârmi spre răsărit şi vântul împinse barca repede. Submarinul o urmă la mică distanţă. Camarazii din turn priviră curioşi la insula apropiată, care era acoperită de vegetaţie până la mare şi n-avea deloc plajă. Avea lungimea ca de vreo opt kilometri şi lăţimea de vreo cinci, ceea ce însemna întindere destul de mare.

Bert înaintă pe coasta de răsărit până la mijloc, apoi îşi îndreptă barca spre ţărm, cotind brusc. Căpitanul făcu imediat aceeaşi manevră şi cârmi spre golful larg, care se arătă acum. Acesta era lat de vreo două sute de metri şi se adâncea şi mai mult în insulă. Apa în golf era mult mai liniştită.

Aici se arăta o plajă lată de vreo douăzeci de metri, spre care se-ndreptă Bert. Submarinul se afla cu vreo treizeci de metri îndărătul lui şi căpitanul îi strigă cu toată puterea:

— Domnule Bert, apa din golf e destul de adâncă ca să mă pot apropia cu submarinul până la plajă?

— Da – răspunse tânărul – malurile cad vertical până la o adâncime de vreo cincisprezece metri. Nu ţi se poate întâmpla nimic dacă, vii până la insulă.

Aproape în acelaşi timp cele două vase atinseră plaja. Petre şi câţiva marinari săriră pe uscat şi merseră spre pădurea apropiată ducând odgoanele cu care trebuia să ţie priponit submarinul. În pădurea aceea erau destui palmieri puternici în scopul acesta.

Alexandru Bert scoase dintr-un dulăpior al bărcii sale o ancoră mică de alamă, al cărei lanţ era lung de vreo şase metri. O vâri adânc în pământ şi îşi înţepeni astfel barca.

Petre şi camarazii săi tocmai se îndeletniceau să petreacă funiile în jurul a doi palmieri, când se opriră deodată din lucru şi se priviră speriaţi, căci din mijlocul insulei se auziră nişte sunete de parcă ar fi fost gemetele mai multor oameni chinuiţi de moarte.

Căpitanul, George şi doctorul Bertram, care părăsiseră şi ei vasul şi vroiau să stea de vorbă cu Bert, se uitară şi ei speriaţi unul la altul. Apoi Farrow întreba pe tânărul navigator:

— Probabil că asta e misterul care te-a înspăimântat atâta, domnule Bert?

— Aşi! Asta nu e cine ştie ce! răspunse Bert, zâmbind. Zgomotele astea sună de cam sinistru, e drept, dar s-ar putea găsi o explicaţie firească, pentru ele. Şi eu credeam la început că aceste sunete sunt scoase de oameni, dar mi-am amintit de povestirea unui unchi al meu, care era inginer de mine. Într-o mină pusă sub conducerea lui se

auziră de asemenea astfel de zgomote şi unchiul meu pornind cercetări, descoperi pricina. Mina se afla în apropierea mării; când venea fluxul, apa, din peşterile subpământene se ridica şi apăsa aerul de deasupra care, ţâşnind prin crăpături şi găuri, făcea acest zgomot. Acelaşi, lucru o fi aici, căci e tocmai timpul fluxului.

— Tot, ce se poate – încuviinţa doctorul – stânca de mărgean din care e formată insula e foarte poroasă, aşa apăsarea aerului poate să dea loc la astfel de zgomote. Parcă spuneai că ai întâmpinat aici altele şi mai şi?

— Da, aşa e – răspunde Bert – dar trebuie, să vedeţi singuri, nu vă pot povesti! Trebuie să pătrundem mai adânc în desiş să sa dam de un izvor unde vroiam să-mi umplu cu apă sticlele mele de campanie. Acolo am văzut ceea ce nu vreau să vă spun şi m-am cărat repede înapoi. Care din dv. vrea să vină cu mine?

— În primul rând trebuie să ştim dacă sunt oameni pe insulă – zise căpitanul.

— Cred că trăiesc făpturi omeneşti pe aici – răspunse Bert – e drept că eu nu le-am văzut, dar am băgat de seamă fapte de-ale lor.

— Bine, atunci te vor însoţi la izvor doctorul Bertram, George, Petre Uriaşul, Kard şi eu – hotărî căpitanul – d-ta, însă, dragă Rindow se adresă el primului ofiţer, care venise şi el de asemenea pe uscat – îţi vei alege vreo douăzeci de camarazi, cu care ne vei urma: dacă nu suntem înapoi după două ceasuri, sau dacă vei auzi împuşcături!

Rindow se duse imediat pe submarin, în vreme ce George se şi îndreptă spre desişul insulei.

II
DESCOPERIRI CIUDATE

— STAI NIŢEL, domnule Farrow – strigă Bert după dânsul – trebuie să-ţi arăt poteca. Am descoperit-o cu totul întâmplător. Câinele meu Strupp urmărea un animai mititel – din păcate nu ştiu ce-o fi fost – şi astfel am descoperit poteca ce duce la izvor.

— Şi cât de mare era animalul acela? întrebă doctorul, cu interes..

— Ca un câine mijlociu şi avea, o blană roşcată, bătând în cafeniu. A dispărut fulgerător în desiş. Strapp s-a întors îndată când l-am fluierat – poate că l-ar fi înhăţat, dar nu mă interesa deloc animalul acela.

— Păcat, aş fi vrut să ştiu ce fel de animale trăiesc pe insula asta! zise doctorul – dar poate ca izbutesc să văd unul, sau chiar să-l prind.

— Cred că o să vă piară pofta să mai rămâneţi pe insulă după ce veţi fi fost la izvor – zise Bert – veţi fi obişnuiţi dv. Cu tot soiul de lucruri, dar asupra mea a făcut o impresie foarte puternică ceea ce am văzut.

— Tocmai asta mă face şi mai curios – zise doctorul – hai să ne grăbim.

Bert însă, care tocmai vroia să pătrundă în desiş, se opri iar şi îşi întoarse spre camarazi faţa, pe care se citea o mare mirare. Camarazii părură tot atât de miraţi căci din mijlocul insulei se auzi lătrat de câini.

Strupp vru să dea buzna în desiş, dar stăpânul său îi opri.

— Drept să vă spun – zise căpitanul – nu m-aş fi aşteptat să dau de câini pe o insulă pustie din Oceanul Indian.

— Ceea ce înseamnă că trăiesc oameni pe aici – îşi dădu părerea doctorul – căci nu cred să fie câini sălbateci.

— Poate că de mult a naufragiat aici un vapor, echipajul a murit, iar câinii s-au înmulţit şi trăiesc acum în stare sălbatecă – zise George – acum îmi pot închipui ce-ai găsit d-ta la izvor, domnule Bert – or fi fost rămăşiţele pământeşti ale acestor marinari.

— Da, cel puţin în parte – răspunse tânărul corăbier – trebuie să vezi însă cu ochii d-tale, ca să-ţi dai seamă ce impresie a făcu asupra mea priveliştea aceea.

— Atunci înainte! stărui George.

Alexandru Bert pătrunde cel dintâi în desiş. Camarazii îl urmară şi se pomeniră pe o potecă îngustă, care era foarte bine întreţinută.

Se: opriră îndată şi căpitanul zise:

— Domnule Bert, lasă-l Mai bine pe băiatul meu să meargă înainte, căci el se pricepe în de-alde astea! Poteca aceasta trebuie să fie foarte des folosită de oameni, altminteri n-ar fi atât de curată. Se cere, deci, să fim foarte prevăzători şi să fim pregătiţi la orice. Şi deoarece d-ta n-ai nici măcar o armă, ar fi mai bine să vii în mijlocul nostru.

— Aşa e, mi-am lăsat revolverul în barcă – încuviinţă Bert – aşa că voi merge în mijloc.

George îşi scoase revolverul şi porni cu băgare de seamă pe poteca îngustă ce ducea în pădure. După vreo trei sute de metri ajunse într-un luminiş mare, în mijlocul căruia susura un izvor. Tânărul tresări.

În jurul izvorului, erau înfipţi în vârful unor pari… capete omeneşti. George făcuse cunoştinţă, mai demult, pe insulele Salomon, cu fioroşii vânători de capete şi acum văzu imediat aceste capete, trofee groaznice, erau la fel preparate ca celelalte adică afumate.

— Drace! exclamă căpitanul. Se pare că aici se găseşte un trib de vânători de capete.

— Aşa e – încuviinţă doctorul Bertram, care nu-şi pierduse deloc cumpătul – întocmai cum se procedează în insulele Salomon, de pildă în Malaita. Ăştia sunt albi care au fost omoraţi de sălbateci. Dar cum or fi ajuns aici vânătorii de capete, atât de departe de patria lor?

— Poate că vreun antreprenor vroia să-l ducă să lucreze pe o plantaţie indiană – îşi dădu părerea George – vaporul a naufragiat

lângă insulă şi sălbatecii sau folosit de libertatea lor ca să se năpustească asupra echipajului.

— Tot ce se poate – încuviinţă căpitanul – catastrofa o fi trezit în ei instinctele lor sălbatice. Acum ne putem explica şi lătraturile de câini – canibalii aceştia ţineau pe lângă ei câini pe jumătate sălbateci, care la serbări serveau de friptură. Hm… cred ca cel mai nimerit lucru e să ne cărăbănim de aici, căci n-avem nici un drept să-i ucidem pe vânătorii de capete. Voi transmite o radiogramă Englezilor şi n-au decât să trimită ei încoace oameni de-ai lor ca să lămurească lucrurile.

— Ah, uite-i, colo! exclamă deodată George.

De cealaltă parte a luminişului se iviseră făpturi negricioase. Erau într-adevăr vânători de capete de pe insulele Salomon, după cum îşi dădură îndată seama camarazii. Sălbatecii priviră înmărmuriţi câteva clipe, apoi scoţând ţipete ascuţite dispărură atât de fulgerător în desiş, încât un glonţ nici nu i-ar mai fi putut ajunge.

— Repede înapoi! strigă căpitanul. Altminteri ne taie drumul la submarin şi-i mai atacă şi pe camarazii noştri.

Toţi se întoarseră repede s-o ia spre ţărm, dar se opriră brusc auzind din desiş pe marginea cealaltă a luminişului, un glas care striga în englezeşte:

— Ajutor, salvaţi-mă! Eu…

Nenorocitul îşi rupse vorba, fiind, probabil, împiedecat cu dea sila de a mai spune ceva.

Fără să stea o clipă pe gânduri George paşi înapoi în luminiş şi făcu câteva sărituri spre desişul din partea cealaltă. Dar tatăl său îi strigă:

— George, nu te du – suntem prea puţini ca să-i putem ataca pe sălbateci. Vezi doar că au ucis opt albi, pe unul sau mai mulţi, poate îi ţin prizonieri, aşa că or fi mulţi la număr, pe câtă vreme noi suntem numai cinci. Kard, ia-o repede înapoi la submarin şi spune-i lui Rindow să vină cu oamenii săi.

— Ar fi deajuns să slobozim câteva gloanţe – zise George – ştie el ca ăsta ar fi un semnal să vie încoace.

— Nu, vânătorii de capete nu trebuie să afle ca suntem atât de bine înarmaţi – spuse căpitanul – trebuie să-i luăm prin surprindere şi să-i înspăimântăm, altminteri te pomeneşti că-i ucid pe prizonierii lor, înainte de-a avea noi putinţa să-i eliberăm. Presupun ca n-au numai unul în captivitate şi noi trebuie neapărat să-i salvăm pe toţi. Haide, Kard, grăbeşte-te!

Kard se făcu nevăzut în desiş. Ceilalţi se retraseră şi ei pana la marginea desişului, căci ştiau din experienţa că insularii aceştia se pricep de minune să tragă cu arcul.

Deodată răsunară sunete ciudate, ca un ciripit, mai bine zis cârâit de papagali şi asta nu numai de partea cealaltă a luminişului, ci şi îndărătul camarazilor. Aceştia se priviră speriaţi, înţelegând îndată că

erau sălbatecii care îşi dădeau de veste. Aşadar, se şi aflau în spatele lor – poate că stătuseră la pândă pe plaja când sosise submarinul.

Ce i s-o fi întâmplat lui Kard? Izbutise să ajungă la submarin? Camarazii de pe vas trebuiau preveniţi neapărat – în primul rând Rindow cu oamenii săi, care se afla pe marginea desişului, ca să poată alerga imediat în ajutor.

Dar înainte ca Farrow să poată lua o hotărâre, se auzită strigătele de prevenire ale lui Kard, apoi o împuşcătură – şi… Se făcu tăcere în desiş.

— Au pus mâna pe el! exclamă căpitanul. E vina mea, căci ar fi trebuit să mă gândesc că sălbatecii ne-au şi fi putut împresura. Acum fireşte că e în primejdie şi Rindow cu oamenii săi, căci auzind împuşcături va pătrunde imediat în desiş.

— Atunci să ne înapoiam, ca să-i ieşim în întâmpinare! zise George cu însufleţire.

— Nu, dragul meu – răspunse căpitanul – suntem prea puţini ca să putem cuteza a pătrunde în desiş. Tu ştii doar că băştinaşii de pe insulele Salomon se pricep să lovească fulgerător cu securile lor grozave sau cu cuţitele acelea grele, cu care spintecă dintr-odată şira spinării unui om, Numai de nu i s-ar fi întâmplat acelaşi lucru camaradului nostru Kard. Socot, că văzându-l singur l-au înhăţat numai şi l-au luat cu ei. Oho, se pare că lucrurile devin primejdioase!

Aproape de tot se auziră din desiş iarăşi strigătele acelea ciudate ale vânătorilor de capete, apoi săgeţi zburară deasupra capetelor lor fără ca arcaşii să poată fi văzuţi.

— Trebuie să mergem în mijlocul luminişului! strigă căpitanul. Haideţi, repede! Uite aici domnule Bert, ţine şi d-ta un revolver!

Tânărul luă arma, apoi camarazii alergară în luminiş, urmăriţi de săgeţile duşmane care însă nu-i nimeriră din fericire, pentru că ei alergau în zig-zag.

Când ajunseră la izvor, în mijlocul trofeelor grozave, ceilalţi încetară cu săgeţile şi doctorul zise mirat:

— Ciudat! Vânătorii de capete obişnuiesc, doar, să-şi ţină trofeele în colibele lor – de ce le-or fi atârnat pe astea aici? Aha, se poate că vor să clădească o casă. Capetele nu-s prea vechi, aşa că tragedia s-o fi petrecut abia în vremea din urmă. De aceea or măi fi trăind pe aici prizonieri, căci altminteri cu siguranţă ar fi fost ucişi până acum. Locul unde ne aflăm pare să fie tabu, de aceea n-or mai fi slobozind săgeţi.

— Mai curând cred că depărtarea e prea mare – spuse căpitanul – căci treizeci de metri tot sunt. Din desiş nu pot trage cu atâta siguranţă şi dacă s-ar arăta, apoi le venim noi de hac cu armele noastre. Prin Kard vor fi aflat că avem arme de foc.

— Să ştiţi că am păţit-o! zise doctorul. Răsculaţii s-au şi încăierat

cu Rindow şi oamenii săi.

Se auziră împuşcături şi răcnete. În desiş trebuia să fi avut loc o luptă înverşunată, dar sălbatecii păreau să fie superiori ca număr, căci salvele se auzeau tot mai de departe. Camarazii se priviră nedumeriţi; nu puteau veni în ajutorul celorlalţi, pentru că pe marginea luminişului pândeau arcaşii şi nu era chip de pătruns în desiş.

În cele din urmă salvele se auziră departe de tot – camarazii trebuie să fi fost împinşi înapoi până la plajă şi desişul înăbuşea detunăturile.

— Să nădăjduim ca n-a fost atins nimeni – zise căpitanul – şi acum să căutăm să ne croim drum. De sigur că Rindow va porni din nou cu toţi camarazii ce-i stau la dispoziţie să ne salveze, dar n-aş vrea să se expună acestei primejdii. Trebuie să încercăm să răzbatem. Poate că sălbatecii şi-au pierdut capul acum din pricina atacului a lor noştri, astfel că vom izbuti.

— Nu cred – spuse doctorul – s-au ţinut foarte liniştiţi, în vreme ce în desiş alţii se luptau cu ai noştri. Aşa dar, în nici un caz nu ne vom putea apropia de desiş.

— Cel puţin să încercam – zise căpitanul – fac eu începutul.

Ieşi din cercul trofeelor grozave, dar imediat şuierară din desiş săgeţi, mult mai bine ţintite ca înainte.

Farrow sări repede înapoi şi scrâşni:

— Nu m-aş fi aşteptat la asta! Sălbatecii ăştia stau la pândă să nu le scapă nimic. Nu ştiu zău cum o să ieşim din încurcătură asta. Când s-o lăsa întunericul au să ne dea iar târcoale şi au să ne atace – iar noi n-avem nici măcar lemne: pentru aprins un foc, ca să le facem cu neputinţă apropierea.

— Dar dacă locul acesta de aici ar fi într-adevăr „tabu” – zise doctorul – atunci suntem la adăpost, atâta vreme cât rămânem unde suntem.

— Tot ce se poate – încuviinţă căpitanul – o să murim însă de foame, dacă nu ne salvează camarazii.

— Hm.. La asta nu m-am gândit – mormăi doctorul – din păcate, aşa e cum spui d-ta.

Deodată, Bert ridică revolverul şi strigă, agitat:

— Uite-i că vin, domnule căpitan.

Dar Farrow nici nu-şi scoase arma, ci zise:

— E zadarnic, chiar dacă vom împuşca vreo câţiva din ei, căci ne vor ucide ceilalţi. Pe de altă parte, mi se pare că vrea să ne vorbească şeful lor, căpetenia, pe care-l recunoşti după podoabele cu care e înzorzonat.

De jur-împrejur se iviseră din desiş insulari. Erau vreo cincizeci la număr şi alţii se vor fi aflând în apropierea plajei, ca să-i oprească pe camarazii de pe submarin. Alţii, cu siguranţă că-i păzeau pe prizonieri – şi asta însemna ca erau vreo sută de vânători de capete pe insulă.

Faţă de asemenea forte o împotrivire ar fi însemnat o adevărată sinucidere.

Căpetenia ieşise din rândul războinicilor săi şi cu mâinile ridicate, venea spre camarazi.

Acest semn de pace e cunoscut de toate popoarele – civilizate sau sălbatece.

Sălbatecul se apropia încetişor. Era înalt cât un uriaş şi părea să fie foarte puternic.

Chipul său avea trăsături fioroase şi doctorul şopti căpitanului:

— Pare să fie un individ foarte primejdios. Să nu te încrezi în nici un fel de făgăduială de-a lui.

— Voi fi cu băgare de seamă, doctore – răspunse Farrow – ştiu bine că nu trebuie să ai încredere în aceşti sălbateci.

Căpetenia se apropiase până la vreo trei paşi. Rămase câtva timp nemişcat şi tăcut, apoi chipul i se întunecă şi mai mult şi în cele din urmă zise, în englezeasca „Pidjin" care se vorbeşte pe insulele Salomon:

— Eu căpetenia Noga, ce vreau voi aici?

— Noi aici auzit de capete – răspunse căpitanul, în acelaşi dialect – noi vrem să le luăm. Cum ajuns voi aici?

— La noi luat negustor pentru muncă, eu vrut însoţeşte oamenii mei. Negustor înşelat la noi, dus tare departe. Vapor răsturnat aici, noi luptă cu Albi, omorât la ei, alţii luat prizonier. Face din ei „Kai-Kai" la serbare, luna pe jumătate.

Camarazii se înfiorară, căci „Kai-Kai" însemna: „a fi mâncaţi". Şi ei vor avea aceeaşi soartă dacă vor fi prinşi de vânătorii de capete.

Într-o privinţă era bine că asta se va petrece abia peste o jumătate de lună, deoarece în vremea asta trebuia să se ivească un prilej de fugă.

— Voi nu faceţi „Kai-Kai" – zise căpitanul cu hotărâre – îi vom lua cu noi – ai înţeles?

Un zâmbet batjocoritor se ivi pe chipul întunecat al căpeteniei. Apoi răspunse:

— Voi aici tabu. Voi staţi unde facem noi casa pentru kanu. Voi moare de foame aici daca nu vine afară. Noi lăsăm liber la voi, plecaţi cu vapor, negustori însă rămâne aici. Nu vine ajutor la voi, oameni de la mine la plajă, nu lasă nimeni în pădure.

Urâte perspective! Erau pierduţi dacă Rindow nu le venea în ajutor.

Căpitanul chibzui repede cum să-l vestească pe primul său ofiţer şi pe cei patru însoţitori ai săi de situaţia în care se aflau. Deocamdată vroia să afle ceva şi de soarta lui Kard, de aceea întrebă:

— Tu spune, oamenii mei la plajă? Şi om cel mare, care dus înapoi?

Căpetenia râse iar batjocoritor:

— Nu, om mare prins, el acolo.

Se întoarse şi scoase un strigăt ascuţit. Dintr-un tufiş fu împins afară Kard, care era legat fedeleş. Camarazii nu-l putură vedea decât o clipă, căci fu repede tras înapoi.

Va să zică nu fusese ucis Kard, cum se temuse căpitanul. Dar asta nu ajuta întru nimic la uşurarea situaţiei. Singura lor salvare ar fi fost dacă tovarăşii die pe submarin ar fi dat împreună un atac, respingându-i pe sălbateci.

Cu siguranţă, însă, că nu ştiau că aceşti cinci camarazi se aflau într-un loc tabu, unde să se teamă nici chiar de armele sălbatecilor. Or fi crezând ei că dând un atac ar primejdui viaţa camarazilor. Abia îi veni căpitanului acest gând, că Noga şi zise:

— Eu spus oameni de pe vapor că voi mort, dacă ei vine pe uscat nu poate ajuta la voi. Voi acum plecaţi, apoi sunteţi liberi.

— N-o să-şi ţină făgăduiala în nici un caz, zise cu glas coborât doctorul. Trebuie să chibzuim cum să scăpăm de aici. Îmi frământ mintea, dar nu pot găsi nimic decât ce-ar fi să ne predăm? Poate găsim mai curând putinţa de a fugi, când suntem în sat.

— La asta mă gândeam şi eu – spuse căpitanul – aici nu putem întreprinde nimic, căci dacă am deschide acum focul împotriva sălbatecilor, dispar îndată în pădure şi am nimeri numai vreo câţiva. După aceea, însă, nu ne-am mar putea aştepta la nici o cruţare.

— Dar camarazilor de pe submarin li s-ar atrage atenţia prin asta şi vor întreprinde un atac energic – îşi dădu cu părerea George. Din împuşcăturile noastre vor deduce ca nu suntem încă prizonieri, ci doar în pericol.

— Asta aşa e – încuviinţă căpitanul, dar aş vrea totuşi să evit asta căci atunci camarazii vor porni îndată în ajutorul nostru şi s-ar azvârli în mare primejdie. Întâi vreau să încerc daca nu pot trimite o veste lui Rindow, prin căpetenie.

III
ALTE CIUDĂŢENII

— ALBI, voi veniţi acum! spuse deodată Noga. La noi nu e timp.

Căpitanul scrise câteva rânduri pe o foaie de hârtie – cerând primului său ofiţer să rămână liniştit, deoarece deocamdată nu e nici o primejdie. Zvârli hârtia căpeteniei şi zise:

— Noga, duce foaia asta la vas al meu. Pe urmă venim noi. Om de acolo da alta hârtie înapoi. Trimis nu va fi rănit.

Căpetenia chibzui câteva clipe, se aplecă apoi, luă hârtia şi făcu semn unuia din războinicii săi, care alerga îndată la chemarea lui. Îi dădu o poruncă scurta şi tânărul sălbatec se făcu nevăzut din luminiş.

Noga rămase nemişcat ca o stană de piatră. Camarazii se ţinură şi

ei liniştiţi. După vreo zece minute trimisul, veni în goană înapoi, aducând răspunsul lui Rindow. Farrow îl citi tare:

„Domnule căpitan, n-am putut înainta, caci desişul era înţesat de arcaşi, care ne-au întâmpinat cu o grindină de săgeţi. Opt camarazi au fost răniţi. Mă bucur că aţi scăpat neatinşi până acum. Socot că veţi reuşi, cu deosebire George, să vă puneţi în legătură cu noi; Altminteri, peste câteva zile voi da un atac cu granate de gaze. Cred că asta va fi calea cea mai bună. Să nădăjduim că ne vom revedea în curând.

Ai d-tale, Rindow”

Căpitanul vâri scrisoarea în buzunar şi zise, mulţumit:

— Putem spune că am avut noroc că nici unul din noi n-a fost rănit. Rănile celorlalţi n-ar fi atât de grave, altminteri Rindow ar fi pomenit ceva. Şi acum să ne predăm căpeteniei.

Se-ntoarse spre Noga şi adăugă:

— Căpetenie, noi acum părăsim loc tabu. Mergem apoi la coastă să plecam. Dar om al nostru mai trebuie fie liber. Tu făgăduit la mine.

— El liber fie – zise Noga zâmbind cu viclenie – voi veniţi acum.

— Hai să mergem fiindcă tot nu ne rămâne altceva de făcut – zise căpitanul – n-o să ne trateze ei cu prea multă blândeţe, dar trebuie oricum să rămânem pe insula până îi vom fi eliberat pe ceilalţi prizonieri. Camarazii părăsiră locul unde se aflau. Căpetenia o luase înainte, spre desiş. La un semn său oamenii săi făcură o spărtură în cercul pe care-l formau, prin care Noga trecu. Până acum se părea într-adevăr că vroia să se tină de cuvânt, liberându-i pe camarazi. Dar aceştia bănuiau că avea vreun plan ascuns.

Şi într-adevăr, când fură în mijlocul sălbatecilor, Noga scoase deodată un strigăt şi în aceeaşi clipă vreo douăzeci de făpturi negricioase se năpustiră asupra tovarăşilor.

Totul se petrecu cu atâta repeziciune, încât camarazii nici au avură măcar răgazul să-şi scoată revolverele. Cât ai clipi din ochi fură legaţi. Armele, însă, li se lăsară; sălbatecii şi Noga explică aceasta:

— Voi are lucru dracului, tata de la mine atins unul, pocnit tare, tata fost mort. Vrăjitor de la mine ia de la voi lucru dracului.

Aşadar, individul făcuse experienţe neplăcute cu armele de foc şi numai vrăjitorul lui ştia, probabil, cum să umble cu ele.

Cea mai mare parte a sălbatecilor porni înapoi, prin luminiş, cu prizonierii cei noii.

Pe insulele Salomon camarazii văzuseră că sălbatecii locuiau, în deobşte, în colibe primitive, afară de căpetenie şi vrăjitori. Se aşteptau deci şi acum să fie duşi într-un loc cu asemenea colibe.

Mare le fu mirarea, însă, când ajunseră într-un luminiş întins unde se afla un fel de clădire în stil de templu indian şi care era încă bine

întreţinută. Când se apropiară, camarazii văzură că pe marginea cealaltă a luminişului se aflau colibe joase de crengi, iar în faţa templului stătea ghemuită o făptură sălbatică, încărcată cu podoabe barbare. Părea să fie vrăjitorul.

Noga zise chiar în aceeaşi clipă:

— Colo vrăjitor de la noi. Eu cu el aici locuieşte şi prizonierii. Alţi oameni dincolo în colibe.

Pe George îl străbătu un gând îndrăzneţ şi cu greu îşi putu stăpâni un zâmbet triumfător. Dacă prizonierii se aflau numai cu aceşti doi sălbateci în vechiul templu, atunci nu putea fi greu să se elibereze şi să-i culce la pământ. În felul acesta căpătau doi ostateci de preţ.

Se speria, însă, când îi văzu pe vrăjitor ridicându-se. Era un sălbatec uriaş, mai în vârstă, pe chipul căruia era întipărită o mare cruzime. Îşi schimonosi gura lată într-un zâmbet, când îi văzu pe noii prizonieri; veni spre ei şi cu mişcări repezi, le luă revolverele şi cuţitele de la brâu, apoi dispăru cu ele înăuntrul templului. După câteva minute, se înapoie, făcu un semn scurt câtorva sălbateci şi imediat camarazii fură dezlegaţi.

Orice împotrivire ar fi fost de prisos; căci sălbatecii îşi scoseseră cuţitele grele şi ascuţite şi în ochii lor scânteia setea de sânge.

Camarazii priviră liniştiţi la vrăjitor care, la rândul sau, îi privea, râzând batjocoritor. Dar liniştea prizonierilor părea că-l întărâtă, în cele din urmă, căci se încruntă şi scrâşni:

— Voi nu fiţi liniştiţi când vine sărbătoare, voi strigă atunci când Bahi omoară la voi. Voi nu repede muriţi, întâi veniţi în soare.

Deşi camarazii ştiau că băştinaşii de pe insulele Salomon îşi supuneau victimele la chinurile cele mai grozave, înainte de a le ucide, nu-şi arătară, însă, pe faţă, frica. Ba, George izbuti chiar să zâmbească şi să dea din cap prietenos către vrăjitor. Bahi ridică imediat cuţitul greu şi păşi ameninţător spre tânăr, dar Noga strigă un cuvânt aspru şi sălbatecul se dădu îndată înapoi. Privirea cu care-l învălui pe George nu prevestea însă nimic bun.

— Voi vine acum la ceilalţi prizonieri – zise el apoi – voi rămâne acolo până ajunge în soare.

Făcu iar un semn războinicilor mai tineri şi câte doi apucară de braţe pe un camarad şi-i vârâră înlăuntrul templului. Dar probabil că nu prea erau mulţumiţi de porunca aceasta căci aruncară priviri speriate spre statuia mare a lui Buda care se afla în sala vastă unde intrară.

Statuia aceasta era dintr-un metal ciudat, verzui şi ochii lui Buda sclipeau în roşu – probabil că erau două rubine de preţ. Nu era de mirare că asta îi cam speria pe sălbateci. Din păcate camarazii nu mai avură răgazul să privească în jurul lor, căci vrăjitorul deschise un chepeng din faţa statuii, doi sălbateci aduseră un trunchi lung şi

subţire de copac, cu crenguţe mici pe el, alcătuind un fel de scară. Apoi, printr-un gest lămurit, George fu poftit să coboare cel dintâi această scară.

Neavând încotro, îşi dădu drumul în jos. Abia puse piciorul pe pământ, că se văzu înconjurat de făpturi omeneşti. Erau albi, care păreau aproape sălbătăciţi, după cât putea vedea în semi-întunericul ce domnea acolo.

Ceilalţi camarazi coborâră şi ei, apoi „scara” fu trasă în sus şi chepengul închis. Paşi repezi dovedeau că tinerii sălbateci părăseau templul în grabă.

— Gentlemeni, aţi naufragiat şi dv. pe coasta acestei Insule blestemate? se auzi sun glas obosit. Îmi daţi voie, mă numesc William Johnson şi am fost proprietarul şi căpitanul vasului „Mary”.

— Numele meu e Farrow şi sunt şi eu căpitanul propriului meu vas – răspunse Farrow – presupun că aţi dus să angajaţi lucrători pe insulele Salomon şi când vaporul a naufragiat aici sălbatecii s-au năpustit asupra dv. – aşa e?

Căpitanul Johnson zise şi el bucuros:

— Căpitanul Farrow cu submarinul său! Mă bucur nespus că am prilejul să vă cunosc, deşi în împrejurări nu tocmai prielnice, Da, am angajat o sută cincizeci de băştinaşi la Malaita şi urma să-i duc spre Andaman unde s-au creat plantaţii noi. Timonierul meu, Jack, pe care sălbatecii îl scoseseră mai înainte şi-l duseră afară pe insulă, v-a văzut prin desiş şi a strigat după ajutor. Şi iată că acum sunteţi şi dv. aici.

— Dar nu ne gândim de fel să rămânem – zise căpitanul – oricum o fi, peste câteva zile camarazi mei ne vor veni în ajutor. Avem arme împotriva cărora vânătorii de capete sunt neputincioşi. Vroiam însa să vedem ce-i cu dv., altminteri nu ne-am fi lăsat prinşi atât de uşor. Abia acum pricep eu viclenia sălbatecilor: l-au adus pe cârmaciul dv. în desiş numai cu scopul să strige după ajutor şi să ne momească, astfel pe noi.

— Am văzut capete înfipte în pari şi pe dv. stând între ei – zise acum timonierul, care se apropiase – erau oare camarazii noştri care au căzut în luptă?

— Da – răspunse Farrow – dar îi vom răzbuna noi. Acum ia spuneţi, de cât timp vă aflaţi aici?

— Exact de paisprezece zile.

— Şi n-aţi încercat de loc în vremea asta să scăpaţi din închisoarea aceasta?

— Ba cum să nu, am cercetat cu amănunţime pivniţa, dar n-are nici o uşă, nici o deschizătură pe unde să ne putem strecura. Şi-apoi, nici n-am reuşi să plecăm de pe insulă, căci vânătorii de capete ar da de noi în desiş şi ne-ar răpune.

Într-o anumită privinţă căpitanul Johnson avea dreptate: oameni

neobişnuiţi cu viaţa din desiş, nu puteau face nimic neînarmaţi sau cădeau iarăşi în mâinile urmăritorilor.

— Oh – făcu George – noi cunoaştem destul de bine interiorul acestor temple vechi şi sunt încredinţat că vom găsi o ieşire. Ba vom izbuti chiar să trecem printre sălbateci, ca s-ajungem la plajă. Când vom fi pe submarin, vom transmite o radiogramă englezilor şi sunt convins că acest Noga şi oamenii săi îşi vor căpăta pedeapsa cuvenită.

— Asta ar fi frumos – zise Johnson – începusem să ne pierdem curajul, căci aici jos pare că nu se petrec lucruri curate. Uneori găseam banane proaspete, care, cu siguranţă că nu ne erau aduse de sălbateci, apoi unora din noi li s-a părut că văzuseră o făpturii fantomatică, delicată, care însă dispărea fără să se poată vedea unde.

— Oho! făcu George. S-o fi ascunzând aici o taină, pe care nici nu v-o puteţi închipui. Acum sunt pe deplin încredinţat că vom găsi o ieşire tăinuită din închisoarea aceasta.

— Adevărat? Ar fi frumos, deşi ne-aţi da pe noi de ruşine. Dar, e drept, când vine căpitanul Farrow cu oamenii săi…

George întrerupse laudele şi zise:

— Linişte, domnilor, acum trebuie să chibzuim cu încordare. Să-ţi mai pun însă o întrebare, domnule – se adresă el timonierului – când vedeai de obicei, făptura aceea misterioasă? Şi când erau aduse bananele aici?

— Asta-i tocmai partea ciudată, răspunse Jack, cam încurcat – dacă cel puţin ar fi fost în toiul nopţii, aşa cam pe la ceasurile douăsprezece, n-aş fi găsit nimic curios în faptul acesta…

Timonierul fu întrerupt de căpitanul Johnson, care zise, râzând:

— Da, atunci Jack al meu ar fi crezut că e vreo stafie şi asta i-ar fi apărut cu totul firesc, deşi eu n-am auzit încă de stafii care să aducă banane proaspete.

Toţi începură să radă, dar Jack zise cu frică:

— Acum e vremea; de obicei, cu puţin înainte de prânz – şopti el – şi colo… colo în ungherul întunecat… uite-o!

Toţi se uitară spre locul arătat. Din pricina întunericului trebuiră să-şi încordeze privirea, până să poată zări o făptură micuţă, care-şi făcea de lucru acolo cu mişcări fulgerătoare.

George se repezi îndată înainte, dar făptura misterioasă fu şi mai iute ca el şi pieri într-o clipită.

Tânărul, însă, se izbi de zidul pivniţei şi cu acest prilej simţi că o parte a zidului, de mărimea unei uşi, se împinse în afară; tocmai când îi veni în gând să se opintească pentru a deschide ieşirea secretă, fu împins îndărăt cu toată puterea. Auzi un uşor zgomot metalic şi zidul rămase neted ca şi mai înainte.

Descoperise însă cel puţin locul unde se afla o ieşire tăinuită din templu. Poate că această încăpere subpământeană mai ascundea şi alte

taine.

— Are cineva vreo lumină aici? întrebă el, în şoaptă.

— Da, din fericire nu ne-au luat decât armele – zise Johnson – aşa că avem chibrituri şi tutun.

Căpitanul englez trase un chibrit şi se apropiă de George. Tânărul văzu imediat contururile uşii secrete. Acum trebuia numai să mai găsească mecanismul ascuns. Din păcate pumnalul îi fusese luat, aşa ca nu avea ce să înfigă în crăpătură.

— Prost lucru că n-avem un cuţit – zise el, când chibritul se stinse.

— Din fericire te pot servi eu – zise Johnson – sălbatecii mi-au lăsat un briceag pe care îl ţineam ascuns.

Căpitanul englez vru să aprindă un al doilea chibrit, dar George îl opri:

— Lasă, domnule căpitan, mai bine voi încerca să găsesc o adâncitură pipăind cu vârfurile degetelor. E mai sigur aşa, căci lumina pâlpâitoare e înşelătoare. Contururile uşii le simt uşor, aşa că voi găsi şi încuietoarea.

IV
DESCOPERIRI NEAŞTEPTATE

GORGE ÎCEPU SĂ PIPĂIE ZIDUL ŞI, cum se şi aştepta, găsi cam pe la înălţimea brâului o mică adâncitură.

Deschise imediat briceagul şi vârî lama în această deschizătură. Simţi o piedică elastică, apăsă ceva mai tare şi auzi un ţăcănit metalic.

Se opinti în uşa de piatră, aceasta însă nu se clinti, cu toate repetatele sale încercări.

— Păcat! murmură el. Uşa e încuiată pe partea cealaltă. Cu siguranţă că sunt acolo zăvoare mari care au fost puse. Şi oricât ne-am osteni, tot degeaba va fi.

Se dădu înapoi, necăjit; se auziră deodată, sus, în templu, paşi uşori, apoi chepengul se ridică, scara aceea primitivă fu lăsată în jos şi, spre marea bucurie a camarazilor, se ivi uriaşul Kard, care coborî, înjurând.

— Slavă Domnului, Kard! îl întâmpină căpitanul Farrow. Eram tare îngrijorat pentru d-ta. Acum suntem cu toţii iar împreună. Şi avem nădejde să ieşim din temniţa aceasta – căci sau ne va ajuta vizitatorul misterios care dispare prin ziduri, sau intervine Rindow cu granate de gaze.

— Aş vrea să ştiu numai cine e omul acesta misterios. Uite că iar a adus o legătură mare cu banane – zise George – dacă vrea să ne ajute, atunci să deschidă ieşirea tăinuită şi să ne dea drumul afară.

— George – spuse doctorul – bănuiesc că e vorba de urmaşul vreunui preot de odinioară al acestui templu. Sau se mai poate ca

acest templu să fie vizitat din când în când de credincioşi, poate că vremea aceea nu s-a apropiat încă şi nu ştie nici ei ce să facă cu sălbatecii.

— Doctore, ai avut o idee bună! exclamă căpitanul. Poate că mai căpătăm ajutor şi din partea asta. E într-adevăr lesne cu putinţă să fi rămas aici un paznic al templului, care nu ştie cum şi ce să facă. Dacă i-am putea aduce la cunoştinţă că avem în apropiere pe submarin de unde ni se poate trimite ajutor, atunci poate că ne-ar reda libertatea.

Căpitanul vorbise ceva mai tare, nădăjduind că presupusul paznic ar pricepe englezeşte şi i-ar auzi, George, care tăcuse în vremea asta, zise deodată:

— Statuia zeului din sala de sus trebuie să fie aşezată aproape sau poate direct deasupra mijlocului acestui zid. E foarte probabil ca vechii preoţi să fi avut vreo instalaţie cu ajutorul căreia să ajungă înlăuntrul acestei statui care cu siguranţă e goală. Aşadar e foarte probabil că în zidul de colo o fi o uşă tăinuită care poate nu e zăvorită pe dinafară.

— Minunat, băiete! exclamă căpitanul. Tu ai cel mai mare noroc în asemenea lucruri, aşa că pune-te pe căutat!

Atunci trebuie să-l rog pe domnul Johnson să-mi mai dea un chibrit, ca să descopăr crăpăturile uşii. Nădăjduiesc că voi găsi o altă ieşire. Ah, uite că am şi găsit contururile unei uşi secrete!

George recunoscu lămurit crăpăturile subţiri ale unei uşi, dovadă că aceasta fusese folosită mai des. Poate că doctorul nu se înşela şi aveau loc aici din când în când, adunări la care urmaşul vechilor preoţi se folosea de toate tainele templului. Vremea aceasta fusese, probabil, puţin înainte de naufragiul vasului cu sclavi.

George dibui cu degetele de a lungul crăpăturilor descoperite şi nu întârzia să dea şi aici de o mică deschizătură, în care vârî vârful briceagului. Întâmpina iată şi o uşoară împotrivire, apăsă ceva mai tare, auzi un ţăcănit metalic şi… putu trage uşa grea înăuntru.

Mai ceru un chibrit de la Johnson şi lumină în deschizătură. Văzu un gang mărişor, în al cărui perete opus erau înfipte trepte de fier pentru urcat.

— Minunat! Exclama el. După cum presupuneam, se pare citi pe aici dăm înlăuntrul statuii zeului.

Intră în gang, urmat de Petre şi fără să şovăie o clipă începu să se caţere pe treptele de fier.

Cu cât urca, cât atât se făcea mai multă lumină. În cele din urmă, când privi în sus, văzu lumină căzând prin doua deschizături, erau însă lumini roşii, care luminau partea de sus a statuii goale pe dinăuntru.

George îşi zise că luminile acestea erau ochii zeului. Desigur că preţioasele nestemate nu erau fixe, pentru ca vreun preoţi care se

ascundea înlăuntrul statuii, să-i poată face pe credincioşi să creadă că ochii aceştia sunt vii.

Când ajunse sus văzu că presupunerea să era cu totul îndreptăţită. Prin cele două rubine enorme putea să vadă înlăuntrul templului. Acesta era gol, dar deodată se strecură printr-o deschizătură de lângă uşa mare de intrare, făptura hidoasă a lui Bahi, vrăjitorul.

Se duse la uşă şi strigă ceva afară. Un tânăr sălbatec intră, şovăitor, în templu şi-l urmă pe vrăjitor în deschizătura mică, ce ducea, cu siguranţă, într-o încăpere învecinată, în care locuia Bahi.

George coborî în grabă câteva trepte şi aproape că se izbi de Petre, care îşi aplecă repede capul.

— Petre – şopti tânărul – cere-i lui Johnson să-ţi mai dea câteva beţe de chibrit, căci trebuie să găsim o uşă care cred că se află în partea de jos a statuii. Grăbeşte-te, însă!

În vreme ce uriaşul coborî, George şi începu să pipăie cu vârfurile degetelor partea de jos a zeului. Dar se încredinţă dezamăgit că nu era nici o crăpătură acolo. Să se fi înşelat oare?

Petre veni iar sus şi-i dădu cutia cu chibrituri. George trase unul şi lumină spatele statuii şi, mai dezamăgit ca înainte, fu nevoit să constate că suprafaţa era netedă, turnata dintr-o bucată.

— Proastă afacere! murmură el. Credeam că voi găsi vreo uşiţă. N-avem încotro, trebuie să căutăm altă ieşire.

— Domnule George – zise uriaşul cu însufleţire – ţineai tocmai chibritul ceva mai înapoi pe când eu mă uitam la partea din faţă a statuii… Şi dacă nu mă-nşel, am băgat de seama acolo câteva linii. De ce n-ar fi ieşirea prin faţă?

— Ai dreptate – încuviinţă George şi se întoarse repede. Ar fi ceva cam neobişnuit, dar pe insula aceasta toate sunt ciudate.

Luminând partea din faţă a statuii, văzură imediat cu bucurie, contururile unei uşi înguste şi în acelaşi timp un zăvor trainic.

— Minunat! şopti el. Putem ieşi foarte lesne pe aici, Petre. Acum ascultă! Într-o încăpere alăturată de sala templului se află bătrânul vrăjitor cu un tânăr sălbatec. Ce-ar fi să încercăm să punem mâna pe ei?

— Te ajut cu dragă inimă la asta, domnule George – răspunse uriaşul, bucuros.

George mai urcă odată în capul statuii şi privi prin ochii de rubin. Sala templului era pustie. Tânărul coborî îndată înapoi şi deschise uşiţa din partea din fată a statuii.

George privi cu băgare de seamă în sala templului. Auzi glasuri în încăperea unde dispăruseră vrăjitorul şi tânărul sălbatec. Lăsă uşa deschisă numai atât cât să poată privi prin ea, apoi şopti:

— Petre, mai bine să aşteptăm până ce tânărul sălbatec va părăsi templul. Avea la el securea aceea grozavă a vânătorilor de capete şi

împotriva acestei arme nu ne putem apăra cu mâinile goale.

— Dar văd colo nişte amfore vechi aşezate pe nişte drugi groşi – zise uriaşul şi astea ar fi doar arme minunate.

George descoperise şi el drugii de metal înalţi de vreun metru şi groşi cât pumnul, cu amfore mici deasupra lui; după ce chibzui câteva clipe luă o hotărâre.

Deschise iar uşa şi se strecură afara. Se pomeni pe soclul mare de piatră, pe care se înălţa statuia zeului.

Sări repede jos şi se târî imediat spre peretele din dreapta al sălii. Nu ştia dacă în faţa porţii de afară nu stăteau sălbateci de pază.

Văzu însă cu bucurie că poarta mare era încuiată şi numai o uşiţă într-unul din canaturi era deschisă. Se opri şi şopti camaradului său:

— Înainte de a intra în încăperea unde se află vrăjitorul vom încuia uşiţa de colo, pentru ca sălbatecii de afară să nu poată veni în ajutorul tovarăşului lor.

Cei doi camarazi merseră întâi spre amforele de sacrificiu şi fiecare din ei luă câte un drug, care în mâna lor putea deveni o armă grozavă.

Se târâră acum spre deschizătură mică din zid, care ducea la încăperea unde se afla vrăjitorul. Auziră trei glasuri diferite şi recunoscură vocile căpeteniei, vrăjitorului şi tânărului sălbatec. Din nenorocire nu putură înţelege ce vorbeau, căci grăiau în limba lor. George ajunsese la deschizătura din zid şi privi după colţ. Dădu imediat cu ochii de Noga, căpetenia, care în clipa următoare se repezi înainte ca o panteră.

N-avea de unde bănui că prizonierul, căruia îi vedea numai capul, era înarmat şi pe de altă parte oameni sălbateci ca dânsul nu cunoşteau frica.

George se dădu înapoi şi ridică „arma”. În clipa următoare Noga şi sări în sală, dar înainte să poată ridica braţul cu cuţitul tânărul îl izbi în cap cu drugul acela greu. Sălbatecul se prăbuşi la pământ, horcăind.

Acum trebuia să-l înlăture pe vrăjitor şi pe tânărul sălbatec. Instinctiv cei doi camarazi săriră în lături din faţa deschizăturii şi asta fu salvarea lor, căci deodată se repezi pe după colţ un braţ lung, înarmat cu securea aceea grozavă a vânătorilor de capete. Tăişul ascuţit ca briciul se izbi de zid în loc să-i nimerească pe ei.

Pierzându-şi echilibrul, Bahi se clătină pe picioare. Petre se folosi de împrejurarea aceasta şi zvârli „arma” să cu atâta putere, încât nimeri pe Bahi în umărul drept. Scoţând un urlet de durere vrăjitorul scăpă securea, George se repezi înainte şi-l izbi în cap cu drugul său. Răcnind de furie şi durere, Bahi se prăbuşi.

Mai era acum tânărul sălbatec, înarmat şi el cu o secure. Cei doi camarazi nu puteau îndrăzni să pătrundă în încăpere, căci se expuneau să fie atacaţi de tânăr.

George chibzui câteva clipe, apoi îşi scoase repede vesta subţire de

lână şi o înfipse în vârful drugului care-i servea drept armă. Se lăsă în genunchi lângă deschizătura din zid şi împinse „sperietoarea” înainte, ca să dea impresia celui dinăuntru că cineva vrea să intre acolo.

Petre, care pricepu îndată planul lui George, se ghemui lângă el, gata să intervină. În clipa următoare un fulger sclipi şi tânărul nostru erou simţi o zguduitură dureroasă în amândouă mâinile, cu atâta furie izbise sălbatecul cu securea în presupusul duşman.

Prin puterea cu care dăduse lovitura îşi pierdu echilibrul însă şi până să şi-l recapete Petre se şi repezi la el, îl izbi în cap cu drugul greu şi-l lăsă lat la pământ.

Camarazii intrară în mica încăpere şi priviră în jur. Apoi Petre scoase o exclamaţie de triumf şi arătă într-un ungher, unde Bahi adunase toate armele luate de la prizonieri. Erau revolvere, pumnale şi puşti.

Prima grijă a camarazilor fu să-şi ia armele, apoi George zise:

— Petre, vom deschide chepengurile din faţa statuii şi-i aruncăm jos pe prizonierii noştri, deasemenea şi toate armele. Aşa e mai simplu. Mai întâi, însă, să închidem uşiţa, căci s-ar putea ca ţipetele lui Bahi să fi atras atenţia vreunui paznic.

George se înapoia în sala cea mare a templului şi văzu că temerea lui se şi împlinise. Uşiţa din canatul mare al porţii era larg deschisă şi în faţa ei stăteau doi sălbateci, care se holbau cu spaimă la trupurile nemişcate ale căpeteniei şi vrăjitorului.

Îl zăriră pe George şi dădură să scoabă un strigăt – dar tânărul le-o luă înainte şi, cu două gloanţe trase în umăr îi culcă la pământ. Se repezi pe urmă la uşiţă şi, închizând-o, împinse zăvoarele pe dinăuntru, îşi dădu, însă, seamă că zăvoarele acestea nu erau destul die trainice şi nu vor rezista mult la opintirile sălbatecilor.

— Repede, Petre! striga el. Trebuie să ne grăbim!

Înhăţă de picioare trupul greu al căpeteniei si-l târî spre statuia zeului. În vreme ce se căznea să deschidă chepengul, auzi izbituri în uşiţă. Se întoarse repede şi slobozi două gloanţe în uşă, găurind metalul subţire al acesteia. De afară se auziră ţipete de durere şi spaimă, apoi se făcu iar tăcere.

— Luaţi seama! strigă ei în jos. Îl azvârli pe căpetenie în pivniţă. Căutaţi să-i prindeţi în braţe, altminteri îşi zdreleşte oasele şi nu ne mai poate fi de nici un folos. Voi mai da drumul în jos vrăjitorului şi, încă unui sălbatec, precum şi armelor.

Se auzi un „Ura” tunător, apoi Kard strigă:

— Da-i drumul, domnule George, lasă că-l prindem noi!

Tânărul rostogoli trupul greu peste marginea chepengului şi-i dădu drumul în jos. În aceeaşi clipă veni şi Petre cu Bahi, pe care-l zvârli de asemenea în jos. Apoi urmă tânărul sălbatec şi o parte din arme.

Pe când cei doi camarazi se duseră iarăşi în încăperea mica să

aducă şi restul armelor, auziră o bufnitura, urmată de un bubuit. Alergară spre deschizătura din zid şi văzură eu groază că sălbatecii spărseseră uşa cu un trunchi de copac. Câţiva şi dădeam buzna în sala templului, rotind securile deasupra capului.

George tocmai vroia să tragă, când văzu că sălbatecii se dădură înapoi îngroziţi, scoaseră ţipete de spaimă şi împinseră înapoi cu putere pe tovarăşii lor, căutând să iasă cât mai repede din templu.

George privi uluit după ei, apoi îşi roti ochii prin templu, ca să descopere pricina acestei panici. În primul moment se speria şi el când privirile îi căzură asupra statuii – dar apoi izbucni în râs.

Prietenul necunoscut care aducea banane prizonierilor făcuse o faptă bună. Ochii zeului căpătaseră viaţă şi sclipeau ciudat, iar pe gură îi ieşeau limbi de foc şi fum. Făcea o impresie înfricoşătoare şi George nu le putea lua în nume de rău sălbatecilor ca dăduseră bir cu fugiţii.

— Hai repede. Petre, suntem salvaţi! strigă tânărul. Acum trebuie să sărim şi noi prin chepeng, căci zeul e ocupat pentru moment.

Când cei doi camarazi se aflară în faţa chepengului, George strigă spre statuie, în limba indiană:

— Oricine ai fi, necunoscutule care ne ajuţi, îţi mulţumim. Fii sigur că-ţi vom păstra taina, vino fără teamă la noi şi fii încredinţat că te vom ajuta, la rândul nostru, să-i alungi pe sălbateci de pe insulă.

În aceeaşi clipă se potoliră focul şi fumul ce ţâşneau prin gura idolului, lumina ochitor se stinse, făcând loc celor două rubine, apoi uşiţa din faţa statuii se întredeschise.

— Minunat! exclamă George. Putem închide la loc chepengul şi să coborâm jos, prin statuie. E măi plăcut aşa decât să sărim în jos şi-apoi altfel chepengul ar fi trebuit să rămână deschis, ceea ce le-ar fi venit la îndemână mai târziu sălbatecilor, după ca se vor fi dezmeticit din spaima lor. Ne-ar fi aruncat în cap cine ştie ce drăcii de-ale lor. Hai să coborâm repede cu armele, apoi să căutăm să dispărem cât mai grabnic.

Petre zvârli în jos ultima legătură cu arme, apoi cei doi camarazi închiseră chepengul greu şi alergară spre statuia zeului.

Uriaşul intra cel dintâi pe uşa îngustă şi când George îl auzi, urma o izbitura lângă dansul. Privi într-acolo şi văzu cu uimire şi spaima, o săgeată. Se aciui repede îndărătul chepengului şi-l zăvori. În aceeaşi clipă se auziră ca picături grele de ploaie căzând deasupra metalului. Era o grindină de săgeţi împroşcate de sălbateci.

George se caţără repede în capul statuii şi-i văzu pe vânătorii de capete dând buzna prin uşiţă. Tânărul trase repede afară un ochii al statuii din orbita lui, apoi vârî ţeava revolverului său în deschizătură şi slobozi glonţ după glonţ.

Sălbatecii care se aflau în faţă se prăbuşită la pământ, iar ceilalţi se dădură înapoi, urlând înspăimântaţi.

Cât ai clipi din ochi sala fu golită şi chiar răniţii se grăbiră s-o părăsească, aşa cum puteau. George îi împuşcase numai în picioare, căci nu vroia să-i ucidă.

Când cei doi viteji camarazi ajunseră jos în temniţă, fură întâmpinaţi de prizonierii străini cu urale.

— Altfel te simţi când eşti înarmat! zise Johnson. Acum îl avem în mână pe căpetenie şi pe vrăjitor, astfel că suntem stăpâni pe situaţie, cum s-ar zice.

— Şi eu sunt de părere că le vom putea pune acum condiţii sălbatecilor! zise George. Căpetenia va trebui le poruncească să se retragă, apoi vom merge pe coasta de apus, îi luăm cu noi, fireşte, pe Noga şt Bahi şi le dăm drumul abia după ce vom fi în siguranţă.

— Uşor de zis, dar greu de făcut! îşi dădu părerea doctorul Bertram. Vânătorii de capete îşi vor şi fi ales o nouă căpetenie şi un alt vrăjitor. Slujbele astea sunt prea mult râvnite şi nimeni nu va mişca un deget ca să-l salveze pe Noga sau pe Bahi.

— Uite, la asta nu m-am gândit – spuse îngândurat căpitanul – atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne croim drum cu armele spre coastă. Fireşte că trebuie să ne aşteptăm la pierderi, dar e mai bine aşa decât să stăm aici cu mâinile în sân. Poate că dau foc templului şi ne prăpădim înainte ca Rindow să ne vie în ajutor.

— M-am gândit şi eu că un atac, chiar eu granate cu gaze, nu va fi atât de uşor – adăugă George – în desiş gazele alea se împrăştie prea încet, aşa că efectul va întârzia.

— Ai dreptate, băiete – încuviinţă căpitanul. Nu ne rămâne, deci, decât să ne croim un drum.

— Ba nu, trebuie să dăm de urma misteriosului nostru ocrotitor – zise George – templul acesta trebuie să aibă, cu siguranţă, ieşiri secrete, pe unde să ne putem strecura fără nici o primejdie. N-a venit el oare aici prin încăperea asta?

V
PRIMEJDIOASA AVENTURĂ A LUI GEORGE

ÎN ACEEAŞI CLIPĂ se auzi un glas puternic rostind în englezeşte:

— Sahibi, vă voi ajuta. Eu sunt Bahra, ultimul preot pe această insula. Credincioşii vin în fiecare lună încoace, acum au debarcat oamenii străini, negri. V-aş fi ajutat îndată ce-ar fi venit credincioşii, acum însă e nevoie mai curând, căci Sahibul care vorbea de incendierea templului are dreptate. Negrii au şi început să îngrămădească vreascuri. Există un drum care duce până la coastă, dar i-aş ruga pe Sahibi să trimită numai pe unul din ei, căci străinii trebuiesc împiedecaţi să dea foc lăcaşului sfânt.

— Fireşte, Bahra – zise căpitanul – te vom apăra pe tine şi lăcaşul

tău din toate puterile. E deajuns daca unul din noi aleargă la coasta. Vor veni atunci camarazi de-ai noştri pe drumul tăinuit şi astfel vom putea apăru templul până vor sosi englezii. Le vom da de veste prin telegrafie fără fir.

— Sahibi, englezii nu trebuie să ştie că se aflǎ un templu aici! răspunse Bahra. Căci ne-ar stingheri numai şi ne-ar îndepărta. N-au Sahibi vreun alt mijloc să-i învingă pe negri, sau să-i ţină la respect câteva zile, până vin credincioşii?

— Fireşte că putem face asta – zise căpitanul – câteva zile mai mult sau mai puţin n-are importanţă. De sigur c-o vom face.

— Atunci unul din Sahibi trebuie să se pregătească să mă urmeze – zise indianul – drumul nu e însă lipsit de primejdii, ei duce la mare pe coasta de apus – şi acolo se găsesc adesea rechini.

— Nu mi-e teama mie de ei, răspunse George, socotind ca ceva de la sine înţeles ca el va însoţi pe preot.

Nimeni nu se împotrivi, numai căpitanul mormăi:

— Da, da, George al nostru tot el o ia înaintea celorlalţi. Dar ştiu eu că s-ar simţi nenorocit dacă l-aş opri – aşadar îi dau voie. Însă, Bahra, în vremea asta. Trebuie să ocrotim templul împotriva sălbatecilor. Nu există altă ieşire de aici decât prin statuia zeului?

— Vă voi arăta îndată tainele templului, Sahib. Pe fiecare parte puteţi ieşi la iveală şi dispare iarăşi fără ca negrii străini să bănuiască.

Bahra era un indian înalt şi subţire, cu barbă albă, frumoasă. El arătă camarazilor încă trei uşi tăinuite care duceau afară din carceră. Îndărătul acestora se aflau ganguri prin care se putea ajunge la zidurile din afară ale templului. Şi acolo erau iarăşi diferite uşi şi chepenguri, prin care se putea cuprinde cu privirea întreg luminişul.

Prin împuşcături bine ţintite, prizonierii alungară pe vânătorii de capete, care îngrămădeau lemne. Sălbatecii îşi pierduseră capul când gloanţele începură să şuiere din toate părţile, fără să vadă, însă, cine trăgea.

George îl urmă iarăşi în pivniţă pe bătrânul indian. Acesta îl conduse din nou în micul gang care ducea în sus la statuia zeului. Dar Bahra nu urcă, ci deschise în perete o uşiţa secretă, atât de bine tăinuită că nimeni n-ar fi putut-o bănui.

Dădură de un gang îngust, întunecat. Bahra îl luă pe George de mână şi-l trase înăuntru. Uşa se închise îndărătul lor şi preotul zise acum:

— Sahib, ai la tine unul din beţele acelea care ard singure?

George mai avea cutia cu chibrituri luată de la Johnson, aprinse unul şi Bahra îi arătă mecanismul care închidea uşa. Apoi îl duse înainte pe gangul întunecos, care era atât de scund încât tânărul era nevoit să meargă aplecat. Într-un loc gangul făcea un cot spre apus şi de acolo mergeai pe sub pământ de-a dreptul spre coastă.

Merseră şi merseră până ce, în cele din urmă, George văzu înaintea lui o lumină slabă, care creştea din ce în ce. După alte cinci minute ajunseră la ieşire. George baga însă îndată de seama ca aceasta ieşire se afla în cea mai mare parte sub apa marii.

Brâuleţe înguste de stanca duceau la şanţul adânc săpat de apele ce dădeau năvala înăuntru până la capătul gangului, dar distanţa de la apa la tavan nu era decât de vreo douăzeci de centimetri.

Trebuia deci să treacă înot partea aceasta, apoi să caute golful unde era ancorat submarinul şi în acelaşi timp să se ferească de rechini. Nu. Se speria el de atâta lucru şi zise Indianului:

— Bine, Bahra, îi voi aduce pe tovarăşii noştri. Du-te repede înapoi poate au nevoie de d-ta. camarazii mei.

Fără să şovăie o clipă, tânărul merse tot înainte pe brâul îngust de stânca până fu nevoit să-şi urmeze calea în patru labe. Atunci îşi dete drumul în apa şi… începu să înoate spre ieşire, când ajunse la capătul gangului şi intră în apa marii; văzu ca nu era departe de golful în cate ancorase submarinul. Să fi fost vreo cincizeci de metri şi înainte de a porni privi în juru-i, se simţi străbătut de un fior, căci la cel mult douăzeci de metri îndărătul lui un rechin spinteca apa. Dându-şi seamă de primejdie, George făcu stânga-mprejur şi înotă îndată repede înapoi în gang, cu gândul să lase rechinul să treacă înainte.

După ce se trase vreo şapte metri înapoi în gang se-ntoarse şi văzu, cu spaimă, că dihania îl mirosise totuşi, căci intrase şi ea în gang.

Tânărul se dădu repede în lături, se prinse de brâul de stâncă şi se săltă în sus.

După ce se întinse el cu burta pe stâncă la douăzeci de centimetri deasupra apei, rechinul se opri, neputând înainta căci ar fi dat de uscat.

George scoase revolverul şi când dihania înota înapoi, dezamăgită că-i scăpase prada, el descarcă trei gloanţe într-însa. De la distanţă atât de mica gloanţele îşi făcură efectul.

Rechinul începu să biciuie apa cu putere, împroşcându-l cu spumă pe George, apoi goni în larg, zbătându-se cumplit.

Când nu se mai vedea decât ca un punct, George zări deodată o mulţime de alţi rechini, care dădeau năvala spre tovarăşul rănit. Veneau în număr mare şi dinspre golful în care era submarinul şi George fu foarte mulţumit că nu pornise de-a dreptul într-acolo unde ar fi fost sfâşiat cu siguranţă.

După câteva minute îşi dădu iar drumul în mare şi înotă pe spate afara din tunel, ţinând mereu, revolverul în mână, ca să se poată apăra la nevoie.

Când ieşi din tunel auzi deasupra lui o exclamaţie de mirare. Ridica imediat arma şi când văzu pe ţărm mişcându-se câteva crengi, trase.

Se auzi un strigat de durere, dar George nu-şi mai pierdu vremea.

Se răsuci şi începu să înoate din răsputeri spre golf ţinându-se pe lângă coasta. Ajunse la capătul golfului şi cu bucurie văzu la vreo cinzeci de metrii înaintea lui submarinul.

Pe punte şi în turn stăteau camarazii rotindu-şi ochii în toate părţile. Auziseră împuşcăturile sale şi după cum îi spuseră mai târziu – se gândiseră îndată, că scăpase în vreun fel din captivitatea vânătorilor de capete.

George îi striga şi imediat i se răspunse cu bucurie de pe submarin. Tânărul înota voiniceşte spre vas.

Dar abia făcu vreo zece metrii ca se auzi de pe acesta ţipete de spaima:

— Ia seama, domnule George îndărătul d-tale! răcni Rindow.

Detunară împuşcături şi când tânărul se întoarse văzu ca rechinul enorm care se afla la vreo cincizeci de metrii depărtare venea glonţ spre dânsul. Eroul nostru nu stătu mult pe gânduri. De revolver nu se putea folosi, căci nu se vedea nici o ţinta, vedea numai apa spumegândă stârnită de rechin şi deasupra coada triunghiulară. Trebuia, deci, să dea lupta cu cuţitul. Din fericire se pricepu la asta şi când dihania se răsuci, ca să se poată folosi de botul ce-l are dedesubt, George se aruncă în lături şi cu minunatul pumnal al Sanjei, pe care-l şi scosese din brâu, izbi în trupul argintiu al rechinului, care tocmai trecea pe lângă el.

Apoi făcu o mişcare de înot cu braţul stâng şi picioarele înainte, ţinu pumnalul cu toată puterea şi spintecă trupul rechinului aproape până la coadă.

Se auziră urale nesfârşite. Fapta lui George era dintr-acelea cum numai el era în stare să facă.

Tânărul înotă în jurul trupului rechinului, care se zbătea de moarte şi după câteva minute se afla pe puntea submarinului.

Abia răsuflând, el nu pierdu o clipă şi istorisi, pe scurt, despre situaţia în care se aflau camarazii. Rindow scoase imediat submarinul din golf şi alese douăzeci de camarazi, care urmau să ia parte la expediţie. Apoi se apropiă de tunelul ascuns care ducea în subterana templului. Câteva granate cu gaze fură zvârlite în desiş, căci vântul îşi schimbase direcţia şi bătea dinspre mare spre insulă. Prin asta era înlăturată deocamdată primejdia unei surprinderi din partea sălbatecilor.

Camarazii – cărora li se alătură şi Rindow – înotară în tunel. Luaseră cu toţii granate de gaze şi lămpi de buzunar. La lumina acestora porniră repede dea lungul gangului scund. După aceea coborâră în pivniţa care servise de închisoare prizonierilor, unde căpitanul îi salută şi le zise că vânătorii de capete se retrăseseră în desiş. Deoarece, însă, era probabil că vor da un atac pe întuneric, camarazii se împărţiră în gangurile tăinuite ale zidurilor din afară. Cei

trei vânători de capete prizonieri erau atât de bine legaţi încât în nici un caz nu s-ar fi putut elibera unul pe altul. Ceasurile după-amiezii treceau deosebit de greu. Dar în cele din urma se lăsă întunericul şi acum fura deschise chepengurile şi uşile tăinuite. Camarazii ascultară cu încordare până auziră zgomote slabe care dovedeau ca vânători de capete înaintează. Aşteptau liniştiţi comanda căpitanului. Acesta o dădu abia când avu dovezi neîndoielnice ca sălbatecii erau aproape de tot. Abia acum, camarazii ascultând de porunca lui, zvârliră granatele cu gaze. Cele dintâi fura aruncate peste luminiş pana în apropierea desişului, celelalte însă, în apropierea templului. Apoi uşile şi chepengurile fura închise repede şi camarazii alergară în pivniţă. După un ceas alergară iarăşi sus. Prin aruncarea cu îndemânare a granatelor în toate direcţiile, gazele se împrăştiară în tot luminişul şi desigur ca vântul de noapte împinsese îndeajuns gazul ca să-i ameţească pe toţi vânători de capete.

Aşa şi era. Cu George în frunte camarazii cercetară luminişul şi colibele de frunziş şi-i găsiră pe vânători ameţiţi. Aceasta ameţeala urma să dureze douăzeci şi patru de ceasuri. Templul era salvat, prizonierii eliberaţi. Încă în cursul nopţii, sălbatecii fura legaţi şi duşi pe submarin. Acolo fura închişi într-o „cazemata” caci Farrow se hotărâse să pornească îndată şi să predea primului vapor întâlnit echipajul vasului naufragiat şi pe sălbateci.

Când se iviră zorile, rămăşiţele pământeşti ale santinelei ucise de sălbateci fură înmormântate. Apoi după ce-şi luară un călduros rămas bun de la Bahra, camarazii îşi văzură de drum.

După două ceasuri numai căpitanul zări un vas mare, îndreptându-se spre Andamane. Comandantul acestuia împlini cu plăcere cererea lui Farrow, luând pe bord pe oaspeţii străini.

Şi pe sălbateci, ca să-l debarce unde trebuia. Alexandru Bert se ţinuse mereu pe lângă submarin, ceea ce nu-i fu prea grea, mulţumită vântului de Nord. Acum îşi luă rămas bun de la camarazi, întoarse barca şi se făcu nevăzut spre răsărit.

Aventurile submarinului Dox 139

Hans Warren

I
LUPTA CU UN MONSTRU MARIN

UNDELE SCLIPEAU în bătaia razelor soarelui abia răsărit. George, care se afla în turn cu tatăl său, Petre şi Plundow, trăgea în piept cu nesaţ aerul proaspăt al dimineţii.

După întâmplările din urmă cu vânătorii de capete de pe insula misterioasă, pacea aceasta a firii destindea şi mai mult nervii lor încordaţi.

— Tare aş vrea s-avem linişte până vom ajunge în Africa, spuse el, cu glas coborât, tatălui său. Ce măreaţă e Firea! Şi când te gândeşti câte nenorociri îşi creează oamenii singuri, când viaţa ar putea fi atât de frumoasă! Eu unul îi înţeleg pe sihaştri care fug de lume.

— Ce, George, eşti sătul de viaţă? strigă doctorul Bertram, care tocmai apăruse în deschizătura de jos a turnului. De la dumneata nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva. Cum adică, nu-ţi mai plac aventurile?

— Ba îmi plac ca şi înainte, dar spuneam şi eu aşa. Uite ce frumoasă e marea! răspunse tânărul repede.

— Are haz, zău! George al nostru e şi poet! Ai însă dreptate, e într-adevăr minunată. Ne-am apropiat de Maladive, grupul acela de insule risipite pe o mare întindere, deasupra Ecuatorului – nu e aşa, căpitane?

— Da, dragă doctore, aşa e. Socot că ne putem aproviziona pe una din aceste insule cu fructe şi nici puţină carne proaspătă n-ar strica, nu? Mie îmi lasă gură apă după o friptură de căprioară.

— Hm… parcă n-aş zice ba, dar până atunci să ne mulţumim cu o mâncărică de peşte proaspăt. Uite colo doi peşti zburători, vin chiar spre noi. Sunt cât se poate de gustoşi bandiţii ăştia.

Priveau toţi cu interes la peştii care se apropiau. Doi peşti aurii, lungi de câte doi metri pe puţin, fugăreau în sărituri mari o droaie de peştişori zburători, nu mai lungi de treizeci de centimetri. Înhăţau din când în când unui şi se lăsau cu ei în apă.

— Petre, adu repede două căngi şi puşca mea! strigă doctorul. Vom avea o mâncare minunată la prânz.

Pe Uriaş îi cuprinseră de asemenea frigurile vânătoarei ca şi pe George. Coborî în fugă scăriţa după căngi, pe când George se duse să ia puşca doctorului şi pe a sa.

Se întoarseră amândoi în acelaşi timp.

— Repede, repede! le strigă doctorul. Uite-i că s-au apropiat de tot. George, dă încoace puşca!

— Nu trageţi încă! răcni Petre. Lăsaţi-mă mai întâi să-i prind în cange, altminteri ne scapă.

George, care se afla în faţa lui, se dădu iute înapoi de teamă să nu fie lovit. Când tânărul fu iar în turn, unul din peşti tocmai înhăţase, la

vreo douăzeci de metri de submarin, un peştişor zburător. Ceilalţi, cuprinşi de spaimă, se năpustiră pe punte şi rămaseră acolo zbătându-se.

Petre se aplecă în grabă peste parapetul turnului şi ridică una din căngi. Născocise el însuşi un mijloc minunat ca funia lungă şi subţire. Dar foarte trainică, să nu se poată încurca la aruncat. Încolăcea funia pe un băţ, ca să se desfăşoare lesne, altminteri un peşte mai mare poate trage după sine în apă pe cel ce vrea să-l prindă cu cangea. Băţul şi-l trecea printr-un inel fixat la cingătoare şi funia se descolăcea singură, lăsându-i amândouă mâinile libere.

Cangea a doua o rezemase de peretele turnului şi se uita cu încordare într-un loc de unde trebuia să iasă iar peştele cel mare la suprafaţă.

Şi nu se înşelase. Chiar din locul acela uriaşa „scrumbie de mare" ţâşni din apă şi, dintr-o săritură, vru să-şi înhaţe o nouă pradă. Petre nu-i lăsă însă timp. Funia zbură prin aer şi cârligul ascuţit al cangei se înfipse adânc în trupul peştelui. Apoi, Petre apucă şi cealaltă cange.

George venise lângă el şi urmărea cu încordare fiece mişcare a lui.

Deodată apăru şi celălalt peşte uriaş, dar nu apucă şi sară, căci a doua cange, aruncată cu dibăcie de Petre, i se înfipse în trup.

Acum ieşi întâiul peşte iar la suprafaţă, zbătându-se ca să scape de arma încingătoare prin sărituri mari în aer. George ridică repede puşcă, ochi şi trase.

Tânărul era sigur că ţintise bine. Când peştele căzu îndărăt era mort.

Celălalt nu se mai văzu. Sau că rana nu era destul de gravă sau în spaima lui peştele se lăsase afund. Funia se desfăşura cu tot mai mare repeziciune.

— Hm, mai are încă destulă putere, mormăi Petre. O să fie o luptă crâncenă. Dar cangea s-a înfipt adânc în carne şi funia e destul de trainică. Ia trage dumneata înspre vas peştele cel ucis, domnule George.

Acesta apucă numaidecât funia şi începu, ajutat de doctor, să tragă peştele care se zbătea din răsputeri. Din când în când le scăpa un ţipăt de durere căci, în zbuciumul lui de a scăpa de moarte, peştele trăgea atât de tare de funie încât aceasta le intra în carne.

Totuşi nu se lăsau şi în cele din urmă izbutiră să-l aducă lângă submarin.

În vremea asta sosiseră şi alţi doi camarazi cu Kard şi ajutară să tragă peştele peste parapet.

Deodată acesta îşi schimbă culoarea. Roşul aprins şi galbenul auriu se făcu de un argintiu pătat, iar când peştele fu mort de-a binelea căpătă culoarea pielei murdare.

Kard stătea lângă Petre şi-l întrebă dacă îi poate fi de folos cu ceva.

Uriaşul oprise desfăşurarea funiei şi o ţinea în pumnii lui puternici, dar se vedea bine că e cât p-aci s-o scape. Făcu semn din cap lui Kard să-i dea o mană de ajutor.

— Ia bine seama însă! Nu trage prea tare, ăsta are o putere nemaipomenită, zise ei camaradului său.

Cei doi uriaşi începură să tragă binişor de funie. Deodată o simţiră destinzându-se şi cât p-aci să cadă amândoi în nas.

— Aoleu! Vine spre noi! răcni Petre şi începu să înfăşoare în grabă funia pe băţ.

George alergă îndată în turn şi-şi luă puşca. Cerceta cu încordare din ochi înaintea lui şi văzu într-adevăr după câteva clipe trupul enorm ai peştelui ţâşnind din apă. De data asta săritura nu era atât de grozavă, semn că puterea peştelui slăbise mult. Înainte de a apuca să cadă iar în apă detună împuşcătura lui George. Din nou trupul uriaş începu să se zbată când se simţi în elementul lui, dar glonţul dibaciului ţintaş îl nimerise drept în cap.

După cinci minute peştele zăcea alături de semenul său. Peştişorii zburători care căzuseră pe punte fură aruncaţi iar în apă de marinari, drept recunoştinţă că datorită lor vor avea un ospăţ într-adevăr împărătesc.

Doctorul mai ales îşi lingea de pe acum degetele la gândul că va mânca peştele acesta rar, proaspăt, nu după ce fusese ţinut cine ştie câte zile la gheaţă.

„Dox”-ul îşi urmă liniştit calea. După masă, căpitanul, doctorul, George, Petre şi Plundow, cârmaciul, urcară iar în turn. Marea era prea puţin turburată după furtuna care bântuise aseară.

— O aventură ca asta de azi dimineaţa mi-ar plăcea s-o avem în fiecare zi, zise doctorul râzând. De multă vreme n-am mai mâncat atât de bine.

— Soarta ţi-a împlinit o vie dorinţa de-a dumitale, doctore, răspunse căpitanul, zâmbind. Şi-apoi era o privelişte destul de interesantă pe care nu o prea poţi avea des.

1. — Într-adevăr, a fost ceva cu totul deosebit, încuviinţă Bertram. Astfel de…

Îşi rupse deodată vorba văzând pe George arătând mirat cu mâna înaintea lor. Se zărea în depărtare un punct alb în jurul căruia apa împroşca din când în când spumegând.

Căpitanul privi prin ochean, pe când George zise cu însufleţire:

— Pare să fie o luptă dârză între doi monştrii marini. Trebuie neapărat s-o vedem mai de aproape…

— Toată viteza! Puneţi în funcţiune compresoarele! strigă căpitanul în porta-voce.

Cu o smucitură submarinul porni cu o iuţeală ameţitoare. Zguduitura fusese atât de tare încât camarazii trebuiră să se încleşteze

bine de un drug pentru a nu cădea unul peste altul.

— Ce s-a întâmplat! întrebă uluit George pe tatăl său.

— Zăresc o barcă în care se află o femeie singură. Pare să fie atacată de un rechin uriaş sau altă dihanie grozavă, răspunse Farrow.

Apoi răcni iar în port voce.

— Jan Brike să vie îndată pe punte şi să pregătească tunul.

— Ei, drace, ciudat rechin o mai fi şi ăsta, mormăi doctorul. N-am auzit până acum ca un rechin să atace o barcă, doar dacă femeia nu o fi încercat să-l împuşte şi atunci încă nu poate fi vorba decât de un rechin-tigru, ştiut fiind că ăştia sunt cei mai sălbateci dintre semenii lor. Să nădăjduim că vom ajunge la vreme pentru a salva pe nenorocita aceea.

Se apropiau din ce în ce de locul cu pricina. Puteau desluşi acum cu ochiul liber mica barcă, chiar şi trupul subţirel şi mlădios al femeii care încerca să abată cu mişcări dibace vasul şubred în care se afla ea.

Deasupra apei zbuciumate se vedea un spate triunghiular şi cu mare greu reuşea lopătară să se ferească de atacurile monstrului înfuriat.

— Straşnică lighioană! zise doctorul. Ce rechin ciudat, mai ca as crede…

Nu isprăvi vorba, ca şi când nu-i venea să-şi exprime gândul.

Jan Brike veni cu ajutorul său, aducând două granate de 7,5 centimetri cu cartuşele lor. Pe urmă încărcă tunul şi-l îndreptă spre dihanie, care se afla la vreo două sute de metri de acolo.

— Vai de mine, făcu doctorul, îngrozit, ăsta nu e un rechin, ci o orcă! Uite colo şi puiul ei. Monstrul crede pesemne că femeia îi ameninţă odorul, de aceea vrea să răstoarne barca.

Orca, cum i se spune în general, e o balenă, deci un mamifer cu plămâni şi colţi enormi cu care îşi sfâşie prada în bucăţi.

Aproape în toate limbile e poreclit „ucigaşul”. În ştiinţa e numit „orca gladiator”.

E cel mai grozav monstru marin, are uneori o lungime de nouă metri, de obicei însă de şase sau şapte, acela care ataca barca trebuie să fie avut pe puţin nouă metri. Acum văzură şi camarazii burta albă care se deosebea bine de spatele de culoare închisă.

— E ceva rar de tot, zise doctorul. Orca se găseşte de obicei în mările nordice. Există într-adevăr diferite specii de balene cu bot de sabie, poate că acesta a ajuns prin cine ştie ce întâmplare aici său a fost gonită încoace de alt neam de balene. Dumnezeule, tata, e pierdută! strigă el deodată cu spaimă.

Spaima lui era îndreptăţită căci sângerosul „ucigaş” se răsucise acum în loc, tocmai când lopătara izbutise să se ferească de un atac al monstrului. Acum însă nu mai avea putinţa, deoarece orca îi venea prea aproape.

Cu un ţipăt de groază femeia alergă la pupa vasului. Abia acum băgară de seamă camarazii că era foarte tânără şi privea cu ochii holbaţi de spaimă la „ucigaşul” care se năpustea turbat spre ea.

În clipa următoare orca se aruncă peste prora bărcii, cu botul căscat. Scândurile se făcură ţăndări şi monstrul apucă în colţii grozavi barca şi zgudui cu furie ce mai rămăsese din ea.

Fata zbură ca un arc prin aer şi căzu în mare. Orca se repezi atunci spre înotătoare vrând s-o înhaţe.

Dar în acelaşi moment tunul de pe submarin bubui; granata nimeri tocmai în ceafa monstrului. Urmă încă o detunătură şi dihania începu să se zbată cu turbare în loc, sfărâmă cu coada ei enormă resturile bărcii, apoi se scufundă încet în adânc.

— Bravo, Jan, strigă căpitanul, iar o ispravă cum ştii! Acum să aducem fata pe punte, sărmana trebuie să fie mai mult moartă decât vie.

— Să nu împuşcăm şi puiul de balenă? întrebă George pe când se repezea cu Petre şi Kard la parapet să ajute fetei care înota acum spre submarin.

— E destul de mare să se poată hrăni singur, zise doctorul. Pare să fi băgat de seamă că a rămas orfan, uite-l că a şi luat-o la sănătoasa.

O singură privire aruncă George puiului de balenă care se depărta de grabă, apoi se aplecă şi întinse mâna fetei. Petre făcu asemenea şi în clipa următoare tânăra se afla pe puntea „Dox”-ului. George vru s-o sprijine, băgă însă de seamă că ea nu era chiar aşa de înspăimântată precum se aştepta el.

Deşi abia scăpase de la o moarte grozavă, tânăra zise zâmbind, fără ca glasul să-i tremure măcar:

— Vă mulţumesc, domnilor; am scăpat într-adevăr ca prin urechile acului. Şi doar nu-i făcusem nimic balenei. Pesemne că vroia să-şi apere puiul pe care îl credea în primejdie. Cât de mare e recunoştinţa pe care o am pentru dvs., nu e, cred, nevoie să vă mai spun. Aş avea însă o rugăminte. Mă aflu pe submarinul căpitanului Farrow, nu e aşa? Am citit toate aventurile dvs. cu cea mai mare încordare.

— Nu vă înşelaţi, răspunse căpitanul care coborâse din turn şi veni cu mâna întinsă spre ea. M-aş bucura să vă mai pot fi de folos cu ceva. Îmi daţi voie? Eu sunt căpitanul Farrow, acesta e fiul meu George, dumnealui e doctorul Bertram şi cestălalt viteazul meu tunar Jan Brike, care a ucis balena.

— Mă numesc Jessie Boywith, se recomandă fata. Vă rog, domnule căpitan, ajutaţi-mă. Părinţii şi fratele meu au fost luaţi prizonieri de lucrătorii plantaţiei noastre. La mijloc e zgripţuroaica aceea bătrână.

II
„ZGRIPŢUROAICA”

CAMARAZII SE ÎNGRĂMĂDIRĂ în jurul fetei. Tinerei acesteia curajoase care înfruntase cu atâta stăpânire de sine o primejdie într-adevăr grozavă, părea să-i tremure puţin glasul la aceste cuvinte..

— Vă rog să mă iertaţi domnişoară, zise doctorul, dar cine e „zgripţuroaica" asta? Pare să fie vorba de o băştinaşe care a aţâţat pe lucrătorii tatălui dv., nu e aşa?

— Da, e bătrâna Hoza, cum îi spunem noi, răspunse fata înfiorându-se. O negresa bătrâna de pe coasta Africii, după cum susţine tata.

— Ce, o negresă? strigă George înspăimântat. Ciudat, tată. Oare să nu fie ceva în legătură cu Mamba mea de aur?

Lui George îi venise în minte giuvaerul pe care îl cumpărase în Ceylon de la un bătrân cingalez şi care închipuia o Mambă, unul din acei şerpi veninoşi, spaima Africii. (Vezi „Aventurile echipajului Dox", numărul 137).

— Mai că îmi vine să cred, răspunse îngândurat căpitanul. După câte am întâmpinat în viaţă, nimic nu mi se mai pare cu neputinţă. Acum însă aş vrea să aflu amănunte asupra răscoalei de pe plantaţie. Domnişoară Boywith, lămureşte-ne, te rog, situaţia insulei dv.

— E o întindere de vreo cincisprezece kilometri în lungime şi lata de vreo opt, începu fata. Tata a arendat-o pe viaţă de la guvernul englez şi a plantat pe ea cauciuc şi copra. Avem peste o suta de muncitori care ne-au fost foarte devotaţi până în timpul din urmă. Sunt toţi hinduşi. Acum trei luni s-a ivit pe insulă bătrâna negresa. De unde venea, nu ştim. A apărut aşa, deodată. Tata i-a dat de milă o colibă mai îndepărtată de bungalowul nostru şi o bucată de pământ pe care cresc banane şi cocos. Avea din belşug cu ce trăi. Dar Hoza, cum o numeau muncitorii noştri trebuie să fi venit cu un anumit scop pe insula. Oamenii deveniră tot mai îndărătnici, nu voiau să iasă uneori la muncă, lucru care nu se întâmpla înainte. În cele din urmă tata îşi dădu seama că Hoza îi aţâţa. Când vru s-o alunge de pe insula, indienii se răsculară şi îi luară pe părinţii şi fratele meu prizonieri. Eu abia am scăpat cu fuga. Vroiam s-aduc ajutoare, când balena m-a atacat.

— Atunci sosim tocmai la timp, zise căpitanul, îi punem noi repede cu botul pe labe pe indienii dv.

— Nu atât de lesne precum credeţi, murmură fata. Pe cât erau de supuşi şi blânzi înainte, pe atât de sălbateci au devenit acum. Mă tem că ai mei sunt în mare primejdie.

— Linişteşte-te, domnişoară, ne pricepem noi în de-alde astea. E departe insula?

— Am fugit în zorii zilei şi am avut vântul în spate. Socot că ara făcut până acum vreo treizeci de kilometri.

— Asta înseamnă că într-o jumătate de ceas putem fi acolo. Voi da toată iuţeala vasului, zise căpitanul.

Duse apoi fata în turn şi o dădu în seama doctorului ca să-i procure îmbrăcăminte uscată. Cum era cam de o statură cu George, acesta şi aduse un rând de haine de-ale lui.

Căpitanul Farrow dădu comanda să se pună şi compresoarele în funcţiune şi minunatul submarin porni cu cea mai mare viteză.

După ce se schimbă Jessie Boywith în cabina doctorului, veni iar în turn. Îi stătea foarte bine în haine bărbăteşti.

— N-am greşit drumul? o întrebă căpitanul când o văzu.

Ea se uită în juru-i apoi răspunse:

— Nu cred, căci am pornit de pe insulă cu vântul în spate. Dacă înaintăm împotriva vântului, nu se poate să nu dăm de ea.

— Găsim un loc prielnic pentru acostare sau trebuie să ne îndreptăm spre coasta de vest a insulei?

— De amândouă părţile ei se află câte un golf în care tata a pus să se facă pontoane. Vasele care veneau să încarce marfa puteau deci acosta ia oricare din ele. Eu am plecat de pe coasta răsăriteană.

— Atunci tot acolo vom acosta şi noi, hotărî Farrow. S-ar putea însă ca indienii să stea la pândă, ceea ce, pe de o parte, n-ar fi rău căci trebuie să încerc o înţelegere cu ei. „Babei" o să-i bag minţile-n cap ca să se astâmpere.

— Numai să reuşeşti, zise fata oftând. E într-adevăr talpa iadului şi ca înfăţişare. Mă tem că al mei sunt pierduţi…

— Să nu spui asta, dragă domnişoară, încercă s-o mângâie Farrow. Omul nu trebuie să dispere niciodată, Ne-am aflat noi adeseori în situaţii în care credeam că nu mai e scăpare şi cu toate astea ne vezi acum vii şi nevătămaţi. Trag nădejde că îi vom salva pe părinţii şi fratele dumitale.

— Să dea Dumnezeu! suspină fata. Acum încep şi eu să sper. Nici nu se putea un ajutor mai bun ca acesta pe care mi l-a scos norocul în cale. Chiar salvarea mea de monstrul acela grozav tot dv. v-o datorez.

— E într-adevăr o întâmplare ciudată că ne aflam tocmai acum pe aici…

— A, uite colo insula noastră! striga deodată cu însufleţire fata şi se încleştă cu amândouă mâinile de braţul căpitanului. Acum o să se hotărască soarta alor mei…

Farrow duse ocheanul la ochi şi cercetă cu încordare zarea. Se aştepta să vadă ţărmul înţesat de indieni şi când colo nu se vedea ţipenie de om, doar câteva bărci legănându-se pe unde.

— Oare fuga dumitale n-a fost observată? întrebă el pe fată. N-ai fost urmărită de indieni?

— Ba da, de doi din ei, dar nu s-au putut sluji de bărci deoarece se ţin priponite cu lanţuri cu lacăte şi lopeţile sunt încuiate într-un

şopron. Cu mare greu am scăpat căci şi eu a trebuit să zăbovesc cam mult până am despriponit barca.

— Bănuiesc deci că au pus un om de strajă la ponton care să le dea de veste dacă te-ai întors cu ajutoare. De aceea trebuie să fim cu mare băgare de seamă, pentru a nu primejdui viaţa prizonierilor.

George îşi adusese şi el ocheanul şi cerceta cu luare aminte golful de care „Dox"-ul se apropia mereu. Deodată strigă:

— Am zărit un indian. Se strecura printr-o spărtura într-un tufiş. Nu încape îndoială că s-a dus vestească „zgripţuroaicei" sosirea unui vas străin.

— Hm, te-ar recunoaşte cam greu în hainele astea bărbăteşti, domnişoară; dar n-ar fi rău să-ţi tragi mai bine pe urechi şapca, sfătui căpitanul pe fata. Ne vom preface la început ca am trecut numai din întâmplare pe lângă insulă. Să vedem ce au să spună.

Plaja rămase însă pustie până ce submarinul se apropiă cam la vreo cincizeci de metri unde – ca măsură de prevedere, se opri. Apoi căpitanul striga dacă e cineva pe acolo. Îndată tufele se dădură în lături şi un indian voinic ieşi la iveală.

— E Palam, şeful de echipă şopti Jessie.

Farrow dădu din cap şi întrebă în limba hindusă pe indian.

— Unde e stăpânul tău? Aş vrea să vorbesc cu el.

Camarazii băgară de seamă că Palam întoarse capul pe jumătate şi tălmăci înspre tufă cuvintele căpitanului, pe urmă, după ce ascultă puţin, răspunse:

— *Sahib* Boywith e tare bolnav, cocoana şi copiii de asemenea. Au o boală molipsitoare şi *sahibii* nu trebuie să coboare pe insulă căci se îmbolnăvesc şi ei.

— O, atunci s-a nimerit foarte bine că avem un doctor pe bord care să-i tămăduiască, aşa că, după cum vezi, cu atât mai multă nevoie să văd pe vechiul meu prieten Boywith.

Palam păru şi mai încurcat; nici nu îşi mai dădu osteneala să ascundă că se sfătuia cu cineva pitit în tufiş.

Răspunse în grabă:

— Tocmai se afla aici un *sahib* doctor. A spus că nu e voie să debarce nimeni pe insula.

— Bine, aduceţi pe *sahib* doctor încoace să vorbesc eu cu el! zise cu glas poruncitor căpitanul. M-aş mira să mă oprească pe mine cineva când vreau să-mi văd un prieten. Hai, şterge-o, altminteri debarcăm şi fără voia voastră.

După ce Palam tălmăci şi aceste cuvinte, tufele se dădură la o parte şi apăru o făptură care făcu pe doctor să scoată un fluierat de, mirare.

— Păi asta e o „arăpoaică" bătrână sub înfăţişarea unui vraci de trib, zise el încet. Înţeleg acum de ce a fost poreclită „talpa iadului". Pocită mai e, sfinte Dumnezeule!

„Arătarea” înaintă fără frică la ţărm şi strigă cu glas piţigăiat într-o englezească stâlcită:

— Voi pleacă numaidecât, altminteri masser Boywith cu ai lui moare. Nu mai întoarceţi aici că moare şi voi.

Scoase apoi un ţipăt ascuţit şi bătu din palme. Îndată năvăliră din desiş sumedenie de indieni cu arcuri şi săgeţi în mâini.

— Săgeţile are otravă, strigă zgripţuroaica. Eu eşti Marowa, oameni aici spune la mine Huza. Săgeata otrăvit are şi eu.

— Ei drăcie! Ia să ne astâmpărăm, otrăvurile africane sunt grozave, murmură cu spaimă doctorul. Şi chiar dacă suntem superiori Indienilor prin armele noastre, tot pot fi nimeriţi câţiva din noi. Ce-ar fi să încercăm cu granatele de gaze.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse căpitanul, dar pe ţărm nu sunt decât vreo cincizeci de indieni, ceilalţi se găsesc, probabil pe plantaţie şi păzesc pe prizonieri. Fără îndoială că îi vor ucide îndată ce vom debarca noi.

— Hm, bine zici, încuviinţă doctorul Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne prefacem că ne retragem. Să procedăm însă aşa ca zgripţuroaica să nu prindă bănuieli.

— Ai dreptate. Trebuie însă să câştigăm timp. O să-i spun că ne întoarcem la Colombo să-i înştiinţăm pe englezi. Îşi va închipui deci că până să vină ei o să mai treacă niţei. În vremea asta trebuie neapărat să eliberăm pe prizonieri.

— Repede voi pleacă, strigă în aceeaşi clipă băbătia, altfel vine săgeţi.

La un semn al ei indienii îşi întinseră arcurile spre submarin.

Farrow făcu un gest de apărare cu mâna şi răspunse:

— Bine, plecăm, dar o să înştiinţăm pe englezi în Colombo şi peste trei zile ne întoarcem. Să vezi cum o să te bălăbăneşti atunci în spânzurătoare.

Marowa hohoti sinistru:

— Aştept la voi să spânzure pe mine.

— Aşa dar încă noaptea asta prizonierii trebuie eliberaţi, şopti căpitanul celorlalţi, după ce dădu ordin ca vasul să pornească îndată. Deocamdată să înconjurăm insula, sub apă fireşte, căci şireata de negresă va fi pus paznici pretutindeni.

— Vai, numai de nu le-ar face ceva a lor mei! murmură cu teamă Jessie. Oare nu era mai bine să fi vorbit eu cu ea?

— Pentru nimic în lume! zise Farrow. Hoza ori Marowa asta – cum îşi spune – ar fi aflat îndată că ştim despre răscoala muncitorilor şi ca ea e cea care i-a aţâţat. Linişteşte-te, domnişoara şi fii sigură că vom salva pe părinţii şi fratele dumitale.

Pe când vorbeau ei, submarinul ieşise de-a-ndărătelea din golf şi se îndreptă – chipurile – spre Colombo. După zece minute insula nu se

mai vedea.

Acum căpitanul făcu un mic ocol şi porni înapoi. Toţi coborâră în submarin, uşa turnului fu închisă şi vasul se lăsă afund.

Nu trecu mult şi Farrow zise fetei:

— Am trecut căpătui de nord al insulei. Uite, colo tufişul se întinde până la mare. Nu există un mijloc de a-l străbate?

— Cunosc o potecă îngustă şi bine tăinuită pe care am găsit-o într-o zi pe când mă aflam la vânătoare. N-am pomenit nimănui despre ea, spunându-mi că va fi fost făcută de vreo fiară sălbatecă pe care voiam s-o vânez eu singură.

Abia îşi aruncă ea ochii prin periscop şi zise cu însufleţire:

— Chiar acolo suntem. Lângă palmierul acela mare se sfârşeşte poteca.

Căpitanul dădu îndată ordin să oprească motoarele, apoi trecu la periscop şi cercetă cu încordare coasta apropiată. George se uită şi ei şi îşi dădu părerea că s-ar putea să cunoască şi indienii poteca, aşa că Hoza să îi pus şi aici oameni de pază.

— Am descoperit poteca acum trei zile, zise Jessie. Era făcută de curând de tot. În partea asta a insulei nu s-a lucrat încă. Tata spunea că se vor fi aţinând pe acolo fiare sălbatece şi e primejdie pentru oameni. Drept e că nici ei nu se apropiau de locul acesta şi ne sfătuiau să nu ne ducem la vânătoare prin partea asta. Cred deci că nu se află acolo nici o santinelă.

— Ar fi minunat! exclamă căpitanul. Să acostăm fără frică. Deocamdată să ne încredinţăm ce e cu prizonierul, căci de eliberat nu poate fi încă vorba, ci abia după ce se va întuneca. De aceea sunt de părere să nu se ducă decât puţini camarazi pe uscat, deoarece totul se reduce la o simplă cercetare.

— Mai bine ar fi să mă duc numai eu cu Petre! zise repede George.

— Se putea altfel! râse doctoral. Eu cred că nu o să-ţi dea pace până nu-l vei lăsa, aşa că nu te mai împotrivi, domnule căpitan.

— Hm, dacă spui dumneata… Te rog însă, George, fii cu băgare de seamă. Pentru moment e vorba să ştim unde se află prizonierii, ce fac şi ce mijloc am putea întrebuinţa mai bine pentru a-i elibera la noapte, zise cam îngrijorat căpitanul.

— Dar dacă mi se iveşte prilejul să-l salvez fără primejdie chiar înainte?

— Asta vei putea hotărî tu însuţi după împrejurări, dragul meu, răspunse grav căpitanul, altminteri ne strici şi nouă şi te expui şi tu degeaba.

— Luaţi-mă şi pe mine, se rugă fata. E grozav să te zbaţi într-o astfel de nesiguranţă.

— Îmi închipui, răspunse căpitanul. Trebuie să ai totuşi răbdare până se întoarce fiul meu. O astfel de întreprindere e prea grea pentru

o fată şi în afară de asta nu cred că te-ai mai îndura să-ţi părăseşti părinţii după ce îl vei fi văzut.

— Ai dreptate, nu m-aş mai putea despărţi de ei, mărturisi ea. Dar ce chinuri voi îndura până ce se vor întoarce…

— Şi nici măcar nu ştim când, zise George. Trebuie să fim foarte prevăzători. Stau şi mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să lăsăm submarinul sub apă şi să ies cu Petre dea dreptul la ţărm. S-ar putea ca vreun indian să ne zărească vasul.

Căpitanul, care se dusese iar la periscop, dădu ordin ca „Dox"-ul să pornească îndată mai departe apoi zise:

— Ai dreptate, George, chiar acum văzui o barcă în care se aflau mai mulţi indieni. Aşa dar au găsit cheile sau au spart şopronul unde erau lopeţile şi lacătele lanţurilor de la bărci. Hoza ăsta, e foarte şireată, la toate se gândeşte. Aş putea face prinsoare că a pus să se facă recunoaşteri pe apă în jurul întregii insule.

— Atunci cum au să ajungă dumnealor la ţărm? făcu biata fată, deznădăjduită. Domnul George spunea că pe sub apă, dar asta e ceva cu neputinţă.

— Te înşeli, domnişoară şi o să vezi numaidecât că se poate, căută s-o liniştească Farrow. Trebuie numai să mai înaintez mult în larg, altminteri te pomeneşti că Indienii ne zăresc periscopul. Pregătiţi-vă, George!

Curioasă, tânăra fată îl urmă pe George şi pe uriaşul său însoţitor.

— Ne luăm costumele de scafandri şi aparatele de oxigen, zise tânărul. Va trebui să trecem încotoşmăniţi aşa prin desiş, căci nu lăsăm pe ţărm decât încălţămintea. Altminteri am pierde prea mult timp.

Pe când se îmbrăcau, George spuse fetei care îi privea uluită:

— În fiece tanc al balastului se află o încăpere anumită prin care putem ieşi din submarin în apă. Încăperea are o uşă înăuntru şi alta care duce în afară. Acum e goală, dar îndată ce vom ieşi din încăpere se umple cu apă şi după ce ne vom întoarce şi am închis uşa, se goleşte iar. Foarte simplu, după cum vezi.

— Şi totuşi minunat! exclama ea. Trebuie să fie o plăcere neînchipuită să treci prin atâtea întâmplări cu un astfel de vas.

— De, chestie de gust! râse George. Mărturisesc că o astfel de viaţă îmi place foarte mult.

Telefonul din camera scafandrilor ţârâi. George tresari.

— Tata! Ne zoreşte să plecăm. Aşa dar, domnişoară Boywith, nu-ţi pierde curajul, sunt sigur că vom izbuti. Petre – adăogă el către Uriaş, după ce ascultă ce i se spunea la telefon – mi se comunică de sus că ne aflăm tocmai în dreptul palmierului despre care vorbea domnişoara. Ceva cam depărtişor, dar nu face nimic. Aha, submarinul a dat de fund!

Cei doi camarazi trecură în camera scufundătorilor, închiseră bine uşa după ei, deschiseră ventilele şi în câteva momente încăperea se umplu cu apă. Deschiseră apoi uşa care dădea afară, ieşiră din încăpere, închiseră uşa la loc, apoi se avântară în mare.

III
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ

DIN FERICIRE FUNDUL MĂRII nu era cleios, ci prunduit cu un nisip alb vârtos aşa că putură înainta fără greutate. Totuşi trecură douăzeci de minute până ajunseră la peretele de mărgean (coral) drept şi sfârtecat al insulei.

Ar fi putut ieşi acum la suprafaţă dar se putea întâmpla ca tocmai atunci să se afle pe acolo vreo barcă de-a indienilor, care păzeau insula. Totuşi începură să se caţere pe stâncă privind mereu în sus ca să iscodească deasupra lor.

Crengile pletoase de pe ţărm le puteau fi o bună acoperire. Ferindu-se să nu le găurească hainele de cauciuc vreun colţ ascuţit de stâncă, se ridicară tot mai mult. George dădu de o crăpătură mărişoară în peretele de mărgean, pe care trebuia s-o ocolească pentru a ajunge la Petre care se afla pe partea cealaltă.

Deodată, pe când se găseau la vreo jumate metru de crăpătură, ceva lung şi albicios ţâşni din ea. Până să-şi dea ei seama ce s-a întâmplat, se pomeni prins ca într-un cleşte şi tras spre crăpătură.

Văzu cu groază alte asemenea braţe lungi şi albicioase ieşind din crăpătură şi îndreptându-se spre el.

O caracatiţă (polip) uriaşă se cuibărise tocmai în crăpătura aceea şi-l alesese de pradă.

Situaţia lui George era disperată. Atârna în tentaculul dihaniei fără să poată găsi un punct de sprijin.

Să fi fost atacat în fundul mării i-ar îi fost lesne să se apere, dar aşa…

Viteazul tânăr nu-şi pierdu însă cumpătul.

Cu mâna stângă se încleştă de braţul polipului şi cu dreapta apucă cuţitul enorm şi ascuţit ca briciul pe care orice scafandru îl poartă la el, pentru a se putea apăra de duşmanii din fundul mării.

O tăietură repede şi puternică şi simţi îndată cum strânsoarea braţului slăbeşte. Ştia că va cădea acum la fund, dar asta îi era salvarea. În aceiaşi clipă însă un alt braţ încerca să i se încleşteze de umăr, îl reteză şi pe acesta. Se credea scăpat. Degeaba. Un al treilea ţâşni fulgerător din crăpătură, îi cuprinse încheietura mâinii drepte şi vru să-l tragă în crăpătură.

George se văzu pierdut. Ştia că îndată ce va fi în puterea monstrului, acesta îl va înfăşura în tentaculele lui puternice şi cu

ciocul sau ca de papagal îl va sfâşia în bucăţi.

Dar în clipa următoare ceva fulgeră prin apă, braţul polipului fu retezat, apoi un altul care încerca să i se încleşteze de umăr de asemenea şi… era salvat.

Credinciosul Uriaş, prietenul său din totdeauna, Petre, văzuse la timp primejdia. Se lăsase iar în jos pe peretele stâncii şi se folosise cu dibăcie de puterea şi cuţitul sau.

Patru din braţele monstrului fuseseră retezate, dar acesta nu se dădea învins. Alte două ţâşniră fulgerător din crăpătură, unul cuprinse pe Petre de mijloc, celălalt pe George. Cu o smucitură grozavă fură traşi amândoi în crăpătura întunecoasă.

Putură totuşi desluşi ghemul acela uriaş cu cele două braţe care îi ţineau încleştaţi. George reteză, deşi cu mare greu, braţul care îl ţinea, căci era gros cât o coapsă bărbătească.

În sfârşit izbuti. Se simţi apucat de Petre şi tras afară din crăpătură. Uriaşul reuşise şi el să se descotorosească de duşman. Începură să se caţere iar pe stâncă.

Se găseau acum la vreo trei metri de suprafaţa apei şi trebuiau să fie cât se poate de prevăzători. Priveau mereu în sus, dar nimeni nu se zarea, nici un rechini şi nici un alt polip, nici chiar una din bărcile indienilor.

În sfârşit putură scoate capetele deasupra apei. Ramurile unei rufe dese îi ascundea vederii. Se uitară îndărăt şi zăriră periscopul submarinului la o depărtare bunişoară. George scoase braţul din apă şi făcu un semn cu mâna într-acolo. Înştiinţa astfel pe tatăl său că ajunseseră cu bine la ţărm.

Greu era acum să iasă de aci, câci tufişul era foarte încâlcit. Găsiră însă niţel mai încolo un loc potrivit, deşi n-aveau sub ce se adăposti. Se târâră pe ţărm. Drept în faţa lor începea poteca îngusta despre care pomenise Jessie. Îşi scoaseră încălţămintea grea de plumb pe care o ascunseseră în tufiş, pe urmă cei doi camarazi porniră pe potecă. Coifurile nu şi le scoseseră deocamdată, dar lui George îi veni o idee: făcu semn lui Petre să ridice gemuleţul gros din faţă.

— Părerea mea e să păstram coifurile. Mai întâi, am pierde timp să ni le punem din nou dacă am fi siliţi să ne lăsam repede iar în apă; şi al doilea, întâmplându-se să ne întâlnim pe neaşteptate cu vreun indian, s-ar speria şi ar lua-o la fugă. Te pomeneşti că ar fi chip să eliberăm pe prizonieri folosindu-ne de spaima lor… Cu Huza am însă de vorbit, parcă ceva îmi spune că venirea ei aici e în legătură cu şarpele de aur pe care l-am cumpărat de la bătrânul acela din Ceylon. Acum, haidem!

Îndemână nu ne era de fel cu coifurile acelea grele în cap pe căldura aceea umedă din pădure. Dar cei doi camarazi erau deprinşi cu toate şi ştiau că aceste coifuri le puteau fi de mare folos la o

întâlnire cu Indienii.

George nici nu lua seama fa felul cum era făcută poteca, îi preocupa gândul de a elibera pe prizonieri. Deodată Petre îi apucă de braţ şi îi şopti:

— Domnule George, bagi de seamă ce ciudată e poteca asta? Ai zice că a croit-o o fiară uriaşă cu trupul ei puternic, la te uită, unele crengi par să fi fost rupte de curând.

— Ei şi! făcu tânărul cu nerăbdare. Ce-mi pasă cine a croit-o! Important e că indienii nu îndrăznesc să se abată pe aici, altceva nu mă priveşte. Haidem! După ce vom fi sfârşit cu însărcinarea noastră ne putem întoarce să cercetăm ce fel de fiară se aţine pe aici.

Dar Petre nu se clinti şi nu-i dădu drumul braţului.

— Uite… şopti ei, vezi firele alea de păr agăţate de mărăciniş?

— Mm, da, sunt dintr-o blană cu părul mare. Fiind şi atât de sus de la pământ, presupun că animalul trebuie să fie foarte… Stai, Petre, ştiu ce e. E un…

Nu sfârşi vorba; în aceeaşi clipă se auzi trosnind şi foşnind lângă ei în desiş şi un trup enorm negricios îşi făcea loc printre crengi. Repede – atât pe cât le îngăduiau hainele grele de pe el – cei doi camarazi săriră în lături, fiecare de altă parte a potecii şi între ei se ivi… un urs de o mărime cum nu mai văzuseră camarazii până atunci.

Ursul stătea ameninţător în mijlocul potecii şi se uita cu ochii lui mititei şi răi când la unul, când la altul. Părea mirat, dar nu speriat.

George nu ştia ce să facă. Acest duşman neprevăzut era tot atât de primejdios ca şi indienii cu săgeţile lor otrăvite. Le-ar fi fost lesne si-l ucidă cu câteva gloanţe, dar împuşcăturile ar fi atras pe duş nanii lor omeneşti – poate şi mai răi – încoace.

Vru să se dea îndărăt, nădăjduind că fiara îşi va vedea de drum. Cum făcu însă un pas, ursul se năpusti cu furie spre ei.

Cu o iuţeală pa care n-ai fi bănuit-o la trupul lui greoi, se repezi înainte şi ridică laba. Dacă tânărul n-ar fi sărit fulgerător în lături, praf s-ar fi făcut. Aşa, numai coiful fu atins niţel de ghearele fiarei şi-l rostogoli pe George în tufiş. Lovitura fusese totuşi destul de tare ca să-l ameţească pentru câteva clipe.

Văzu pe Petre dând buzna pe la spate spre urs. Cuţitul lui enorm fulgeră prin aer şi se împlântă adânc între coastele fiarei.

Uriaşul se dădu pe urmă îndărăt, căci era şi el împiedecat în mişcări de costumul greu de scafandru, nu însă destul de repede ca laba grozavă a ursului să nu i smulgă din mână cuţitul, care se înfipse în trunchiul palmierului de lângă el.

Petre nu şi-l putu lua de acolo fiindcă ursul înainta acum agale spre dânsul. Deşi rana pe care i-o făcuse era mortală, fiara mai avea încă destulă putere în ea ca Petre să fie pierdui dacă nu intervenea George. Tânărul îşi dădu seama că de el atârna acum nu numai viaţa lui Petre

ci şt salvarea prizonierilor.

Ursul auzise pesemne pasul uşor al lui George şi tresări ca şi când ar vrea să se năpustească iar, dar tânărul şi apucase să ridice cuţitul său lung. Văzu rana mare din spinarea fiarei şi împlântă arma ucigătoare chiar alături. Sări apoi la o parte fără să mai cuteze să smulgă cuţitul din trupul ursului.

Acesta rămase nemişcat în loc ca şi când s-ar fi prefăcut brusc în stana de piatră. Deodată din gâtlej îi ieşi un horcăit înăbuşit, labele lui grozave începură să scormonească cu furie pământul, apoi se prăbuşii grămadă.

George ridică acum gemuleţul căştii pe care i-l închisese ursul când îl pocnise cu laba, zâmbi lui Petre şi-i şopti:

— Cât p-aci s-o păţim, dragă Petre. Ciudat că am şi dat de doi duşmani atât de grozavi de cum am pornit. I-am biruit însă şi cred că e un semn bun. Oare tot aşa o să ne meargă şi cu Hoza?

— Lasă că îi venim noi de hac şi zgripţuroaicei, domnule George. Numai de n-am mai da în drum de vreo fiară ca matahala asta de urs. La orice m-aş fi aşteptat, numai la aşa ceva nu.

— Nici eu. Chiar mă mir cum a ajuns aici. Pare să fie foarte bătrân. O fi fost adus de mult de tot de cineva, altfel nu-mi închipui.

— Tot ce se poate. Vreun plantator l-o fi adus de altundeva pe când era încă pui, pe urmă s-a sălbătăcit Acum să ne luăm cuţitele şi să plecăm, domnule George. Păcat numai de bunătate de blană, dar n-avem vreme s-o jupuim.

— Poate la întoarcere, Petre, căci înainte de a se întuneca nu e chip de încercat ceva pentru eliberarea prizonierilor. Acum să mergem.

Păşeau cu băgare de seamă şi ascultând cu încordare în jurul lor, temându-se ca vreuna din santinelele puse de Hoza să nu fi auzit zgomotul luptei înverşunate dintre ei şi fiară.

Abia după ce se încredinţară că nu e nimeni pe acolo, o luară mai repede.

Aerul era din ce în ce mai fierbinte şi mai înăbuşitor. Coifurile grele le deveniseră un adevărat chin, dar n-aveau încotro, trebuiau să îndure fără să crâcnească.

După vreo jumătate de ceas de mers auziră nişte sunete ciudate. Le mai auziseră ei de la îmblânzitorii de şerpi înainte de a începe spectacolul. Era un amestec de fluier şi bătăi în tobă.

Dar ce să caute pe insula aceasta îndepărtată un îmblânzitor de şerpi? Lui George îi veni îndată în minte ce poate fi. Şopti lui Petre:

— Să ştii că vrăjitoarea aia tuciurie le face idioţilor de indieni vreo scamatorie cu obişnuitele marafeturi. Poate găsim acum prilejul să ne apropiam nesimţiţi de prizonieri.

Înaintară cu şi mai multă băgare de seamă ca până atunci. Sunetele se auzeau tot mai desluşit, ceea ce întări presupunerea lui George. În

cele din urmă desişul se rări; de aci şi începeau plantaţiile, ale căror lujere înalte îi ascundeau bine pe cei doi camarazi.. Neplăcut era însă că nu mai aveau deasupra capului frunzişul copacilor şi razele fierbinţi ale soarelui încinseseră coifurile de metal şi le frigeau ţeasta.

Bucuros şi-ar fi scos George acest instrument de tortură dar îşi spunea – şi cu drept cuvânt – că s-ar putea ca aceste coifuri să le fie salvarea dacă i-ar descoperi pe neaşteptate? indienii.

Îşi muşcă deci buzele şi răbdă. Acum se auzeau bine nişte sunete ascuţite. Se opriră şi ascultară. George şopti lui Petre:

— Descântă baba. Să ne grăbim căci mă tem că pune vreo drăcovenie la cale împotriva prizonierilor. Ştie că nu mai are răgaz decât trei zile.

Cei doi camarazi văzură după puţin timp conacul. Era o clădire frumoasă şi încăpătoare în care locuia plantatorul cu familia lui. Pe de lături erau şoproanele muncitorilor. În mijlocul unui loc deschis ardea un foc din care se ridica o trâmbă subţire de fum.

Bătrâna negresă ocolea focul cu o tobă mică în mână, bătând cu un beţişor tactul şi sporovăind ceva într-o limbă necunoscută – probabil un descântec.

Deodată se opri, se zgâi câtva timp la foc, apoi strigă în englezeşte:

— Fraţi străini dar atât de aproape de mine, marele zeu al nostru vă va vorbi. L-am întrebat dacă prizonieri să fie jertfiţi îndată şi el vă va răspunde de trei ori prin acelaşi semn dacă aşa îi e vrerea.

Întinse amândouă mâinile spre foc şi strigă cu glas solemn:

— Mamba… Mamba… Mamba!

De câte ori spunea acest cuvânt izbucnea dintre flăcări un fum gros şi negru care se înălţa în aerul fierbinte şi străveziu. La auzul numelui şarpelui George tresări. Aşa dar presimţirea nu-i înşelase. Exista într-adevăr o legătură între bătrână şi giuvaierul încuiat în cabina lui de pe submarin. Cele trei trâmbe de fum care impresionau atât pe indieni ei şi le putea lămuri lesne. Pesemne că Hoza arunca, de câte ori striga „Mamba”, vreun praf în foc, care făcea să izbucnească fumul.

Acum zgripţuroaica ridică iar braţele şi răcni, cu o bucurie drăcească:

— Aduceţi-i încoa, eu îi voi jertfi. Aţi văzut ce-a poruncit marele zeu. Ascultaţi de cuvântul meu şi veţi simţi aici pe pământ plăcerile Nirvanei.

George era uluit. Cum de se pricepea negresa să grăiască astfel? De unde cunoştea ea credinţa hindusă? Să fi fost numai teatru pe care o învăţase altcineva să-l joace aici?

N-avu însă răgaz să frământe acest gând, căci câţiva fanatici alergară şi aduseră prizonierii.

— Trebuie să împiedecăm cu orice preţ ticăloşia asta, şopti George lui Petre. Nu o putem face însă decât băgând spaima în indieni. Lăsă

jos gemuleţul măştii şi să ne năpustim asupra bătrânei s-o doborâm. Poate că le vine mintea la loc indienilor şi putem elibera pe prizonieri.

Porniră amândoi, călcând apăsat şi semeţi spre foc. Bătrâna negresă scosese de la brâu un cuţit lung încovoiat la vârf şi se apropiă de plantator care o privea nepăsător.

Braţul ei uscat, în care ţinea arma ucigătoare se ridică, dar în aceeaşi clipă se auzi un răget grozav care îi înlemni pe toţi. Petre şi George îi scoseseră şi de sub căştile de scafandru suna într-adevăr înfiorător. La vederea celor două arătări cum nu mai văzuseră ei până atunci, unii din indieni căzură cu faţa ia pământ, alţii o luară la fugă care încotro. Va să zică planul îndrăzneţ al lui George izbutise. Înaintară agale spre Hoza, când fură lângă ea Petre ridică pumnul lui uriaş şi o izbi în tâmplă. Negresa căzu grămadă la pământ.

Camarazii tăiară la repezeală legătorie prizonierilor, dar spre marea lor spaima, băgară de seamă că sărmanii nu se puteau mişca. Strânsoarea fusese atât de tare încât le amorţiseră mădularele. Doamna Boywith era gata să leşine când văzuse cuţitul ridicat asupra soţului, groaza îi luase aproape minţile.

George deschise niţel gemuleţul căştii şi le şopti:

— Nu vă pierdeţi cu firea, trebuie să plecăm îndată, altminteri suntem pierduţi. Sau crezi ca îţi poţi potoli oamenii, domnule Boywith?

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Fiica dumitale se află pe vasul nostru. Să mergem până nu e prea târziu.

În înfrigurarea de care era cuprins, George ridicase niţel glasul. Înainte de a-şi da seamă de nesocotinţa pe care o făcuse, auzi îndărătul lui un răcnet de mânie. Se întoarse fulgerător şi văzu un indian voinic care îl privea cu ochii plini de ură.

— Nu vedeţi? strigă el către ceilalţi indieni. Sunt oameni ca şi noi care au venit să elibereze pe *sahibi.* Legaţi-i, altminteri ne pedepseşte Hoza.

— Dobitocule, se răsti George la ei, vă lăsaţi prostiţi de o nebună bătrână? Cu ce minciuni v-a amăgit?

Cuvintele lui nu folosiră la nimic. Cu un răcnet de furie indianul se năpusti spre el. Nu e vorbă, zbură cât colo sub pumnul grozav al lui Petre, dar ceilalţi năvăliră ca un potop asupra celor doi camarazi.

Cea mai dârză împotrivire nu putea folosi în astfel de împrejurări, nici chiar puterea uriaşă a lui Petre. După câteva minute erau legaţi fedeleş, de asemenea plantatorul cu soţia şi fiul lor.

Negrii se înghesuiau acum în jurul bătrânei negrese ca s-o deştepte din leşin. George se ruga în gând ca lovitura lui Petre să fi fost destui de tare ca s-o fi amorţit pentru vecie. Dar ţeasta unui Negru nu e atât de gingaşă ca a unui European. Totuşi trecu multişor până ca baba să-

şi vie în simţiri.

S-o fi văzut acum! Era ca turbată. Cu spume la gură şi cuţitul ridicat se năpusti spre Petre. Nu pusese însă la socoteală puterea Uriaşului. Acesta îşi îndoi genunchii, apoi repezi fulgerător picioarele. Cu un urlet grozav care se curmă brusc. Negresa zbură ca o minge în aer, căzu cu o bufnitură înăbuşită la pământ şi nu mai mişcă.

Timp de câteva secunde indienii rămaseră ca împietriţi, apoi vrură să se năpustească asupra lui Petre. George însă le strigă cu glas tunător:

— Vreţi să fiţi spânzuraţi cu toţii, nebunilor! Englezii sunt în faţa insulei. Dezlegaţi-mă şi vom lua pe Hoza cu noi; aşa veţi scăpa de pedeapsă. Poate că *sahib* Boywith să vă ierte fiindcă vina cade asupra bătrânei, căci ea v-a scos din minţi.

Vorbele lui părură să-i impresioneze. Indienii se uitau stânjeniţi unul la altul, apoi şeful de echipă Palam, pe care George îl recunoscu numaidecât, înainta şi zise şovăind:

— *Sahib,* ne-a arătat în flăcări întruchipări ciudate, un şarpe mare, grozav… dar şi o altă viaţă mai bună pentru noi, dacă o vom asculta. Sahib, Hoza e foarte puternică..

— Nu însă îndeajuns pentru a vă scăpa de spânzurătoare când vor veni englezii! strigă înfuriat tânărul. Tu eşti Palam, pe care *sahib* Boywith te-a făcut mai marele fraţilor tăi; astfel îi răsplăteşti tu încrederea pe care ţi-a arătat-o?

Palam vorbi cu însufleţire câtva timp cu ai săi, pe urmă răspunse:

— Sahib, ne e frică de Hoza. Da că nu se mai trezeşte şi vedem că şi-a dat sufletul, o să cerem iertare lui *sahib* Boywith că ne-am lăsat ademeniţi de ea.

George îşi dădu seama că nimic nu i-ar putea face pe aceşti indieni care i se păreau acum naivi ca nişte copil, să-l abată de la hotărârea lor. Zise cu ciudă:

— Bine. Dacă îşi vine în fire las-o să se apropie de noi. O s-avem grijă ca ai treia oară să nu se mai trezească. Acum duceţi-ne în casă, aci dogoreşte prea tare soarele. Slăbiţi, de asemenea niţel legăturile lui sahib Boywith şi ale soţiei sale.

Iarăşi ţinură sfat indieni, apoi prizonierii fură duşi în bungalow unde era răcoare. Doi indieni rămaseră însă de strajă în odaie, aşa că prizonierii nu se puteau dezlega unul pe altul.

IV
O FAPTĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

— **AH, DOMNULE,** zise acum doamna Boywith cu glas tremurător, te-am auzit pomenind de fiica mea. Unde se află? A putut scăpa teafără?

— Da. E cu tata şi camarazii mei, răspunse George. Poate că aţi auzit şi dv. de căpitanul Farrow şi submarinul său „Dox”. Eu sunt George, fiul căpitanului. Fiica dv. e sănătoasă şi în urma rugăminţilor ei am pornit cu toţii încoace ca să vă eliberăm. N-am putut însă acosta, deoarece indienii ne ameninţau cu săgeţile lor otrăvite. Atunci m-am gândit să pornesc numai eu cu credinciosul meu Petre pe sub apă ca să iscodim ce se petrece pe aici. A trebuit să ne arătăm când am văzut că bătrâna negresă vroia să-l ucidă pe soţul dv.

— Oh, Jessie e salvată… murmură sărmana femeie cu bucurie. Să vă răsplătească Dumnezeu pentru bunătatea pe care aţi avut-o… Crezi că mai e vreo nădejde de scăpare pentru noi?

— Depinde de lovitura pe care a dat-o camaradul meu negresei.

În clipa aceea George îşi aruncă ochii la Petre şi văzu că gemuleţul coifului acestuia era încă închis. Făcu semn unuia din paznici să-l deşurubeze numaidecât, indianul se codi mai întâi, apoi se supuse.

— Uf! răsuflă uşurat Uriaşul. Nu puteam deschide aparatul cu oxigen şi cât p-aci să mă înăbuş.

— Ascultă, Petre, cum stăm cu lovitura pe care i-ai dat-o bătrânei Hoza? Trebuie să şti că de asta atârnă salvarea noastră.

— Păi… cum eram de înfuriat am izbit-o în stomac şi în coşul pieptului. Ştiam doar că nici ea nu m-ar fi cruţat. Drept e că am simţit cum i-am zdrobit ceva înăuntru.

— Atunci trag nădejde să scăpăm în curând şi vă veţi vedea fiica, doamnă, zise George voios.

— Domnule Farrow, se auzi acum glasul tânărului Boywith – un om foarte simpatic – v-aş da şi eu o mana de ajutor dacă ar fi chip să ne eliberăm singuri.

— Fireşte că o să ne dai când va fi nevoie, cred însă că Hoza nu o să-şi mai vie în simţiri. Aş fi curios să ştiu cum a ajuns ea pe insulă?

— Un vapor din Africa se rătăcise şi a ancorat la coastă. Căpitanul a venit pe insulă cu o barcă să se aprovizioneze cu apă şi fructe proaspete. Probabil că era şi Hoza cu ei. Ciudat mi s-a părut că cea dintâi întrebare a ei a fost dacă e departe de aici Ceylon.

— Aha, acum pricep! Vroia de sigur să se ducă la Mamba, murmură George.

— Mamba? Am auzit-o adesea spunând acest cuvânt, zise îngândurat plantatorul. Ce să însemneze oare?

— E numele unui şarpe african foarte veninos. Bănuiesc că mai e în acelaşi timp al unei asociaţii secrete religioase din Madagascar. O să vă lămuresc eu mai târziu. Acum să chibzuim ce e de făcut dacă Hoza îşi vine în simţiri. Probabil că în ura ei grozavă va aţâţa pe indieni împotriva noastră şi vom fi omorâţi la repezeală.

— Domnule George, şopti Petre în nemţeşte, am băgat de seamă că scândurile duşumelei nu sunt date la rindea şi pe alocurea chiar rupte.

Mă căznesc de câtva timp să rod frânghiile de ele şi cred că o să izbutesc.

— Ai dreptate, răspunse George, după ce le pipăi niţel. Aşa o să fac şi eu. Păcat că nu-i pot spune şi plantatorului, căci indienii vorbesc englezeşte.

Era o muncă grea şi obositoare, dar trebuia să reuşească.

Revolverele pe care le aveau în tocuri de cauciuc, ca şi cuţitele, nu le fuseseră luate de indieni. Poate că le era frică să se atingă de ele.

— Ei, merge? întrebă după ura timp George în şoaptă pe Petre.

— Hm, destul de greu, răspunse gâfâind Uriaşul.

— Trebuie să izbutim; îl îmbărbătă tânărul. Mă tem că Hoza ne va mai da mult de lucru.

— Să fi ştiut îi făceam de la început de petrecanie, scrâşni Petre. Dar îmi era milă de dânsa. La să poftească acum.

— Atât de proastă nu e. O să-i pună pe indieni. De aceea trebuie să ne grăbim. Cu revolverele noastre îi putem ţine la respect, ba poate că e chip să nu-i lăsăm să se apropie de casă până ce va veni tata.

— Numai să vie… mormăi Petre. Deocamdată nici prin gând nu-i trece.

Tăcură şi se puseră iar pe lucru. Trecuseră vreo două ceasuri, când George simţi că funia se subţia din ce în ce. Asta îl îmbărbăta. Freca mereu funia de scândura cea aspră a duşumelei până ce se rupse de tot.

Rămase câtva timp nemişcat şi şopti lui Petre:

— Am izbutit în sfârşit.

Privi apoi la paznici. Pesemne că pe aceştia îi cam speria îmbrăcămintea de scafandri a celor doi camarazi, căci se uitau mai mult pe fereastră decât la prizonieri. Lucrul acesta îi bucura pe George, deoarece putea trage cuţitul din teacă pentru a-şi tăia legăturile de la picioare.

Îi veni deodată o idele. Aduse repede mâinile de la spate la piept şi le ţinu aşa ca şi când ar fi fost legate. Nădăjduia că paznicii nu vor băga de seamă schimbarea.

Deodată se auziră paşi în faţa bungalowului şi glasul a doi inşi. George înţelese că se schimbau paznicii. Aşa şi era. Ăştialalţi se îndreptară spre uşă. Tânărul se folosi de cele câteva momente cât aveau să rămână singuri, trase cuţitul din teacă şi îşi reteză repede legăturile de la picioare, dar nu de tot, ci atât cât să le poată rupe cu o smucitură. Puse apoi cuţitul la loc şi încrucişă iar braţele pe piept.

Intrară alţi doi indieni. Aceştia păreau că nu se tem de îmbrăcămintea de scafandri a camarazilor, căci se uitau curioşi la căştile lor lucitoare. Unul din ei arătă celuilalt pe George. Deci lui i se păruse de mirare că prizonierul avea acum mânile legate pe piept; probabil că fusese chiar din cei ce-l legaseră.

Se apropiară în grabă de George. Acesta, înţelese că planul îi era zădărnicit, deoarece fără zgomot nu va putea veni de hac paznicilor. Hotărârâ însă să încerce toate mijloacele pentru a îndrepte greşeala, de neiertat pe care o făcuse.

În clipa când indianul, care băgase de seamă schimbarea, se aplecă peste el, George smuci revolverul cu dreapta, cu stânga apucă pe indian de beregată şi-l pocni cu patul armei de două ori în tâmplă. Aceiaşi lucru îl făcu şi Petre cu celălalt.

— Domnule George, acum putem alerga îl ţărm ţinând la respect pe urmăritori cu revolverele, până ce Jean Brike va descărca asupra lor o granată de gaze.

— Uiţi că ceilalţi prizonieri nu pot alerga, răspunse tânărul. Deocamdată să le tăiem legăturile, dar nu trebuie să se mişte, cel mult să-şi frece încheieturile până îşi vor dezmorţi niţel mădularele. Poate ar fi chip pe urmă să rânduim ceva pentru apărarea bungalowului. Cred că arme se găsesc destule în casă. Aşa dar înainte, dar fii cu băgare de seamă.

Se apropiară repede de plantatorii uluiţi şi le tăiară legăturile, apoi George le zise grav:

— Deocamdată staţi liniştiţi şi încercaţi să vă dezmorţiţi mădularele. Poate că peste o jumătate de ceas veţi fi în stare să umblaţi. Pe urmă trebuie să alegem o încăpere în care să ne putem apăra de un atac ai indienilor. Înainte de toate se cere să umpleţi bine cu arme încăperea aceea.

— N-aţi băgat de seamă că bungalowul are un mic turn? zise Boywith.

L-am făcut în urma rugăminţii soţiei mele. Acolo se află o încăpere cu patru ferestruici prin care se poate vedea până departe de jur-împrejurul casei. Sunt arme şi muniţii destule în turn şi mai e o ladă mare de tablă plină cu aşchii răşinoase pe care le poţi arunca jos aprinse după ce se întunecă, pentru a nu lăsa pe nimeni să se apropie. E cel mai nimerit loc în care ne putem adăposti până să ne vie ajutoare.

— Minunat! făcu George cu însufleţire. Acum să legăm pe ăştia doi şi să le punem câte un căluş în gură. Pe urmă vă vom ajuta să vă urcaţi în turn, iar eu o să mă întorc la submarin ca s-aduc pe camarazi încoace.

— Mă duc eu, zise Petre. Dumneata ai avut destui de pătimit până acum.

— Parcă tu nu! râse George. Aşadar, rămâne cum am hotărât. Însărcinarea ta, Petre, e mult mai grea, crede-mă. Trebuie să aperi bungalowul de indienii ăştia fanatici! Când vor fi iar aţâţaţi de zgripţoroaica aia neagră, nu îi mai poţi opri nici cu tunul, de o năvală.

— Bine zici, făcu Petre dând din cap. Acum să-i ducem pe

dumnealor în turn. Eu o să iau pe cucoana în braţe. Încotro? Dumneata, tinere, te simţi în putere să mergi singur?

Tânărul Boywith cu faţa schimonosită de durere, porni înainte, şchiopătând. Plantatorul se putu şi el ridica de jos, deşi cu anevoie. George îl sprijini şi putură astfel urca scara dreaptă care ducea în turn.

Aci erau deocamdată în siguranţă, căci pereţii de lemn tare erau căptuşiţi pe dinăuntru cu tablă groasă. Într-o ladă se aflau făcliile, într-alta arme şi gloanţe din belşug ca să poată ţine mai mult timp piept unui asediu.

Chiar şi sticle cu apă minerală şi cutii cu conserve pusese grijuliul plantator., să se ducă în turn.

George deşertă o sticlă întreagă, apoi se gândi la plecare. Ştia că dacă ar fi sărit înainte de a ajunge la poteca pe care venise, era pierdut.

După ce cobora scara, stătu niţei s-asculte, pe urmă se gândi să vadă ce e cu cei doi paznici. Se temea şi nu se fi dezmeticit în lipsa lui şi să se fi dezlegat. Îi găsi într-adevăr spate la spate, încercând să-şi deznoade unul altuia funia.

George le strică însă socotelile, ducând pe fiecare din ei în altă cameră şi încuind uşile după el. Trecu apoi în sală şi trase cu urechea; Se auzeau în depărtare oameni vorbind cu însufleţire. Se furişă binişor la uşă şi privi afară.

Îi văzu pe indieni adunaţi în jurul focului. Se căzneau probabil s-o readucă în simţiri pe Hoza, a cărei moarte sau viaţă era de mare însemnătate pentru prizonieri. Nici nu-şi aruncau ochii spre bungalow, ştiind pe cei dinăuntru sub pază bună.

Pe cât îi îngăduiau hainele lui grele, George se furişă pe uşă, coti îndată pe dreapta şi căuta un adăpost în dosul casei. Alergai apoi în goană spre plantaţia de tutun, răsuflă uşurat când ajunse acolo şi se pierdu între lujerele înalte.

V
MOARTEA BĂTRÂNEI HOZA

DEŞI SIMŢEA UNEORI că-l părăsesc puterile, nu-şi îngădui o clipă de odihnă. În sfârşit dădu de potecă. Acum nu mai avea însă se teamă de o urmărire, aşa că îşi deşurubă coiful şi-l ţinu în mâna stângă. Cu toate că aerul era şi aci destul de fierbinte, parcă se mai răcori niţel.

Ajunse la leşul ursului; trecu mai departe bucurându-se în gând că îi va fi cu putinţă mai târziu să se aleagă cu blana lui. Nu era nevoie, să vie toţi camarazii de pe submarin, ajungeau treizeci cu granate de gaze. Alţi câţiva puteau jupui ursul în vremea asta.

George era atât de cufundat în gândurile lui că nici nu se uita în juru-i. Îşi dădu seama de primejdia în care plutea abia când simţi o

lovitură în coiful pe care îl ţinea în mână.

Si-l trase repede pe cap şi în clipa următoare o săgeată se izbi de gemuleţul gros al coifului, săgeată care i-ar îi nimerit în cap dacă nu şi-l acoperea la vreme. O frântură de secundă George zări partea de sus a trupului unui indian în tufiş, dar îi fu deajuns.

În mânia lui de a fi fost atacat în chip atât de mârşav, tânărul nu mai pregetă. Smulse revolverul de la brâu şi, fără măcar să ochească, descărcă un glonte în tufă.

Nimerise însă bine. Indianul se rostogoli pe potecă şi râmase nemişcat; într-o mână ţinea arcul, în cealaltă o săgeată.

Abia acum îşi dădu seama George că împuşcătura va atrage pe ceilalţi indieni care vor veni în fugă încoace. Trebuia deci s-alerge cât mai repede la submarin.

Se gândi însă că poate indianul făcea parte din cei porniţi, cu bărcile în recunoaştere şi ajunse la ţărm o luase singur înaintea celorlalţi. Daca ţinea drumul drept pe poteca era de aşteptat să se ciocnească de ei.

Îşi scoase casca şi stătu să asculte. Departe îndărătul lui auzi gălăgie; aşa dar indienii fuseseră alarmaţi de detunătura armei. S-ar putea ca să-şi înceapă din pricina asta atacul asupra bungalowului.

Şi într-adevăr auzi aproape îndată împuşcături repetate. Asediul începuse, Era nevoie de ajutor grabnic.

O luă la fugă pe potecă, dar deodată se opri. Auzul lui prinsese un zgomot de paşi. Se piti repede într-o tufă şi stătu cu arma pregătită. Cinci indieni trecură ca nişte năluci pe lângă ascunzătoarea lui. Mai aşteptă niţel, pe urmă ieşi iar şi o luă ia fugă spre ţărm.

Se ruga în gând ca să fie cât mai curând zărit prin periscop şi camarazii de pe submarin să vină mai repede în ajutorul celor din bungalow, căci împuşcăturile erau tot mai dese, semn că acolo se dădea o luptă înverşunată.

În sfârşit văzu marea şi când fu pe mal abia îşi putu stăpâni un ţipăt de bucurie. Luntrea în care indienii cercetaseră în jurul insulei era acolo, aşa că ar fi putut fugi îndată ce s-ar întoarce ei.

Dar văzu în aceiaşi timp periscopul care ieşea încet la suprafaţa apei. Fireşte că tatăl său băgase de seamă graba cu care indienii din luntre coborâseră pe uscat şi porniseră pe potecă să alerge în ajutorul tovarăşilor lor.

Aşa dar salvarea era aproape. George făcea mereu semne înspre submarin; numai câteva momente încă şi se va zări turnul. Până atunci camarazii se vor şi pregătit de debarcare. Bucuria lui George era atât de mare încât nu auzi un zgomot uşor îndărătul său. Deodată se simţi apucat de beregată, mâini puternice îi întoarseră braţele la spate şi un laţ îi fu trecut peste încheieturile mâinilor. Îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în simţiri, înţelese că e legat şi de picioare şi doi indieni voinici alergau cu ei pe poteca pe care venise. Mai rău nici ca se putea! Desigur ca Huza se trezise din leşin şi poruncise să se dea atacul asupra bungalowului. Dacă va fi dus acum înaintea ei, nu mai era scăpare pentru el. Ea va căuta nu numai să se răzbune, dar să-şi şi recapete prestigiul în faţa Indienilor.

Zadarnic se trudea el să găsească un mijloc de scăpare; singura lui nădejde era că indienii care îl purtau vor trece pe dinaintea bungalowului şi vor fi zăriţi de Petre, care va trage îndată asupra lor.

După ce străbătură însă plantaţia de tutun, indienii cotiră brusc şi o luară la fugă pe după şoproane. Dar probabil că Petre era la postul său, căci se auzeau şi de aici împuşcăturile şi două gloanţe şuierară aproape de ei.

Locul pe care se înghesuiseră înainte indienii în jurul bătrânei era liber; ea stătea acum la adăpostul unui şopron, rezemată de un copac cu ochii închişi. George credea că Hoza e moartă.

Se înşela. Când unul din indieni îi şopti ceva, ea ridică încet pleoapele. Privi câteva clipe ţintă la George, apoi o bucurie drăcească îi lumină faţa zmângălită cu vopsele. Ridică anevoie mâna tremurătoare şi arătă spre tânărul care o privea neînfricoşat…

— Să… moară, cârâi ea, să moară de… mâna… mea. Aduceţi-l încoa…

Dibui după cuţitul pe care îl avea în brâu, dar capul îi căzu într-o parte şi amuţi. Indianul o zgâlţâi de umeri. Rămase nemişcată. George se folosi de prilej şi strigă băştinaşilor uluiţi:

— Vedeţi şi voi că Hoza şi-a primit pedeapsa pentru că a vrut să ridice mâna asupra mea. Vă previn pentru cea din urmă oară, băgaţi-vă minţile în cap şi rugaţi pe domnul Boywith şi vă ierte, altminteri au să vă spânzure englezii.

Poate că îşi dăduseră şi ei singuri seama că situaţia lor nu era tocmai atât de uşoara, sau se dezmeticiseră din zăpăceală când Hoza, care le făgăduise câte-n lună şi în soare şi o credeau o făptură supraomenească, murise dintr-o lovitură de picior.

Se uitau nedumeriţi când la trupul înţepenit al bătrânei, când la George. Acesta se folosi de nehotărârea lor şi urmă:

— Camarazii mei vor sosi îndată şi să ştiţi că atunci nu mai e cruţare pentru voi. Nu mai pregetaţi! Ascultaţi-mi sfatul! Cereţi iertare stăpânului vostru şi rupeţi săgeţile pe care Hoza le-a otrăvit.

Dar spre nenorocul lui bătrâna deschise iar ochii; s-ar fi zis că ura care îi clocotea în piept o trezise la viaţă.

Râse drăceşte şi cârâi:

— Duceţi-l în coliba mea, vreau să fiu singură cu el!

George ştia că ea va încerca din nou să-l omoare îşi spunea însă că îi va veni el repede.

Doi indieni îl ridicară pe sus şi după ce străbătură o plantaţie de cafea destul de întinsă. Intrară cu el într-o colibă mărişoară.

Ce era înăuntru putea într-adevăr să înspăimânte pe Indienii superstiţioşi. Schelete de animale, şopârle şi broaşte uscate, idoli ciudaţi de lut pretutindeni. Pe o buturugă o Mamba mare din lut. Doctorul îi desenase lui George odată o astfel de târâtoare primejdioasă.

Indienii puseră pe tânăr jos lângă buturugă, apoi ieşiră repede din colibă.

Bătrâna veni şi ea, sprijinită de doi Indieni. Cârâi o poruncă scurtă şi unul din ei aduse o buturugă joasă pe care o aşeză lângă George, Hoza se lăsă pe ea, pe urmă făcu semn Indienilor să plece.

După ce ieşiră ei, bătrână vrăjitoare chicoti cu anevoie.

— *Maşter* nu trebuia să vie… *Maşter* moare acum.

Tânărului îi veni o idee. Hoza trebuie să fi pornit spre India tot pentru a găsi probabil micul giuvaier. O privi ţintă şi zise:

— Ar fi păcat, pentru că atunci n-aţi mai avea Mamba de aur care se-află în stăpânirea mea.

Cuvintele îmi avură un efect la care nu s-ar fi aşteptat. Bătrâna negresă se ridică în picioare şi se holbă la George cu ochii aproape ieşiţi din orbite, apoi căzu îndărăt pe buturugă şi închise, ochii. Un tremur îi zgudui, tot trupul. Bolborosea cuvinte întretăiate pe limba el pe care el n-o pricepea.

George se bucura că mai câştigă timp. Camarazii, care văzuseră de pe submarin cum îl târâseră indienii vor alerga încoace şi-l vor mai putea încă salva. De aceea se feri s-o turbure pe bătrâna care rămăsese nemişcată. Nu trecu mult şi Hoza deschise ochii. Trebuise să fi făcut o sforţare supraomenească deoarece glasul nu-i mai tremura când întrebă:

— Adevărat, *maşter* Mamba aur la tine?

— Da, am cumpărat-o la Ceylon de la un indian, A venit pe urmă un negru care zicea că-l cheamă tot Mamba şi a vrut să mi-o ia, dar n-a izbutit.

— Mamba e fratele meu. Unde e acum?

— Mort! răspunse George, scurt.

— A murit fiindcă a vrut să ia Mamba… Ce-ai făcut cu ea?

— E pe vaporul nostru.

— Trebuie s-o am… dar tu o să mori. Ce să fac, Mamba, Mamba!

Deodată un zâmbet sălbatec îi flutura pe buze. Bătu din palme şi strigă:

— Acuma ştiu… o s-o întreb pe Mamba.

Tot bătând din palme începu să fluiere o melodie ciudată. George simţi că-l cuprinde îngrijorarea, căci bătrâna părea să-şi fi revenit pe deplin din lovitura grozavă pe care i-o dăduse Petre.

Era pesemne sub înrâurirea unei nebunii religioase, altminteri pe care Mamba ar fi putut-o întreba în locul aceleia de aur?

Deodată auzi un foşnet într-un ungher ai colibei. Îşi încordă privirea dar nu văzu nimic.

Bătrâna fluiera din ce în ce mai tare. George îşi aduse acum aminte de îmblânzitorii de şerpi indieni care ademenesc cu astfel de melodii cele mai primejdioase târâtoare.

Se înfioră. Nu cumva?... Nici nu îndrăznea să se gândească, dar nu-şi mai lua ochii de la ungherul unde se auzea tot mai desluşit foşnetul acela ciudat.

Şi într-adevăr, un şarpe enorm apăru în păcatul de lumină al ferestrei. Acum vedea el pentru întâia oară o Mamba..

Primejdioasa târâtoare se încolăci până la jumătatea trupului şi ridică în sus capul. Bătrâna fluiera tot mai repede şi tot mai repede mişca şarpele capul.

George îşi dădu seamă ce avea de gând Hoza. Această Mamba vie avea să hotărască soarta lui. Vru să închidă ochii, dar nu putu.

Se uita ţintă în ochii reci ai târâtoarei, ce păreau că-l atrag cu o putere neînţeleasă. Deodată Hoza scoase un fluierat ascuţit şi şarpele se ridică drept ca o lumânare.

— Acum să hotărască ea, *maşter!* şuieră bătrâna. Va trebui, însă, dacă rămâi în viaţă, să-mi aduci Mamba de aur, altminteri asta de aici te va urmări cât vei trăi.

George îşi blestema ceasul când cumpărase afurisitul acela de giuvaer. Se aştepta ca scârboasa târâtoare să se năpustească asupra-i şi să-şi înfigă colţii veninoşi în carnea lui. Hoza îşi făcu deodată un semn, dar în aceeaşi clipă fu cuprinsă de slăbiciune; se clătină pe buturuga, apoi se prăbuşi lângă şarpe, care cu un şuierat înfiorător se repezi la bătrână şi îşi înfipse colţii în braţul ei.

Deodată uşa colibei fu dată de perete şi în prag se ivi Petre. Cu un ţipăt de spaimă Uriaşul ridica revolverul şi trase. Şarpele căzu grămadă cu capul sfărâmat.

*

Camarazii, în frunte cu căpitanul lor, sosise la timp, ca să împrăştie cu o salvă pe indieni. Nici unul nu fusese omorât, căci Farrow dăduse ordin să nu se tragă decât în picioare, pentru a-i scoate din luptă.

Umilit şi pocăit Palam ceru iertare plantatorului în numele tovarăşilor săi.

Morţii fură îngropaţi la repezeală, răniţii pansaţi, apoi indienii jupuiră cu dibăcie ursul.

La stăruinţele familiei Boywith, căpitanul se înduplecă, să rămână până a doua zi pe plantaţie, ca să fie siguri că răscoala s-a potolit de tot.

Şi această noapte avea să-i aducă lui George încă o mică aventura,

care cat p-aci să-l coste viaţa.

Cam pe la doua noaptea, după ce chefui în lege împreună cu toţi ceilalţi, George se duse la culcare în odaia pe care o puse la dispoziţie plantatorul. Oboseala îi făcu să adoarmă curând.

Deodată se trezi, sub atingerea unei mâini omeneşti, într-adevăr, cineva îi pipăia pijamaua cu care era îmbrăcat. Cine era omul şi ce vroia de la el?

Încetişor, George duse mâna la măsuţa de noapte din apropiere, unde pusese pistolul, pumnalul şi lampa de buzunar. În vreme ce străinul îi plimba mâna pe piept, tânărul apucă pumnalul, apoi lampa.

Mâna misterioasă îi ajunsese acum la guler.

Vroia să-l gâtuiască oare?

Într-o clipă George ridică mâna stângă, în care ţinea lampa, o aprinse şi lumina căzu pe chipul schimonosit al unui tânăr negru.

Cu o exclamaţie înăbuşită indianul se dădu repede înapoi şi George îşi recăpătă imediat stăpânirea de sine. Lovi repede cu pumnalul şi în acelaşi timp simţi o lovitură puternică în tâmpla stângă. Dar înainte de a-şi pierde cunoştinţa auzi zgomot de picioare desculţe pe podea.

După câteva clipe, însă era iarăşi treaz. Văzu făptura neagră zbughind-o pe fereastră şi în acelaşi moment apucă pistolul şi trase. Un ţipăt puternic îi dovedi că nimerise.

În uşă George se izbi nas în nas cu Petre şi amândoi dădură buzna afară. În faţa ferestrei dădură peste un trup negru, care zăcea la pământ.

La lumina lămpilor văzu că era un tânăr negru de pe coasta răsăriteană a Africii. Acesta deschise ochi şi murmură:

— *Massers,* eu fiu de la Hoza şi Mamba, eu vrei ia Mamba de aici. Eu zice numai în Madagascar, dar primej…

Vorba i se rupe. Mai mult nu putură afla de la el.

Deşi scăpase ca prin urechile acului de moarte, George avea presimţirea ca din pricina Mambei de aur va mai avea încă multe de pătimit, ceea ce se şi adeveri mai târziu.

Aventurile submarinului Dox 140

Hans Warren

I
O FIARĂ MISTERIOASĂ.

— UN PUFĂIT UŞOR ne face să ne oprim locului – începu doctorul Bertram – şi să smulgem repede revolverele de la brâu în vreme ce Pongo ridică fulgerător cuţitu-i enorm de rechini.

La cel mult zece metrii în faţa noastră se afla un tigru şi după pufăitul lui părea foarte întărâtat. Era de aşteptat să ne atace.

În Kegalla, unde venisem din Colombo, părăsisem calea ferată, ca să cutreierăm pe jos minunatele văi, până la munţi.

Străbătuserăm una din acele poteci lungi, înguste şi acoperite cu vegetaţie, care duceau de pe colinele împădurite până în văile acestea. La dreapta şi la stânga potecii era desiş de nepătruns şi pufăitul furios al tigrului se auzise dinspre partea dreaptă.

Ploile dese adânciseră poteca în pământ, astfel că ne aflam într-un fel de şanţ. Cele două laturi se ridicau la vreun metru şi jumătate în sus, aşa că ne găseam într-o situaţie cât se poate de neprielnică nouă.

Fiara întărâtată urma să ne atace, probabil, de sus şi dacă tigrul s-ar afla în săritură, nici împuşcăturile noastre nu l-ar fi putut împiedeca. Chiar rănit de moarte, ar cădea în trecătoare şi în lupta cu moartea ne-ar mai putea sfâşia.

Iarăşi se auzi pufăitul, de data asta chiar pe marginea desişului. Fiara trebuia să ne şi fi mirosit. Nu mai era timp să ne luăm puştile de pe umăr – trebuia să pornim la luptă cu revolverele.

Deodată, lângă şi deasupra noastră se stârni o larmă grozavă. Se părea că tigrul se încăierase cu un altul, caci puteam deosebi lămurit pufăitul furios al acestor două fiare.

Dar cei dintâi pe care-l auzisem părea să fie cu mult mai mare şi mai puternic ca potrivnicul său, căci lupta dăinui numai câteva minute apoi se auzi un horcăit de moarte. Acum trebuia să fim pregătiţi pentru atacul fiarei înfuriate.

În vremea încăierării dintre cei doi tigri avusesem timp să ne luam puştile de pe umăr. Domnea o linişte de mormânt. Cu siguranţă că tigrul învingător ne iscodea din frunzişul desişului, ca să prindă cel mal bun prilej pentru a se arunca asupra noastră.

În vremea asta ne puserăm armele la punct şi le îndreptarăm asupra tufei îndărătul căreia avusese loc lupta dintre cele două fiare. Tocmai mă gândeam dacă n-ar fi bine să tragem un foc între crengi, ca să îndemnăm animalul la atac, când auzirăm ceva mai departe un zgomot slab, un foşnet în frunziş. Apoi la cel mult zece metri de noi tigrul se ivi pe potecă, privi o clipă îndărăt, ca şi cum ar chibzui dacă să ne atace, după aceea însă dispăru cu o săritură spre stânga potecii, în desişul încâlcit.

În clipa aceasta l-am fi putut împuşca, dar trebuie să mărturisesc că

eram cu desăvârşite uluit. Şi cu Marian şi Pongo se petrecea acelaşi lucru, după cum îmi spuseră mai târziu.

Căci uriaşul tigru era… verde! Tot trupul său, afară de o fâşie de pe pântece, avea o culoare deschisă galben-verde.

— Mariane, ai văzut? izbutii să-l întreb pe prietenul meu, după câteva clipe.

— Da, e ciudat de tot. Şi nu ţi s-a părut şi ţie ca şi cum ar fi şuierat cineva?

— O fi fost o pasăre – răspunsei – dar ia spune, cum îţi explici această culoare ciudat a tigrului?

— De, trebuie să mărturisesc că nu-s în măsură să dau vreo lămurire – zise Marian – ciudat, abia am pus piciorul pe pământul Indiei că şi încep minunăţiile! Un tigru verde – iată ceva nou! Haide să vedem dacă îi putem lua urma.

— Stai puţin, Mariane! Să-l vedem mai întâi pe celălalt, căci e foarte interesant cum ăsta verdele de aici l-a ucis pe potrivnicul său.

— Da, ai dreptate – încuviinţă Marian – dar să fim cu mare băgare de seamă.

Pongo începu să croiască un drum prin desiş şi după câteva minute era la locul unde fusese încăierarea dintre cele două fiare.

Lângă un tufiş zăcea un trup mic, galben, sfâşiat în bucăţi. Era un ghepard, unul din acei ciudaţi leoparzi de vânătoare, ceva între pisică şi câine.

Era uimitor că se putuse împotrivi atât timp puterii şi sălbătăciunii unui tigru, care era aproape de două ori mai mare ca el.

Eram peste măsură de mirat de întâlnirea cu animalul acesta în pădurile Ceylon-ului. Gheparzii asiatici trăiesc de obicei mai la Nord, în stepe, unde antilopele şi cerbii le servesc de hrană.

Marian privi şi el gânditor la hoitul ghepardului şi zise:

— Nu poate decât să fi fost adus de cineva aici, cu siguranţa că vreun locuitor ai insulei l-a ţinut ca o curiozitate. Păcat de el!

Avea dreptate. Gheparzii se domesticesc uşor. Câci au multe din însuşirile câinelui.

Tocmai când ne pregăteam să ne întoarcem se stârni zgomot În desiş, apoi crengile unei tufe se mişcară şi, încetişor, se ivi un alt ghepard.

Ne aruncă doar o privire scurtă, după care se apropiă de cadavrul camaradului său. Îl adulmecă şi scoase un schelălăit dureros.

Apoi mirosi locul luptei, găsi, probabil, urma misteriosului tigru verde şi în aceiaşi clipă fiinţa lui se schimbă cu totul. Părul de pe ceafă se zburli, ochii i se holbară şi scoase un pufăit mânios.

Se părea că vrea să se ia pe urma tigrului, dar se înapoia iarăşi la hoitul ghepardului şi-l mai adulmecă odată, scoţând din nou schelălăitul acela dureros.

Marian îi chemă şi animalul veni într-adevăr spre noi. Şi când părăsirăm desişul, coborând pe poteca îngustă, ne urmă ca un câine credincios.

— Am găsit, care va să zică, un nou însoţitor – zise prietenul meu, râzând – de mult îmi doream eu un câine care să ne întovărăşească. În loc de câine, avem un ghepard; puţini oameni se pot lăuda cu asta.

— Numai de-ar rămâne la noi – zisei eu – căci se pare că stăpânu-său e undeva pe aproape. Ah, uite că vine cineva!

La o cotitură a potecii se ivise un european. Zărind ghepardul, care o luase înainte, el smulse puşca de pe umăr, dar înainte să-i putem striga să nu tragă, el şi izbucni în râs şi lăsă arma în jos.

— Ce, un ghepard? făcu dânsul, mirat:

Apoi ne zări şi imediat îşi duse mâna la revolverul pe care-l avea, alături de cuţit, în brâu.

— Lasă arma la locul ei, suntem nişte călători paşnici! îi strigă prietenul meu.

Dar străinul nu-şi dezlipi mâna de pe revolver, până furăm aproape de el. Atunci ne privi cercetător cu ochii-i mari, negri, dădu din cap mulţumii şi lăsă mâna de pe armă:

— Păreţi oameni de treabă, domnilor – zise el cu glas simpatic – cu toate astea trebuie să vă rog să-mi arătaţi permisul de purtat armă.

Marian îi întinse permisul pe care-l căpătasem în Colombo. Străinul îl cercetă, apoi se înclină şi zise:

— Mă bucur că am prilejul să va cunosc, domnilor. Am auzit multe despre dv. Îmi daţi voie să mă prezint: James Fox, Inspector-detectiv din Colombo.

Strânserăm mâna simpaticului poliţist, apoi el întrebă mai departe:

— Îngăduiţi-mi să vă întreb dacă aţi venit încoace cu un anumit scop?

Părea să aştepte răspunsul cu multa încordare. Când însă Marian îi zise că vroiam să străbatem insula, Fox rămase dezamăgit. Arătă apoi spre ghepard şi întrebă:

— Cum aţi ajuns să puneţi mâna pe acest animal rar, domnilor?

— S-a alăturat de noi în desiş – povesti prietenul meu – tovarăşul său a fost sfâşiat de un tigru ciudat.

Fox tresări, apoi întrebă repede:

— De ce era ciudat tigrul, domnule Farrow?

— Te rog să nu râzi – spuse Marian – dar tigrul acela era… verde.

— Ah….

Era o satisfacţie nespusă în această exclamaţie şi inspectorul zise cu bucurie:

— Atunci înseamnă că simt pe urma cea bună, pentru că domnilor, aflaţi că urmăresc acest tigru verde.

Şovăi câteva clipe, apoi adăugă:

— Din păcate nu va pot povesti mai mult în privinţa aceasta, căci la mijloc e o taină în legătură cu politica, probabil. Asta înseamnă că ne vom mai revedea. Bineînţeles dacă voi supravieţui luptei cu tigrul.

Tăcu o clipă, pe urmă întrebă:

— Unde l-aţi întâlnit?

— La vreo cincizeci de metri de aici – răspunse Marian – venea din partea dreaptă a desişului şi a dispărut spre stânga. Cu siguranţă că vei da de urmele sale.

— Vă mulţumesc, domnilor şi nădăjduiesc că ne vom revedea. Mergând înainte pe poteca asta, ajungeţi în aşa zisa „Vale unde pluteşte umbra morţii”, cum o numim noi. Acolo bântuie malaria şi ucide încet dar sigur pe locuitori. Fiţi cu băgare de seamă şi aveţi grijă să luaţi regulat chinină. Mergeţi cu bine, domnilor!

Ne strânse mâinile şi porni repede pe poteca. În curând se făcu nevăzut în pădure.

— Ciudat! făcu Marian. Misterios era tigrul acela verde, dar tot atât de misterioasa pare să fie afacerea asta, cu care e în legătură. În sfârşit, să ne vedem de drum spre „valea morţii”! Ăsta e un nume care făgăduieşte mult. Merserăm liniştiţi înainte pe poteca în jos. O vale întinsă de un verde-deschis se făcea înaintea noastră. Erau câmpii de orez, care în parte sunt ţinuturi mlăştinoase naturale şi nu e nevoie să fie irigate.

Coborârăm tot mai în vale. Ghepardul sărea înainte, coti deodată brusc spre stânga şi se făcu nevăzut. Când ajunserăm la locul acela zărirăm o căsuţă de lemn, aşezată în mijlocul unei livezi.

Făcea o impresie cât se poate de frumoasă; ocolirăm tufa, sclipind în culori aurii, ce înflorea în faţa intrării şi pătrunserăm în casă. Dar nu găsirăm pe nimeni acolo.

Pereţii lipiţi cu lut, lucrurile casnice, rogojinile, totul era plin de ţânţari, care poartă în trompele lor grozavii microbi ai malariei. Ghepardul se aşezase în voie într-un ungher al casei şi se uita la noi cu o privire adormita.

— Trebuie să căutăm pe proprietarul casei – zise Marian – şi să-l vestim de moartea celuilalt ghepard. O fi la ogorul lui de orez.

Merserăm mai departe în jos pe potecă. Trecurăm printr-un crâng cu banane, apoi se ivi în faţa noastră plantaţia întinsa de orez.

În clipa următoare Pongo scoase o exclamaţie de uimire, apoi trase cuţitul, din brâu şi sări înainte.

Ne aflam în faţa unui arbust mare; sărirăm şi noi înainte şi văzurăm o privelişte ciudată. Un tamil, care era de recunoscut după păru-i strălucitor, împletit în coc la ceafa şi după veşmântu-i alb, care lăsa dezgolit unul din umeri, stătea nemişcat, încremenit, cu chipul schimonosit de spaimă, în faţa unei cobra uriaşe, care se ridicase la picioarele sale şi se pregătea să-l înşface.

Atunci interveni Pongo care se apropiase până la câţiva paşi. Îşi repezi braţul cu cuţitul şi nimeri şarpele sub cap; îi străpunse ceafa şi beregata şi prin puterea loviturii zvârli târâtoarea cât colo (Vezi ilustraţia de pe copertă). Şarpele se mai zvârcoli câtva timp, apoi rămase nemişcat.

Pongo zâmbi către tamil, scoase cuţitul din trupul cobrei, îl şterse în iarbă, apoi îl puse înapoi în brâu. Afacerea era încheiată pentru el.

Tamilul, însă, îi privi recunoscător, îi întinse mâna şi îndrugă câteva cuvinte pe limba lui. Pongo zâmbi iarăşi, pe urmă veni îndărăt la noi şi se aşeză în spatele nostru.

Străinul se apropiă acum agale la noi, se opri la doi paşi, ne iscodi cu privirea câteva clipe, apoi se înclină.

— Domnilor, tovarăşul dv. mi-a salvat viaţa – spune într-o englezească fără cusur – v-aş putea arata recunoştinţa mea într-un fel oarecare? Vreţi cumva să străbateţi Lanka (astfel lumesc băştinaşii Ceylon-ul) spre răsărit? Eu mă numesc Sena şi ale mele sunt câmpiile cât vedeţi cu ochii.

Se cunoştea că amilul acesta avea o creştere bună şi deoarece presupuneam că el ne-ar putea fi de folos, ne prezentarăm şi noi, iar Marian zise:

— Ai ghicit, domnule Sena, vrem să străbatem Ceylon-ul spre răsărit şi să facem cunoştinţă cu moravurile şi felul de viaţă ai locuitorilor.

— Asta mă bucură – răspunse Tamilul – şi văd că nu sunteţi englezi. De, Anglia e stăpână peste Lanka, tot aşa cum au fost şi strămoşii mei adesea, în vremuri de mult apuse.

— Da – încuviinţă Marian – tamili au stăpânit adesea insula şi s-au întors mereu după ce cingalezii i-au alungat.

— Foarte adevărat, domnule Farrow – zise Sena, cu ochi strălucitori – şi vă pot spune doar atât, că istoria insulei noastre o să se mai schimbe odată, din temelie. Cingalezii şi tamilii se mai duşmănesc încă, dar poate că s-or mai uni odată, ca să scoată Lanka de sub stăpânire străină. Dacă, peste câţiva ani, veţi auzi cândva de numele Dutha, atunci să vă aduceţi aminte de vorbele mele. Dutha acesta e un urmaş al vechiului rege cingalez Dutha Qamani, care în urmă cu o sută cincizeci de ani a smuls iarăşi întreaga insulă strămoşilor mei, tamilii. Tot Dutha Qamani e acela care a ridicat în Anuradhapura vestita Ruanweli Dagaba, care mai târziu a fost iarăşi jefuită de tamili. Dutha e vecinul meu şi locuieşte mai înăuntrul insulei. Suntem duşmani, din pricina obârşiei noastre. Acum însă ne-am înmormântat duşmănia, căci trebuie să învingem cu puteri unite un duşman mai tare ca noi.

Sena tăcu câteva clipe, apoi îşi trecu mâna peste frunte şi urmă:

— Să lăsăm visurile, domnilor, şi daţi-mi voie să vă poftesc în

coliba mea ca să luaţi o gustare.

Ne înapoiarăm la căsuţa unde fusesem cu puţin înainte. La intrarea noastră ghepardul se ridică şi mârâi mulţumit, văzându-şi stăpânul.

Sena vorbi cu el, apoi zise:

— Mă miră unde o fi rămas celălalt ghepard al meu. Ăsta de aici e Maha, dar tovarăşul său, Gaba, lipseşte. Şi nu prea rămân ei despărţiţi mult timp, sunt fraţi, şi i-am primit în dar.

— Gaba e mort – spuse Marian.

Se uită la tamil, care-l privi uimit, apoi urmă:

— A fost sfâşiat de un tigru, sus lângă poteca pe care am venit încoace.

Sena tresări speriat şi întrebă repede:

— Un tigru? Aici? L-aţi văzut dv.?

— Da. Probabil că-l cunoşti şi d-ta, căci te văd foarte tulburat. Şi pot răspunde întrebării care-ţi stă pe limbă: tigrul acela e verde.

II
DUTHA, NEPOT Şi STRĂNEPOT DE REGI

SENA CLĂTINĂ DOAR CAPUL, apoi zise:

— Trebuie să fie o taină mare şi primejdioasă în legătură cu acest tigru, care de o lună face nesigură partea asta a insulei. Ştiu că englezii caută se dea de rostul acestei taine, dar până acum s-au ales numai cu pierderi omeneşti. Doi vânători cunoscuţi şi vreo câţiva poliţişti i-au căzut victime. Acum e aici mister Fox din Colombo.

— L-am întâlnit – zise Marian – se luase pe urma tigrului verde.

— Atunci să ştiţi că n-o să se mai întoarcă. Dar să lăsăm în pace taina. Poftim, domnilor, serviţi-vă!

Umpluse trei cupe străvechi, de metal şi ni le oferi. Era un vin acrişor de fructe, foarte bun. Când puserăm jos cupele, ghepardul se apropiă de Marian şi începu să se gudure pe lângă el. Prietenul meu mângâie frumosul animal şi zise în glumă:

— Ce zici, Maha, n-ai vrea să mergi cu noi?

Şi întorcându-se spre mine, adăugă:

— Nu crezi şi tu, Robert, că ne-ar trebuii un astfel de însoţitor? Puţini oameni se pot mândri cu asemenea tovărăşie.

— Da – încuviinţai eu, râzând – am stârni pretutindeni luare-aminte. De mult îmi doream eu un tovarăş de ăsta. Ne-ar putea fi de mare folos.

Îl mângâiai şi eu pe Maha, care se lipi de picioarele mele. Pongo, însă, făcu o mutra încruntată şi privi cam dispreţuitor la ghepard. Părea gelos credinciosul nostru negru.

Sena se uită zâmbind la animal, pe urmă spuse:

— Domnilor, vă rog să-l luaţi pe Maha în dar de la mine. Va fi

pentru dv. un însoţitor foarte credincios şi curajos, gata să-şi dea oricând viaţa pentru dvs.

Se aplecă asupra animalului şi-i şopti câteva cuvinte cu glas poruncitor. Ghepardul îl privi cu ochii-i inteligenţi, veni apoi între Marian şi mine şi începu să-şi frece capul când de picioarele mele, când de ale prietenului meu.

— V-a recunoscut de stăpâni – zise Sena – pricepe şi porunci rostite în englezeşte. Gaba e mort acum, aşa că voi cere să mi se trimită alţi gheparzi.

Mulţumirăm călduros indianului pentru darul său. Pongo însă făcu o mutră şi mai încruntată, învălui pe Maha într-o privire furioasă şi mormăi:

— Pongo poate şi singur apăra Massers.

— Nici vorbă, dragă Pongo – zise Marian, prietenos – Maha nu va fi în stare să ne apere, dar ne-ar putea fi de foios în anumite împrejurări, cum ar fi, de pildă, la vânătoare. Tu rămâi şi de acum încolo credinciosul nostru Pongo.

Chipul uriaşului se mai lumină, dar prea multă simpatie nu părea să aibă, totuşi, pentru noul nostru tovarăş.

Tocmai vroiam să ne luăm rămas bun de la gazdă, când auzirăm paşi uşori apropiindu-se de colibă şi un indian bătrân intră înăuntru.

Era un cerşetor, după cum arăta sacul ce-l avea în spate. Era gol şi mânjit pe jumătatea de sus a trupului, o barbă rară, căruntă, îi împrejmuia faţa. Iar toată Îmbrăcămintea lui era un veştmânt larg, alb şi un turban de aceeaşi culoare.

Dar ochii-i erau mari, plini de foc, cu o expresie atât de mândră şi poruncitoare, de parcă acest biet cerşetor ar fi avut sub puterea să milioane de oameni.

În mâna dreaptă ţinea un toiag de abanos, cioplit artistic la partea de sus şi bătut în aur.

Bătrânul ne învălui într-o privire cercetătoare, ridică sprâncenele, mirat, când zări ghepardul între noi, apoi se întoarse spre Sena şi îi vorbi cu glas răsunător.

Din păcate nu vorbeau indiana – pe care o înţelegeam şi noi – ci, probabil, limba tamilă. Sena tresări speriat şi făcu un gest care trăda furie, dar şi resemnare, apoi îl conduse la uşă pe bătrân, care ne salută din cap.

Când se înapoie ne privi câteva clipe iscoditor, apoi zise şovăind:

— Dv. vreţi să mergeţi de aici direct spre răsărit, nu e aşa? Atunci v-aş sfătui să faceţi un mic ocol, după ce veţi fi străbătut valea asta. Care înconjură ogoarele mele de orez. Când ajungeţi colo jos daţi iarăşi de o colină împădurită, peste care duce o potecă îngustă, ca şi peste colina dindărătul nostru, pe care aţi străbătut-o. Mergând tot înainte pe poteca asta ajungeţi în valea care e a lui Dutha. O străbateţi

şi pe asta şi daţi iarăşi de o colina. Dar acolo vegetaţia e atât de deasă, încât cu greu vă veţi putea croi drum, pas cu pas. Vă sfătuiesc să ţineţi drumul mai spre miazăzi şi să mergeţi spre răsărit, pe marginea văii. Prin asta scutiţi drumul obositor peste deal.

Bănuii îndată că Sena nu spunea tot adevărul. Dintr-o pricină oarecare nu trebuia să străbatem colina pomenită. Şi Marian gândea la fel ea mine, căci râse şi spuse:

— Zici că poteca e acoperită cu bălării, domnule Sena? Asta n-are ce să ne supere, căci am străbătut noi păduri seculare unde nu era nici pomeneală de poteci. Şi-apoi, cred că ocolul pe care ne sfătuieşti să-l facem ne-ar răpi mult timp – nu?

— Hm, da, o jumătate de zi tot aţi pierde – încuviinţă Sena, cam stingherit – dar cred că v-ar trebui mai mult ca să treceţi colina şi nici nu ştiu dacă o să izbutiţi să ajungeţi de partea cealaltă.

Ultimele cuvinte le rostise mai încet, ca pentru sine şi se speria când îşi dădu seamă de nechibzuinţa asta. Marian nu-i lăsă răgaz şi-l întrebă:

— Domnule Sena, ne ascunzi ceva? Numai din pricina bălăriilor trebuie să ne ferim de drumul acela?

Indianul răsuflă din adânc, ne privi grav şi răspunse:

— Nu, domnilor, drumul e chiar foarte bun, căci e folosit destul de des. Dar în desişul acestei păduri seculare trăiesc oameni pe care dv. i-aţi numi fanatici. Ei aşteaptă şi nădăjduiesc în reîntoarcerea vechei stăpâniri a rasei lor şi sunt încredinţaţi că starea de robie de astăzi se datoreşte numai necredinţei poporului faţă de zei. De aceea şi-au clădit acolo în pădure un templu, despre care se vorbeşte, dar pe care nimeni nu l-a văzut încă, sau, ca să mă exprim, mai bine, nici unul care l-a văzut nu l-a părăsit viu.

Marian făcu o mutră mirată, apoi zise, încetişor:

— Pricep, domnule Sena. Acolo în pădure s-au statornicit fanaticii neamului dumitale. Peste tamili tronează Şiva – şi „Şakti” – a lui, adică soţia sa, este „Durga”, care e numită de toţi „sângeroasa Kali“. Acum pricep eu prevenirea dumitale.

Sena se uită în pământ şi tăcu. Aşadar, asta era taina propriului său popor şi-mi dădui seama că ne împărtăşise secretul existenţei templului numai din recunoştinţă pentru că Pongo îi salvase viaţa.

— Domnule Farrow – zise Sena acum – eu v-am prevenit, mai mult nu pot face. Tocmai acum e foarte primejdios de trecut colina şi asta mi-a spus adineauri tatăl lui Dutha.

— Cerşetorul acela era tatăl lui Dutha? făcu Marian uluit. Atunci se trage din seminţie de regi? Cum de a ajuns cerşetor?

— Tatăl lui Dutha este mândru – răspunse Sena – el, ca nepot de regi, n-are nevoie să muncească. Poporul îi dă cu dragă inimă tot ce-i trebuie. E chiar foarte mânios pe fiul sau, care s-a apucat de

agricultură. Şi nici Dutha n-ar fi făcut-o, dacă n-ar fi recunoscut şi el, ca şi mine, puterea banului. Trebuie să îngrămădim comori mari, dacă vrem să ne înfăptuim planul nostru tainic. Şi oamenii noştri, care ne muncesc pământurile, se mulţumesc cu plata puţină, căci cunosc ţelul nostru şi lucrează cu dragă inimă pentru ei.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea arătată, domnule Sena – zise Marian – noi suntem numai nişte călători, care vor să cunoască ţări şi oameni şi vom păstra pentru noi taina dv. Dar ia spune, crezi într-adevăr că drumul peste dealul acela e atât de primejdios?

— Da – răspunse Tamilul, cu hotărâre – şi vreau să vă mărturisesc ceva, ca mulţumire pentru că aţi declarat că nu veţi trăda intenţia mea şi a lui Dutha, albilor care stăpânesc deocamdată „Lankadiva” noastră, adică „Insula Zeilor”. Poate că prin asta vă trimit în mare primejdie, căci văd eu bine că dv. sunteţi dintr-aceia care ajutaţi cu dragă inimă pe oricine. Poate că vi se va trage chiar moartea de pe urma asta. Tatăl lui Dutha mi-a comunicat că în noaptea trecută două tinere englezoaice, care cutreieră insula noastră de dragul aventurilor, au dispărut pe o colină. Tatăl lui Dutha se teme că prin fapta asta, fanaticii ar putea abate atenţia autorităţilor şi asupra noastră. Noi nu trebuie să facem însă nimic împotrivă, deoarece ne-am atrage şi noi ura acestor credincioşi. Dar ar fi mai bine ca aceste două femei să fie eliberate şi poate că nu vor spune nimic din ce li s-a întâmplat.

Sena ne privi iscoditor. Socoteala să ne dovedea multă viclenie din partea lui. Din faptul că noi străbăteam insula pe jos, din felul cum eram înarmaţi şi din isprava lui Pongo putea deduce că ne plăceau aventurile şi nu ne temeam de primejdii. Şi aşa fiind vroia să lase pe seama noastră eliberarea fetelor prizoniere pentru ca să n-aibă el însuşi neplăceri cu fanaticii.

Drept e că eliberarea celor două fete n-o dorea din iubire de oameni sau compătimire, ci pentru că ştia bine că englezii vor porni cercetări întinse pentru găsirea compatrioatelor lor – şi atunci se putea ca planurile lui şi ale lui Dutha să fie zădărnicite.

Marian râse şi răspunse:

— Din punctul d-tale de vedere ai procedat foarte bine, domnule Sena. Ne vom da osteneală să le eliberăm pe englezoaice. Dar nu ştii într-adevăr unde se află templul acela şi cum e clădit?

— Nu – răspunse Sena şi privi cu atâta sinceritate la prietenul meu, încât ne dădurăm îndată seamă că spunea adevărul – ştiu bine că au dispărut oameni în pădurile acestui deal, dar aceia au fost de altă credinţă. Acum pentru întâia oară au fost albi luaţi prizonieri şi încă fete. Asta nu trebuie să se întâmple. Ţi-aş fi recunoscător, domnule Farrow, dacă le-ai elibera. Şi poate că, din recunoştinţă, nu vor trăda taina.

— Mă voi sili să le îndemn să nu facă asta – zise Marian – în primul

rând însă trebuie să le eliberăm, deşi nu cred ca lucrul să meargă atât de uşor. Cât ne trebuie până s-ajungem la dealul acela?

— Diseară ajungeţi la casa lui Dutha, care vă va găzdui cu multă bucurie. Dacă porniţi la drum mâine dimineaţă, cam pe la amiază ajungeţi la poalele dealului. Ţinutul devine primejdios abia către seară, când ies credincioşii.

— Foarte bine – zise Marian – asta înseamnă că mai avem o jumătate de zi ca să cercetăm desişul. Cred că vom descoperi poteci care duc la templul acela tăinuit. Să pornim însă imediat, ca să ajungem la Dutha încă înainte de a se întuneca.

— Vă voi însoţi – se oferi tamilul – ca să nu pierdeţi mult timp cu căutarea potecii.

Se apropiă de Marian şi mirosi în juru-i.

— Ah, credeam la început că mă înşel – zise el apoi, mirat – dar văd că aţi şi găsit planta ai cărei suc îndepărtează ţânţarii primejdioşi.

— Da, Pongo al nostru a căutat-o – spuse Marian – ne-am folosit de ea ori de câte ori treceam prin păduri şi pe lângă mlaştini.

— E foarte bună – zise Sena – dar luaţi şi alifia asta, al cărei miros nu dispare atât de repede. Ungeţi-vă pe mâini şi pe faţă cu ea şi veţi putea străbate fără teamă „Văile umbrelor morţii".

Dădu lui Marian o cutie de bronz, care părea să fie veche de tot, după cum dovedeau cizelaţiile fine de pe dânsa. Prietenul meu luă darul, mulţumind.

— Mai avem timp un ceas – zise acum Sena – şi răgazul acesta îl vom folosi ca să mâncăm.

Ne puse înainte nişte mâncăruri minunate. De orez şi fructe şi după ce ne săturarăm, Marian întrebă:

— Domnule Sena, încă o întrebare: Tigrul acela verde în vreo legătură cu fanaticii?

— Nu – răspunse Sena, foarte serios şi oarecum cu teamă – tigrul ăsta verde e o taină despre care nu ştiu nimic. Se zice însă c-ar fi invulnerabil. Mulţi postaşi, călători şi negustori au fost atacaţi şi târâţi cine ştie unde, chiar vânători englezi de tigri cunoscuţi ca buni puşcaşi. Zău, domnilor, dacă n-aş fi studiat în Europa, aş crede că e vorba de vreo zeitate, cum cred toţi oamenii mei.

— Hm, ăsta ar fi ceva pentru noi, Robert – zise Marian, pe gânduri – de ce să străbatem insula pe jos, dacă e să nu întâmpinăm nici un fel de aventuri în drum.

— Bine, bine, mai întâi să încercăm să le eliberăm pe cele două englezoaice – zisei eu – apoi vom mai chibzui ce e de făcut. Cred că o să avem mult de furcă cu fanaticii ăia.

— Asta în orice caz – încuviinţă Marian – dar de-ncercat trebuie să-ncercăm. Aşa, acum a trecut ceasul – putem porni, domnule Sena?

— Da, domnilor, să mergem.

Când părăsirăm coliba şi o luarăm în jos pe potecă, mai întorsei odată capul să privesc peisagiul, care era de o măreţie cum nu mai văzusem.

Câteva ceasuri merserăm prin terenul mlăştinos în care creştea orezul – apoi ajunserăm, în sfârşit, la colina ce despărţea ogorul lui Sena de al lui Dutha.

După o jumătate de ceas dădurăm de o colibă care era aidoma cu a lui Sena. Un cingalez tânăr şi subţirel ieşi în prag. Sena îl salută cu multă demnitate şi Dutha răspunse în acelaşi fel. Văzurăm imediat că aici stăteau în fată doi duşmani, care se înţeleseseră numai vremelnic, ca să atingă un ţel măreţ.

Sena vorbi mai mult timp cu Dutha; acesta ne salută apoi politicos şi ne pofti în coliba sa.

Avea şi el cultură europeană şi stăpânea bine limba engleză.

După cină, care se compunea tot din orez şi fructe, mai stăturăm mult de vorbă cu cei doi bărbaţi şi aflarăm lucruri interesante din istoria Ceylon-ului.

III
SLUJITORII SÂNGEROASEI KALI

CU SIMŢURILE CAM AMESTECATE păşii a doua zi dimineaţa pe poteca îngustă care ducea în sus pe colina din faţa noastră.

Cingalezul ne călăuzise până la începutul potecii, apoi se despărţi foarte politicos de noi.

Căutai să par nepăsător şi zisei lui Marian:

— Să sperăm că vom găsi în curând cărarea ce duce la templul acesta. Trag nădejde că vom izbuti să le eliberăm încă astăzi pe englezoaice.

— Eu unul trebuie să mărturisesc că socot întreprinderea noastră foarte grea şi primejdioasă. Nu trebuie să-i subpreţuieşti pe cingalezi pentru că par atât de blânzi şi răbdători, ci trebuie să te gândeşti că se trag din vechi seminţii războinice, a căror istorie e scrisă cu sânge.

Marian se oprise pe când vorbea. Acum urmă:

— Trebuie să mergem foarte încet şi să fim atenţi la fiece zgomot. Trebuie de asemenea să încercăm să găsim cărarea ce duce la templul tăinuit. Fireşte că ea nu porneşte de pe poteca asta adesea folosită, ci de undeva îndărătul unei tufe dese sau a unui copac uriaş. Aşa dar trebuie să cercetăm cu luare-aminte desişul de amândouă părţile potecii şi să ţinem revolverele în mână, Haidem!

Ca totdeauna când era vorba de întreprinderi primejdioase, Pongo luase conducerea. Maha noul nostru însoţitor, se ţinea când pe lângă Marian, când pe lângă mine. Părea să-şi dea seamă că Pongo nu-l prea avea la inimă, căci nu se apropia de uriaşul negru.

Ajungând într-un luminiş potrivit de mare, ne oprirăm. Se prea putea ca îndărătul vreunei tufe de pe aici să fie poteca pe care o căutam.

În vreme ce Pongo îşi rotea privirea îi juru-i, şoptii deodată prietenului meu:

— Mariane, te pomeneşti că Maha ne şi poate ajuta aici. Doar o fi ei în măsură să adulmece urmele fanaticilor. Ce-ar fi să încercăm?

— E o idee bună – încuviinţă prietenul meu – dar mă tem că nu e de ajuns de dresat pentru asta. Să vedem mai întâi dacă Pongo al nostru nu poate găsi el poteca.

Examinarăm în tăcere desişul care împresur, luminişul de jur împrejur. Stăteam nemişcaţi şi liniştiţi. Pădurea părea moartă, nici o vietate nu se clintea.

Deodată tresărirăm speriaţi. Aproape de toi trosnise o cracă uscată, Nu putea fi un animal, căci chiar sub laba tigrului nu s-ar rupe o cracă.

Un om trebuia să fie deci pe aproape. Dai cine altcineva decât un fanatic putea da târcoale prin desiş?

Ne dădurăm repede un pas înapoi, până furăm lângă tufele din care ieşiserăm în luminiş. Aici eram cel puţin la adăpost de a fi descoperiţi imediat de ochii unui om care ar păşi acum în luminiş. Marian strânse revolverul în mâna dreaptă şi eu îi urmai pilda.

Fără voie, îmi îndreptai atenţiunea mai mult spre tufişurile dindărătul nostru decât spre luminişul din faţa, căci zgomotul crăcii frânte se auzise din spre stânga. Templul trebuia deci să fie în nordul pădurii.

Privisem încăodată îndărăt şi când, după câteva clipe întorsei iar ochi spre luminiş, era cât pe-aci să scot un ţipăt de spaimă, căci înaintea tufelor de pe marginea de Nord stăteau patru făpturi, care se iviseră pe nesimţite.

Ne zăriră abia după ce făcuseră un pas înainte şi rămaseră nemişcate, holbându-se la noi. Purtau numai şorţ şi turban, dar între cutele şorţului zării laţurile de piele, simbolul credincioşilor zeiţei Kali, care porniseră la drum ca să aducă o jertfă sângeroasei lor stăpâne.

Pe frunţile indivizilor înalţi şi spătoşi se vedeau dungile verticale, albe, semnul lui Şiva, soţul zeiţei. Se părea că prezenţă noastră îl surprindea peste măsură. Că fulgerul îmi trecu prin minte că vor fi având tovarăşi care ne dădeau acum târcoale pe la spate. Şi acestora le va fi lesne să ne atace, atâta timp cât atenţiunea noastră era îndreptată asupra celor din faţă.

Întorsei binişor capul şi privii îndărătul nostru, printre crengi. În acelaşi timp scosei revolverul ca să pot trage îndată, dacă va fi nevoie.

Mă întorsei repede, speriat, când Marian mă ghionti. Şi câteva clipe

rămasei încremenit, văzând luminişul pustiu. Crezui că mi se năzărise numai, dar Marian îmi alungă această credinţă:

— Ai văzut bine, erau patru „gâtuitori" în luminiş, dar când ai întors capul, ei au dispărut cu iuţeala fulgerului îndărătul tufişului acela de colo, cu flori auri.

— Să ne luăm îndată după ei? întrebai. Sau străbatem liniştiţi luminişul şi facem aşa ca şi cum am vrea să ne urmăm drumul pe potecă? Poate că izbutim să-l înşelăm în felul acesta. Căci de sigur că acum s-or fi pus la pândă îndărătul tufei.

— Eu mă gândesc de n-ar fi mai bine să ne-ntoarcem – zise Marian – ca şi cum ne-am fi speriat rău de această întâlnire cu ei. Atunci poate că s-or lua după noi şi-i putem ataca.

— E bună ideea – încuviinţai eu – cu siguranţă că s-or lăsa îndemnaţi la o urmărire, căci după credinţa lor, jertfa pe care şi-au ales-o nu trebuie să le mai scape.

— Am auzit şi eu asta – răspunse Marian – hai să pornim repede înapoi şi vom găsi noi prilejul să le întindem o cursă.

Ne întoarserăm şi pornirăm îndărăt pe potecă.

Eu eram acum întâiul, iar Pongo venea la urmă. În sfârşit, după ce merserăm o bucată bună de drum îl auzii pe Marian îndărătul meu spunând: „Stai!" Mă oprii şi văzui că examina cu luare aminte un copac mare de lângă potecă. Apoi arătă numai în sus în frunzişul des şi eu îl pricepui. Trebuia să ne ascundem în ramurile arborelui uriaş, ca să-i aşteptăm pe grozavii urmăritori.

Mă dădui repede cu doi paşi îndărăt şi şoptii:

— Mariane, dar unde-l lăsăm pe Maha al nostru? Dacă ne, dă de gol?

— Trebuie să lucrăm foarte repede, Robert – răspunse prietenul meu – astfel ca înainte să bage de seamă indienii prezenţa ghepardului, va trebui să şi sărim jos şi să-i culcăm la pământ. Dacă va fi cu putinţă, ar trebui să-i doborî în pe toţi patru, ca să nu scape vreunul şi să-i alarmeze pe fanaticii din templu în vreme ce noi schimbam aceste cuvinte, Pongo se şi săltase în copac, îi urmarăm imediat şi Marian porunci ghepardului, care se ţinea de noi, să se aşeze la rădăcina arborelui, ceea ce inteligentul animal făcu.

Când furăm sus, între crengi, începurăm să privim în jos pe potecă – atât cât puteam vedea dintr-însa – şi după câteva minute îi zărirăm venind.

Aplecaţi, cu mişcări repezi, păreau nişte fiare de pradă. Ţineau în mână laţurile acelea care gâtuiau omul, gata să le azvârle în orice clipă.

Marian îmi puse mâna pe umăr, apoi arătă spre cei doi tamili din urmă. Pe aceştia trebuia să-i luăm noi în primire deci, în vreme ce Pongo trebuia să ia asupra-şi pe cei doi din faţă.

Credinciosul negru dădu doar din cap când Marian îi puse şi lui mâna pe braţ, arătându-i apoi spre cei din faţă. Indienii se aflau acum chiar sub noi, aşa că venise momentul când să ne aruncăm asupra lor.

Eu îmi şi încordasem trupul, ca să sar. Pongo stătea nemişcat, dar ochii săi scânteiau. Cei doi indieni treceau pe sub cracă.

Scoţând răcnetul său de luptă, uriaşul nostru îşi dădu drumul şi-l văzui încălecând în spinările celor doi indieni care mergeau înainte; nenorociţii se prăbuşiră sub puterea izbiturii.

Ceilalţi doi rămaseră o clipă încremeniţi, văzându-şi tovarăşii îngropaţi dedesubtul acestei făpturi uriaşe.

— Gata! strigă Marian.

Îi văzui trupul zburând prin aer pe dinaintea mea; îmi făcui şi eu vânt şi mă lăsai pe spatele cingalezului care se afla pe partea mea.

Îl culcai la pământ şi-mi încleştai mâinile în jurul gâtului său, dar aveam un potrivnic dârz.

Îmi strânsei încheieturile mâinilor ca într-un cleşte şi cu o putere uimitoare încercă să-mi îndepărteze braţele ca să-şi elibereze gâtul.

Atunci îmi adunai şi eu forţele şi, strângând tot mai tare, îmi îngropai degetele în beregata lui. Potrivnicul meu părea însă să fie de fier, nu alta, căci străduinţele sale de a se elibera deveniră tot mai furioase.

Simţeam că-mi pierd puterile, rotocoale de foc îmi jucau pe dinaintea ochilor şi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, deodată văzui ca prin ceaţă un braţ enorm, negru, trecându-mi pe dinaintea ochilor şi o mână mare se înfipse în ceafa indianului. În aceeaşi clipă înceta împotrivirea dârză a duşmanul lui meu, care căzu grămadă şi rămase nemişcat.

Mă ridicai cu greu, clătinându-mă pe picioare, dar mă sili să-mi recapăt energia.

Văzui apoi pe Pongo aplecându-se asupra duşmanului lui Marian, care tot se mai zbătea şi-l lăsă şi pe acesta fără suflare.

— Ăştia zic şi eu c-au fost potrivnici primejdioşi – gâfâi Marian, ridicându-se cu a nevoie.

— Acum trebuie să-l legăm bine şi să-i înţepenim de copaci, cât mai departe unul de altul.

Cu propriile lor laţuri care urmau să ne gâtuie pe noi îi legarăm pe leşinaţi, apoi Pongo îi târî în desiş şi acolo fură legaţi de arbori, cu fâşiile de mătase trainică din care erau turbanele lor.

— Să mergem! zise Marian, mulţumit. Acum ne putem lua după urmele lor pornind din luminişul acela mic. Presupun că îndărătul tufişului de unde s-au ivit ei, vom da de o cărare ce duce la templul lor ascuns.

Pornirăm înainte pe potecă spre răsărit, către luminişul cel mic.

Din prietina turburării în care ne aflam şi a grabei, făcurăm o mare

greşeală, pe care aveam s-o plătim scump.

Curând furăm în luminişul unde se iviseră indienii. Rămaserăm pe loc câteva clipe, ascultând cu încordare spre pădure, apoi străbăturăm încetişor rariştea şi cercetarăm tufişul de unde ieşiră gâtuitorii.

Pongo dădu repede de potecă, foarte dibaci ascunsă sub nişte ramuri. Era îngustă de tot şi făcea nenumărate cotituri prin pădurea deasă.

Pongo luase conducerea. După vreo cinci minute de mers cu băgare de seamă prin desişul încâlcit, ne oprirăm brusc şi ne privirăm speriaţi.

Departe, îndărătul nostru în pădure răsunară deodată strigate ciudate. Şi imediat ne dădurăm seama că erau cei patru Indieni doborâţi de noi. E drept că-i legasem şi-i mai ţintuisem şi de copaci, dar uitasem… să le punem căluş.

Nu mai era acum vreme pentru imputări, ci trebuia să fim cu luare aminte, ca să nu cădem în mâinile tovarăşilor lor, care probabil vor ieşi din templu să ne întâmpine.

— Înainte! porunci Marian, în şoaptă. Poate că dam iarăşi de un luminiş. N-are nici un rost să rămânem locului sau să mergem înapoi. Dacă vom da iarăşi de slujitori de ai zeiţei Kali, va trebui să ne folosim de arme, de nu vom găsi alt chip să ne scăpăm de ei.

Pornirăm din nou, cu mâna pe revolverele din buzunar, în vreme ce Pongo ţinea cuţitul gata pregătit să se folosească de el.

Când ajunserăm la o cotitură a potecii, Pongo se opri deodată şi ridică mâna. Rămaserăm îndată în loc şi auzirăm zgomot de paşi uşori care se apropiau.

IV
ÎN TEMPLUL ZEIŢEI

PONGO SE APROPIERIA DE COTITURĂ şi se aplecă. Noi trăsesem armele şi aşteptam să vedem ce o să urmeze.

După câteva clipe doi indieni veniră în fuga mare pe după cotitura potecii. În frunte un bărbat mai în vârstă, cu barbă rară, albă, iar îndărătul său un tânăr înalt şi subţirel.

Tresăriră speriaţi văzând la doi paşi înaintea lor făptura uriaşă a lui Pongo, dar nu mai avură răgaz să se apere. În clipa următoare camaradul nostru îi şi înhăţase şi le ciocăni capetele, aşa cum ştia el.

Cei doi căzură mototol, iar uriaşul negru îi trase niţel mal încolo, îi lăsă jos şi zise:

— Massers leagă şi pune căuş!

Apoi se-ntoarse la cotitura potecii şi îşi încordă auzul.

Îi legarăm şi puserăm câte un căluş în gura celor doi şi când Pongo se înapoia, arătă spre un copac care-şi resfira ramurile deasupra

potecii şi şopti:

— Massers întinde în sus lui Pongo duşmani, Pongo ascunde ei acolo. Poate avem nevoie de dânşii.

De când era cu noi învăţase ce servicii pot aduce ostatecii şi poate că aceştia doi erau ostateci foarte de preţ Îl înhăţarăm mai întâi pe indianul bătrân şi-l duserăm la copacul pe a cărui cea mai de jos creangă Pongo se şi săltase. Îl ridicarăm pe leşinat, camaradul nostru îl prinse şi dispăru cu el printre crengi.

Curând fu şi celălalt ascuns în frunzişul arborelui şi Pongo o porni înaintea noastră mai departe pe potecă. Strigătele indienilor doborâţi de noi încetaseră; probabil că fuseseră găsiţi de tovarăşi de-ai lor ce dădeau târcoale pe acolo şi acum se luaseră, desigur, după noi.

Să fi trecut vreo cinci minute de când Pongo doborâse pe cei doi indieni, când uriaşul negru se opri iarăşi, se dădu repede cu un pas înapoi şi desfăcu crengile unei tufe de pe dreapta potecii.

Ne apropiarăm şi văzurăm că şi îndărătul acestei tufe se făcea o potecă Acum văzurăm şi de ce se dăduse atât de repede îndărăt Pongo. Poteca pe care mersesem până atunci se sfârşise şi într-un luminiş mare, înconjurat jur-împrejur cu desiş de nepătruns, se înălţa un templu străvechi.

În nici un caz n-am fi putut străbate acum luminişul, ca să mergem la clădirea a cărei poartă era deschisă. Trebuia sau să aşteptăm până s-o întuneca, sau să căutăm altă intrare.

Şi poteca asta descoperită de Pongo părea să răspundă şi în alt punct al luminişului, căci făcea o cotitură, aşa că rămaserăm mereu ia vreo doi metri de luminiş.

Pongo se târî foarte încet mai departe, cercetând necontenit desişul ce se afla între noi şi rarişte. Părea să presupună că de aici pornea sar o potecă ce ducea la vreo intrare lăturalnică a templului.

Ne oprirăm, auzind deodată gălăgie în luminiş. La-nceput fu un strigăt general de furie, apoi se făcu tăcere câteva clipe, pe urma răsunară chemări, care păreau să se adreseze unei anumite persoane.

Chemările deveneau tot mai stăruitoare şi Marian şopti:

— Aha! Să ştii că acum îi caută pe cei doi indieni doborâţi de Pongo. Se pare că vom avea ostateci de preţ dac-o fi s-ajungă lucrurile departe.

— De-am fi undeva în siguranţă! zisei eu. În luminiş nu putem merge, atâta vreme cât se aţin credincioşii acolo. Şi pe poteca asta de aici am putea avea vreo întâlnire neplăcută din clipa-n clipă.

— Nu cred – îşi dădu părerea Marian – după părerea mea, poteca asta nu e folosită niciodată de o mulţime mai mare de oameni.

Pare mai degrabă să fie un fel de drum particular pentru preoţii mai mari. Poate chiar cei doi indieni, pe care i-a doborât Pongo, să fi trecut pe aici. Nădăjduiesc că vom găsi acum un drum secret în

templu. Şi să vezi că tot Pongo o să ni-l găsească şi pe ăsta.

Abia încetase cea dintâi larmă din luminiş şi Pongo se îndreptă iar spre stânga desişului şi începu să cerceteze tufele una câte una. Îl urmarăm încetişor, ciulind mereu urechile spre şi privind adesea înapoi, ca să vedem daca nu cumva fanaticii vor căuta şi pe poteca aceea.

Dar nu se arata nimeni, în schimb auzirăm dintr-acolo murmure slabe; se părea că slujitorii zeiţei ţineau sfat cu privire la ceea ce aveau de făcut.

Pongo scoase un şuierat slab, apoi dădu iar în lături crengile unei tufe, întoarse capul spre noi şi ne privi cu o mutră triumfătoare. Ne apropiarăm repede de el şi văzurăm în tufa deasă o gaură mare, care ducea pieziş în pământ. Se părea că găsiserăm drumul tăinuit spre templu.

Marian scoase imediat lampa de buzunar şi lumină în gaură.

— Pereţi trainici din pământ şi un tavan – zise el apoi – cred că suntem pe drumul cel bun. Hai să mergem! Pongo, mai bine să rămâi tu în urmă, căci dacă vom cădea în vreo capcana, ne poţi ajuta mai lesne. Maha trebuie să rămână afară.

Prietenul meu îşi dădu drumul în gang; îl urmai cu revolverul în mână! Ghepardul se aşezase – la porunca lui Marian – sub o tufă de lângă intrare.

Gangul deveni mai larg. Podeaua, pereţii şi tavanul erau netede, aşa că nu puteau fi uşi tăinuite, pe unde să fim atacaţi pe neaşteptate.

În cele din urmă dădurăm de un zid din blocuri mari de piatră. Era temelia templului, acum să găsim intrarea secretă, sau mecanismul cu ajutorul căruia se punea în funcţiune uşa ascunsă.

Marian lumină zidul piatră cu piatră şi în cele din urmă îşi îndreptă lampa mai mult timp spre un loc anumit; putui vedea atunci că acolo era cioplit într-un bolovan un cap de tigru, care ieşea în relief.

Marian se feri să-l atingă, căci putea fi vreun semnal de alarmă pentru cei din templu.

— Cred că trebuie să încerc cu capul acesta de tigru – zise prietenul meu, în cele din urma – primejdios e, nu-i vorbă, dar de intrat trebuie doar să intrăm în templu.

Fără să mai aştepte răspunsul meu începu să răsucească încetişor capul de tigru. Când îl întorsese cu totul spre dreapta, se auzi un zgomot slab în zidul din faţa noastră, Marian apăsă îndată pietrele mari şi atunci se dădu înapoi o bucată mare de zid, o boare de aer rece ne izbi, amestecat cu un miros ca de tămâie. Prietenul meu stinse îndată lampa şi acum puturăm vedea o încăpere mare, cufundată într-un semiîntuneric verzui.

Afară de câteva bănci cioplite şi o scară îngustă care ducea spre tavan, încăperea era goală. Înaintea scării atârnau în jos şnururi

groase, care păreau şerpi în semi-întunericul de acolo.

— Robert – şopti Marian – încăperea asta o fi chiar sub sala templului. Cred că nu mă-nşel presupunând că scara duce înlăuntrul unei statui a zeiţei Kali. Şi şnururile alea vor fi servind la punerea în funcţiune a vreunul mecanism pentru cine ştie ce fel de reprezentaţii, care au loc colo sus, în faţa credincioşilor. Cred că putem intra fără teamă.

Se strecură în deschizătură şi coborî pe câţiva bolovani ieşiţi în afară – aşezaţi în chip de scară – până ajunse jos. Atunci intrai şi eu în deschizătură şi coborî.

După mine veni Pongo. Închise la loc uşa de piatră şi când fu jos privi cercetător în juru-i.

— Massers fie cu băgare de seamă, Pongo auzit zgomote! şopti el.

Rămaserăm nemişcaţi, cu arma în mână; acum auzirăm şi noi nişte zgomote foarte slabe. Era ca un sfredelit în piatră, care venea dinspre peretele de la dreapta, dindărătul scării ce ducea în sus.

— Parc-ar încerca cineva să slăbească pietrele – şopti Marian – să fie oare fetele prizoniere? Hai să trecem dincolo!

Trecurăm binişor pe lângă scară, spre peretele pivniţei. Şi când îmi lipii acum urechea de una din pietre, auzii lămurit de tot cum cineva scormonea cu cuţitul în piatră.

— Minunat! şopti Marian. Acum ştim cel puţin unde se află închisoarea tinerelor fete. Mă mir numai că indienii le-au lăsat cuţitele. Hm, ciudat! Ia să vedem cum ieşim din pivniţa asta! Sus n-aş vrea să mă duc, deoarece bănuiesc că înăuntrul zeiţei or fi unele instalaţii care ar putea trăda pe un străin. Să cercetăm mai întâi peretele ăsta, căci, de fapt, ar trebui să fie aici un drum ascuns spre încăperile din dos ale templului.

Începurăm fiecare în parte să pipăim pereţii la lumina lămpilor de buzunar, dar nu descoperirăm nimic ce-ar fi putut fi vreun resort secret.

În cele din urmă mă întâlnii cu Marian în mijlocul peretelui şi luminile lămpilor noastre se împreunară… pe un cap de tigru, la fel ca acela de la uşa cealaltă.

Fara să stea pe gânduri, Marian răsuci capul spre dreapta. Iarăşi se auzi un zgomot slab în perete, apoi prietenul meu deschise uşa îngustă, ascunsă în perete. Fireşte că stinserăm imediat lămpile şi văzurăm acum iarăşi o încăpere mai mica luminată slab ca şi cealaltă şi în care intrarăm cu băgare de seamă.

Dar când Pongo trecu cel din urmă prin uşa îngustă, aceasta se închise de la sine, cu zgomot.

— Aşadar tot e o capcană! exclamă Marian. Hai să-ncercăm, poate izbutim să ieşim. Dar zadarnic se căzni să găsească vreun mecanism care să deschidă iarăşi uşa. Drumul de înapoiere ne era tăiat. Şi din

faptul că uşa se închisese abia când intrase şi Pongo puteam trage încheierea ca fuseserăm observaţi.

Începurăm imediat să cercetăm ceilalţi pereţi ai micii încăperi, dar nu puturăm descoperi nimic.. Era o adevărată capcană.

— Acum nu ne mai rămâne decât să ne vindem pielea cât mai scump – zise Marian, când ne dădurăm seamă de zădărnicia străduinţelor noastre – nădăjduiesc că avem ostateci buni în cei doi indieni pe care i-a ameţit Pongo, poate că ne vor da drumul, dacă îi vom elibera şi noi pe dânşii. Altminteri vor trebui să flămânzească şi ei. Dar mie îmi pare rău de cele două fete, pe care nu ştiu zău dacă le-om putea scoate de acolo unde sunt închise.

— Mariane – zisei eu – nu trebuie să pierdem nădejdea, poate mai e şi altă scăpare. La stânga noastră trebuie să fie carcerele în care se află cele două englezoaice. Să mai încercăm odată, poate se găseşte acolo o ieşire. Stăteam amândoi în mijlocul încăperii şi făcui cu hotărâre câţiva paşi spre peretele cu pricina.

— Stai! strigă Marian şi rămasei ţintuit locului.

Călcasem cu toată puterea şi paşii mei sunaseră deodată a gol. Îndreptai îndată lumina lămpii în jos, spre podeaua din lespezi de piatră, fiecare de vreun metru şi jumătate pătrat Mă lăsai în genunchi şi începui să cercetez cu cuţitul crăpăturile dintre pietre. Marian îngenunchease în faţa mea şi făcea acelaşi lucru.

Deodată se auzi un sunet, apoi lespedea se lăsă încet în jos sub mâinile noastre. O împinserăm cu totul în jos şi, la lumina lămpilor noastre, văzurăm că gaura ce se ivise era adâncă de vreun metru şi jumătate. Fundul era din lut netezit, ca şi gangul de sus, prin care ajunserăm în templu.

Spre stânga, către peretele pe care vrusem să-l mai cercetez odată, se continua probabil un gang, căci când Marian ţinu lampa îndreptată în gaură, nu văzu capătul tunelului în spre partea aceea. Celelalte trei părţi ale găurii erau din lut şi n-aveau nici un fel de crăpături din care s-ar fi putut deduce c-ar fi vreo uşă ascunsă.

— Poate că tot vom găsi o ieşire – zise Marian – mai rea decât e no să ne putem face situaţia. Se lăsă în groapă, lumină tunelul şi zise: E un gang foarte lung, de cel puţin treizeci de metri. Sus e un perete de lut. Veniţi jos, vom pune apoi la loc lespedea de piatră.

În vreme ce eu coboram, Marian merse o bucată scurtă în gang. Îl urmai şi făcui astfel loc lui Pongo, care coborî şi ridică înapoi lespedea. Avea o închizătoare simplă pe care o dădusem în lături, întâmplător, cu cuţitele noastre.

Abia se închisese însă chepengul acesta, că tresărirăm speriaţi. Dacă n-am fi găsit gangul acesta, am fi fost nevoiţi să luptăm pe viaţă şi pe moarte în încăperea pe care tocmai o părăsisem, căci auzirăm lămurit acum pe lespedea de piatră de deasupra noastră o săritură

grea, apoi, mârâitul unui tigru întărâtat.

Indienii îi dăduseră drumul în încăperea în care presupuneau că ne aflăm.

— Robert, tu cu Pongo trebuie să căutaţi a înţepeni bine lespedea de piatră – şopti Marian – pentru ca indienii să n-o poată deschide pe dinafară.

Mă pusei imediat pe lucru. Şi, ajutat de Pongo legai cu sfoară zăvorul atât de bine, încât nu mai putea fi tras din partea cealaltă.

— S-a făcut! şoptii apoi.

Marian porni încetişor de-a lungul gangului. Acesta era atât de scund încât trebuia să înaintăm în patru labe.

Mă izbii de Marian, care se oprise brusc. Din nemişcarea să ghicii că asculta cu încordare, aşa că rămasei şi eu liniştit.

Auzii acum deasupra noastră acelaşi râcâit în piatră care ne izbise încă în pivniţa templului. Marian îndreptă îndată lumina lămpii în sus şi în clipa următoare scoase un „Ah!“ de mulţumire.

Într-o mica adâncitură a tavanului descoperise un zăvor, pe care-l trase cu băgare de seamă. O placă mare se lăsă încet în jos şi se îmbucă în bucata mică a gangului, care ne mai despărţea de peretele de lut, aşa fel că din locul unde ne aflam ne puteam târî în deschizătura.

Râcâiturile în piatra încetaseră chiar în clipa când Marian trăsese zăvorul. Şi când prietenul meu îndreptă lumina lămpii în deschizătura întunecoasă, văzurăm capetele a două fete frumoase, pe ale căror chipuri era întipărită o hotărâre dârză. În mâna mică a uneia din fete sclipea un cuţit.

— Staţi – şopti Marian, râzând – nu ne înjunghiaţi, duduiţelor, căci vrem să vă eliberam. E drept că am nimerit şi noi într-o capcană, dar cu ajutorul lui Dumnezeu vom ieşi din ea. Numele meu e Farrow şi sunt aici cu tovarăşii mei…

— Oh, acum ştiu! exclamă fata cu cuţitul.

— Camarazii d-tale sunt domnul Bertram şi credinciosul Pongo. Citeam mereu cu interes descrierea aventurilor dv. e bine îmi pare! Acum suntem salvate.

— Să nu ziceţi încă asta. Mai întâi trebuie să venim sus ca să examinăm carcera dv.

Marian se ridică şi se sălta în închisoarea tinerelor fete. Eu şi Pongo îl urmarăm şi furam întâmpinaţi cu multă căldură de cele două englezoaice. Erau surori, se numeau Maud şi Mabel Roberts şi, fiind fiicele unui foarte bogat moşier englez, porniseră singure în lumea largă, mânate de dorul de aventuri.

Vroiseră şi ele să străbată pe jos Ceylon-ul ca să cunoască ţara şi oamenii şi pe poteca îngustă ce ducea peste deal fuseseră atacate brusc, azvârlindu-li-se pături peste cap. Abia când fură în carceră, care

primea lumina slabă prin nişte deschizături înguste în tavan, constataseră că se aflau în puterea indienilor.

— Pe unde au ieşit indienii? întrebă Marian.

Mabel, care era cu un an mai în vârstă ca soră-sa, arătă un loc în peretele dinspre miazănoapte. Imediat luminarăm lespezile de piatră, dar nu puturăm descoperi crăpăturile uşii.

Apropiindu-ne de zid, auzirăm deodată, de dincolo, un murmur uşor. Apoi… pufăitul şi mârâitul tigrului.

Probabil că indienii vroiau să dea drumul fiarei în carceră; poate că se temeau de noi, pentru că ne pricepuserăm să-i ameţim pe cei patru paznici ai lor.

— Daţi-vă repede înapoi, duduitelor! şopti Marian. Pongo, vino-ncoace, acum e acum!

Stinserăm lămpile şi aşteptarăm cu multă încordare să se deschidă uşile. Pongo stătea în spatele nostru. Deodată se auzi un zgomot slab şi văzurăm nelămurit în lumina aceea turbure, deschizându-se încet uşa.

Imediat mârâitul tigrului răsună chiar în faţa noastră. Trebuia să intervenim, altminteri era prea târziu.

— Gata! porunci Marian, cu glas coborât.

Ne aprinserăm îndată lămpile ce le ţineam în mâna stângă şi lumina vie căzu pe capul unui tigru enorm, care-şi vârî botul prin crăpătura uşii.

Ochii mari şi scânteietori ai fiarei se închiseră, orbiţi de lumină – dar noi şi duseserăm la ochi armele şi în clipa următoare traserăm.

Trupul uriaş ai tigrului se prăbuşi îndată grămadă, cu un răget înfiorător. Începu să se zvârcolească în luptă cu moartea, bătând cu labele împrejur şi câteva ţipete răsunătoare ne dovediră că-i nimerise pe indienii care stătuseră în apropierea sa.

Trebuia să ne folosim acum de panica ce se stârnise în rândurile credincioşilor zeiţei Kali.

— Haide, Pongo! strigă Marian. Împinge uşa cu toată puterea! Tigrul trebuie să zboare de aici. Haideţi, duduilor, ţineţi-vă de noi!

În vreme ce tinerele fete alergară spre noi, Pongo îşi făcu vânt, apoi se năpusti cu toată puterea în uşa de piatră.

Tigrul în agonie fu zvârlit cât colo când uşa grea se deschise brusc şi câteva ţipete dovediră că vreo câţiva indieni fuseseră şi ei nimeriţi. L-a lumina lămpilor văzurăm un gang lat de vreo şase metri. Trupul tigrului zburase până la peretele opus şi trei corpuri omeneşti zăceau de asemenea acolo, nemişcate. Ceilalţi indieni fugiseră, după cum dovedeau paşii grăbiţi ce se-ndepărtau spre stânga.

V
O ELIBERARE PRIMEJDIOASĂ.

NE REPEZIRĂM ÎNDATĂ ÎN GANG. Acum ni se oferea singura putinţă de fugă, înainte că indienii să se-ntoarcă în număr mai mare, sau să mai trimită, poate, un tigru asupra noastră. La vreo zece paşi în faţa noastră îi văzurăm pe cei din urmă doi indieni dispărând spre stânga într-o deschizătură a gangului. Marian trase îndată după ei.

Când ajunserăm la locul pe unde pieriseră, văzurăm o deschizătură îngustă în peretele gangului. După câţiva metri dădurăm de o scară care ducea în sus.

Urcarăm treptele câte două. Mergând în direcţia această trebuia s-ajungem în încăperea templului unde se afla statuia zeiţei Kali. Cu siguranţă că acolo se vor fi adunat credincioşii în număr mare şi noi trebuia să ne ivim brusc ca să provocăm panică şi în rândurile lor.

Pongo rămăsese cu cele două fete, care nu puteau alerga atât de repede.

Graba noastră se dovedi îndreptăţită, căci când ajunserăm la capătul scării, tocmai se închidea încetişor o uşă îngustă de bronz. Ne zvârlirăm într-însa cu toată puterea, auzirăm ţipete de spaimă, apoi canatul se deschise şi văzurăm, la vreo doi metri înaintea noastră, spatele sclipind auriu al unei statui de zeiţă, înaltă de vreo zece metri.

Trei indieni săriră în lături de lângă ea, dar alţi doi căzură la pământ, nimeriţi de gloanţele lui Marian. Vrui să ocolesc statuia, dar Marian mă opri:

— Stai, Robert, trebuie să intrăm înăuntru în statuie şi atunci suntem salvaţi. Bagă tu de seamă, dacă vin indienii. În caz că vin, trage fără milă într-înşii. În vremea asta eu voi căuta intrarea în statuie. Ah, uite aici conturурile unei uşi!

Marian se apropiă de tot de uriaşa statuie, pe când eu mă opri la uşa mică şi vegheai de amândouă părţile. Cele două englezoaice ieşiră împreuna cu Pongo pe uşă şi Mabel mă rugă:

— Domnule Bertram, îmi poţi împrumuta un revolver? Mă pricep să trag şi mă voi simţi mai sigură cu arma în mână.

— Cu plăcere, duduie.

Îi dădui al doilea revolver al meu şi abia îl lua că se şi iviră de ambele laturi ale statuii indieni, purtând în mâini cuţite lungi. Când ne văzură, rămaseră nemişcaţi câteva clipe, apoi se auzi un îndemn la luptă şi, scoţând urlete sălbatece, se năpustiră asupra noastră.

Trăsei imediat în cei din faţă şi în aceeaşi clipă detună şi arma Mabelei. Privii repede spre stânga, văzui pe cei doi indieni, care se năpusteau dintr-acolo, dându-se înapoi şi pe ceilalţi luând-o la goană, apoi mă-ntorsei iar spre dreapta.

Şi acolo dispăruseră indienii, afară de unul, care zăcea nemişcat la pământ şi alţi doi care se târau cu greu în patru labe.

— S-a sfârşit? întrebă, peste umăr, Marian, care lucra de zor la

statuie. N-am găsit încă închizătoarea; chiar aşa de uşoară nu pare să fie treaba.

— Nu poţi strica broasca cu gloanţe? propusei eu.

— M-am gândit şi eu la asta – răspunse Marian – dar n-aş vrea s-o stric. Dacă o deschidem cum trebuie, o putem încuia după ce vom fi înăuntru şi astfel îi ţinem în loc pe urmăritori. Ah, a pocnit ceva – acum o să izbutesc.

Vrui să spun ceva, dar fui întrerupt în chip neprevăzut. Ca să ne păstrăm o cale de fugă, lăsasem deschisă uşa de metal prin care venisem din pivniţă. Nu ne gândisem însă că s-ar putea ivi duşmani noii îndărătul nostru.

Şi deodată îmi simţii beregata încleştată cu putere şi în acelaşi timp fui tras înapoi. Şi lui Pongo i se întâmplă la fel, căci se izbi de mine.

Dusei mâna la gât şi simţi un laţ subţire de piele, care-mi fusese zvârlit peste cap. Eram târât cu putere înapoi, spre uşa deschisă.

Din nefericire, amuţirea mea bruscă atrase atenţiunea lui Marian. Şi tocmai când mă credeam pierdut, detunară două gloanţe din revolverul său.

Imediat nu mă mai simţii tras şi căzui cu, faţa înainte, iar lângă mine Pongo.

Îndărătul nostru, însă, ceva se rostogolea pe scară. Îmi desfăcui laţul subţire, mă-ntorsei repede şi luminai în jos scara îngustă. Doi indieni înalţi se rostogoleau unul peste altul, oprindu-se la capătul scării. Marian nimerise bine.

Închisei uşa de metal, ca să nu mai avem astfel de surprize neplăcute, apoi îmi îndreptai: din nou luarea aminte spre partea dreaptă a statuii.

Deodată auzii un zgomot slab, pe care nu mi-l putui explica dintru-ntâi, dar Pongo mă-nghionti şi arătă în sus. Privii spre capul statuii şi curând văzui şi pe margine o mişcare uşoară. Fără să stau pe gânduri ţintii şi trăsei. Simţi o mulţumire nespusă auzind un ţipăt ca răspuns la glonţul meu.

Se auzi un pocnet tare, apoi Marian strigă, triumfător:

— S-a deschis uşa. Ba văd chiar scara care duce în pivniţă. Haideţi, duduilor, eu voi merge înainte, pentru cazul c-or fi indieni şi colo jos. Robert, tu rămâi la urmă! Caută de înţepeneşte închiderea, legând-o cu ceva.

Prietenul meu se făcu nevăzut pe uşa îngustă, cele două fete şi Pongo îl urmară şi, după ce iscodi în sus dacă nu se mai arată vreun indian, coborâi şi eu în statuie şi închisei uşa după mine. O legai cum mă povăţuise Marian, apoi mă dădui jos pe trepte.

Prietenul meu şi urcase cele câteva trepte care duceau la lespedea de piatră de unde intrarăm în templu. Dispăru în gang, ne strigă de acolo că totul e în regulă, după care îl urmarăm cu toţii.

Răsuflă uşurat când ieşii la aer liber, din gangul îngust. Maha ne sări bucuros înainte şi cele două fete începură să-l mângâie, când le spuserăm că el era prietenul şi însoţitorul nostru. Maud Roberts îl rugă pe Marian să-i dea şi al doilea revolver al său. Armele ce le avuseseră îi fuseseră luate de indieni, afară de cuţitaşul pe care-l ţinuse într-un buzunărel ascuns.

— La drum! zise Marian. Trebuie să ne grăbim cât se poate de mult. Duduilor, trageţi fără cruţare dacă vom fi ameninţaţi în vreun fel oarecare. Pongo, tu o iei înainte – Robert, tu după Pongo! Eu rămân acum la urmă. Haideţi!

Ne croirăm drum prin tufişul des şi începurăm a alerga pe poteca îngustă. Când să ajungem la cealaltă potecă, unde doborâsem pe cei doi indieni aproape de templu, se auziră din luminiş răcnete furioase. Fanaticii descoperiseră fuga noastră.

Ne îndoirăm goana, căci trebuia să ajungem înaintea indienilor la cealaltă potecă. Şi, din fericire, aşa se şi întâmplă; e drept însă că nu mai erau decât cu vreo douăzeci de metri îndărătul nostru, după cum deduserăm din urletele lor sălbatice.

Mă temeam să nu ni se înfunde, căci cele două fete n-ar fi putut alerga atât de repede, încât să nu ne ajungă urmăritorii. Noroc că poteca era îngustă, astfel că Marian îi putea reţine prin gloanţe.

Abia mă gândisem la asta, că revolverul său şi detună de două ori în şir. Se auziră ţipete, apoi un răcnet scos din mai multe gâtlejuri.

— Au rămas puţin în urmă – zise Marian – cred că tot vom scăpa. Robert, ne-ndreptăm spre apus, unde putem nădăjdui mai curând să dăm de ajutor. Ce s-a întâmplat?

Mă oprisem brusc şi trăsei trei gloanţe la rând spre făpturile care se ridicau înaintea mea. La numai zece metri depărtare opt indieni veniseră de după o cotitură a potecii; în mâini aveau laţuri dintr-acelea grozave. Se dădură fulgerător înapoi, luând cu dânşii pe unul din tovarăşii lor, pe care-l rănisem numai uşor, probabil. Dindărătul lor se auzeau însă, strigăte de triumf, căci acum urmăritorii neînduratori ne prinseseră în capcană, pentru că de pe potecă în desiş nu puteam trece.

Marian, care-şi dăduse îndată seamă de situaţie, râse şi strigă camaradului nostru negru.

— Pongo, ia-i repede jos pe cei doi indieni!

Ne aflam tocmai sub copac şi avem nevoie de el acum.

Asta era singura cale care ne rămânea. În agitaţia mea uitasem de cei doi. Pongo se căţăra repede în copac şi în vremea asta eu rămăsei de supravegheam poteca dinaintea mea, căci era de la sine înţeles că indienii vor încerca în fel şi chip să pună mâna pe noi sau să ne ucidă. Şi deodată năvăliră doi indieni de după cotitura şi se repeziră asupra mea. Pe primul îl culcai la pământ cu un glonţ nu departe de mine,

dar când ţintii pe al doilea, care era cu câţiva păşi mai în urma, mă pomenii fără gloanţe în revolver.

Indianul – o namilă cât toate zilele – avea un cuţit mare în mână. Nu mai aveam tâmp să var un încărcător în armă şi trebuia să mă folosesc şi eu de cuţit.

Când îl scosei însă, îmi veni o idee.

În aceeaşi clipă trupul mlădios al ghepardului zbură, pe lângă mine, năpustindu-se asupra indianului. Acesta rămase încremenit şi în momentul următor animalul îl înşfăcă de beregată, culcându-l la pământ.

Vâra repede un încărcător în armă, îl chemai înapoi pe Maha şi-l mângâiai, spunându-i cuvinte drăgăstoase. Întorcând capul îl văzui pe Pongo coborând din copac cu indianul mai vârstnic. Îmi îndreptai iar atenţia în faţă, iar Marian strigă credinciosului nostru uriaş:

— Scoate-i căluşul, Pongo! Apoi, adresându-se bătrânului: Vorbeşti englezeşte?

— Da, *Sahib* – răspunse omul cu glas melodios – mă văd în puterea dv. împreună cu fiul meu. Ce se va întâmpla cu noi?

— Suntem urmăriţi de oamenii d-tale; şi în faţa noastră se află o altă ceată mai mică – răspunse Marian – după cum vezi, am eliberat pe cele două domnişoare care au fost prizoniere. Nu vom spune unde am fost şi ce ştim, dar vrem să ni se dea asigurarea că vom putea părăsi pădurea nestingheriţi. Atunci vă vom da drumul, d-tale şi fiului d-tale.

Urmă o pauză după aceste cuvinte. Probabil că bătrânul chibzuia asupra propunerii prietenului meu.

Tocmai vroiam să mă-ntorc, când observai iarăşi o mişcare înaintea mea. Ridicai arma dar nu trăsei, căci cei doi indieni care se iviră acum ţineau braţele ridicate şi în mâini aveau ramuri verzi. La un cuvânt al meu ei se opriră la vreo opt metri de mine.

— *Sahib*, e adevărat că nu veţi trăda nimic? întrebă deodată bătrânul.

— Nu, căci viaţa noastră ne este mai scumpă decât taina pe care am descoperit-o întâmplător. Cât despre cele două domnişoare, sunt sigur că nici nu ştiu despre ce fel de taină e vorba.

— Nu – ce este? întrebară cele două surori. Noi credeam că am picat în mâinile, unor negustori de fete.

— Ei, aţi auzit? făcu Marian. Numai noi cunoaştem taina şi vom tăcea. Dar de pedeapsa cuvenită tot nu veţi scăpa.

— Asta stă în mâna zeiţei noastre – zise bătrânul, calm – mă voi sfătui cu oamenii mei, Sahib.

— Bine, dar spune-le că nu ne vor putea învinge atât de uşor – asta veţi fi băgat şi dv. de seamă. Pongo, adu-l jos şi pe celălalt indian! Dv. duduilor, îl păziţi pe prizonier.

În vreme ce Pongo se căţără din nou în copac, Maud şi Mabel îşi ţineau armele îndreptate asupra bătrânului. Acesta strigă acum câteva vorbe oamenilor săi care răspunseră cu strigăte de dezamăgire.

Văzui la cei doi indieni care stăteau cu braţele ridicate în faţa mea, că erau foarte tulburaţi şi dădeau, din cap adesea. Probabil că nu le convenea să ni se dea drumul.

Deodată, un glas energic întrerupse discuţia dintre bătrân şi oamenii săi. Era indianul cel tânăr, fiul său, pe care Pongo îl adusese jos şi-i scosese căluşul.

Vocea să suna ameninţător. Şi după ce vorbise câtva timp, din amândouă părţile unde se aflau fanatici se auziră exclamaţii de încuviinţare.

— Domnilor – ni se adresă apoi tânărul preot – suntem înţeleşi cu condiţiile dv. Oamenii mei pun însă şi ei o condiţie, la care nu putem renunţa. Dacă n-o primiţi, veţi putea, de sigur, să ne ucideţi pe noi doi şi poate încă vreo câţiva de-ai noştri, dar în cele din urmă tot veţi fi învinşi.

— Şi ce anume ni se cere? întrebă Marian.

— Oamenii noştri rămân aici – răspunse tânărul indian – noi doi mergem cu dv., ca să vă simţiţi în siguranţa însă numai până în luminişul unde ne-aţi doborât pe cei patru servitori ai noştri. Acolo ne lăsaţi, noi ne vom chema oamenii şi din clipa aceea încetează pacea dintre noi. Va fi o distanţă de câteva sute de metri între noi, dar vă vom urmări.

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Bine, ne învoim. Dar vă previn să nu vă folosiţi de vreo viclenie! Oamenii dv. trebuie să rămână aici până îi veţi chema din luminiş, altminteri îi împuşcăm fără multă vorbă.

— Oamenii mei rămân aici! răspunse tânărul scurt. Cei din faţa noastră vor trece înainte, câte unul, cu braţele ridicate şi se vor alătura fraţilor lor dindărătul nostru.

Strigă câteva cuvinte poruncitoare şi indienii din faţa noastră – şase la număr – trecură pe dinainte-ne, cu braţele ridicate.

Pongo tăie apoi legăturile celor doi preoţi, pe urmă pornirăm la drum voiniceşte.

Curând ajunserăm în luminişul unde îi doborâserăm pe cei patru indieni dintâi; Cei doi preoţi se opriră, în vreme ce noi pornirăm în jos pe poteca ce ducea la plantaţiile de orez ale lui Dutha. Şi abia făcurăm câţiva paşi că se şi auziră strigăte în luminiş. Tânărul preot dădea oamenilor săi semnalul de urmărire.

Deodată ne oprirăm şi smulserăm puştile de pe umăr în vreme ce fetele, tremurând, ridicară revolverele. Aproape de tot înaintea noastră se auzi mârâitul furios ai unui tigru.

În clipa următoare şi veni de după cotitura din faţa noastră, se opri

când ne văzu, apoi făcu o săritură în lături, în desiş. Şi tigrul acela ne era cunoscut, caci era misteriosul tigru verde.

— Înainte, înainte! strigă Marian. Indienii sunt îndărătul nostru.

Alergarăm din toate puterile.

Deodată auzirăm glasuri înaintea noastră – paşi grăbiţi, zăngănit de fiare, apoi se iviră făpturi omeneşti.

Erau poliţişti indieni, în frunte cu James Fox, inspectorul detectiv din Colombo. Se opri o clipă mirat când ne văzu. Apoi alergă spre noi, scoţând o exclamaţie de bucurie.

— Bineînţeles. De aşa ceva e în stare numai Marian Farrow şi camarazii săi! strigă el. Eram în căutarea celor două dudui dispărute. Da, domnişoarelor – se adresă el celor două surori – eraţi mereu sub supraveghere, după ce ne-aţi exprimat intenţia să străbateţi singure insula, pe jos. Unde aţi fost?

— Nişte indieni ne-au prins – răspunse Mabel – dar… Domnul Farrow le-a făgăduit să nu-i trădeze, când ne încercuiseră, mai adineaori.

Inspectorul scoase repede revolverul, slobozi un glonţ şi îndărătul nostru se auzi un ţipăt sălbatic.

Fox se apropiă de cel împuşcat şi-l întoarse pe spate. Apoi dădu din cap şi se înapoie la noi..

— Nu trebuie să-ţi calci cuvântul, domnule Farrow – zise el – cunosc semnul de pe fruntea indianului şi de mult luasem la ochiu pădurea asta, pentru că mulţi oameni au dispărut aici. N-aş fi crezut că bătrâna zeiţă mai trăieşte. Încă o întrebare: l-aţi văzut şi pe „el”?

— Da – răspunse Marian – şi am căpătat mare interes pentru dânsul. Nu vrei să ne întovărăşim?

— Tocmai ce vroiam să vă propun – spuse Fox, bucuros – veţi întâmpina cu siguranţă aventuri straşnice, ocupându-vă de tigrul verde.

Ne strânserăm mâinile, apoi părăsirăm pădurea, străbăturăm plantaţiile lui Dutha şi ajunserăm la coliba lui încă înainte de a se înnopta. A doua zi, cele doua surori îşi luară un bucuros rămas bun de la noi, fiind conduse înapoi la Colombo de şase poliţişti.

Dar noi ne-ndreptarăm spre coasta de apus a insulei Ceylon, căci inspectorul Fox era de părere că acolo vom lămuri taina tigrului verde.

— Şi ce ni s-a mâi întâmplat îţi voi istorisi cu alt prilej, dragă George – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 141

Hans Warren

I
LA GOLFUL MANNAR

ŞI IARAŞI POVESTI doctorul Bertram una din aventurile sale:

— Prea frumos nu miroase aici – zise Marian – dar n-avem încotro. Bine c-avem leacul acela minunat împotriva ţânţarilor, altminteri ne-am alege cu malaria, frigurile alea care doboară pe om.

— Da, în timpul pescuitului perlelor e grozav pe aici – spuse James Fox, inspectorul din Colombo – dar guvernul, după ce a făcut tot felul de încercări, s-a întors iarăşi la vechiul sistem şi lasă să putrezească stridiile care conţin mărgăritare, în magazia aceea mare care se vede colo în fugă. Podeaua din piatră netedă e înclinată şi prin şănţuleţele săpate într-însa curge necontenit apă. Când stridiile au murit şi şi-au deschis găoacele, carnea e scoasă afară prin spălare, iar corpurile tari, adică perlele, rămân îngrămădite în anumite puncte. După cum vedeţi, e destul de interesant, dar ai dreptate: nu prea miroase frumos.

— Massers să stea liniştiţi! şopti deodată Pongo.

Ne oprirăm din vorbă şi rămaseră nemişcaţi. Dacă Pongo ne prevenea, avea motiv temeinic pentru asta şi trebuia să fim cu mare băgare de seamă, pentru moment nu atât din pricina misterioşilor criminali, în urmărirea cărora porniserăm, cât a politicii engleze.

Căci veniseră deghizaţi în băştinaşi în oraşul de corturi, care se ridică în fiecare an, în timpul pescuitului, lângă Marichehukkadj, la Golful Mannar, pe plajă – şi ne întocmiserăm cortul la marginea oraşului alcătuit din mii de alte corturi.

De comandantul vasului ocârmuirii care veghea, cu soldaţii săi, la pescuitul perlelor, nu ne puteam apropia, căci trebuia neapărat să nu afle că suntem acolo, dacă ţineam să izbutim.

Se putea întâmpla însă ca vreunuia din soldaţii, care tocmai era de patrulă prin oraşul de corturi, să-i bată la ochi cortul nostru. În cazul acesta întreprinderea noastră atârna numai de faptul dacă el ar fi fost destul de deştept să dea crezare povestirilor şi legitimaţiilor noastre şi… să tacă.

La început stătui la îndoială dacă să-l luăm cu noi pe Maha, dar inspectorul Fox zise că tocmai ghepardul va ocroti de minune măştile noastre şi astfel puteam juca rolul de scamatori, care veniseră în mare număr pentru distracţia pescuitorilor de perle care munceau din greu.

Făcuserăm în aşa fel încât să ajungem înainte de a se înnopta şi în chipul acesta vecinii noştri nu ne prea dădură atenţie, căci fiecare avea de lucru cu pregătirea cinei.

Acum, după vreo două ceasuri de când se înnopta, domnea mare însufleţire printre corturi. Lămpiţele scânteiau pe dinaintea şi înăuntrul corturilor şi de pretutindeni se auzeau strigăte, râsete şi exclamaţii vesele.

După ce mâncarăm, vroiam să mai aşteptăm până ce veselia generală va fi atins culmea şi tocmai ne pregăteam de plecare, când prevenirea lui Pongo ne reaminti că ne aflăm aici cu o însărcinare misterioasă şi plină de primejdii.

Că măştile noastre ne-ar fi putut da de gol părea cu neputinţă, căci şi inspectorul Fox stăpânea bine limba hindusă, ca şi noi şi pe când ne întocmeam cortul ne folosisem numai de această limbă.

Toate astea îmi treceau prin minte în vreme ce stăteam nemişcaţi acolo şi ascultam cu încordare. Dar nu se auzea nici un zgomot şi începui să cred că Pongo se înşelase şi el odată – ceea ce ar fi fost totuşi de necrezut.

Dar iată că un zgomot slab, ciudat, sfâşia tăcerea, care era întreruptă numai de pârâitul focului molcom. Era într-adevăr o „sfâşiere" şi anume a pânzei cortului nostru. Zgomotul acesta e atât de caracteristic încât nu poate fi luat drept altul.

E drept că era numai o tăietură foarte scurtă şi presupusei că vreun individ, îmboldit de curiozitate, făcuse o gaură ca să privească înăuntru. Şi camarazii mei păreau să presupună acelaşi lucru, căci rămaseră nemişcaţi, cu privirea aţintită în foc. Numai Maha, ghepardul îşi înălţă capul şi se uită cu încordare spre partea cortului de unde venise zgomotul.

Deodată se ridică încet, porni cu paşi uşori de pe locul cu pricina, părul de pe ceafă i se zburlii brusc şi sări înapoi.

Asta era un semn de mare primejdie şi nu mai trebuia să facem pe băştinaşii. Pongo sări îndată în picioare, smulse din foc o creangă aprinsă şi se apropie cu băgare de seamă de peretele cortului.

Am fi aprins lămpile de buzunar, dar ne-am fi dat îndată de gol, aşa că ne mulţumirăm să ne scoatem cuţitele de sub veşmintele lungi, albe, pe care le purtam.

Când Pongo fu la vreun metru numai de peretele cortului, întinse înainte braţul cu făclia. Mă stăpânii cu mare greutate să nu scot un ţipăt de spaimă.

În lumina pâlpâitoare a făcliei, văzui trupul, lung de peste un metru, de culoare albastră neagră şi cu inele albe al unui Krait, şarpele acela veninos care mişună pretutindeni în India şi de care băştinaşii se tem mai mult decât de cobra.

Reptila îşi dădu capul înapoi, pentru că în clipa următoare să se arunce asupra lui Pongo ca să-şi înfigă colţii veninoşi în trupul acestuia.

Dar chiar în aceeaşi clipă fulgeră cuţitul de rechini al camaradului nostru, pe care-l scosese repede de la brâu şi-l zvârlise spre primejdioasă târâtoare.

Cu trupul spintecat şarpele începu să se zvârcolească cu turbare pe pământ. Până şi capul retezat se rostogolea încoa şi încolo în jurul

trupului.

Liniştit, Pongo scoase cuţitul care se înfipsese adânc în pământ, apoi arătă spre o gaură tăiată în pânza cortului, pe care o lumină cu făclia.

Pe acolo fusese vârât şarpele. Dar cine să ne fi recunoscut atât de repede? Cine putea avea interes să pună şarpele să ne dea muşcătura de moarte?

Pongo ieşi cu paşi mari, de pisică, din cort. Maha, ghepardul, îl chemă imediat, deşi nu prea era mare prietenie între el şi camaradul nostru.

— Să mergem şi noi – şopti Marian – căci se pare că tot am fost recunoscuţi şi poate punem mâna acum pe făptaş.

Ne ridicarăm şi părăsirăm cortul. Ca un nor greu plutea deasupra întregii părţi a coastei mirosul grozav al scoicilor putrezite din magazie.

Fără să ne pese de viaţa care urma zgomotoasă în tot oraşul acela, ocolirăm repede cortul, spre partea aceea care fusese tăiată de misteriosul nostru duşman.

Înaintea noastră văzurăm făptura uriaşă a lui Pongo, iar lângă el Maha. Şi la oarecare depărtare se furişă o umbră, spre corturile învecinate.

— *Go on!*

Pongo ghiontise ghepardul şi arătă spre făptura care fugea. În clipa următoare Maha o luă la goană şi după câteva momente fugarul se prăbuşi la pământ sub izbitura animalului.

Cu paşi mari ne apropiarăm de omul doborât, care zăcea nemişcat sub ghepard. Dar când furăm lângă dânsul, auzirăm un sunet slab, cântător, apoi o lovitură. Şi trupul de sub labele lui Maha se ridică în sus, horcăind, apoi rămase întins la pământ.

Ne aplecarăm asupra lui, uluiţi. Marian împinse înlături ghepardul şi-ncercă să întoarcă cu faţa în sus cadavrul. Apoi, speriat, trase înapoi mâna şi şopti:

— Sânge.

Câteva clipe rămaserăm înmărmuriţi, apoi Fox zise:

— Duşmanii noştri ne vor şi fi recunoscut, dar cu toate astea, să ne jucăm rolul mai departe. Să-l ducem pe omul acesta în cortul nostru! Din fericire, nimeni n-a băgat încă de seamă ce s-a întâmplat.

Ridicarăm repede trupul neînsufleţit şi-l duserăm în cort. Aşezându-l lângă foc, văzurăm că era un Tamil vânjos, al cărui chip era schimonosit de uimire nemăsurată. La tâmpla stângă avea o găurică rotundă, din care cursese o dâră de sânge pe frunte.

— Pistol cu aer comprimat – zise Marian – duşmanii noştri par să dispună de arme moderne.

— Da – încuviinţă inspectorul – îţi spuneam doar să fie vorba de o

bană foarte bine organizată şi înarmată. Poţi deduce asta – adică buna organizare a bandei – din faptul că am fost recunoscuţi de cum am pus piciorul aici. Dar am eu un plan – ne vom muta mâine şi anume într-un loc unde vom fi în siguranţă. N-aş vrea să spun acum, căci poate suntem spionaţi.

Atentatul încercat asupra noastră şi mai mult încă moartea făptaşului, care trebuia să fie împiedecat de a vorbi, ne dovedea că oamenii pe care trebuia să-i învingem sunt vicleni nevoie mare şi nu se dau îndărăt de la nimic.

— Aha – şopti Fox – mă aşteptam la asta. Acum cred că ne vom pomeni cu soldaţii peste noi. Mi-am spus eu îndată că omul care l-a împuşcat pe Indian ne va bănui într-un fel oarecare. De sigur c-a observat că l-am adus pe mort în cortul nostru şi acum o fi crezând că ne na vârî în bucluc.

— Şi se poate să izbutească – zise Marian – dacă soldaţii nu ne vor crede, atunci chiar că dăm de dracu – cel puţin ne vor aresta şi ne vor lua cu ei.

— Aşa şi nădăjduiesc – râse Fox – vom fi în siguranţă peste noapte, căci ne vor aduce pe vasul ocârmuirii, pentru că n-au nici o închisoare aici. Cu comandantul ne vom înţelege noi, fiţi pe pace.

Paşi repezi se apropiară de cortul nostru. Perdeaua fu dată în lături şi trei soldaţi englezi intrară înăuntru.

Cel din frunte avea grad de sergent. Îşi roti repede privirea prin cort, duse mâna la pistol când văzu ghepardul, apoi clătină capul mirat recunoscând soiul animalului şi privi mortul.

— Cine sunteţi? întrebă, după aceea, cu asprime. De ce l-aţi ucis pe omul ăsta?

Lăsarăm în seama inspectorului să răspundă. Şi Fox o şi făcu, aşa cum se cuvenea: încrucişă braţele pe piept, se uită liniştit la sergent… dar nu rosti nici o vorbă.

Militarului i se umflară vinele de la frunte.

— N-ai limbă? răcni el apoi. Las-că vă facem noi să vorbiţi! Haideţi cu noi!

Scoase o fluierătură şi după câteva clipe se apropiară de cort paşi repezi din toate părţile.

Cortul nostru fu pur şi simplu sfâşiat. Şi cu izbituri date cu patul armelor furăm siliţi să-l strângem. Sergentul ne spuse că trebuia să-l ducem singuri la şalupa ocârmuirii, altminteri nu răspundeau de vreun furt.

Buzunarele ne fură apoi scotocite în grabă şi când sergentul dădu de brâurile noastre de arme umplute, făcu o mutră de-ţi venea să râzi, nu alta.

El băgă de seamă că ne stăpâneam cu greu râsul şi se răsti la noi:

— După cum văd, sunteţi indivizi foarte primejdioşi. Dar las-că vă

învăţăm noi minte! Drept să spun, n-am mai văzut Indieni atât de caraghioşi. Ochii cenuşii… (îl privi ţintă pe Marian)… asta nu se poate. Haideţi, la drum!

Încărcarăm bucăţile cortului în spinare, doi soldaţi ridicară trupul celui ucis, apoi ne duseră spre ţărm.

Cu toată ora înaintată, ne fu dat să cunoaştem încă în ziua aceea pe comandantul vasului ocârmuirii. Furăm lăsaţi să aşteptăm pe punte, păziţi de soldaţi şi după câteva minute se aprinseră câteva becuri electrice. O uşă din cabina de pe punte fu deschisă şi o făptură înaltă trecu pragul.

Joe Godfrey, şopti Fox, stăpânindu-şi râsul. Numai de nu m-ar recunoaşte prea repede.

Joe Godfrey se apropiă de noi şi ne măsură din cap până-n picioare. Avea o mutră de bulldog, care era roşie de mânie acum.

În cele din urmă se hotărî şi zise cu un glas care părea un mârâit de leu:

— Ei, băieţi, ce aveţi de spus?

Fireşte că nu spuserăm nimic, dar Fox nu-şi putut stăpâni un zâmbet, se vede, căci Godfrey se repezi la inspector şi-l apucă de piept. Începu să-l zgâlţâie cu putere încoace şi-ncolo şi răcni:

— Ce, nu vrei să vorbeşti, ai?

Drept e că bietul inspector nici n-ar fi putut vorbi, chiar dacă ar fi vrut, căci şi-ar fi muşcat limba dacă ar fi încercat.

Godfrey, care-şi apropiase de tot faţa de aceea a inspectorului, se opri de-odată din „distracţia” lui, se holbă uimit la Fox, apoi şuieră o înjurătură.

După aceea se-ntoarse şi-l târî pe inspector după el în cabina de pe punte. Îl recunoscuse deci pe Fox, dar avusese atâta prezenţă de spirit să nu-şi trădeze mirarea de faţă cu ceilalţi.

Ştiam acum că n-aveam ce ne mai teme şi aşteptarăm liniştiţi, în vreme ce soldaţii se uitau nedumeriţi unul la altul. Probabil că nu-şi puteau explica ciudata atitudine a comandantului lor.

După câteva minute uşa cabinei de pe punte fu iar deschisă şi Fox zbură până la noi, împins de pumnul uriaş al comandantului.

— Vârâţi-i în gaură! răcni Godfrey . Şi animalul, ghepardul cu ei. Mâine voi hotărî soarta lor. Pe mort îl va fotografia şi cerceta doctorul, apoi va fi aruncat în mare.

— Păcat – se adresă inspectorului – crezusem c-am pus mâna pe un ticălos, care m-a jefuit odată. Haideţi, luaţi-i de aici!

Pricepurăm cum stăteau lucrurile şi urmarăm de bunăvoie pe soldaţii care ne duseră în cala vaporului. Furăm închişi cu toţii într-o încăpere mare, cu desăvârşire goală.

După ce uşa fu zăvorâtă şi paşii soldaţilor se-ndepărtară, Fox şopti:

— Aşa, asta e în regulă. Din fericire, Godfrey s-a dovedit foarte

deştept că nu şi-a arătat surprinderea pe punte. Fireşte că acum ne va sprijini în toate privinţele. Principalul lucru pentru noi e să ne facem nevăzuţi fără să fim băgaţi în seamă. I-am propus lui Godfrey să ne dea drumul mâine într-o barcă printr-o ferestruică pe unde se-ncarcă mărfurile. În felul acesta ne-am putea face nevăzuţi mai lesne.

— Eu cred, însă, că vasul va sta acum sub cea mai straşnică supraveghere a duşmanilor noştri – îmi dădui eu părerea – mai bine ar fi s-o ştergem pe întuneric.

— Atunci trebuie s-o facem abia mâine seară – zise Fox – mai întâi trebuie să mă interesez de un anumit vapor, pe care să ne îmbarcăm. Acolo vom fi în deplină siguranţă. Şi acum să ne culcăm, deşi nu o dormim pe moale.

II
SMARDA, SCAFANDRUL

NE ÎNSELASEM ÎNSĂ dacă crezusem că ne aflăm în siguranţă.

Să fi trecut vreo două ceasuri de când ne aflam în cala vaporului, când furăm treziţi brusc.

Maha, ghepardul nostru, părea că-şi ieşise din fire. Sărea agitat încoace şi-ncolo, scheuna dureros, adulmeca pe la crăpăturile uşii, pentru ca apoi să-nceapă iarăşi a sări nebuneşte.

Înţeleptul animal, părea să fi mirosit o foarte mare primejdie, de vreme ce arăta o astfel de agitaţie. Şi noi eram închişi în încăperea aceea, fără nici o armă asupra noastră.

Deodată Pongo – care avea şi el un miros tot atât de fin ca şi Maha – strigă:

— Foc, Massers!

Simţirăm un fior de spaimă. Foc pe bordul vasului, în toiul nopţii şi noi închişi acolo jos…

Săriram imediat la uşă şi începurăm să izbim într-însa din toate puterile.

Dar nu se arătă nimeni.

Simţirăm şi noi acum miros de fum. Focul trebuia să fie undeva prin apropiere şi probabil că nu fusese observat până acum de echipajul vasului.

Maha scotea, la intervale scurte, un schelălăit plângător, care făcea să ne treacă fiori. Pe de altă parte, însă, asta era foarte bine, căci atrăgea atenţia soldaţilor.

Noi izbeam mereu în uşă şi din când în când ne opinteam din răsputeri. Dar chiar şi puterea lui Pongo fu fără folos, căci uşa la pereţii închisorii noastre erau din lemnul cel mai tare.

Şi mirosul de foc devenea din ce în ce mai puternic şi auzeam lămurit pârâitul flăcărilor. Un incendiu uriaş trebuie să fi izbucnit în

pântecele vasului.

În cele din urmă se auziră strigăte de alarmă, paşi grăbiţi pe punte care pătrundeau până la noi. Ne puteam aştepta că Godfrey, comandantul, va face tot ce-i va sta în putinţă ca să ne salveze. Dar asta părea să fie foarte greu, căci ţipete de groază ne dovedeau că soldaţii nu puteau răzbate prin marea de flăcări.

Deodată se auzi glasul tunător al comandantului şi, răsuflând uşuraţi, auzirăm în sfârşit şuieratul unui furtun de apă.

După vreo zece minute numai, echipajul potolise focul. Uşa închisoarei noastre fu deschisă cu putere şi la lumina câtorva lămpi de buzunar pe care le ţineau în mâini câţiva soldaţi, văzurăm că scândurile de afară arseseră pe de-a întregul.

Comandantul Godfrey intră înăuntru; faţa-i roşie era îmbrobonată de sudoare şi mâinile-i uriaşe tremurau.

— Mare noroc aţi avut! zise el. Din fericire paznicii au observat focul la timp. Altminteri aţi fi fost făcuţi scrum. Haideţi, ieşiţi afară! Vă voi da sus altă încăpere.

Îl urmarăm, supuşi, încadraţi de soldaţi. Sus, în cabina de pe punte, câţiva soldaţi se îndeletniceau să golească încăperea în care se aflau uneltele. Când treaba fu gata, Godfrey ne arătă încăperea aceea şi zise, cu asprime:

— Aici veţi rămâne până mâine dimineaţă. Vin ca să vă mai văd pe urmă.

Furăm închişi în încăperea încinsă şi paşii soldaţilor se-ndepărtară.

— Godfrey va trebui să ne dea drumul după aceea – şopti Fox – altminteri ne mai putem aştepta la atentate. Dacă ne-am fi prăpădit în cursul incendiului, nimeni n-ar fi putut susţine că am fost omorâţi şi astfel ar urma să apese asupra noastră bănuiala că l-am ucis pe indianul de pe ţărm. Sunt chiar sigur că ne putem aştepta şi acum la un alt atentat – de bună seamă un nou foc – căci nu-ncape îndoială că am fost zăriţi de pe uscat când am fost închişi aici. Şi un incendiu nou nici n-ar fi de mirare, căci s-ar putea spune că focul a continuat să ardă înfundat, fără ca cineva să bage de seamă.

— Ai dreptate, domnule Fox – încuviinţă Marian – de plecat trebuie să plecăm în orice caz de aici. Dar încotro să mergem acum noaptea?

— Trebuie să-l întreb pe Godfrey unde ancorează pescuitorul de perle Wansa. Pe barca lui suntem la adăpost, căci el e pe jumătate plătit de noi. Vă puteţi lesne închipui că am întins o vastă reţea de spionaj peste întreg Ceylonul. Astfel, de pildă, ştim totul despre Lena şi vecinul său Dutha, asupra cărora dv., domnilor, aţi păstrat tăcerea, din motive de bună cuviinţă. Planurile îndrăzneţe ale acestor doi nu cred să se înfăptuiască vreodată. Şi cum vă spuneam, Wansa ăsta e de partea noastră. Duşmanii noştri nu vor bănui că ne aflăm în mijlocul flotilei de bărci cu pescuitori de perle, care ancorează aici.

— Aşa e, dacă poţi garanta pentru Wansa acela, atunci suntem în cea mai mare siguranţă la dânsul – spuse Marian – pesemne că îl cunoşti d-ta destul de bine.

— Până acum ne-a făcut servicii foarte bune – urmă Fox – şi ne-a dat indicaţiunile cele mai preţioase privitoare la bandă. Fireşte şi prin alte rapoarte ale spionilor noştri am găsit urma acestei bande, care duce încoace. Cu deosebire m-a informat un scafandru cu numele de Smarda, acre lucrează pe barca lui Wansa. Aşa dar, proprietarul bărcii pare să fie într-adevăr cinstit. I-au fost chiar furate mărgăritare de preţ, pe care le trimisese la Colombo.

— Şi solul a fost iarăşi sfâşiat de un tigru? întrebă Marian. Tot tigrul acela verde, misterios, de a cărui existenţă m-aş îndoi, dacă nu l-aş fi văzut cu ochii mei în două rânduri?

— Da, a fost din nou tigrul verde, care a sfâşiat doi trimişi ai lui Wansa. Însoţitorii trimişilor, care întovărăşesc totdeauna pe aceştia, ca să-i ocrotească, au luat-o repede la fugă, când văzură fiara, care părea să fie şi vrăjită.

— Îmi dai voie? zise Marian. Ai pomenit iarăşi de această „vrajă” a tigrului. Eşti într-adevăr încredinţat că l-ai nimerit?

— Domnule Farrow, înţeleg îndoiala dumitale – spuse Fox – căci nici eu n-am crezut, la început. Nu vreau să mă laud, dar sunt cel mai bun trăgător al corpului nostru din Colombo. Am descărcat două gloanţe asupra tigrului verde şi l-am nimerit, căci după al doilea glonţ fiara se clătina şi cu toate astea a rupt-o la fugă în desiş. Şi, deşi am făcut cercetări amănunţite n-am descoperit nici o picătură de sânge.

— Ciudat! murmură Marian. Mai c-aş crede… dar nu, asta ar fi prea din cale afară – poate, totuşi, să fie… în sfârşit vom vedea când ne-om întâlni a treia oară cu tigrul verde.

— Asta se poate lesne întâmpla – zise Fox – deoarece sunt încredinţat că banda de tâlhari se foloseşte de tigrul acesta ca să-şi învăluie faptele într-un întuneric misterios. N-aţi auzit şi dv. o fluierătură pe undeva în desiş. Când v-aţi întâlnit cu fiara?

— Da – încuviinţă Marian – credeam că ţipătul unei păsări, dar acum sunt şi eu de părere c-a fost un om, de care ascultă fiara. A, pare că vine comandantul.

Într-adevăr, Godfrey descuie uşa şi intră înăuntru.

— Mă bucur că vă cunosc, domnilor – zise el, cu glas coborât. Fox, vechiul meu prieten, m-a şi informat. Poftim armele şi lămpile dv. de buzunar. Presupun că doriţi să părăsiţi acum vasul?

— Cam aşa, domnule Godfrey – răspunse Marian – şi vă mulţumim pentru binevoitorul sprijin ce ne daţi. Dar ia spune, ai descoperit de unde a pornit focul?

— Da – scrâşni comandantul, cu o înjurătură – a fost pus cu multă dibăcie şi făptuitorul trebuie să fie dintre oamenii mei. S-a dat foc

unei cantităţi mari de pânză gudronată, de care ne folosim pentru acoperirea tunurilor noastre când marea e înfuriată. La început focul a mocnit înăbuşit, pe urmă au izbucnit flăcările.

— Aşa! făcu Fox. Atunci trebuie să părăsim vasul cât mai curând. Ştii d-ta unde se află barca lui Wansa, dragă Godfrey?

— Fireşte, stau doar cu el în legătură. Dacă vă daţi drumul în apă la pupa vasului, veţi fi luaţi într-o luntre de Smarda, scafandrul. El vă aşteaptă, tocmai venise mai adineauri să ia ordine.

Părăsirăm repede noua noastră închisoare şi-l urmarăm pe comandant spre pupa vasului. Apoi ne săltarăm unul după altul peste parapet şi ne dădurăm drumul pe funia pe care Godfrey avusese grijă să pună s-o lege dinainte.

Înotarăm încet spre un obiect, care se ridica din apă la vreo zece metri depărtare.

În vremea asta locuitorii oraşului de corturi se culcaseră şi luminile fuseseră stinse. Dar cerul era spuzit de stele, aşa că puteam vedea cel puţin la câţiva metri depărtare.

Când furăm aproape de obiectul întunecat, recunoscurăm că aceasta era o luntre.

— Smarda, tu eşti? întrebă Fox, încet.

— Da, Sahib – răspunse un glas plăcut.

După câteva minute ajunserăm la luntre şi ne săltarăm în ea, ajutaţi de cei dinăuntru.

Abia ne aşezarăm, că Smarda şi puse mâna pe lopeţi şi începu să vâslească.

După vreo cinci minute Smarda acostă lângă una din numeroasele bărci care păreau înţepenite pe apă. Din kanu-ul nostru puteam trece uşor în barcă, ceea ce făcurăm cu multă băgare de seamă.

— Sahib Fox? întrebă un glas din întuneric.

— Da, dragă Wansa – răspunse inspectorul – îţi mulţumesc că eşti la postul d-tale.

— Smarda mi-a spus despre ce e vorba, când Sahib comandantul i-a dat ordin să aştepte – şi eu nu mi-am făcut decât datoria – zise Cingalezul politicos – poftiţi cu ceilalţi Sahibi, v-am întocmit un cort în spatele bărcii.

Eram tare obosiţi, dar cu toate astea, înainte de a intra în cortul încăpător, inspectorul Fox, care se întorsese, scoase o înjurătură.

— Ia te uită… de data asta am fi fost pierduţi cu desăvârşire! zise el apoi. Acesta e al doilea atentat pe vapor. Godfrey o să-şi smulgă părul din cap de necaz că aşa ceva se poate întâmpla sub ochii săi.

De pe vaporul pe care-l părăsisem nu de mult, se înălţa o coloană uriaşă de foc. Cabina de pe punte ardea ca o făclie şi din flăcările uriaşe puteam recunoaşte că făptaşul turnase şi benzină sau alt lichid inflamabil.

Avea dreptate Fox: dacă ne-am mai fi aflat în încăperea aceea, cu greu am mai fi putut scăpa cu viaţă.

Rămaserăm tăcuţi înaintea cortului, până se stinseră flăcările, apoi intrarăm înăuntru, să ne întindem pe culcuşurile noastre. Acest nou atentat era o dovadă de lipsă de omenie a bandei şi de cât era ea de răspândită, căci chiar printre soldaţii vasului trebuia să fie vreunul dintr-ai ei.

*

* *

A doua zi dimineaţă fui nevoit să admir iarăşi stăpânirea de sine a lui Wansa, căci în loc de Sahibii albi la care ar fi trebuit să se aştepte, părăsiră cortul trei indieni arămii şi un negru uriaş, urmaţi de un ghepard.

Cei doi Cingalezi nici nu tresăriră şi Wansa ne făcu chiar urarea aceea orientală de bună dimineaţa. Era un bărbat mai în vârstă şi făcea o impresie foarte bună. Părea să se bucure din inimă când Fox îi strânse mâna şi-l prezentă ca un credincios al ocârmuirii.

Smarda, scafandrul, era deasemenea foarte simpatic şi avea o privire de om cinstit. Să fi avut vreo treizeci de ani şi era foarte puternic.

Fox îl salută şi pe el prieteneşte şi ni-l prezentă.

— Wansa – întrebă inspectorul pe stăpânul bărcii – aveţi iarăşi mărgăritare de preţ, pe care vreţi să le trimiteţi la Colombo?

— Da, Sahib, ultima recoltă am strâns-o singur şi am găsit câteva perle foarte frumoase. Aveam de gând să le trimit mâine – de data asta însă printr-un tânăr malaiez, fără nici un însoţitor. Poate că banda care ne ţine sub teroare, nu-l va lua în seamă. Ia te uită, Sahib Fox, ce zici de mărgăritarele astea?

Desprinse de la şorţ o punguliţă de piele, din care scoase cinci perle minunate. Una din ele cu deosebire frumoasă, scânteia de albeaţă şi era de o mărime neobişnuită. Cele cinci mărgeluşe pe care le ţinea Fox în mână reprezentau o adevărată avere.

— Pot să le văd şi eu? întrebă Marian.

Fox îi dădu perlele şi prietenul meu le privi cu atenţiune. Ştiam că se pricepea la pietre preţioase şi perle şi pricepui interesul ce-l arăta pentru aceste mărgăritare minunate... Dar apoi văzui că făcu deodată o mutră cam ciudată când examină perla aceea mare şi strălucitoare. Nu spuse însă nimic, dând din cap.

— Wansa – se adresă iar inspectorul Cingalezului – trebuie să mi-l arăţi pe băiatul ăla, pe care-l trimiţi mâine cu perlele. Poate că o să-l urmez şi eu. S-a mai întâmplat ceva de seamă?

— Nu Sahib Fox.

— Wansa. Uiţi de chestia cu Atra – interveni scafandrul Smarda.

— Aşa e – zise celălalt, fără urmă de stinghereală – neguţătorului

Atra i s-a furat o perlă preţioasă din cortul său. Dar lucruri de astea se-ntâmplă câteodată pe aici şi nu e numaidecât nevoie ca banda să fie amestecată. În socoteala ei se pot pune mai mult jafurile însoţite de omor, pe care le făptuieşte asupra bărcilor de perle.

— Cu toate acestea un mărgăritar deosebit de frumos ispiteşte şi el – zise Fox – de sigur că n-a fost descoperit nici un făptuitor?

— Nu Sahib. Hoţul l-a ameţit pe Atra cu un praf otrăvit şi a putut scotoci în linişte prin cort. Sahib Honders a condus cercetările.

La auzul acestui nume Fox făcu o strâmbătură şi zise către noi:

— Lionel Honders e un coleg al meu, dar, cu toată părerea de rău, n-aş putea spune că e un poliţist dibaci. Nici n-ar avea nevoie, căci pare să fie foarte bogat, cel puţin judecând după viaţa de belşug pe care o duce. Nu-i de mirare că n-a descoperit nimic. În sfârşit – acum trebuie să ne punem pe treabă. Cel mai bun lucru ar fi dacă am privi de aici de pe barcă la afundarea lui Smarda, apoi mergem cu kanu-ul pe uscat şi cercetăm mai întâi acolo. Pe undeva s-o arăta banda aia, când o băga de seamă că am scăpat şi de-al doilea atentat.

— Da, probabil că vor încerca să ne răpună prin gloanţe – zise Marian – eu socot c-ar fi mai bine dacă Smarda s-ar interesa când pleacă cel mai apropiat transport de perle, pe care-l vom urma apoi neobservaţi. Acum, după ce am fost recunoscuţi cu toată deghizarea noastră, nu putem întreprinde nimic.

— Da, da – încuviinţă Fox – zău că nu m-am aşteptat ca banda să ne recunoască atât de repede. S-ar putea crede că aflaseră de sosirea noastră sub deghizare. Totuşi, nu ştiau decât foarte puţini de asta – şi numai oameni de încredere.

— Şi cu toate astea trebuie să învinovăţim pe vreunul din ei – spuse Marian – eu personal sunt de părere că numai ce cineva din apropierea comandantului Godfrey poate fi vorba. Din păcate, guvernatorul din Colombo, Sir Hasting, i-a vestit telegrafic sosirea noastră şi fireşte că prin asta a fost atrasă atenţia bandei şi ea a iscodit cu luare aminte pe fiecare nou venit.

— Ai dreptate – încuviinţă Fox – cele două atentate de pe vapor îndreptăţesc presupunerea d-tale. Aşa dar, să rămânem în barca lui Wansa până-l vom putea urma pe băiatul malaiez?

— Cel puţin până s-o întuneca – zise Marian – după aceea vom putea vâsli spre uscat şi poate că descoperim ceva întâmplător.

Scafandrul Smarda, care ascultase cu luare aminte convorbirea noastră, zise acum:

— Sahib, vă voi călăuzi eu la noapte, căci am descoperit un cort în care se adună bărbaţi care vin şi pleacă în taină.

— Foarte bine! zise Marian, bucuros. Poate facem vreo ispravă. Acum însă să nu vă mai reţinem din lucru, căci Wansa o fi vrând să mai scoată scoici cu perle.

Bărcile din jurul nostru şi porniseră spre bancuri; Wansa ridică şi el ancora şi barca sa fu târâtă de flux către bancuri. După un drum de vreo sută de metri ancorarăm iar.

Smarda aruncă peste bord o piatră grea, legată de o funie groasă din fibră de cocs de care atârna un coş, apoi se aşeză pe piatră, se ţinu cu mâna stângă de frânghie, trase de câteva ori aer în piept, apoi Wansa dădu drumul încetişor funiei în jos.

După ce apa turburată se mai linişti puţin, îl văzurăm pe Smarda la vreo zece metri adâncime, stând în faţa unei stânci calcaroase. În mare grabă smulse scoicile cu perle de la locul lor şi le aruncă în coş. Rămase sub apă vreun minut, pe urmă dădu drumul funiei şi ţâşni la suprafaţă.

Se încleştă cu mâinile de marginea bărcii şi trase aer în piept, în vreme ce Wansa ridică funia şi goli în barcă conţinutul coşului. După o pauză scurtă Smarda se lăsă iar afund şi lucrul acesta se repetă de mai multe ori.

Când ieşi la suprafaţă pentru a şasea oară şi se încleştă, sfârşit de puteri, de marginea bărcii, Fox zise deodată:

— Aha, ne vin musafiri! Kanu-ul se îndreaptă spre barca noastră.

O luntre în care se aflau un european şi doi Cingalezi se apropiase până la vreo cincizeci de metri de noi. Fox privi cu încordare într-acolo, apoi spuse încetişor:

— Hm, ăsta e Honders. Sunt curios să văd dacă m-o recunoaşte. Las-că i-o spune Wansa ce trebuie.

Stăpânul bărcii observase şi el acum kanu-ul ce se apropia. Alergă la proră şi făcu semne celor de dincolo ca să acosteze de cealaltă parte a bărcii sale, spre largul mării.

Când cei trei dinăuntru se urcară apoi în barca noastră, el le şopti ceva, cu siguranţă faptul că noi eram deghizaţi şi ne aflam în slujba ocârmuirii.

Imediat cei trei veniră spre noi, în vreme ce Wansa se întoarse către scafandrul Smarda. Fixă iarăşi coşul gol de funie şi-i făcu semn să se afunde din nou, pe când noi ne alăturarăm de noii sosiţi.

III
ATENTATE MISTERIOASE

DEDECTIVUL HONDRES părea un om neînsemnat şi trebuia să admit de la început că părerea lui Fox asupra lui era îndreptăţită. Însoţitorii lui erau Cingalezi, amândoi oameni în floarea vârstei şi care făceau o impresie bună.

— Bună ziua, Mister Fox – salută Honders, zâmbind – aţi ales o deghizare minunată. Nu v-aş fi recunoscut atât de repede, dacă Wansa nu m-ar fi vestit de înalta vizită de pe vasul său. Bună ziua, domnilor.

Se întoarse spre noi şi se prezentă. Îi răspunserăm politicos, dar pe mine mă cuprinse imediat o mare antipatie faţă de el, pentru că nu-l luase de loc în seamă pe Pongo – şi Marian îi dădu îndată de înţeles cum socoteam noi lucrul acesta, spunând:

— Îmi daţi voie, domnule Honders, să vă prezint pe cel mai bun şi credincios prieten al nostru, Pongo.

De voie, de nevoie, Honders strânse mâna uriaşului, dar se vedea lesne cu câtă neplăcere o făcea. Fireşte că nici lui Pongo nu-i scăpă asta şi-l măsură pe englez cu o privire care nu prevestea nimic bun.

— Am auzit de la comandantul Godfrey că v-aţi pus în gând să veniţi de hac acelei bande vestite – zise Honders, cam batjocoritor – aţi avut vreun succes până acum?

— O, da – se grăbi să răspundă Marian – nădăjduiesc chiar că voi da în curând de gol toată banda. Am şi aflat lucruri care ne vor călăuzi pe urma cea bună.

— Ah, asta e foarte interesant! făcu englezul. Mi-aţi putea da ceva amănunte?

— Regret, dar n-aş vrea să vorbesc încă despre asta – răspunse Marian – dar… ei, ce s-a întâmplat? se-ntrerupse el, brusc.

Îndărătul nostru plescăise în apă un corp greu. Ne-ntoarserăm repede şi ne aplecarăm peste marginea bărcii. Văzurăm atunci o privelişte grozavă.

Smarda, scafandrul fu tras pe spate, în adâncime de funia care se-ncolăcise în jurul gâtului său. Frânghia trebuie să se fi rupt pe undeva, se petrecuse pe după gâtul lui şi bolovanul greu îl trăgea acum în jos, unde-l aştepta o moarte sigură.

Dar Pongo al nostru văzuse, întâmplător, nenorocirea şi fără să şovăie o clipă sări după Smarda, ţinând în mâna dreaptă cuţitul de rechini.

Se afundă repede în apă şi la vreo zece metri de la suprafaţă îl ajunse pe bietul scafandru. O fulgerare a cuţitului său şi în clipa următoare cele două trupuri negricioase ţâşniră la suprafaţă.

Pongo se săltă imediat în barcă şi-l ajută şi pe Smarda, care era pe jumătate leşinat, să urce. Marian se apropiă repede de marginea bărcii şi examină capătul funiei, care atârna încă peste bord.

Părea să fie ruptă, căci se vedeau firele şi nici o urmă c-ar fi fost tăiată de cineva.

Wansa, care stătuse încremenit până atunci, în mână cu coşul gol, bâigui acum:

— Cum s-a întâmplat asta? Tocmai vroiam să prind coşul de funie, când Smarda fu tras în adâncime. Să fie iarăşi un atentat al bandei?

— Nu cred – răspunse Marian – căci funia e putredă şi s-a rupt. Printr-o întâmplare nenorocită s-a încolăcit în jurul gâtului lui Smarda.

Scafandrul îşi mai revenise în vremea asta; se ridică şi-i întinse mâna lui Pongo, cu o privire plină de recunoştinţă, apoi zise:

— Wansa tocmai ridica coşul peste bord, când funia s-a rupt şi s-a încolăcit cu repeziciune în jurul gâtului meu. Credeam că sunt pierdut. Acum n-avem încotro, trebuie să luăm o funie nouă.

Şi Wansa se-ntoarse liniştit şi aduse altă funie.

Honders şi cei doi însoţitori ai săi priviseră scena aceasta cu nepăsare. Acum detectivul zise:

— Asta putea să sfârşească prost. Dar să revenim la chestia noastră: care va să zică vreţi să păstraţi tăcerea în ce priveşte constatările făcute până acum, domnule Farrow? Ei, da, aşa fac de obicei detectivii amatori. Din parte-mi vă doresc mult noroc dar nu cred că veţi ajunge la vreun rezultat. Aşa şi acum trebuie să vorbesc cu Wansa, apoi îmi voi vedea înainte de slujbă.

Se despărţi foarte politicos, dar cu un zâmbet ascuns. Apoi merse cu Wansa la prora bărcii, în timp ce Smarda se odihnea.

Marian se apropiă de scafandru şi noi îl urmarăm. Cingalezul avea o mutră nemişcată, aruncă însă o privire repede spre Wansa şi oaspetele său, pe urmă şopti:

— Sahib Fox, Cingalezul din stânga de lângă Sahib Fox face parte dintre bărbaţii aceia care se-ntâlnesc în taină în cortul pe care vi-l voi arăta astăzi încă.

— Ce?! făcu Fox, surprins. Ăla e doar Nanja, ajutorul lui Honders, cu care lucrează totdeauna împreună. Nu cumva te înşeli, Smarda?

— Nu, Sahib, îl recunosc bine. E drept că nu ştiam că e de partea noastră. Poate că el a descoperit cortul înaintea mea şi caută să afle taina oamenilor care se adună acolo.

— Hm… tot ce se poate! murmură Fox, şovăitor. Cu toate acestea chestia îmi cam dă de bănuit.

— Poate vei mai avea şi alte surprize – zise Marian – acum coboară în luntre, Wansa se va întoarce îndată. Să mergem în cortul nostru căci soarele arde grozav.

Wansa şi venea spre noi. Tăcut, legă iarăşi coşul de funie, dar văzui că aruncă lui Smarda o privire ciudată. În vremea ce scafandrul dispăru iar sub apă, noi ne duserăm spre pupă şi ne vârârăm în cort.

Primul lucru ce-l făcurăm fu să ne luăm jos turbanele, care ne încinseseră capul.

— Grozav! gemu Fox. Cât timp vom mai fi nevoiţi să umblăm aşa? Mai are vreun rost oare, dat fiind că am fost recunoscuţi de bandă?

— Da, are rost, căci la noapte vom fi recunoscuţi mai puţin – răspunse Marian – îmi pun mare nădejde în paza cortului de către Smarda. Şi aşa cum suntem deghizaţi nu vom bate la ochi deloc când vom umbla prin oraşul de corturi. Deocamdată vreau să fac o mică experienţă. Maha, ia vino-ncoace!

Ghepardul se ridică, ascultător şi se apropiă de Marian. Şi un joc foarte interesant pentru noi începu acum.

Marian luase din barcă o frânghioară subţire şi trainică şi-şi făcea cu ea, de joacă, întinzând-o animalului şi trăgând-o repede înapoi când acesta căuta s-o apuce de capăt.

După vreun ceas de joacă izbuti să facă pe ghepard să prindă frânghioara când îi poruncea: „Maha, muşcă!" – şi să-i dea drumul când striga: „Maha, gata!"

Apoi, trebui să-i leg mâinile lui Marian cu frânghioara şi la o comandă Maha începu să tragă de ea, până i-o descolăci.

Pricepurăm acum ce urmărea Marian. Şi după ce făcurăm o scurtă pauză pentru masă, sarcina pe care i-o punea Marian lui Maha devenea mai grea. Acum a trebuit să înnod frânghioara în jurul mâinilor prietenului meu şi fu nevoie de multă trudă până ce ghepardul pricepu că trebuie să i-o roadă cu colţii, cu mare băgare de seamă. Dar după câteva ceasuri, în care timp întrebuinţarăm câteva frânghioare, Maha învăţă de minune să elibereze mâinile lui Marian, fie că erau legate în faţă sau la spate. Făcu acelaşi lucru şi cu noi. Eram acum încredinţaţi că la nevoie credinciosul animal ne va elibera.

Marian se apropiă de Wansa, care tocmai golea iarăşi în barcă un coş plin de scoici. Smarda se prinsese cu mâinile de marginea bărcii şi se odihnea în timpul acestei pauze scurte.

Mai eram al vreo cinci metri de el, când, deodată, scoţând un ţipăt grozav, ridică braţele şi căzu în mare. În clipa următoare Pongo trecu pe lângă noi ca o săgeată şi sări peste marginea bărcii.

Când ajunserăm noi aci, îl şi văzurăm ţâşnind din adâncuri, ducând sub braţ trupul nemişcat al lui Smarda. Îl ridică puţin deasupra apei şi îl traserăm cu toţii repede în barcă.

Scafandrul avea o rană care sângera tare la tâmpla stângă. Oprirăm sângele şi după aceea văzurăm că fusese împuşcat. Din fericire, rana nu era adâncă şi pe când îl pansam, Smarda deschise ochii.

În vremea asta Fox examinase peretele din afară al bărcii şi zise acum:

— Fireşte, iarăşi o împuşcătură dintr-o armă cu aer comprimat. Glonţul s-a înfipt adânc în lemn.

— Era de aşteptat – murmură Marian – după ce atentatul celălalt, cu funia a dat greş. Probabil că Smarda ştie prea mult şi nu trebuie să ne trădeze nimic. A, uite că şi-a revenit! Ei, cum te simţi, Smarda?

Cingalezul privi câteva clipe aiurit în juru-i, apoi scrâşni:

— Acum ştiu… am căpătat o lovitură puternică în cap şi am căzut în apă, de-a îndărătelea. Ah, Pongo, e ud, el m-a scos de acolo.

Se uită cu o privire plină de recunoştinţă la uriaş, care întoarse capul, stingherit.

— Da, a fost un glonţ dintr-o puşcă cu aer comprimat – zise Marian

– acum să-l ducem pe Smarda în cort, trebuie să se odihnească puţin.

Wansa veni şi el, dar după ce-l întinserăm pe Smarda în culcuş şi rămaserăm tăcuţi lângă dânsul, Wansa plecă şi puse barca în ordine.

Abia se-ndepărtase el şi Marian întrebă:

— Smarda, unde se află cortul în care intră şi ies bărbaţii aceia?

Omul ne descrise locul foarte exact. Cortul cu pricina se afla la vreo sută de metri depărtare de vasul ocârmuirii, la marginea coloniei. Se deosebea de celelalte prin mărime, aşa că nu-l puteam trece cu vederea.

Scafandrul îşi reveni surprinzător de repede. După ce dăduse lui Marian lămuririle cerute se ridică iarăşi, teafăr de tot, se duse în barcă şi-i ajută lui Wansa. Cu un ceas înainte de apusul soarelui ancora fu ridicată şi ne-ndreptarăm spre plajă. Acum trebuia să ne ascundem iarăşi în cortul dinainte, căci Wansa urma să vândă recolta din ziua aceea. Aşezarăm pânza în aşa fel încât şi intrarea să fie acoperită, dar noi puteam vedea totul prin câteva crăpături.

Când barca atinse ţărmul, veniră imediat câţiva soldaţi, îndărătul cărora se aflau negustori indigeni, care măsurau cu privirea mormanul de scoici. Veni şi reprezentantul ocârmuirii, care urmărea în tăcere tocmeala.

După ce Wansa îşi vându marfa, cumpărătorii şi soldaţii se retraseră şi peste câteva minute se lăsă întunericul.

Părăsirăm atunci cortul şi coborârăm în luntrea care era legată la pupa bărcii. Vâslirăm spre vasul ocârmuirii şi Smarda, care ne însoţea, ceru sentinelei să-l cheme pe comandant.

Godfrey preferă de data aceasta să coboare la noi în luntre şi ne împărtăşi în şoaptă că al doilea incendiu de pe vas distrusese cu desăvârşire cabina cu unelte, în care fuseserăm închişi noi.

— Cine a fost de pază pe punte în timpul acela? între Marian.

— Sinder – răspunse comandantul – e la noi de o jumătate de an şi e foarte priceput. N-a fost pedepsit încă niciodată.

Comandantul îşi luă rămas bun şi se întoarse pe vasul său. Noi vâslirăm câtva timp în largul mării, apoi făcurăm un ocol şi acostarăm în afara oraşului de corturi.

Părăsirăm luntrea cu băgare de seamă şi merserăm pe marginea pădurii, ca să nu fim văzuţi de pe plajă.

Mâncarăm din fructele pe care le luasem cu noi, ne întinserăm în nisipul cald şi stăturăm de vorbă în şoaptă. Gălăgia dintre corturi se potolea tot mai mult, cântecele, strigătele şi râsetele amuţiră treptat şi în cele din urmă Smarda zise:

— Sahibi, acum vor veni.

— Unul din noi trebuie să rămână aici şi să-l ţină pe Maha! hotărî Marian. Dacă până într-un ceas nu ne întoarcem, atunci va trebui să aducă ghepardul până–n apropierea cortului şi acolo să-i poruncească

să ne caute. Cred că cel mai bun lucru e ca Smarda să rămână aici. Pe el îl cunoaşte banda şi dacă îl prind n-au să-şi bată capul cu dânsul.

Propunerea era foarte bună şi scafandrul fu nevoit să rămână pe loc, iar noi pornirăm spre oraş.

Când furăm la vreo douăzeci de metri de cortul suspectat, rămaserăm nemişcaţi şi ascultarăm cu încordare. Într-un rând mi se păru că aud un zgomot slab îndărătul nostru în pădure, dar totul rămase apoi liniştit şi presupusei că vreo pasăre scosese sunetul acela.

Deodată se iviră în faţa cortului trei făpturi, se opriră înaintea intrării pe urmă intrară înăuntru.

Mai aşteptarăm să vedem venind şi alţii, dar timp de o jumătate de ceas nu se mai arătă nimeni; Marian dădu acum comanda să înaintăm.

Prietenul meu făcu începutul, urmat de Fox, apoi venii eu şi la urmă Pongo. La distanţă de câţiva metri unul de altul ne târârăm binişor înainte, făcând un ocol mare, ca s-ajungem în spatele cortului.

Când furăm lângă cort ne apropiarăm unul de altul. Auzirăm nelămurit murmure înăbuşite dinăuntru.

Marian scoase cuţitul şi, cu băgare de seamă, făcu o tăietură lungă în pânză. De astădată convorbirea dinăuntru se auzi mai lămurit şi, urmând pilda lui Marian, făcurăm fiecare câte o tăietură în pânză.

Puteam vedea acum şi cine era în cort. În jurul unei lămpi mici de ulei stăteau patru băştinaşi în veşminte albe, dintre care doi purtau turbane mari. Ceilalţi doi erau tamili, după cum se vedea din pieptănătura lor.

Lumina lămpii era prea slabă ca să putem desluşi bine chipurile oamenilor, dar mie îmi păru foarte cunoscut omul care stătea în faţa mea.

Vorbeau limba tamită, pe care Fox o cunoştea îndeajuns şi din câteva gesturi de mirare ale sale îmi dădui seamă că indivizii discutau despre lucruri foarte importante.

Deodată perdeaua cortului fu dată la o parte şi înăuntru intră Nanja, ajutorul lui Honders.

IV
SURPRIZE

CU GREU ÎMI PUTUI OPRI o exclamaţie de uimire, de asemenea şi Fox, după cum băgai de seamă.

La intrarea lui Nanja cei patru se opriră din vorbă. El rămase locului lângă intrare, se aplecă şi trebălui la partea de jos a cortului. După câteva minute se ridică, apoi se adresă oamenilor, în englezeşte:

— Am făcut foarte bine c-am vegheat în pădure. Duşmanii noştri stau îndărătul cortului, unde au tăiat şi pânza. Haideţi!

Spunând aceasta înhăţă cei doi drugi de la intrarea cortului îi

ridică, apoi… aruncă tot cortul peste noi.

Rămaserăm năuciţi şi pentru moment cu desăvârşire dezarmaţi. Şi duşmanii noştri se folosiră bine de prilejul acesta. Prin pânză răzbătea lumina vie a unor lămpi de buzunar, apoi, a şi pomenii cu câteva lovituri în cap. Îmi pierdui cunoştinţa şi ultimul meu gând fu că-l auzisem pe Nanja în pădure.

*

*   *

Când mă trezii, mă văzui zăcând alături de camarazii mei, în cortul ce fusese ridicat din nou. Acum erau aprinse câteva lumini şi recunoscui imediat pe un băştinaş care-mi bătuse la ochi din primul moment. Era… detectivul Honders, care se deghizase şi el ca Indian…

— … da, da, dragă Fox, nu ţi-ai fi închipuit asta – încheia tocmai o frază, râzând batjocoritor.

— E drept că nu mi-aş fi închipuit – răspunse Fox, tăios – că avem printre noi astfel de elemente. Să-ţi fie ruşine, Honders, nu meriţi să fii englez!

— Taci, altminteri… se răsti Honders, furios.

Apoi urmă ceva mai liniştit:

— Dar las-că multă vreme n-o să mai poţi trăncăni. Nanja – se-ntoarse către ajutorul său – pe Smarda ăla trebuie să-l achităm încă în noaptea asta. De două ori a scăpat cu viaţă şi asta nu trebuie să se mai întâmple. Ştie prea multe şi numai el i-a călăuzit pe copoii ăştia la cortul nostru.

— Da, Sahib – răspunse Nanja, slugarnic – Smarda a iscodit cortul nostru. Trebuie să-i întrebăm pe prizonieri unde se află acum, căci au plecat împreună.

Honders ne privi încruntat, apoi se adresă lui Fox:

— Ei, prietene, unde se ascunde Smarda acela? Dacă nu vrei să vorbeşti, pedeapsa o să-ţi fie şi mai aspră. Ce faci? Vezi să nu-ţi pară rău. Dar poate că domnii ceilalţi sunt mai cuminţi.

Ne privi întrebător pe rând; fireşte că nu răspunserăm nimic.

— Bine – zise ticălosul, rânjind – o să vă căiţi. Nanja, tu păzeşte-i! Să-l căutăm acum pe Smarda, care nu poate fi departe. Când vine „Mai Marele”, spune-i cum stau lucrurile! Să hotărască el în ce fel să fie omorâţi indivizii.

Făcu un semn celorlalţi doi indieni – printre ei recunoscui şi pe al doilea ajutor al său – şi părăsi cortul, împreună cu ei. Marian zise imediat:

— Celălalt Indian cu turbanul e tot un european. Mi-am întipărit bine mutra lui şi nu o să-l uit. Dar acum trebuie să ne eliberăm, altminteri Smarda e în mare primejdie. Dacă o fi trecut un ceas, ar trebui să vină Maha, dar nu ştiu cât timp am zăcut în nesimţire. Pongo, fii atent când s-o apropia Nanja acela!

Marian se ridică în începu să facă mişcări disperate cu partea de sus a trupului şi cu mâinile legate la spate. Ai fi zis că încearcă să se elibereze şi Nanja scoase îndată cuţitul şi strigă:

— Stai liniştit, Sahib, altminteri sunt nevoit să te înjunghii!

Indianul ridică cuţitul şi se apropia. Trebui să treacă însă pe dinaintea lui Pongo, care stătea liniştit, de parcă ar mai fi fost ameţit. Dar în clipa când fu lângă credinciosul nostru camarad, Pongo îşi strânse picioarele, apoi le zvârli înainte şi Nanja zbură ca o minge până la uşa cortului, unde rămase întins la pământ.

Pongo se rostogoli imediat cu spatele la spatele lui Marian. Ştiam că vrea să-i deznoade legăturile, dar bandiţii se pricepuseră să facă bine treaba, căci minutele treceau fără nici un folos.

— Ah, am venit tocmai la vreme! se auzi, deodată, un glas batjocoritor de la intrare. Despărţiţi-vă, altminteri vă tai!

În uşă stătea un indian înalt, cu turbanul tras pe frunte. Scoase repede la iveală un cuţit mare şi se-ndreptă spre camarazii mei.

Părea un duşman primejdios şi Pongo se depărtă de Marian, întinzându-se iar pe pământ. Marian făcu acelaşi lucru, dar indianul râse şi zise:

— Mai bine să văd dacă negrul ăla nu i-a slăbit legăturile.

Când se apleca deasupra lui Marian, Pongo ridică repede picioarele legate, apoi le zvârli cu toată puterea în ceafa omului. Acesta căzu şi rămase nemişcat lângă Marian.

— Bravo Pongo! strigă prietenul meu. Haide mai e puţin şi sunt liber.

Iarăşi se aşezară spate în spate şi după câteva minute mâinile lui Marian erau libere. Scoase repede cuţitul şi-şi tăie legăturile de la picioare. Apoi mă liberă pe mine şi în vreme ce eu tăiai funiile lui Fox şi Pongo, Marian îl lega pe Nanja, acre începuse să geamă. Făcurăm pe urmă acelaşi lucru cu europeanul cel înalt, care se deghizase în oriental şi care fusese cât p-aci să împiedice eliberarea prietenului meu. Fox luă în mână lampa de buzunar şi îndreptă lumina pe trupul leşinatului. Dar în aceeaşi clipa fu aproape să se prăbuşească; îşi duse mâna la frunte şi murmură:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta e Lindsay, şeful poliţiei noastre secrete. E oare cu putinţă?

Se aplecă iar peste leşinat, îl mai examină odată, apoi zise:

— Da, el e. Dumnezeule, nu mi-aş fi închipuit pentru nimic în lume….

— O să mai ai d-ta şi alte surprize – spuse Marian – acum nu e însă vreme de filosofie. Cei patru indivizi se pot întoarce din clipă în clipă. Trebuie să ne împărţim. D-ta, domnule Fox, rămâi cu Robert aici în cort, ca să-i întâmpini când s-or înapoia. Eu cu Pongo ne ducem să-i căutăm. Poate că tot l-au înhăţat pe Smarda şi-l mai putem salva.

Marian şi Pongo părăsiră cortul, iar eu cu Fox ne postarăm la dreapta şi stânga intrării. Ţineam pistoalele de ţeavă ca să-i putem doborî îndată pe bandiţi.

Lindsay, şeful poliţiei secrete, îşi revenise în simţiri. Se zvârcoli de câteva ori încoace şi-ncolo, dar Fox se apropiă repede de el şi-i şopti câteva cuvinte, ceea ce îl făcu că rămase liniştit.

Într-un târziu se auzi un zgomot slab în faţa cortului. Auzii apoi lămurit reputaţia unui om, care asculta s-audă ce se petrece în cort.

În cele din urmă o mână arămie se strecură prin crăpătura perdelei şi o dădu cu băgare de seamă în lături. Tocmai mă pregăteam să ridic revolverul, când văzui şi capul băştinaşului şi recunoscui pe Smarda, scafandrul.

Îl trăsei repede înăuntru şi-l întrebai:

— Smarda, unde sunt camarazii mei?

— Nu ştiu, Sahib – răspunse el, mirat – am plecat repede de la locul meu, fiindcă am văzut venind patru inşi. M-am oprit îndărătul acestui cort, mi-am pitit kanu-ul printre altele ce erau acolo şi am venit încoace cu Maha. Credeam că Sahibii au fost învinşi de cei patru bărbaţi şi vroiam să le vin în ajutor.

— Foarte frumos, Smarda. Acum, însă, trebuie să fim liniştiţi şi să veghem. Cei patru bandiţi, vor veni curând înapoi. Unde e Maha?

— Afara Sahib, mă duc să-l aduc.

În aceeaşi clipă însă se auzi pufăitul furios al ghepardului, apoi urmă un ţipăt înăbuşit şi Marian zise:

— Robert, Fox, repede încoace!

Dădurăm buzna afară. La vreo douăzeci de metri depărtare o ceată de oameni se agita sălbatec. La lumina lămpilor de buzunar recunoscurăm pe Marian şi Pongo, încercuiţi de o mulţime de băştinaşi. Câteva trupuri zăceau pe plajă, dar camarazii noştri aveau să fie învinşi, totuşi în cele din urmă.

Ne repezirăm într-acolo şi lovirăm cu paturile pistoalelor în capetele indienilor care ne stăteau mai aproape.

Culcarăm la pământ patru bandiţi, iar ceilalţi o luară la goană în pădure, urmăriţi de Pongo, care doborî încă trei din ei. Vreo şase însă ne scăpară.

Îi legarăm pe cei doborâţi, care erau numai băştinaşi.

Deodată Pongo se înapoie din pădure, cărând după el un trup neînsufleţit. Îl aruncă la pământ, alături de cei unsprezece Cingalezi legaţi şi recunoscurăm într-însul pe Honders.

Banda, care terorizase atâta vreme pe bieţii pescuitori de perle, părea să fie nimicită în mare parte, căci îl aveam şi pe „Mai Marele”, care era şeful poliţiei secrete.

Marian trimise pe Smarda la vasul ocârmuirii, cu un bilet în care-l ruga pe comandant să vie cu un număr de soldaţi ca să-i transporte pe

prizonieri pe vapor.

După ce Smarda plecă, duserăm pe cei unsprezece în cort, unde eram mai siguri de ei. Nu trecu mult şi sosi Godfrey cu douăzeci de soldaţi. Bietul comandant rămase uluit când Fox îi spuse că printre prizonieri se aflau Lindsay şi Honders.

Când furăm pe vapor şi prizonierii închişi în încăperi sigure, Marian îl întrebă pe Godfrey:

— Domnule comandant, care din oamenii d-tale avea liber noaptea asta?

Godfrey ceru lista de permisii. Erau şapte oameni învoiţi, dar numai cinci se înapoiaseră. Cel ce lipsea era Snider, soldatul care fusese de sentinelă pe punte în seara trecută.

— Uite că vine Snider! zise în aceeaşi clipă sergentul care adusese lista.

Soldatul urca puntea de legătură cu uscatul şi salută pe comandant.

— Vino încoa Snider! îl chemă Godfrey. Domnul Farrow vrea să-ţi pună câteva întrebări.

Soldatul se apropiă codindu-se. Prietenul meu îl privi liniştit şi întrebă:

— Unde ai fost, Snider?

— În oraş, domnule – răspunse celălalt – m-am dus să văd dansatoarele.

Pongo se ivi ca o umbră în spatele lui. Marian ridică acum braţul şi lăsă lumina lămpii sale de buzunar să cadă pe faţa soldatului.

Acesta închise ochii, dar Marian îi strigă:

— Te-ai cam grăbit, Snider. Ar fi trebuit să îndepărtezi mai bine vopseaua. Acum te recunosc; ai fost în cort cu Honders. Afară de asta te învinovăţesc de atentatele făptuite împotriva noastră, noaptea trecută, pe vaporul acesta. Domnule comandant dă ordin să fie pus în fiare!

În aceeaşi clipă Snider duse mâna la buzunar şi scoase pistolul, dar Pongo îl şi înhăţase pe la spate şi-l ţinu bine, până veniră doi soldaţi şi-i puseră cătuşe.

Ni se dădură două cabine încăpătoare şi, obosiţi cum eram, adormirăm îndată.

Dar nu ne fu dat să avem o noapte liniştită. După vreo două ceasuri, furăm treziţi de împuşcături şi în clipa următoare părea să se fi stârnit iadul pe vapor. Lovituri, paşi grăbiţi, apoi salve de arme.

Dădurăm buzna afară din cabine. Soldaţii trecură în goană pe dinaintea noastră, spre chepengul principal, care ducea în lăuntrul vasului.

Dintr-acolo se auzeau împuşcăturile, comenzile, strigătele. Ne dădurăm îndată seamă de situaţie: prizonierii se eliberaseră, doborâseră sentinela şi se înarmaseră, cu ajutorul lui Snider, care

cunoştea locul unde se aflau armele.

Vocea tunătoare a lui Godfrey domina larma. Imediat detunară trei salve regulate – apoi se făcu linişte.

Prizonierii îşi dăduseră seamă de nebunia întreprinderii lor şi Lindsay le strigă să se predea. Legaţi fedeleş, fură duşi înapoi în închisoarea lor.

V
TAINA TIGRULUI VERDE

A DOUA ZI dimineaţa, Godfrey zise lui Marian:

— Ia spune, domnule Farrow, ce-ai de gând să faci acum? Sunt grozav de curios.

— Vei vedea îndată, răspunse prietenul meu, zâmbind. Dar vreau să te întreb ceva foarte important pentru mine: negustorii care trimit perlele la Colombo obişnuiesc să le asigure?

— De asta a fost vorba abia de curând – răspunse comandantul – agentul unei mari societăţi de asigurare s-a stabilit aici şi cred că a făcut câteva contracte. Exact nu-ţi pot spune, trebuie să-l întrebi singur pe domnul acela, un domn cu numele de Finder.

— Ca băştinaş ce e, nu cred să-mi dea vreo informaţie – spuse Marian, zâmbind – trebuie să fii d-ta atât de bun, domnule Godfrey şi să-l întrebi. Mă interesează mai ales să ştiu dacă a încheiat vreo asigurare ieri sau alaltăieri. Transportul perlelor n-o fi pornit, deci, încă.

— Bine, mă voi informa – făgădui Godfrey.

— Atunci te însoţesc – zise Marian – văd însă că mai avem puţin timp.

Privi spre mare şi când mă întorsei văzui kanu-ul lui Wansa, pe care Smarda îl vâslea pe lângă vasul nostru. La pupă stătea Wansa, care se ridică şi făcu o plecăciune respectuoasă.

În faţa lui, pe banca din luntre, stătea un băiat malaiez. Cu acesta vroia deci Wansa să trimită la Colombo cele cinci mărgăritare de preţ. Ideea era bună, căci nimeni n-ar fi bănuit că piciul acesta ducea o astfel de avere.

Când kanu-ul trase pe uscat, Marian strigă repede:

— Trebuie totuşi să plecăm. Repede! Să ne luăm şi puştile. Poate nici nu ne mai întoarcem aici. Domnule Godfrey, ia doi soldaţi care să ne urmeze din depărtare!

Ne echiparăm repede, apoi coborârăm puntea, urmaţi, la distanţă, de cei doi soldaţi.

Pe plajă Marian îşi roti privirea împrejur, făcu un gest de necaz şi zise:

— Am zăbovit totuşi prea mult. Domnule Godfrey, du-ne repede la

agentul Finder!

După câteva minute apucarăm într-o piaţă mică unde comandantul ne arătă un cort mai mare, la vreo treizeci de metri de noi.

— Colo locuieşte Finder – zise el – ah, uite-l pe Wansa ieşind de la dânsul. Probabil că şi-a asigurat perlele pe care vrea să le expedieze astăzi.

Wansa părăsise cortul, împături cu grijă o hârtie şi o puse în buzunar. Făcu apoi semn micului malaiez care aşteptase în apropiere şi împreună dispărură printre corturi.

— Repede, după el! zise Marian. Trebuie să aflu pe ce drum îl trimite pe bietul băiat! Ce ticăloşi! Nu-i cruţă nici pe nenorociţii ăştia de copii. Domnule Godfrey, întreabă-l repede pe agent dacă Wansa şi-a asigurat perlele, apoi vino după noi! Grăbeşte-te, însă, ca să ne poţi ajunge.

Godfrey clătină capul, mirat, dar ne-o luă înainte şi intră în cortul agentului. Noi ne strecurarăm printre corturile pe unde apucase Wansa cu micul malaiez şi în curând îi zărirăm pe cei doi la oarecare depărtare.

— Merge drept înainte – zise Fox – acolo începe poteca veche din pădure, care duce la Colombo, trecând prin Anuradhapura. Mă mir că nu-l trimite pe băiat cu trenul.

— Las-că ştie el Wansa de ce-l trimite pe jos – zise Marian – cu trenul s-ar putea totuşi ca lucrul să nu meargă… Ei, domnule Godfrey, pentru ce sumă le-a asigurat?

— Drace – gâfâi comandantul – ai miros fin, zău aşa, domnule Farrow. Wansa a asigurat cele cinci perle pentru trei mii de lire. În felul acesta n-are ce pierde chiar dacă i s-or fura.

— Ba eu cred că în nici un caz n-ar fi suferit pierderi – răspunse Marian – aha, am ajuns la pădure. Îi mai dă băiatului câteva instrucţiuni – uite-l acum că vine înapoi. Hai să ne pitim repede printre corturi.

Miraţi peste măsură ne supuserăm ordinului.

— Domnule Godfrey – şopti Marian comandantului – crezi că Wansa i-a arătat perlele lui Finder?

— Da. Şi agentul era încântat.

— Atunci e bine. Fiţi cu băgare de seamă!

Wansa se apropia. Când fu înaintea noastră, ieşirăm din străduţa îngustă dintre corturi şi Marian se înfipse în faţa Indianului.

Acesta se sperie grozav, se reculese însă repede şi, înclinându-se, întrebă:

— Ah, Sahibi! Doresc Sahibii să ştie ceva?

— Da – răspunse Marian, aspru – cum îl cheamă pe băiatul care e acum în drum spre Colombo?

— Numele lui e Kunda, Sahib. Duce cu el cele cinci perle pe care

le-am găsit eu.

— Şi unde urmează să fie atacat? întrebă Marian, cu asprime.

Wansa păli, apoi îngăimă:

— Nu pricep, Sahib…

— Atunci o să fiu ceva mai lămurit: unde urmează să-l atace tigrul verde pe micul Kunda?

— Wansa rămase ca încremenit câteva clipe, apoi se-ntoarse repede şi dădu să fugă. Dar se pomeni în braţele vânjoase ale lui Pongo.

— Cheamă soldaţii! ceru acum Marian comandantului.

Godfrey fluieră odată şi când militarii veniră, prietenul meu le ceru să pună cătuşe indianului.

Marian începu să-l scotocească prin brâu şi Wansa se făcu pământiu la faţă când prietenul meu scoase la iveală o punguliţă de piele. O deschise şi goli conţinutul în palmă: cele cinci perle preţioase, pe care spusese că le trimisese la Colombo, cu băiatul, sclipeau în toată splendoarea lor.

— Aşa! făcu Marian, mulţumit. Domnule Godfrey, cred că nu te mai îndoieşti că şi Wansa acesta face parte din bandă. El a fost acela care a tăiat funia de care era legat Smarda. Kunda pluteşte în mare primejdie, căci urmează să fie sfâşiat în drum de tigrul verde. Şi pentru perlele aşa-zis pierdute, Wansa avea să primească trei mii de lire de la societatea de asigurare. Aşa, domnule Godfrey, Wansa trebuie închis alături de ceilalţi oameni ai bandei şi transportat la Colombo – iar noi să-l urmăm repede pe micul Kunda.

— Drace! exclamă Godfrey. Dar cum ai putut măcar să bănui asta, domnule Farrow?

— Wansa a făcut o greşeală foarte mare – spuse Marian – întâmplător mă pricep la perle şi am recunoscut îndată că cea mai mare din astea cinci perle e poleită cu praf de perle. Şi deoarece Wansa spunea că abia o găsise, am ştiut de la început cu cine am de-a face. Şi acum îţi spun la revedere, domnule Godfrey. Cred că ne vom întâlni în Colombo, dacă vom izbuti să punem mâna pe restul bandei. La ce depărtare e Anuradhapura?

— La vreo şaizeci de kilometri – răspunse comandantul – abia mâine veţi trece prin străvechiul oraş, care e pe jumătate cotropit de pădurea seculară.

Mai strânserăm odată mâinile comandantului, apoi ne-ndreptarăm spre pădure. O şosea binişor întreţinută trecea printr-însa.

Marian o luă atât de repede la picior, încât Fox, care nu era obişnuit începu îndată să geamă. Dar prietenul meu nu ştia ce-i mila şi-i strigă peste umăr să ne urmeze cum o putea, dacă nu e în stare să ţie pas cu noi până-l vom fi ajuns pe micul Kunda.

Fox strânse din dinţi şi se sili să nu rămână în urmă. Băiatul, însă, părea să fie iute de picior, căci străbăturăm kilometru după kilometru

fără să dăm de el.

În cele din urmă, după câteva ceasuri de mers, Marian se opri şi zise, gâfâind:

— Staţi, cred c-am făcut o greşeală. E foarte probabil că Kunda ne-a observat mai curând decât noi pe el, s-a ascuns repede şi noi am trecut pe lângă dânsul. Să intrăm aici în desiş şi să îmbucăm ceva. Cred că va veni şi el în curând.

Ne aşezarăm pe locul acela liber dintre tufe şi mâncarăm din fructele ce le luaserăm cu noi. N-aveam vreme să aprindem un foc ca să încălzim conserve.

Se scurse vreo jumătate de ceas. Puterile ne reveniseră şi începui să mă tem că poate Marian se înşelase totuşi şi Kunda se afla înaintea noastră… Deodată Pongo ridică mâna şi şopti:

— Atenţie, Massers, om vine!

Nu auzeam absolut nimic, dar ne puteam bizui pe Pongo. Priveam cu încordare printre tufe şi după câteva minute se ivi într-adevăr micul Malaiez, care gonea de-a lungul potecii, privind speriat în juru-i.

Când copilul fu în dreptul nostru, Pongo făcu o săritură înainte şi-l prinse de mână. Băiatul scoase un ţipăt de spaimă. Acum ieşirăm cu toţii dintre tufe şi Marian vorbi cu blândeţe copilului.

Din fericire stăpâneam binişor limba malaieză şi poate că auzind graiul de acasă, băiatului îi pieri spaima.

Marian îi spuse că Wansa îl trimisese la o moarte sigură, dar noi îl urmaserăm, ca să-l apărăm. Apoi îl întrebă dacă Wansa îi dăduse o pungă cu perle şi când Kunda încuviinţă şovăitor, Marian îi ceru să cerceteze ce se află în ea.

Se dovedi acum că punga conţinea cinci pietricele rotunde şi netede. Kunda fu încredinţat de ticăloşia lui Wansa şi vru să se înapoieze, dar prietenul meu îi spuse atunci că printr-însul ar putea fi salvaţi mulţi oameni de a fi sfâşiaţi de tigru. Îi făgădui şi o răsplată mare şi, în cele din urmă, Kunda se învoi să ne ajute.

După cum bănuise Marian, băiatul trebuia să meargă fără întrerupere până la miezul nopţii şi abia atunci – după cum îl încredinţase Wansa – era înlăturată primejdia ca perlele să-i fie furate.

— În cazul acesta – spuse Marian, mulţumit – atacul urmează să aibă loc lângă oraşul acela vechi. Până s-o lăsa întunericul putem merge împreună, apoi Kunda va trebui să o ia înaintea noastră.

— Mariane, dar se poate lesne întâmpla ca Kunda să fie sfâşiat îndată de misterioasa fiară – îmi dădui cu părerea.

— La sta m-am gândit şi eu, fireşte, de aceea trebuie să căutăm să-l ocrotim. Pongo, cunoşti vreo buruiană, al cărei miros îndepărtează tigrii?

— Da, Massers! răspunse uriaşul Negru. Pongo caută îndată.

Se înfundă în desiş, în vreme ce noi ne urmarăm drumul.

După câteva minute se întoarse, ţinând în mână nişte buruieni care răspândeau un miros plăcut dar foarte tare.

— Tigru repede dă înapoi – lămuri el – Kunda nu trebuie are frică.

— Minunat! exclamă Fox – la toate te gândeşti d-ta, domnule Farrow. Acum sunt şi eu încredinţat că vom da de urma acestui tigru verde.

*

*   *

Până pe înnoptate merserăm voiniceşte mai departe, fără oprire. Când însă întunericul se lăsă brusc, Marian zise lui Kunda:

— Kunda, o iei singur înainte şi noi rămânem în apropierea ta. Pongo, freacă-l cu buruienile alea!

Uriaşul Negru făcu treaba asta foarte temeinic şi băiatul împrăştia un miros foarte tare când Pongo fu gata. Lui Maha i se legă o liană groasă în jurul gâtului, al cărei capăt îl ţinea Pongo.

Băiatul porni voiniceşte şi noi îl urmarăm la distanţă de vreo treizeci de metri, silindu-ne să nu facem zgomot, în schimb Kunda, ascultând de sfatul lui Marian, făcea tocmai dimpotrivă, astfel că ştiam mereu unde se află şi el.

Mergeam de un ceas prin beznă, când din desişul din dreapta se auzi un mârâit şi un pufăit; ne oprirăm imediat, iar Kunda scoase un ţipăt de spaimă. În clipa următoare tigrul verde se ivi lângă el pe şosea.

Acum pe întuneric, sclipea de parcă ar fi avut foc pe dinăuntru. Câteva clipe rămăsei încremenit, atât de sinistră era arătarea aceasta.

Îl auzii pe Marian trăgând cocoşul puştii sale şi smucii şi eu repede arma de pe umăr. Fiara se dădu repede câţiva paşi înapoi şi scoase un pufăit furios. Gloanţele noastre detunară unul după altul. Dar se părea că tigrul nu fusese atins cum trebuie.

Scoase un răcnet de durere, apoi răsună din desiş ţipătul de pasăre, pe care-l auzeam acum pentru a treia oară şi cu mişcări fulgerătoare tigrul luminos dispăru printre tufe.

Eram încremenit, dar Fox râse şi zise:

— Ei, domnilor, acum credeţi că fiara e invulnerabilă? Socot că gloanţele noastre au nimerit, fără doar şi poate. Ce părere aveţi?

— Hm…. Acum s-a adeverit bănuiala mea, răspunse Marian, mulţumit. Cred cu siguranţă de data aceasta că vom lămuri taina acestei fiare. Trebuie să rămânem peste noapte în apropiere şi mâine dimineaţă îl vom pune pe urmele sale. Ne petrecurăm noaptea la vreo sută de metri de locul unde se ivise tigrul, acela ciudat. Micul Kunda rămase cu noi, fireşte, căci era un martor preţios – şi în nici un caz nu şi-ar fi urmat drumul prin pădure, noaptea.

A doua zi dimineaţă pornirăm în căutarea tigrului verde. Peripeţiile prin care am trecut cu prilejul acesta ţi le voi istorisi altădată, dragă

George – îşi încheie povestirea doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 142

Hans Warren

I
PE URMELE TIGRULUI VERDE

ŞI DOCTORUL BERTRAM povesti mai departe lui George:

— Maha, ghepardul nostru care mergea cu câţiva paşi înaintea noastră, se opri brusc, se holbă câteva clipe la o tufă deasă de la dreapta potecii înguste, apoi sări îndărăt, schelălăind speriat.

Luarăm îndată puştile în mână, căci pricina nu putea fi decât tigrul misterios, care dădea târcoale pe aici.

În noaptea trecută ne încredinţasem că fiara era într-adevăr „invulnerabilă”, după cum umbla zvonul. Pe întuneric nici nu era de gândit să pornim în urmărirea misteriosului animal. Petrecusem noaptea la focul de tabără, făcând de pază cu schimbul. Când se iviră zorile, ne luarăm pe urmele tigrului verde. Kunda, băiatul malaiez, se înapoiase la Marichehukkadi, localitate situată lângă golful Mannar, iar noi ne abăturăm de pe poteca veche, unde dispăruse în întuneric tigrul verde şi pătrunserăm în desiş; acolo dădurăm de o potecuţă foarte îngustă dar bine croită, care şerpuia printre copaci.

Mergeam de vreun ceas pe această potecă întortocheată dintre copacii uriaşi, bătrâni de sute de ani şi ţineam puştile pregătite în mână.

Pe cea din urmă întindere de vreo sută de metri, vegetaţia se schimbase şi în locul copacilor uriaşi se iviră mai multe tufe, dar atât de mari şi dese cum nu se întâlnesc în alte continente.

Şi din faţa uneia din aceste tufe, la vreo şase metri înaintea noastră, se dăduse înapoi ghepardul speriat. Toată atitudinea lui dovedea că, între crengile dese nu putea fi ascuns decât tigrul verde, care-l omorâse pe fratele său, ghepardul Gaba.

Duserăm îndată puştile la ochi. Dacă în timpul nopţii gloanţele nu avuseseră nici un efect asupra fiarei, acum ziua, lucrurile stăteau altfel, căci de data aceasta vom găsi o ţintă, ca să-i putem veni de hac.

Ca să înaintăm ar fi fost o îndrăzneală prea mare, căci fiara o fi stând la pândă şi l-ar fi sfâşiat pe cei dintâi care i-ar fi ieşit înainte.

Era o situaţie foarte neplăcută aceea în care ne găseam pentru moment.

Trebuia să presupunem că misterioasa fiară pândea numai la şase metri în faţa noastră, gata în fiecare clipă să se repeadă asupra unuia dintre noi.

Pe când chibzuiam dacă n-ar fi bine să deschidem un foc asupra tufei, Marian strigă cu glas coborât:

— Pongo, azvârle o creangă sau o fructă grea în tufiş. Dacă tigrul misterios e pitit acolo o să mişte el. Cred că împuşcăturile noastre n-au fost degeaba, chiar dacă nu aşa cum nădăjduiam.

În vreme ce Pongo, se duse să caute ceva potrivit pentru aruncat, Fox zise:

— Crezi că gloanţele noastre au avut vreun efect asupra tigrului, domnule Farrow?

— Cu neputinţă, altfel am fi găsit vreo urmă de sânge. Nu, fiara ne va fi pândit aici şi pun rămăşag că ne putem aştepta din clipă în clipă la un atac din partea ei.

— Să aşteptăm – zise Marian, liniştit – şi o să vedeţi că am dreptate. Chiar dacă gloanţele nu l-au rănit, izbiturile în capul şi trupul fiarei trebuie neapărat să-i fi căşunat ceva. Aşa, Pongo, arunc-o cât mai sus ca să cadă drept în jos.

Pongo veni cu o cracă lungă de vreun metru şi groasă cât mâna. Lemnul greu trebuia să răzbată printre crengi până la pământ – dar era nevoie de puterea supranaturală a unui Pongo, pentru ca s-o azvârle aşa de sus de la o astfel de înălţime.

Uriaşul se aşeză la stânga noastră, lăsându-ne câmp liber de tragere, apoi ridică deasupra capului craca şi, cu o sforţare enormă, o zvârlii în sus în tufiş.

Crengile foşniră şi trosniră când bâta grea căzu. Mă aşteptam ca misteriosul tigru să se năpustească asupra noastră, dar în loc de asta auzirăm numai un pufăit furios din tufiş.

Se părea că Marian are dreptate: fiara trebuia să sufere din pricina împuşcăturilor, îşi alesese tufişul numai ca loc de odihnă şi speriată de Pongo, o luase acum la fugă, căci del a mare depărtare auzirăm iarăşi un pufăit.

— Să ştiţi, a luat-o la sănătoasa! zise Fox, uluit. În cazul acesta, arma principală a bandei, misteriosul ei tigru, care a vârât groaza în oameni, pare să fi fost scoasă din luptă. Vom ajunge în curând în vechiul oraş din pădure Anuradhapura, la care duce poteca aceasta, în vreme ce şoseaua, care e folosită de pelerini şi călători, face un ocol mare.

— Ah, asta e important! răspunse Marian. Sunt aproape sigur, dragă Fox, că vom găsi în vechiul oraş pe căpetenia acestei bande. Acolo se pot ascunde mai bine şi pot pune la cale nelegiuirile lor. În Colombo, de pildă, activitatea lor ar bătea îndată la ochi. Hai să mergem mereu pe urmele tigrului verde.

— Atunci să lăsăm poteca şi să pătrundem în tufiş? întrebă Fox, mirat.

— Da, căci presupun că prin urmărirea lui vom da de ascunzătoarea bandei. Anuradhapura e vizitată mereu de pelerini. Şi acolo banda nu-şi poate face de cap în voie – dar vechiul oraş de reşedinţă e abia în parte dezgropat, cele mai multe clădiri sunt încă în pământul pădurii seculare – şi bănuiesc că vreuna din aceste ruine vechi, îngropată pe jumătate, serveşte de cartier general al bandei.

Tigrul ne va călăuzi într-acolo.

— Da, dacă ne-am putea lua pe urma lui – zise inspectorul Fox – dacă însă s-a strecurat prin desiş, apoi nici chiar Pongo al dv. nu va fi în măsură să găsească drumul pe care l-a luat.

— Nădăjduiesc că îndărătul acestui tufiş vom găsi iarăşi o potecă – zise Marian – iar dacă nu, va trebui să ne-ntoarcem şi să urmăm mai departe, drumul acesta de aici, ceea ce va îngreuia sarcina, ce e drept.

Pe când vorbeam, ne apropiarăm binişor de tufiş. Ne oprirăm înaintea lui, Marian stătu să chibzuiască puţin, apoi chemă ghepardul şi-i strigă:

— Maha, caută!

O clipă inteligentul animal se dădu înapoi – căci mirosul tigrului verde o mai fi stăruit foarte tare printre crengi – apoi, însă, îşi făcu loc printre crengile mlădioase.

Îl urmarăm fără teamă. Dacă vreun duşman omenesc era într-adevăr ascuns acolo, atunci Maha va da îndată de el şi-l va doborî la pământ.

Cu toată graba noastră avurăm grijă să nu lăsăm nici o urmă, pentru că vreunul din bandă ar fi putut trece, întâmplător, de-a lungul acestei poteci şi era mai bine să nu fim descoperiţi îndată.

Căci era într-adevăr un drum peste care dădurăm acum, după ce ne făcurăm loc printre crengile dese, deşi tot atât de îngust ca cel părăsit cu puţin înainte, era însă tot atât de bine întreţinut, fără bălării.

Nu ne puteam da seama dacă tigrul verde urmase poteca asta, dar ne puteam bizui pe Maha, care ne va da de veste îndată apropierea lui.

Deodată ne oprirăm. Undeva în pădure se auzise un sunet ciudat – ca sunetul îndepărtat al unui corn de vânătoare. Dar aici în pădurea seculară, în urmărirea unei fiare misterioase, în luptă cu o bandă pentru care viaţa omului nu însemna nimic, sunetul acesta era o ameninţare.

Fu repetat de şase ori la răstimpuri scurte, apoi se întrerupse brusc şi o tăcere de moarte se lăsă iarăşi deasupra desişului. Inspectorul Fox îşi dădu pălăria pe ceafă şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Grozav de cald! gâfâi el. Ei, domnule Farrow, ce zici de melodiile alea. Ai? Frumoase, nu?

— Da, sunau foarte frumos – răspunse Marian, zâmbind – dar pentru noi or fi însemnând o mare primejdie. Bănuiesc că tigrul verde a fost lăsat de pază în tufiş, îndărătul nostru. Acum ne-o fi anunţat stimabililor pe care îi căutăm. Şi sunetele acestea ca de corn or fi având scopul să dea de veste poate altor paznici că trecem pe aici.

— Cam aşa mi-am închipuit şi eu – zise Fox – numai nu pricep că îţi mai arde de râs. Eu socot că lucrul e foarte serios. De, o viaţă are omul şi, oricât e o cinste să mori în slujba patriei. Cu d-voastră însă,

lucrurile stau altfel.

— Da – zise Marian, urmând să zâmbească – voi căuta să mă conving că mor pentru o cauză bună şi atunci va fi mai uşor. Dar vorbind serios, domnule Fox, sunetele alea or fi având însemnătatea presupusă – nu trebuie însă să ne necăjim. Mie îmi dovedesc numai că restul ce-a mai rămas din bandă se teme grozav de noi, altminteri nu s-ar face astfel de pregătiri. Şi cui îi e frică, e în dauna lui. Ştim, fireşte, că ne aşteaptă mari primejdii, dar dacă nu ne pierdem cumpătul în faţa lor, o să scăpăm cu bine.

— Ai dreptate – încuviinţă Fox – să mergem înainte şi sunt încredinţat că vom sfârşi şi cu restul bandei. N-au decât bandiţii să sufle cât or vrea din corn, noi o să le venim de hac.

Îmi venea să râd de încrederea bruscă a inspectorului, care trecu înaintea lui Pongo şi porni de-a lungul potecii îndărătul lui Maha, care mergea în frunte.

Ultimele întâmplări îl făcuseră cam nervos pe Fox, dar acum îşi recăpătase iar curajul, ba se părea că dorul de luptă îl aţâţa chiar.

Zelul acesta fu cât p-aci să-i fie pierzania. Pomeneam mai sus că arborii uriaşi făcuseră loc unor tufe înalte şi dese, totuşi din când în când se ridica un copac uriaş şi acum se ivi iarăşi pe dreapta potecii un teak enorm, ale cărui crengi dese atârnau peste potecă. Fox vroia să treacă pe lângă arborele uriaş, în vreme ce iscodea cu luare aminte desişul de ambele părţi ale potecii. Uitase însă că în pădurea seculară trebuie să fii cu ochii-n patru, aşa dar se cerea să priveşti şi în sus… Pongo făcu asta din instinct şi mulţumită lui scăpă cu viaţă inspectorul.

Uriaşul Negru făcu deodată o săritură înainte şi cu braţul său vânjos îl prinse pe Fox, trăgându-l după sine. În clipa următoare o cracă groasă căzu pe potecă, îndărătul lui Fox şi Pongo şi în faţa lui Marian şi a mea. Maha, care mergea mereu cu câţiva paşi înainte, scoase un mârâit speriat şi se-ntoarse cu repeziciune.

Văzurăm acum că creanga grea cât un copăcel întreg fusese tăiată cu fierăstrăul şi doar de un deget mai fusese lăsată să atârne de trunchi. Dacă nu era Pongo, am fi fost pierduţi.

— Drace! făcu Fox, răsuflând uşurat – niciodată nu trebuie să te pripeşti. Dragă Pongo, îţi mulţumesc.

Întinse mâna camaradului nostru, care mormăi, stingherit:

— Fie bine. Pongo vede cade cracă, Masser Fox trage repede înapoi.

Întâmplarea aceasta ne dovedi şi de astă-dată cât de primejdioasă era banda cu care aveam de a face. În acelaşi timp, însă, căpătarăm şi convingerea că ne apropiam de ascunzătoarea ei, altminteri nu şi-ar fi dat osteneala să-şi asigure poteca aceasta printr-o capcană.

Ne puteam aştepta, deci, să dăm curând de bandiţi şi atunci va

avea loc, cu siguranţă, o luptă îndârjită. În primul rând nici nu ştiam câţi potrivnici ne stăteau în faţă şi inspectorul, care mergea acum între Marian şi mine, zise deodată:

— Domnule Farrow, n-ar fi mai bine dacă am lua cu noi un număr de poliţişti sau soldaţi? se prea poate să ne pomenim deodată în faţa unor forţe superioare şi în acest caz tot curajul nostru nu face două parale.

— M-am gândit şi eu la asta – spuse Marian – de aceea trebuie să fim cu mare băgare de seamă de acum încolo. Dacă vom da de forţe superioare, va trebui să ne împărţim – unii vor ţine sub observaţie banda, în vreme ce ceilalţi vor aduce oameni în ajutor.

— Ai dreptate – încuviinţă inspectorul – şi cel mai bun lucru va fi să mă duc eu-însumi să-i aduc pe poliţişti. Ah, uite-l colo în faţă!

Ultimele cuvinte le spusese în şoaptă. Şi avea motive pentru aceasta, căci la mică depărtare răsunase pufăitul unui tigru.

II
MAHA, SALVATORUL

ERA TIGRUL VERDE, al cărui pufăit ne era cunoscut. După toate probabilităţile ascunzătoarea bandei se afla în faţa noastră.

Maha veni acum înapoi, căci ştia că duşmanul său de moarte se află în faţa lui şi instinctul i-o fi spunând că numai noi îl puteam ocroti.

Când trecu pe lângă Marian, acesta se opri, mângâie animalul şi arătă apoi spre o tufă de lângă potecă.

— Maha, culcă-te! îi porunci el în şoaptă.

Ghepardul îl privi cu ochii-i mari, pe urmă merse încetişor spre tufă şi se strecură printre crengi. Marian zâmbi mulţumit şi zise:

— Aşa, acum avem cel puţin un prieten în spate, care ar putea să devină chiar salvatorul nostru. Să mergem mai răzleţi unul de altul. Ultimul poate oricând să mai întreprindă ceva, dacă cei din faţă ar fi atacaţi sau ar cădea în vreo cursă. Robert, tu trebuie să rămâi deci pe loc câtva timp! Pongo ne-a luat-o destul de mult înainte, aşa că eu pot iuţi pasul.

Într-o anumită privinţă era bine cum orânduise Marian lucrurile, dar era cam neplăcut să fim atât de depărtaţi unul de altul. Priveam şi ciuleam urechile în juru-ne, în vreme ce camarazii mei o luaseră înainte. Şi când îl văzui pe Fox la vreo douăzeci de paşi înaintea mea, mersei şi eu mai departe.

Pe Pongo nu-l mai putui zări, căci dispăruse pe după o cotitură a potecii, pe care tocmai o trecea şi Marian. O clipă îmi ajunse parcă la ureche o chemare slabă, deoarece însă nu se mai auzi nimic, crezui că mă înşelasem.

Când Fox ajunse la cotitura potecii, mi se păru că aud un zgomot

slab îndărătul meu. Mă-ntorsei repede, cu puşca în mână, dar nu fu decât un animal care trecuse poteca. Întorcându-mă iarăşi, văzui că şi Fox dispăruse pe după cotitură.

Un simţământ nelămurit mă îndemnă să merg mai încet. Această cotitură a potecii îmi dădea impresia că ascunde o mare primejdie pentru mine.

Deodată îmi veni în gând că prin mersul meu încet voi pierde probabil legătura cu camarazii mei. Iuţii pasul, apoi cotii cu băgare de seamă pe după colţul potecii.

Cât despre tovarăşii mei, nici urmă. O creangă lungă îmi atinse faţa; o dădui în lături şi mai făcui doi paşi, dar căzui grămadă. Simţii parcă un curent electric puternic care îmi paralizase nervii. Nu puteam mişca nici un mădular, nu eram în stare să scot un sunet – şi totuşi păstram în stare să scot un sunet – şi totuşi păstram întreaga cunoştinţă.

Nu ştiam ce să cred. Să fi fost de vină căldură moleşitoare din pădure? Să se fi răzbunat, în fine, clima aceea ucigătoare în care trăiam de câţiva ani?

La toate mă gândeam, numai la ce era mai apropiat, nu – dar curând îmi trecu prin minte gândul că mă prinsesem într-o cursă întinsă de această bandă primejdioasă. Deodată, doi Cingalezi uriaşi se iviră pe nesimţite în faţa mea. Mă ridicară pe sus şi mă duseră într-un tufiş de pe dreapta potecii.

După ce trecură cu mine printre ramurile mlădioase, văzui un luminiş potrivit de mare, pe care se înălţa o clădire mică şi ruinată, ale cărei blocuri uriaşe de piatră negricioasă trădau o vechime însemnată.

Într-o poartă îngustă stătea un indian înalt în veşmânt alb şi lung; părul şi barba îi erau albe. Pe cap purta un semicerc care sclipea în bătaia soarelui. Ştiam ce-nseamnă podoaba aceasta: ea era insigna celei mai înalte caste cingaleze, aceea a Brahmanilor.

Pe chipul său aspru şi distins nici un muşchi nu tresări când cei doi purtători se apropiară cu mine. Fără să rostească un cuvânt se dădu la o parte şi fui dus într-o încăpere mare, care prindea o lumină turbure prin nişte deschizături înguste din perete. Marian, Pongo şi Fox zăceau şi ei acolo pe pământ, la distanţă de câţiva metri unul de altul şi legaţi de nişte verigi groase de fier, fixate în zid. Fui legat şi eu cu brutalitate – căci cu toată paralizia ciudată îmi păstrasem simţurile întregi. Cei doi care mă aduseseră părăsiră încăperea şi bătrânul Cingalez se apropiă agale de noi, ne măsură din cap până-n picioare, apoi se opri înaintea lui Marian. În cea mai curată limbă engleză, cu glas adânc şi melodios, zise:

— Prin oamenii mei am aflat că aţi capturat în Marichehukkadi pe cei mai puternici sprijinitori ai castei noastre. Pedeapsa pentru această faptă va fi foarte aspră, căci prin pierderea credincioşilor noştri

membri ni s-a adus o pagubă cât se poate de mare. Din păcate, nu pot hotărî eu singur asupra sorţii voastre, dar voi trimite soli la mai-marele nostru, care va fi aici peste câteva ceasuri. Atunci veţi afla ce soartă vă aşteaptă. Am fost nevoit să vă leg, pentru că paralizia provocată de spinii otrăviţi ai crengii de pe potecă, va dispărea curând. Şi voi lăsa şi un paznic aici, ştiindu-vă foarte primejdioşi. Acum trebuie să plec pentru câteva ceasuri, dar când mă voi înapoia, va fi aici şi Superiorul, ca să hotărască asupra sorţii voastre.

Intră un Cingalez care ducea cele trei puşti ale noastre. Brahmanul arătă spre peretele din faţă şi servitorul puse armele acolo. Apoi se ghemui pe prag şi rămase cu privirea aţintită asupra noastră. Bătrânul Brahman ne salută cu demnitate şi părăsi clădirea.

Privii la paznicul întunecat din uşă. Cât de rafinaţi erau oamenii aceştia! Cui să-i dea în gând că o simplă creangă ar putea fi otrăvită? Şi cu un venin drăcesc, care paralizează pe dată orice fiinţă vieţuitoare!

Fui trezit din gândurile mele negre de o senzaţie de furnicătură prin tot trupul, apoi deodată putui să mişc capul şi să trag spre mine picioarele legate. Privii repede la camarazii mei.

Se mişcară şi ei pe urmă ne uitarăm unul la altul şi în cele din urmă Marian zise:

— Am căzut în cursă! Acum se pune chestia cum ieşim iarăşi din ea; o să izbutim noi, căci cu paznicul ăla de colo terminăm repede.

Ca şi cum Cingalezul atâta ar fi aşteptat, îl văzurăm ridicându-se sprinten ca o pisică, se apropiă de Marian şi-l ameninţă cu pumnalul, îndrugând în limba tamilă câteva cuvinte pe care nu le înţelesei.

Dar Fox, care cunoştea şi limba asta, spuse:

— Domnule Farrow, ne porunceşte să tăcem, altminteri ne va gâdila puţin cu cuţitul. Probabil că nu îi e prea la îndemână să stea singur cu noi.

Îmi veni să râd văzându-l pe paznic repezindu-se la Fox şi răstindu-se la el. Inspectorul îi răspunse liniştit, apoi zise către noi:

— Îi e frică într-adevăr. Ne cere să tăcem, altfel ne va tortura. Pentru asta va trebui să vie aproape de tot de noi.

— Să mai aşteptăm câtva timp, până ce bătrânul Brahman se va fi îndepărtat deajuns – răspunse Marian – atunci Pongo va vorbi cu glas tare şi-l va atrage în apropierea lui. Pricepi, Pongo?

— Da. Masser, Pongo face! zise uriaşul.

Se vedea bine că paznicul nostru nu ştia ce să facă. Dar Fox îi spuse câteva cuvinte şi Cingalezul se-ntoarse la locul său din pragul uşii şi se aşeză la loc.

Îşi ţinea ochii scânteietori mereu îndreptaţi asupra noastră, dar nu părea să fie mulţumit de rolul său. O fi auzit, poate, că suntem oameni primejdioşi, în stare de orice.

Marian lăsă să treacă vreo zece minute. Bătrânul Brahman putea fi acum destul de departe, ca să nu ne mai poată surprinde la o încercare de eliberare.

Îl priveam pe prietenul meu şi văzui că tocmai vroia să-i spună ceva lui Pongo, renunţă însă şi privi dezamăgit spre uşă.

Acolo sta... bătrânul Brahman şi în spatele lui alt indian. Bătrânul ne măsură cercetător, apoi schimbă cu paznicul câteva cuvinte, la care acesta răspunse cu un potop pe vorbe.

Brahmanul îi făcu un gest poruncitor şi paznicul tăcu, privindu-ne însă cu ură.

— N-aveţi voie să vorbiţi! ne zise acum Brahmanul, liniştit. Se poate să aveţi tovarăşi prin apropiere. Chiar dac-ar veni, se vor otrăvi de spinii aceia – dar cu toate acestea trebuie să tăceţi. Voi mai lăsa încă un paznic aici, căci sunteţi prea primejdioşi. Dacă veţi vorbi sau striga, paznicii vă vor tăia limbile.

— Suntem oare într-atât de primejdioşi? întrebă Marian, batjocoritor. De ce nu-l laşi atunci aici pe faimosul tigru verde? Cred că animalul acesta nu ne prea are la inimă, pentru că gloanţele noastre l-au învăţat minte în seara trecută.

Ne dădurăm seamă îndată că prin întrebarea aceasta Marian căuta numai să iscodească unde se află tigrul, care ne putea deveni primejdios. Şi bătrânul Brahman căzu în cursă, căci strigă înfuriat:

— O să mai daţi voi ochii cu el, fiţi pe pace, numai că nu o să vă cam placă lucrul ăsta. Acum îl folosesc în alt loc, dar îl voi aduce înapoi. Peste trei ceasuri va fi aici şi mai-marele nostru şi atunci o să vă piară pofta de a vorbi cu atâta dispreţ despre el. Aşa dar, tăcere, altminteri n-o să vă meargă bine deloc!

Ne învălui într-o privire lungă, de compătimire, dar Fox, care-i ghicea gândurile, zise imediat:

— Nu-ţi da nici o osteneală, căci tot nu vom trece de partea voastră!

Bătrânul înălţă din umeri şi părăsi încăperea. Cei doi paznici de ghemuiră pe prag şi-şi aţintiră privirea asupra noastră.

Acum trebuia să aşteptăm iarăşi până ce Brahmanul se va fi îndepărtat deajuns. Situaţia noastră se înrăutăţise, căci pe amândoi paznicii nu era în stare să-i doboare Pongo.

Marian avu însă o mutră foarte încrezătoare şi-mi zâmbi. Atunci mă resemnai şi privii liniştit pe cei doi paznici.

Nici celui de-al doilea nu părea să-i fie plăcută slujba, căci schimba adesea priviri pline de-nţeles cu tovarăşul său şi se uitau amândoi posomorâţi la noi.

După vreo douăzeci de minute Marian izbucni deodată în râs. Paznicii săriră în picioare şi-şi traseră pumnalele. Dar prietenul meu nu se speria.

— Pongo, cheamă-l pe Maha, ceea ce voi face şi eu! zise el tare.

Paznicii se priviră înmărmuriţi, când Marian şi Pongo începură să strige din răsputeri:

— Maha, Maha!

Pe urmă însă se năpustiră cu pumnalele asupra lui Pongo, care le venea mai aproape.

Marian se aşteptase, de sigur, ca ei să se despartă, căci altminteri camaradul nostru negru ar fi avut munca îndoită şi situaţia lui ar fi devenit cam primejdioasă.

Dacă cei doi paznici ar fi fost cu băgare de seamă şi îndemânateci, s-ar fi apropiat de el pe de lături; dar ei veniră de-a dreptul din faţă. Când cel dintâi fu înaintea lui Pongo, acesta îşi trase repede picioarele legate, apoi le repezi cu toată puterea.

Scoţând un răcnet, primul paznic se izbi de celălalt şi-l trase cu sine. Zburară amândoi până la peretele opus şi se prăbuşiră la pământ.

Cel dintâi paznic era „achitat” – dar celălalt era, de sigur, numai ameţit, deşi se izbise destul de tare de zid.

Acum îl strigarăm cu toţii pe Maha, ghepardul. Trebuia să ne ajute, căci singuri nu ne-am fi putut dezlega.

Din nefericire, temerile mele cu privire la al doilea paznic aveau să se înfăptuiască. După câteva minute numai, el începu să se mişte, apoi se sculă cu anevoie de jos şi privi aiurit în jurul său.

Se dezmetici însă repede, scoase un răcnet de furie şi se năpusti asupra lui Pongo. Dar se opri nu departe de uriaş, care-l aştepta liniştit. Din soarta tovarăşului său, care zăcea nemişcat la pământ, trăsese învăţătura că nu era atât de lesne să se ia la harţă cu Pongo, chiar dacă acesta era legat.

Câteva clipe indianul stătu nehotărât – dar noi ne folosirăm de timpul acesta să-l chemăm pe Maha.

Deodată paznicul rânji drăceşte, luă pumnalul de vârf, îl cântări câteva clipe cum numai un bun aruncător de cuţite o poate face, apoi se pregăti să-l azvârle în partea de jos a trupului lui Pongo.

Era o clipă nespus de primejdioasă pentru camaradul nostru, deoarece n-avea cum să se apere.

Cu toate acestea el urma să strige ghepardul şi-şi aţinti privirea spre arma din mâna paznicului. Poate că ar fi izbutit s-o prindă cu talpa încălţămintei sale, dar nu fu nevoie căci în clipa aceea veni credinciosul nostru ghepard.

Se ivise pe nesimţite în uşă – o clipă ne învălui cu privirea şi-o aţinti apoi asupra paznicului şi în momentul următor zbură ca o săgeată prin aer.

Răcnind înfiorător, indianul se prăbuşi la pământ, când Maha se izbi de dânsul. Pumnalul îi căzuse din mână şi omul zăcea acum fără apărare sub labele animalului.

Maha mârâia deasupra lui, gata în orice clipă să-l sfâşie. Deoarece însă Indianul încremenise de spaimă, ghepardul îşi întoarse capul spre noi.

— Domnule Fox, spune-i Indianului să stea liniştit! zise Marian, inspectorului. Eu voi chema îndărăt ghepardul.

Fox vorbi cu paznicul, care abia fu în stare să răspundă.

— Va sta liniştit – zise apoi inspectorul şi imediat Marian chemă animalul la sine.

Apoi, întorcându-se spre el, îi strigă:

— Desfă legăturile!

Inteligentul animal se puse îndată pe lucru şi începu să roadă funiile cu colţii-i tăioşi.

Într-acestea eu îl observam pe paznic care se holba îngrozit la ghepard. Cu siguranţă că nu mai văzuse un astfel de animal şi o fi crezut că eram înţeleşi cu cine ştie ce duhuri rele, care ne ajutau.

Dar încetul cu încetul dispăru groaza de pe chipul său şi ghicii că începuse să chibzuiască în ce fel să împiedice eliberarea noastră.

Maha rodea înainte funiile lui Marian; nu mai putea trece mult până ce acestea să fie rupte – şi atunci eram cu toţii liberi.

Timp de vreun minut nu-l observasem pe paznic. Acum când îmi întorsei privirea iarăşi spre el, mă speriai. Indianul izbutise într-adevăr să se târască înainte ca un şarpe şi să pună mâna pe pumnal. Avea acum iarăşi între degete arma primejdioasă şi tocmai se pregătea să lovească în Marian.

— Maha înhaţă-l! răcni eu.

Credinciosul ghepard se răsuci, văzu mişcarea ameninţătoare a indianului, apoi se şi repezi asupra omului care ţipă, îngrozit.

Dar ţipătul său se prefăcu într-un horcăit, indianul zbătându-se, se rostogoli pe pământ. Maha îi sfâşiase beregata.

Liniştit, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ghepardul se înapoie la Marian şi-şi văzu mai departe de treabă. După câteva minute prietenul meu scoase o exclamaţie de triumf, îşi ridică braţele libere şi trase cuţitul de la brâu.

După câteva clipe eram cu toţii liberi şi-l mângâiam pe Maha.

III
DIN SURPRIZĂ ÎN SURPRIZĂ

AMÂNDOI PAZNICI ERAU MORŢI; pe unul, piciorul repezit de Pongo îl rănise atât de grav, încât îşi dăduse sufletul îndată, probabil; celălalt îşi găsise sfârşitul din propria lui vină, sub colţii lui Maha.

Ne luarăm repede puştile şi Marian părăsi cel dintâi vechea clădire, cu mare băgare de seamă. Trebuia să fi servit în alte vremi drept temniţă pentru prizonieri, căci afară ne încredinţarăm că avea numai o singură încăpere aceea în care stătusem noi. La oarecare depărtare de zidurile vechi se aflau câteva colibe de crengi, probabil locuinţele paznicilor.

Din împrejurarea, însă, că locul acesta era atât de bine păzit şi ocrotit prin capcane, puteam deduce că ne aflam într-adevăr pe drumul bun către cartierul principal al bandei.

După spusa bătrânului brahman, „Mai-marele” trebuia să sosească peste trei ceasuri, aşa că peste vreun ceas trebuia să ne găsim la locul căutat.

Fox privi cercetător în juru-i când furăm înaintea vechii închisori, apoi arătă spre marginea de peste drum a micului luminiş şi zise cu hotărâre:

— Trebuie s-o luăm în direcţia asta, domnilor. Acolo se află vechiul oraş Anuradhapura. Din păcate, nu mi-am întipărit bine locul pe unde am fost duşi prin luminiş; se poate să fim nevoiţi să mai trecem poteca pe care au pus acea creangă faimoasă. Dar e totuşi cu putinţă să găsim în partea asta a luminişului o altă potecă, pe care să ajungem la ţintă.

— Tot pe poteca asta am fost duşi printre tufe în luminiş – zise Marian – ştiu eu bine ce spun, aici trebuie să fie locul!

Păşi spre un tufiş mare, desfăcu crengile, apoi zise mulţumit:

— Da, aici atârnă o fâşie mică ruptă dintr-una din cămăşile noastre. Suntem, aşa dar, pe drumul bun. Ia priviţi, pământul în tufiş e şi el bătătorit; am găsit, deci intrarea în luminiş. Acum s-o luăm înainte şi nădăjduiesc că vom descoperi astăzi încă bârlogul bandei. E foarte important că-l cunoaştem pe bătrânul Brahman. Dacă l-om spiona cu băgare de seamă vom cunoaşte toate persoanele cu care stă de vorbă.

— Îmi dai voie, Mariane – zisei eu – cine-ţi spune că şi Brahmanul s-a dus la Anuradhapura? N-ar fi avut atunci nevoie să trimită un sol. Spunea doar că are şi alte treburi aici.

— Adevărat – încuviinţă prietenul meu. Poate mai bine dacă rămânem prin apropiere. Aici trebuie să vie „şeful“ aşa că nu mai e nevoie să-l căutăm. Ce crezi d-ta, domnule Fox?

— Sunt de aceeaşi părere cu dv. – răspunse inspectorul – în Anuradhapura îi vom găsi cu greu pe oamenii noştri, căci acolo e totdeauna mare însufleţire; şi noaptea vin şi pleacă mulţi pelerini. Dar

aici îl vom vedea pe omul care stă în fruntea bandei. Şi chiar de nu l-om putea prinde – pentru că va fi având pe lângă el vreo escortă – ne întipărim cel puţin mutra lui şi când s-o ivi prilejul punem mâna pe el.

— Ai dreptate, domnule Fox – încuviinţă Marian – aşa dar să ne căutăm aici o ascunzătoare sigură. Trebuie să veghem şi asupra lui Maha, deoarece ştim că vine şi tigrul verde. Şi cu siguranţă că el va găsi urma ghepardului.

Ne rotirăm privirea împrejur, dar se părea că nu e atât de uşor de găsit o ascunzătoare potrivită, căci trebuia să-l putem lua şi pe Maha şi afară de asta să ne ştergem urmele în aşa fel încât tigrul verde să nu poată da de ele.

— Poate pe acoperişul clădirii vechi – propusei eu – ne putem căţăra pe partea dindărăt, suntem bine ascunşi acolo şi ne şi putem apăra, dacă va fi să ne descopere.

— E o idee bună – încuviinţă prietenul meu – trebuie să ne gândim numai cum îl aducem sus pe Maha.

— Pongo ia Maha – zise uriaşul nostru camarad – Maha nu greu.

Într-adevăr, pentru puterea Negrului, o povară de cincizeci de kilograme nu era cine ştie ce. Cu toate astea trebuia să fie greu de căţărat pe acoperiş cu ghepardul.

— Da – repetă Marian, după ce privi încă odată cercetător de jur-împrejur – ideea ta e bună, Robert. Colo sus suntem în orice caz mai în siguranţă ca oriunde. Dar nu trebuie să lăsăm nici o urmă, cu ajutorul căreia să ne poată găsi tigrul verde. Pongo, trebuie să cauţi buruiana cu care ai frecat pe Kunda. Dacă ne vom unge pe tălpi şi pe mâini cu sucul ei, nu ne va putea descoperi.

Pongo dădu din cap şi intră în desiş. În vremea asta noi ocolirăm vechea clădire. După cum am pomenit nu era prea mare. Construită în formă de cub, fiecare latură, avea o lungime de vreo doisprezece metri. Zidurile erau din bolovani de granit. Vremea săpase şanţuri şi găuri adânci în piatră, ceea ce ne era de mare folos la căţărat.

Până la acoperiş erau vreo zece metri. Sus trebuia să încalece o balustradă pe jumătate ruinată, care înainta cu vreo jumătate de metru şi aceasta era singura greutate ce o aveam de întâmpinat.

Pe de altă parte însă, ieşitura acoperişului ne apăra de a fi văzuţi de jos. Ne puteam apropia până la marginea balustradei, care avea o spărtură şi de acolo puteam vedea şi auzi tot ce se petrecea jos.

Vechea clădire avea numai o singură intrare. Când furăm iarăşi în faţă, Marian zise:

— Nu-mi prea pot închipui ca şeful şi bătrânul Brahman să se aţină mult timp în această clădire veche. Pe undeva, în apropiere trebuie să fie alte clădiri, care or fi mereu locuite. De pildă, cel puţin cuşca tigrului verde ar trebui s-o găsim. Întrebarea e dacă să pornim chiar acum în căutarea acestor clădiri, sau să aşteptăm până vin indienii?

Cu siguranţă că şi-or trimite escorta să ne caute pe noi şi când vor pleca, îi putem urmări şi astfel să le găsim uşor ascunzătoarea.

— E mai bine aşa – zise Fox – dacă pornim acum să-i căutăm, probabil că vom da de un paznic, care a rămas aici.

Încuviinţai şi eu părerea inspectorului, pe urmă Marian zise:

— Da, e mai bine să rămânem aici. Nădăjduiesc că potrivnicii noştri nu vor bănui în nici un caz că mai suntem în apropiere – ci că am pornit pe drumul cel mai scurt la Anuradhapura. Ah, uite că se-ntoarce Pongo.

Camaradul nostru se strecură printre crengile unui tufiş, dar nu venea singur, ci ducea sub braţ un indian neînsufleţit, un Tamil, după cum se cunoştea din îmbrăcămintea sa.

Îl zvârli la picioarele noastre şi zise:

— Indian stat la pândă, Pongo prinde la el. Om nu băgat de seamă nimic.

— Dar unde l-ai găsit? întrebă Marian, repede.

— Colo! arătă Pongo spre miazănoapte. Cincizeci de paşi de aici. Acolo sunt câteva colibe din lemn şi altceva nimic.

Asta era de mare însemnătate pentru noi. Pongo găsise deci casele de locuit pe care le bănuise. Marian şi deoarece, după spusa lui, nu era nimeni acolo, le puteam cerceta fără teamă.

— Haidem! zise Marian, imediat. Dar Pongo, trebuie să-l duci înapoi pe paznic. Nu trebuie să bănuiască deloc cine l-a atacat. Dacă l-am lăsa aici, atunci duşmanii noştri vor presupune, că mai suntem pe aproape. Aşa însă vor crede că, fugind de aici am trecut pe lângă locuinţele lor. Poate că omul ăsta leşinat, când s-o trezi mai târziu la locul său, nu va sufla nimic despre misteriosul atac a cărui victimă a fost.

Fox se uită la indian şi zise:

— Nu cred ca individul să se trezească până peste câteva ceasuri aşa că atunci când s-or întoarce, îl vor găsi încă în nesimţire. Dar asta nu strică, pentru că, după cum spuneam domnule Farrow, vor crede că l-am atacat în cursul fugii noastre.

Pongo îl luă iarăşi sub braţ pe tamilul leşinat şi se strecură prin tufiş pe unde venise cu el.

Îl urmarăm şi ajunserăm pe o potecă, ce ducea vreo cincizeci de metri prin desiş – apoi ajunserăm la un luminiş mare, unde se ridicau şase case din trunchiuri de copaci. Ne oprirăm imediat şi examinarăm luminişul cu luare aminte, căci puteau să se fi înapoiat alţi duşmani.

Pongo îl aşeză pe leşinat jos lângă potecă, privi şi ascultă în jur, apoi zise în şoaptă:

— Nimeni nu este aici. Massers poate cerceta case fără frică.

Ne puteam încrede în simţurile-i ascuţite, cu toate astea ne apropiarăm cu luare aminte de prima casă, construită în stilul

bungalow-urilor coloniale englezeşti.

Avui îndată bănuiala că această bandă avea numeroşi europeni în rândurile ei. Însuşi faptul că Lindsay, şeful poliţiei secrete şi detectivul Honders aparţineau lor, dovedea această presupunere, întărită acum prin construcţiile acestea.

Aranjamentul dinăuntru al casei era de asemenea după gustul european. Zadarnic căută Fox hârtii prin sertarele biroului, din care să poată afla cine sunt ceilalţi membrii ai bandei.

Nu puteam rămâne mult timp acolo, de aceea cercetarăm la repezeală celelalte cinci case – dar nu descoperirăm nimic de seamă.

După ce părăsirăm ultima casă, Marian zise:

— Pongo, împarte buruienile alea ca să ne frecăm aici mâinile şi picioarele pentru ca tigrul să ne piardă urma. N-au decât să creadă apoi că ne-am irosit în aer.

Stoarserăm repede frunzele cărnoase ale plantelor strânse de Pongo şi ne frecarăm bine tălpile ghetelor şi mâinile.

Pornirăm apoi îndărăt pe potecă, ieşirăm în luminişul cu vechea închisoare şi alergarăm spre partea dindărăt a clădirii. Ghepardul fu luat în braţe de Pongo, care şi-l aşeză apoi pe umăr.

Marian se căţără acum primul pe casă. Fox îl urmă, apoi urcai eu şi după aceea privirăm în jos cum se căţăra Pongo pe zid.

Treaba mergea greu, foarte greu, dar în cele din urmă camaradul nostru fu atât de sus că-l puturăm ajunge pe Maha ca să-l tragem la noi. În clipa următoare se săltă pe acoperiş şi Pongo.

Ghepardul trebui să se aşeze în mijlocul acoperişului neted, iar noi ne târârăm spre partea din faţă a vechii clădiri şi priveam cu atenţiune desişul.

Trecură însă mai bine de două ceasuri până auzirăm un strigăt. Recunoscurăm că acest strigăt – care suna mirat şi înspăimântat – venise dinspre celălalt luminiş, acolo unde se aflau cele şase case.

Aşa dar, „şeful“ cu bătrânul Brahman sosiseră şi însoţitorii lor găsiseră cu siguranţă sentinela leşinată. Acum vor scotoci peste tot, dar probabil că în primul rând vor trimite oameni în acest luminiş, să ne caute pe noi.

Ca măsură de prevedere ne dădurăm puţin înapoi, pentru ca să nu putem fi zăriţi pe acoperiş de cineva care ar fi privit întâmplător în sus.

Trecură câteva minute, apoi văzurăm mişcându-se încet crengile unui tufiş, dinaintea intrării în vechea clădire. Tresării deodată şi aproape să scot o exclamaţie de uimire, când crengile din faţă se despărţiră şi… Tigrul verde alunecă în luminiş. Oare misterioasa fiară să fi urmărit, totuşi, urmele noastre, deşi tălpile ne erau unse cu sucul aromat al buruienilor?

Tigrul se opri aproape de tot de tufiş şi adulmecă. Capul, care-mi

părea nemăsurat de gros se răsuci în toate părţile, apoi se opri brusc şi privi ţintă în deschizătura uşii vechii clădiri.

Acum, mă speriai şi mai grozav. Tigrul acesta n-avea ochi, cum au de obicei fiarele. O plasă verde era întinsă deasupra lor şi prin ochiurile ei scânteiau sinistru ochii galbeni. Aşa arăta cel puţin şi nu puteam pricepe ce să fie asta.

Misteriosul tigru trebuie să fi descoperit făpturile nemişcate ale celor doi indieni dinăuntru, căci scoase un pufăit ciudat. Apoi păşi încetişor spre intrarea clădirii. Mişcările lui păreau greoaie şi aş fi jurat că la fiece pas al tigrului se auzea un clinchet metalic.

Acum dispăru din faţa privirilor noastre, dar nu cutezarăm să ne târâm iar înainte, temându-ne că prin pufăitul său va atrage pe stăpânii lui. Şi prevederea asta se dovedi bună, căci deodată se iviră indienii din tufişul pe unde trecuse şi tigrul verde. Veneau unul după altul, în şir neîntrerupt. Număraserăm vreo douăzeci, când interveni o pauză. Apoi se strecură, cu paşi măsuraţi, bătrânul Brahman. Imediat după dânsul venea un bărbat înalt, cu umeri laţi, cu un turban alb tras adânc pe frunte, iar veşmântu-i lung şi alb îi bătea până la călcâie. Dar în mers veşmântul acesta se desfăcea şi văzurăm că omul purta dedesubt un costum tropical de croială europeană.

Fox scoase un fluierat uşor. Probabil că omul acesta îi era cunoscut, căci îl văzui holbând ochii de uimire.

Servitorii se împrăştiară pe pajiştea din faţa casei. Brahmanul şi Europeanul păşiră încet spre intrarea casei. Deodată se opriră şi bătrânul clătină capul, mirat. Descoperiseră trupurile celor doi paznici.

Strigă îndată câteva porunci şi imediat oamenii împresurară clădirea. Brahmanul cu însoţitorul său intrară înăuntru, ieşi apoi după scurt timp şi ducea acum tigrul verde de o curea pe care i-o pusese în jurul gâtului. Se opri şi şoptind ceva fiarei îi arătă spre pământ. Animalul… începu să urmărească întipăriturile lăsate de picioarele noastre când ne duseserăm de la casă la casă.

Brahmanul şi Europeanul se luară repede după fiară, urmaţi de aproape toţi indienii, care se împrăştiaseră în jurul casei.

Vreo zece indieni rămaseră pe loc.

Situaţia noastră nu era atât de uşoară. Nu ne aşteptasem ca indienii să vină în număr atât de mare. Acum trebuie să aşteptăm în ascunzătoarea noastră aeriană până se va înnopta.

— Domnule Farrow – şopti Fox – mie mi se pare că-l cunosc pe acest european deghizat, care pare să fie „Mai-marele” lor. Ar fi grozav însă… De necrezut! Şi totuşi, nu pot admite că mă înşel.

— Ţi-am spus eu mai de mult că o să vezi, ce nici cu gândul nu gândeşti – răspunse Marian – sst, tăcere! Uite-i că vin înapoi!

În spatele tigrului, care desigur că urmărea acum îndărăt prima

noastră urmă, venea brahmanul şi europeanul deghizat. Fiara verde îl trăgea pe bătrân în jurul clădirii, se opri niţel în faţa tufişului unde stătuse Maha şi pufăi necăjit.

Apoi se-ntoarse iar şi vru să urmărească înapoi urma. Brahmanul îl ţinu şi zise însoţitorului său:

— Stăpâne, a pierdut urma. Prizonierii au dispărut; nu pricep, însă cum au făcut asta.

Europeanul râse necăjit.

— Poate c-au zburat! zise el cu ciudă.

În aceeaşi clipă se petrecu ceva la care nu ne-am fi aşteptat. Fox sări deodată în sus, ridică revolverul şi strigă:

— Ruşine să-ţi fie, Sir Grey!

În momentul următor descărcă un glonţ şi europeanul deghizat se prăbuşi la pământ. Fox se aşeză iarăşi lângă noi, că imediat detunară alte împuşcături din luminiş şi gloanţele şuierară pe lângă noi.

— Fox, ai înnebunit? strigă Marian, înfuriate. Cum te-ai putut lăsa dus de mânie?

— Ai dreptate, domnule Farrow – încuviinţă inspectorul, cu glas înăbuşit – dar descoperirea aceasta m-a atins prea adânc. E Sir Grey, mâna dreaptă a guvernatorului. Pentru nimic în lume nu mi-aş fi închipuit că un om ca el s-ar putea întovărăşi cu o bandă de ucigaşi. Ptiu, drace!

— Pricep tulburarea d-tale – zise Marian – dar vezi că acum ne-ai vârât într-o situaţie grozavă. Indienii n-o să ne dea drumul şi vor găsi ei mijloace să pună mâna pe noi.

— Da, sunt vinovat – murmură Fox – dar voi căuta să ieşim din încurcătură. În orice caz voi încerca să fug de îndată ce se va înnopta.

IV
O FUGĂ CU PERIPEŢII

PE CÂND VORBEAM INDIENII de jos trăgeau glonţ după glonţ şi acestea zburau vâjâind, deasupra noastră.

Avurăm însă prilejul să ne dăm seama că postul nostru de observaţie era foarte bun, căci gloanţele nu ne puteau nimeri. Cele mai multe se izbeau de balustradă de piatră, de unde se pierdeau în vânt.

Cu toate acestea situaţia noastră era foarte rea, căci după ce indienii vor înţelege zădărnicia împuşcăturilor lor, vor născoci alte mijloace ca să încăpem în puterea lor.

Tigrul verde dădea mereu târcoale în jurul casei, cu capul ridicat în sus. Băgasem de seamă că Brahmanul îi vorbise înainte cu dânsul şi arătase cu mâna spre noi. Fiara ştia deci acum că ne aflăm aici sus.

Împuşcăturile se răriră şi până în cele din urmă încetară cu totul.

— Acum i-am putea împuşca la rând, unul după altul, zise Fox şi ridică revolverul.

Primul glonţ porni şi un Indian se prăbuşi urlând. Dar ceilalţi săriră fulgerător spre desişul ocrotitor şi dispărură printre tufe. Totuşi inspectorul mai izbuti să culce la pământ un Tamil.

— Acum i-am întărâtat dea binelea – zise Marian – dar oricum, avem doi duşmani mai puţini. Şi ceilalţi se vor feri să ne vie prea aproape. Peste trei ceasuri se lasă întunericul şi abia atunci va trebui să-ncercăm să ne dăm jos de aici.

— Uiţi de tigru, Mariane! zisei eu.

Privii îngrijorat la fiara verde care se holba la noi de jos. Marian clătină capul, îngândurat şi se uită cu atenţie la animal. Apoi zise:

— Acum să ne astâmpărăm ca să nu-i silim pe asediatorii noştri să ia măsuri. Sunt încredinţat că şi ei aşteaptă să se întunece şi să se furişeze apoi la clădire. Cel mai sigur mijloc pentru dânşii ca să pună mâna pe noi, ar fi să ne afume! Să îngrămădească vreascuri în jurul clădirii şi să arunce frunze uscate în flăcări – ca să ne silească să coborâm.

— Frumoasă perspectivă! făcui eu. Şi nici n-avem cum ne apăra în cazul acesta. Atâta vreme cât tigrul stă de pază jos, orice încercare de fugă nu poate avea sorţi de izbândă.

— Ce-ar fi să mai tragem odată într-însul? propuse Fox. Poate îl nimerim într-un loc unde să-l ajungă glonţul.

— L-am putea speria prin împuşcături, cum s-a întâmplat aseară, după cât se pare – răspunse Marian – dar o să se retragă şi el în desişul ocrotitor şi seara va fi iarăşi teafăr. Să-l lăsăm deocamdată în pace acolo unde e şi în vreme asta eu voi chibzui în ce fel să încercăm a scăpa de aici.

— Domnule Farrow – zise Fox grav – mi-am propus şi sunt hotărât să fac această încercare. Trebuie să-mi croiesc drum până la cel mai apropiat post de poliţie şi să aduc ajutor de acolo. Cuibul bandiţilor trebuie curăţat. Prin pripeala mea v-am vârât în buclucul acesta şi acum tot eu trebuie să vă scot.

Inspectorul vorbise cu o hotărâre nestrămutată, astfel că Marian zise:

— Bine, domnule Fox – pricep şi aprob decizia d-tale. Te-aş ruga, însă, să nu te pripeşti. Aşteaptă până se va ivi un moment prielnic şi atunci fireşte că vom fugi împreună cu d-ta.

— Eu socoteam ca dv. să ţineţi sub observaţie banda în vreme ce eu mă voi duce să aduc oamenii mei – răspunse inspectorul. Altminteri se fac nevăzuţi ucigaşii şi va trebui s-o luăm de la-nceput.

— Fie şi aşa – încuviinţă Marian – adu atunci şi un câine care să se poată lua după urmele noastre, dacă va fi nevoie să fugărim banda. Îţi voi da batista mea pentru ca animalul să-mi poată mirosi urma.

— Foarte bine, domnule Farrow. Trebuie să ţii seamă de un lucru, însă: dacă banda se va îndrepta spre Anuradhapura, atunci e neapărată nevoie să renunţi la deghizare. Preoţii de acolo vor recunoaşte îndată că sunteţi european şi urmările ar fi neplăcute pentru dv.

— Ai dreptate – răspunse Marian – şi e bine că avem hainele noastre europeneşti sub veşmintele astea indiene. Robert, cred că mai ai maşinuţa aceea cu spirt, ca să putem spăla vopseaua asta cafenie de pe noi?

— Fireşte – zisei eu – am pus-o bine.

— Aşa şi acum propun să dormim cu schimbul – hotărî prietenul meu – căci la noapte nu cred s-avem timp şi vom avea nevoie de forţe. Vă rog însă să mă treziţi, cu puţin înainte de a se întuneca, deoarece va trebui să-l alungăm atunci pe domnul tigru.

Aşa era Marian! Cu toată situaţia noastră aproape disperată el îşi puse capul pe braţe şi în curând adormi tun.

— Pongo veghează întâi – zise uriaşul negru.

Încercai şi eu să dorm şi izbutii.

Astfel trecură repede cele trei ceasuri, până să se întunece. În jumătate de ceas cât fui eu de veghe nu se întâmplă nimic. Duşmanii noştri se ascunseseră atât de bine încât nu-i puteam vedea. Şi numai fiara verde dădea mereu târcoale în jurul vechii clădiri.

Îl trezii pe Marian cu vreo zece minute înainte de a se lăsa întunericul.

— Acum e acum! zise el îngândurat. Dacă nu izbutim să alungăm tigrul, orice încercare de fugă, este cu neputinţă. Luaţi deci bine seama: când va veni iar în faţa intrării, va trebui să tragem cu toţii asupra lui. Ne vom sluji însă de puşti, căci gloanţele de revolverelor n-au putere de pătrundere atât de mare. Vom ţinti în cap, pe cât cu putinţă asupra ochilor ocrotiţi. Căci e limpede că tigrul acesta e proteguit împotriva gloanţelor prin niscaiva plăci de metal, care-i îmbracă întocmai ca o platoşă. Culoarea aia verde şi luminoasă e numai pentru oamenii naivi şi superstiţioşi. Peste ochi o fi având o reţea din fire de oţel, dar poate că gloanţele noastre tot vor fi în măsură să găurească această pavăză.

Prin spărturile din balustradă aveam un camp de tragere şi ne aşezarăm la pândă, cu puştile la ochi.

După câteva minute tigrul verde se ivi iarăşi pe după colţul clădirii. Când fu în faţa intrării, Marian scoase un fluierat. Fiara privi îndată în sus şi ochii ei scânteiară sinistru.

În momentul următor puştile noastre detunară. Fiecare din noi trase de trei ori în şir.

Un răget înăbuşit al tigrului răspunse împuşcăturilor noastre, apoi trupul verde se răsuci câteva clipe în jurul său, pe urmă o zbughi în

desiş. Dar şi de acolo auzirăm fiara pufăind şi zvârcolindu-se.

— Foarte bine – zise Marian, mulţumit – de paznicul ăsta neplăcut am scăpat pentru câtva timp, după cât se pare. Acum să ne lăsăm în jos îndată ce se va întuneca. Să ne pregătim de pe acum şi Pongo va trebui să-l încarce pe Maha în spinare. Ah, gata!

Noaptea coborî brusc, ca la Tropice. Ne ridicarăm îndată şi ne târârăm la marginea dindărăt a acoperişului.

Până jos erau zece metri şi coborârăm foarte greu, căci era întuneric şi trebuia să dibuim ca să găsim adânciturile şi crăpăturile în care ne puneam piciorul. Dar ajunserăm cu bine jos.

Acum partea anevoioasă era să străbatem luminişul ca s-ajungem în desiş. Ştiam bine că tufişurile erau înţesate de Indieni. Trebuia să trecem deci printre aceşti duşmani înverşunaţi.

Ne oprirăm cam nehotărâţi locului, când Pongo şopti deodată:

— Atenţie, Massers, vin oameni!

— Asta e foarte bine – râse Marian – cu siguranţă că vor acum să ne atace sau, cum spuneam adineauri, să ne afume. În orice caz avem acum prilejul să fugim, căci vom intra în desiş împreună cu dânşii. D-ta va trebui să porneşti îndată domnule Fox, ca să aduci ajutor, în vreme ce noi vom ţine banda sub observaţie. Uite batista mea, cum ne-am înţeles.

Auzirăm zgomote slabe, care se apropiau de noi. Erau foşnete şi trosnete ciudate, pe care nu ni le puteam explica în primul moment.

Ne ghemuirăm la pământ, ca să nu ne trădăm prezenţa prin făpturile noastre înalte, apoi – obişnuindu-ne ochii cu întunericul – puturăm recunoaşte oamenii care se târau încetişor spre vechea clădire.

Erau indieni care mergeau în patru labe şi fiecare purta în spinare câte o legătură cu vreascuri.

— Luaţi-le şi faceţi-le grămadă! şopti Marian.

Acesta era, într-adevăr, cel mai bun şi singurul mijloc prin care îi puteam surprinde pe duşmani, apoi să ne facem nevăzuţi.

Când cei dintâi indieni mai fură numai la doi metri de noi, le ieşirăm înainte şi le smulserăm din spinare legăturile cu vreascuri Pe urmă ne întoarserăm şi când ajunserăm la zidul clădirii aşezarăm crengile jos.

Indienii stătură câteva clipe nemişcaţi. Apoi, spre uşurarea mea, îi văzui urmând să se târască spre desiş.

Lângă noi se iviră acum făpturile celorlalţi potrivnici care zvârliră şi ei vreascurile lângă zid. Aşteptarăm până porniră înapoi şi ne alăturarăm de dânşii.

Maha se ţinea alături de Pongo, care-l acoperea pe cât putea cu veşmântul său larg. Ne aflam acum în spatele clădirii. Aici nu cercetasem mai de aproape desişul, dar nici nu era nevoie, căci îi

urmam pe indieni, care ne arătau drumul.

Ei se strecurară printre crengile tufişurilor şi când îi urmarăm, peste câteva clipe, ajunserăm pe o potecă îngustă şi curată.

Potrivnicii noştri şi dispăruseră – de sigur ca s-aducă alte vreascuri, pe care le-or fi adunat în cursul după-amiezii. Stăteam nehotărâţi în loc şi nu ştiam în ce direcţie să apucăm.

— Domnule Farrow – zise deodată Fox – eu o iau acum pe aici la dreapta. Dau apoi în şoseaua veche care duce la Anuradhapura şi ajung curând la un post de poliţie.

— Bine, domnule Fox – zise Marian, după ce chibzui câteva clipe – grăbeşte-te însă pe cât poţi! Noi vom merge spre stânga – bănuiesc că vom da acolo de luminişul în care se află casele de locuit. De acolo vor porni şi Indienii când vor băga de seamă fuga noastră.

O călduroasă strângere de mână şi inspectorul dispăru în beznă. Mai aşteptarăm până ce paşii săi nu se mai auziră, apoi ne-ntoarserăm spre stânga şi păşirăm de-a lungul potecii.

Deodată ne ajunseră la ureche sunete care dovedeau apropierea indienilor. Şi imediat se iviră chiar cei dintâi potrivnici, încărcaţi iarăşi cu sarcini de vreascuri.

Ne dădurăm în lături şi ne lipirăm de tufe. Spre uşurarea noastră îi văzurăm pe indieni trecând pe lângă noi fără să ne bage în seamă.

Numărarăm opt oameni. Pe cealaltă parte a luminişului, unde era clădirea veche, erau, fireşte, tot atât de harnici ca să îngrămădească vreascuri în jurul închisorii. Râdeam în sinea mea, închipuindu-mi mutrele lor când vor băga de seamă, în sfârşit, că dispărusem de mult.

Pornirăm repede pe potecă. Fireşte, în primul rând trebuia să ne ferim de tigrul verde.

Deoarece Pongo ţinea neapărat să meargă în frunte, rămăsei eu cu Maha ceva mai în urmă, dar numai atâta ca să-i mai pot auzi pe camarazii mei şi – pe cât era cu putinţă să-i şi zăresc.

Curând ajunserăm în luminiş şi văzurăm în faţa noastră casele de bârne. Domnea mare însufleţire acolo. Ne dădurăm în lături şi stăturăm liniştiţi pe marginea desişului.

Indienii veneau şi plecau, aducând mereu alte legături cu vreascuri, pe care le îngrămădeau de jur-împrejurul vechii închisori. În cele din urmă nu se mai înapoiară – socotind pe semne că e de ajuns.

Mai aşteptarăm câteva minute, apoi ne apropiarăm binişor de casă, din care pătrundea o lumină turbure. Marian poruncise lui Maha să rămână pe marginea desişului.

Privirăm prin deschizătura ferestrei, prin care pătrundeau gemete amestecate cu frânturi de cuvinte. Pe pat zăcea întins europeanul pe care-l împuşcase Fox. Sir Grey era rănit mortal – lucru ce-l văzurăm imediat după chipul său chinuit de suferinţă. Lângă dânsul stătea pe un scăunaş Brahmanul cel bătrân şi privea la „şef”.

Sir Grey se ridică deodată, privi ţintă la Brahman, apoi întinse pumnul încleştat şi gâfâi:

— Gamani, răzbună-mă!

Căzu înapoi pe spate, se mai zvârcoli niţel, pe urmă rămase nemişcat pentru vecie.

Gamani privi câteva clipe la chipul schimonosit al englezului; ridică braţul ca spre jurământ, se-ntoarse repede şi ieşi din odaie.

Ne dădurăm repede înapoi de la fereastră; era şi timpul, căci în momentul următor auzirăm paşii repezi ai Brahmanului care se-ndepărtă.

Abia dispăruse că Marian zise încet:

— Haideţi să scotocim repede buzunarele mortului şi odaia! Poate găsim ceva important în ele. Pongo, tu bagă de seamă dacă vine cineva. În primul rând trebuie să ne ferim de tigrul verde.

Abia sfârşise de vorbit Marian, că din casa apropiată se auzi un răget grozav. Acolo se afla, aşa dar, fiara şi gloanţele noastre trebuie s-o fi atins rău.

Pongo rămase în faţa casei, în vreme ce noi intrarăm repede înăuntru. Nu se vedea nimeni şi în vreme ce Marian se apropiă de mort şi-i pipăi hainele, eu cercetai repede mobilele simple ale camerei; în primul rând însă veşmântul indian pe care englezul îl purtase peste hainele sale europene.

Nu găsi nimic, dar după câteva minute Marian scoase un fluierat de satisfacţie şi se ridică. Ţinea în mână o cărţulie şi zise:

— Aici vom găsi poate ultimele lămuriri asupra bandei. Ah, ne cheamă Pongo – repede afară!

În toată graba, însă cu băgare de seamă, părăsirăm casa şi o luarăm după colţ. Aci ne lovirăm de Pongo care ne şopti:

— Colo foc, Massers. Indienii vine îndată când bagă de seamă că noi plecat.

În luminişul pe care-l părăsiserăm izbucniră flăcări uriaşe. La lumina lor văzurăm lămurit un fum verzui, ceea ce însemna că duşmanii noştri tot zvârliseră peste foc nişte buruieni al căror fum ne-ar fi ameţit.

Străbăturăm repede luminişul şi merserăm la desiş, pe marginea căruia stătea Maha al nostru. Credinciosul animal îşi arătă bucuria pentru întoarcerea noastră lingându-ne mâinile, dar nu scoase nici un sunet care să ne poată da de gol.

Ne strecurarăm în tufişuri, ca să nu fim văzuţi din luminiş. Puştile ni le atârnaserăm în crengi, pentru a le avea la îndemână.

Se scurseră vreo zece minute, apoi se auzi îndărătul nostru, în luminiş o larmă grozavă. Indienii băgaseră de seamă deci fuga noastră şi li s-o fi părut cu totul ciudat că dispăruserăm fără urmă.

După câteva minute îi văzurăm dând năvală în luminişul din faţa

noastră. Păreau foarte agitaţi.

Glasul aspru al lui Gamani răsună. El vorbi mai mult timp cu oamenii săi. Ne părea rău acum că lipsea Fox, ca să ne tălmăcească ce orânduise Brahmanul.

Ne puteam închipui, însă, că poruncise o năvală spre oraşul apropiat Anuradhapura, căci indienii se rânduiră deodată şi dispărură spre apus.

Gamani rămase până la sfârşit. Mai intră odată în casa unde se afla tigrul şi-l auzirăm lămurit vorbind foarte energic. Probabil că paznicul care trebuia să rămână lângă fiara rănită, nu prea vroia să primească sarcina asta.

În cele din urmă, însă, străbătu şi Brahmanul luminişul şi dispăru în desiş, pe partea de sud-vest.

— Asta-i foarte bine! zise Marian, mulţumit. Acum duşmanul nostru cel mai primejdios, tigrul verde, rămâne aici şi poate ne întâlnim în Anuradhapura cu Fox şi oamenii săi. Atunci vom stârpi toată banda, odată pentru totdeauna. Haideţi, trebuie să rămânem pe urmele lor!

Ne părăsirăm repede ascunzătoarea şi străbăturăm luminişul. Când dădurăm însă pe partea cealaltă de o potecă îngustă, Marian se opri şi zise:

— Să lepădăm veşmintele indiene! Repede, Robert, scoate bidonul cu spirt!

După ce ne spălarăm vopseaua de pe faţă cu spirt, aruncarăm de pe noi halatele albe şi turbanele. În îmbrăcămintea noastră obişnuită ne puteam mişca mai în voie.

V
ÎN ORAŞUL DIN PĂDURE

ANURADHAPURA ESTE VECHIUL ORAŞ AL REGILOR, care trebuie să fi fost clădit în veacul al treilea al erei creştine şi de sigur că avusese epoca lui de strălucire. Regele Maha Sena, care trecuse într-un rând la brahmanism şi pusese să se dărâme multe temple, în Anuradhapura, fu nevoit, în urma unei răscoale, să se întoarcă la buddhism şi reclădi templele, mai multe şi mai frumoase.

Apoi veni marea catastrofă, din veacul al cincilea. Pe atunci se certau pentru stăpânire Tamilii, Malaharii şi Cingalezii. Din câte se povesteşte, trebuie să se fi produs ruperea unui dig uriaş, marele lac Kalaveva îşi revărsă apa asupra oraşului şi deoarece nimeni nu ştia cine era, de fapt, stăpânul insulei, vechiul oraş al regilor fu lăsat în părăsire, pur şi simplu.

Pădurea seculară înghiţi, cotropi clădirile ridicate de mâna omenească şi timp de veacuri oraşul dormită sub vegetaţia deasă a

tropicelor. Când în anul 1795, englezii veniră în Ceylon, regii din Kandy, de pe atunci, închiseră cu totul insula şi acum oraşul părea uitat şi dispărut pentru totdeauna.

Sir Robert Knox, care încă în anul 1659 pătrunse în Ceylon, pe propria sa socoteală, văzu atunci oraşul, căci fusese luat prizonier de prinţul Radja Singh, care-l închise în vechiul oraş din pădure.

Knox trăi acolo douăzeci de ani. Un altul ar fi înnebunit în singurătatea aceea grozavă a unui oraş mort, dar englezul acesta, setos de ştiinţă, cercetă întreg oraşul, pătrunse în templu, găsi porţi subpământene, care-l duseră în nişte hrube pline de minunăţii.

În anul 1679 izbuti să fugă. Când se înapoie la Londra, scrise o carte asupra acestui oraş îngropat în pădure, – dar nimeni nu-l crezu. Toţi socoteau drept aiureli descrierea lui privitoare la acest oraş dispărut, în care s-ar fi aflând tigri, şerpi, mistreţi, palate, zei şi monumente, alături de copaci exotici.

Abia în anul 1833 cu prilejul construirii unor şosele mari, se dădu peste Anuradhapura. Vechiul oraş regesc fu dezgropat. Cea mai mare parte dintr-însul se mai află şi astăzi sub pământul şi deasupra cresc copaci uriaşi, dar englezii lucrează cu stăruinţă ca să scoată la lumină vechile comori de artă.

Atâta ştiam despre Anuradhapura şi aş fi dorit să vizitez în linişte interesantul oraş – dar noi mergeam spre o luptă pe viaţă şi pe moarte.

*

*   *

Timp de un ceas umblarăm pe poteca îngustă, prin inima pădurii seculare. Noroc de Pongo, care, cu tot întunericul, ne îndruma cu o siguranţă uimitoare, de parcă ar fi fost ziua.

Într-un târziu, ieşirăm din pădure şi intrarăm în vechiul „oraş al regilor”. Pietre străvechi cu semne ciudate sclipeau în lumina vie a lunii care răsărise. Trecurăm încetişor peste ele, căci aveam cu toţii impresia că nu trebuia să turburăm liniştea misterioasă care învăluia vechiul oraş.

Uitai aproape de duşmanii noştri, atât de uimit eram în faţa celor ce vedeam; în primul rând minunata terasă ce împrejmuieşte copacul sfânt de Bo. Admiram fiinţa fabuloasă care scuipa din botul deschis balustrada scării, apoi şarpele cu nouă capete, paznicii de piatră, etc.

— Robert, nu dormi!

Marian băgase de seamă că mă pierdusem în visare şi cuvintele sale îmi readuseră în minte primejdia în care pluteam.

Ajunserăm acum pe un loc liber, pe care se înălţa vestita Ruanweli Dagba. Maha o luase câţiva paşi înainte, în schimb eu rămăsei cu totul locului, ca să admir această interesantă construcţie străveche.

Fui smuls din gândurile mele în chip cu totul neaşteptat; un laţ fu azvârlit în jurul gâtului, apoi fui tras îndărăt. (Vezi ilustraţia de pe

copertă) Beregata îmi fu încleştată atât de tare, încât nu putui scoate nici un ţipăt de prevenire.

Pe jumătate ameţit mai văzui pe Marian şi Pongo străbătând locul din faţa ciudatului monument. Şi dintr-un grup de palmieri se întindeau două nuiele lungi, care aveau la capete laţuri deschise. Fulgerător de repede acestea prinseră capetele camarazilor mei, iar în clipa următoare ei fură smuciţi înapoi. Puşca zbură din mâna lui Marian, întrucât în mod instinctiv duseră amândouă mâinile la gât.

Maha, însă, credinciosul nostru ghepard, făcuse stânga împrejur şi o zbughi spre palmieri. Atâta mai văzui, apoi mai simţi o smucitură de laţ şi-mi pierdui cunoştinţa.

Când m-am trezit, nu ştiam la început ce se petrecuse cu mine. Trupul mi se legăna ciudat, capul îmi vâjâia îngrozitor şi gâtul mă durea de parcă ar fi fost retezat.

Respiraţia îmi era grea şi când dădui să înghit, odată, cât p-aci să ţip de durere. Dar nici n-aş fi putut, căci abia acum simţii că aveam căluş în gură. Când vrui să duc mâinile la gură, simţii că ele îmi erau legate la spate.

Încetul cu-ncetul gândurile mi se limpeziră şi-mi adusei aminte de toate. Acum îmi puteam lămuri şi legănarea aceea ciudată. Eram legat de un bâţ gros şi dus prin pădurea întunecoasă. Îmi dădui seamă cu spaimă că nu puteam fi decât târât îndărăt în luminişul în care se aflau casele de bârne. Acolo unde zăcea cadavrul lui Sir Grey şi unde se afla… tigrul verde.

Gândul acesta mă dezmetici de tot. Gamani şi oamenii lui se vor răzbuna grozav pe mine. Cum puteam să fug?

Pentru moment nu era nici o speranţă. Cu desăvârşire dezarmat atârnam între purtătorii mei. Când vom ajunge însă în luminiş şi mă vot lăsa la pământ, atunci trebuia să încerc să-mi dau jos legăturile.

Nesfârşit de lung mi se păru drumul prin pădurea întunecoasă. În cele din urmă se făcu mai lumină şi după câteva minute cei doi Indieni care mă purtau ieşiră în… luminişul cu case de bârne. Aplecai repede capul înapoi dar trăsei altă spaimă şi avui o dezamăgire adâncă. Ca şi mine erau purtaţi Marian şi Pongo cu care oamenii tocmai ieşeau din pădure.

Fui dus în faţa casei în care zăcea cadavrul lui Sir Grey, trântit la pământ, Marian şi Pongo lângă, dar între noi se aşeză câte un indian, astfel că ne puteam lua nădejdea să ne slăbim unul altuia legăturile.

Privii la Marian, care înălţă doar din umeri… Probabil că nici el nu ştia dacă puteam nădăjdui în vreo salvare.

Deodată se ivi în faţa noastră Gamani, brahmanul. Câteva minute ne privi în tăcere şi văzui în ochii săi o mânie fioroasă. Apoi zise rar:

— Cei mai mari duşmani ai noştri ne-au căzut în sfârşit în mână. Şi de data asta n-or să ne scape! Ne vom sfătui acum ce fel de moarte să

le dăm.

Ne privi iarăşi şi văzând că rămânem liniştiţi, urmă, cu ciudă:

— Vă puteţi închipui, domnilor, că nu veţi avea o moarte prea uşoară. Pregătiţi-vă pentru tot ce e mai rău şi asta se va întâmpla curând, căci camaradul dv., care a fugit, se va înapoia cu ajutoare. Îl vom prinde şi pe el, cu oamenii lui cu tot, dar până atunci voi veţi fi judecaţi.

Se-ntoarse şi făcu semn la doi indieni uriaşi, care se apropiară respectuoşi.

— Aceştia sunt acum aghiotanţii mei – ne zise el – ei s-au arătat foarte viteji şi afară de asta sunt de o cruzime de neînchipuit. Cu dânşii mă voi sfătui asupra felului morţii voastre şi ne vom grăbi, fiţi pe pace…

Se dădu mai încolo cu cei doi indieni, care ne aruncau priviri ameninţătoare. Îl văzui vorbind cu ei, apoi dânşii îşi făcură, pe rând, propunerile lor, la care Gamani dădu din cap, căci se părea că nu-i plac aceste propuneri. Îmi închipuiam lesne ce grozăvii născocesc aceste minţi asiatice.

Zadarnic îmi frământai mintea, cum ne-am putea elibera… Iarăşi privii la cei trei indieni care se sfătuiau asupra sorţii noastre. Gamani asculta noile propuneri ale aghiotanţilor săi, însă, iar dădu din cap nemulţumit.

Apoi ridică deodată braţul, vorbi cu însufleţire celor doi indieni şi arătă spre casa de unde-l auzisem pe tigru răgind.

Mă înfiorai. Avea oare de gând Gamani să pună fiara să ne sfâşie? Asta însemna că fiorosul animal – care avea destule motive să fie înfuriat împotriva noastră – se va juca cu noi ca pisica cu şoarecele – era doar foarte bine dresat şi în sălbăticia lui ne va sfâşia bucăţi-bucăţi.

Cei doi aghiotanţi încuviinţară cu bucurie propunerea lui Gamani, apoi toţi trei veniră spre noi şi Brahmanul luă cuvântul:

— Domnilor, am ales pentru voi felul morţii şi aghiotanţii mei sunt înţeleşi. L-aţi rănit pe tigrul nostru şi el ştie bine că voi aţi făcut-o. Vă voi preda lui şi el va face aşa cum se pricepe. Dar ca să nu spuneţi că ucidem prizonieri lipsiţi de apărare, aveţi voie să vă apăraţi cu cuţitele voastre împotriva lui. Vă daţi seama că aceasta e o favoare?

Zâmbind batjocoritor făcu vreo câţiva paşi înapoi. În primul moment mă bucurai că nu vom fi daţi aşa dezarmaţi pradă tigrului, dar pe urmă pricepui cruzimea care se ascundea în această aşa-zisă uşurare.

Noi nu puteam doar face nimic fiarei, care era apărată chiar împotriva gloanţelor. Şi prin împotrivirea noastră n-am fi făcut decât să întărâtăm tigrul, să-l aţâţăm şi mai mult.

De răpus nu l-am fi putut răpune în nici un caz – de aşa ceva – n-ar

fi fost în stare nici chiar Pongo al nostru. Ne aştepta o luptă pe viaţă şi pe moarte, căci nu vroiam să ne dăm bătuţi cu una, cu două.

Indienii se dădură îndărăt şi formară un cerc mare de vreo douăzeci de metri în diametru. Paznicii noştri se aplecară şi ne luară pistoalele din brâu, apoi ne tăiară legăturile de la mâini şi săriră repede înapoi, în cercul tovarăşilor lor.

Smulserăm cuţitele de la brâu, ne tăiarăm funiile de la picioare, apoi ne ridicarăm încetişor. Indienii îndreptaseră puştile spre noi şi ţevile negre sclipeau ameninţător şa lumina lunii. Orice încercare disperată de a o rupe la fugă ar fi fost zadarnică, pentru că am fi fost ciuruiţi de gloanţe înainte de a fi făcut câţiva paşi.

Pe când mă gândeam la asta, Gamani zise:

— Să nu cumva să-ncercaţi să rupeţi cercul format de oamenii mei. Am dat ordin să se tragă la picioarele voastre. Când vă veţi prăbuşi la pământ, tigrul va avea o sarcină mai uşoară cu voi – luaţi aminte la ce vă spun!

— N-o să facem nici o încercare de fugă – răspunse Marian, liniştit – primim lupta cu tigrul d-tale.

Şi urmă în şoaptă către noi:

— De sigur că e greu de rănit fiara. Şi am băgat de seamă că platoşele cu care e acoperit corpul nu se împreună peste pântece. P-acolo trebuie să ţintim, deci Pongo, noi doi îl vom atrage asupra noastră şi tu va trebui să-i dai lovitura hotărâtoare pe la spate.

Pongo dădu din cap şi-şi scoase cuţitul de rechini.

— Prietenul dv. negru pare să se bucure – zise Gamani, batjocoritor – dar o să-i piară acuş pofta. Fiţi atenţi, domnilor, vine potrivnicul dv.!

Strigă o poruncă şi imediat fu deschisă uşa casei în care se afla tigrul verde – trecură însă câteva minute până ce fiara se ivi în prag.

În aceeaşi clipă îmi dădui seamă că Marian avusese dreptate. Tigrul părea grav rănit, căci abia păşea şi nu se arăta deloc dornic de luptă. Marian râse încetişor şi zise:

— Bravo! Împuşcăturile noastre i-au zdrobit ochiul stâng. Trebuie deci să ne-ndreptăm atacurile spre stânga. Sau… mai bine facem altfel, Robert, tu cu Pongo, te ţii mereu pe partea lui stângă, iar eu rămân la dreapta lui. Îl voi aţâţ şi-l voi abate de la voi. Atunci va trebui să prindeţi momentul prielnic.

Fără să mai aştepte răspuns, sări înaintea tigrului. Fiara îi auzi paşii şi-ntoarse capul. Pufăi scurt şi se pregăti să se repeadă asupra lui Marian.

Dar mişcările fiarei păreau greoaie, parcă nici n-ar fi fost ale unui tigru, aşa că Marian zise iar:

— Minunat, platoşa îl împiedecă. Haideţi, o s-o scoatem noi la capăt cu el!

Aruncai repede o privire asupra indienilor din jur şi văzui cu

bucurie că îşi lăsaseră în jos puştile. Apoi mă târâi cu Pongo la stânga tigrului.

Fiara părea înfuriată că nu-şi ajunsese victima, pentru că Marian se aruncase în lături cu o mişcare fulgerătoare.

El sări iarăşi înainte, în aşa fel că veni pe dreapta tigrului, unde era ochiul teafăr. Fiara se-ntoarse imediat spre el şi se pregăti de a doua săritură.

Atunci se repezi Pongo şi zvârli cuţitul său cu toată puterea, tocmai când fiara se ridicase pe labele dinapoi.

Şi lovitura camaradului nostru nu dăduse greş. Tigrul nu mai făcu nici o încercare pentru o nouă săritură, stătu nemişcat câteva clipe, pe urmă scoase un horcăit şi în clipa următoare căzu grămadă, se zvârcoli niţel în ţărână, până rămase nemişcat.

Furia indienilor trebuia să se descarce acum şi eu privii repede la chipurile lor înmărmurite. Dar înainte ca duşmanii să poată întreprinde ceva, se auzi un glas limpede, poruncitor:

— Foc!

O salvă răpăi asupra cercului format de indieni. Repede ne trântirăm la pământ – ştiam că venise Fox. O a doua salvă detună şi jumătate din bandiţi zăceau întinşi pe jos. Ceilalţi o luară la fugă, ca să nimerească în braţele unui al doilea cerc de poliţişti, pe care-l formase Fox.

După zece minute lupta era sfârşită. Două treimi din ucigaşi erau morţi, ceilalţi legaţi, parte din ei răniţi.

Strânserăm cu bucurie mâinile inspectorului. Era o mare izbândă pentru el, căci carnetul pe care-l găsise Marian la Sir Grey, conţinea numele membrilor bandei. Fox îi putea aresta mai târziu pe cei din urmă.

Părăsirăm Ceylon-ul, ca să vizităm India. Dar nu bănuiam că vechiul oraş din pădure ne va mai aduce şi alte surprize – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 143

Hans Warren

I
FATA TREBUIE SALVATĂ

— **ACEASTĂ INSULIŢĂ TREBUIE** să facă parte din grupa Maladivelor – zise doctorul Bertram către căpitan – n-ar fi rău să oprim aci, căci se pare că sunt fructe minunate şi-apoi, ne-am putea reînnoi şi provizia de apă de băut.

— Da, pare să fie nelocuită, astfel că n-am avea de ce ne teme. Şi băieţii s-ar putea scălda, căci s-arată a fi acolo un golf frumuşel, cu o intrare destul de îngustă, astfel c-ar fi uşor să observăm la vreme apropierea nedorită a unui rechin.

— La aşa ceva trebuie să ne aşteptăm în orice moment în ţinutul acesta – zise doctorul – ah, încep să şi văd de aici că stâncile de mărgean sunt acoperite cu cele mai frumoase anemone de mare. Se pot vedea chiar sclipind culorile lor variate. Cei mai buni înotători dintre camarazii noştri vor trebui să-mi aducă de acolo câteva exemplare.

— Asta cu siguranţă că o va face George înaintea tuturor – zise căpitanul, zâmbind – el are, de fapt, multă tragere de inimă pentru zoologie. Aşa dar, să intrăm în golf.

După zece minute, submarinul opri la ţărmul insulei, care cădea drept, până la vreo douăzeci de metri adâncime, aşa că nu fu nevoie de bărci care să-i ducă pe camarazi pe uscat.

Echipajul era mulţumit că se ivea „ceva nou”. Hotărâră să facă mai întâi o baie înviorătoare. Apoi aveau de gând să culeagă câteva fructe şi să vâneze ceva.

Peste puţin timp domni mare însufleţire. Repede se răspândi dorinţa doctorului de a avea cât mai multe anemone şi urmă un adevărat concurs de scufundare, în vreme ce savantul medic stătea pe plajă şi lua în primire cu multă bucurie frumoasele „flori” de apă pe care camarazii i le aduceau la suprafaţă.

Fireşte că George era vel mai harnic şi cuteza să se afunde cât mai adânc, pentru a aduce exemplare minunate şi rare din cele mai frumoase flori. Afundarea şi aducerea la suprafaţă a animalelor era îngreuiată prin faptul că ele trebuiau desprinse cu mare băgare de seamă de la locul lor, fiindcă unele soiuri au nişte fire urzicătoare cu care îşi doboară victimele şi care usturǎ la atingere cu pielea omenească.

George se lăsa mereu afund într-un loc unde numărul şi felurimea soiurilor de anemone era mai mare. Aici ţărmul se ridica de vreo doi metri deasupra mării şi apa săpase în stânca de mărgean o peşteră foarte adâncă după cât se părea, căci tânărul nu putea zări capătul ei.

De la întâmplarea cu uriaşul polip, care-l atacase dintr-o peşteră

submarină asemănătoare şi era cât p-aci să-l ucidă, George nu simţea deloc poftă să cerceteze mai de aproape această peşteră.

Crăpătura mai era şi foarte strâmtă şi cam joasă – vreun metro lăţime şi un metro jumătate înălţime – din care numai o jumătate de metru se afla deasupra apei. Ar fi fost, deci, oarecum greu de înotat înăuntru prin crăpătură – dar George nici n-avea chef pentru asta.

Iarăşi se afundase foarte adânc şi desprinsese o anemonă verde cu tentacule albe. Operaţia fusese cam grea, căci firele urzicătoare se zbăteau sălbatec şi adesea venea în atingere dureroasă cu mâinile tânărului. Când ajunse la suprafaţă cu frumosul exemplar, respiraţia îi era foarte îngreunată. Înotă de-a lungul ţărmului spre locul unde stătea doctoral, când Kard, care nu scăpa din vedere intrarea îngustă în golf, strigă speriat:

— Toţi pe uscat, repede, un rechin tigru!

Cel mai primejdios din neamul rechinilor, cel mai sălbatec şi iute, îi mirosise, probabil, pe înotători şi venea ca o torpilă în golf.

Din fericire, în momentul acela nu se aflau în apă, afară de George, decât încă doi înotători, care săriră îndată pe uscat. Tânărul, însă, se găsea atunci într-un loc al ţărmului înălţat deasupra apei şi i-ar fi trebuit mai mult timp ca să se salte în sus.

Şi rechinul tocmai pe el îl luase la ochi pentru că era mai apropiat. Aruncând o privire îndărăt, George văzu că dihania venea cu o iuţeală uimitoare spre dânsul.

Viteazul tânăr chibzui repede. Ştia bine că numai repeziciunea îl putea salva în situaţia de faţă – se gândi însă şi la doctor şi zvârli anemone pe ţărm. Apoi cu mişcări mlădioase, se strecură în crăpătura îngustă, în care se ferise înainte să pătrundă.

Se târî de-a lungul pereţilor neregulaţi, îşi trase picioarele spre trup şi în clipa aceea simţi că stânca se cutremură puternic. Rechinul se izbise în goana-i nebună de ţărm.

Temându-se că fiara lacomă va încerca să intre în crăpătură, George se târî tot mai departe, bucurându-se că pereţii se apropiau tot mai mult, îngustând spaţiul. Aici tigrul n-ar mai fi putut înota, căci ar fi rămas înţepenit.

Acum auzi de afară împuşcături, apoi un plescăit sălbatec în apă. Camarazii îşi aduseseră, aşa dar, repede armele şi deschiseseră focul asupra monstrului.

George se-ntoarse. Pentru asta trebuia să se răsucească între cei doi pereţi şi cu prilejul acesta nimeri cu mâna într-o mică adâncitură, unde simţi un obiect rotund şi neted. Trase repede mâna înapoi, căci se gândea c-o fi vreo vietate primejdioasă, apoi, însă îşi luă inima în dinţi şi, apucând obiectul, văzu că era vorba de o sticlă.

Lucrul devenea interesant. Se prea putea să fie vorba de o sticlă plutitoare, pe care apa o împinsese în peştera aceasta.

Cu băgare de seamă George înotă spre ieşirea peşterii. Rechinul nu se mai vedea, dar cu toate acestea tânărul strigă:

— A plecat? Pot ieşi afară?

Şi când căpitanul şi doctorul îi răspunseră că primejdia trecuse, el înotă spre ţărm. Camarazii îl întâmpinară cu strigăte de bucurie, doctoral îi luă imediat sticla din mână, în vreme ce Petre şi Kard îl traseră pe uscat.

— Slavă Domnului că te văd teafăr, George, exclamă Farrow.

— Ei, lasă, că orice rău îşi are partea lui bună – răspunse tânărul – dacă nu se repezea rechinul la mine, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să intru în peşteră şi n-aş fi găsit sticla aceasta, care nu pare să se afle de mult timp în apă.

— Cel mult de câteva ceasuri, ceea ce se vede după dop – zise doctorul. Înăuntrul ei e un bilet.

Bertram scoase dopul şi scutură sticla, până ce ieşi afară biletul făcut ghemotoc. Întinse hârtia lui George şi adăugă:

— Ţine-l băiete, după ce ţi-ai primejduit viaţa ca să-l găseşti, se cuvine să-l şi citeşti întâi.

Tânărul netezi biletul şi citi tare:

„Să dea Dumnezeu ca această sticlă să fie găsită. Unchiul meu James Longfield m-a răpit de pe plantaţia noastră după ce mi-a murit tata şi am rămas singură. Nu ştiu unde mă va duce. Sunt pe un bric care merge spre apus. Elevul-marinar Lon mi-a dat sticla; el este singurul pe bord căruia îi e milă de mine. Ajutaţi-mi, dacă puteţi!

Mary Tompson”

George ridică privirea de pe hârtie şi zise:

— Mă bucur că am căpătat atât de curând veste despre ticăloşia asta. Poate mai putem ajunge bricul acela.

— Fireşte că trebuie să plecăm îndată spre apus – hotărî căpitanul. Acum două ceasuri am avut o furtună destul de puternică dinspre apus. Aşa că sticla o fi fost mânată cu multă repeziciune şi deci vasul pe care se află biata fată n-o fi prea departe. În orice caz ne vom apropia curând de el, dacă vom pune în funcţiune compresoarele. Haideţi, grăbiţi-vă camarazi!

După vreo zece minute numai submarinul se şi desprinsese de ţărm, străbătu golful, apoi porni în goană spre apus.

Se scurseră patru, ba cinci ceasuri, dar nici un vas străin nu se zări.

Se duseră cu toţi la masă şi George se sili să sfârşească mai repede, zicând:

— Nu mai am răbdare, trebuie să merg iarăşi pe punte. De fapt, ar trebui să şi zărim bricul, căci în ultimele ceasuri am străbătut câteva sute de kilometri şi ne aflăm acum în mijlocul grupului Maladivelor. Mă tem numai ca bricul să nu fi cotit spre Nord sau Sud, ca să se

oprească acolo pe vreo insulă. Asta ar însemna că ne aşteaptă o căutare lungă şi anevoioasă.

— Tot ce se poate – încuviinţă căpitanul – dar nu ne vom îngădui răgaz până nu vom fi găsit şi salvat pe biata fată. Hai, du-te, băiete, văd că nu mai ai astâmpăr de nerăbdare!

George ieşi repede din cabină şi urcă în turn. Văzu atunci că Petre stătea pe punte la pupă, sări şi el peste marginea turnului şi alergă în partea din faţă a vasului.

— Ai zărit ceva? întrebă repede.

— Cred că am descoperit un punct mic – răspunse Uriaşul – a, uite că se vede iarăşi colo-n faţă, cam la dreapta. Păcat că mi-am lăsat jos ocheanul.

— Şi eu la fel! zise George, cu necaz. Dar ne apropiem repede, aşa că ne vom putea da seama în curând dacă e vorba de bricul căutat. Cred însă că e o insulă… nu vezi, din când în când, străfulgerările alea albe? Bănuiesc că se izbesc valurile de stânci, căci vântul tocmai s-a întors. Poate avem noroc şi e insula căutată. Eu presupun că James Longfield acela o va aduce pe nepoată-sa pe vreo insulă, unde e mai uşor să se scape de ea. Ca s-o ucidă s-o fi temând.

— Ai dreptate, domnule George – încuviinţă Petre – poate c-o fi având prieteni pe una din aceste insule şi acolo fata ar putea dispare fără urmă.

— Las-că o găsim noi, n-avea teamă… Da, e o insulă şi chiar una mărişoară, care pare să fie foarte împădurită. Se prea poate să fie plantaţii pe acolo, unde să fi fost adăpostită biata fată.

Cei doi camarazi priviră cu încordare insula, ce se ivea tot mai lămurit din mare. Gerard Plundow, care se afla la cârmă, îndreptă vasul într-acolo. Căpitanul şi doctoral se înapoiară în turn şi priveau de asemenea cu încordare spre insulă.

— Pare să fie într-adevăr locuită – zise George, după câtva timp – pe cât pot vedea din depărtare, duc poteci în desiş.

— Şi eu tot aşa cred – încuviinţă Petre.

Submarinul se mai afla doar la vreo sută de metri de insulă. Plundow cârmi spre un golf, unde se îmbuca un fluviu destul de lat şi acum se vedea desluşit că erau croite poteci prin desiş.

„Dox”-ul îşi încetini mersul.

Deodată George scoase o exclamaţie şi arătă spre fluviu. Dintre trestiile dese care creşteau pe amândouă ţărmurile, ţâşni un kanu – o luntre mică – în care o fată îmbrăcată în alb vâslea cu disperare.

Îndărătul kanu-ului, însă, venea o barcă mai mare, în care se aflau băştinaşi. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Vânătoarea avea ca ţintă golful, dar fata coti brusc în lături şi le-o luă astfel niţel înainte. Dar indienii erau vâslaşi buni şi smuciră şi ei barca, loviră apa cu lopeţile şi după câteva minute ajunseră kanu-ul, pe care-l ciocniră.

Scoţând un ţipăt înfiorător fata căzu în apă, doi băştinaşi din barcă săriră îndată după ea, o înhăţară, o traseră înapoi spre barca lor şi ceilalţi dinăuntru o ridicară cu brutalitate. Apoi, după ce cei doi înotători se săltară înăuntru, barca întoarse repede şi porni cu repeziciune spre fluviu, în care intră.

Din turnul submarinului răpăiră câteva împuşcături, slobozite de căpitan, cu pistolul – care însă nu-şi atinseră scopul, adică de a-i opri pe indieni, căci aceştia vâsliră şi mai repede şi curând dispărură după o cotitură a fluviului.

În clipa următoare Farrow răcni speriat:

— Cu toată forţa înapoi!

Răsuci cu repeziciune cârma – dar era prea târziu, căci prora încălecă o stâncă de mărgean pitită sub apă şi pe care căpitanul o zărise abia în ultimul moment.

— Repede pe punte bărcile de aluminiu! porunci căpitanul. Hagen, vezi d-ta dacă s-a făcut vreo spărtură din pricina izbiturii!

În clipa următoare tot submarinul părea un muşuroi de furnici. Inginerul Hagen se duse cu ajutoarele sale în încăperile de jos ale vasului, câţiva marinari aduceau pe punte piesele bărcilor de aluminium, iar Rindow, primul ofiţer, orândui care oameni vor lua parte la expediţia pe uscat.

Nu trecu mult timp şi patru bărci gata montate fură lăsate pe apă.

— Luaţi granate cu gaze! porunci căpitanul – şi şase marinari o zbughiră în lăuntrul vasului, ca s-aducă minunatele arme.

Peste câteva minute cele patru bărci porniră. În ele se aflau căpitanul, doctorul, Rindow, Petre şi douăzeci de camarazi.

În prima barcă se afla şi uriaşul Kard, care vâslea împreună cu Petre. Datorită puterii acestor doi, barca o luă cu mult înaintea celorlalte şi dispăru după cotitura fluviului, când cea următoare abia ajunsese la îmbucătură. A doua barcă era cu vreo optzeci de metri în urmă.

Şi iată că nenorocirea nu întârzie. Petre scoase deodată o înjurătură şi Kard îi ţinu isonul, căci simţiră brusc o împotrivire şi barca fu zvârlită înapoi.

— Ne-am izbit de o funie groasă – zise George, care stătea în faţă şi se aplecă imediat – o voi tăia.

Dar înainte de a-şi putea scoate pumnalul funia fu smucită şi trasă spre ţărmul stâng şi barca odată cu ea, căci nişte cârlige ascuţite de oţel, împletite în funie, se sfredeliră în aluminiu moale, prinzând ca într-o cange barca.

Din pricina smuciturii camarazii îşi pierdură cumpăna şi unii alunecară de pe bănci, iar alţii izbutiră să se prindă cu mâinile de lemnul acestora, ca să nu cadă.

Barca fu târâtă apoi printre trestii şi ajunse într-un loc liber.

Camarazii vrură să se ridice şi să ia în mână granatele de gaze – dar era prea târziu.

Făpturi negricioase, care până atunci se ţinuseră ascunse printre trestii, se iviră deodată din toate părţile, apoi nişte pături groase fură aruncate asupra camarazilor, pumni vânjoşi îi înşfăcară şi cu toată împotrivirea disperată, se pomeniră curând legaţi fedeleş, aşa că abia mai puteau răsufla.

Fură luaţi pe sus şi duşi pe uscat.

II
PRIZONIERI PE INSULĂ

DUPĂ CÂTEVA MINUTE camarazii simţiră că şi se slăbeau legăturile. George făuri imediat planul să azvârle granatele cu gaze, de îndată ce-şi va putea mişca braţele.

Duşmanii lor erau însă vicleni. Patru mâini se încleştară de câte un braţ al camarazilor şi-l ţineau bine. Şi când păturile fură ridicate în partea de jos, alte mâini le desprinseră repede braţele de arme. Li se aduseră braţele la spate şi mâinile le fură legate cu frânghioare trainice. După ce li se legară şi picioarele, li se luară păturile cu totul. Se răsuciră iar pe spate şi se ridicară.

Se aflau într-un luminiş mare, în mijlocul unei plantaţii de ceai. La dreapta lor se afla un bungalow mare şi bine construit, alături de care erau şoproane lungi şi colibe, probabil pentru lucrători. Pe stânga, ascunse pe jumătate în vegetaţie, erau alte colibe, iar printre ele mişunau femei şi copii.

În faţa camarazilor stăteau vreo douăzeci de Indieni înalţi, cu mutre întunecate.

— Am căzut în cursă! mormăi Petre. Oare şi camarazilor din celelalte bărci şi s-o fi întâmplat la fel?

Nu putu vorbi mai departe, căci un indian se apropiă îndată de el şi se aplecă asupra-i cu pumnalul în mână.

Dinspre bungalow se auzi un hohot de râs. Camarazii întoarseră capetele şi văzură un individ înalt, cu păr roşi, încâlcit şi o barbă lungă, care cobora agale cele câteva trepte. Când fu numai la vreo douăzeci de paşi, strigă batjocoritor:

— Cred că nici nu veţi fi visat că puteţi fi pescuiţi din fluviu – nu e aşa? Da. Da, astfel se întâmplă când îţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala. Şi chiar dacă d-ta ai fi căpitanul Farrow – căci nici un alt submarin nu ar îndrăzni să se apropie de apele acestea – de data asta ţi-ai găsit naşul. Şi marinarii d-tale din celelalte bărci vor cădea în capcană. V-aş putea ucide fără multă vorbă, iar submarinul vostru împotmolit aş pune să-l distrugă, dar mă gândesc că veţi fi lucrători buni, mai cu seamă pentru munca grea a desţelenirii junglei. Vreţi să

încheiem un contract în regulă, ori doriţi lupta, ceea ce înseamnă pieirea voastră?

— Ai dreptate, eu sunt căpitanul Farrow – răspunse acesta, liniştit – şi orice om de treabă nu s-ar fi dat înapoi să ajute pe o fată de rasă albă, dacă ar fi văzut că e urmărită şi capturată de Indieni. Probabil că d-ta gândeşti altfel despre acest lucru. Şi dacă crezi cumva că-i poţi învinge şi pe camarazii mei de pe submarin, atunci te-nşeli.

Omul cu barba roşie izbucni în râs.

— Căpitane – zise el apoi, cu un rânjet fioros – reciful pe care s-a împotmolit vasul d-tale mă necăjeşte de mult, căci bricul prietenului meu James Longfield trebuia să ancoreze totdeauna pe coasta de apus, într-un golf ascuns şi nu putea urca fluviul, care are destulă adâncime. De aceea am minat stânca şi astăzi vroiam s-o arunc în aer. Nu e nevoie decât să mă duc la golf şi să leg firele de o baterie şi atunci frumosul dv. submarin sare în aer ca o jucărioară. Să nu cumva să crezi că glumesc, altminteri mă voi vedea silit să-ţi dovedesc că nu spun gogoşi.

Vestea asta nu era deloc îmbucurătoare. Camarazii se priviră speriaţi, căci omul vorbise atât de serios, încât vorbele sale nu puteau fi puse la îndoială.

— Ei, v-aţi cam speriat, nu e aşa? făcu el. Aşa dar, căpitane, primeşti propunerea mea? Altminteri mă duc îndată la golf şi arunc în aer submarinul. Afară de asta, aş vrea să vă mai spun ceva: s-ar putea ca să izbutiţi totuşi a şterge putina – am auzit eu multe despre voi. Dacă voi avea după aceea niscaiva neplăceri, dacă, de pildă, s-or ivi englezii pe aici – atunci vă jur c-o voi ucide pe fata pe care aţi văzut-o în golf.

Căpitanul stătu pe gânduri câteva clipe, pe urmă zise:

— Nu ne-ai dat amănunte asupra propunerii ce ne-o faci. Vrei să spui că va trebui să muncim din greu toată viaţa aici, pentru d-ta? O muncă de care ştii prea bine că ne va răpune repede, pe noi, europeni. Şi ce se va întâmpla cu fata pe care vroiam s-o salvăm din mâinile indienilor?

— De Mary nu trebuie să vă îngriji! râse celălalt. Ea e nepoata bunului meu prieten James Longfield şi peste şase luni, când va împlini douăzeci şi unu de ani, se va mărita cu mine. Până acum se pare că perspectiva asta n-o prea încântă, dar nădăjduiesc că s-o cuminţi. Şi deoarece prin această căsătorie îmi revine plantaţia răposatului ei tată, o pot preda pe asta de aici. Atunci se va sfârşi şi munca voastră la mine şi vă veţi putea vedea de drum – dar pe mine nu mă veţi mai găsi. Deci, trebuie să vă angajaţi pe timp de o jumătate de an.

— Şi cum vrei să ne împiedeci de la o fugă? întrebă căpitanul.

— Oh, nu mi-ar păsa de fel dacă ar fugi unul sau mai mulţi dintre

oamenii d-tale, căci voi avea încă destui ostateci, pe care îi voi ucide la fel ca şi pe logodnica mea. Aşa dar, îndată ce fugarii ar aduce ajutor, soarta voastră ar fi pecetluită. Afară de asta mai am destui indieni care îmi sunt credincioşi, astfel că vă va fi greu să ştergeţi putina. Ia te uită, sunt aduşi marinarii care veneau în cele trei bărci îndărătul vostru.

Într-adevăr, vreo patruzeci de indieni îi aduceau pe cei douăzeci de marinari. Plundow, care se afla printre ei, păşi înainte şi zise, trist:

— Domnule căpitan, nu suntem vinovaţi. V-am pierdut din ochi şi am luat-o în sus pe fluviu, până am ajuns într-un loc cam îngust. Acolo ne-am pomenit că bărcile ne sunt smulse şi în aceeaşi clipă s-au azvârlit asupra noastră Indienii din desişul de Nord. Nici n-am mai avut timp să punem mâna pe arme, atât de repede ne-au legat.

— Da – zise, mândru, omul cu barba roşie – aceşti patruzeci de oameni sunt floarea trupei mele. Ei se pricep să lege pe cineva cât ai clipi din ochi, fie că stă pe los, aleargă sau înoată. Ei, domnule căpitan, ce răspuns îmi dai la propunerea mea? Să-ţi arunc submarinul în aer, sau preferi să munceşti aici cu oamenii d-tale timp de jumătate de an? Şi vrei să ai pe cuget şi moartea Maryei?

— Trebuie să mă sfătuiesc întâi cu camarazii mei – zise Farrow – căci hotărârea e prea importantă ca să-mi iau singur răspunderea.

Lămuri celorlalţi cum stăteau lucrurile şi rezultatul fu că toţi încuviinţară să rămână şi să muncească pe plantaţie. Fireşte, ştiau ei bine că la cel dintâi prilej se vor elibera iarăşi.

— Ei, camarazi – zise căpitanul cu glas tare – o jumătate de an om duce-o noi. Dar cum s a vă numim, domnule? se adresă el omului cu părul roşu.

— Aha, vă gândiţi să-mi trimiteţi poliţia în spinare când veţi fi liberi! râse celălalt. Numiţi-mă, simplu: „Stăpânul”. Şi acum, căpitane, trimite un om la submarin ca să le spună oamenilor cum stau lucrurile. Să vie toţi pe uscat, neînarmaţi. Dar stai, submarinul trebuie scos de pe stâncă; poate intra în fluviu, până să nu mai fie văzut de pe mare. Crezi că l-ai putea readuce în stare de plutire?

— Cred că fluxul a început – răspunse căpitanul – aşa că va fi lesne cu putinţă. Altminteri ar trebui să se lase afund câţiva camarazi, ca să cioplească stânca de mărgean.

— În primul rând trimite vorbă oamenilor d-tale de pe submarin să se grăbească, altfel aş fi nevoit să provoc explozia minei. Pe cine vrei să trimiţi?

— Aş dori să trimit pe domnul Rindow, fostul meu ofiţer prim – răspunse căpitanul – el e cel mai în măsură să pună totul la cale.

— Bine, domnule Rindow – zise omul cu barba roşie – ştii ce ai de spus. Dar să nu-ţi dea în gând să faci ce nu trebuie. Fireşte că voi supraveghea de pe plajă ce se întâmplă pe vas şi dac-oi vedea, de

pildă, că cineva îşi face de lucru pe la tunuri, arunc imediat în aer stânca şi submarinul. Acesta să vie până la a treia cotitură a fluviului, acolo se află un drum printre trestii, unde poate rămâne ascuns. Toţi oamenii vor trebui să-l părăsească, apoi capacul turnului va fi închis. Se poate odihni şi el o jumătate de zi. Dacă unul singur dintre oameni va aduce cu sine o armă, o să vă meargă rău la toţi.

— Foarte bine, domnule – zise Rindow – vom face totul aşa cum ceri. Poţi fi liniştit, căci nu voi pune în joc vasul nostru şi viaţa camarazilor.

— Bun, atunci vei merge însoţit de doi din indienii mei la submarin, într-una din bărcile dv. de aluminiu. Dar vedeţi să aduceţi vasul cât mai repede în stare de plutire, căci n-aş vrea să se-ntâmple ca atenţia vreunui vas străin să fie atrasă spre insulă.

Lui Rindow i se luară legăturile, apoi păşi spre fluviu între doi indieni, cărora omul cu barba roşie le făcu semn.

— Trebuie să mai rămâneţi câtva timp aici, domnilor; eu mă duc la ţărm să bag de seamă ce fac ceilalţi. Să nu faceţi nici o încercare de fugă în timpul lipsei mele, căci indienii mei au pumnale şi săgeţi otrăvite. Moartea prin această otravă nu e de fel plăcută. Aşa dar, fiţi cuminţi!

Cu paşi mari dispăru spre răsărit.

— Da, camarazi – spuse căpitanul – l-am văzut pe dracu! N-avem însă încotro, o jumătate de an trebuie să facem pe muncitorii de plantaţii. Dar o să treacă şi asta.

Unul din indieni, care ascultase vorbele căpitanului, zise deodată:

— Sahib, e foarte bine că vă împăcaţi cu soarta. Stăpânul nostru nu ştie de glumă şi noi îi suntem supuşi.

Farrow privi cercetător la omul acesta, zicând că l-ar putea atrage de partea sa. Ca şi cum indianul i-ar fi ghicit gândurile, urmă:

— Noi îi suntem credincioşi Stăpânului, căci el cu prietenul său ne-a salvat viaţa când vasul nostru a naufragiat la insulă.

— Dar asta nu vă sileşte să luaţi parte la crime, voi indieni liberi şi mândri – zise Farrow, liniştit.

— Sahib, ştim asta şi lucrul ne întristează, dar recunoştinţa ne sileşte să ne supunem voinţei sale. Şi noi ne vom putea întoarce în patria noastră peste o jumătate de an. Până atunci, însă, îi suntem credincioşi lui şi prietenului său.

— Foarte rău – zise căpitanul – pe de altă parte însă e frumos că se mai găsesc azi oameni recunoscători pe lume. Nădăjduiesc că ne vom înţelege bine împreună, căci, de fapt, suntem în aceeaşi situaţie. Pe noi ne sileşte forţa să servim acestui om şi prietenului său, iar pe voi vă obligă recunoştinţa.

Camarazii legaţi fură nevoiţi să stea vreo două ceasuri sub dogoarea soarelui arzător. În cele din urmă veni Roşcatul şi zise,

mulţumit:

— Totul a mers bine. Submarinul a ieşit de pe stâncă. Ai oameni vrednici, domnule căpitan. Acum vasul se află în golful cel mic şi marinarii d-tale vor veni în curând încoace. Au fost cu cap şi şi-au dat seamă că orice împotrivire ar fi de prisos.

Camarazii veniră într-adevăr, în frunte cu Rindow.

— Uite-i şi pe vrednicii d-tale copii! râse Roşcatul. Cea dintâi treabă ce-o aveţi de făcut e să vă întocmiţi colibe. Cu prilejul acesta veţi putea desţeleni şi o parte a pădurii, unde veţi găsi copaci tineri cât poftiţi. Vă voi da cuţite mari şi topoare, dar să nu vă închipuiţi că le veţi putea folosi ca arme. Indienii mei, cari, vă păzesc, au arme otrăvite şi o singură zgârietură e deajuns ca să v-aducă cea mai grozavă moarte.

— Ne vom gândi la asta – răspunse căpitanul – aşadar, camarazi – se adresă el acestora – trebuie să ne supunem. Să mergem să lucrăm repede, ca să ne putem petrece noaptea sub un acoperământ.

— De altfel, vă cam plac aventurile – zise Roşcatul, râzând – poate că veţi avea parte de una, cu prilejul retezării copacilor. Indienii susţin, anume, că pe fâşia de junglă unde veţi merge acum, îşi face veacul un tigru. Se prea poate să fie aşa, dar eu nu am luat încă până acum în seamă asta.

— E aproape cu neputinţă – răspunse doctorul Bertram – de unde să-şi ia un tigru hrana pe insula asta?

— Găseşte din belşug – spuse Roşcatul – de multă vreme să fi naufragiat aici un vapor, care avea pe bord porci şi acum trăiesc în junglă cârduri de porci sălbateci. Veţi avea, deci, din când în când puţină schimbare în munca dv. De aceea i-am şi cruţat pe Indieni de asta; deşi îmi sunt recunoscători pentru că i-am salvat de la pieire, împreună cu prietenul meu, prea mult nu vroiam să-i expun.

— E foarte frumos că ne-ai hărăzit nouă asta – făcu Farrow, batjocoritor – şi un cuţit sau un topor e o armă minunată împotriva unui tigru.

— Ei da – zise Roşcatul, tot în batjocură – aveţi doar renumele unor oameni viteji. Afară de asta mai sunt şi indienii cu dv. Şi ei vor putea răpune tigrul cu săgeţile lor otrăvite.

— După ce va fi sfâşiat câţiva din noi – zise căpitanul – dar de asta nu te prea sinchiseşti d-ta.

— Fiecare om cu soarta lui! Şi acum voi pune să vi se deznoade legăturile, căci trebuie să munciţi din răsputeri.

La un semn al „Stăpânului”, câţiva indieni îi dezlegară pe camarazi. Fără voie căpitanul privi cercetător în juru-i, căci acum erau peste patruzeci de oameni, liberi, obişnuiţi cu primejdiile. Ce-ar fi să se năpustească asupra Indienilor?

Văzu însă chipurile întunecate şi hotărâte ale acestor războinici,

băgă de seamă că aproape toţi îşi ţineau mâna pe plăselele pumnalelor – aşa că trebui să-şi spună c-ar fi adevărată sinucidere să se arunce, neînarmaţi, asupra acelor oameni.

— Da, da, nu-i nimic de făcut – zise Roşcatul, zâmbind – îmi închipui eu că v-ar îndemna inima acum să vă năpustiţi asupra noastră. Dar grăbiţi-vă, e chiar în interesul dv.! Veţi fi însoţiţi de patruzeci de Indieni, înarmaţi cu săgeţi. Haideţi, colo în şopronul al doilea vi se vor da cuţite şi topoare.

Camarazii porniră spre şopronul arătat. Acolo doi Indieni împărţiră cuţitele şi topoarele, dar îndată ce unul din tovarăşi lua în primire uneltele, era dus mai departe de un Indian înarmat cu arc.

Când toţi fură prevăzuţi cu câte un cuţit şi un topor, convoiul lung porni spre miazăzi, prin plantaţia bine întreţinută.

III
ÎN PĂDURE

MARŞUL ŢINU VREO TREI sferturi de ceas, apoi începu desişul, în care erau croite poteci în diferite direcţiuni.

Conducătorul indienilor era bărbatul mai în vârstă care stătuse de vorbă cu căpitanul. El arătă acum spre o potecă ce ducea către sud-vest şi zise către Farrow:

— Sahib, căpitane, trebuie s-o luaţi unul câte unul pe această potecă. Fiecare din dv. Va fi urmat de unul de-ai noştri şi la cea mai mică mişcare se va folosi de cuţit. Uite, Sahib, pumnalele noastre sunt chiar otrăvite.

Scoase de la brâu un pumnal minunat şi-l ţinu în faţa căpitanului. Farrow văzu că vârful era acoperit cu ceva galben. Răspunse:

— Bine, ne vom supune. Dar va trebui să ne ajutaţi şi voi, dacă vom fi atacaţi de vreun mistreţ, sau poate chiar de un tigru.

Indianul făcu o mutră cam posomorâtă, pe urmă zise:

— N-a făcut bine Sahib Stăpânul că vă trimite la copăceii subţiri, căci acolo trebuie să se aţie tigrul; câţiva din fraţii mei spun că au văzut urmele sale. Armele noastre lucrează încet, deşi ucid la sigur. Dar vă vom apăra cu trupurile noastre, Sahib, dacă i-o veni într-adevăr poftă stăpânului junglei să ne atace.

— Ne vom putea apăra şi noi cu topoarele – răspunse căpitanul – dar nădăjduiesc că va da bir cu fugiţii când va vedea atâţia oameni. Să mergem!

Păşi cel dintâi pe poteca îngustă. Indianul îl urmă, apoi venea George, urmat iar de un Indian, ca păzitor şi astfel se formă lungul convoi, din câte un camarad şi un indian.

Timp de o jumătate de ceas merseră pe poteca din desiş, pe urmă convoiul ajunse într-un luminiş mare pe a cărui margine opusă erau

copăcei deşi, cu trunchiul gros cât două braţe omeneşti. Se părea că aceşti arbori erau sădiţi acolo de mână omenească, atât erau de deşi şi în şiruri drepte.

— O astfel de pădure n-am văzut încă – zise căpitanul către indian – copacii ăştia sunt rasamali tineri, dar foarte ciudaţi sădiţi.

Indianul aruncă priviri cam speriate spre pădure, apoi răspunse cu glas coborât:

— Da, Sahib şi eu mă gândeam că pădurea trebuie să fi fost sădită de mână omenească. Şi-mi dau cu gândul că oamenii or mai fi trăind undeva pe insulă. Uneori, noaptea, se aud sunete ciudate din partea asta a insulei. Sahib Stăpânul spune c-ar fi vântul sau valurile mării, dar nouă nu s-a părut c-am auzit cântece. Sahib, am fi tare bucuroşi dacă am putea părăsi insula asta.

Farrow vru să zâmbească la-nceput, crezând că indianul e şi el superstiţios, ca toţi din rasa lui, dar apoi îşi zise că poate tot e ceva adevăr în presupunerea lui, căci pădurea era cu siguranţă sădită de mână omenească, poate cu vreo cincizeci de ani în urmă, judecând după mărimea copacilor. Şi de ce-ar fi fost cu neputinţă ca urmaşii acestor oameni – ba poate chiar câţiva din ei – să trăiască pe insula asta? Dacă nu se arătau însă noilor veniţi, atunci era cu putinţă să devie tovarăşi cu prizonierii. Farrow râse în sinea lui că mersese atât de departe cu nădejdile sale. Zise totuşi Indianului:

— Stăpânul vostru n-a cercetat niciodată partea asta a insulei? Şi nici voi n-o cunoaşteţi?

Pe chipul bătrânului se întipări iar o expresie de teamă când zise:

— Sahib, jungla e prea deasă aici şi noi n-am înaintat mai departe. Lui Sahib Stăpânul i-au fost deajuns plantaţiile ce le-am sădit noi până acum. Câţiva dintre noi au pătruns adânc în desiş, dar au fost nevoiţi să se înapoieze, căci o mlaştină mare, peste care nimeni nu poate trece, merge dea curmezişul insulei şi taie partea de sud. Am încercat şi cu bărcile să debarcăm pe coasta de miazăzi dar n-am izbutit s-ajungem în grozavul desiş de mărăcini.

Căpitanul privi îngândurat pădurea. Care va să zică tot era cu putinţă să trăiască oameni îndărătul mlaştinii. Trebuia să încerce a se pune în legătură cu ei, dar pentru asta mai era nevoie să treacă timp.

— Ei, de vreme ce mlaştina nu poate fi străbătută, nu ne priveşte pe noi – zise el – acum să începem însă cu lucrul nostru, altminteri nu mai sfârşim azi. În orice caz colibele n-o să le putem face până diseară, căci până să fi tăiat copacii trebuitori şi să-i fi transportat la plantaţie, se întunecă. Afară de asta va trebui să facem şi câteva pauze pentru mâncare. Aşa dar, la lucru, camarazi!

Camarazii străbătură luminişul, urmaţi de paznici lor.

George mergea între tatăl său şi Petre. Şopti căpitanului:

— N-am putea oare să fugim peste mlaştină? În felul acesta am fi în

siguranţă deoarece nu cred ca indienii să cuteze să ne urmeze. Par să se teamă ei de ceva.

— Impresia asta o am şi eu – răspunse căpitanul, tot în şoaptă – dar dacă vom izbuti, ce se va-ntâmpla cu biata fată? Roşcatul o va ucide cu siguranţă, căci se teme că-l vom trăda dacă vom scăpa din ghearele lui.

— Aşa e, nu m-am gândit la asta – spuse tânărul – şi-apoi, are în mâinile sale „Dox”-ul nostru, pe care cu siguranţă că-l va zvârli în aer, din răzbunare. Proastă situaţie, oricum ai lua-o.

— Aşa e – încuviinţă căpitanul.

Ajunseră la pădure. George se opri brusc şi, arătând spre pământ, zise:

— Uite dovada că „Stăpânul junglei” îşi face veacul pe aici. Şi trebuie să fie unul mare de tot.

O labă uriaşă de tigru se întipărise într-un loc moale al terenului. Părea proaspătă, numai de câteva ceasuri.

— Frumoasă vecinătate – zise căpitanul, privind cercetător desişul – să sperăm că nu-l vom trezi din somn când vom reteza copacii.

Indianul bătrân se apropiase şi zise şovăitor:

— Sahib căpitan, e poate mai bine să ne întoarcem. Până acum nu ştiam atât de hotărât că „el” trăieşte aici… Voi spune acum stăpânului ca să-l împuşte.

— Nu cred că vrea asta – spuse căpitanul – trebuie să-i venim noi de hac, dacă va fi să atace. Cred însă că tigrul o va lua la sănătoasa când va vedea atâţia oameni aici. Aha, uite şi urme de mistreţi… aşadar nu prea duce lipsă de hrană şi în cazul acesta n-o să ne atace el numai de dragul de a ne ucide. Haideţi, camarazi, dar fiţi cu băgare de seamă!

Căpitanul ridică toporul şi-l lăsă să cadă pe unul din trunchiurile subţiri. Camarazii făcură asemenea şi în curând pădurea răsuna de loviturile de topoare.

Se scurse astfel vreun ceas. Tăiaseră vreo sută de copaci pe care îi târâseră în luminiş. Acum făcură o mică pauză, căci munca sub soarele arzător îi obosea.

Petre se sprijini pe toporu-i lung şi zise, râzând:

— Păi dac-am lucra tot aşa, atunci se poate să mai căpătăm încă azi un acoperământ deasupra capului.

Deodată, un sunet îl făcu să tresară cu putere. Fulgerător ridică toporul. Căpitanul şi George, care stăteau lângă ei, ridicară şi ei topoarele şi-şi aţintiră privirea asupra unui tufiş des, din care se auzise sunetul.

Era un grohăit puternic şi ameninţător şi, în clipa următoare, înainte ca indienii speriaţi să-şi poată ridica arcurile, o namilă neagră dădu buzna dintre crengile trosnind.

Era un mistreţ uriaş, care se repezi îndată la Petre, cel mai apropiat de el.

Uriaşul se dădu iute în lături, apoi repezi toporul, dar mistreţul se azvârli şi el în lături, lovitura de topor dădu greş şi Petre se poticni din pricina aceasta. Căzu în genunchi şi fiara se şi repezi la el.

George văzu primejdia şi, cât ai clipi din ochi, zvârli toporul în dihanie. Aceasta scoase un grohăit de durere şi începu să se zvârcolească. Prin mişcarea bruscă smulse din mâna lui George toporul, care căzu lângă el. Tânărul se afla acum în mare primejdie. Ca o furtună se năpusti dihania la el; căpitanul scoase un ţipăt de spaimă, dar George era cu ochii-n patru.

Când capul uriaş al mistreţului se răsuci sălbatec, George sări în sus cu disperare. Săritura asta îi salvă viaţa, căci mistreţul o zbughi pe sub dânsul, atingându-i tălpile.

Animalul rămase câteva clipe înmărmurit, când văzu victima dispărând atât de brusc. Şi de acest scurt răgaz se folosi indianul ca să sloboadă o săgeată. Arma otrăvită pătrunse adânc în blana neagră a mistreţului, care se năpusti acum spre noul potrivnic, grohăind de durere şi furie.

Dar George pusese iar mâna pe topor, îl ridică şi-l zvârli cu toată puterea în mistreţ şi acesta dădu iar buzna spre George.

— Repede în lături, domnule George! gâfâi Petre, care se ridicase.

Dar George şi scosese cuţitul şi-l aştepta liniştit pe grozavul său duşman. Şi, când mistreţul trecu la un pas de dânsul, izbi cu toată puterea. Cuţitul se înfipse până-n plăsele în umărul stâng al dihaniei.

Ca lovit de trăsnet animalul se prăbuşi la pământ, cu inima străpunsă şi rămase nemişcat.

— Tii, domnule George – exclamă Petre – asta zic şi eu c-a fost lovitură! Ei, acum avem cel puţin o fripturică mai ca lumea, pe care o putem găti chiar aici în luminiş.

Indienii priviră cu admiraţie la camarazi, care după primejdia grozavă prin care trecuseră glumeau iarăşi. Doctorul, care se apropiă acum, se uită lung la animalul răpus şi zise:

— Ăsta e un exemplar în floarea vârstei şi va fi foarte gustos dacă-l vom frige în frigare, în propria lui grăsime. Dar ia spune – se adresă indianului – otrava din săgeată nu strică ea carnea?

Bătrânul părea să aibă oarecare cultură, căci răspunse imediat:

— Nu Sahib, otrava are efect numai în sânge, pe câtă vreme în stomac e cu totul nevătămătoare.

— Păi atunci să nu mai pierdem vremea şi să-l jupuim – zise doctorul – cred că o să ne ajungă din belşug la toţi câţi suntem aici.

Camarazii se puseră pe treabă, jupuiră mistreţul de piele şi-l tăiară în bucăţi. Indienii făcuseră câteva gropi pentru foc şi în curând sfârâiau în friguri de lemn bucăţele de carne din care picura grăsimea.

În vremea asta doctorul Bertram se dusese în inspecţie pe marginea pădurii şi deodată strigă:

— Minunat, fructele astea de aici sunt cât se poate de bune la gust, aproape că înlocuiesc pâinea.

Curând camarazii stăteau veseli în jurul fripturii, în vreme ce indienii nu-ncetau să privească cu sfială şi respect la George şi Petre. Un vânticel uşor ducea în pădure mirosul cărnii fripte şi deodată tânărul zise, râzând:

— Dacă o ajunge la nasul tigrului mirosul fripturii ăsteia, te pomeneşti că vine încoace.

La auzul acestor cuvinte indienii fură străbătuţi de un fior de groază. Toţi se-ntoarseră spre un anumit loc al pădurii şi îşi ridicară arcurile. Şi camarazii săriră repede în picioare când priviră şi ei într-acolo, iar Petre scrâşni printre dinţi: „Drace!” – căci la o depărtare de vreo treizeci de metri numai stătea un tigru uriaş şi privea liniştit de tot la mulţimea de oameni.

— Spune oamenilor d-tale să nu tragă! zise căpitanul către bătrânul indian, care trecu îndată mai departe porunca aceasta.

Aşa se şi cuvenea, căci tigrul părea că n-are de gând să atace şi poate că văzând atâţia oameni stând nemişcaţi se va hotărî să se-ntoarcă în ascunzătoarea lui.

— Ce păcat că n-am pistolul meu! oftă George. E un exemplar minunat ăsta de aici.

Când se uită însă cu mai multă luare aminte la fiară, zise:

— Ciudat! Dihania asta nu pare deloc mirată că vede atâţia oameni aici, ca şi cum ar fi obişnuită. Doctore, cum îţi explici asta?

— Singura explicaţie ar fi că tigrul o fi fost cândva îmblânzit – răspunse Bertram – sau… mai este şi acum.

— Ei aş! exclamă căpitanul.

Se scurseră câteva minute într-o încordare de nedescris. Camarazii şi indienii stăteau nemişcaţi şi priveau ţintă la tigru care, ca şi ei, nu se clintea deloc şi se uita la dânşii cu ochii-i scânteietori.

Deodată, însă, căscă tare, descoperindu-şi colţii grozavi. Apoi începu să-şi rotească în cerc coada, un semn că avea de gând, poate, să dea atacul.

Dar în aceeaşi clipă se auzi, în adâncul desişului, ca un sunet de corn. Neliniştit, tigrul îşi întoarse capul spre desiş, apoi, când sunetul se repetă, intră brusc în cel mai apropiat tufiş, lăsându-i pe toţi uluiţi.

— Hm, asta e cea mai bună dovadă că tigrul e îmblânzit – spuse doctorul – şi pe de altă parte mai avem dovada că pe aici trebuie să trăiască neapărat oameni, cel puţin unul, de care ascultă tigrul acesta.

Indienii îşi aruncară priviri speriate. Se părea că nu prea se simt la largul lor în luminişul acesta.

— Sahib căpitan – zise şeful lor, încetişor – n-ar fi mai bine să ne-

ntoarcem? Voi spune stăpânului că nu trebuie să rămânem aici.

— Pentru ce? întrebă Farrow, râzând. Numai pentru că se află un tigru în apropiere? Ai văzut doar că n-are de gând să ne facă nici un rău, aşa că o să-l lăsăm şi noi în pace.

După aceea se-ntoarse spre camarazi şi adăugă:

— La lucru, băieţi, căci mai avem mult de făcut şi peste patru ceasuri se înnoptează. Timp de un ceas vom mai tăia copaci, apoi vom începe să-i transportăm la plantaţie.

IV
O DESCOPERIRE CIUDATĂ

VREME DE O JUMĂTATE DE CEAS munciră din răsputeri. Petre şi George o luaseră înaintea celorlalţi şi dădură acum de un brâu de pădure, lat de vreo douăzeci de metri.

Abia îndărătul acestui brâu începeau iarăşi copacii tineri de rasamal.

— Să trecem dincolo – întrebă George – sau să urmărim a tăia aici pe de lături?

— Eu aş fi de părere să rămânem aici – răspunse Uriaşul – căci desişul dinaintea noastră e atât de încâlcit încât cu greu ne-am putea croi drum printr-însul. Ia te uită ce de scaieţi! Ne-am jupui toată pielea de pe mâini şi braţe dac-am trece prin mărăciniş. Aşa desiş, zău că n-am mai văzut!

— Ai dreptate, Petre – încuviinţă George – n-am băgat de seamă asta în primul moment. Zău aşa, nici eu n-am mai văzut scaieţi ca ăştia. Şi pe aici să fi trecut Indienii? Ei aşi! Asta pare cu neputinţă. Dar se poate ca în alt loc să fie mai lesne.

— Ce zici, domnule George, nu s-ar părea că şi desişul acesta de scaieţi e făcut de mână omenească? Poate că în pădurea dindărătul lui se ascunde vreo taină pe care vor s-o apere prin meterezul acesta.

George, care ridicase toporul să reteze un copac, îl lăsă deodată în jos şi privi surprins spre partea cealaltă.

— Într-adevăr, Petre – murmură el apoi – s-ar putea să ai dreptate. Asta m-ar îndemna să-mi croiesc un drum dincolo – poate că astfel găsim salvarea.

Căpitanul, care se apropiase pe nesimţite de ei şi auzise ultima parte a convorbirii, zise deodată:

— Nu vorbiţi atât de tare despre asta, căci şeful paznicilor noştri pricepe engleza şi nu e nevoie să ştie că ne gândim la fugă. Dar se pare că Petre are într-adevăr dreptate – aş pune mâna-n foc că desişul acesta de scaieţi e sădit de mână omenească. Azi e prea târziu, mâine însă vom căuta să ne croim o potecă dincolo, oricât ar fi de greu. Sst, vine Indianul! Să ne facem că lucrăm.

Păşiră cu toţii spre un grup apropiat de copaci şi George şopti:

— Tată, să tăiem copăceii în aşa fel încât să cadă de-a dreptul în desişul de scaieţi. Astfel vom avea un început de potecă.

— Foarte bine – încuviinţă căpitanul – aşa vom face.

Începură să lovească cu topoarele la rădăcina copacilor şi peste puţin timp aceştia căzură în desiş. George privi cu mulţumire la spărtură largă făcută de trunchiuri, apoi, însă, sări fără voie un pas înapoi, căci de sub copaci se auzi răgetul furios şi speriat al unui tigru. Şi în clipa următoare tot desişul începu să se cutremure.

Se vede că fiara sărise sub vreo tufă şi când cele trei trunchiuri retezate căzuseră peste ea scaieţii o prinseseră ca într-o cuşcă, de jur-împrejur. Ba se putea ca vreunul din copaci s-o şi fi rănit.

După câteva clipe căpăţâna uriaşă a fiarei ieşi la iveală dintre scaieţi, răgind şi pufăind neîncetat.

— Ăsta e alt tigru şi nu pare deloc îmblânzit – spuse George.

Şi aşa şi era, după cum se-ncredinţară imediat căpitanul şi Petre. Avea dungi mai late şi mai negre, apoi era mai mare şi părea şi mai sălbatec decât celălalt.

— Nu trebuie să-l lăsăm să iasă de acolo! strigă Petre şi se repezi înainte, cu toporul ridicat.

George îl urmă îndată şi nu dădu nici o atenţie Indianului care le strigă să stea locului, deoarece ei puteau răpune mai lesne fiara cu săgeţile lor înveninate.

Petre şi ajunsese în dreptul tigrului şi lăsă toporul greu să cadă în jos. Dar trunchiurile netede pe care se afla îl făcură să alunece, tăişul ascuţit atinse numai capul dihaniei, Uriaşul căzu şi tigrul, izbutind să-şi elibereze una din labe, zvârli toporul din mâna lui Petre.

Una din loviturile fiarei trebuia să-l nimicească pe Uriaş, care căzuse atât de rău între scaieţi încât nu se putu scula îndată.

Dar George era la datorie. Fiindu-i mai lesne să-şi ţină echilibrul pe trunchiurile netede, se feri cu dibăcie de laba tigrului, apoi izbi cu toporul în căpăţâna acestuia.

Tăişul ascuţit pătrunse adânc în creierul fiarei care răgi grozav. Se zvârcoli printre scaieţi şi, în cele din urmă, rămase întinsă lângă capul lui Petre.

Răsuflând uşurat Uriaşul se eliberă dintre scaieţi şi întinse lui George mâna, recunoscător:

— Domnule George, eram la un pas de moarte – zise el, din inimă – îţi mulţumesc că m-ai salvat. Credeam că m-am şi dus pe copcă….

— Vorbeşti copilării Petre – zise tânărul – n-a fost chiar atât de rău şi ajutorul meu era ceva de la sine înţeles. Dar a fost ceva într-adevăr interesant, zău aşa! Şi acum să ne apucăm să îndepărtăm copacii şi scaieţii, căci ţiu neapărat să am blana acestui tigru. Cred că nici un om n-a izbutit încă până-n ziua de azi să ucidă cu toporul o astfel de fiară.

— Aşa e – încuviinţă căpitanul – numai tu ai fost în stare, băiete. Ei, camarazi, puneţi mâna cu toţi să tragem copacii de aici!

Nu era deloc o muncă uşoară să scoată leşul tigrului şi, după cum prevăzuse Petre, mulţi camarazi se aleseră cu zgârieturi venind în atingere cu scaieţii. În cele din urmă, însă, izbutiră să scoată afară trupul greu al fiarei.

Din pricina dungilor întunecate, blana lui părea aproape neagră şi George zise cu mulţumire:

— Am pus mâna într-adevăr pe un trofeu minunat.

Îşi plimbă degetele pe deasupra minunatei blăni şi scoţând o exclamaţi, zise:

— Tigrul are o zgardă, care e însă ascunsă cu totul de părul lui lung. Chestia devine şi mai interesantă.

Dădu repede în lături firele lungi de păr şi camarazii zăriră acum un cerc lat care părea a fi din aur. N-avea încuietoare şi se părea că fusese petrecut peste capul tigrului când era pui, sau poate îi fusese lipit.

Petre izbuti să-l aţie cu cuţitul său ascuţit şi i-l dădu lui George, care-l examină cu luare-aminte. Diferitele semne indiene erau zgâriate în aur şi într-un loc se părea că e săpat un nume.

Doctorul studia cu interes semnele, apoi zise:

— Ăsta înseamnă „Nadir”, dragă George şi probabil c-o fi numele tigrului.

— Ciudat! făcu George, pe gânduri. Îmi face impresia că a fost ceva predestinat să ucidem tocmai pe tigrul acesta primejdios, care pare să fie un aşa zis „man-eater”, adică un omorâtor de oameni. Să vezi tată, că asta o fi spre binele nostru.

Vorbise încet, ca să nu fie auzit de indieni, care se ţineau, totuşi la distanţă respectabilă. Căpitanul îşi îndreptă privirile spre desişul de mărăcini al pădurii celeilalte şi zise:

— Se prea poate să facem acolo vreo descoperire importantă. Dar acum jupuiţi voi repede tigrul, Petre şi Kard – iar noi vom târî copăceii în luminiş. Am luat destui pentru astăzi şi mai avem mult de lucru, căci nu va fi atât de uşor să transportăm trunchiurile la plantaţie.

Munca reîncepu. De două ori trebuiră să facă drumul la plantaţie ca să ducă acolo copacii. Roşcatul făcu o mutră mirată când văzu grămada aceea mare şi zise:

— Dacă veţi fi şi mâine tot atât de harnici, veţi avea destule trunchiuri şi veţi putea începe să construiţi colibele. Pentru azi e prea târziu… Drace – se întrerupse el – aţi adus o blană de tigru şi o căpăţână de mistreţ? V-aţi întâlnit cu fiarele astea şi nici nu v-au rănit?

Indianul cel bătrân păşi înainte şi istorisi cu belşug de amănunte

cele două lupte. Roşcatul îl măsură pe George cu priviri de admiraţie, apoi zise, cu respect:

— Felicitările mele, tinere, tatăl d-tale poate fi mândru că are un astfel de fecior. N-am auzit până acum ca să doboare cineva un tigru cu toporul. Dar ia spune, domnule căpitan, ce zici d-ta de cel dintâi tigru şi de sunetele alea ciudate care-l fac să se-ntoarcă? Să fi trăind oameni colo devale, la capătul de sud la insulei? Copacii tăiaţi de dv. îmi fac impresia c-ar fi sădiţi.

— Se prea poate ca în urmă cu vreo cincizeci de ani sau mai mult, să fi trăit pe aici oameni care ai sădit rasamali, căci cam vârsta asta o au copacii. Şi e posibil să mai existe urmaşi, cărora să le aparţină şi tigrul acela blând, pe care l-am văzut întâi. Dar indianul d-tale mi-a povestit că o mlaştină mare face cu neputinţă de cercetat partea asta a insulei, aşa că nici oamenii de acolo nu pot veni încoace.

— Dar tigrul cum a venit? întrebă Roşcatul.

— Unui tigru îi va fi cu putinţă, să treacă mlaştina – răspunse Farrow – dar pentru un om o fi imposibil. Şi chiar de-ar fi cu putinţă, ce le strică lor dacă trăiesc aici câţiva indieni? Părerea mea e că d-ta te afli aici, de cel puţin un an şi jumătate, atât cât mă pricep eu la plantaţii.

— Întocmai – încuviinţă Roşcatul – acum un an şi jumătate am început cu douăzeci de lucrători, apoi acum un an am găsit ajutoare bine venite în ceilalţi Indieni naufragiaţi aici şi care mi-au sporit plantaţia. Şi ca să ne-ntoarcem la oamenii de dincolo de mlaştină, da, ai dreptate; dacă în tot timpul acesta n-am fost supărat cu nimic, cred că voi avea linişte şi în jumătatea de an cât am de gând să stau pe insulă. La noapte veţi putea dormi în şopronul acela din stânga, ca să aveţi cel puţin un acoperământ, până vă veţi construi colibele, căci nopţile sunt cam răcoroase la noi. Ţin să vă spun că nu vom pune sentinele, deoarece indienii mei au şi ei nevoie de somn. Ştiţi că o ţin ca ostatecă pe tânăra fată, ea stă bine în bungalowul meu şi o voi ucide îndată ce unul din voi va fugi. Şi să nu încercaţi să pătrundeţi pe ascuns în casa mea, fiindcă am acolo diferite instalaţii care vă vor veni de hac. De altfel, cred că v-aţi vârât minţile la cap.

— Fireşte ne-am dat seama că ne-ar reuşi fuga – încuviinţă căpitanul – dar că prin aceasta am primejdui-o pe tânăra fată. Ce părere am eu despre planul d-tale de a te căsători cu biata fată, cred că nu e nevoie să-ţi spun. Încercarea ei de a fugi, dovedeşte lămurit cât de puţin e ea înţeleasă cu o astfel de căsătorie. Dar chestia aceasta trebuie s-o împaci d-ta cu propria d-tale conştiinţă. Roşcatul se posomorî, dădu apoi din umeri şi răspunse:

— Păi asta şi fac. Mary trebuie să devină soaţa mea, căci odată cu ea capăt o plantaţie respectabilă. Nu mă abat de la ţinta mea şi nu mă dau în lături de la nici un mijloc, după cum aţi avut prilejul să vedeţi.

Acum, indienii vă vor aduce cina, apoi veţi putea face ceea ce poftiţi.

Dădu câteva porunci indienilor, se-ntoarse şi intră în bungalowul său. Camarazii priveau cu necaz după el, pe urmă George zise încet:

— Tată, trebuie neapărat s-o scăpăm pe biata fată de la soarta aceasta. Eu unul m-aş duce chiar în noaptea asta la capătul de sud al insulei, ca să-ncerc să mă pun în legătură cu oamenii care cu siguranţă că trăiesc acolo. Tu ce zici?

— Nu, George – răspunse căpitanul – aşteaptă până mâine, până vom fi străbătut desişul de scaieţi. Vom întâmpina greutăţi mari ca s-o eliberăm pe biata fată.

— Da, asta e într-adevăr arma lui cea mai puternică – încuviinţă tânărul – şi, după cât se pare, el îşi va îndeplini ameninţările şi o va ucide. Trebuie deci să găsim altă cale.

Indienii aduseră mâncare din belşug şi camarazii înfulecară cu poftă, după munca grea de peste zi. Apoi merseră în şopron şi găsiră acolo pregătite culcuşuri moi din frunziş.

Deşi noaptea se arăta a fi friguroasă, ei lăsară totuşi uşa deschisă, căci vroiau să aibă aer curat. Obosiţi de muncă se culcară şi adormiră îndată.

Să fi trecut câteva ceasuri, când George, care domnea lângă tatăl său şi Rindow, aproape de uşă se trezi. Cu simţurile-i ascuţite. Îşi dăduse seama chiar în somn că în încăpere se afla ceva străin, primejdios. Şi probabil că acelaşi lucru îl simţiră atât căpitanul cât şi Petre, căci şi ei se mişcară. George ridică încetinel capul şi se uită spre uşă. Un miros ciudat şi tare îi izbi nările şi inima începu să-i bată mai puternic.

Cunoştea bine duhoarea aceasta de tigru. Nu putea fi de la blana fiarei pe care o răpusese, căci aceasta atârna de partea cealaltă a şopronului.

Ochii săi se desprinseră încetişor cu întunericul. Prin uşa deschisă văzu cerul smălţat cu stele, dar luna părea ascunsă îndărătul unor nori groşi.

Deodată George tresări speriat şi în aceeaşi clipă tatăl său şi Petre scoaseră strigăte de groază, căci în dreptunghiul uşii se ivise o umbră care rămase nemişcată – umbra unui tigru, ai cărui ochi luceau sinistru în întuneric.

— Dumnezeule şi noi n-avem nici o armă, şopti Petre, cu spaimă. Ce ne facem acum?

— Să nu ne mişcăm! răspunse căpitanul. Drace, uite-l că vine!

Fiara se strecură binişor înăuntru. Se opri lângă George, care putea auzi acum lămurit respiraţia fiarei.

Tânărul fu străbătut de fiorul morţii, când deodată prinse un sunet ciudat. Tigrul începu să „toarcă”, întocmai ca un cotoii, numai ceva mai tare, cum era şi firesc. Acum se apropiă şi mai mult de culcuşul

lui George şi începu să-l lovească încetişor cu botul pe tânărul înlemnit de spaimă.

Acesta pricepu cum stăteau lucrurile şi zise în şoaptă:

— Tată, trebuie să fie un tigru îmblânzit, probabil acela pe care l-am văzut mai întâi azi. Să vezi că l-a trimis omul acela misterios, care l-a chemat înapoi cu sunetele acelea ciudate Cu siguranţă că are vreo solie pentru noi. Voi cuteza să-l ating.

Şi George şi întinse mâna, pe care o puse pe căpăţâna uriaşă a fiarei. Tigrul se lăsă mângâiat în voie şi începu să toarcă şi mai tare.

— Da, tată, e blând – zise George, cu bucurie – o fi având şi el o zgardă de care o fi prinsă o solie.

Tânărul pipăi grumazul tigrului şi găsi, într-adevăr, cercul, de care era legat cu fire de rotang o bucată de scoarţă de copac. O desprinse cu băgare de seamă şi tigrul se dădu îndată înapoi, rămânând în uşă. Ochii-i scânteietori erau aţintiţi spre George, cu blândeţe.

— Petre, dă-mi chibriturile tale, am găsit aici o solie – zise tânărul – trezeşte-l pe doctor să ne-o citească.

— Sunt treaz – se auzi glasul lui Bertram – nu cred ca vreunul din noi să mai doarmă.

Un murmur slab în toată încăperea dovedea că toţi camarazii se treziseră.

Medicul luă bucata de scoarţă, aprinse un chibrit după altul şi peste puţin zise:

— Da, e zgâriată o solie pe această scoarţă. E scrisă în hindusă şi spune că unii din noi să urmeze tigrul. Cred că va fi spre binele nostru dacă o vom face. Acum se pune întrebarea cine merge?

— Mie mi-a fost trimisă solia – se grăbi să spună George – aşa că mă duc eu.

— Atunci vin şi eu – spuse Petre.

— Dar eu va trebui să fac pe tălmaciul – adăugă doctorul.

— În cazul acesta ne ducem noi patru – hotărî căpitanul – e surprinzător cât de bine e dresat tigrul – uite cum ne aşteaptă!

Cei patru camarazi se ridicară binişor şi păşiră spre uşă. Fireşte că George porni înfrunte şi luă tigrul de zgardă, iar acesta se puse imediat în mişcare.

V
SALVAŢI!

CIUDATUL VIZITATOR îi conduse pe cei patru camarazi drept spre miazăzi. Ajunseră iarăşi în luminişul unde răpuseseră mistreţul şi unde zăriseră pentru întâia oară tigrul.

Animalul coti însă de aici pe altă potecă, ce ducea mai mult spre sud-est. Şi peste puţin camarazii se aflau pe malul mlaştinii despre

care indienii spuseseră că nu poate fi trecută. Dar tigrul, după ce mersese o bucată de-a lungul apei tulburi şi acoperită cu plante acvatice, intră deodată de-a dreptul în apă. Mergea acum încet, astfel încât că, George avu răgaz să dibuiască fundul. Cei trei camarazi îl urmară şi animalul îi duse pe un vad ce se afla cam la zece centimetri sub oglinda apei şi care şerpuia prin mlaştina ce avea o lăţime de vreun kilometru.

Toţi patru răsuflară uşuraţi, totuşi, când simţiră pământul sub picioare. Acum începea iarăşi desişul, prin care ducea o potecă îngustă. Cam vreo jumătate de ceas urmară fiara pe poteca asta, apoi se făcu un luminiş înaintea lor, pe care văzură ruinele unei clădiri uriaşe.

Vreo douăzeci de indieni în veşminte albe stăteau tăcuţi înaintea acestor ruine; unul se desprinse din rândurile lor şi veni încet în întâmpinarea camarazilor. Era un bătrân cu barba albă, care se înclină în tăcere, apoi zise într-o englezească fără cusur:

— Sahibi, am băgat de seamă că aţi fost luaţi prizonieri pe insulă. Am observat şi lupta dv. vitează cu mistreţul şi cu Nadir, tigrul, care mi-a fugit acum o jumătate de an şi s-a sălbăticit. Unor astfel de bărbaţi zeii le sunt binevoitori, de aceea vreau să vă ajut pe cât îmi stă în putinţă.

— Îţi mulţumesc, părinte – răspunse căpitanul, cu respect – am avea nevoie de ajutor, dar deocamdată nu trebuie să părăsim insula.

Povesti bătrânului ce li se întâmplase şi când pomeni că nu putem întreprinde nimic, ca să n-o primejduim pe tânăra fată, indianul dădu din cap şi zise:

— Sahib, trebuie s-o eliberaţi pe fată şi nu va fi atât de greu după cum credeţi, căci sunteţi cei mai viteji bărbaţi pe care i-am văzut în viaţa mea. L-am observat adesea pe Sahibul acela roşcovan, fără ca el, sau compatrioţii mei, care servesc din recunoştinţă, să bage de seamă asta. Mai ştiu că el îşi apără bungalowul cu capcană, pe care le-a pus numai la uşi şi ferestre. A uitat însă că locuinţa lui are un acoperiş subţire, trunchiurile despicate de copaci fiind numai aşezate pe deasupra şi îngreuiate cu bolovani. Nu va fi greu, deci s-o eliberaţi pe tânăra fată de acolo. După aceea va trebui să veniţi cu dânsa încoace, căci ar fi prea primejdios s-o transportaţi pe vasul dv. Tigrul meu Bonga vă va conduce iar şi vă va ocroti, va veni în fiecare noapte la dv., până veţi izbuti să vă eliberaţi; câţiva din cei mai curajoşi dintre dv. Vor trebui să aducă submarinul… lucrul acesta va fi primejdios, căci vasul e păzit, dar ştiu că veţi izbuti. După aceea vasul să vie aici pe coasta de sud şi eu vă voi conduce la ţărm, într-un loc unde vă veţi putea îmbarca lesne.

— Îţi mulţumesc, părinte – zise odată căpitanul – în noaptea următoare vom încerca s-o eliberăm pe fată. Dar te rog, să-mi spui

cine eşti d-ta şi ce faceţi pe insula asta părăsită?

— Asta n-o spun – zise bătrânul, cu oarecare tristeţe – am fost nevoit să fug pentru că m-am ridicat împotriva stăpânirii engleze. Împreună cu câţiva credincioşi am debarcat acum cincizeci de ani pe insula asta, unde avem linişte şi suntem în siguranţă. Acum mergeţi înapoi – urmă bătrânul – drumul e lung şi greu. Mâine, două ceasuri după apusul soarelui, Bonga va fi iarăşi la voi. Zeii să vă fie de ajutor!

Când fură înapoi, cei patru trebuiră să povestească totul camarazilor. Rindow zise imediat:

— Căpitane, te rog să-mi îngădui ca, împreună cu câţiva camarazi să scot vasul din fluviu. Îndată ce vom fi pe punte, orice primejdie e trecută.

— Fireşte că mă întovărăşesc şi eu la asta – zise George – mai întâi însă voi lua parte la eliberarea fetei. Marşul la bătrânul misterios nu mai prezintă apoi primejdii.

A doua zi dimineaţa ni se dădu de mâncare. Apoi merseră cu paznicii lor în desiş ca să taie copaci. Nu se obosiră prea mult, de data asta, ci retezară numai atâţia arbori cât Roşcatul să nu intre la bănuială.

Cu două ceasuri înainte de a apune soarele transportară buştenii la plantaţie şi „Stăpânul” zise, râzând:

— Mi-am închipuit eu îndată că azi nu veţi munci atât de mult. Dar nu face nimic, încetul cu încetul o să vă obişnuiţi. Să vă mai spun acum că a venit prietenul meu cu bricul lui şi va rămâne aici peste noapte. El e unchiul logodnicei mele şi din faptul acesta puteţi vedea că familia nu e împotriva căsătoriei plănuite.

Vestea asta nu prea era plăcută camarazilor, deoarece acum aveau pe cap încă un supraveghetor. Se liniştiră însă când Roşcatul pomeni, în treacăt, că numai unchiul va dormi în casă, în vreme ce echipajul va rămâne pe bric, care se afla pe coasta de apus.

În cele din urmă se lăsă întunericul. Atâta vreme cât se simţiră observaţi de indieni şi de Roşcat, camarazii se prefăcură foarte obosiţi, astfel că nu bătu la ochi faptul că se retraseră îndată în „dormitorul” lor.

Greu trecu însă vremea pentru ei până când inteligentul Bonga se ivi iarăşi ca o umbră. Dar era prea devreme încă pentru a întreprinde eliberarea fetei. Mai aşteptară aproape două ceasuri, în care timp tigrul se aşezase liniştit lângă culcuşul lui George. Se mişcă de acolo abia când tânărul se ridică încetişor şi şopti:

— Tată, cred că a sosit timpul.

Căpitanul şi Petre se ridicară de asemenea. Numai ei trei vroiau să înfăptuiască planul atât de greu.

Însoţiţi de tigru se târâră spre bungalow. Din fericire noaptea era

foarte întunecoasă, astfel că ajunseră neobservaţi la colţul din stânga al clădirii. Ochii ageri ai lui Petre care observaseră bungalowul înainte de apusul soarelui, descoperiseră acolo o mică spărtură în acoperiş. Şi pe stâlpul din colţ camarazii se puteau căţăra uşor sus.

Petre făcu cel dintâi treaba aceasta. El îşi luase sarcina să lărgească spărtura din acoperiş, ca să se poată strecura în casă. Se căţără cu multă băgare de seamă şi George, care stătea pe marginea pridvorului ce înconjura casa, ca să-i ia din mână trunchiurile şi bolovanii, nu auzi nici un zgomot, deşi Uriaşul lucra foarte repede.

Tânărul, la rândul său, le înmâna căpitanului, care le aşeza la pământ. În cele din urmă Petre dădu de veste că deschizătura e deajuns de mare. George îl vesti îndată pe tatăl său despre asta, apoi se săltă uşurel pe acoperiş. Curând după aceea fu şi căpitanul lângă dânsul.

Petre făcuse o spărtură destul de mare şi acum îşi aplecă urechea, ca să asculte. Apoi şopti:

— Domnule căpitan, aici jos pare să doarmă un om. Şi cred că e un bărbat.

Farrow şi George ascultară răsuflarea grea a unui bărbat. Se înţeleseră ca George să fie lăsat jos întâi de către Petre, apoi căpitanul, pentru ca după aceea să poată amândoi lua în primire de Uriaş.

Totul se făcu întocmai şi atât de încet încât omul care domnea nici nu se clinti. Petre se târî încetişor spre culcuş. Când fu acolo, şuieră uşor. Căpitanul şi George aprinseră îndată chibrituri şi imediat Petre cuprinse cu stânga beregata Roşcatului, care deschise ochii în aceeaşi clipă, în vreme ce cu pumnul drept îi aplică o lovitură puternică în tâmplă.

Omul se cutremură doar din tot trupul, apoi rămase nemişcat. Dar Petre nu se mulţumi cu atât. El scoase din buzunar o sfoară subţire dar foarte trainică, din care avea totdeauna la dânsul un ghemuleţ şi-l legă fedeleş pe omul leşinat. Îi vârî pe urmă în gură un căluş, pe care i-l prinse cu o sfoară în jurul capului.

În vremea asta George luminase prin încăpere şi descoperise într-un ungher toate armele, precum şi granatele cu gaze, care le fuseseră luate. Scoase îndată brâul său, al căpitanului şi al lui Petre şi cu un simţământ de uşurare cei trei camarazi şi le încinseră în jurul mijlocului. Acum puteau spune că erau aproape siguri de izbândă.

Deschiseră încet uşa şi ajunseră într-o odaie unde-i întâmpină sforăituri zgomotoase. Trebuia să fie James Longfield, ticălosul unchi al bietei fete.

Petre aprinse un chibrit, se apropiă de culcuş şi, încredinţându-se că era chiar englezul, îl izbi cu putere în tâmplă, apoi îl legă zdravăn.

Cercetară apoi celelalte încăperi ale bungalowului, cu băgare de seamă şi până în cele din urmă găsiră pe fată într-o încăpere zăvorâtă

pe dinafară. Avură mult de furcă până s-o încredinţeze că veniseră s-o salveze. Căpitanul o rugă stăruitor să se liniştească.

Fata se dovedi a fi vitează şi hotărâtă. Ea arătă camarazilor diferitele capcane instalate de omul cu părul roşu şi, după ce le stricară, camarazii putură părăsi casa pe uşă, împreună cu fata. Căpitanul fu nevoit s-o liniştească iarăşi, când Bonga se ridică deodată. Dându-şi apoi seamă că nu e nici o primejdie, ea începu chiar să mângâie fiara. George alergă la şopron şi dădu de veste camarazilor. Parte din ei se furişară imediat în bungalow şi aduseră brâurile cu arme.

Acum camarazii se despărţiră. George se duse cu echipa care avea sarcina primejdioasă s-o şteargă cu submarinul. Căpitanul vroia să mai rămână câtva timp la şopron, ca să poată interveni într-un fel oarecare dacă se va ajunge la o luptă. Se înţeleseră ca, dacă izbuteau să ajungă cu bine la submarin, să înalţe o rachetă luminoasă îndată ce vor fi pornit pe fluviu în jos. Atunci căpitanul cu oamenii săi şi cu fata vor pleca îndată.

Fireşte că George mergea în frunte. Îndărătul lui venea Rindow, apoi urmau Petre şi Hagen şi încă zece oamenilor din echipaj.

Pretutindeni domnea linişte mormântală şi vitejii camarazi ajunseră nevătămaţi în luminişul mic unde fuseseră atacaţi. George şovăi aici câteva clipe, căci avu deodată simţământul că-i ameninţă o primejdie în întuneric. Şi, într-adevăr, deodată se auziră în apropiere vorbe în şoaptă.

Aşa dar, se puseră acolo două santinele, înarmate, de sigur, cu săgeţi otrăvite. Petre se furişă încetişor înainte şi în curând putu deosebi făpturile paznicilor. Se repezi spre ei, îi înşfăcă pe amândoi şi până să poată face ei măcar o mişcare, le ciocăni capetele, culcându-i la pământ, unde rămaseră în nesimţire.

Drumul era acum liber şi camarazii urcară pe puntea scumpului lor submarin. Plundow, timonierul, luă îndată cârma în primire, în vreme ce inginerul Hagen cu oamenii săi dispărură în sala maşinilor.

Electromotoarele fură puse în funcţiune şi „Dox”-ul ieşi fără zgomot în fluviul larg, de unde se-ndreptă spre mare.

Când submarinul fu cam prin dreptul bungalowului, George înălţă racheta luminoasă. Camarazii lui se vor pune acum în mişcare, ca s-o aducă în siguranţă pe fata salvată.

După câteva clipe numai se auzi însă deodată pufăitul întărâtat al tigrului Bonga, urmat de două răcnete înfiorătoare.

George dădu imediat comanda de stopare, dar după ce ascultară cu toţii zadarnic câteva minute, Rindow zise:

— Putem merge fără grijă mai departe, domnule George, căpitanul s-o fi pus el la adăpost – probabil că tigrul o fi doborât doi urmăritori care i-au ieşit în cale.

— Cred că ai dreptate – încuviinţă tânărul.

„Dox”-ul îşi urmă drumul şi când ajunse în largul mării, porni cu viteză sporită spre miazăzi.

După o jumătate de ceas ajunseră la coasta de sud şi aici submarinul opri, ca să aştepte semnalul bătrânului indian.

Dar camarazii trebuiră să aştepte mai bine de un ceas şi jumătate până ce se ivi o luminiţă la un punct depărtare al coastei. Rindow porni îndată într-acolo şi curând descoperiră o plută mică pe care ardea un foc. Apoi, din desişul care se-ntindea până la ţărm ieşi o plută mult mai mare, pe care se aflau toţi camarazii, împreună cu fata salvată.

Pluta ajunse repede lângă submarin şi toţi se urcară pe puntea vasului. Mary Thomson, însă, văzându-se cu desăvârşire salvată, căzu grămadă şi începu să plângă sfâşietor. Emoţia o doborâse. Fu dusă într-o cabină şi dată în îngrijirea doctorului, iar în vremea asta căpitanul lămuri ce fuseseră răcnetele acelea grozave:

— Roşcatul acela – care se numeşte Gould şi e urmărit de autorităţile engleze, după cum mi-a povestit fata – trebuie să fi izbutit să se dezlege. L-a eliberat apoi şi pe Longfield şi tocmai în clipa când se înălţa racheta ta, se iviră amândoi în uşa bungalowului.

Gould avea puşca în mână şi Longfield pistolul şi cine ştie care dintre noi ar fi fost culcaţi la pământ, dacă nu s-ar fi repezit Bonga, doborându-l pe amândoi. Cred că au murit îndată. Noi străbăturăm apoi în grabă plantaţia, înainte ca indienii să-şi dea seama ce se întâmplase.

Bătrânul ne-a călăuzit apoi încoace pe ţărmul de sud şi ne-a îmbarcat pe pluta pe care o construise, cu oamenii săi, în cursul zilei.

— Şi ce se va întâmpla acum cu bricul lui Longfield şi cu indienii aflaţi pe insulă? întrebă George.

— Voi transmite imediat autorităţilor engleze o radiogramă în privinţa aceasta spuse căpitanul. N-au decât să-i ia pe indieni şi să dea drumul bricului. Eu nu vreau să mă mai amestec în chestia asta.

— Şi ce facem cu fata pe care am salvat-o?

— La vreo sută de kilometri de aici se află o insulă pe care locuiesc prieteni de-ai ei şi nea rugat s-o ducem acolo. Mâine dimineaţă ne va părăsi. Dacă mergem cu viteză normală, ajungem tocmai la răsăritul soarelui.

Căpitanul calculase bine. După trei ceasuri ajunseră la insulă, tocmai când se ivea soarele pe cer. Despărţirea de tânăra fată fu foarte mişcătoare. Ea nu mai ştia cum să mulţumească salvatorilor săi.

În cele din urmă coborî într-o barcă de aluminiu cu care Petre şi George o duseră pe uscat. Fata le mai strânse odată mâna călduros, apoi cei doi camarazi se înapoiară la submarin care îşi urmă drumul spre apus.

Aventurile submarinului Dox 144

Hans Warren

I
ÎNOTĂTORUL

SUBMARINUL ALUNECA PE UNDE între Mauriciu şi La Reunion, mai mult spre Mauriciu, căci căpitanul Farrow căuta să se ferească de francezi, deoarece nu încheiase încă pace cu ei şi nici nu era vreo nădejde s-o facă.

George stătea de câteva ceasuri la proră şi privea zarea. Nici el singur n-ar fi putut spune ce anume vroia să vadă, ştia numai că se apropia de continental negru şi că acolo va dezlega, în sfârşit, taina şarpelui de aur Mamba, cumpărat la Ceylon.

Pe Madagascar, cea de a treia insulă, ca mărime, din lume, urma să afle înţelesul acestei taine şi deşi mai avea de străbătut încă multă cale – cel puţin treizeci de ceasuri – se simţea de pe acum cuprins de o nelinişte ciudată.

Petre veni şi el la proră.

— Te aştepţi la ceva deosebit, domnule George? îl întrebă credinciosul camarad. Ştiu că dumneata ai uneori astfel de presimţiri şi măcar că nu sunt superstiţios ca Jan Brike şi Plundow, în de astea tot cred şi eu niţel.

— E într-adevăr ciudat că presimţirile mele se adeveresc aproape întotdeauna – răspunse tânărul – de data asta, însă, nu e ceva hotărât, totuşi nu ştiu ce mă face să stau ceasuri întregi aici şi să privesc marea. Drept e că şi priveliştea e minunată. Ia te uită ce frumos luceşte coasta Mauriciului englez în bătaia soarelui.

— O fi nu zic ba, încuviinţă Petre, care nu se prea pricepea la frumuseţile lumii – dar aceasta nu e un motiv să te scoli cu noaptea în cap şi să nu te clinteşti de aici timp de două ceasuri.

— Ai dreptate, Petre – râse George – nu se mai lipea însă somnul de mine. De când am început să ne apropiem de Madagascar, mă simt stăpânit de un neastâmpăr ciudat.

— O fi din pricina afurisitului ăluia de Mamba, şarpele de care l-ai cumpărat de la indianul acela bătrân. Mai bine te lăsai păgubaş, că de atunci numai de buclucuri am dat.

— Care s-au sfârşit toate cu bine, Petre, să vezi că o să mai avem multe de întâmpinat la Madagascar din pricina lui.

— Îmi cam închipui eu – răspunse, cu ciudă Uriaşul – numai de n-am păţi-o mai rău ca la urmărirea negrului pe care îl chema tot Mamba.

— A fost totuşi una din întâmplările frumoase din viaţa mea, dragul meu şi nu–mi pare de fel rău... Ei, dar asta ce-o mai fi? îşi curmă deodată vorba tânărul, privind cu binoclul zarea. Vezi şi tu, Petre, punctual acela care pluteşte pe apă... colo, la stânga? Un peşte? Nu, nu, e prea mic şi prea rotund.

Petre avea ochii mai ageri ca ai lui George, deoarece îşi petrecuse aproape întreaga viaţă pe mare. Zărise şi el punctul. Îl privi cu încordare câteva clipe, apoi zise:

— Domnule George, e un om care înoată spre insula Mauriciu. Îndrăzneţ înotător! Să cuteze el să se îndepărteze atâta de ţărm! Trebuie să fie nu numai un bun înotător, ci şi foarte curajos ca să înfrunţi primejdia de a fi sfâşiat de rechinii care mişună pe aici. Dar te pomeneşti că habar n-are de asta, altminteri…

— Ce s-a întâmplat? îi curmă vorba căpitanul, apropiindu-se de ei. Aţi văzut ceva deosebit?

— Da, tată, colo înoată un om spre Mauriciu – răspunse George – părerea mea e s-o luăm ceva mai repede, poate că-l mai putem salva pe nenorocitul acela de a fi sfâşiat de vreun rechin.

Căpitanul dădu îndată comanda să se mărească viteza.

Curând George putu desluşi bine capul înotătorului, care zorea cât putea. Deodată, Petre strigă cu mirare:

— Păi e un negru! Ca băştinaş trebuie să cunoască primejdia mai bine ca oricine. A, ce spuneam! Uite colo pe stânga un rechin! E însă departe, dar nu lasă el să-i scape prada, fiţi pe pace!

Căpitanul, care auzise cuvintele lui Petre, zărise şi el odată cu George dihania care înota la vreo sută de metri în urma negrului. „Tigrul mărilor” nu zărise încă pe înotător, dar nu va trece mult şi-l va „mirosi”, ca să se arunce, apoi cu toată furia asupra pradei neaşteptate.

„Dox”-ul se afla numai la două sute de metri de negru, care sălta când şi când din apă şi se zgâia nedumerit la ciudatul vas.

Poate că nu mai văzuse până atunci un submarin şi avea deci de ce de mira.

Căpitanul vru să facă o ultimă încercare să salveze pe înotător de rechin. Dădu ordin să se pună în funcţiune compresoarele şi în clipa următoare „Dox”-ul gonea ca o săgeată pe apă.

Peste cel mult o jumătate de minut îl va ajunge şi rechinul, speriat de ivirea submarinului, o va lua la fugă.

Dar dihania îşi zărise prada şi în câteva clipe o va ajunge. Pe Farrow îl străfulgeră gândul să cheme în ajutor pe Jan Brike, cu tunul său, îşi dădu seamă însă că până să vie el, rechinul îşi va fi înhăţat prada.

Iarăşi îşi aruncă înotătorul ochii la submarin şi George îi arătă prin semne să se uite îndărăt. Negrul privi într-acolo şi văzu rechinul, care se afla acum numai la cincizeci de metri în urma lui.

Camarazii se aşteptau ca nenorocitul să-şi dea seama că nu mai e scăpare pentru el şi să se supună sorţii grozave care-l aştepta. Dar negrul se aruncă în lături şi îşi aşteptă, fără să se tulbure, duşmanul. Deodată sclipi în mâna dreaptă a înotătorului un cuţit enorm.

— Aha, se pricepe să lupte în apă cu rechinii – strigă vesel George – vom avea ceva interesant de văzut.

Căpitanul dădu îndată ordin să se micşoreze viteza vasului. Tot nu mai puteau salva acum pe negru; dimpotrivă, talazurile care s-ar fi stârnit din pricina iuţelii i-ar fi fost chiar dăunătoare.

Încă două secunde şi rechinul îşi ajunse prada. În furia lui nebună începu să se zvârcolească în loc; cuţitul din mâna Negrului fulgeră odată în aer, apoi se înfipse până în plăsele în pântecele rechinului şi i-l spintecă până la coadă.

Negrul înotă cu repeziciune mai departe, pe când rechinul se zvârcolea de moarte, înroşind apa în jurul său. Ba păru chiar că vrea să pornească spre insula îndepărtată; nu mai avu însă răgaz, căci alţi trei rechini, care mirosiseră pesemne sângele semenului lor, veneau în goană să-l sfâşie.

Cum submarinul se mai afla numai la vreo douăzeci de metri de înotător, George strigă în englezeşte:

— Grăbeşte-te, uite colo încă trei rechini!

Negrul aruncă o privire spre locul pe care i-l arătase tânărul, apoi se apropiă în grabă de submarin şi, dintr-o săritură fu pe punte.

Fără să se sinchisească de cei din juru-i se holbă mai întâi câteva momente la rechinii care se năpustiseră lacomi asupra leşului tovarăşului lor şi începură să-l sfâşie. Se părea că ar vrea chiar să sară îndărăt în apă pentru a se război cu ei.

În aceste câteva clipe care stătu astfel nemişcat, camarazii avură răgazul să-l privească în voie. Era gol până la brâu, iar pantalonii şi-i suflecase până la genunchi. În lupta pe care o dăduse cu dihania, muşchii i se încordaseră atât de puternic, încât Petre şopti lui George:

— Cu uriaşul ăsta parcă nici eu nu m-aş încumeta să ma iau la harţă. Trebuie să aibă o putere grozavă. Ia te uită la muşchii lui, domnule George!

Tânărul îşi dădea seama că Petre avea dreptate. Negrul părea să fie într-adevăr un potrivnic de temut.

În sfârşit negrul făcu o mutră de om nemulţumit, vârî cuţitul în brâul îngust de piele cu care era încins şi se întoarse spre turn. Se apropiă de Farrow şi, înclinându-se în faţa lui, zise într-o englezească fără cusur:

— Vă mulţumesc din suflet, domnule căpitan, că m-aţi salvat de la moarte. Ar fi fost prea greu să birui trei dintr-odată. Dacă ar fi venit fiecare cu rândul, le veneam eu de hac repede.

Se uită cu atâta ură la rechini, încât căpitanul îl întrebă mirat:

— Pentru ce ai atâta necaz pe dihăniile astea?

— Pentru că atât tata cât şi fratele meu au fost sfâşiaţi acum trei ani de rechini, chiar sub ochii mei – răspunse negrul, posomorât – de atunci spintec cu cuţitul orice rechin ce îmi iese în cale.

Lui Farrow îi plăcu tânărul negru şi, ca să-i facă plăcere. Zise lui Petre şi George, care erau de faţă:

— Ce-ar fi să împuşcaţi şi pe ceilalţi trei rechini? Ca marinari, avem şi noi de ce urî dihăniile astea şi e de datoria noastră să le ucidem de câte ori ni se iveşte prilejul.

Petre urcă îndată scăriţa ce ducea în turn şi aduse de acolo puşca lui şi pe a lui George.

Cei trei rechini se zbăteau mereu în jurul pradei lor. Amândoi puşcaşii ridicară armele, descărcară câte trei gloanţe în şir şi toţi trei rechinii, cu câte două gloanţe în cap, ţâşniră până aproape la jumătatea trupului afară din apă. Apoi căzură îndărât, zvârcolindu-se de moarte.

Negrul se uită cu ochii lucitori la zbuciumul lor şi, când cel din urmă căzu la fund, se întoarse spre Farrow:

— Vă mulţumesc încă odată, domnule căpitan. Mi-aţi făcut o mare bucurie. Pe dv. domnilor – se adresă el lui George şi Petre – daţi-mi voie să vă admir pentru măiestria pe care aţi dovedit-o. Mă numesc Jacques şi locuiesc pe insula Mauriciu.

Făcu o plecăciune de adevărat om de lume, ceea ce îndemnă pe Farrow să-şi spună numele lui şi pe ale celor doi camarazi ai săi. Un zâmbet de bucurie flutură pe buzele Negrului, care strigă cu însufleţire:

— Pesemne că azi mi-a fost dat să am numai bucurii, căci al prilejul să vă cunosc, domnule căpitan. Deşi aţi cutreierat până acum numai mările indiene şi ale Sudului, am auzit şi am citit multe despre isprăvile dv. vitejeşti.

— La asta, drept să spun, nu m-aş fi aşteptat – răspunse căpitanul, uluit – credeam că ne bucurăm numai de o faimă restrânsă. Nu mă aşteptam să fim cunoscuţi şi pe insula Mauriciu.

— Câţiva englezi au fost transferaţi din India aici şi, afară de asta, am obiceiul să citesc gazete, din care am aflat despre faptele dv.

— I-ascultă, domnule Jacques – zise deodată căpitanul – cum se face că ai îndrăznit să te depărtezi atâta de ţărm? Nu ştiai că mişună rechini pe aici? Sau vroiai cu tot dinadinsul să omori vreunul? Şi acum, cum o să te întorci acasă? Drept să-ţi spun n-aş vrea să mă apropii peste zi de coastă, deoarece nu ştiu cam ce purtare ar avea autorităţile faţă mine.

— Puteţi intra fără teamă în port. Ştiu foarte bine că toţi din oficialitate sunt de partea dv. Totuşi n-aş dori să vă pun într-o situaţie neplăcută, domnule căpitan, de aceea vă rog să mă luaţi cu dv. Şi să mă debarcaţi undeva într-un port al Africii. De acolo voi găsi eu prilejul să mă înapoiez acasă. Mare va fi mirarea unor anumiţi domni, care nu se aşteaptă să mă mai vadă în viaţă.

Căpitanul îl privi câtva timp nedumerit, pe urmă pricepu:

— Aşa dar, nu de bunăvoie te-ai depărtat atât de coastă? Nu cumva ai fost luat cu de-a sila şi aruncat apoi în mare?

Jacques se codi niţel, până să răspundă:

— Mi-aţi salvat viaţa, domnule căpitan şi afară de asta ştiu că mă pot bizui pe tăcerea dv.; vă pot povesti deci cum stau lucrurile. Da, am duşmani pe insula Mauriciu, duşmani înverşunaţi. Aseară m-au ademenit la ţărm, m-au ameţit cu o otravă puternică, ştiind că altminteri nu m-ar putea birui. Când m-am dezmeticit, ne aflam în larg şi vrăjmaşul meu cel mai neîmpăcat mi-a spus în bătaie de joc, că, deoarece îmi place să mă lupt cu rechinii, vrea să-mi dea prilejul acesta din plin. La răsăritul soarelui m-au aruncat peste bord, după ce mi-au dat mai întâi un pumnal şi mi-au tăiat legăturile în ultimul moment, apoi au plecat cu barca lor cu motor cu care veniseră.

— Şi de atunci înotai aşa, la întâmplare? întrebă căpitanul surprins. De neînchipuit! Nu cred că altul ar fi fost în stare… Şi zi-i, o mai duceai dacă nu se iveau cei trei rechini?

— E poate mai bine că s-a întâmplat aşa, altminteri nu v-aş fi întâlnit – răspunse îngândurat negrul – peste zi nu cutezam să mă apropii de coastă şi, ca să-mi caut un loc mai dosit, nu era cu putinţă, deoarece mişună de rechini pe acolo. Acum aş avea o mare rugăminte către dv.: N-aţi putea acosta la noapte undeva la ţărm? Dacă zăbava v-ar dăuna întrucâtva, vă pot despăgubi….

— Despre aşa ceva nici nu poate fi vorba – râse căpitanul – n-avem nici o grabă şi noi suntem oricând gata să ajutăm pe cineva la nevoie. Pe cât mă pricep eu la oameni, d-ta pari să fii un om de ispravă. Dar n-am putea acosta chiar aici? Nu face nimic dacă ne oprim până diseară aici. Mai mult încă: te-aş ajuta cu plăcere dacă ai nevoie se sprijinul nostru. Insula Mauriciu m-a interesat totdeauna şi aş dori s-o văd mai de aproape.

— Zău tată şi eu aş vrea s-o văd! zise George. Am presimţit că vom avea de întâmpinat lucruri ciudate acolo.

— Atunci mai bine m-aş lăsa păgubaş, căci presimţirile tale se adeveresc aproape totdeauna şi cine ştie ce ne mai aşteaptă. Dar, fiindcă ori pe unde treci tu trebuie să se întâmple ceva, mi-e tot una acolo sau aiurea. Aşa dar, domnule Jacques, dacă crezi că îţi putem fi de folos în vreo altă privinţă…

Jacques se uită la Farrow cu o privire plină de recunoştinţă, apoi răspunse:

— Văd, domnule căpitan, că tot ce am auzit despre dv. trebuie să fie adevărat. Mi-ai spus că mă socoţi un om de ispravă, deşi nu sunt decât un negru pe care albii îl dispreţuiesc de obicei. Şi mai toţi albii de pe insulă mă fac s-o simt amarnic. Îmi spun numai pe scurt Jacques, cu toate că în realitate mă numesc doctorul Jacques Northon. Şi am studiat medicina şi chimia la Universitatea din Oxford.

— Mă închin, zise căpitanul, cu admiraţie. Ce întâmplare să te întâlnesc tocmai aici, în largul mării! Îmi îngădui întrebarea ce te-a făcut să te înapoiezi pe insulă?

— Vroiam să lupt pentru îmbunătăţirea sorţii semenilor mei. Dar nu mi s-a dat dreptul – răspunse cu tristeţe, doctorul negru – din Reunion am fost izgonit de francezi şi în Mauriciu mi-am făcut duşmani înverşunaţi, deoarece am cutezat să atac o asociaţie secretă care persecută pe negrii de pe insulă. Membrii acestei asociaţii au fost aceia care m-au azvârlit în mare.

— A, foarte interesant! făcu Farrow, cu însufleţire. Presupun că scopul pe care-l urmăresc nu e tocmai curat şi tare aş vrea să le pun beţe în roate.

— Aţi face într-adevăr o faptă bună – zise cu bucurie negrul – eu singur nu le pot veni de hac celor cinci conducători ai asociaţiei, care au putere de neînchipuit asupra celorlalţi. Cu ajutorul dv., însă, nădăjduiesc să-i pot birui. Dar trebuie să vă atrag atenţia că va fi lucru foarte primejdios. Şefii locuiesc mai adânc în insulă, aproape de un câmp de lavă, unde se dedau cu credincioşii lor la ceremonii grozave, în care fără îndoială că sunt jertfite chiar făpturi omeneşti.

— Vai de mine, în zilele noastre! făcu uluit căpitanul. Şi autorităţile îi lasă să-şi facă de cap? Dacă îi denunţai autorităţilor engleze, domnule doctor, cu siguranţă că ar fi arestat pe conducători şi le-ar fi dat pedeapsa cuvenită.

— Vă rog să-mi spuneţi simplu Jacques! îl rugă negrul pe căpitan. Aici şi bolnavii mei mă numesc astfel. Fireşte că am înştiinţat pe englezi şi s-a orânduit o anchetă, dar se vede că au aflat prin vreo trădare capii asociaţiei şi au făcut să dispară orice urmă. Am fost de faţă în ascuns la o serbare de-a lor, am recunoscut chiar pe vreo câţiva din ei, dar când au fost luaţi de scurt au tăgăduit cu înverşunare. Probabil de frica pedepsei care îi aştepta.

— Aşa că autorităţile engleze nu te-ar crede dacă ai reveni asupra faptului. Nu face nimic, noi o să te ajutăm să lămureşti lucrurile, mai ales fiul meu George.

— Abia aştept! zise tânărul cu ochii scânteietori de bucurie.

— Dar ia spune-mi, rogu-te, domnule Jacques, ce fel era serbarea aceea tainică despre care pomeneai adineauri?

— Prea mult nu puteam îndrăzni să mă apropii – răspunse negrul – am văzut însă că rolul principal îl avea un şarpe mare din metal lucitor, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la cultul şarpelui al Tahitienilor.

— Ce, un şarpe? strigă George, uluit. Doamne Dumnezeule, nu cumva….

Negrul se uită nedumerit la el, căpitanul însă îl întrebă îndată:

— Domnule Jacques, nu ştii d-ta dacă unii din capii asociaţiei au

venit încoa din Madagascar?

— Da, doi din ei sunt de acolo – încuviinţă doctorul negru, mirat – dar de unde ştiţi dv.?

— Totul pare să fie în legătură cu un şarpe pe a cărui urmă am pornit şi noi. E o poveste lungă, pe care ţi-o voi istorisi pe larg mai târziu. Acum o să te prezint celorlalţi camarazi ai noştri şi o să-ţi dăm un rând de haine ca să le îmbraci! Petre al nostru are aproape statura d-tale, o să ţi le împrumute el.

II
PE INSULA MAURICIU

TOŢI CAMARAZII ERAU, fireşte, entuziasmaţi când aflară despre ce e vorba. Mai ales doctoral Bertram care căuta să afle amănunte asupra serbării asociaţiei secrete. Nu putu afla mare lucru. Negrului i se dădură haine de culoare închisă ca să nu bată la ochi când vor debarca pe întuneric.

— Trebuie să ne întrebuinţăm ziua la ceva – zise căpitanul, când negrul se ivi iar pe punte – am de gând să înconjur sub apă insula, poate găsim cu prilejul acesta vreun loc potrivit pentru debarcare.

— Cunosc eu pe coasta de apus un golf destul de adânc şi dosit unde puteţi ancora – răspunse doctorul negru – în afară de asta nu e departe de câmpul de lavă unde voi da de capii asociaţiei.

— E destul de bine ascuns golful? întrebă căpitanul.

— Da şi rareori se abate vreun om pe acolo.

— Atunci am putea încerca să acostăm chiar acum. Pentru ce să ne pierdem ziua degeaba? Vom cerceta mai întâi, bine coasta prin periscop, apoi vom intra în golf, dacă, bine înţeles, nu zărim nimic ce ne-ar da de bănuit.

— Mm, da – făcu Jacques, şovăind niţel – eu însă aş vrea să părăsesc vasul abia după ce se întuneca. S-ar putea ca vreunul din conducători să se afle pe aproape şi nu vreau să fiu văzut de el.

— Înţeles. Vrei să-ţi iei vrăjmaşul prin surprindere. Ai dreptate, trebuie să ne ferim. Nădăjduiesc însă că nu vom fi văzuţi de nimeni. Acum să coborâm în submarin şi să ne lăsăm la fund.

George se mai uită odată spre coasta depărtată a insulei şi spuse:

— Nădăjduiesc că n-am fost zăriţi prin vreun ochean.

Jacques păru înspăimântat la auzul acestor cuvinte şi zise:

— Cel mai primejdios din duşmanii mei, unul Mbonga, are un ochean foarte bun, cu care cercetează zilnic marea, după cum se laudă. Se prea poate să ne fi zărit.

— Asta ne-ar cam încurca socotelile – mormăi Farrow, îngândurat – n-avem ce face însă.

Submarinul porni să spintece apa, lăsând o dâră de spumă în urmă-

i. Coti apoi spre miazănoapte, după ce făcu mai întâi un ocol destul de mare şi se lăsă afund până la opt metri.

Căpitanul stătea la periscop şi, alături de el, doctorul negru, ca să-i arate golful unde aveau să acosteze.

După vreo jumătate de ceas, coasta se putea desluşi lămurit.

— Domnule căpitan – zise negrul, care îşi aruncase ochii prin periscop – veţi zări acum o stâncă, la depărtare de vreo sută de metri de ţărm, care se ridică din apă ascuţită ca un ac. Submarinul să treacă la vreo zece metri pe stânga stâncii şi vom ajunge la golf, care e destul de mare şi adânc ca să puteţi întoarce vasul.

Farrow se uită iar prin periscop şi zări într-adevăr stânca aceea ciudată. Luă întocmai direcţia arătată de Jacques, apoi cercetă cu băgare de seamă coasta din stânci sfârtecate, pentru a vedea dacă nu se află cineva pe ţărm. Nu era însă nici ţipenie de om.

După zece minute „Dox”-ul trecu pe lângă stânca în chip de ac şi intră în golful atât de întortocheat încât cotind după un colţ, îşi dădu seamă că vasul nu mai putea fi zărit din larg. Era aici o minunată ascunzătoare pentru ei.

Submarinul ieşi deasupra apei.

Căpitanul luă hotărârea să cerceteze chiar peste zi ţinutul în care se aţineau probabil capii asociaţiei. N-aveau cum bănui că străinii au debarcat acolo pentru ei – afară doar dacă nu vor fi zărit prin ochean peripeţiile salvării doctorului negru.

Camarazii vroiau ca până la vremea prânzului să se înapoieze pe submarin. Era doar o simplă cercetare la care porneau.

Străbătură repede plaja îngustă şi cotiră într-o trecătoare dintre stânci care ducea în inima insulei.

Se uitau cam bănuitori la pereţii înalţi de piatră. Dacă s-ar afla în vârf duşmani, lesne i-ar putea omorî, aruncând de sus bolovani asupra lor, căci trecătoarea nu era mai lată de şase metri.

Răsuflară uşuraţi când, după un drum de vreun kilometru, ajunseră la poalele unui dâmb, care urca în pantă lină spre o câmpie întinsă.

Aci căpitanul făcu un scurt popas şi privi cu încordare în juru-i. Se puteau ascunde printre stânci iscoade care le-ar deveni primejdioase în anumite împrejurări. Nu văzu însă nimic ce i-ar fi putut da de bănuit şi atunci dădu ordin de plecare. Urcuşul era totuşi anevoios, din pricină că le aluneca mereu piciorul pe piatră netedă. Fură nevoiţi să umble în patru labe, având însă grijă să se uite mereu în jurul lor, deprinşi cum erau să bănuiască pretutindeni primejdia.

Într-un rând lui George i se păru chiar că zăreşte un cap negricios, după un bolovan şi îşi înştiinţă camarazii. Se aflau tocmai cam pe la jumătatea dâmbului şi să fi pornit acum o ploaie de pietre din vârful stâncilor, praf îi făcea.

Îşi smulseră toţi revolverele de la brâu, deşi împotriva unui atac

atât de viclean cu greu s-ar fi putut apăra. În cele din urmă, văzând că nu mişcă nimic din deal, căpitanul zise:

— Cred că doctorul acela negru ne-a cam prea încordat nervii şi ni se pare că vedem duşmani şi acolo unde nu sunt. S-o luăm mai bine ceva mai repejor ca să ajungem cât mai în grabă în deal. Totuşi, să fim cu băgare de seamă!

Porniră iar. În urma lor pietrele se rostogoleau cu zgomot.

În sfârşit, se văzură pe platou. Farrow zise în şoaptă doctorului şi lui Brun:

— La înapoiere să căutăm altă cale, asta e mult prea primejdioasă.

— Nu cred, însă, să fie alt drum care să ducă la ţărm – răspunse doctorul, privind în juru-i – sau dacă există vreunul, ar trebui să facem un ocol prea mare. Doctorul acesta negru va fi cunoscând bine ţinutul, aşa că ne-ar fi spus dacă ştia altul mai puţin primejdios.

— Bine zici! încuviinţă Farrow. Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să fim cu mare băgare de seamă la întoarcere, ca să alunecăm pe povârniş şi să ne zdrobim oasele. Ce e, George, ai descoperit ceva?

Tânărul se ridicase în picioare şi privea încordat spre un bloc mare de piatră, la vreo sută de metri depărtare, înălţă din umeri şi răspunse cam încurcat:

— N-aş putea spune cu siguranţă, dar mi s-a părut iar că zăresc un cap negricios, cu doi ochi sclipitori ce priveau de după stânca de colo. Să fi fost oare o nălucire? Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat încă până acum.

Vorbele lui îl puseră pe gânduri pe căpitan şi camarazii se uitară îngrijoraţi spre stâncă. Toţi ştiau că tânărul avea o privire foarte ageră şi nu se înşela niciodată.

Dacă, se află într-adevăr cineva acolo, primejdia era aproape. Aşa dar, fuseseră zăriţi la debarcare şi pe nimeni altul decât pe conducătorul asociaţiei secrete îl putea interesa lucrul acesta. Oricare alt locuitor al insulei n-avea de ce să se ascundă de ei.

— Trebuie să ne prefacem că n-am văzut nimic – zise căpitanul Farrow – să ne vedem de drum, dar nu vă uitaţi, decât cu coada ochiului la stâncă, pentru a nu atrage atenţia. Nici să nu păreţi miraţi dacă se va mai ivi odată capul.

George mergea în frunte. Privea nepăsător, deşi nu slăbea din ochi stânca. Zări iar desluşit capul de mai adineauri. Era acum numai la o depărtare de vreo cincizeci de metri de el şi deşi dispăruse cu iuţeala fulgerului, văzu că era al unui negru.

Îi trebui o mare putere de stăpânire tânărului ca să pară nepăsător. Se opri însă în loc şi întinse braţul ca şi când ar fi vrut să arate însoţitorilor săi tot cuprinsul, şoptind în acelaşi timp doctorului Bertram şi tatălui său, care îi veneau mai aproape:

— Am zărit iar capul, e al unui negru. Probabil că ajungeam peste puţin în ţinutul unde s-au cuibărit capii asociaţiei despre care ne vorbea Jacques. Oare să fie negrul pus numai din întâmplare de pază, sau am fost văzuţi prin ochean când l-am salvat pe doctorul acela negru?

— Hm… asta se va dovedi pe urmă – răspunse căpitanul, arătând şi el cu mâna în depărtare – să mergem acum mai departe, dar să fim cu băgare de seamă. S-ar putea să se aţină pe aici un număr mai mare de oameni de-ai asociaţiei secrete, care stau ascunşi după bolovanii aceia uriaşi şi să ne sară în spinare. Va trebui, fireşte, să tragem atunci fără milă în ei.

George păşi încet înainte. Căutau să fie cât mai aproape unul de altul, pentru a se putea ajuta la nevoie.

Cu o încordare de nedescris, deşi părea nepăsător, tânărul înainta spre bolovanul cel enorm. Din clipă în clipă putea să se ivească dindărătul lui un duşman, să răsare cu zecile de după bolovanii uriaşi risipiţi pretutindeni. Totuşi se arătă nepăsător.

Când să treacă prin faţa stâncii, îşi încordă toţi muşchii, aşteptându-se să dea buzna peste el negrul; dar nimic nu se întâmplă şi când privi cu coada ochiului în lături nu văzu pe nimeni.

Era vorba deci de o iscoadă răzleaţă, care nu cuteză să-i atace. George zări îndată o potecă îngustă care ducea de la stâncă spre apus. Pietrişul fusese bătătorit de paşii celor ce treceau des pe aici. Tânărul se opri şi zise cu glas tare:

— S-o luăm pe poteca asta? Poate ieşim din locurile astea sălbatice şi dăm de oameni care ne-ar putea îndruma. Ce nenorocire că ni s-a stricat motorul şi a trebuit să ne oprim tocmai pe coasta asta pustie.

Vorbise într-adins englezeşte, ca să înţeleagă şi iscoada, care trebuia să stea la pândă pe aproape.

Căpitanul pricepu şiretlicul şi răspunse:

— Într-adevăr, se pare că poteca a fost des folosită, aşa că vom da repede de o aşezare omenească. Poate chiar să găsim nişte cai ca să ne putem urma drumul mai lesne.

Primejdia pândea aici la tot pasul, căci poteca era atât de întortocheată şi făcea atâtea cotituri, încât cei ce veneau în urmă nu puteau vedea pe cei ce le-o luaseră înainte. Dacă se ascundeau într-adevăr duşmani pe după bolovanii uriaşi, le era uşor să ucidă pe camarazi unul câte unul, sau să-i ia prizonieri fără ca să bage de seamă ceilalţi.

Poteca părea că nu se mai sfârşească, deşi mergeau de o jumătate de ceas. Căpitanul vroia tocmai să dea ordinul de întoarcere, când se pomeniră deodată la capătul ei, iar în faţa lor se întindea un câmp de lavă presărat ici-colo cu bolovani uriaşi. Înţeleseră că bârlogul celor cinci conducători ai asociaţiei secrete trebuie să fie pe aproape,

probabil şi locul unde se oficiau slujbele lor religioase în care erau jertfite chiar şi vieţi omeneşti.

Camarazii se opriră din nou şi priviră la pustietatea ce-i înconjura. Apoi căpitanul zise cu glas tare:

— Mi se pare că ne-au rătăcit iar. Nu se vede nici urmă de aşezare omenească.

— Păi atunci cine să fi făcut poteca asta atât de bătătorită? îl întrebă George. Poate tot dăm de vreun sat, dacă trecem dealul cela de colo. Drept e că or mai fi vreo trei kilometri de mers, dar face să ne ostenim atât.

Îşi îndreptară cu toţii privirile spre deal. Câmpul de lavă urca în pantă lină până la poalele dealului. Zăriră o trâmbă de fum care se înălţa de acolo. Aşa dar doctorul negru avea dreptate, aici se aţineau şefii asociaţiei secrete.

— Bine, fie cum spui tu! Să mergem! încuviinţă căpitanul.

George, care se văzu în sfârşit ajuns la ţintă, o luă la picior; ceilalţi abia se puteau ţine după el şi în curând tânărul îi lăsă cu mult în urmă.

Iată-l ajuns la cele dintâi blocuri de stâncă împrăştiate pe întinderea aceea pustie. Era o îngrămădire de vreo cincisprezece de aceştia coloşi de piatră atât de încâlciţi, încât George abia se putea strecura printre ei. Din pricina asta pieri cu totul din ochii camarazilor săi, care se aflau pe puţin cu cincizeci de metri în urmă. Deodată i se păru că aude un zgomot foarte aproape de el. Coti repede după un bolovan, ducând în acelaşi timp mâna la revolver. În clipa următoare se pomeni în faţa unui negru uriaş, în veşminte albe.

Negrul trebuie să-l fi aşteptat, căci până s-apuce George să tragă îl şi înhăţă de beregată cu stânga, iar cu dreapta flutură un cuţit enorm deasupra capului său. Tânărul nici nu putu scoate măcar un ţipăt, pentru a-şi preveni camarazii, atât de grozav îl strângeau degetele acelea ca de fier în jurul gâtului.

Viteazul tânăr părea pierdut. Dar ciudat era faptul că negrul şovăia să-i dea lovitura de moarte. Clipa aceea de şovăială îi fu deajuns lui George să-şi smulgă revolverul din brâu, cu gând să-şi împuşte primejdiosul duşman.

N-avu însă răgazul; se pomeni din spate cu o lovitură peste mână şi arma căzu la pământ. Un glas şuieră în acelaşi timp:

— Dă-i drumul şi să fugim repede!

Negrul slăbi strânsoarea, îl împinse însă încolo cu atâta putere încât George se poticni, apoi o luă la fugă.

Pe tânăr îl cuprinse o mânie grozavă. Sări fulgerător în picioare, ridică revolverul şi porni după negru, care tocmai dispărea printre două blocuri mari de stâncă. O clipă zări încă două blocuri mari de stâncă. O clipă zări încă un trup uriaş de negru care pierea odată cu

celălalt. Trebuie să fi fost acela care împiedecase pe cel dintâi să-l omoare. Nici nu stătu să judece pentru ce o făcuse, vroia cu orice preţ să se ia pe urma lor.

După ce trecu însă de stâncă, rămase uluit de ceea ce văzu; înaintea lui se făcea o peşteră mare, care ducea în adânc între două alte stânci. Fără să chibzuiască se strecură înăuntru, prin deschizătura destul de îngustă. La o primejdie nu se gândea în momentul acela. Singurul lui gând era să-i ajungă pe cei doi Negri.

Să fi judecat niţel şi-ar fi pus întrebarea pentru ce îl cruţase negrul; ar fi înţeles atunci că nu era decât un vicleşug din partea lor şi ar fi aşteptat cel puţin sosirea camarazilor. Bănuia el că aceştia doi făceau parte din asociaţia secretă, poate că unul era chiar Mbonga, şeful lor, despre care îi vorbise Jacques.

Vroia să-i silească, sub ameninţarea revolverului, să iasă din peşteră, ca să-i dea pe mâna camarazilor. Poate vor găsi pe urmă în peştera lor dovezi de ale faptelor lor nelegiuite.

George avea la el lampa de buzunar. O aprinse îndată şi la lumina ei văzu că nu era o peşteră în care intrase, ci un gang îngust, care se prelungea tot mai adânc în pământul pietros.

Catastrofa vulcanică din a cărei pricină luase naştere câmpia aceea de lavă trebuie să fi scormonit pământul până… în măruntaiele lui, ba poate că lava fierbinte izbucnise chiar din gangul acesta. Atunci gangul se va fi prelungit cine ştie până la ce adâncime – îşi zise George – şi chibzui câteva clipe dacă n-ar fi mai bine să-şi cheme camarazii.

Deodată auzi aproape de el un zgomot uşor, ca rostogolirea lină a unor pietricele. Aşa dar cei pe care îi căuta erau chiar înaintea lui. Acum nu mai încăpea şovăială; cu o hotărâre dârză întinse mâna în care ţinea lampa, cu cealaltă apucă patul revolverului şi porni în fugă pe gangul cu pereţii sfârtecaţi şi colţuroşi.

III
ÎNDRĂZNEALĂ PEDEPSITĂ

MAI TÂRZIU ÎŢI RECUNOSCU ŞI EL greşeala pe care o făcuse luând-o aşa razna, singur, pe urmele celor doi duşmani atât de primejdioşi. Se bizuise însă pe dibăcia lui în a mânui arma şi ştia că amândoi Negrii erau pierduţi dacă va da ochii cu el.

Din ce cobora mai adânc, din ce locul devenea mai înfiorător. Aerul mirosea a pucioasă, pereţii erau îngălbeniţi – semn că fierberea vulcanului mai dăinuia încă. Dar George nu se gândea, că însăşi Natura i-ar putea fi o primejdie, altminteri cei doi Negri, care cunoşteau mai de mult gangul, n-ar fi cutezat să pătrundă înăuntru.

Aerul devenea însă tot mai înăbuşitor şi îl îneca. Cu mare greu

izbutea să se ţie pe picioare. Totuşi cobora mereu gangul în pantă dreaptă. Duhoarea de pucioasă îl înăbuşea, îl orbea, dar el nu se lăsa.

Ajunse la un loc unde aerul era atât de fierbinte şi apăsător, încât crezu că va cădea grămadă. Îl fulgeră gândul să se întoarcă din drum, dar îşi spuse că, deoarece acei doi negri putuseră străbate locul acela atât de primejdios, o va putea face şi el.

Văzu la lumina lămpii sale de buzunar că din crăpăturile pereţilor ieşeau aburi galbeni de pucioasă. Îşi ţinu răsuflarea şi trecu mai departe. Deodată aerul deveni curat şi rece. George se pomeni din gangul îngust într-o peşteră uriaşă, cu stalactite şi stalagmite sclipitoare. Priveliştea era atât de minunată, încât pentru câteva clipe uită pentru ce venise şi privi uluit în juru-i.

Se dezmetici însă repede. Un zgomot uşor din apropierea lui îl făcu să tresară. Se întoarse cu iuţeala fulgerului, dar era prea târziu. Îndărătul lui cei doi negri răsăriseră ca din pământ.

Şi iarăşi o izbitură peste braţ îl făcu să scape revolverul, două mâini uriaşe îi lipiră braţele de trup, apoi fu ridicat ca un fulg şi dus pe sus. Porniră cu el pe o potecă îngustă ce străbătea peştera. Cel de-al doilea Negru îi luase lampa din mână şi păşea înainte luminând calea.

Zadarnic se căznea George să se elibereze din strânsoare; deodată îşi aduse aminte de camarazi şi răcni numele lui Petre, În aceeaşi clipă Negrul care mergea înainte se întoarse cu iuţeala fulgerului; ridică braţul şi pumnul său puternic îl izbi pe George în tâmplă, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

Când se trezi din leşin, capul îl durea cumplit. Abia după câteva minute mintea i se limpezi şi îşi putu aduna gândurile. Înţelese că se afla în puterea celor doi Negri primejdioşi.

Ridică niţel capul, gemând şi privi în juru-i. Spre marea lui mirare se văzu într-o colibă din bolovani. Zăcea pe un fel de targă pe care era întinsă o blană de animal. În încăpere se afla o masă; câteva scaune de lemn, o vatră şi vase de gospodărie. Toate păreau să fie foarte vechi.

Era legat burduf, dar spre norocul lui nu-i puseseră căluş în gură, aşa că putea cel puţin răsufla în voie. În colibă nu se afla nimeni în afară de el şi se gândi îndată la fugă. Dacă putea ajunge la vatră, ar sparge una din oalele de pământ şi ar tăia cu un hârb frânghia cu care era legat.

Repede dar cu băgare de seamă se lăsă jos de pe targă şi se ridică în picioare. Aşa legat cum era, trebuia să ajungă la vatră.

Izbuti.

Mâinile îi erau legate la spate; se întoarse deci cu spatele, apucă un urcior greu de lut, cu gând să-l trântească la pământ. Înainte însă de a o putea face, pătura care acoperea deschizătura colibei se dădu la o parte şi cei doi negri păşiră înăuntru.

George se înspăimântă când se uită la chipul unuia din ei. Era atât

de fioros cu rânjetul lui, încât semăna mai mult a diavol decât a om.

— Ia te uită – zise el, într-o englezească fără cusur – domnişorului nu-i place ospitalitatea noastră, ba mai vrea să ne spargă şi vasele după ce avem şi aşa atât de puţine. Nu, dragă, lasă urciorul în pace, altminteri – şi ameninţarea din glasul lui îl făcu pe George să se înfioare – va trebui să te pedepsesc cu atâta asprime încât ţi-ai blestema ceasul în care te-ai născut. Întoarce-te îndată la culcuş!

Tânărul se supuse, dar gândul fugii se înrădăcină şi mai mult în mintea lui. Nădăjduia, de asemenea, că vor veni camarazii să-l salveze, ştiind bine că Petre nu se va lăsa până ce nu-l va da de urmă. Gangul tăinuit dintre stânci îl vor găsi ei negreşit, căci îl văzuseră pe unde pierise când o luase înaintea lor. Dar şi poteca îngustă ce se abătea din peşteră? Ar însemna să-l pună în mare primejdie, deoarece negri l-ar ucide îndată ce i-ar vedea apropiindu-se.

Când fu lângă targă, negrul îi dădu un ghiont în spate şi George căzu pe targă, care pârâi din toate încheieturile. Îi cercetă apoi legăturile şi spuse celuilalt din uşă câteva cuvinte într-o limbă pe care tânărul nu o cunoştea.

Acesta dădu numai din cap şi zise pe urmă lui George:

— Tinere, camarazii d-tale nu te vor găsi chiar de ar pătrunde în gangul subpământean. Nici trecând întinderea pustiită de lavă nu pot ajunge la colibă, căci o mlaştină adâncă, cu o potecă bine tăinuită, le-ar tăia calea.

Ia spune-mi acum dacă am văzut eu bine prin ochean. Nu e aşa că aţi venit încoace cu un submarin şi dv. aţi fost aceia care l-au salvat pe doctorul Jacques? Hai, deschide-ţi pliscul – adăugă el, cu aceiaşi ameninţare grozavă în glas – ori de nu te silesc eu îndată să vorbeşti!

Scoase de la brâu un pumnal şi făcu un pas înainte. George pricepu că negrul nu glumea, totuşi se codi să răspundă:

— Nu te sfii să o mărturiseşti! adăugă negrul, rânjind fioros. Jacques îşi va fi spus că eu mă ţin de cuvânt şi că am fost acela care l-a zvârlit în apă. Sunt Mbonga.

Tânărul tresări speriat, auzind acest nume, ceea ce nu scăpă negrului.

— Aha, te-ai dat singur de gol! râse el, batjocoritor. Dacă numele meu nu ţi-ar fi fost cunoscut n-aveai de ce te înspăimânta aşa. Deci, dă-i drumul!

— L-am salvat într-adevăr pe Jacques – răspunse foarte calm George – şi la rugămintea lui ne-am înduplecat să facem o recunoaştere prin partea locului.

— Ca să ne spionaţi taina, pesemne? scrâşni Mbonga, furios. O să ispăşeşti amarnic fapta voastră, Poate voi izbuti să mai pun mâna pe vreo câţiva de-ai voştri, dar înainte de toate pe Jacques trebuie să-l prind cu orice preţ. Pedeapsa care îl aşteaptă va fi grozavă. Acum însă

o să te lăsăm singur, dar să nu mai faci prostia de adineauri, că nu o să-ţi meargă bine. Orice încercare de fugă ţi-ar fi zadarnică.

Chemă pe celălalt negru şi-i dădu o poruncă scurtă. Uriaşul se apropiă de George şi-l legă cu o frânghie de pat. Cum parii pe care era întinsă blana fuseseră bătuţi adânc în pământ, tânărul nu mai putea face acum nici o mişcare. Ba, colac peste pupăză, Negrul îi mai vârî şi un căluş în gură ca să nu poată ţipa.

— S-ar putea – zise Mbonga – ca vreunul din tovarăşii d-tale să ajungă prin apropiere şi trebuie să te împiedec de a da alarma. M-am ce-ţi face, sunt nevoit să-mi iau toate măsurile, dar mâine seara, când va avea loc serbarea cea mai mare, vei fi izbăvit de neplăcerile prin care treci acum. Trag nădejde că până atunci o să mai aduc pe cineva să-ţi ţie de urât.

Cum ieşiră cei doi din colibă, George se strădui iar să-şi desfacă legăturile. Nu fu chip însă, frânghiile nu slăbeau de fel.

În cele din urmă se opri istovit. Ascultă totuşi cu încordare, dacă nu se aude ceva. Se prea putea ca vreunul din camarazi să fi găsit drumul la colibă. Deşi nu putea ţipa, zbuciumările lui făceau destul zgomot ca să fie auzite de afară.

Pe câmpia de lavă domnea însă o linişte adâncă. Oare să nu fi găsit camarazii gangul subpământean şi să nu fi putut trece smârcul despre care vorbea Mbonga?

Pe George îl cuprinse îngrijorarea; se temea că viaţa lui tânără se va sfârşi în pustietatea asta. Acest fioros Mbonga părea să se simtă în siguranţă, ba poate izbutea chiar să mai pună mâna pe încă vreo câţiva din camarazi. Poate că ar fi mai bine; le-ar fi mai uşor să se dezlege unul pe altul, dacă, fireşte, negrul nu avea mijloace să-i împiedece.

Nu era mai bine să-i fi arătat şarpele de aur? Dacă o fi vreo legătură între Mamba lui şi asociaţia asta secretă, deoarece Negrul venise tot din Madagascar?

Să nu fie vorba aici de obârşia străvechiului cult Voodoo de care ţin şi astăzi urmaşii sclavilor negri din Tahiti? Îl osândiseră oare la moarte pentru că încercase să le afle taina?

Alungă însă gândul acesta; încă trăia şi Mbonga şi spusese că abia mâine seară va fi ucis. Se găsise el, nu e vorbă şi în alte situaţii şi mai primejdioase, în care moartea îl pândea în fiece clipă.

Amânarea aceasta îl mai liniştea. Se va ivi poate prilejul să scape. Se mira însă de un lucru: de ce camarazii săi zăboveau atât? Era doar la cel mult cincizeci de metri de ei când intrase în gang şi nu se putea să nu-i fi găsit urmele. Sau era gangul pe care îl târâseră cei doi negri atât de bine ascuns, că nu putea fi descoperită intrarea? Ori o acoperiseră ei cu bolovani?

Ştia el bine că Petre nu se va lăsa, ceea ce însemna că îşi

primejduia şi el viaţa căutându-l. Dacă se depărta de ceilalţi camarazi, va cădea şi el în mâinile acestor negri fioroşi. Negreşit că-l vor atrage într-o cursă pentru a-l jertfi şi pe el a doua zi la serbare.

La gândul acesta, George începu iar să se zbată şi să se zbuciume ca să-şi slăbească legăturile. Măcar numai atât cât că poată scoate o mână din laţ şi-i ajungea; pe urmă va merge lesne.

Dar după zece minute se opri istovit, căci frânghia îi tăia adânc carnea şi durerile îl făceau să sufere cumplit.

Deodată auzi zgomot afară din colibă. Ridică niţel capul şi ascultă cu încordare. Să fie unul din camarazi care găsise în sfârşit drumul?

Erau paşi uşori aproape furişaţi şi păreau să fie a doi inşi. În clipa următoare perdeaua din dreptul uşii se dădu la o parte şi Mbonga intră cu însoţitorul său. Târau amândoi între ei un om şi când George îl văzu la faţă, nu-şi putu stăpâni furia şi spaima. Închise ochii şi îşi încleştă pumnii.

Era Petre, credinciosul său camarad, care zăcea acum nemişcat pe podea. Un cucui mare în tâmplă era dovada că fusese doborât pe la spate prin cine ştie ce vicleşug.

— Ce zici tinere, la aşa ceva te aşteptai? făcu Mbonga, batjocoritor. Dar o să mai prind şi pe alţii de-ai voştri, să vezi! Vom avea mâine o serbare strălucită şi vom putea arăta partizanilor mei ce mare mi-e puterea. V-aţi hotărât singuri soarta. Cine v-a pus să vă luaţi după aiurelile lui Jacques? Lasă că nu o să-mi scape nici el. Cu siguranţă că va coborî diseară după ce se va întuneca şi pun eu mâna pe ticălosul ăla!

George deschisese iar ochii şi se uita cu tristeţe la Petre, pe care celălalt negru îl lega fedeleş şi-i vâra un căluş în gură. Îl ridicară apoi şi-l aduseră lângă pat, unde îl legară bine de unul din stâlpi. Acum nici Petre nu se va putea elibera după ce se va trezi din leşin.

Înainte de a ieşi din colibă, Mbonga zise iar:

— Păcat că nu poţi vorbi, altminteri i-ai putea spune tovarăşului d-tale când s-o deştepta că degeaba ar încerca să se elibereze. Am mai avut noi aici prizonieri tot atât de voinici, care n-au izbutit nici ei, cu toate că ştiau ce-i aşteaptă. Nădăjduiesc să mai aduc încoace şi alţii de-ai voştri. Mărturisesc că sunteţi oameni dârzi. Camarazii d-tale s-au despărţit în două tabere; unii au intrat în gang, ceilalţi încearcă să ajungă aici prin mlaştină. Norocul meu că vadul e destul de adânc în apă şi întortocheat. Un pas greşit ar însemna o moarte sigură. Aş fi însă mai bucuros ca să-mi pice în mână decât să-i înghită smârcul, căci mâine la serbare, trebuie să jertfesc multe vieţi omeneşti, mai ales, albi. Prin asta îmi voi câştiga şi mai mult stima alor mei şi mă voi putea întoarce în patrie, unde să-mi iau în primire demnitatea care mi se cuvine.

George băgă de seamă, din lucirea ciudată a ochilor negrului, că

era foarte agitat. Deodată îl străbătu gândul că omul acesta era cuprins de nebunia de a stăpâni, în acelaşi timp fu pe deplin încredinţat că Mbonga se gândea la Madagascar şi puterea pe care vroia să pună mâna o va avea prin Mamba de aur, care se afla acum pe submarin.

Dacă n-ar avea căluşul în gură şi i-ar putea vorbi, poate că făgăduindu-i şarpele de aur ar scăpa cu viaţă. Să aştepte deci; când Negrul va socoti că s-au îndepărtat camarazii, îi va scoate desigur căluşul şi-l va spune ce are de spus.

Mbonga dădu din cap, hohotind râsul acela cate te înfiora şi plecă însoţit de celălalt.

George aşteptă câteva minute, pe urmă se gândi iar la fugă. Apropierea lui Petre, care căzuse din pricina lui în cursă, îi dădea o stare de înfrigurare bolnăvicioasă. Trebuia să izbutească, mintea lui nu putea cuprinde gândul grozav că el va fi vinovat de moartea credinciosului camarad.

Cu o furie stăpânită începu să smucească de frânghii. Deodată i se păru că aceea cu care era legat de pat slăbeşte. Dacă reuşea să ajungă la vatră, nu va lua în seamă ameninţările lui Mbonga, ci va sparge una din oalele de lut pentru a-şi tăia cu vreun ciob legăturile de la mâini.

Targa pârâia şi trosnea sub zbuciumările lui. Băgă de seamă că nodul se lărgea mereu. Pesemne că negrul nu-l strânsese destul de bine.

Acum începu şi Petre să se mişte. După câteva momente ridică în sus capul şi se holbă uluit la George. Tânărul îi zâmbi ca să-l îmbărbăteze şi smuci şi mai tare de funie. În sfârşit, o rupse şi se lăsă jos de pe targă.

Lesne nu era s-ajungă la vatră. Picioarele îi erau amorţite din pricina strânsoarei şi funia îl pătrunsese în carne. Totuşi încleştă dinţii şi clătinându-se făcu câteva salturi. În cele din urmă ajunse la vatră şi se rezemă cu spatele de ea, ca să poată apuca o oală.

Văzu, spre bucuria lui, că Petre se căznea să-şi rupă legăturile care îl ţineau de stâlp. Cu puterea lui grozavă, Uriaşul izbuti repede să frece funia colţul lemnului.

În acelaşi timp George apucă un urcior de pe prichiciul vetrei şi-l izbi de pământ. Urciorul se sparse în bucăţi. Alese un ciob mai mare şi începu să frece funia de el.

Petre se putuse ridica de jos în vremea asta şi veni şi el la vatră. Luă de asemenea un ciob de jos, apoi se întoarse cu spatele la George. Acesta pricepu numaidecât ce vrea. Făcu şi el acelaşi lucru. Aruncă hârbul şi începu să frece funia, cu care îi erau legate mâinile, de ciobul lui Petre. Aşa mergea mai lesne şi după câteva minute numai simţi că frânghia se rosese deajuns. O rupse cu o smucitură şi… iată-l liber!

Îşi scotoci îndată buzunarele. Brâul cu arme nu-l mai avea, dar negrii nu-l căutaseră în buzunare, aşa că găsi numaidecât briceagul. Tăia la repezeală funia de la mâinile lui Petre, apoi pe aceea de la picioarele lui. (Căluşul şi-l scosese dinainte). Zise lui Petre:

— Aşa, dragul meu, acum să ne găsim şi armele, pe urmă vom vedea noi ce mai avem de făcut. Îţi mulţumesc din suflet că m-ai urmat, îmi pare numai rău că din pricina mea ai încăput în mâinile acestor ticăloşi.

— Ia lasă vorba, domnule George! făcu Uriaşul stingherit; mai bine să ne grăbim, căci mi se pare că se aţin pe aici şi alţi negri, toţi oameni voinici al dracului, cu care am avea de furcă dacă dăm ochii cu ei neînarmaţi.

George şi dădu seamă şi el de primejdie. Văzând însă pe Uriaş că vrea să caute prin colibă, îi zise:

— Petre, când te-au adus aici am băgat de seamă că nu mai aveai brâul cu arme, semn că ţi-l luaseră dinainte şi în colibă nu pot fi. Cred că trebuie să ni le fi lăsat afară.

— Atunci să ne ducem să le căutăm acolo. Dacă nu le găsim, va trebui să ne căutăm şi fără ele camarazii, pe urmă ne vom întoarce noi să ni le luăm – răspunse Uriaşul.

IV
O FUGĂ PRIMEJDIOASĂ

GEORGE DĂDU LA O PARTE PĂTURA din dreptul uşii şi privi cu teamă afară. Văzu în faţa lui întinderea plină de bolovani, dar pe nici unul din camarazi. Băgă însă de seamă că din mijloc pornea la vale un fel de văgăună; acolo trebuiau să fie stâncile printre care era intrarea, acolo trebuia să fie mlaştina pe unde se aţineau poate şi acum.

— Cum ai ajuns până aici, Petre? Nu cumva ai găsit drumul adevărat? întrebă tânărul.

— Nu, domnule George, o luasem cu mult înaintea camarazilor şi am intrat în gang, de unde nimerii într-o peşteră mare. Auzind zgomot pe stânga, dădui fuga într-acolo, dar m-am pomenit cu o lovitură în tâmplă care m-a trântit la pământ. Abia aici mi-am revenit în simţiri.

— Să vedem acum în ce fel ajungem la ai noştri – zise George – lesne n-o să fie dar am dus noi la bun sfârşit şi altele şi mai şi. Haidem! Poate că negrii au plecat, s-or fi dus să pună mâna pe vreunul de-al nostru.

Ieşiră tiptil din colibă. Se uitară în jurul lor, doar şi-or găsi armele, dar nu le zăriră. Coliba era din bolovani şi atât de dibaci construită, că din depărtare nu se deosebea de stânca de care era sprijinită.

După ce făcură vreo cincizeci de metri, lui George i se păru că aude un ţipăt înăbuşit, întoarse repede capul şi văzu două trupuri uriaşe

care se luaseră în fugă după ei.

Nu putea desluşi dacă era Mbonga cu celălalt şi timp să se uite mai bine n-avea, trebuiau s-o ia la goană spre ai lor. Drumul plin de bolovani era din cale afară de anevoios din pricina pietrelor de care se poticneau la tot pasul.

Pe George îl mai muncea gândul că se va fi rătăcit şi vor da de mlaştină unde vor trebui să se oprească. Şi vor fi ajunşi de urmăritori. Cu uriaşii aceia o luptă ar fi fost primejdioasă, mai ales neînarmaţi cum erau ei.

Nu spuse însă nimic lui Petre despre temerile sale, ci îşi dădea toată osteneala să iuţească pasul.

Deodată se pomeniră la o groapă mare, în mijlocul întinderii de lavă. Era lată de cel puţin cinci sute de metri şi adâncă de vreo treizeci. George văzu îndată, pe când se căznea să-şi încetinească fuga, că o mlaştină sclipitoare tăia văgăuna, iar dincolo, pe marginea ei, se zăreau camarazii care alergau de colo până colo, probabil căutând un vad pe unde să poată trece dincoace.

Noroc că pereţii văgăunii nu cădeau chiar aşa de drept, totuşi destul ca să nu-i poată coborî uşor. Din pricina avântului pe care şi-l luaseră se rostogoliră devale şi numai datorită dibăciei lor izbutiră să se oprească la vreo patru metri pe povârniş. De aici îşi dădură drumul în jos, târând după ei sumedenie de pietroaie care erau cât p-aci să-i zdrobească. Scăpară însă numai cu câteva cucuie şi vânătăi.

Zgomotul atrase atenţia camarazilor, care începură să le facă semne în depărtare.

Fugarii se ridicară de jos şi porniră iar în fugă spre mlaştină. Chiar dacă nu o puteau trece îndată, se aflau cel puţin în apropierea camarazilor, care vor căuta să oprească în loc pe urmăritori, prin împuşcături.

Ajunseră repede la malul smârcului, lat de cel puţin trei sute de metri.

Să fi avut camarazii puştile la ei, le-ar fi fost uşor să ţie în loc pe urmăritori, dar cu revolverele era mai greu. Oricât de bune le erau acestea, glonţul lor putea să dea greş del a o astfel de depărtare.

George şi Petre se opriră la malul mlaştinii. Şi se uitară îndărăt. Cei doi negri uriaşi nu se mai zăreau. Sau se temuseră să se lase la vale din pricina bolovanilor, ori cunoşteau un alt drum mai sigur şi bine ascuns, pe unde îi puteau ajunge pe fugari fără a fi văzuţi de ei.

Petre, om prevăzător din fire, adună o grămadă de pietroaie cu care îşi umplu buzunarele, zicând:

— La nevoie nici armele astea nu sunt de lepădat, dacă ar fi să ne încolţească afurisiţii ăia de negri.

George vârî şi el câteva în buzunar, pe urmă porniră în lungul mlaştinii. Poate tot izbuteau să dea de vad, deşi Mbonga îi spusese că

drumul acela e foarte primejdios.

Petre, căruia îi spuse nădejdea lui, clătină capul, îngrijorat:

— Nu, domnule George, dacă e vreo potecă sub apă, lasă că ar fi greu s-o găsim, dar găsind-o chiar, nu ne-am mai putea apăra de urmăritori. A, mi se pare că vin!

Un zgomot slab se auzi îndărătul lor. Oricât îşi încordară însă privirile, nu zăriră nimic.

De dincolo de mlaştină camarazii le strigau ceva ce nu puteau înţelege, din pricina depărtării.

— S-o luăm înainte spre apus! zise George. Odată şi odată tot trebuie să se sfârşească smârcul. Ori dacă nu, să căutăm devale un perete de stâncă pe care să ne căţărăm, fie el cât de drept. Altă cale n-avem şi aici nu mai putem rămâne în nici un caz.

O luară la picior şi la vreo cincizeci de metri de acolo dădură iar de câteva blocuri de stâncă.

— Poate că gangul de sub pământ se sfârşeşte aici, ori se întinde dedesubtul mlaştinii – îşi dădu cu părerea Petre.

— Ei drace! La asta nu m-am gândit – făcu George, bătându-se cu palma peste frunte – ştii că s-ar putea să ai dreptate? Ar însemna că suntem salvaţi. Dar unde or fi rămas urmăritorii noştri?

— Uite-i! strigă Petre. Vor, pesemne să ne împiedice de a ajunge la stânci. Au găsit, se vede, un coborâş mai bun ca al nostru.

Cei doi negri uriaşi erau acum la vreo şaizeci de metri de bolovanii de lavă, pe când fugarii numai la patruzeci. Porniră în goană într-acolo. Cu orice preţ trebuiau s-alungă înaintea lor; lasă că s-ar fi putut apăra mai bine adăpostindu-se îndărătul lor, dar nădăjduiau să dea acolo de ieşirea din gangul secret. Însufleţiţi de această speranţă alergau într-o goană nebună şi ajunseră la stânci când urmăritorii se aflau la vreo treizeci de metri de ele.

Scoaseră din buzunar pietroaiele culese în drum şi aşteptară. Când negrii fură la cincisprezece metri, începură să-i bombardeze cu pietre. Unul din ei se prăbuşi la pământ, pe când celălalt scoase un urlet de durere şi-şi acoperi faţa cu mâinile. George tocmai vroia să mai arunce o piatră în el, când se auzi îndărătul lui glasul batjocoritor al lui Mbonga:

— Ia te uită! Aşa dar tot ai izbutit să te eliberezi, tinere? Tot cu un urcior de-al nostru?

Apoi urmă cu asprime:

— Astâmpăraţi-vă şi ridicaţi în sus mâinile, altminteri îl ucidem îndată pe camaradul vostru, pe care l-am prins adineauri!

În clipa următoare cineva împinse de după un bolovan enorm pe doctorul Bertram. Mbonga şi însoţitorul său îl aveau pe prizonier între ei, cu vârfurile pumnalelor lipite de pieptul lui.

Bertram era aproape fără cunoştinţă şi cei doi negri îl sprijineau.

Tânărul îşi dădu seamă că şi de astădată Mbonga ieşise biruitor. Se temeau să mai arunce cu pietre, deoarece negrii îl ţineau pe doctor ca o pavăză înaintea lor şi cel dintâi l-ar fi nimerit pe el.

— N-avem încotro, domnule George – şopti Petre – trebuie să ne supunem, altminteri bietul doctor e pierdut. Vom găsi noi iar prilejul să ne eliberăm.

Cu aceste cuvinte Uriaşul ridică braţele, ceea ce făcu şi George.

— Aha, v-aţi dat seamă că eu nu ştiu de glumă! râse batjocoritor Mbonga. Acum întoarceţi-vă cu spatele şi nu vă mişcaţi! Dar repede!

Iarăşi trebuiră camarazii să se supună. Scrâşnind, rămaseră nemişcaţi, aşteptând ce avea să vină. Şi curând auziră îndărătul lor un zgomot slab, apoi George simţi cum i se aruncă un laţ deasupra braţelor ridicate şi-l strânseră cu putere.

O smucitură zdravănă şi tânărul căzu la pământ. În aceeaşi clipă se prăbuşi şi Petre în acelaşi fel pe pământul stâncos.

Mbonga şi însoţitorii săi, care-i făcuseră nevătămători într-un chip atât de viclean, le legară acum repede şi mai tare mâinile pe piept, în aşa fel încât nu mai puteau ajunge cu ele la buzunare. Afară de asta, Mbonga le mai petrecu un laţ după gât, pe care-l legă de mâini; aşa că dacă ar fi încercat să-şi aducă mâinile în jos, s-ar fi gâtuit singuri.

— Sus! porunci acum Mbonga. Înapoi în colibă! Voi pune pe cei doi oameni ai mei să vă păzească şi fiţi siguri că au să stea cu ochii în patru.

Camarazii fură ridicaţi cu brutalitate. Cei doi negri, care fuseseră nimeriţi de pietrele azvârlite, se apropiaseră acum clătinându-se. Unul avea un cucui mare la tâmplă, celălalt avea buzele umflate şi sângerânde. Amândoi aruncară camarazilor priviri pline de mânie. S-ar fi năpustit, de sigur, asupra celor doi, ca să-i sfâşie, dar Mbonga le strigă, râzând, câteva cuvinte, în urma cărora se potoliră şi rânjiră fioros.

Apoi fiecare din ei apucă pe câte un prizonier şi-l trase după sine. George băgă de seamă îndată că negrul care-l târa vroia numai să-l chinuiască, pentru că îşi înfipse unghiile în muşchiul braţului său şi în acelaşi timp trăgea mereu de laţ pe care-l avea George în jurul gâtului şi-l gâtuia aproape.

Dar tânărul ştiind că nu se putea apăra, lăsă lucrurile în voia lor.

Fu însă foarte bucuros când lăsase în urmă sa un drum înclinat, tăiat adânc în peretele de stâncă şi se apropiară de colibă. Acolo vor înceta chinurile.

Privi îngrijorat spre doctor, care fusese până acum târât de Mbonga şi însoţitorul său şi văzu cu bucurie că medicul mergea mai drept şi mai vioi. Probabil că începuse să scadă efectul loviturii ce căpătase.

Ajunşi la colibă, Mbonga se uită necăjit la urciorul spart de George şi scrâşni:

— Amarnic o să te căieşti! Îţi spusesem să nu te atingi de vasele mele.

Dădu negrilor câteva porunci. Aceştia legară, din nou camarazii, ba încă atât de strâns că George nu-şi putut stăpâni un geamăt; apoi îi târâră în diferite colţuri ale încăperii, cât mai departe unul de altul, iar negrii rămaseră de pază în colibă. De astă-dată, orice încercare de fugă părea într-adevăr cu neputinţă.

— Acum o să vă scutesc însă de căluş – zise Mbonga, în bătaie de joc, înainte de a pleca – aveţi timp până mâine seară să vă luaţi rămas bun unul de la altul, cum e obiceiul la voi europenii. Trag însă nădejde să mai pun mâna pe încă vreo câţiva de-ai voştri. Capcana pusă de mine în gang funcţionează de minune. Aşa dar, căutaţi de petreceţi, ca să vă treacă de urât.

Cum ieşi el din colibă, cei doi paznici începură să vorbească între ei cu mare însufleţire. În acelaşi timp aruncau priviri de ură şi furie spre cei doi prizonieri.

— Ăştia sunt ăia pe care i-am pocnit cu pietroaiele – zise Petre, în şoaptă – dar lasă că le arăt eu dacă or îndrăzni să se atingă de mine! Ai şi d-ta grijă, domnule George, să le dai un picior zdravăn în burtă când i-ai vedea că se apropie.

Şi, într-adevăr, negrii păreau să fi pus ceva la cale, căci îşi traseră cuţitele de la brâu şi înaintară spre George.

Tânărul, deşi dăduse în destule rânduri dovada că nu ştie ce e frica, se simţi cuprins de data asta de un simţământ de teamă. Cum s-ar fi putut apăra. Aşa legat fedeleş, de aceste namile turbate?

Iată-i lângă el. Închise ochi, ca şi când n-ar îndrăzni să-i privească în faţă, pe când în realitate le urmărea pe sub gene fiecare mişcare.

Negrul pe care îl lovise el părea să facă o propunere deosebit de grozavă celuilalt, căci amândoi rânjeau fioros. Pe urmă trecu la stânga lui George, cam în dreptul genunchilor săi. Se aplecă şi întinse mâna spre pieptul tânărului, ca şi cum ar vrea să pipăie locul unde e inima. În aceeaşi clipă George ridică genunchii şi-l izbi cu toată puterea sub bărbie. Negrul se poticni. Tânărul se aruncă fulgerător în lături şi cu genunchii strânşi îi mai dădu o lovitură în burtă, ceea ce făcu pe negru să se prăbuşească la pământ, unde rămase nemişcat. Celălalt negru părea înlemnit de spaimă. Se dezmetici însă repede şi, cu un urlet sălbatec, se aplecă asupra lui George, cu cuţitul ridicat.

Fireşte că acesta se rostogoli fulgerător în partea cealaltă şi-l izbi pe negru cu picioarele peste genunchi. Tânărul îşi spuse însă că îi va fi cu neputinţă să se apere mai departe de furia duşmanului său. Şi ar fi fost într-adevăr pierdut dacă nu intervenea Petre.

Uriaşul înţelese din capul locului primejdia. Se rostogoli cu iuţeala fulgerului până la el şi scoase un răcnet, care îl făcu pe negru să se întoarcă speriat. Atât fu deajuns, Petre îl izbi cu picioarele atât de

grozav, încât negrul zbură până la peretele celălalt şi căzu jos grămadă, fără să mai mişte.

V
SĂRBĂTOAREA ŞARPELUI

— AŞA, S-A FĂCUT ŞI ASTA! zise Petre, răsuflând uşurat. Acum, domnule George, să ne rostogolim până la negrul de colo şi să-i luăm cuţitul. Aha, uite că domnul doctor ne-a luat-o înainte.

Într-adevăr, Bertram, care privea uluit la cele ce se desfăşurau înaintea ochilor săi, se rostogolise lângă negrul leşinat, care căzuse aproape de el şi izbutise să-i scoată cuţitul din mână.

Abia apucase să i-l ia, că negrul şi începu să-şi vină în simţiri. Bertram îşi reteză repede legăturile de la picioare şi se ridică de jos, în aceiaşi clipă cu negrul. Acesta se repezi la George, dar n-apucă să ajungă la el, căci Bertram îi înfipse cuţitul pe la spate, drept în inimă.

Negrul căzu jos moale ca o cârpă. Doctorul smulse cuţitul din rană şi tăie fulgerător legăturile camarazilor săi:

— Dragă doctore – zise George, mişcat – ne-ai salvat de la o moarte grozavă. Fără d-ta am fi fost pierduţi. Îţi mulţumesc. Acum să legăm în grabă pe celălalt negru, ca să nu dea alarma înainte de a apuca noi să fugim de aici. Noroc că de data asta cunoaştem drumul.

Negrul pe care îl lovise Petre zăcea tot nemişcat. Doctorul se aplecă asupra lui şi, după ce se uită câtva timp cu băgare de seamă la el, zise:

— Pe ăsta nu mai e nevoie să-l legăm, Petre l-a lovit drept în coşul pieptului şi moartea trebuie să fi fost fulgerătoare. Acum avem două cuţite, tot e şi asta ceva, mai bine decât nimic.

— Eu mă duc să caut ascunzătoarea pe care o are de sigur Mbonga pe aici – zise George – acolo vor fi şi armele noastre, căci d-ta, doctore, le aveai pe ale d-tale înainte de-a fi dus în colibă. Le-am văzut chiar eu.

Găsiră într-adevăr ascunzătoarea într-o firidă adâncă din peretele stâncii, acoperită cu un bolovan. Erau acolo nu numai armele lor, ci şi alte lucruri de mare preţ. Luate de la ceilalţi prizonieri ai lui Mbonga. Nu se atinseră însă de ele, ci îşi luară numai ce era al lor.

Camarazii se gândiră acum să plece câr mai repede, căci dacă încăpeau iar în ghearele fiorosului Negru, acesta, în furia lui, îi va ucide pe loc.

Porniră în fugă pe poteca îngustă pe unde fuseseră aduşi la colibă. La capătul ei vor da negreşit de stâncile între care se afla intrarea cealaltă în gang.

În cele din urmă ajunseră la grupul de stânci. Ţineau revolverele pregătite şi de astădată n-ar fi pregetat o clipă să tragă în cel dintâi duşman care li s-ar fi ivit în cale. Pentru astfel de ticăloşi nu încape

cruţare.

Spre marea lor mirare însă nu găsiră nici un gang care să ducă în pământ şi nici o urmă că Mbonga cu tovarăşul său fuseseră pe aici.

— Poate că acest Mbonga pune altceva la cale acum şi nu s-a mai întors la gang – îşi dădu cu părerea doctorul Bertram – intrarea trebuie să fie acoperită cu bolovani şi cred că ar fi chip să dăm unul din ei la o parte.

— Tot ce se poate – încuviinţă George. Mbonga spunea doar că pe ţărm, unde am acostat noi, stă o sentinelă care să-i dea de veste când va debarca doctorul Jacques. Acolo s-o fi aflând şi el acum

— Hm, mai ştii! făcu Bertram, pe gânduri. Cu Jacques are el ce are. Păcat că nu-i pot vedea mutra când s-o întoarce şi va băga de seamă că am şters putina. Ori ce ziceţi, n-ar fi bine să venim cu vreo câţiva camarazi şi să-i prindem?

— Nu avem nici o dovadă împotriva lui. Părerea mea e să aşteptăm până mâine seară, când are loc serbarea. Poate n-ar strica să înştiinţăm şi pe englezi despre asta.

Petre nu luă parte la convorbirea lor. Se apucase să dea la o parte din bolovani unul după altul. În faţa lui se căscă o gaură mare ce ducea în pământ. Aprinse lampa de buzunar şi porniră toţi să coboare înăuntru.

După câteva minute numai se putură ridica în picioare şi să meargă cu spatele încovoiate, căci gangul se lărgise şi se înălţase. Înainta puţin înclinat în adânc şi George zise:

— A avut dreptate Petre cu ideea lui, gangul trece pe sub mlaştină. O să rămână miraţi camarazii când ne-or vedea ivindu-ne deodată în faţa lor.

După vreo douăzeci de minute de mers, gangul se închidea iar cu bolovani. Auziră dincolo glasuri.

— Trebuie să fie aici un gang secret acoperit de bolovani – zicea căpitanul Farrow – cercetaţi toţi bolovanii din fundul peşterii. Pe acolo trebuie să fi dispărut George, doctorul şi Petre.

— Aici suntem tată! strigă vesel George.

În aceeaşi clipă Petre se opinti din răsputeri şi bolovanul din faţa lui se dădu în lături. Bucuria tuturor fu de nedescris. Pe urmă ţinură sfat dacă să pornească în număr mare spre colibă sau să aştepte până a doua zi seara, ca să surprindă pe negri în timpul serbării.

Această părere a lui George fu primită de toţi. Căpitanul hotărî să expedieze de pe submarin o cablogramă autorităţilor engleze, pentru a li se trimite întăriri.

Părăsiră apoi în grabă gangul, de teamă că se vor fi aflând acolo capcane ascunse care ar putea ucide pe oricine ar pătrunde mai departe.

Răsuflară uşuraţi când se văzură la lumina zilei. Chemară şi pe

camarazii care pândeau la marginea mlaştinii şi porniră cu toţii spre submarin. George povesti aici doctorului peripeţiile prin care trecuse şi hotărârea de a aştepta până a doua zi seara cu prinderea negrilor, ceea ce Jacques încuviinţă îndată. Când află însă că pe coastă fusese pusă o santinelă, zise:

— Ar trebui să punem mâna pe ticălosul acela, prin el am afla la ce oră va avea loc serbarea.

— Bine, încearcă! răspunse căpitanul. Îmi dau şi eu seamă că un prizonier ne-ar putea fi de folos. Ar fi însă prea primejdios să te duci singur, deoarece sunt sigur că Mbonga cu însoţitorul său se aţine pe aproape.

— Mă duc şi eu cu domnul Jacques! strigă cu însufleţire George. Petre ne va însoţi.

— Fiţi cu mare băgare de seamă! îi sfătui căpitanul Farrow. George, ai văzut cât de primejdios e acest Mbonga şi ştii că e vorba aici de taine grozave. N-aş vrea să ţi se întâmple iar ceva.

— Lasă că o să mă păzesc – făgădui tânărul.

Porniră toţi patru ca în plimbare pe ţărm, fără să se uite însă în sus pe stâncile care se înălţau în jurul golfului. Pesemne că Jacques cunoştea bine ţinutul, căci apucă pe o potecă îngustă şi întortocheată ce ducea în deal. Când fură în vârf, doctorul negru se repezi spre un morman de bolovani şi, până a nu apuca ei să-şi dea seama de ceea ce se petrece, Jacques se şi întoarse, ducând după el un negru tot atât de voinic ca dânsul.

Se înapoiară pe submarin, unde putură scoate de la negru că serbarea cea mare a şarpelui va avea loc a doua zi seara, la ceasurile nouă.

— Minunat! făcu Jacques, după ce prizonierul fu închis în fundul vasului. Acum să mergem în oraş, ca să înştiinţăm pe englezi şi să le spunem pe ce drum s-o ia când vor veni să-i prindă. Ne vom înapoia abia mâine seară cu submarinul, dar din partea cealaltă a insulei.

Căpitanul găsi propunerea bună; el însuşi, se ferea să dea ochii cu autorităţile engleze şi îi dădu numai o scrisoare prin care întărea cele ce va spune Jacques.

Se întoarseră a doua zi pe înnoptate la insulă. Coborâră în tăcere pe uscat, de astădată în număr mult mai mare. Jacques le spusese că la serbare vor lua parte, probabil, foarte mulţi credincioşi.

Gangul care ducea din partea aceasta pe sub mlaştină nu era închis şi în peşteră totul rămăsese aşa cum lăsaseră ei în ajun. Ajunseră la capătul celălalt şi Petre dădu în lături bolovanii care acopereau ieşirea. Ieşiră cu toţii nesupăraţi din gang şi se opriră să se sfătuiască asupra celor ce aveau de făcut.

Deodată izbucniră în jurul lor flăcări uriaşe şi se pomeniră împresuraţi de sute de Negri care începură acum un dans ciudat, în

sunete de tobe şi trâmbiţe.

— Dansul jertfelor – şopti Jacques – noi eram jertfele. Repede îndărăt în gang!

Dar în aceeaşi clipă zăriră la lumina unui foc, care izbucnise aproape de ei, cum Mbonga – pe care George îl recunoscu numaidecât – înjunghia, în coliba a cărei uşă era deschisă, pe o tânără fată.

— Cultul Voodoo... murmură doctorul, îngrozit. Negrii au înnebunit de-a-binelea.

— Pe ei! porunci căpitanul. Eu voi da semnalul.

Nu ştia dacă englezii sosiseră, dar nădăjduia că sun pe aproape. Câtva timp camarazii vor putea ţine piept negrilor.

Descărcă trei gloanţe unul după altul. Nimeriră pe trei din cei ce stăteau lângă Mbonga şi ţineau victima. Abia detunară împuşcăturile şi se stârni o larmă ca şi când s-ar fi dezlănţuit furiile iadului.

Negrii se năpustiră ca turbaţi spre camarazi, care deschiseră un foc viu asupra lor. În aceeaşi clipă se auzi ţăcănit de mitralieră. Negrii cunoşteau pesemne puterea acestei arme, căci o luară la fugă care încotro. Englezii îi încercuiseră însă aşa de bine, încât nici unul nu scăpă. Mbonga fu şi el grav rănit.

A doua zi, cei rămaşi în viaţă fură judecaţi şi spânzuraţi la repezeală, pe când camarazii porneau mai departe, spre Madagascar, unde aveau să dezlege taina şarpelui de aur, Mamba.

Aventurile submarinului Dox 145

Hans Warren

I
ÎN PALATUL MISTERIOS

DOCTORUL BERTRAM POVESTEŞTE încă o întâmplare din viaţa lui:

— Ajutor, ajuuu…

Al doilea strigăt se rupse atât de brusc, ca şi cum moartea ar fi închis gura omului.

— Ţipetele de ajutor au venit din palatul acela vechi – zise Marian, agitat – repede într-acolo, trebuie să fi fost o Englezoaică aceea care a strigat.

Ne aflam pe partea apuseană a fluviului Kum, care desparte partea oraşului, în care locuiesc guvernatorul, autorităţile, negustorii europeni şi măririle ţării – de oraşul băştinaşilor.

Străbăturăm în grabă podul apropiat şi după câteva minute de la auzirea ţipetelor ne aflam în faţa marelui palat. Oraşul băştinaşilor are altminteri străduţe înguste şi întortocheate. Palatul se afla la începutul lui şi părea să dăinuiască din vremea când domneau prinţii hinduşi.

Lespezile de piatră din care era clădit erau străvechi şi atât de trainice, încât vremea nu lăsase aproape nici o urmă pe ele. Poarta uriaşă din bronz, acoperită cu un strat gros de cocleală era închisă. Marian puse mâna pe ciocanul care înfăţişa capul şi jumătatea trupului unei cobra şi lovi cu putere în metal.

Se auzi un ecou prelung, dar nimic nu se clinti în vechea clădire. Nu ne putusem înşela însă, ţipetele se auziseră din vechiul palat.

— Mariane, poate e părăsit şi vreo bandă de hoţi şi-o fi făcut aici bârlogul – zisei eu acum – aşa că n-o să ne lase înăuntru şi în vremea asta fata care a strigat va fi înlăturată.

— De asta mă tem şi eu – răspunse Marian – dar n-avem încotro, Robert, trebuie să pătrundem cu orice preţ înăuntru. Uite, colo, deasupra noastră, zăbrelele ferestrei sunt destul de mari ca să ne putem strecura printre ele. Numai pe calea asta putem intra în palat, căci poarta nu poate fi deschisă. Păcat că n-a venit Pongo cu noi, el ne-ar fi putut fi de folos.

— Aşa e – încuviinţai eu – dar el vroia să rămână cu Maha, ghepardul nostru. Am făcut bine că am întreprins această plimbare de noapte – deşi Sir Hastings, guvernatorul din Madras ne-a prevenit – căci poate vom fi în măsură s-o mai salvăm pe englezoaică.

În vreme ce eu vorbeam încă, Marian examinase cu atenţiune vechile lespezi de piatră. Fereastra se găsea la vreo şase metri deasupra noastră. Era cam primejdios să te caţeri pe zidul neted, căci n-aveam aproape nici un punct de sprijin pentru mâini şi picioare. Puţinele adâncituri şi ieşituri care puteau servi de scări, erau depărtate

unele de altele. Abia la vreo patru metri înălţime se vedeau găuri numeroase.

— Repede, lipeşte-te de zid! zise Marian. Trebuie să mă urc pe umerii tăi. Când voi fi sus voi găsi un mijloc s-ajung la fereastră. Poate că dau de vreo funie sau perdea ca s-o las în jos pentru ca să te poţi urca şi tu.

Ideea prietenului meu era bună, aşa că mă lipii de zid. Marian se urcă pe umerii mei, apoi se căţără cu băgare de seamă din ce în ce mai sus. Răsuflai uşurat când îl văzui întinzând braţul drept şi prinzându-se cu mâna de zăbrelele ferestrei. Încă două, trei clipe şi se săltase de tot sus, dispărând apoi printre fiarele groase.

Când nu-l mai văzui deloc mă năpădii deodată o teamă ciudată şi neînţeleasă. Că în clădirea aceasta veche se petreceau fapte misterioase, era lucru sigur. Dovadă erau strigătele acelea de ajutor în englezeşte, scoase de o femeie şi care fuseseră înăbuşite atât de brusc.

Apoi, loviturile date cu ciocanul de Marian în poarta de bronz nu se poate să nu fi fost auzite şi poate că nişte ucigaşi vicleni stătuseră chiar la pândă sus în încăperea pe a cărei fereastră intrase prietenul meu.

Mă simţii mai uşurat văzând ţâşnind deodată o lumină vie şi plimbându-se prin încăpere. Asta însemna că Marian trăia încă şi îşi aprinsese lampa de buzunar.

Lumina se stinse… Acum prietenul meu trebuia să se apropie de fereastră şi să lase în jos o frânghie sau altceva, pe care să mă pot căţăra şi eu. Dar aşteptarea îmi fu zadarnică. Marian nu se arătă.

Iarăşi mă cuprinse o teamă copleşitoare. Se scurseră câteva minute şi pentru că neliniştea mea creştea, încercai să mă caţăr pe zid. Dar nu ajunsei departe. Alunecam mereu înapoi, căci mâinile mele nu găseau destule găuri ca să mă pot prinde de ele.

Şi Marian tot nu dădea vreun semn de viaţă. Disperat alergai să bat încă odată la uşa mare de intrare, cu gândul să bat într-însa, poate totuşi mi se va deschide. Loviturile puternice ar fi putut atrage şi vreo patrulă poliţienească, cu ajutorul căreia aş fi pătruns în palat.

Când fui în faţa porţii de bronz, tresării. Canatul din dreapta era întredeschis. Asta cu siguranţă că era o capcană – indivizii misterioşi din vechiul palat vroiau să mă atragă înăuntru şi să mă aibă în puterea lor, ca şi pe Marian.

Mă apropiai încetişor de poartă, mă oprii în faţa ei şi ascultai cu încordare. Dar nimic nu se auzea…

Luând o hotărâre bruscă împinsei cu totul canatul porţii şi îndreptai lumina lămpii mele de buzunar înăuntru. În mâna dreaptă ţineam revolverul încărcat.

Văzui atunci în faţa mea o sală mare, susţinută de coloane uriaşe de marmoră. Pardoseala era acoperită de covoare groase şi perdelele de

preţ ţineau loc de uşi.

Nu puteam cuteza să intru aşa de-a dreptul, căci îndărătul canatului stâng care era închis încă, putea sta la pândă un duşman. De aceea luai în mână pălăria şi înfigând-o în vârful ţevii revolverului, o împinsei înăuntru.

Nu se întâmplă însă nimic şi atunci, aplecându-mă, îndrăznii să întind capul şi să privesc pe după canatul stâng al uşii. Nu se vedea nimeni, aşa că mă furişai binişor în palat. Dar abia făcusem un pas, că uşa fu închisă brusc de o putere nevăzută şi un scârţâit metalic îmi arătă că fuseseră trase nişte zăvoare ascunse.

Eram prins în clădirea veche, căci încercând să deschid iar uşa, îşi dădui seama că e zadarnic. Şi nici nu putui descoperi ceva cu care să trag înapoi zăvoarele.

Pe lângă îngrijorarea care mă cuprinse acum, mă năpădi şi un simţimânt de furie. Indivizii misterioşi şi nevăzuţi care se aflau aici vor avea de furcă cu mine, chiar dacă îl vor fi doborât pe Marian!

Întorsei privirea de la uşă şi plimbai lumina lămpii mele de buzunar prin toată sala. Covoarele, blănurile de tigru şi mobilele erau ciudat de curate; încăperea aceea trebuia să fie deretecată zilnic, aşa că nu mai încăpea îndoială că palatul era locuit. Dar atunci de ce nu deschisese nimeni când ciocănise Marian? De ce mi se deschisese abia mie, după ce încercasem zadarnic să mă caţăr pe zid?

Curajul începu să mă părăsească. Ce n-aş fi dat să am lângă mine pe Pongo şi pe Maha!

Acum nu puteam înainta decât pas cu pas. Din clipă în clipă mă puteam pomeni cu vreo capcană, în care să fiu prins ca un şoarece în cursă. Şi îndărătul fiecărei perdele pe lângă care treceam puteau fi ucigaşi care să-mi sară în spinare.

Cunoşteam oarecum felul construcţiei vechilor palate indiene. Scara spre catul întâi se afla la capătul sălii, îndărătul perdelelor mari care atârnau acolo din tavan.

Mă apropiai de ele cu băgare de seamă, căutând să prind vreun zgomot de pe undeva, dar totul părea să fie mort în vechea clădire.

Alesei perdeaua din dreapta de la capătul sălii şi mersei încetişor spre ea. Mă oprii aproape de tot, mai ascultai înapoi şi ridicai arma.

Dar pe scara lată de marmoră nu se vedea nimeni. Începui s-o urc în vârful picioarelor, cercetând fiecare treaptă în parte, dacă nu se scufundă sub paşii mei, căci cunoşteam deajuns acest soi de capcane.

Ajunsei însă nevătămat sus. Un gang lung înconjura aici întreaga clădire şi mă îndreptai spre dreapta. În întâia odaie trebuia să-l găsesc pe Marian – acolo intrase el prin fereastră.

Ciudat că aici nu erau în loc de uşi perdele, ci uşi adevărate din lemn tare care trebuiau să fi fost lucrate de curând, atât de curat şi strălucitor arăta lemnul. Broaştele erau şi ele simple, după gustul

modern.

Apăsai încet pe clanţa celei dintâi uşi – dar ea era încuiată. Spre mirarea mea, însă, nu putui descoperi o gaură pentru cheie, ceea ce însemna că uşa era zăvorâtă pe dinăuntru.

Cum să pătrund deci? Singurul mijloc era să-ncerc a tăia lemnul; ar fi fost o muncă prea grea, căci era lemn de teak, tare ca fierul.

Apropiind vârful cuţitului auzii un râcâit slab. Mă dădui repede îndărăt şi… uşa se deschise încetişor. Mă dădui şi mai mult înapoi, îndreptai lumina lămpii spre deschizătura ce devenea tot mai mare şi ridicai revolverul.

Era de neînţeles cum uşa se deschidea fără zgomot şi fără să văd o mână omenească, aşa dar nu putea fi nimeni ascuns îndărătul ei.

Acum se deschisese cu totul, de perete.

Nu stătui mult pe gânduri, căci desigur că Marian se afla în mare primejdie. Răsuflai odată adânc, apoi din câţiva paşi fui în odaie, mă-ntorsei brusc şi îndreptai lumina lămpii spre peretele gangului. Nu se vedea însă nimeni.

Plimbai repede lumina prin toată camera şi mă încredinţai că era goală. Şi cu toate astea aici intrase Marian. Dar atunci de ce nu-mi lăsase în jos una din perdelele lungi, sau vreunul din covoarele subţiri de mătase cu care erau acoperite numeroasele divane şi mese? De ce părăsise încăperea, fără să-mi dea repede vreun semn?

Întrebările acestea îmi treceau fulgerător prin minte, în vreme ce luminam mereu în juru-mi şi mă uitam cu luare aminte la fiecare obiect. Erau acolo mobile vechi scumpe, dar sub divanurile largi care stăteau lipite de pereţi, sub feţele de masă de preţ că ajungeau până la pământ, lesne se putea să fie ascunşi oameni care să-mi sară în spinare.

Pe când chibzuiam cu înfrigurare ce e de făcut, privirile îşi căzură pe un divan care se afla lângă o perdea de mătase şi-mi zisei că îndărătul acestuia trebuia să fie intrarea în camera alăturată. De partea cealaltă a odăii era de asemenea o perdea. Acolo nu putea fi decât o încăpere foarte îngustă, apoi venea sal mare de intrare.

Credeam că mă înşel, dar… era totuşi adevărat. Perdeaua din partea dreaptă a odăii se mişca. Văzui lămurit cutele pe care le făcea stofa grea.

Mă dădui puţin îndărăt, cu gândul să mă lipesc de perete ca să nu pot fi atacat din spate. Îmi bătuse la ochi perdeaua de acolo şi repede îndreptai lumina lămpii şi în stânga camerei, în vreme ce mă dădeam încetişor înapoi cu spatele, spre fereastră.

Şi acum se mişcă şi perdeaua aceasta. Misterioşii locuitori ai vechiului palat vroiau deci să pătrundă din amândouă părţile şi să mă ia prin surprindere. Probabil la fel cum făcuseră cu Marian.

Mă dădui şi mai repede înapoi şi îndreptai lumina lămpii iarăşi

spre perdeaua din dreapta. Ştofa făcuse burtă aici, în vremea asta, ceea ce însemna că un om era îndărătul ei. Cu uimire şi teamă văzui că ştofa se umfla în partea de jos, ceea ce însemna că duşmanul meu se târa în patru labe.

Asta ar fi fost în folosul meu, dar cu toate acestea mă cuprinse o teamă nelămurită.

Piciorul cu care dibuiam îndărăt, se lovi deodată de un obiect tare, de pe covorul gros. Luminai repede în jos şi mă simţii străbătut de un fior de spaimă, căci acolo se afla un revolver, acela al lui Marian!

Ce însemna asta? Fusese doborât atât de repede încât nu mai avusese nici măcar timpul să tragă?

Câteva clipe privii înmărmurit la arma de pe covor. Mă întrebam mereu de ce nu slobozise măcar un glonţ de alarmă? Atâta lucru doar o mai fi putut. Sau… l-o fi ajuns moartea atât de fulgerător?

Deodată îmi adusei aminte de ceea ce ne povestise guvernatorul în seara trecută despre individul misterios care vârâse groaza în tot Madras-ul şi care izbutea, în chip neînţeles, să răpească fete şi femei, ce nu mai puteau fi găsite. De şase săptămâni de când îşi făcea de cap monstrul acesta şi până acum îi căzuseră victime şapte tinere Englezoaice.

„Ucigaşul din Madras”, se numea omul acesta misterios, pe care poliţia nu-l putea descoperi, deşi pusese totul în mişcare, din prima clipă.

Aveam oare de-a face cu omul acesta? Ţipătul acela de ajutor pe care-l auzisem să fi fost al unei noii victime ale sale? Atunci nu ne puteam aştepta la nici o cruţare.

Asta o dovedea soarta a patru detectivi şi doi poliţişti care îşi juraseră să vie de hac acestui monstru… Fuseseră găsiţi morţi în cartierul elegant european, fiecare cu câte o tăietură de sabie la gât. Şi se constatase că nenorociţii fuseseră ucişi în altă parte şi aduşi apoi în cartierul european.

O spaimă grozavă mă cuprinse la gândul că s-ar fi putut ca şi Marian să fi avut aceeaşi soartă – dar pe lângă spaimă fui cuprins şi de furie. Îmi jurai solemn să-l răzbun pe bunul meu camarad. Încleştai fălcile, ridicai revolverul şi îndreptai lumina lămpii iarăşi spre perdeaua din dreapta.

În clipa aceea cât p-aci să-mi pice arma din mână de spaimă. Nu mă aşteptam la duşmanii aceştia… împotriva lor nu-mi putea folosi revolverul. Şi când, instinctiv, îndreptai lumina lămpii mele spre stânga încăperii, îmi dădui seamă că eram cu desăvârşire pierdut… căci în faţa fiecăreia din perdele stăteau câte doi tigri regali, care se pregăteau să sară asupra mea.

II

ÎN MÂINILE UCIGAŞILOR

DESCHISEI GURA SĂ SCOT un strigăt de ajutor, în nădejdea că va fi auzit de nişte poliţişti din stradă, când sună un glas liniştit, rece, într-o englezească fără cusur:

— Dacă scoţi un ţipăt sau tragi, eşti pierdut. Tigrii mei nu ştiu de glumă. Dă drumul revolverului!

Tot aşa trebuie să i se fi întâmplat şi lui Marian. Se resemnase, văzând că n-are încotro, dar pe mine mă silea ceva să nu mă supun. Dacă trăgeam însă asupra fiarelor, atunci probabil că vor da înapoi o clipă şi în răstimpul acesta mi-ar fi fost cu putinţă să sar pe fereastră.

Dar ca şi cum duşmanul meu mi-ar fi ghicit gândul, strigă îndată în limba hindusă:

— Băgaţi de seamă!

Şi imediat tigrii se aplecară şi închiseră ochii pe jumătate, semn că erau pregătiţi de săritură.

Atunci, aproape fără să vreau mi se descleştară degetele mâinii drepte şi revolverul îmi căzu pe covorul gros.

— Aşa! zise, în batjocoră, individul ascuns. (Nu puteam descoperi unde se afla, căci glasul său părea să vie din toate părţile). Treci acum prin perdeaua din dreapta d-tale! Tigrii vor sta liniştiţi atâta vreme cât nu vei face nici o mişcare suspectă. După ce vei fi desfăcut perdeaua, stinge imediat lampa dumitale! Dacă n-o vei face, cel dintâi tigru va sări asupra d-tale. Haide!

În acelaşi timp fiarele scoaseră un pufăit ameninţător. Păreau să fie dresate de minune şi cine ştie câte victime aveau pe cuget!

Păşii spre perdea. Mai eram la un pas de cei doi tigrii care se aflau în faţa ei, când văzui că cele două fiare care stătuseră până atunci liniştite, se iviră lângă mine. Se apropiaseră fără zgomot şi acum îşi aţinteau ochii fioroşi asupra mea.

Atunci dădui perdeaua la o parte.

— Stinge lampa! se auzi, în aceeaşi clipă, porunca omului nevăzut.

Trebuii să mă supun şi, fără să-mi dau seamă, ce fac, trecui prin deschizătură.

Când perdeaua se strânse la loc, mă pomenii într-un întuneric adânc. Crezui atunci că simt o atingere uşoară pe partea stângă a trupului meu. Dusei repede mâna la brâu să scot al doilea revolver..., dar arma dispăruse, împreună cu cuţitul.

În acelaşi timp auzii alături de mine mârâitul unui tigru. Simţii apoi de ambele părţi trupurile fiarelor lipindu-se de corpul meu. Intraseră deci odată cu mine prin deschizătură.

Întinsei braţele şi dădui de stofa moale a unei alte perdele, care acoperea trecerea de cealaltă parte. O dădui repede în lături şi... închisei ochii, căci în încăperea în care intrai era o lumină orbitoare.

— Mergi înainte! se auzi glasul omului nevăzut. Aşează-te în al doilea fotoliu, alături de prietenul d-tale!

Prietenul? Deschisei repede ochii, clipii câtva timp şi-l văzui pe… Marian, aşezat în faţa mea pe un fotoliu pompos, cocoţat pe o estradă. Mă aflam într-o încăpere enormă, luminată orbitor de numeroase lămpi antice, transformate pentru lumina electrică.

Luxul de acolo mă făcu să bănuiesc că în sala aceasta domnise cândva un prinţ – lucru ce-l dovedeau şi cele două jeţuri de tron.

Păşii repede pe covorul preţios, care reprezenta o avere. Marian stătea nemişcat şi nu scotea un cuvânt. Să fi fost ucis şi aşezat mort, în batjocură, pe fotoliu acela strălucitor?

Lângă mine păşeau tigrii care nu mă scăpau din ochi. Şi iarăşi se auzi glasul omului nevăzut:

— Aşează-te imediat în fotoliu! dacă te apropii de prietenul d-tale tigrii se vor năpusti să te sfâşie. Şi să stai liniştit de tot, fără să te mişti! Altminteri, ceilalţi paznici care vor veni pe urmă îşi vor aduce moartea.

O presimţire sinistră mă cuprinse. Ce putea fi mai grozav decât să-l văd pe Marian stând nemişcat şi mut? Ochii-i cenuşii erau larg deschişi şi mă priveau cu adâncă tristeţe.

Fotoliul pe care trebuia să iau loc era la vreun metru şi jumătate de acela al lui Marian. Aş fi vrut să trec pe dinaintea prietenului meu, ca să văd ce fel de paznici îl ameninţau acolo, dar tigrii mă conduseră de-a dreptul spre fotoliul liber. Nu puteam să mă abat din drum, căci fiarele îmi atingeau picioarele, atât de aproape se ţineau de mine.

Şovăind, urcai cele trei trepte care duceau la tron. Ceea ce altminteri m-ar fi umplut de bucurie, însemna acum o întărire a temerilor mele ascunse – tigrii rămaseră lângă întâia treaptă – dovadă că şi ei se temeau atât de mult de „paznicii” aceia despre care vorbise omul misterios, încât nu cutezau să meargă mai departe.

Chibzuii dacă n-ar fi fost bine să încerc a fugi, când auzii iarăşi glasul celui nevăzut:

— Aşează-te repede şi să nu faci nici o încercare de fugă! Altminteri atât d-ta cât şi prietenul d-tale aţi fi imediat o pradă a morţii. Acum sunteţi în puterea paznicilor mei.

Simţeam că rostise adevărul şi fără voie aproape mă îndreptai spre fotoliu şi luai loc în el.

— Aşa – zise celălalt – acum ţi-ai salvat viaţa pentru scurt timp. Să nu te mişti şi să nu vorbeşti, căci paznicii mei sunt foarte răi. O moarte grozavă te aşteaptă chiar dacă ai şopti numai. Mai am de lămurit acum o chestiune importantă, de scurtă durată, apoi mă voi înapoia ca să hotărăsc asupra sorţii voastre.

Luminile strălucitoare din sală se stinseră brusc. Numai deasupra estradei pe care ne aflam mai ardeau câteva becuri ţinute de mâinile

unor pitici de piatră, hidoşi.

Întorsei încetişor capul spre Marian, dar la jumătatea drumului mă oprii, în vreme ce trupul îmi fu străbătut de un fior de gheaţă, din cap până în picioare. Lângă capul meu răsună şuieratul ameninţător al unui şarpe.

Ceva îmi căzu în poală. Îmi alunecă pe mâini şi se încolăci. Pe umăr mă atinse de sus în jos, se opri în loc, în timp ce trupul rece şi scârbos îmi atinse gâtul. Simţii şi la picioare atingerea aceea fioroasă.

Paznicii omului misterios erau cobre uriaşe care ameninţau să-mi dea muşcătura de moarte la cea dintâi mişcare ce-aş fi făcut, sau la cel dintâi cuvânt pe care l-aş fi scos. Fără voie îmi scăpă un geamăt de înfiorare şi scârbă – şi răspunsul fu râsul înăbuşit al lui Marian. Dar imediat se auzi şuieratul întărâtat al reptilei, care-şi alesese gâtul meu ca loc de odihnă.

Rămăsei nemişcat şi chibzuii la o posibilitate de scăpare. Dar îmi dădui seamă imediat de zădărnicia unei încercări. Trei cobre erau pe umărul, în poala şi la picioarele mele. Presupuneam că şi la Marian erau tot atâtea. Paznicii aceştia fioroşi vor pedepsi cu o muşcătură ucigătoare cea mai mică mişcare.

Mă cutremurai iarăşi când deodată şi pe celălalt umăr al meu îşi dădu drumul în jos un trup greu şi rece, care apoi mi se încolăci în jurul gâtului. Avui senzaţia lămurită acum că mi se face părul măciucă.

Cel puţin o jumătate de ceas se scurse astfel, dar mie mi se păru că erau ceasuri. Deodată se aprinseră iarăşi în sală lămpile electrice şi după ce ochii mi se deprinseră cu lumina orbitoare, îmi întorsei capul de la cobra uriaşă care se ridicase în poala mea şi căuta să-mi atingă faţa.

Privii cu coada ochiului la Marian şi văzui că şi la dânsul se petrecea acelaşi lucru: o reptilă dintr-acestea îşi legăna capul pe dinaintea obrazului său.

— Aşa, domnilor – se auzi glasul omului nevăzut – acum veniţi voi la rând. Trebuie să pun mai întâi la adăpost pe femeile ale căror ţipete v-au atras în acest palat al marelui Haider Nega. Acum mă pot ocupa cu dv. Moartea voastră e sigură, dar stau şi mă gândesc dacă să vă ucid repede, sau să vă mai pedepsesc într-un anumit chip pentru că aţi pătruns aici. Dar să chem şerpii la mine, ca să puteţi răspunde la întrebările mele. Să nu vă închipuiţi însă că veţi putea fugi, căci tigrii mei nu vă slăbesc din ochi.

Se scurseră câteva minute, apoi auzii mai întâi deasupra mea un zgomot uşor, după aceea, răsună o muzică ascuţită, ca aceea a îmblânzitorilor de şerpi cu instrumentele lor de suflat.

Imediat cobrele deveniră neliniştite şi începură să se legene; Băgai de seamă că strălucirea ochilor lor dispărea. Apoi se lăsă în jos din

tavan un băţ de bambus cu un cârlig, prinse reptila din poala mea şi o ridică în sus.

Cutezai acum să privesc spre Marian şi văzui că şi acolo era ridicată o reptilă cu un băţ la fel. Erau, aşa dar, mai mulţi duşmani nevăzuţi.

Când cel din urmă şarpe pluti pe dinaintea capului meu, se auzi de sus o fluierătură şi cei patru tigri urcară treptele li se aşezară câte doi alături de scaunul meu şi de cel al lui Marian.

Ascultătoare, fiarele uriaşe se întinseră la picioarele noastre.

Mai trecură câteva minute, pe urmă glasul omului nevăzut se auzi iarăşi, parcă din toate părţile.

— Aşa, domnilor, acum puteţi vorbi. De sigur că aţi pătruns aici numai pentru că aţi auzit ţipetele? Sau aţi avut o bănuială împotriva lui Haider Nega, cum că el ar fi temutul „ucigaş din Madras”? Vorbiţi fără teamă, căci tigrii mei nu vă vor face nimic până nu vor primi porunca mea.

— Am pătruns în palat pentru ca am auzit strigătele de ajutor ale unei femei – răspunse Marian, calm – pe Haider Nega nu-l cunoaştem şi abia ieri am sosit în Madras.

Trecu puţin timp, apoi omul nevăzut zise:

— Îmi pare rău, domnilor, că am fost nevoit să vă primesc în felul acesta. Bănuisem la început că sunteţi englezi – şi pe englezi îi urăsc, căci ne-au luat ţara, nouă indienilor. Păcat că vroiaţi să veniţi în ajutorul unei englezoaice, căci prin asta v-aţi hotărât moartea.

— Când o femeie e în primejdie, trebuie s-o ajuţi – zise Marian.

— Da, însă nu pe o englezoaică – răspunse nevăzutul – îi urăsc pe englezi mai mult decât orice. Şi scopul meu este să-i alung din India. Pe bărbaţi îi ucid iar femeile le opresc ca sclave. Pe dv. v-aş cruţa, domnilor, dar taina mea nu trebuie trădată, aşa că n-am încotro şi sunt nevoit să pun să vă ucidă.

— Ei, de murit moare tot omul odată şi odată – răspunse Marian, nepăsător – dă poruncă tigrilor d-tale să ne sfâşie, ca să sfârşim mai repede! Vorbăria asta n-are nici un rost.

Indianul tăcu câtva timp, apoi zise, şovăitor:

— Mă gândesc şi eu că n-ar trebui să fac ce mi-am propus. Oamenii care se aruncă în cea mai mare primejdie la ţipătul de ajutor al unei femei, nu se cuvine să fie ucişi. S-ar putea ca asta să strice cauzei mari în slujba căreia m-am pus. Dar nici nu se poate să vă dau drumul, căci atunci aş fi trădat. Aţi auzit numele meu şi sunt sigur că nu veţi trece sub tăcere faptul că sunt mult căutatul „ucigaşul din Madras”. Pe de altă parte însă, nu vă pot ţine în captivitate, până ce-mi voi fi dus opera la bun sfârşit, căci sunteţi prea primejdioşi şi veţi găsi mijloacele de evadare. Rămâneţi la locurile dv. domnilor, voi chibzui eu ce e de făcut. Dar gândiţi-vă că tigrii vă păzesc.

Iarăşi se stinse cea mai mare parte din lămpi şi numai scaunele

noastre rămaseră luminate. Noi şi cei patru tigri, ai căror ochi sclipitori erau aţintiţi asupra noastră.

Se scurseră vreo cinci minute, când deodată se auzi iarăşi glasul omului nevăzut:

— Nu pot ajunge la o hotărâre definitivă, domnilor. Mintea îmi porunceşte să vă ucid, însă inima se împotriveşte. V-aş da drumul dacă mi-aţi făgădui că veţi părăsi imediat Madras-ul, fără să pomeniţi nimănui despre aceasta. Ştiu însă dinainte că nu-mi veţi da promisiunea aceasta – veţi încerca oricum să eliberaţi pe englezoaicele răpite de mine. Aşa este?

— Fără-ndoială – încuviinţă Marian – nu mă pot împăca cu gândul să las în puterea d-tale femei şi fete nevinovate, fără să fi încercat totul pentru eliberarea lor.

— Păcat – zise indianul – oameni ca dv. mi-ar fi de folos în opera mea. Dar ştiu că n-aţi încuviinţa niciodată anumite măsuri pe care ar trebui să le iau. Păcat, zău aşa! Totuşi, nici de omorât nu vreau să vă omor, aşa că va trebui să vă duc într-un loc de unde să nu puteţi fugi. Voi purta de grijă să nu vă lipsească nimic, dar probabil că va trebui să rămâneţi multă vreme în locul acela. N-am ce vă face.

— Suntem în puterea d-tale şi trebuie să ne supunem – răspunse Marian, calm – trebuie însă să-ţi spun de pe acum că ne vom sili din răsputeri să ştergem putina, cum se zice.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate – spuse indianul – deşi mă aşteptam la răspunsul acesta. Şi când veţi vedea mâine mai de aproape locul unde vă voi duce, vă veţi da seama că o fugă e cu neputinţă.

III
LA ADĂPOST SIGUR

INDIANUL TĂCU şi eu mă uitai mirat la Marian. Prietenul meu ridică numai din umeri şi-mi şopti:

— Am devenit curios de-a-binelea. De sigur că vom afla taine interesante, dar nu trebuie să ne arătăm miraţi de nimic.

— Asta nici n-ar fi cu putinţă – spusei eu – de vreme ce i-am avut pe tigrii şi şerpii îndărătul nostru, nimic nu mă mai poate surprinde.

— Aha! şopti Marian. Începe! Foarte ingenios!

Toată platforma, cu noi şi cu tigri cu tot începu să se mişte, apoi se scufundă încet. Ne aflam, deci pe un fel de ascensor.

În clipa când platforma porni să coboare se stinseră şi puţinele lămpi care mai arseseră până atunci şi un întunerec de nepătruns ne învălui. Aveam la mine lampa de buzunar, pe care izbutisem s-o salvez, dar nu cutezam să mă folosesc de ea, căci nu ştiam cum vor întâmpina tigrii aceasta.

Din fericire fiarele stăteau liniştite, fiind obişnuite, probabil, cu

sistemul acesta de transport. După socoteala mea coborâsem vreo zece metri, aşa că trebuia să ne aflăm cu mult sub nivelul străzii – când, deodată, platforma se opri şi în aceeaşi clipă se auzi îndărătul nostru glasul indianului:

— Aveţi lămpile dv. de buzunar, domnilor, faceţi lumină, dar nu vă întoarceţi, căci stau îndărătul dv. şi voi da îndată poruncă tigrilor să vă sfâşie.

La lumina lămpilor văzurăm în faţa noastră un gang boltit, de înălţimea unui om, al cărui capăt nu-l puturăm zări. Pereţii erau din lespezi de piatră acoperiţi cu mucegai.

— Luaţi-o înainte – zise indianul dindărătul nostru – eu vă urmez cu tigrii. Orice încercare de fugă este zadarnică, de asemenea şi chemări în ajutor.

Gangul îngust, mirosind a umezeală, părea să se încline uşor. Şi după aerul care devenea tot mai greu şi apăsător, ne dădurăm seamă că trebuia să ne aflăm adânc în pământ. Probabil că gangul acesta vechi trecea sub fluviul Kum.

Tot chibzuind în fel şi chip, număram paşii pe care-i făceam. Ajunsesem la două mii şi-mi spusei că trebuie să fi ajuns afară din oraş. Gangul prin care mergeam fusese croit, probabil, de unul din vechii prinţi, cu scopul de a aduce în oraş apă din Ost-Ghats.

Deodată, în lumina lămpilor văzurăm înaintea noastră o scară care ducea în sus. Treptele erau de lemn şi nu păreau vechi.

— Staţi! zise deodată indianul dindărătul nostru. Aşteptaţi! Acum trebuie s-o ia înainte Mata şi Dunba, ca să nu faceţi vreo nechibzuinţă când veţi fi sus. La capătul scării să vă opriţi şi să stingeţi lămpile!

— Luaţi-o înainte! porunci apoi în hindusă – şi imediat cei doi tigri trecură înaintea noastră şi începură să urce încetişor scara.

După ce urcarăm şi noi treptele, ne pomenirăm într-o încăpere mică în care nu se afla nici un fel de mobilă. În faţa noastră stăteau cei doi tigri şi ne priveau.

— Stingeţi lumina! strigă indianul. Şi ne supuserăm imediat, căci auzind porunca aceasta fiarele scoaseră un mârâit ce nu prevestea nimic bun.

Din fericire, părea că nu se gândeşte să ne ia lămpile şi o vârâi pe a mea în buzunar, gândindu-mă că acolo unde ne va duce nu vom avea lumină.

Băgai de seamă că şi Marian făcea unele mişcări, dar nu-mi putui explica ce anume, căci numai pentru a vârî lampa în buzunar nu avea nevoie de atâta timp.

Deodată se făcu lumină în faţa noastră. Văzui o uşă deschisă, prin care pătrundeau razele lunii. În acest cadru luminos stătea un indian înalt şi care părea foarte puternic. Veşmântu-i alb îi dezgolea umărul şi toată partea aceea a trunchiului până la şold, iar turbanul îl avea

tras adânc pe ochi.

El privi cu atenţiune în toate părţile, apoi se dădu înapoi fără să se întoarcă şi să ne arate faţa, dispăru în umbra peretelui şi zise:

— Nu se vede nimeni. Luaţi-o înainte, domnilor, dar nu vă întoarceţi, căci tigrii mei nu o vor îngădui.

Marian porni repejor înainte, dar deodată se poticni de prag şi se-ntinse cât era de lung. În aceeaşi clipă două trupuri uriaşe o zbughiră pe lângă mine, dar o poruncă a indianului îi făcu pe tigrii să se oprească.

Marian se ridică încetişor, fără însă să se întoarcă şi zise:

— Îţi mulţumesc că i-ai chemat înapoi pe tigri.

— Mă rog, mă rog – făcu indianul, politicos – ăsta a fost un mic accident de care nu e nimeni vinovat. Acum luaţi-o drept înainte, domnilor! Colo în fund e o fâşie lată de junglă pe care trebuie s-o străbatem. Nu suntem departe, dar cu toate astea nici un om nu va da de dv.

Câmpia luminată de lună o străbăturăm într-un sfert de ceas, apoi ajunserăm la marginea junglei. Indianul ne puse să mergem vreo cincizeci de metri spre stânga, pe urmă ne strigă să ne oprim şi zise:

— Intraţi în tufişul de lângă dv., domnilor, apoi veţi ajunge pe o potecă pe care va trebui să mergeţi mai departe. Dar nu treceţi cu vederea că tigrii mei se află îndărătul dv.! Urmaţi poteca la pas spre stânga până vă voi spune să grăbiţi pasul!

Făcurăm cum ne sfătuise şi tigrii ne urmară atingându-ne adesea picioarele cu capetele lor. Nu era deloc plăcută vecinătatea aceasta.

Dădurăm de o cărare ce părea folosită adesea şi o luarăm încetişor spre stânga. După câtva timp se auzi iarăşi îndărătul nostru glasul Indianului:

— Acum mergeţi mai repede! Peste o jumătate de ceas ajungem la destinaţie. Atunci vă veţi da seamă că acolo nu veţi putea fi găsiţi, deşi locul se află atât de aproape de un oraş mare cum e Madras-ul. Nu uitaţi că şi englezii nu cutează să calce unele din obiceiurile noastre, sau să păşească pe locurile noastre sfinte.

E drept că la asta nu mă gândisem. Dacă fanaticul acesta ne aducea într-un loc considerat sfânt, nici un poliţist englez nu va cuteza să vie acolo. Şi ceilalţi credincioşi sau nu vor bănui locul unde ne aflăm, sau nu-l vor trăda.

Cufundat în gânduri triste mersei cam vreo jumătate de ceas pe poteca îngustă şi întortocheată, când deodată ne pomenirăm într-un mic luminiş, în mijlocul acestuia se înălţa o construcţie mică şi ciudată şi indianul dindărătul nostru zise cu glas coborât:

— Acesta e mormântul unui sfânt, nici un european nu trebuie să calce în acest luminiş. Numai prezenţa mea vă ocroteşte, altminteri preoţii care veghează necontenit acolo s-ar fi năpustit asupra dv.

Luaţi-o acum la dreapta, pe marginea luminişului. Lângă copacul acela mare de colo e un tufiş cu flori galbene şi după ce vom fi trecut printr-însul ajungem foarte curând la destinaţie.

Ajunserăm şi la copacul cu flori galbene şi ne croirăm drum prin tufişul cu flori galbene şi miros tare. Apoi dădurăm iarăşi de o potecă, împânzită deasupra cu ramuri şi liane, aşa fel ca lumina lunei străbătea numai prin câteva spărturi – dar departe înaintea noastră lucea o lumină vie.

Indianul îndărătul nostru zise:

— Poteca e mlăştinoasă dar foarte netedă, domnilor; mergeţi deci fără teamă drept înainte, spre punctul luminos din faţă. Acolo e ţinta noastră.

Ne aplecarăm puţintel, ca să nu venim în atingere cu scaieţii şi păşirăm în direcţia arătată. Recunoscurăm curând că era vorba de suprafaţa luminată de lună a unei ape şi când ajunserăm la capătul potecii, ne aflam pe malul unui lac foarte întins, în mijlocul căruia era o insulă mare, acoperită de vegetaţie.

— Luaţi-o spre stânga – zise indianul – dar să nu vă-ntoarceţi!

Probabil că vroia să se ferească a-şi arăta faţa. Auzirăm că târa un obiect greu din desiş, apoi apa plescăi şi împroşcă, iar omul nostru zise:

— Urcaţi-vă în barcă, mergeţi la capătul ei, dar nu vă întoarceţi! Doi tigri vă însoţesc.

Se retrase în gang, aşa că ne fu cu neputinţă să-l vedem când ne urcarăm în barca scoasă din desiş şi pusă pe apă.

Îi ascultarăm porunca şi merserăm la capătul bărcii şi după aplecarea acesteia ne dădurăm seama că îndărătul nostru se urcaseră într-adevăr tigrii. Barca fu apoi împinsă şi lovituri puternice de lopeţi o mânară spre insulă.

— Îi vedeţi pe noii mei paznici? întrebă deodată indianul.

Din toate părţile apa începu să facă unduiri spre barcă. Şi în curând văzurăm că era vorba de o mulţime de crocodili – atât de mulţi că trecerea înot prin apă ar fi fost o adevărată nebunie.

După un drum de vreo zece minute, barca se lovi de malul insulei.

— Coborâţi – strigă indianul – dar să nu întoarceţi capetele decât după ce veţi auzi iarăşi loviturile de vâslă. Pe insulă veţi găsi o colibă în care vă veţi putea adăposti. Vă arunc pe mal două cuţite mici cu care să tăiaţi crengi ca să vă faceţi un acoperiş. Mâine vă va aduce un servitor mâncare şi vase. Apă se găseşte în mijlocul insulei. Faceţi-vă rost de beţe groase, căci în desiş se află şerpi. Spre miazăzi veţi da de un gard din sârmă ghimpată. Feriţi-vă să călcaţi pe teritoriul învecinat! Acolo… se găsesc de asemenea tigri. Nădăjduiesc să vă pot reda în curând libertatea, domnilor.

Două obiecte căzură jos lângă noi, apoi auzirăm lovituri de vâsle şi

ne-ntoarserăm repede capetele. Barca aluneca înapoi pe apa lacului. În faţă se vedea făptura înaltă a indianului, care vâslea cu putere spre mal. Îndărătul lui stăteau cei doi tigri şi de jur-împrejurul micului vas roiau crocodilii.

— Principalul lucru e că ne aflăm în viaţă – zise Marian – acum se pune întrebarea cum ştergem putina de pe insulă. Am făcut totul ca să-i îndrumez pe Pongo şi Maha pe urmele noastre, dar nu ne putem bizui pe asta. Mai întâi să vedem unde e coliba şi să ne culcăm – până mâine dimineaţă nu putem întreprinde nimic.

— Aşa se-ntâmplă – zisei eu – când vrei să ajuţi unei fete. Şi acum ne găsim pe o insulă, înconjuraţi de crocodili şi ca vecini avem tigri. Hm… prea plăcut nu e…

— Ai băgat de seamă că făcea unele pauze scurte, şovăitoare, înainte de a spune că îndărătul sârmei ghimpate se află tigri? zise Marian. Aş pune rămăşag că acolo se află fetele şi femeile răpite.

— În primul rând să ne vedem scăpaţi de pe insulă – zisei eu repede – după aceea vom putea veni cu oameni din Madras, ca să le eliberăm.

— Nu – răspunse prietenul meu – dacă vom avea putinţa de a scăpa de pe insulă, atunci trebuie să le luăm cu noi. Altminteri observă indianul plecarea noastră şi le duce în alt loc, sau poate le face de petrecanie. Asta trebuie să împiedecăm neapărat.

— În privinţa asta nu e nevoie să ne certăm – zisei eu – mai întâi să vedem dacă e rost de fugit. Spuneai adineauri că ai lăsat urme pentru Pongo şi Maha. Cum ai izbutit să faci asta?

— Atât pe platforma cu care am coborât în adâncime, cât şi în coliba care acoperea ieşirea vechiului gang, am scris bileţele pe care le-am lăsat acolo. De aceea m-am şi prefăcut că mă poticnesc când să plec din colibă. Poate că Maha îl va călăuzi pe Pongo până la palat, apoi credinciosul nostru camarad va pătrunde el înăuntru şi va găsi bileţelul lângă scaun. Guvernatorul Hastings îi vadă după aceea destui oameni ca să pună mâna pe misteriosul Indian şi complicii lui. Dar, după cum spuneam nu ne putem bizui pe ăsta, ci să încercăm în orice caz să ne eliberăm singuri. Acum hai să căutăm coliba!

Când pătrunserăm în desiş, văzurăm la lumina lămpilor noastre de buzunar dând buzna o groază de şerpi. Şi printre ei erau exemplare uriaşe de cobra şi krait.

Vreo zece minute merserăm pe o potecă acoperită de bălării apoi ajunserăm într-un luminiş şi văzurăm coliba cea mică ce avea să ne slujească de adăpost.

Urmând sfatul indianului ne tăiaserăm beţe groase, înainte de a fi pătruns în desiş. Şi asta ne fu de folos acum, căci trebuirăm să curăţim coliba de tot soiul de vietăţi.

Marian, care tocmai înhăţase un scorpion, pe care vroia să-l zvârle

afară, rămase deodată locului, privi cu luare aminte pereţii colibei care erau din bambus tare, apoi izbucni în râs.

— Minunat, Robert – zise dânsul – la asta de sigur că nu s-a gândit indianul. Cel mai nimerit ar fi să-ncepem imediat cu lucrul. Mai avem numai o parte din noapte înaintea noastră şi dacă suntem harnici atunci, când vor miji zorile, vom putea părăsi insula împreună cu femeile răpite.

Privii uluit mai întâi la scorpionul ce se zvârcolea în mâna lui, apoi la chipul său, căci nu-mi puteam da seama ce avea de gând Marian.

El râse şi zise:

— Nu, nu, Robert, n-am căpiat. Ar fi fost simplu de tot să-ţi vie şi ţie gândul acesta. Avem în jurul nostru cel mai bun material pentru o plută. Dacă desfacem coliba, punem laturile una deasupra alteia şi le legăm împreună, am avea o plută destul de trainică şi cu loc berechet pentru zece persoane. Bambusul acesta e bine uscat şi prin aceasta foarte uşor şi trainic.

— Ei, drăcie! exclamai eu, uimit şi bucuros în acelaşi timp. Zău că ai dreptate! Fireşte, treaba asta o terminăm noi repede. Chestia principală e cum transportăm pereţii colibei la mal. Asta va fi munca cea mai grea.

Marian aruncă afară scorpia pe care-o ţinea în mână, apoi curăţirăm cu vrednicie coliba şi începurăm să tăiem frânghiile de cocos cu care erau legaţi la colţuri pereţii ei.

După aceea scoaseră acoperişul care abia se mai ţinea şi pereţii căzură în afară. Fiecare perete era lung de vreo patru metri şi lat de doi.

— Trebuie să încercăm dacă pereţi legaţi unul deasupra altuia pot duce cinci oameni – spuse Marian – pentru zece persoane suprafaţa e totuşi prea mică, după cum văd acum. Dar cu două plute nu trebuie să facem decât un singur drum. Hai să căutăm acum o potecă spre lac. Trebuie s-o ştergem pe partea cealaltă, căci îndărătul nostru stau la pândă preoţii în lăcaşul sfânt.

— Străbăturăm repede luminişul şi, spre bucuria noastră găsirăm curând o potecă destul de lată şi după vreo sută de metri numai ajunseră la malul lacului.

Adunându-ne toate puterile târârăm la apă cei patru pereţi ai colibei, îi aşezarăm câte doi unul peste altul şi îi legarăm cu frânghioarele trainice pe care le purtam întotdeauna la noi.

Când le puserăm pe apă şi ne aşezarăm pe ele, constatarăm că erau foarte trainice. Din prevedere le traserăm iarăşi spre ţărm, apoi ne făcurăm vâsle din nişte beţe de bambus.

— Aşa, acum putem pleca – zise Marian – mai întâi însă trebuie să vedem dacă bănuiala mea se adevereşte şi anume dacă de partea cealaltă a insulei, îndărătul sârmei ghimpate, se află într-adevăr fetele

şi femeile răpite. Sau... dacă indianul a spus adevărul şi sunt tigri acolo. Hai să vedem dacă găsim o potecă ce duce din luminiş la împrejmuirea de sârmă ghimpată.

IV
O AVENTURĂ PRIMEJDIOASĂ

MARIAN SE PRECĂTEA să se-ntoarcă în luminiş, când îmi veni o idee bună. Nu-mi venea deloc la socoteală să calc, fără nici o armă asupra mea, pe partea oprită a insulei, căci dacă erau într-adevăr tigri acolo, n-o să ne întâmpine prea binevoitor.

Şi perspectiva asta îmi dădu ideea.

— Stai, Marian – strigai repede – putem face şi mai bine. De ce să alergăm mai întâi printre şerpi veninoşi, apoi dacă izbutim într-adevăr să trecem peste sârma ghimpată, să ne pomenim în boturile tigrilor? Putem face treaba mai bine şi mai simplu, pornind-o cu plutele de-a lungul malului insulei. Dacă găsim fetele, se vor putea îmbarca îndată şi suntem pe malul celălalt când se luminează de ziuă.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – ideea ta e minunată. Plecăm în acelaşi timp cu amândouă plutele, fiecare din noi pe câte una. Dar să nu ne răzleţim. Trebuie însă să ne facem rost de o armă, cu care să ne putem apăra. Uite că mai sunt aici beţe bune de bambu rămase de la acoperiş. Să ascuţim la capăt câteva şi astfel vom avea nişte suliţe, cu care ne putem apăra chiar de tigri. Până şi crocodilii i-am putea alunga cu ele, dacă s-ar apropia prea mult de plută.

Era o muncă nespus de grea să ascuţi bambusul tare cu cuţitele noastre mititele, dar n-aveam încotro, căci cele spuse de Marian erau cât se poate de îndreptăţite.

În cele din urmă izbutirăm să ne facem două suliţi, care aveau să-şi îndeplinească destul de bine menirea lor. Lăsarăm apoi iarăşi pe apă cele două plute şi ne îndepărtarăm de mal.

Luna lumina pe partea cealaltă a insulei, astfel că plutirăm în umbra copacilor ce mărgineau malul. Nu era deloc plăcută călătoria asta, deoarece lacul mişuna de crocodili, care biciuiau apa mai ales îndărătul nostru, urmărindu-ne cu înverşunare.

Mă hotărâi să nu mă mai sinchisesc de alaiul acesta şi-mi îndreptai atenţiunea spre mal. Trebuia să fi ajuns acum pe partea oprită, căci şa mică depărtare înaintea noastră era capătul insulei.

Deodată auzii un zgomot slab în desiş. Încetai imediat cu vâslitul şi ascultai cu încordare. Să fi încercat vreuna din fete să fugă?

Curând pluta mea se ciocni de aceea a lui Marian. Câtva timp ciulirăm amândoi urechile, în nădejdea că vom auzi zgomotul repetându-se. Şi într-adevăr, deodată se auzi un foşnet ca şi cum un corp s-ar strecura printre crengi.

— Cine e acolo? strigă încet Marian, în englezeşte.

Răspunsul veni îndată… era răgetul unui tigru.

Cât de bine făcusem că încă de la început ne ţinusem la o distanţă de vreo doi metri de ţărm. Şi acum mă simţeam îndemnat să împing pluta şi mai spre mijlocul apei.

Ce era de făcut? Se părea că indianul spusese totuşi adevărul, că se aflau tigri în partea aceasta a insulei. Atunci cel mai cuminte lucru ar fi fost să căutăm a ajunge cât mai curând la Sir Hastings, guvernatorul, ca să-i povestim păţania noastră. Fetele şi femeile dispărute vor fi regăsite ele după ce mai întâi vor fi pus mâna pe „ucigaşul din Madras”.

— Mariane, să trecem pe malul celălalt! şoptii eu.

— Da, e cel mai nimerit lucru – răspunse prietenul meu – indianul nostru pare să nu fi minţit. Dar în cazul acesta ar trebui să fie mai mulţi tigri aici – şi mă miră că avem de-a face numai cu unul.

— Ăsta e indi…

Îmi rupsei vorba brusc, căci o izbitură cutremură pluta mea. Mă întorsei repede, scosei lampa de buzunar şi lăsai lumina să cadă în jos.

Cât p-aci să scot un ţipăt de spaimă, căci îndărătul plutei văzui, cap la cap, un cârd întreg de crocodili şi câţiva înotau de ambele părţi ale plutei pe care mă aflam. Unul îşi pusese botul pe scânduri şi ridică un picior de dinainte, ca să se salte sus.

Mai rău nici că se putea. În jurul nostru târâtoarele acelea lacome, lângă noi un tigru. Moartea ne pândea de pretutindeni.

— Zvârle-l jos! strigă Marian, care văzuse cum stau lucrurile. În vremea asta eu îl voi ataca pe tigru.

Nu mai aveam răgaz să-l întreb ce vroia să facă. Să atace un tigru? Cum şi pentru ce? Gândurile acestea îmi treceau fulgerător prin minte – dar trebuia să întreprindă imediat ceva, altminteri eram pierdut.

Reptila uriaşă şi pusese piciorul stâng pe plută şi o apăsa sub apă prin greutatea trupului ei. Apucai repede una din suliţele pe care ni le făcusem, ţintii scurt şi o zvârlii cu toată puterea în ochiul târâtoarei.

Şi nimeri bine, căci fiara scoase un răget şi se aruncă pe spate în apă, unde începu să se zvârcolească. Ceilalţi crocodili se năpustiră îndată asupra tovarăşului rănit şi începură să-l sfâşie. O luptă grozavă se desfăşura acum la câţiva metri îndărătul plutei.

Pluta mea începu să se legene ameninţător din pricina valurilor stârnite şi trebuii să mă ţin cu toată puterea ca să nu cad în apă.

Atunci tigrul de pe mal începu să ragă de furie şi durere şi văzui că-şi trecea laba peste capul însângerat. Marian îi înfipsese şi el o suliţă în ochiu.

— Repede, Robert, trebuie să-l răpunem! îmi strigă prietenul meu. Eu rămân la credinţa mea că fetele prizoniere sunt ţinute pe insula asta. Cu siguranţă că numai tigrul ăsta e aici, altfel ar fi venit şi

ceilalţi.

Deşi trebuiau să fac sforţări să-mi ţin echilibrul – la fel ca Marian, a cărui plută se clătina şi ea ameninţător – ţintiţi totuşi cu suliţa mea şi o zvârli apoi în faţa fiarei înfuriate.

În clipa următoare cât p-aci să mă rostogolesc în apă, căci tigrul izbise repede cu laba şi rupse băţul de bambus. Lovitura asta mă făcu să cad în nas, dar mă lăsai repede în genunchi şi mă ţinui bine.

Văzui însă că tigrul înfuriat, căruia îi făcusem o rană adâncă sub ochiul celălalt, se pregătea să sară pe pluta mea. Fără voie aproape înhăţai băţul rupt de bambus şi-l ridicai în faţa fiarei. În aceeaşi clipă Marian ridică şi el arma şi nimeri în urechea animalului.

Cu un răget înspăimântător fiara îşi făcu vânt, dar se izbi de braţul meu, pe care mi-l zvârli îndată din mână şi o nouă lovitură a lui Marian făcu trupul să zboare în lături.

Căzu în apă îndărătul plutei mele şi eu trebuii să mă încleştez bine cu mâinile, căci crocodilii se năpustiră asupra tigrului şi-l luară în primire.

După câteva minute măcelul se sfârşise. Reptilele sfâşiaseră trupul fiarei, apoi îşi completară ospăţul cu câţiva camarazi de-ai lor, răniţi de labele tigrului.

Când valurile se liniştiră în cele din urmă, mă ridicai încetişor. Atât de aproape nu fusesem încă de moarte niciodată şi fui nevoit să stau câteva clipe până să-mi recapăt răsuflarea, înainte de a-i putea spune lui Marian:

— Îţi mulţumesc, scump prieten, ăsta a fost într-adevăr ajutor în ultimul moment. Dar de ce ai atacat tigrul?

— Pentru că nădăjduiam că va face imediat o săritură şi va cădea în apă – răspunse Marian – că lucrurile vor deveni atât de primejdioase, nu mă aşteptam. Bine că am scăpat de el! Acum putem păşi fără frică pe insulă. Dac-ar mai fi fost şi alţi tigri aici, atunci i-ar fi atras larma luptei. Hai repede pe ţărm şi să tragem plutele pe uscat. Crocodililor şi s-a stârnit pofta, după cât se vede.

Într-adevăr, scârboasele târâtoare se înghesuiau în jurul plutelor noastre. Începurăm să vâslim repede şi curând ajunserăm la mal.

Într-o privinţă eram bucuros că aveam, în sfârşit, pământ sub picioare, dar în vreme ce trăgeam plutele pe uscat, ciulii urechea spre desişul dindărătul meu, căci deşi Marian spunea că n-ar mai fi tigri pe insulă, mă aşteptam totuşi să aud vreunul în spatele meu.

În cele din urmă puturăm întoarce capetele şi lumina lămpilor noastre căzu pe o potecă îngustă şi bine întreţinută.

— Să vezi că le vom găsi îndată pe bietele femei! zise Marian, mulţumit. Să nădăjduim că nu e nici un paznic omenesc pe aici, căci dac-ar fi fost ar fi alergat el când ar fi auzit zgomotul luptei.

Abia îşi sfârşi fraza. Că se stârniră foşnete în tufişul din faţa noastră

şi un obiect lucitor căzu spre noi.

Instinctiv ne aplecarăm şi deasupra capetelor noastre trecu un cuţit. În clipa următoare ne şi repezirăm suliţele – pe care le păstrasem în mână – în tufişul de unde fusese zvârlită arma şi un ţipăt răsunător ne dovedi că nimerisem în duşmanul pitit acolo.

Sărirăm în desiş şi la lumina lămpilor văzurăm un tânăr indian care se zvârcolea la pământ. Vârful ascuţit al uneia din suliţi îl nimerise în vârful gâtului, iar celălalt îi făcuse o rană adâncă în piept. Muri după câteva minute, fără să-l mai fi putut veni în ajutor.

— Trebuia să ne apărăm – zise Marian – cine l-a pus să ne atace? Acum se pare că suntem pe deplin în siguranţă. Ah, asta e minunat!

Odată cu exclamaţia aceasta arătă spre brâul indianului, din care ieşeau paturile a două pistoale. Făcurăm imediat armele pe numele noastre şi abia acum mă simţii iarăşi om cu adevărat.

Ne ridicarăm şi urmarăm poteca ce mergea dreaptă de tot prin desiş. După scurt timp ajunserăm într-un luminiş unde se aflau mai multe colibe. Erau noii de tot şi asta era o dovadă că dădusem de femeile pe care le căutam.

— Ei, doamnelor! strigă Marian. Ieşiţi afară! Vrem să vă eliberăm.

Câteva clipe fu tăcere, după aceea un glas de femeie scoase o exclamaţie de bucurie. Vocile se înmulţiră apoi şi când Marian repetă strigătul şi lăsă lumina lămpii să cadă asupra noastră, toate uşile colibelor se deschiseră şi făpturi îmbrăcate în alb dădură buzna spre noi.

Bucuria lor era de nedescris şi când se mai potoliră puţin, o femeie tânără şi frumoasă ne întrebă cum izbutisem să le găsim.

Marian povesti pe scurt întâmplarea; o fată ieşi din rândurile celorlalte şi strigă:

— Oh, domnilor, atunci aţi auzit strigătele mele de ajutor. În noaptea asta am fost răpită din grădina bungalowului nostru, am fost dusă într-o sală impunătoare unde am putut striga, apoi însă un indian m-a târât printr-un gang lung şi m-a adus aici. Eu sunt Maud Hastings, fiica guvernatorului.

— Şi eu am fost răpită tot în noaptea asta – zise o altă femeie tânără – soţul meu a fost mutat de curând, de partea cealaltă a lacului, ca ofiţer de poliţie.

— Minunat! zise Marian, mulţumit. În cazul acesta n-avem nevoie să facem primejdiosul drum de noapte până la Madras. Vă vom duce pe dv., doamnelor, la postul acela de poliţie, iar eu cu prietenul meu ne înapoiem la Madras şi vom purta de grijă ca mâine dimineaţă să fiţi luate de acolo.

Femeile văzură că propunerea aceasta era cea mai bună şi se învoiră.

Erau douăsprezece prizoniere, pe care trebuia să le ducem la mal.

Puserăm plutele din nou pe apă şi femeile salvate luară loc pe ele. După un drum plin de peripeţii, în cursul căruia crocodilii nu ne dădură deloc pace, ajunserăm la mal şi-mi veni să zâmbesc văzând graba cu care bietele femei săriră pe uscat.

Acum aveam de făcut un drum greu prin desiş. Marian mergea înainte, cu lampa aprinsă şi băţul în mână, ca să alunge şerpii veninoşi, iar eu încheiam alaiul. Femeia al cărei soţ era ofiţer de poliţie mergea îndărătul prietenului meu şi arătă drumul.

Timp de vreun ceas furăm nevoiţi să ne croim drum prin desiş, apoi dădurăm de o şosea bătătorită şi după un alt sfert de ceas se ivi în faţa noastră clădirea noului post de poliţie.

Revederea dintre cei doi soţi ne răsplăti din belşug pentru primejdiile şi oboselile prin care trecuserăm. Nu rămaserăm mult timp acolo, căci vroiam să ne întoarcem la Madras încă pe întuneric.

Ne despărţirăm de femeile salvate, care nu mai conteneau cu mulţumirile. Un poliţist băştinaş ne conduse pe poteci foarte bune în jurul lacului şi după un ceas de mers voinicesc văzurăm în depărtare Madras-ul.

Poliţistul se-ntoarse la post, iar noi ne grăbirăm spre oraş. Cu prilejul acesta trebuia să trecem câmpia unde se afla coliba aceea mică, din care pornea gangul vechiului palat.

— Oare am putea cuteza să mergem prin gang? întrebă Marian, râzând.

— Fireşte! Ca să ne pomenim în labele tigrilor – îi răspunsei – eu mă voi teafăr în faţa guvernatorului.

— Ai dreptate! încuviinţă Marian. Trebuie să ne grăbim.

Aproape în pas alergător străbătură câmpia, lăsând în urmă coliba. O fâşie îngustă de desiş ne mai despărţea de cele dintâi case ale oraşului şi fui foarte mulţumit când furăm la adăpostul tufişurilor.

V
LA UN PAS DE MOARTE

BUCURIA MEA ERA TIMPURIE, căci abia înaintarăm vreo zece metri, că ne oprirăm ca împietriţi; la o mică depărtare în faţa noastră se auzi pufăitul furios al unui tigru.

Înainte de a putea scoate armele, tufişurile foşniră de jur-împrejur şi… patru tigri ne înconjurară, privindu-ne ameninţător.

Îmi dădui imediat seamă că erau aceiaşi din palat. Probabil că şi ei ne recunoscuseră după miros aşa că rămăseseră în aşteptare.

Deodată, îndărăt nostru răsună glasul Indianului:

— A, domnilor, la asta nu mă aşteptam! După cum văd, sunteţi mai primejdioşi decât gândeam. N-aş fi crezut vreodată c-o să izbutiţi să vă eliberaţi şi încă atât de repede. Nu e lucru curat la mijloc. Au

descoperit oare englezii Insula?

— Nu, am izbutit noi singuri să fugim – răspunse Marian.

Prietenul meu avusese, probabil, acelaşi gând ca şi mine; dacă insula ar fi fost într-adevăr descoperită de englezi, atunci indianul ar fi asmuţit îndată tigrii asupră-ne, deoarece nu mai era scăpare pentru dânsul.

— E adevărat? întrebă el, cu îndoială. V-aţi putut salva singuri? Cum aţi izbutit să treceţi lacul? Doar n-aveaţi unelte ca să retezaţi copaci?

— A fost simplu de tot – răspunse Marian, râzând – am desfăcut coliba şi atâta tot. Pereţii ei erau un material cât se poate de bun pentru o plută.

— Aşa e, la asta nu m-am gândit! făcu indianul, după o pauză. Dv. nu sunteţi femei, pe care să le poţi ţine închise săptămâni de-a rândul. Ce bine am făcut că nu v-am spus tot adevărul. Vedeţi că, de partea cealaltă a insulei, despărţite prin sârmă ghimpată, se află fetele şi femeile pe care le-am capturat până acum. În noaptea asta ama dus două noii. E drept că se află acolo şi un tigru, precum şi un paznic, dar acum vă cred în stare să-i înlăturaţi şi pe ei. Dac-aţi fi eliberat femeile, atunci s-ar afla şi taina mea. Sau nu… poate că numai dv. Ştiţi cine sunt.

— Nu ştiu, dar bănuiesc – răspunse Marian, calm – cu siguranţă că eşti acel Haider Nega, ce care pomeneai. Autorităţile engleze or fi presupunând că Haider Nega se află pe undeva departe şi că numai palatul său e folosit de vreo bandă, pentru scopurile ei. Haider Nega ar trece drept nevinovat şi s-ar putea urma în voie nelegiuirile.

— Ah, de unde ştiţi asta? se auzi glasul mirat al indianului.

— Pentru că ai spus singur că Haider Nega ar fi vinovatul. Trebuia să credem prin asta că adevăratul făptuitor învinovăţea pe un altul. Dar noi am chibzuit puţintel asupra chestiunii şi am ajuns la această încheiere, care pare să fie cea adevărată. Dacă vom izbuti să ne mai eliberăm odată, atunci le vom atrage atenţia englezilor asupra lui Haider Nega. Aş pune rămăşag că undeva înlăuntrul ţării – poate în vreun palat de vară – locuieşte vreo rudă care-ţi seamănă leit şi astfel autorităţile sunt înşelate. Adevărat e?

— Sunteţi mai mult decât primejdioşi! exclamă Indianul. Trebuie să mă mai gândesc dacă n-ar fi totuşi mai bine să vă ucid. Aţi fost în stare să scăpaţi până şi de pe insula aceasta, unde mişună crocodilii.

— Zău n-a fost greu – zise Marian, râzând – de vreme ce ni s-a dat materialul trebuitor pentru fugă. Dar a fost foarte interesant. Păcat că am căzut în mâinile d-tale când eram atât de aproape de ţintă.

— Da – făcu indianul, mulţumit – a fost o inspiraţie pe care mi-a dat-o Atotputernicul. Dădeam târcoale pe aici, cu gândul că aş putea surprinde ceva posturi engleze şi întâmplarea a făcut să dau peste dv.

Aţi avut noroc că tigrii mei vă cunoşteau – pe un străin l-ar fi sfâşiat numaidecât.

— Şi eu mi-am spus tot aşa – răspunse Marian, fără să se tulbure – şi ce-ai de gând să faci acum cu noi, Haider Nega?

— Luaţi-o înapoi pe câmp, spre colibă! zise cu asprime Indianul. Ne vom folosi iarăşi de gangul cel vechi, ca să ajungem la palatul meu. Acolo voi chibzui ce să fac cu dv.

Tigrii începură să pufăie ameninţător, aşa că furăm nevoiţi să ne întoarcem şi să mergem înapoi pe câmp.

Eram disperat – atât de aproape de ţintă şi căzusem iar în mâinile acestuia indian! Dacă n-ar fi avut cu el cei patru tigri, l-am fi putut birui lesne, căci aveam fiecare o armă.

La gândul acesta mă înspăimântai. Dacă Haider Nega vedea pistoalele, ştia îndată că-l atacasem pe paznicul de pe insulă. Trebuia să aruncăm armele. Şi Marian avu acelaşi gând, căci începu să tuşească tare, ca să-mi poată şopti:

— Aruncă pistolul!

Din nenorocire lucrul nu era cu putinţă, căci ajunsesem în câmp liber şi Haider Nega putea vedea fiecare mişcare a noastră. De aceea ţineam braţul drept în jos în aşa fel încât acopeream cu el patul pistolului. Şi Marian, care mergea alături, făcu acelaşi lucru după cum băgai de seamă. Trebuia s-aşteptăm până vom fi în colibă, poate găseam acolo prilejul să ne scăpăm de armele ce ne-ar fi dat de gol.

Pe când mergeam, chibzuiam cu înfrigurare. Femeile salvate ştiau, din povestirea lui Marian, că nu putea fi vorba decât de palatul lui Haider Nega acela în care fuseserăm captivi. Şi fiica guvernatorului ar fi putut descrie şi ea, probabil, drumul într-acolo, deoarece fusese de asemenea târâtă în locul acela. Observându-se dispariţia noastră, Sir Hastings va pune să se cerceteze palatul. Dacă Haider Nega băga de seamă asta, atunci cu siguranţă că va pune să ne omoare înainte, pentru că eram singurii care îi cunoşteam taina. Aşa că era în orice caz bine dacă păstram armele, ascunzându-le, dacă se putea. Trebuia să aştept până la colibă, ca să-i împărtăşesc lui Marian gândul meu.

De departe, văzui în faţa intrării acesteia ceva alb la pământ; era bileţelul pe care-l aruncase acolo prietenul meu. Haider Nega trebuia să-l vadă şi el şi-l va ridica de jos, astfel că atunci am fi putut găsi timp să intrăm repede în colibă şi să ascundem armele sub haină.

Păşii ceva mai repejor şi-l înghiontii pe Marian ca din întâmplare. Dar indianul îşi pierduse încrederea în noi, căci strigă îndată:

— Nu mergeţi atât de apropiaţi unul de altul, domnilor! Vreţi să vă sfătuiţi asupra unui nou plan de fugă, ai? Dar de data asta n-o să mai izbutiţi să-mi scăpaţi, fiţi pe pace!

Vorbise atât de ameninţător, încât mă depărtai îndată de Marian. Izbutisem însă să i-o luăm niţel înainte lui Haider Nega – şi poate că

ne puteam folosi de acest lucru.

Un nou gând îmi trecu prin minte: dacă intram noi întâi în colibă i-am fi putut speria pe tigri cu câteva împuşcături, apoi să sărim repede în gang şi să închidem uşa acestuia. Cu siguranţă că uşa avea zăvoare trainice şi am fi putut pătrunde repede în palat, ca să alarmăm de acolo patrulele poliţieneşti.

Planurile mele erau frumoase, însă nu mă gândisem la viclenia lui Haider Nega. Când furăm lângă colibă, numai ce-l auzirăm strigând:

— Opriţi-vă, domnilor şi întoarceţi-vă! Acum puteţi vedea cum arată la faţă Haider Nega.

Nu aşteptarăm să repete ordinul, căci eram oricum curioşi să-i cunoaştem mutra. Şi de sub turbanul alb ce-i înconjura fruntea văzurăm un chip întunecat şi mândru, cu nas de vultur şi ochi plini de foc.

— Mi-a părut bine – zise Marian, înclinându-se.

Întorcându-ne, adusesem braţele în aşa fel încât să acoperim iarăşi pistoalele. Deodată, ne pomenirăm înhăţaţi pe la spate. Pumni vânjoşi ne smulseră braţele înapoi şi în clipa următoare o funie fu petrecută de câteva ori în jurul trupurilor şi braţelor noastre. În câteva secunde eram fără putinţă de apărare.

Stăteam încremeniţi, iar Haider Nega zise, râzând batjocoritor:

— Da, domnilor, sunteţi prea primejdioşi. Oamenii mei vă vor duce acum la palat, căci eu vreau să mai dau târcoale până dimineaţă. Poate mai găsesc o fată pe care s-o pot răpi. Şi în vremea aceasta mă voi mai gândi ce să fac cu dv. Probabil că vă voi trimite la palatul meu de vară.

Mi-era tot una unde ne va transporta – grija mea cea mai mare era să nu descopere pistoalele celui ucis de noi.

Din fericire nu se întâmplă aşa; strigă o poruncă oamenilor care ne atacaseră cu atâta dibăcie şi imediat furăm târâţi în colibă. Cei patru tigri, însă, ascultând de un fluierat, alergară spre Indian. Cel puţin de ei n-aveam a ne teme deocamdată.

Potrivnicii noştri aveau şi ei lămpi de buzunar, pe care le aprinseră. Erau patru bărbaţi – patru uriaşi. Marian fu împins spre scara care ducea în gangul cel vechi şi fu nevoit să coboare. Doi uriaşi îl urmau, având în mâini cuţite lungi.

În mod mecanic păşii îndărătul lui Marian şi a celor doi paznici ai săi. După ce străbăturăm gangul lung, ne pomenirăm în faţa unui zid de piatră care, ca şi pereţii, erau acoperiţi de mucegai şi umezeală.

Unul din Indieni o luă înainte şi apăsă pe un loc din perete; se auzi un vâjâit, o piatră se roti în peretele gangului şi în deschizătură se ivi o manivelă mare de fier. Doi din Indieni începură să învârtească de dânsa şi atunci se dădu în lături o bucată mare din tavan şi ieşi la iveală un tunel înalt, la ale cărui patru colţuri se vedeau şine dinţate

de fier.

Platforma cea mare începu apoi să se lase în jos – când furăm ridicaţi, cea dintâi privire a mea fu spre pământ şi spre marea-mi dezamăgire, văzui acolo bileţelul pe care Marian îl scrisese pentru Pongo.

Aşa dar, uriaşul nostru camarad nu sosise încă la palat. Va mai putea Maha găsi şi urmări urmele noastre?

Îmi rupsei brusc şirul gândurilor, simţindu-mă înhăţat de nişte pumni vânjoşi şi zvârlit pe unul din scaune. Marian de asemenea. Când privii spre el, văzui că şi dânsul era foarte întunecat; probabil că avusese acelaşi gând când zărise neatins bileţelul.

Doi paznici se aşezară cu noi pe platformă, iar ceilalţi doi ne urcară sus. Mă trecu un fior gândindu-mă că vom fi daţi iarăşi în primire şerpilor, care îşi aveau probabil cuştile deasupra scaunelor. Dar când platforma ajunse sus în sala cea mare, paznicii noştri ne înhăţară şi ne traseră de pe scaune. Furăm conduşi în odaia alăturată, unde ne siliră să ne aşezăm pe nişte scăunaşe, la vreo cinci metri unul de altul, aşa c-ar fi fost cu neputinţă să vorbesc cu prietenul meu, sau să încercăm să ne desfacem legăturile unul altuia. Afară de asta paznicii rămaseră îndărătul nostru şi aveam simţământul neplăcut că un pumnal stătea lipit de ceafa mea.

Perdeaua care ţinea loc de uşă fu dată în lături şi ceilalţi doi indieni intrară înăuntru. Ne priviră cercetător, apoi unul din ei scoase deodată o exclamaţie de uimire şi arătă spre brâurile noastre: descoperise pistoalele.

În clipa următoare armele ne fură smulse, unul din indieni se apropiă cu ele de Marian şi întrebă ameninţător:

— Sahib, de unde are armele?

Marian dădu din umeri şi tăcu. Indienii şuşotiră iarăşi între dânşii, apoi cei doi veniţi la urmă părăsiră încăperea, luând cu ei cele două pistoale.

Probabil că vroiau să-l caute pe Haider Nega ca să-i comunice descoperirea făcută.

Marian făcu o mutră îngrijorată când mă uitai la el, apoi privi afară pe fereastră. Pricepui ce vroia să spună cu asta: salvarea noastră stătea acum numai în mâinile lui Pongo, dar dacă credinciosul camarad nu venea curând de tot, ar fi fost prea târziu.

Deodată ciulii urechea. În depărtare se auzeau împuşcături în tăcerea nopţii. Erau salve în toată regula, apoi urmă o gălăgie de parcă ar fi răcnit companii întregi de soldaţi. Îmi dădui seamă îndată ce însemna asta: Haider Nega şi tigrii săi se întâlniseră cu o puternică patrulă poliţienească.

Împuşcăturile şi răcnetele ţinură câteva minute, apoi se făcu linişte. La urmă, însă, se mai auziră salve regulate, ceea ce însemna că

poliţiştii ieşiseră învingători. Aşa dar indianul cu tigrii săi nu se va mai întoarce.

Cei doi paznici ai noştri ascultaseră neliniştiţi larma îndepărtată; se duseră îndată la fereastră, dar nu ne slăbiră o clipă din ochi. Acum se apropiară iarăşi de noi şi ne legară picioarele cu multă îndemânare.

— Massers rămâne locului, altminteri înjunghie! ne ameninţă unul din ei şi ne plimbă pumnalul pe dinaintea ochilor.

Apoi părăsiră şi ei în mare grabă odaia. Mă uitai la Marian şi şoptii:

— Să ne eliberăm? Cred că n-ar fi prea greu.

— De încercat putem încerca – răspunse prietenul meu – dar nu vom izbuti. Dacă cel puţin nu ne-ar fi legat picioarele de scăunaşe! Dacă se-ntorc înainte de a ne fi eliberat, suntem pierduţi.

— Să nădăjduim că Haider Nega şi tigrii săi au căzut în luptă cu poliţiştii – zisei eu – aşa că nu mai avem să ne temem prea mult.

— De învins au învins poliţiştii, asta s-a auzit – zise Marian – dar dacă au doborât toate fiarele şi în primul rând dacă l-au nimerit pe indian… asta e îndoielnic. Nu cred că el să fi tras asupra patrulei când poliţiştii s-au încăierat cu tigrii.

— Ăştia s-or fi mirat mult văzând deodată patru tigrii pe străzile Madras-ului – spusei eu – şi judecând după larmă, trebuie să fi avut loc o luptă crâncenă.

— Da, fără pierderi nu cred să fi trecut lucrurile – răspunse Marian – astea toate se-ntâmplă din pricina lui Haider Nega ăla, care în fanatismul său a cutezat să atace puternica Anglie.

Un zgomot ne făcu să tresărim. Perdeaua care ţinea loc de uşă fu smulsă în lături şi indianul dădu buzna înăuntru, cu un pumnal sclipitor în mâna dreaptă. Cu chipul schimbat sări la Marian, ridică pumnalul gata să lovească şi şuieră:

— L-aţi doborât pe paznicul de pe insulă, căci ale lui erau pistoalele pe care le-aţi purtat. Aţi eliberat şi femeile şi fetele engleze, altminteri n-ar fi fost atât de întărâtate patrulele poliţieneşti din oraş şi nu s-ar fi pornit cercetări atât de înfrigurate. Tigrii mi-au fost împuşcaţi şi de asta sunteţi şi voi vinovaţi. Cât aş vrea să vă pot ucide… dar timpul mă zoreşte! Englezii pot veni din clipă în clipă, căci de sigur că aţi spus şi numele meu fetelor pe care le-aţi eliberat?

Marian zise liniştit:

— Ce-ar strica oare, dacă aş fi rostit într-adevăr numele Haider Nega? El se află doar în palatul său de vară.

Indianul răsuflă uşurat. Uitase cu totul de zise:

— Da, aşa e, Haider Nega se află în palatul său de vară, după cum pot mărturisi chiar slujbaşii englezi. Dar tot trebuie să muriţi. Nu vă pot ţine prizonieri, căci izbutiţi voi să ieşiţi şi din încăperi de oţel. Pe tigrii şi pe paznici trebuia să-i fi omorât voi pe insulă fără arme. Nu pot pricepe asta.

— Ba, a fost foarte simplu – zise Marian, râzând – aveam doar cuţitele. Şi chiar o unealtă atât de mică poate fi o armă bună într-o mână dibace. Vă voi povesti repede cum a fost.

Şi liniştit ca şi cum s-ar fi aflat într-o sală de conferinţe, Marian începu să istorisească povestea fugii noastre. Şi lângă ei stătea doar indianul, care avea moartea în mână…

Pricepui îndată care era gândul lui Marian. Dorea să câştige timp, căci într-un fel oarecare trebuia să fi ajuns în oraş vestea despre eliberarea fetelor, altminteri n-ar fi fost întărite aşa deodată patrulele. Asta însemna că şi Pongo era în căutarea noastră şi trebuia neapărat să câştigăm timp.

De aceea lungi cât mai mult povestirea, dar în cele din urmă trebuia să-i pună capăt. Haider Nega clătină capul când prietenul meu sfârşi. Deodată păru că-şi aminteşte iarăşi de propria-i situaţie.

— Acum trebuie să muriţi! scrâşni indianul, cu furie nestăpânită.

Îşi încordă braţul şi ridică pumnalul, cu ochii aţintiţi la gâtul lui Marian. Acolo vroia deci să lovească.

De groază, ochii îmi ieşiseră din orbite. Să stau cu mâinile în sân în vreme ce prietenul meu era ucis?

Dar, deodată, se mişcă perdeaua în spatele lui Haider Nega. Indianul auzise fâşâitul mătasei, căci se-ntoarse imediat într-acolo, cu braţul ridicat încă.

În clipa următoare Pongo dădu buzna în cameră. O izbitură şi muribundul Haider Nega zbură tocmai în celălalt capăt la încăperii, unde rămase nemişcat.

— Oh, Massers sănătos, atunci totul bine! zise Pongo, strălucitor de bucurie – apoi ne tăie legăturile.

Îi strânserăm mâna călduros şi el făcu o mutră încurcată ca totdeauna.

Uşa fu pe urmă, dată în lături şi Sir Hastings, guvernatorul, intră în fruntea mai multor poliţişti.

Aflarăm că Maud Hastings telefonase tatălui ei de la postul poliţienesc unde o duseserăm noi; guvernatorul nu ştia încă nimic de dispariţia ei. Iar Pongo se luase cu Maha pe urmele noastre şi sosise tocmai la vreme să ne salveze.

Aventurile submarinului Dox 146

Hans Warren

I
LA UN PAHAR DE VIN…

ŞI IARAŞI POVESTEŞTE doctorul Bertram lui George:

— E de necrezut, domnilor – ne zise Sir Hastings, guvernatorul din Madras – noi am umblat săptămâni întregi după misteriosul acela de „ucigaş din Madras” şi dv. aţi dat de dânsul şi l-aţi pus cu botul pe labe din prima noapte petrecută în oraşul nostru! Atât cât ne-au putut ajuta cuvintele v-am mulţumit pentru salvarea fetelor şi femeilor şi cred că nu mai e nevoie să stărui asupra faptului că v-aţi ridicat un monument nepieritor în inima tuturor celor interesaţi. Îmi dau seama de sentimentele de recunoştinţă ale celorlalţi judecând după ceea ce simt eu ca tată, căruia i-aţi redat fiica.

Guvernatorul ridică paharul şi ciocni cu noi.

Mai era puţin până să se-ntunece. Toată ziua dormisem, căci noaptea trecută nu închisesem ochii. Şi acum stăteam la masă cu amabilul guvernator, numai noi cu el, căci fiică-sa dormea încă, după întâmplările din ultima noapte.

Pongo, care-l omorâse pe „ucigaş din Madras” cu o lovitură de cuţit, stătea şi el la masă cu noi, în urma dorinţei guvernatorului.

Sir Hastings puse jos paharul şi zise, îngândurat:

— Nu mi-aş fi închipuit ca acest Haider Nega să fie unul şi acelaşi cu mult căutatul răpitor de fete şi ucigaş de poliţişti. Tocmai dânsul părea cu totul de partea Angliei şi eu aveam deplină încredere în el. Cu atât mai mult mă doare acum descoperirea făcută. El juca şi un rol însemnat printre băştinaşi şi mă tem că vom avea în curând turburări, când se va afla despre moartea lui. Dar vom şti noi să înăbuşim de la-nceput orice mişcare.

— Pe mine mă interesează un lucru Sir Hastings – zise Marian – Haider Nega ne spunea, când ne aflam în mâinile sale, că în palatal lui de vară ar fi acum un om despre care englezii cred că e adevăratul Haider Nega. Trebuie deci să fie o rudă apropiată care-i seamănă mult. Vreţi să întreprindeţi ceva împotriva acestui om? Îl cunoaşteţi?

— Fireşte – răspunse guvernatorul – nu poate fi vorba decât de Tippu Nega, vărul lui Haider. Deocamdată nu ştiu ce atitudine să luăm faţă de el. Până acum se dădea, la fel ca Haider, drept un prieten credincios al englezilor. Dacă ştia despre faptele sângeroase ale celuilalt, n-am de unde şti. În orice caz, trebuie să fiu cu mare băgare de seamă, căci şi Tippu Nega are mulţi partizani.

— Şi se-nţelege că va susţine că habar n-avea despre cele ce făcea vărul său – spuse Marian – are Haider Nega moştenitori mai apropiaţi?

— Nu, averea lui o moşteneşte Tippu Nega.

— Care, fireşte, îşi va spori puterea cu ajutorul ei – zise Marian, îngândurat – şi de aceea de sigur că va ieşi basma curată. E proastă

situaţia pentru dv., Sir, căci după toate probabilităţile Tippu Nega va urma opera mortului – şi asta în chip atât de ascuns încât să nu i se poată dovedi nimic.

— Tocmai de ce mă tem şi eu – încuviinţă guvernatorul – zău nu ştiu ce să fac acum. Trebuie să fiu cu foarte mare băgare de seamă, pe câtă vreme dorinţa mea să procedez cu toată energia. Dar nu trebuie să încerc nici ce ar putea da loc la o răscoală.

— Dacă veţi pune să-l supravegheze cu atenţiune pe acest Tippu Nega, de sigur că nu-i va fi cu putinţă să urmeze planul vărului său – zise Marian – pentru sarcina aceasta e însă nevoie să alegeţi oameni foarte dibaci şi de încredere.

— Ai dreptate – răspunse guvernatorul – dar deocamdată nu ştiu cine s-ar potrivi pentru această însărcinare atât de grea.

Hastings rămase câteva clipe îngândurat, apoi ridică iar capul, privi stăruitor la prietenul meu şi zise:

— Domnule Farrow, ştii cât îţi sunt de recunoscător. Şi eu, ca om, nu ţi-aş adresa niciodată rugămintea pe care ţi-o fac acum ca slujbaş, pentru care binele ţării sale stă mai presus de orice. Vrei să te duci la Tippu Nega şi să-l supraveghezi?

— Sir, acelaşi gând îl avea şi eu – răspunse Marian, zâmbind – mă tem însă că tocmai noi suntem oamenii cei mai nepotriviţi pentru însărcinarea asta. Tippu Nega va afla doar că vărul său şi-a găsit moartea prin noi, că mulţumită nouă şi-au redobândit libertatea fetele răpite şi, că tot noi am zădărnicit planul acela mare al lor. Tocmai faţă de noi n-o să se dea de gol, ci va căuta probabil să ne răpună, ca să răzbune moartea vărului său. Asta nu m-ar putea împiedeca să primesc însărcinarea dv., dar mă-ndoiesc de reuşită. Şi tocmai asta e principalul.

— Cum să afle dânsul că l-ai dat de gol pe vărul său şi că Pongo al dv. l-a ucis? Eu ma poruncit oamenilor mei să nu spună nimănui nimic.

— Cei patru paznici care ne-au dus în palat şi care au dispărut, ne vor recunoaşte. Bănuiesc că ei s-au refugiat la Tippu Nega.

— Hm… se prea poate să fie aşa – încuviinţă Sir Hastings – păcat, zău! Dar am primit de la guvernul meu din Ceylon un raport că aţi lucrat acolo deghizaţi în băştinaşi – n-aţi putea face acelaşi lucru şi aici?

— Nu ştiu dac-ar merge – răspunse, gânditor Marian – am simţământul c-am fi mereu supravegheaţi. E în joc aici o chestie importantă. Şi deoarece am avut, întâmplător, norocul să-l înlăturăm atât de repede pe Haider Nega, cu siguranţă că Tippu Nega – dacă e într-adevăr urmaşul vărului său – ne va şi fi împresurat cu o reţea de spioni. Oricât m-am bucurat la început de primirea regească pe care ne-aţi făcut-o în port, Sir, acum îmi pare rău.

— Da, da şi eu regret – zise Hastings – păcat, dv., aţi fi fost în măsură să-i veniţi de hac lui Tippu Nega.

— De, poate tot vă mai putem fi de folos – zise Marian, după ce chibzuise puţin – tocmai mă gândeam că Tippu Nega s-ar da de gol dacă ar căuta să se scape de noi punând la cale o crimă. Atunci aţi avea motiv, Sir, să-l luaţi în primire, căci în felul acesta el va fi dovedit că e părtaş la nelegiuirile lui Haider Nega.

— Care va să zică vreţi totuşi să vă ocupaţi de el? făcu guvernatorul, bucuros. Domnule Farrow, ai aduce prin asta cel mai nepreţuit serviciu ţării mele.

— Presupun că Tippu Nega va veni la Madras, ca să dispună arderea cadavrului vărului său – zise Marian – cu prilejul acesta ni-l veţi putea prezenta şi poate izbutesc să-l fac să ne invite în palatul său de vară.

— Mă tem însă că nu vă veţi mai reîntoarce – spuse guvernatorul, grav – Tippu Nega va face să dispăreţi în aşa fel, încât nu vom avea nici un motiv să intervenim împotriva lui.

— Atât de lesne n-o să-i meargă asta – zise Marian, zâmbind – căci vom şti noi să ne păzim. Fireşte, va fi primejdios lucru să trăim în bârlogul ursului, dar cred că în felul acesta ajungem mai sigur la ţintă.

— Ai dreptate, încuviinţă guvernatorul.

— Strămoşii celor doi veri au fost cândva prinţi domnitori? întrebă Marian.

— Da şi asta îngreuiază lucrurile. Cei mai mulţi băştinaşi considerau astăzi încă pe Haider Nega drept stăpânitorul lor de fapt. De aceea mă îngrijorează viitorul, înmormântarea acestui bandit va fi probabil prilej de mari tulburări.

— Pe care le veţi înfrâna însă repede – zise Marian.

— Fără-ndoială, dar focul va mocni apoi mereu, pentru ca să izbucnească deodată undeva cu şi mai multă furie – zise guvernatorul – dar n-avem încotro şi trebuie să fim pregătiţi. Dv., însă, domnilor, vă mulţumesc din toată inima şi în numele poporului meu pentru hotărârea luată. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Voi cere să se aducă lumina şi-apoi va trebui să-mi istorisiţi câteva întâmplări din viaţa dv. Va veni şi fiică-mea în curând, ca să mulţumească încăodată salvatorilor ei.

La porunca guvernatorului, servitorul băştinaş aduse două lămpi de grădină pe care le puse pe masă; şedeam pe cerdacul care înconjura bungalow-ul de jur-împrejur.

La câţiva metri îndărătul lui Marian era o scară lată care ducea în grădină minunată. Vila era mereu sub paza militară, cum se cuvenea unui guvernator. Doi „Tommi” erau însărcinaţi cu slujba aceasta, unul fiind postat în faţa porţii de intrare, iar celălalt făcea rondul în jurul bungalow-ului.

Lumina celor două lămpi atrase multe insecte; licurici, cicade şi ţânţari începură să roiască în jurul globurilor de sticlă. Uneori venea vâjâind şi câte un gândac mare şi după ce făcea câteva rotocoale dispărea iar în întuneric. Când şi când, se izbea cu putere de clopotul de sticlă al lămpii sau de paharele noastre, cădea pe faţa de masă albă şi-şi căuta apoi salvarea în fugă.

Intervenise o mică pauză în discuţia noastră. Ciocnisem cu guvernatorul şi tocmai duseserăm la gură paharele.

Deodată paharul lui Marian zăngăni şi când îl puse jos văzurăm că era crăpat.

— Straşnic gândac trebuie să fi fost ăla care s-a izbit de paharul tău – zisei eu, râzând – nădăjduiesc că nu şi-a sfărâmat capul. Ţi-a căzut în poală, Mariane.

— Da. Ştiu – spuse prietenul meu, foarte serios – dă te rog lampa încoace, ca să nu mă înţep în el!

— N-am auzit încă până acum de gândaci care împung, spusei eu, mirat.

Luai totuşi lampa şi i-o întinsei.

— Ba sunt unii chiar veninoşi – răspunse prietenul meu, liniştit.

Lumină în poală, apoi puse un obiect scurt pe faţa de masă.

— Uite aici unul de ăştia – zise el – fac prinsoare că e otrăvit.

Ne uitarăm – eu şi guvernatorul – încremeniţi, la obiectul acela. Era o săgeată din lemn tare, cu vârful colorat cafeniu. Beţişorul gros cât degetul, lung de vreo cinci centimetri, era prevăzut la capăt cu pene scurte, care să-i îngăduie un zbor precis.

Hastings scoase un fluierat şi imediat dădură buzna din casă câţiva servitori; veni şi soldatul englez care făcea rondul în jurul bungalow-ului.

— Cercetaţi cu atenţiune grădina! porunci guvernatorul. Un străin trebuie să se fi strecurat înăuntru.

— Care de sigur că a şi şters-o de mult – zise Marian, liniştit – m-ar interesa însă foarte mult, domnule guvernator, să-i pot observa pe servitorii dv. Dar acum să examinăm săgeata; pentru mărimea ei e ciudată de uşoară. Aha, e găunoasă şi înăuntru are un bilet.

Despături liniştit hârtia şi citi cele câteva rânduri. Un zâmbet se ivi la-nceput pe chipul său, pe urmă deveni serios şi zise:

— Nu mi-aş fi putut închipui că partizanii lui Haider Nega să lucreze atât de repede. E o scrisoare de ameninţare şi ştim cel puţin, dintru-nceput, că autorul ei trebuie să fie un om cultivat, căci se exprimă foarte hotărât şi curgător. Ascultaţi:

„Şi d-ta vei muri de aceeaşi moarte ca prietenul d-tale. Atât de grozav, că vei îndura pe de-a-ntregul pedeapsa pentru uciderea lui Haider Nega. D-ta precum şi domnul acela negru”.

— Cu asta te crede pe tine – se adresă Marian, zâmbind, către Pongo, care rămăsese neclintit la locul său – trimiţătorul acestei scrisori scrie textual: „colored gentleman”. Aşa dar, trebuia să fiu răpus de săgeata aia otrăvită – noroc că tocmai dusesem paharul la gură. Ucigaşul a ţintit asupra gâtului meu cu ţeava-i de suflat.

— Trebuie să fie o otravă grozavă. Mariane – spusei eu – căci potrivnicul nostru scrie doar că ne pregătea o moarte înfiorătoare. Asta înseamnă că nu există salvare împotriva otrăvii.

— Eu bănuiesc altceva – răspunse Marian, grav – otrava asta o fi având un efect asemănător cu vestita otravă din America de Sud, numită curare, pe care o cunoşti din proprie experienţă, Robert. Adică o moarte cum nici nu poate fi alta mai grozavă.

— Domnule Farrow, ce aveţi de gând să faceţi acum? întrebă guvernatorul, foarte turburat. E nemaiauzit, nici nu mai puteţi rămâne în Madras, căci, fără-ndoială că veţi cădea victimă vreunui atentat. Plecaţi, vă rog, cu primul vapor, eu nu-mi pot lua răspunderea ca să vă primejduiţi viaţa.

Marian zâmbi şi răspunse calm:

— Păi tocmai acum a început să mă intereseze afacerea. Acum ştim că partizani de-ai lui Haider Nega umblă să ne omoare şi trebuie să ne apărăm. Altminteri nu vom fi în siguranţă nici dacă vom părăsi Madras-ul, căci fanaticii aceştia o să ne urmărească şi peste ocean şi ne vor ucide când nici nu ne vom aştepta. Nu, Sir, abia acum începe lupta! Biletul ăsta e, poate, un document important pentru ca să le putem veni de hac vinovaţilor şi-l voi păstra cu grijă. Mi-ar plăcea mai bine…

Marian îşi rupse vorba, sări în picioare, coborî în fugă scara ce ducea în grădină şi se făcu nevăzut. Pongo sări şi el de pe scaunul său şi dispăru înainte ca eu să mă pot ridica.

Sir Hastings privi năuc în juru-i şi bolborosi:

— Dom… domnule Bertram, ce s-a întâmplat?

— Prietenul meu o fi descoperit vreo iscoadă – spusei repede.

Mă repezii apoi şi eu pe scară, scosei, în fugă, lampa de buzunar şi revolverul şi când fui în întuneric, ciulii urechea.

Nu se auzea nimic, aşa dar Pongo şi Marian stăteau şi ei liniştiţi. Deodată mi se păru că aud aproape de tot un zgomot slab, ca şi când oameni desculţi ar fi păşit prin iarbă, căutai să străpung întunerecul cu privirea şi văzui două umbre care se desprinseră de lângă zid şi se strecurau încetişor în grădină.

Aprinsei imediat lampa şi ridicai revolverul; în lumină se iviră doi indieni pe jumătate goi, făpturi uriaşe, care-mi părură ciudat de cunoscute. La strigătul meu: „Sus mâinile!“ ei rămaseră câteva clipe încremeniţi, apoi însă răcniră furioşi, năpustindu-se asupra mea.

Erau numai la câţiva metri depărtare şi nu mă aşteptasem la

această întorsătură. Glonţul pe care-l slobozii imediat trânti la pământ pe cel dintâi, dar al doilea şi sărise asupra mea. Individul avea o putere uriaşă, căci când îmi prinse mâna dreaptă cu pumnul lui vânjos, fui nevoit să dau drumul armei. Aveam impresia că-mi zdrobeşte oasele.

În clipa următoare, indianul îmi încleştă gâtul cu cealaltă mână. Îmi vedeam moartea cu ochii, dar iată că strânsoarea slăbi brusc şi duşmanul meu se prăbuşi la pământ, ţinându-mi mereu încleştată mâna dreaptă.

Putui răsufla iar şi îndreptai lumina lămpii asupra Indianului. Văzui atunci că în beregata lui era înfipt cuţitul de rechini al lui Pongo. Uriaşul negru venea şi el în goană în clipa aceea, strigând:

— Oh, Masser Bertram sănătos, acum totul bine. Pongo fost prea departe. Pongo azvârlit repede cuţitul.

Credinciosul nostru camarad îşi dăduse seamă de situaţie. Dacă n-ar fi aruncat cuţitul ci ar fi sărit spre noi, atunci cele câteva clipe i-ar fi fost deajuns indianului ca să mă gâtuie.

Pongo prinse acum mâna indianului, o strânse şi degetele încleştate dădură drumul mâinii mele.

Îi mulţumii mişcat viteazului camarad, apoi mă-ndreptai spre indianul pe care glonţul meu îl culcase la pământ. Marian se şi afla lângă dânsul şi zise:

— Păcat, ai nimerit prea bine. Individul a murit îndată. Ăsta e unul din cei patru paznici ai palatului lui Haider Nega.

— Atunci şi ăla, pe care la ucis Pongo, e un paznic – unul dintr-aceia care ne-au supravegheat noaptea trecută. Asta înseamnă că ne-am descotorosit de doi din potrivnicii noştri. Numai de n-ar fi ceilalţi doi ascunşi în grădină.

— Ceilalţi doi au fost alungaţi de servitorii guvernatorului – răspunse Marian – ah! Uite-i că se întorc. O să-i ducă de aici pe cei doi morţi. Ah!

Prietenul meu se aplecă asupra mortului şi-i scoase de la brâu un băţ lung de suflat.

— Asta-i ţeava de suflat – zise el – şi în cutiuţa asta or fi săgeţile. Ia vezi dacă şi celălalt paznic e înarmat la fel.

Mă apropiai repede de al doilea paznic, dar nu putui descoperi în brâul său unealta ucigătoare. Îi spusei lui Marian, care zise:

— Cu atât mai bine. Se pare deci că numai ăsta de aici avea ţeavă de suflat. Nici nu prea se obişnuiesc astfel de arme prin ţinutul acesta.

Acum veni în fugă şi guvernatorul, urmat de fiică-sa Maud.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă Sir Hastings, agitat.

— Am doborât doi din duşmanii noştri – răspunse Marian – şi ăsta de aici e acela care a slobozit săgeata asupra mea. Ah, se pare că ceilalţi doi fugari – căci bănuiesc c-au fost aici cei patru paznici ai

noştri din noaptea trecută – s-au întâlnit cu o patrulă poliţienească.

Din depărtare se auziră împuşcături. Câţiva servitori care cercetaseră grădina se înapoiară. Veni şi soldatul englez şi raportă că doi Indieni săriseră zidul grădinii, înainte ca el să poată trage într-înşii.

Ne întoarserăm în cerdac, în vreme ce servitorii ridicau pe cei doi morţi.

II
MOŞTENITORUL LUI HAIDER NEGA

DUPĂ CE MARIAN istorisi întâmplările din grădină, adăugă:

— Cred că acum e mai bine să intrăm în casă, căci s-ar putea ca vreunul din indivizi să se-ntoarcă pentru a făptui un nou atentat.

Sir Hastings dădu îndată o poruncă servitorilor să servească cina în cameră. Mai aveau timp un ceas până atunci, cu toate astea intrarăm în odaie, ale cărei obloane de la ferestre fură trase, la porunca guvernatorului. Ferestrele propriu-zise rămăseseră deschise, pentru ca aerul proaspăt de afară să intre prin găurile de sus ale obloanelor.

Nu trecu mult şi un servitor anunţă vizita inspectorului de poliţie Morris. Guvernatorul spuse să fie introdus.

Morris, un englez înalt, cu chip energic, raportă că doi indieni fugiseră peste zidul parcului. Patrula care zărise întâmplător pe cei doi indivizi, nu-i putuse prinde pentru că alergau nebuneşte. Cele câteva gloanţe slobozite de poliţişti nu nimeriseră, atraseră însă atenţia unei patrule mai numeroase, cu care cei din indieni se ciocniră. Unul fu împuşcat, celălalt izbuti însă să dispară sărind alt zid – dar trebuia să fi fost grav rănit, căci lăsase în urmă dâre groase de sânge.

— Atunci nu mai avem ce ne teme nici din partea celorlalţi doi paznici – zise Marian, mulţumit – ultimul supravieţuitor nu ne mai poate face vreun rău, de vreme ce e atât de grav rănit. Aşa dar, pentru moment avem linişte! Sunt curios însă de întâlnirea cu Tippu Nega; probabil că va sosi peste puţin în Madras.

— Da, poate chiar poimâine. Am telegrafiat despre cele petrecute postului de poliţie din apropierea palatului de vară şi Tippu Nega va fi încunoştinţat îndată. Ar putea să fie aici chiar mâine, căci palatul de vară e numai la o sută de kilometri depărtare. Şi cei doi Nega au maşini minunate. Iar şoseaua e cât se poate de bună.

— Ar trebui să se grăbească, pentru că incinerarea va avea loc de sigur mâine?

— Îndată ce va sosi Tippu Nega. Indienii vor presăra peste trup camfor, ca să ţie mai bine.

— Mai aveţi ceva ordine să-mi daţi, Sir? întrebă Morris.

— Nu, dragul meu – răspunse Hastings – te-aş ruga numai să

veghezi în mod deosebit asupra acestor trei domni.

— Se va face, Sir. Domnii şi-au câştigat recunoştinţa unora dintre camarazii noştri prin salvarea femeilor răpite. Le suntem obligaţi şi vom veghea asupra domnilor.

— Îţi mulţumesc, dragă Morris – zise guvernatorul.

Inspectorul făcu o plecăciune. În clipa următoare, însă, îşi şi duse mâna la revolver, smulse arma din toc şi descărcă două gloanţe, unul după altul. Cartuşele străbătură cu zgomot oblonul ferestrei dindărătul lui Marian şi de afară se auzi un răcnet de moarte.

— Ce... Ce s-a întâmplat... Morris? strigă guvernatorul, sărind în sus.

— Un şarpe a fost vârât prin deschizătura din oblon – răspunse inspectorul calm şi introduse alte gloanţe în armă – l-am ucis atât pe el cât şi pe ticălosul care vârâse reptila.

— Îţi mulţumesc, domnule Morris – zise Marian mişcat – ştiu eu că poliţiştii englezi se pricep la tras, dar astea au fost cu adevărat două împuşcături de maestru.

— Din copilărie mă ocup cu sportul acesta. Pe ucigaş trebuie să-l fi nimerit în gât sau cap. Bănuiesc că a fost fugarul acela rănit. Îmi daţi voie să cercetez?

— Mergem şi noi – zise Marian – şi eu cred că e al patrulea paznic. Aş mai vrea să văd dacă are la el ţeava de suflat.

Într-adevăr, afară, sub fereastră, zăcea al patrulea paznic, cu gâtul găurit de un glonţ. Îl cercetarăm repede, dar nu găsirăm nici la el vreo ţeavă de suflat; se părea deci că numai unul din cei patru avusese arma asta grozavă.

Marian mai mulţumi odată inspectorului, apoi intrarăm iarăşi în casă, unde ne aştepta cina. Cadavrul indianului fu luat de oamenii inspectorului.

Marian se pricepu să aducă vorba asupra altor chestiuni şi când ajunserăm să vorbim despre vânători de tigri şi elefanţi, guvernatorul zise:

— În apropierea palatului de vară al lui Haider Nega se află jungle care mişună de tigri şi elefanţi sălbateci. Dacă aveţi chef de vânătoare, găsiţi acolo cel mai bun prilej.

— Asta ar fi frumos – zise Marian – căci de mult vreau eu să împuşc un astfel de elefant.

Mai stăturăm mult de vorbă şi într-un târziu ne despărţirăm, ca să ne ducem la culcare.

*

* *

A doua zi dimineaţă, după ce băurăm cafeaua, ni se dădu de veste că Tippu Nega sosise în Madras, pentru incinerarea cadavrului vărului său.

Sir Hastings avea o mutră foarte serioasă.

— Haideţi, domnilor, acum începe povestea! zise el. Îmi pare rău că v-am vârât în afacerea asta plină de primejdii.

Pongo rămase la vilă, deoarece puteam presupune că Tippu Nega ştia de pe acum că el ucisese pe vărul său. Era deci mai bine să nu se arate imediat, ca să nu-l întărâte pe Indian.

Intrarăm în palatul în care întâmpinasem o aventură atât de grozavă. Urcai scara mare de marmoră şi păşii în sala de primire. Pe estradă stătea un Indian într-unul din fotolii. Era Tippu Nega. Semăna atât de bine cu vărul său, încât în prima clipă mă speriai, crezând că reînviase „ucigaşul din Madras”.

La intrarea noastră el se ridică imediat şi merse în întâmpinarea guvernatorului. Chipul său era neclintit, numai ochii îi ardeau ca jăratecul. Avură o expresie cam batjocoritoare când îşi exprimă faţă de Sir Hastings mirarea pentru rolul dublu al vărului său şi-l asigură că nu ştiuse nimic despre asta şi este un supus credincios al Angliei.

Guvernatorul răsuflă uşurat în vreme ce Tippu Nega îşi ţinea cuvântarea aceasta într-o englezească fără cusur. Îi mulţumi pentru simţămintele de care era însufleţit, apoi, arătând spre noi, zise:

— Aceştia sunt cei doi domni care ai izbutit să-l dea de gol pe vărul d-tale. Mă bucur că nu eşti înţeles cu faptele vărului d-tale, Tippu Nega; mă temeam că ai putea prinde pică pe aceşti domni, dar în definitiv ei n-au făcut decât să lupte pentru viaţa şi libertatea lor.

Fără nici o tresărire Tippu Nega se apropiă de noi şi ne întinse mâna.

— Nu pot purta pică domnilor – zise el – vărul meu e singur vinovat de soarta care l-a lovit. V-aş ruga chiar, domnilor, să mă vizitaţi la palatul meu de vară, unde veţi avea prilejul de vânat, ca să vă pot dovedi sinceritatea simţămintelor mele.

— Primesc cu plăcere – se grăbi să răspundă Marian – tocmai îmi spunea Sir Hastings că în junglele de acolo sunt mulţi tigri şi elefanţi. Ţin mult să împuşc un pachiderm.

— Nimic mai uşor – zise repede Indianul. Tocmai acum se aţine pe acolo un elefant uriaş care împrăştie moartea şi spaima în juru-i.

— Îţi mulţumesc, Tippu Nega – zise Marian – când vrei să te înapoiezi?

— Chiar mâine. Voi lua parte numai la incinerarea vărului meu, voi pune paznici noii în palat şi voi cerceta hârtiile lui Haider Nega. Pe urmă nu mă mai reţine nimic aici. Poate că din documentele vărului meu pot stabili cine sunt partizanii săi şi vă voi da apoi numele lor, Sir. Mă miră că cei patru paznici, care alcătuiau garda personală a vărului meu au dispărut – de sigur că i-ar fi sărit în ajutor?

Glasul lui suna cercetător când întrebă pe paznici. În prima clipă mă lăsasem înşelat de atitudinea lui liniştită, acum însă mă gândeam

că biletul cu ameninţarea din săgeata de lemn, era scris într-o englezească fără cusur – şi Tippu Nega stăpânea de minune limba engleză.

Îl privii iscoditor, în vreme ce Sir Hastings îi răspundea:

— Îţi mulţumesc pentru amabila intenţie, Tippu Nega. După ce îi vom cunoaşte pe partizanii vărului d-tale şi-i vom pune cu botul pe labe, vom împiedeca cu siguranţă, multe nenorociri. În privinţa celor patru paznici, ai dreptate; erau de partea vărului d-tale şi au vrut să-i ucidă pe aceşti domni noaptea trecută, dar au plătit asta cu viaţa lor.

Ochii lui Tippu Nega se deschiseră mari şi o flacără de ură şi mânie ţâşni dintr-înşii. Se reculese însă repede şi zise, zâmbind:

— Atunci vă felicit, domnilor. Îmi pare bine că aţi izbutit să scăpaţi şi nădăjduiesc că-i vom putea înlătura pe toţi ceilalţi partizani ai planului său nesăbuit.

Se-ntoarse iar spre Marian şi-l rugă:

— Domnule Farrow, am auzit numai în linii generale cum a decurs întâlnirea dv. cu vărul meu. N-aţi vrea să-mi povestiţi amănuntele?

— Cu plăcere.

Şi Marian istorisi de-a fir a păr aventura noastră. Ochii lui Tippu Nega mai fulgerară odată când prietenul meu povesti despre eliberarea fetelor şi femeilor răpite, dar când Marian sfârşi, Indianul îi întinse mâna şi spuse cu ton sincer:

— Sunteţi vrednic de admirat, domnule Farrow.

Un sunet puternic de gong străbătu sala. Garda personală a lui Tippu Nega, care stătuse până atunci de amândouă părţile estradei, se aşeză acum îndărătul lui. Erau zece indieni bine legaţi, în uniformă multicoloră. Mutrele lor întunecate erau neclintite, dar ochii sclipeau fioros şi ţinta privirilor lor eram noi.

— Haideţi, domnilor, totul e pregătit! zise Tippu Nega.

Coborârăm alături de el scara mare de marmură şi printr-o poartă dosnică intrarăm în curte. Acolo se şi ridicase rugul pe care se afla cadavrul lui Haider Nega. Preoţii murmurau rugăciuni şi Tippu Nega – ca ruda cea mai apropiată a mortului – ţinea lângă grămada de lemne făclia aprinsă pe care i-o dăduse un preot. Flăcările izbucniră, se înălţară în sus şi după jumătate de ceas trupul „ucigaşului din Madras” era prefăcut în cenuşă. După această ceremonie ne înapoiarăm în palat şi ne luarăm rămas-bun de la actualul stăpân. Tippu Nega fu de o amabilitate desăvârşită şi repetă că a doua zi dimineaţă una din maşinile sale ne va lua de la bungalow-ul guvernatorului.

— Uf, acum răsuflu şi eu, domnilor! zise Sir Hastings, în drum spre locuinţa lui. Nu m-aş fi aşteptat ca Tippu Nega să fie atât de credincios englezilor. Şi mai mult decât orice mă bucur pentru dv. Căci se pare că vă e chiar recunoscător pentru faptul că i-aţi făcut rost de moştenirea vărului său. Cred că acum nu mai trebuie să ne temem de

turburări. Ce, d-ta eşti de altă părere?

— Eu v-aş sfătui – răspunse Marian să împresuraţi palatul său de vară cu un cordon de soldaţi şi poliţişti – fireşte în taină. Căci acolo e focarul răscoalei care va izbucni cu siguranţă.

— Ce? Cum? Ce vrei să spui? făcu guvernatorul, uluit. Focarul răscoalei? Dar bine, domnule Farrow, Tippu Nega e cât se poate de liniştit şi om cu scaun la cap!

— Atunci nu i-aţi văzut privirea – răspunse Marian – în două rânduri nu s-a putut stăpâni şi atunci am citit ura de moarte din ochii lui. Nu poate fi îndoială că Tippu Nega a conlucrat la planul vărului său şi-l va duce mai departe.

— Şi… şi cu toate astea vreţi să plecaţi mâine cu el? făcu Hastings, îngrozit. Dar bine, domnilor, asta înseamnă că vă vârâţi de bunăvoie în gura leului. Nu pot îngădui aşa ceva…

— Dacă ne împiedecaţi de la vizita plănuită, n-o să-l putem da de gol niciodată pe Tippu Nega – spuse Marian – răscoala va izbucni când vă veţi aştepta mai puţin la ea. Cum vrem să facem noi, însă, îl putem da de gol pe indian şi îl aveţi în palmă împreună cu toţi partizanii lui – dacă veţi fi prin apropiere cu ajutoarele trebuitoare.

— Ce să zic – făcu guvernatorul, îngândurat – ştiu eu că nu sunteţi dv. oameni care să vă înşelaţi. Va trebui, deci, să-mi iau toate măsurile. Voi însărcina cu asta pe căpitanul Higgins şi pe inspectorul Morris. Cu oamenii lor, aceşti doi bărbaţi vor izbuti să încercuiască în taină palatul. Dar pe ce cale se pot pune în legătură cu dv.? Dacă Tippu Nega o să vă omoare îndată, n-avem cum să aflăm asta.

— Pongo şi cu Maha vor trebui să rămână cu oamenii dv. – răspunse Marian – credinciosul nostru camarad va găsi el mijlocul să nu ne piardă din ochi. Şi tot el va da semnalul când să intervină poliţiştii. Suntem înţeleşi, deci: mâine dimineaţă plecăm la palatul de vară al lui Tippu Nega.

III
UN DRUM CU PERIPEŢII

SEARA VENIRĂ CĂPITANUL HIGGINS şi inspectorul Morris ca să stabilească amănuntele planului.

Palatul de vară al lui Tippu Nega se afla la vreo sută de kilometri spre apus de Madras, la poalele munţilor Ghaţi, înalţi de vreo mie de metri. Palatul era aşezat mai sus de fluvial Pajar, cam la treizeci de kilometri de orăşelul Arcot, unde găsea o garnizoană militară.

Cu harta în faţă, stabilirăm exact unde să se posteze trupele şi poliţiştii, pentru ca Pongo să dea de ele în orice moment. Inspectorul Morris ceru să-l însoţească pe Pongo în recunoaşterile sale, ceea ce îngăduirăm căci poliţistul era un bun ţintaş şi putea fi de mare folos în

anumite împrejurări.

Puserăm totul la cale cu atâta exactitate încât o nereuşită părea exclusă. Şi Sir Hastings se mai linişti, când auzi măsurile bine chibzuite propuse de Marian.

Dormirăm bine în noaptea aceea şi a doua zi dimineaţă ne urcarăm bine dispuşi în maşina elegantă pe care ne-o trimisese Tippu Nega.

Indianul se suise în altă maşină înaintea noastră, după ce ne prezentase pe maestrul său de ceremonii. Ali Singh. Uneori, când şoseaua cobora în pantă, puteam privi în cealaltă maşină şi vedeam atunci că cei doi Indieni discutau cu aprindere.

— Aş pune rămăşag – zise Marian – că născocesc acum vreun plan cum să ne înlăture mai bine şi probabil că Tippu Nega o fi căutând să ne cureţe în aşa fel încât să se creadă c-a fost un accident la mijloc. Cred că la vânătoarea la care am fost invitaţi va trebui să ne ferim mai mult de însoţitorii noştri decât de elefant.

— Ştim noi că ne pândeşte pretutindeni primejdia de îndată ce vom păşi în palatal lui Tippu Nega – zisei eu – oare o fi crezând el ce i-am spus că Pongo n-a putut veni din pricină că s-a îmbolnăvit pe neaşteptate? A făcut o mutră cam ciudată când i-am spus asta.

— Nu-i venea deloc la socoteală şi cu siguranţă că a pus pază straşnică la bungalow-ul guvernatorului. Nu-i va folosi la nimic, însă, căci Pongo se şi află în casa inspectorului Morris. Asta a fost o idee bună a ta, dragă Robert.

Propusesem asta încă înainte de a ne fi despărţit în seara trecută şi Pongo împreună cu Maha plecase imediat cu inspectorul. În felul acesta făcusem cu neputinţă ca Pongo să fie supravegheat.

Şoseaua, care la început era cât se poate de bună. După un ceas de drum se schimbă. Intrarăm într-un ţinut mlăştinos, unde începeau junglele – adăpost minunat pentru tigri şi elefanţi.

Ajunserăm la un loc unde drumul cobora. Vreo cincizeci de metri de şosea era mlăştinoasă şi pământul scotea aburi sub razele soarelui.

Primul automobile în care se afla prinţul şi maestrul său de ceremonii, înainta foarte încet şi când ajunse iar pe loc uscat, intrarăm noi pe partea aceea desfundată, unde maşina ne hurduca de ne scotea sufletul.

Deodată văzurăm că şoferul nostru începu să privească neliniştit în desişul din dreapta drumului. Părea că miroase o primejdie dintr-acolo.

Tocmai vroiam să-i atrag atenţia lui Marian, când ăl văzui luând jos puşca de pe umăr şi trăgând cocoşul. Fără să stau mult pe gânduri îi urmai pilda. Şi abia făcurăm asta, că în junglă, la dreapta, se auzi un răget, apoi crengile se desfăcură şi un tigru uriaş se ivi de acolo.

Trei gloanţe detunară din arma lui Marian şi fiara răgi furios, pregătindu-se de săritură. Atunci slobozii şi eu două gloanţe în

căpăţâna ei, dar dânsa nu se dădu bătută şi se repezi spre noi, izbutind să pună o labă pe marginea maşinii în mers. Mai descărcai încă trei gloanţe; sfâşiind cu ghearele partea de dinafară a caroseriei, tigrul se rostogoli la pământ şi după ce se zvârcoli câtva timp, rămase nemişcat pe vecie.

— Opreşte! se adresă Marian şoferului. Să-l jupuim, căci blana lui e foarte frumoasă.

Coborârăm şi în vreme ce înlocuiam gloanţele trase din armă, priveam la uriaşul tigru pe care-l doborâsem.

— Robert – îmi zise Marian – ăsta pare să fie un *man-eater*, un bătrânel care o fi înghiţit multă carne de om până acum. Cu noi nu i-a mers însă. E ciudat că şoferul nostru privea atât de speriat spre desiş – aş pune rămăşag că aştepta fiara. Probabil că bătrânelul obişnuia să dea atacurile mereu în locul acesta. Uite că vine şi Tippu Nega.

— Vă felicit, domnilor – zise prinţul, râzând – şi în acelaşi timp vă mulţumesc. Aţi răpus *man-eater*-ul care primejduieşte de multă vreme partea asta a drumului. Mare noroc aţi avut, căci el a atacat până acum câteva maşini şi l-a tras afară pe cei dinăuntru.

Şoferul primului automobil se apropiă şi el şi Marian îl rugă pe Tippu Nega:

— N-ar putea să ne dea o mână de ajutor şoferii să-l jupuim de blană pe dumnealui? Aş dori să păstrez o amintire.

— Cu toată plăcerea, domnule Farrow – răspunse indianul, politicos.

Strigă oamenilor săi porunca şi ei se puseră imediat pe lucru.

— De cinci ori până acum fiara asta a atacat maşini şi alte vehicule – zise prinţul deodată – slavă Domnului c-a fost răpusă. Am organizat trei vânători împotriva ei, dar a ştiut să se ferească. Ba a făcut chiar de petrecanie unui ofiţer englez, maiorul Browson din Arcot. I-am găsit numai casca tropicală. Mare noroc aveţi, domnilor, zău aşa!

— Aşa mi se pare şi mie – răspunse Marian, zâmbind – dar mă mir că nu sunteţi deloc înarmaţi, deşi cunoşteaţi bine primejdia care pândeşte în locul acesta.

Zâmbind, Tippu Nega îşi desfăcu veşmântul lung de mătase, strâns în jurul mijlocului de un brâu lat, de culoare roşie. Şi deasupra acestui brâu era petrecută o curea îngustă de piele, de care atârna un pistol Parabellum; cu arma asta putea face faţă şi unui tigru.

— Vezi deci, domnule Farrow, că sunt totuşi înarmat – spuse el, cu zâmbetu-i de nepătruns – m-am făcut vinovat însă de faptul că nu v-am prevenit la vreme asupra pericolului. Şi vă cer scuze pentru asta. Mi-a ieşit din minte, pentru că discutam cu şambelanul meu chestiuni importante, căci prin moartea vărului meu s-au schimbat multe lucruri.

— Nu face nimic – spuse Marian, calm – dar asta e foarte

interesant! exclamă el apoi şi se apleacă spre tigru, pe care cei doi indieni îl şi jupuiseră pe jumătate. Această parte roasă a blănii de la gât, mă face să bănuiesc că tigrul purta o zgardă. Interesant!

Mă uitai pe furiş la Tippu Nega şi băgai de seamă că ochii-i sclipiră viclean, dar chipul îi rămase neschimbat şi cu acelaşi zâmbet de nepătruns răspunse, într-o doară:

— Într-adevăr, se pare că ai dreptate, domnule Farrow, poate că tigrul ăsta a fost cândva în captivitate. Acum îmi pot explica şi inteligenţa lui, cunoştea slăbiciunile oamenilor.

— Atunci trebuie să fi fugit abia de curând – zise Marian – căci altminteri părul ros din pricina zgardei ar fi crescut la loc. Dar n-are a face! Mă gândisem la cei patru tigrii domesticiţi ai vărului d-tale.

Tippu Nega avu iar o privire vicleană, apoi răspunse:

— Da, vărului meu îi plăceau foarte mult tigrii domesticiţi. Dar uite că oamenii mei sunt gata – putem pleca. Drumul e mai bun de acum încotro şi peste o jumătate de ceas suntem la palatul meu.

Cei doi şoferi târâră hoitul jupuit la marginea junglei, apoi ridicară blana pe locul liber de lângă şofer şi conducătorul primei maşini alergă la vehiculul ce aştepta.

Văzurăm deodată cu mirare că şoferul nostru, care şi pusese piciorul pe scară, privi câteva clipe ţintă înainte, apoi veni deodată repede spre noi, se aplecă puţin şi ne şopti, într-o englezească stâlcită:

— Sahibi, luaţi seama! Tigrul aparţinut Tippu Nega. M-ar fi sfâşiat şi pe mine dacă Sahibi n-ar fi împuşcat atât de bine. Tippu Nega foarte rău. Masuli ţine cu Sahibi.

Înainte de a ne fi putut reveni din uimire, se şi aşezase pe locul său şi dădu drumul maşinii.

Băgai de seamă că în maşina din faţă, care se şi îndepărtase cu o bucată bună de drum, şambelanul stătea în picioare şi privea înapoi. E drept că se aşeză repede îndărăt, dar avui un simţământ neplăcut şi Marian zise în aceeaşi clipă:

— A văzut pe şoferul nostru Masuli vorbind cu noi. O fi bănuind că ne-a spus ceva ce-ar putea fi în paguba lui Tippu Nega. Trebuie să fim cu ochii în patru şi Masuli de asemenea. Nu pricep însă de ce ne-a ales o moarte atât de repede. Trebuie să-l întreb pe şofer – şi în acelaşi timp îl voi şi preveni.

Marian se ridică şi se aplecă spre locul şoferului. Vorbi câteva minute cu acesta, apoi se aşeză la loc. Observai că chipul lui devenise foarte serios şi ochii-i scânteiau de mânie.

— De necrezut! exclamă el în cele din urmă. Asta întrece chiar aşteptările mele. Tigrul acela nu ne-ar fi omorât, ci era astfel dresat ca să ne sfâşie numai braţele. Apoi ne-ar fi târât în desiş şi am fi căzut în mâinile lui Tippu Nega – căci fiecare ar fi crezut, fireşte, într-un accident. Şi închipuie-ţi grozăvie, Robert! Bietul maior Browson din

Arcot – pe care Tippu Nega îl ura de moarte, pentru că luase diferite măsuri împotriva lui – trăieşte încă într-o încăpere subpământeană a palatului, căci criminalul prinţ l-a hărăzit drept jertfă pentru o mare festivitate şi urmează să fie executat într-un chip fioros. Masuli ne va conduce la noapte în închisoarea nenorocitului. Dacă-l vom libera, vom avea îndată un motiv să chemăm trupele şi astfel îi venim de hac lui Tippu Nega.

Câteva clipe rămăsei înmărmurit de această ticăloşie omenească. În cele din urmă spusei:

— Mariane, asta-i culmea nemerniciei! Trebuie să-l eliberăm neapărat pe bietul maior. O să-mi vie greu acum să mă stăpânesc în faţa lui Tippu Nega.

— Şi totuşi va trebui – răspunse Marian, cu hotărâre – el nu trebuie să bănuiască nici pe departe că noi cunoaştem taina tigrului, căci altfel grăbim catastrofa. Acum aş putea susţine că chestia cu elefantul nu e adevărată. Probabil că o fi vorba tot de un elefant domesticit, care e destinat să ne atace din umbră.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu.

— Va fi o luptă grea – zise prietenul meu – ne aflăm cu totul în puterea lui, deoarece soldaţii şi poliţiştii sunt atât de departe, încât ticălosul ne poate ucide de zece ori înainte ca să ne poată veni în ajutor. Dar să nu ne pierdem nădejdea, am trecut noi şi prin altele şi mai şi.

În depărtare se zăreau zidurile albe ale palatului de vară. Cu cât ne apropiam cu atât mai mare fu uimirea şi admiraţia mea faţă de această construcţie minunată. Strămoşii lui Nega trebuie să fi fost într-adevăr stăpânitori puternici, dacă îşi clădiseră un asemenea palat.

Când se apropiară maşinile, se auzi un sunet puternic de corn îndărătul zidului înalt care împrejmuia palatul. Imediat poarta monumentală fu deschisă şi maşinile trecură printre şirurile de soldaţi în uniforme multicolore şi se opriră în faţa unei punţi înguste de marmoră, care trecea peste un şanţ cu apă, lat de vreo cinci metri. Coborârăm repede şi auzirăm că Tippu Nega strigă câteva cuvinte şoferului maşinii sale, apoi se-ntoarse spre noi şi zise, zâmbind:

— Domnii mei, fiţi bine veniţi pe proprietatea mea! Mă bucur din suflet că aţi primit invitaţia mea.

Cuvintele sale îmi părură o batjocură crudă.

Marian mulţumi tot atât de politicos, apoi prinţul o luă înainte pe podeţul îngust. Eu păşii îndărătul lui Marian pe lespezile netede de marmoră. Şi nu prea mă simţeam la largul meu, căci abia acum văzui capetele a numeroşi crocodili care se întindeau de ambele părţi din apa neagră şi stătută. Un singur pas greşit şi nenorocitul care-l făcea ar fi fost pradă unei morţi înfiorătoare.

Mă grăbii să trec podeţul şi mă-ntorsei de câteva ori să-l văd pe

„şambelan“, care venea în urma mea. Şi de fiecare dată, Indianul se înclina, cu un zâmbet pe buzele sale subţiri.

Răsuflând uşurat pusei piciorul pe locul liber din faţa palatului. Tippu Nega se şi afla pe scara de marmoră care ducea în palat. Mă gândeam acum lângă Marian şi iuţirăm paşii – când îndărătul nostru răsună un ţipăt de spaimă.

Ne întoarserăm brusc şi văzurăm o privelişte înfiorătoare. Masuli, şoferul, alunecase de pe podeţ în apă şi căzuse între crocodili. Împreună cu celălalt şofer vroise să aducă blana tigrului de partea astalaltă. Mai scoase încă un răcnet de groază, apoi fu târât în apă de lacomele târâtoare şi sângele lui coloră îndată în roşu undele. Celălalt şofer trase singur blana peste podeţ.

Rămaserăm încremeniţi, căci ne dădurăm seama îndată că „accidentul” acesta era o crimă înfiorătoare. Şambelanul bănuise ce vorbise Masuli cu noi şi Tippu Nega dăduse şoferului său porunca să-l îmbrâncească pe nenorocit în apă.

— Ah, ce nenorocire! făcu Tippu Nega. Îmi pare rău, căci Masuli a fost un şofer bun – acum va trebui ca Gonda să ia slujba lui. Dar să mergem, domnilor, şambelanul vă va arăta odăile dv.

Mă uitai la Marian şi-l văzui pălind, dar nu se trădă deloc când zise:

— Da, e un accident regretabil. Din fericire, însă, a fost salvată blana. Pierderea ei n-ar fi putut fi înlocuită, pe când un şofer nou se găseşte oricând. Haide, Robert, să nu-l lăsăm pe prinţ s-aştepte!

Şi cu un zâmbet amabil Marian se-ntoarse şi urcă scara alături de Tippu Nega.

IV
O VÂNĂTOARE PRIMEJDIOASĂ

ŞAMBELANUL NE CONDUSE în două camere mari, alăturate, mobilate cu un lux uluitor. Prinţul ordonase plecarea imediată la vânătoarea elefantului; ieşind din încăpere spuse, zâmbind, că peste un sfert de ceas gongul va suna pentru masă. Un servitor pus la dispoziţia noastră, ne va călăuzi.

Ne spălarăm repede în ligheanul de argint, apoi ne apropiarăm de una din ferestre de unde se vedea şanţul cu apă şi acum spusei încetişor:

— Mariane, asta e groaznic! De-ar fi numai Pongo al nostru la postul său, altminteri suntem pierduţi! Şi cum să-l găsim acum pe bietul maior Browson?

— Va trebui să plecăm singuri în căutarea lui, poate chiar la noapte. O fi primejdios, dar asta e calea cea mai bună ca s-ajungem la ţintă.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – numai că nu ştiu dacă ne-om întoarce din drumul acesta. Dar n-avem încotro.

Convorbirea ne fu întreruptă de sunetul gongului, care ne chema la masă. Ieşirăm în coridor şi servitorul ne conduse într-o sală sclipitoare de lux.

Tippu Nega stătea lângă o masă încărcată cu farfurii de preţ. Eram flămând ca un lup, dar aşteptai să-l văd întâi pe prinţ mâncând şi după aceea mâncai şi eu, căci se putea ca bucatele să fi fost otrăvite.

— Vom călări pe elefanţi de vânătoare – zise prinţul la masă – e sistemul cel mai sigur. Ştiţi cum e: doi puşcaşi stau în coşul de bambu, spate în spate. Dacă *rogue*-ul atacă elefantul de vânătoare, atunci trage cel ce stă cu faţa înainte. Dacă pachidermul nu cade şi continuă să atace, fireşte că elefantul de vânătoare face stânga-mprejur şi o ia la fugă. Atunci al doilea puşcaş, căruia *rogue*-ul îi vine în faţa armei, trebuie să-şi caute salvarea. Eu cu şambelanul meu vom sta împreună, iar dv., domnilor, cred de asemenea că vreţi să fiţi unul lângă altul?

Întrebarea suna batjocoritor, dar Marian răspunse liniştit:

— Da, rămânem mai bine împreună, căci ne putem încrede unul într-altul. Sistemul de vânătoare îl cunoaştem şi noi, l-am învăţat cu ani în urmă la prinţul din Nepal.

— Atunci e foarte bine – zise Tippu Nega, cu elefanţii noştri de vânătoare ajungem într-un ceas la locul unde se află *rogue*-ul.

Prinţul se ridică:

— Haideţi, domnilor, elefanţii stau pregătiţi. Vă luaţi puştile dv., nu? Calibrul îmi pare cam mic pentru un *rogue* uriaş – v-aş putea pune la dispoziţie puşti grele speciale pentru vânătoarea de elefanţi.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitate, Tippu Nega – răspunse Marian – dar ne cunoaştem bine armele şi, deşi de un calibru mic, puterea de pătrundere şi viteza gloanţelor e foarte mare. O singură împuşcătură bine ţintită va doborî îndată elefantul.

— Atunci vă doresc noroc.

Se părea că Tippu Nega e cam dezamăgit că-i refuzăm propunerea şi asta îmi întări convingerea că armele sale ne-ar fi primejduit viaţa dacă le-am fi întrebuinţat.

Îl urmarăm în curtea palatului. Acolo stăteau doi elefanţi uriaşi, care purtau în spate coşurile acelea de bambu care sunt folosite la aceste vânători.

Abia ne aşezarăm spate în spate, eu cu Marian, că pachidermul se şi puse în mişcare şi printr-o poartă din zid pătrunse în desiş.

O potecă destul de lată era croită prin vegetaţie.

Marian, care stătea cu faţa înainte, îmi atrăgea atenţia mereu asupra neregularităţile terenului, aşa că mă puteam încleşta bine când elefantul urca un dâmb sau cobora în vreo groapă.

Se scurse astfel un ceas. Ne aflam acum pe un teren cu copaci uriaşi

din loc în loc. Între ei creştea iarbă înaltă, dovadă că pământul trebuia să fie mlăştinos. După cum spusese prinţul, pe aici trebuia să se aţină *rogue*-ul. Şi aici putea ataca sau se putea ascunde, după cum avea poftă.

Prinţul, care până acum călărise la vreo treizeci de metri înaintea noastră, îşi îndrumă deodată elefantul pe de lături, astfel că ne aflam pe aceeaşi linie dreaptă, la cincizeci de metri unii de alţii. Elefanţii noştri păreau să bănuiască primejdia ameninţătoare, căci se mişcau cu mare atenţiune şi adulmecau mereu cu trompa.

Străbăturăm vreo două sute de metri prin pădurea întinsă, când Marian mă ghionti deodată şi şopti:

— Colo stă un *muckna*, aşa că *rogue*-ul nu va fi departe. Asta mă surprinde, căci credeam că *rogue*-ul nostru e o născocire de-a lui Tippu nega ca să ne facă să ne prăpădim în vreun „accident”.

Zicând aceasta arătă cu capul spre stânga unde, la vreo şaizeci de metri de noi, se afla un elefant uriaş, însă fără colţi. Acest soi de pahiderm se numesc în India *muckna*. Unul din obiceiurile elefanţilor numiţi *rogue* e că se întovărăşesc de regulă cu un astfel de *muckna*. Rămân împreună cu el cât timp îşi pot face treburile, dar de cele mai multe ori când apare un *rogue* se porneşte împotriva lui o vânătoare atât de repede şi dârză, încât nu i se lasă timp să facă „năzbâtii”.

Muckna acela din faţa noastră ne privi câteva clipe, apoi se făcu nevăzut. Se ducea oare să aducă *rogue*-ul?

Mă-ntorsei imediat iarăşi, îmi proptii picioarele cât putui mai bine şi-mi lipii spatele strâns de al lui Marian. Apoi îmi pregătii puşca şi rămăsei în aşteptare.

Şi iată că *rogue*-ul nu întârzia să se apropie. Îl auzii pe Marian scoţând o exclamaţie de uimire, pe urmă simţii o zdruncinătură puternică şi, în clipa următoare, slobozii două gloanţe.

Răspunsul fu un sunet furios de trompetă şi elefantul pe care călăream noi se smuci fulgerător şi o luă la goană nebuneşte.

Acum văzui şi eu *rogue*-ul şi-mi putui explica exclamaţia de uimire a lui Marian.

Un exemplar atât de uriaş nu mai văzusem încă. Era înalt de peste trei metri şi colţii îi ieşeau afară de vreo doi metri. Împotriva unui astfel de duşman, elefantul nostru era o jucărie şi nu-i puteam lua în nume de rău că fugise.

Înmărmurirea mea dură numai câteva clipe, apoi ridicai puşca, dar nici nu era de gândit să pot ţinti bine, căci elefantul pe care călăream ne hurduca grozav.

— Trage odată! strigă Marian, care se propti în mine, ca să-mi dea sprijin trebuitor.

Văzui nelămurit cu un ochiu capul enorm al elefantului, care se apropia pe fiecare clipă, apoi trăsei de două ori la rând.

Se părea însă că împuşcăturile mele nu impresionară deloc pachidermul, căci răspunsul fu un nou sunet de trompetă, tot atât de furios ca şi cel dintâi.

Elefantul pe care stăteam cocoţaţi noi şi care ştia atât de aproape îndărătul său primejdia ameninţătoare, făcu o smucitură îi o luă la dreapta. Prin asta *rogue*-ul veni în coasta noastră şi imediat ne tăie drumul, cu o iuţeală vertiginoasă.

Ca fulgerul îmi trecu prin minte întrebarea de ce nu trăgea şi Tippu Nega cu şambelanul său? L-ar fi putut abate prin asta pe *rogue* spre el şi ar fi avut astfel un bun prilej să tragă în duşmanul nostru.

Deşi noi eram într-o poziţie nu tocmai prielnică, ridicarăm puştile, căci trebuia neapărat să pricinuim căderea elefantului sau să-l abatem din drum, înainte de a ne ajunge – şi el mai era la cel mult patruzeci de metri înaintea noastră.

Nu puturăm trage decât două gloanţe, care trebuiau să fi nimerit însă, căci *rogue*-ul îşi zvârli în aer trompa încolăcită până atunci şi scoase un răget de durere.

În aceeaşi clipă însă simţii că-mi pierd echilibrul. Zadarnic încercai să mă sprijin repede de Marian – picioarele mi se desprinseră, apoi alunecai, ridicai braţele cu disperare în aer şi împreună cu Marian căzui jos de pe elefantul care goni nebuneşte mai departe.

„Asta-i opera lui Tippu Nega” – îmi trecu prin minte.

Din fericire căzuserăm în iarba înaltă şi moale şi nu ne răniserăm. Zvârlirăm de o parte beţele de bambu ale coşului desfăcut, care căzuseră peste noi, apoi ne ridicarăm repede în picioare şi ne uitarăm în jur să descoperim pe duşmanul nostru. Puştile nu le scăpasem din mâini.

Ridicarăm puştile, ţintirăm şi împuşcăturile noastre detunară în acelaşi timp. Câte două gloanţe descărcarăm în tâmpla pachidermului turbat şi ca lovit de trăsnet trupul enorm veni în cap în toiul goanei. Mai traserăm câte două gloanţe şi acestea îşi făcură datoria pe deplin, căci elefantul se mai zvârcoli câteva minute, apoi rămase nemişcat.

Ne privirăm unul pe celălalt, zâmbirăm uşuraţi şi Marian zise, ştergându-şi sudoarea de pe frunte:

— Zău Robert, de data asta am fost la un pas de moarte. Dacă *rogue*-ul ne-ar fi observat când am căzut şi s-ar fi luat îndată după noi, atunci am fi fost pierduţi.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – dar a fost şi nenorocul nostru că tocmai în momentul cel mai critic s-a desfăcut coşul.

— Asta a fost calculate – zise prietenul meu – sau crezi tu într-adevăr c-a fost un simplu accident?

— Dar bine, Mariane, asta ar fi tocmai împotriva planurilor acestui Tippu Nega. Sau îţi închipui că a pus la cale pentru noi o moarte atât de repede sub picioarele elefantului sălbatec? Cu atâta lucru n-ar fi

fost mulţumit.

— E drept, de sigur că nu ăsta fusese planul său. Ce-ai spune însă dacă aş susţine că n-a fost deloc un *rogue*, ci un elefant bine dresat acela care urma să ne calce în picioare?

— Ar fi de necrezut! exclamai eu. Şi totuşi… la omul acesta e totul cu putinţă. Stăm prost! Numai de-am scăpa cu bine!

— Las-că vom scăpa noi! spuse Marian, cu încredere. Ah, uite-l că vine! Sunt curios să văd ce mutră o să facă. Probabil că elefantul pe care l-am răpus a fost cel mai frumos exemplar al său.

Elefantul de vânătoare pe care se afla Tippu Nega şi şambelanul său se apropia încetişor. Când fu lângă noi, văzurăm că chipul prinţului era cu desăvârşire schimbat. Avea o expresie lămurită de uimire, dar şi de furie şi spaimă. O fi crezând acum că stăteam în legătură cu vreun duh care ne ocrotea.

— Asta a fost o vânătoare minunată! strigă Marian în sus, spre el. Fără distracţia aceea cu căderea din coş, toată povestea n-ar fi fost atât de interesantă.

— E… e o minune că aţi scăpat cu viaţa – bolborosi prinţul, silindu-se să surâdă – când v-am văzut prăbuşindu-vă şi am zărit *rogue*-ul atât de aproape de dv., m-am speriat grozav. Vă şi vedeam zdrobiţi sub copitele sale.

— Ar fi fost păcat – spuse Marian – dar incidente de astea neînsemnate nu ne tulbură pe noi. Mă bucur nespus de trofeul pe care am pus mâna. Vrei să fii aşa de bun, Tippu Nega şi să pui să se taie capul elefantului? Aş vrea să-l împăiez, căci e un exemplar colosal.

Furia părea că-l înăbuşe, dar se reculese curând şi zise, zâmbind:

— Fireşte că voi pune să se desprindă capul. Aţi câştigat pe deplin trofeul acesta. Şi vă mulţumesc din inimă că aţi scăpat ţinutul meu de monstrul acesta.

— Aş, a fost o plăcere pentru noi! râse Marian. Fapt e că a mers repede: azi dimineaţă tigrul, acum elefantul… Poate mai răpunem şi alte dihănii?

Tippu Nega făcu o strâmbătură şi răspunse:

— Tot ce se poate! Te pomeneşti că mai aveţi odată plăcerea să daţi ochi cu un astfel de uriaş. Eu, cel puţin, îmi voi da osteneală să vă prilejuiesc această plăcere. Dar uite că se întoarce elefantul dv. de vânătoare. Vom lega repede la loc coşul. Când vom fi înapoi la palat, voi trimite îndată oameni să reteze căpăţâna elefantului.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Tippu Nega, aş rămâne mai bine aici până vin oamenii – zise Marian.

Prinţul tresări, apoi însă se grăbi să răspundă:

— Fireşte, fireşte, domnule Farrow, rămâneţi aici, dacă ţineţi neapărat. Voi trimite îndată oamenii.

Vicleanul prinţ ne salută cu un zâmbet perfid în vreme ce elefantul

său se îndepărta cu dânsul şi şambelanul său.

V
O ÎNTÂMPLARE GROZAVĂ

— AŞ DORI SĂ-I CUNOSC GÂNDURILE – zise Marian, după ce Tippu Nega se îndepărtase binişor – încuviinţarea lui ca să rămânem aici ma surprins foarte mult. Mă tem că ne va întinde acum o nouă capcană. Când ne vom înapoia după-amiază la palat, va trebui să fim cu ochii-n patru.

— Da, Mariane – zisei eu – nici mie nu mi-a plăcut zâmbetul lui când a încuviinţat propunerea ta.

Legatul coşului merse repede. Cu prilejul acesta băgarăm de seamă că sforile din fibre de cocs nu erau rupte, ci că nodurile se desfăcuseră. Aşa dar, urma să cădem victime unui atentat.

Când furăm gata cu treaba, Mahud, zise în limba indiană că voia să meargă cu animalul la umbra copacilor. *Rogue*-ul zăcea într-un luminiş mărişor şi soarele ardea cumplit.

Merserăm şi noi şi rupserăm câteva crengi groase şi înfrunzite, cu care ne înapoiarăm la pachidermul ucis, ca să-i ocrotim căpăţâna de razele soarelui, pentru a nu putrezi.

Aşezarăm crengile cu grijă – dar deodată tresărirăm cu putere şi furăm nevoiţi să ne încordăm toată voinţa ca să nu ne trădăm surprinderea... căci aproape de tot răsună glasul lui Pongo:

— Massers trăieşte, foarte bine asta. Pongo văzut cum indieni dat drumul elefantului asupra Massers. Pongo mers repede după el, apoi văzut Massers căzut. Pongo fost foarte bucuros când elefant mare căzut apoi.

— Pongo, asta-i minunat! exclamă prietenul meu. Cum ai ajuns atât de repede aici?

— Pongo şi ceilalţi Massers mers cu maşină până în oraş. Acolo mulţi soldaţi. Pongo şi Masser Morris condus soldaţi prin pădure, de jur-împrejur. Pongo văzut apoi aici indieni cu elefant. Aşteptat şi Massers venit îndată.

— Atunci soldaţii sunt în apropiere?

— Da, cu Masser Morris foarte aproape.

— Minunat! făcu Marian. Pongo, voi scrie un bileţel pe care-l vei duce inspectorului Morris. Să-l treacă imediat mai departe şi căpitanului Higgins. E foarte important.

— Vrei să comunici chestia cu maiorul Browson? întrebai eu.

— Da, asta trebuie să cunoască englezii, pentru cazul că vom pica în vreo capcană. Aşa, Pongo, pun biletul aici pe elefant, ia-l repede şi du-te la Morris! La noapte şi mâine va trebui să te aţii prin apropierea palatului.

Ne înapoiarăm la elefantul nostru de vânătoare şi ne aşezarăm la trunchiul copacului.

După două ceasuri veniră oamenii lui Tippu Nega; retezară cu îndemânare căpăţâna elefantului şi-l încărcară în spinarea unui pachiderm adus de ei. Ne ghemuirăm iarăşi în coşul nostru şi pornirăm repede spre palat.

După ce ajunserăm ne spălarăm, apoi ne aşezarăm la masă – cam târziu – împreună cu Tippu Nega, după care ne retraserăm în odăile noastre să dormim în timpul orelor călduroase.

Abia intrarăm în camere, că auzirăm bătăi încete în uşă. Mă înapoiai imediat în odaia lui Marian, căci aveam simţământul că aceste bătăi în uşă însemnau o nouă primejdie pentru noi. La încuviinţarea prietenului meu, intră înăuntru servitorul care ne fusese pus la dispoziţie.

Era altul decât cel de dimineaţă, un tânăr cu faţa inteligentă. Temător ciuli urechea îndărăt după ce închise uşa după el, făcu apoi câţiva paşi în cameră, se opri în faţa noastră şi duse degetul la buze.

— Sahibi – şopti el – Pali vrea să răzbune moartea fratelui său Masuli. Acesta a fost zvârlit în groapa cu crocodili. Ştiu că Tippu Nega vrea să-i ucidă pe Sahibi, dar eu trebuie să mă răzbun. Tippu Nega va muri. Pot ajuta Sahibilor?

Asta era o împrejurare fericită. Fratele răzbunător era pentru noi un tovarăş de preţ.

— Da, Pali – răspunse Marian – ne poţi fi de mare folos. Fratele tău Masuli a fost ucis pentru că a vrut să ne ajute. Dacă vrei să-l răzbuni, atunci fii de partea noastră. Pe Tippu Nega îl vom duce la spânzurătoare.

— Asta vreau s-o văd. Sunt devotat Sahibilor şi le voi împlini toate dorinţele.

— Foarte frumos – încuviinţă Marian – cred că ştii, Pali, că în palatul acesta e ţinut prizonier un ofiţer englez, maiorul Browson?

— Da, Sahib, Tippu Nega a pus tigrul să-l târască în desiş. Braţele lui sunt grav rănite, dar se va însănătoşi; totuşi Tippu Nega l-a destinat ca jertfă pentru o mare serbare ce va avea loc peste două săptămâni.

— Asta ne-a spus-o şi Masuli. Trebuie să-l eliberăm pe bietul prizonier şi atunci autorităţile engleze vor avea un motiv îndestulător ca să-l spânzure pe Tippu Nega. Ne poţi ajuta la aceasta?

— Îi pot călăuzi pe Sahibi la închisoarea englezului – zise imediat Pali – dar va fi greu de ieşit din palat, mai ales cu rănitul.

— Şi totuşi, trebuie! făcu Marian, cu hotărâre. E nevoie să ne ajuţi, Pali. Gândeşte-te la moartea fratelui tău, pe care vrei să-l răzbuni. Cui siguranţă c-or fi existând pe aici ganguri secrete, pe unde să putem ajunge afară.

— Da, chiar lângă închisoarea englezului se află o uşă tăinuită în zidul pivniţei. De acolo duce un gang afară în desiş şi merge la poteca pe unde au pornit azi Sahibii la vânătoare. Acolo se află un copac cu trunchiul gros şi gangul sfârşeşte în partea dinspre răsărit!

— Atunci e bine. Aşa dar, Pali, dacă vrei într-adevăr să ne ajuţi, vino iarăşi aici la miezul nopţii. Poţi face astfel ca să fii de pază şi atunci?

— Da.

— Aşa dar, ne-am înţeles. Fii cu băgare de seamă şi nu sufla un cuvânt!

Cu o plecăciune adâncă Pali ne părăsi.

— Mai bine nici nu s-ar fi putut potrivi lucrurile, Mariane – zisei eu – acum a sigur că-l vom găsi pe maior.

— Te vei fi mirat că n-am pomenit de soldaţii care se află pe aproape? Ia spune, ai tu încredere în Pali acesta?

— De ce nu? făcui eu, mirat. E doar foarte firesc să vrea să răzbune moartea fratelui său.

— La început eram şi eu încredinţat de sinceritatea lui, dar când spunea c-am fi făcut mai bine să aducem ajutoare. Am devenit imediat bănuitor. Putea să fi fost o cursă care ni s-a întins pentru a ne iscodi. E doar foarte ciudat că Tippu Nega l-a pus tocmai pe fratele celui ucis din ordinul lui, să ne servească… Sau să ne păzească, dacă vrei…

— Drace! făcui eu, surprins – se poate să fie chiar aşa. Pe Tippu Nega îl cred în stare şi de vicleşugul ăsta. Acum de sigur că ştie şi că ne este cunoscută prezenţa maiorului englez aici. Fireşte că o să cădem într-o cursă dacă l-om urma pe Pali la noapte.

— Dar se poate să mă înşel – zise Marian – de-ncercat trebuie să-ncercăm, însă, căci altfel nu putem găsi închisoarea lui Browson.

*

*   *

Seara, Tippu Nega păstra aceeaşi mutră nepăsătoare, cu zâmbetul lui de nepătruns. Pe când cinam, ne zise:

— Poate veţi avea prilejul mâine să împuşcaţi un al doilea *rogue*, domnilor. Am primit de curând vestea că un elefant furios se aţine prin apropierea palatului. Cică şi acesta a-r fi de mărime neobişnuită şi ar avea colţi foarte frumoşi. Poate că luaţi cu dv. Două trofee de acestea când veţi pleca de aici.

La ultimele cuvinte zâmbetul său deveni batjocoritor, căci era încredinţat că nu vom părăsi vii palatul lui. Vânătoarea împotriva acestui al doilea elefant era, sigur, iarăşi o capcană.

Merserăm devreme la culcare, căci Tippu nega poruncise ca elefanţii de vânătoare să fie gata îndată după răsăritul soarelui.

Ne întinserăm în culcuşurile moi şi dormirăm până la miezul nopţii. Atunci ne sculărăm, ne puserăm brâurile cu arme şi când furăm

gata auzirăm o bătaie uşoară în uşa camerei lui Marian.

Prietenul meu deschise încetişor şi întrebă:

— Pali, tu eşti?

— Da, Sahib, e timpul. Paznicii tocmai s-au schimbat, acum e momentul prielnic.

Ne strecurarăm afară, în coridorul lung lumina lunii pătrundea prin ferestrele înalte. Aşezând pete sclipitoare pe covorul gros.

Pali mergea în vârful picioarelor înaintea noastră. Apoi, ne trase îndărătul unei coloane groase, după câteva clipe desluşii un scârţâit abia auzit şi un val de aer rece şi mirosind a mucigai ne izbi în faţă.

Intrarăm prin uşiţa tăinuită şi dădurăm de o scară îngustă, care ducea în pivniţele palatului. Uşa se închise de la sine în urma noastră şi, la sfatul lui Pali, aprinseră acum lămpile de buzunar.

Cu cât coboram, cu atât aerul devenea mai rece şi mai umed. Piatra zidurilor sclipea de umezeală şi cu groază mă gândii că aici jos lâncezea un om rănit, pe care Tippu Nega îl hărăzise unei morţi înfiorătoare.

Când se sfârşi scara, ne pomenirăm în faţa unui zid în care nu se vedea urmă de uşă. Dar Pali ne şopti să stingem lămpile, apoi se auzi iarăşi un scârţâit uşor şi un val de aer şi mai rece ne izbi în faţă. Ne înconjura un întunerec adânc. Pali ascultă câteva clipe, apoi şopti:

— Paznicul a trecut. Sahibii pot aprinde iarăşi lămpile.

În lumina vie a lanternelor pornirăm de-a lungul gangului. În cele din urmă Pali se opri în faţa unei uşi cu zăvoare grele şi zise:

— Aici e ţinut închis englezul.

Imediat traserăm zăvoarele, descuiarăm uşa şi luminarăm în încăpere. Pe un culcuş de paie zăcea nemişcată o făptură în veşminte zdrenţuite. Ambele braţe îi erau înfăşurate în cârpe. Omul ridică acum capul şi întrebă cu glas slab:

— Vreţi să mă omorâţi, în sfârşit?

— Nu, ci să te eliberăm! zisei eu, turburat.

În aceeaşi clipă, însă, răsună un hohot de râs batjocoritor şi înainte de a mă putea întoarce fui înhăţat de braţe vânjoase. Detună o împuşcătură – din arma lui Marian, cum îmi dădui seamă îndată – căreia îi urmă un ţipăt puternic. Apoi fui trântit pe spate, se făcu lumină, câteva făpturi se azvârliră asupra mea şi, cu toată împotrivirea, fui legat fedeleş.

Potrivnicii mei se îndepărtară de mine. Alături zăcea Marian, legat şi el, iar la câţiva paşi Pali se zvârcolea pe jos. Marian îl pedepsise pentru trădarea sa.

Tippu Nega ieşi acum la iveală şi strigă:

— În sfârşit, am pus mâna pe voi! Aţi făcut pesemne legământ cu dracu dacă aţi izbutit să scăpaţi de tigru şi de elefant. Dar acum nu vă mai poate salva nimic – v-a sunat ceasul. Vroiaţi să mă împuşcaţi un

rogue – mâine veţi încerca. Haha, Sir Hastings o să fie foarte îndurerat că prietenii lui au suferit un accident cu prilejul acestei vânători! Luaţi-i de aici!

Oamenii lui ne luară pe sus şi ne duseră într-o încăpere alăturată carcerei lui Browson. La depărtare unul de altul furăm zvârliţi acolo pe câte un culcuş de paie şi doi oameni cu făclii aprinseră rămaseră în încăpere.

Frământat de gânduri, adormii. Fui smuls cu brutalitate din visuri frumoase, de nişte mâini vânjoase care mă înhăţară şi mă scoaseră din pivniţă.

Afară soarele strălucea vesel. Prin poarta zidului din spate furăm duşi în desiş.

După vreo cincizeci de metri, oamenii care ne purtau cotiră de pe potecă, îşi făcură loc printr-un tufiş, pe urmă porniră cu noi pe o altă potecă spre apus.

Iarăşi merserăm vreo cincizeci de metri, apoi se ivi un gard din trunchiuri de copaci legaţi între ei.

O presimţire grozavă mă cuprinse. Vroia oare Tippu Nega să ne expună, dezarmaţi furiei unui elefant sălbatec? N-avui vreme să mă gândesc mult la asta, căci printr-o poartă mare a gardului furăm scoşi afară şi aşezaţi pe doi bolovani netezi, ca nişte lespezi de sacrificiu.

Tippu Nega se ivi înaintea noastră, ne privi lung, cu mânie şi mulţumire drăcească, apoi izbucni:

— Clipa aceasta am dorit-o de când v-am văzut în Madras. Acum veţi căpăta pedeapsa pentru moartea vărului meu. Cel mai mare şi mai inteligent elefant al meu va fi călăul vostru. Vă va călca în picioare, dar nu repede, ci treptat-treptat. E dresat pentru aceasta.

Ne mai aruncă o privire plină de furie, apoi se-ntoarse şi părăsi locul. Ridicai capul şi mă uitai la Marian. Prietenul meu făcea o mutră foarte îngrijorată şi privirile lui alunecau peste gard. Nădăjduia şi el în intervenţia lui Pongo.

Deodată mă cutremurai de spaimă. Fără zgomot, ca o fantomă, un elefant uriaş se ivi lângă noi. Rămase locului şi ne privi câteva clipe. Apoi o expresie de răutate apăru în ochii lui şi păşi încetişor spre Marian. Legănându-şi trompa privea mereu la prietenul meu, apoi… ridică încetişor piciorul drept deasupra picioarelor lui Marian.

Stăteam încremenit, cu inima cât un purece. Din clipă în clipă piciorul acesta enorm se va lăsa în jos şi-l va zdrobi pe bietul meu camarad.

Deodată, o umbră galbenă alunecă pe lângă noi şi în clipa următoare credinciosul nostru Maha se năpusti asupra elefantului. Colosul îşi trase piciorul repede înapoi şi lovi cu trompa în ghepard – dar Maha se dădu în lături şi se năpusti iarăşi asupra pachidermului. (Vezi lustraţia de pe copertă).

Atunci elefantul se-ntoarse şi se repezi furios după ghepardul care se ferea. Dar când fu la câţiva metri depărtare de Marian, detunară trei împuşcături una după alta. Colosul se prăbuşi cu zgomot la pământ, se zvârcoli de câteva ori, apoi rămase nemişcat.

Indienii izbucniră în răcnete de furie – dar glasurile lor fură întrecute de uralele care răsunară deodată din toate părţile. Salve detunară, ţipete se înălţară în văzduh – iadul părea să se fi dezlănţuit!

Făptura uriaşă a lui Pongo se ivi deodată în faţa noastră şi, cu chipul zâmbitor, ne tăie legăturile; îndărătul lui se afla inspectorul Morris, ţinând în mână o puşcă grea. El ucisese elefantul cu trei gloanţe.

Marian sări îndată în picioare.

— Repede după mine! strigă el. Trebuie să-l salvăm pe maior.

Trecând pe lângă indienii morţi şi răniţi, gonirăm înapoi pe potecă. Marian găsi repede ciudatul copac cu trunchiul dublu şi în primul trunchi, care era găunos, dădurăm de treptele de fier care duceau înăuntru.

Un gang îngust, întărit cu scânduri, răspundea în palat. Pornirăm pe dânsul, Marian în frunte, apoi Pongo, eu, îndărătul meu Morris şi câţiva soldaţi.

După vreo şaizeci de metri ne pomenirăm în faţa unui zid din care ieşea un mâner de bronz şi când Marian trase de el, o parte din zid se dădu în lături.

Prietenul meu şi Pongo intrară înăuntru. Făcui la fel şi, aprinzând lampa de buzunar, lumina căzu pe un indian în uniforma gardei lui Tippu Nega. El ridică repede mâna cu pistolul, eu aplecai fulgerător capul şi glonţul trecu pe lângă urechea mea.

În aceiaşi clipă un alt glonţ şuieră îndărătul meu; indianul dinaintea mea scăpă din mână pistolul, deschise gura, apoi căzu grămadă. Glonţul lui Morris îl lovise în frunte.

Sărirăm repede în gang. Marian şi deschisese uşa carcerei lui Browson. El intră, iar noi rămaserăm de pază afară. Şi bine făcurăm, căci deodată dădură buzna pe gang zece indieni, dar soldaţii deschiseră repede focul şi toţi fură curăţaţi.

Sus în palat se dădea o luptă crâncenă. Morris îmi istorisi în grabă că Higgins, căpitanul ataca palatal cu soldaţii săi.

Îl duserăm sus pe bietul maior, care de bucurie îşi pierdu cunoştinţa.

Pretutindeni în jurul nostru zăceau indieni morţi sau răniţi, iar vreo patruzeci fuseseră prinşi şi legaţi.

Numai Tippu Nega lipsea! Izbutise să fugă, dar răscoala plănuită fusese înăbuşită în faşe. În amândouă palatele lui Tippu Nega fu pusă pază puternică, averea lui fu confiscată şi autorităţile engleze instituiră un premiu mare pe capul lui.

După două zile, partizanii lui, care fuseseră prinşi, fură spânzuraţi în Madras.

Dar cu Tippu Nega aveam să ne mai întâlnim noi odată şi încă în chip foarte neplăcut.

Mai întâi întâmpinarăm însă în Madras o altă aventură, pe care ţi-o voi povesti cu alt prilej, dragă George – sfârşi doctorul Bertram şi se duse la culcare.

Aventurile submarinului Dox 147

Hans Warren

I
CROCODILUL DE LEMN

— CHESTIA A ÎNCEPUT CU UN CROCODIL – zise doctorul Bertram către George, care-l rugase că-i povestească o nouă aventură – nu era unul din acei crocodili inguinali şi nici unul de Gange, ci un crocodil lung cât mâna şi cioplit cu măiestrie din lemn.

Un pui de Chinez ni-l oferi spre cumpărare, pe vreme de seară când tocmai dădeam să intrăm în locuinţa lui Sir Hastings, guvernatorul din Madras. Peste două zile ne pusesem în gând să luăm un vapor şi să pornim spre miazănoapte. Deocamdată fără nici o ţintă anumită, dar aveam intenţia să vizităm în orice caz Puri, ca să vedem acolo vestita serbare a trăsurilor.

În seara asta Sir Hastings invitase pe toţi funcţionarii superiori militari şi civili din Madras, la un banchet pe care-l dădea în cinstea noastră.

Întârziasem puţin prin oraş, aşa că sosirăm cu vreo jumătate de ceas înainte de a începe ospăţul. De aceea fui cam nemulţumit când Marian se opri, luă din mâna băiatului crocodilul şi-l privi cu luare aminte. Eu mă mirai numai în treacăt într-acolo, văzui însă că era într-adevăr o lucrare artistică.

Totuşi, pentru atâta lucru nu era nevoie ca prietenul meu să privească obiectul cu o atenţiune atât de încordaţi, să-l întoarcă pe toate părţile şi să-şi arate interesul în chip atât de vădit; prin asta nu făcea decât să sporească preţul, dacă avea de gând într-adevăr să cumpere obiectul.

Şi chiar aşa fu, întrebându-l pe băiat cât cere pe crocodil, piciul cu ochii oblici spuse un preţ neruşinat. Marian era obişnuit însă cu tocmeala orientală şi oferi imediat a zecea parte.

Când piciul de chinez îşi reveni din uimire, începu o luptă crâncenă. Eu stăteam ca pe cărbuni aprinşi, căci întârziam de la banchet, numai pentru că Marian vroia să cumpere crocodilul acela.

— Mariane, haide odată! îi şopti eu. Ne aşteaptă oaspeţii.

— Să aştepte! răspunse el, scurt. Vreau să sfârşesc întâi cu băiatul ăsta.

Şi se mai târgui cinci minute de parc-ar fi cumpărat o moşie, până ce, în cele din urmă, cumpără obiectul pe un preţ potrivit.

— Aşa – făcu el, mulţumit, când străbăturăm grădina bungalowului – trebuia să mă tocmesc atâta, deşi aş fi dat oricât pe crocodilul acesta. Dar am devenit prevăzător de la o vreme încoace, căci am avut în Madras-ul ăsta păţanii atât de ciudate şi nu vroiam să-mi arăt prea făţiş interesul pentru crocodilul acesta. Ah, inspector Morris, îmi pare bine că te întâlnesc. Îl vezi colo, pe puiul ăla de chinez? Grozav aş vrea să aflu unde locuieşte şi de la cine ia marfa pe care o vinde.

— A, ăsta e micul Me Nang – zise inspectorul – locuieşte de partea cealaltă a fluviului Kum, în cartierul băştinaşilor. E cunoscut în tot oraşul, căci crocodilii şi celelalte animale de lemn pe care le vinde sunt adevărate opere de artă. Dar de unde le ia, nu ştiu nici eu. Pot însă afla chiar de la el.

— Nu, asta nu trebuie să facem în nici un caz! se grăbi să spună prietenul meu. Mâine o să mă iau după dânsul şi voi căuta să descopăr pe negustor. Trebuie să fim cu băgare de seamă în chestia asta.

— Dar ce-ai păţit, domnule Farrow? făcu Morris, uluit. Adulmeci vreo nouă crimă? Vroiai doar să ne părăseşti poimâine. Ce ai cu Me Nang?

— Voi povesti de faţă cu guvernatorul şi ceilalţi oaspeţi – răspunse Marian – o să te rog să ne scuzi întârzierea faţă de guvernator, dar chestia mi s-a părut atât de important încât ţineam neapărat să cumpăr crocodilul. La revedere, dragă inspectore.

Clătinând capul, Morris intră în sufrageria mare a bungalowului, în vreme ce noi ne duserăm în odăile noastre ca să ne schimbăm. Camerele ce ne fuseseră puse la dispoziţie erau despărţite printr-o uşă şi în vreme ce mă dezbrăcam întrebai pe prietenul meu:

— Mariane, spune-mi şi mie ce ai descoperit iarăşi? E ceva în legătură cu acest crocodil?

— Da, Robert, altminteri nu l-aş fi cumpărat. Dar trebuie să ai răbdare până vom fi la masă cu toţii. Probabil că aici avem de-a face cu o chestie la care va fi nevoie de sprijinul autorităţilor engleze. Grăbeşte-te, deci, cu îmbrăcatul, ca să-ţi poţi potoli mai curând curiozitatea.

Tocmai când sună gongul care ne chema la masă intrai în odaia lui Marian. Prietenul meu era şi el gata, luă crocodilul şi, străbătând coridorul, intrarăm în sufragerie. Aici erau adunaţi vreo zece domni, pe care îi cunoscuserăm după aventura noastră cu cei doi Nega.

În vreme ce ne strângeam mâinile, toţi băgară de seamă crocodilul pe care Marian îl ţinea în mână şi se auziră fel de fel de observaţii glumeţe, dar prietenul meu făcu o mutră atât de serioasă, încât glumele încetară şi încordarea se zugrăvi pe chipurile tuturor.

Guvernatorul ne pofti la masă. Când ridică paharul în sănătatea noastră, exprimându-şi părerea de rău că părăsim Madras-ul atât de curând, Marian se ridică, mulţumi pentru cuvintele prietenoase, apoi urmă:

— Dacă vom părăsi sau nu poimâine oraşul, nu ştim încă. Afară, în faţa porţii casei dv. Sir, am întâlnit un pui de chinez, micul Me Nang – după cum spunea inspectorul Morris că-i zice. Băiatul mi-a oferit spre cumpărare crocodilul acesta. Şi l-am luat, după o tocmeală ţigănească. Am făcut aşa din prevedere, ca să nu-mi arăt interesul ce-l aveam pentru obiectul acela – căci prin crocodilul acesta am dobândit

siguranţa unei noii crime. Vă rog, ţineţi obiectul pieziş în lumină şi veţi vedea şi dv.!

Guvernatorul luă crocodilul şi făcu întocmai cum îl sfătuise Marian. Deodată, el tresări şi privi cu mai multă luare aminte obiectul.

— Într-adevăr! exclamă el apoi, speriat. Trebuie să fie o crimă la mijloc. Cât de repede ai descoperit asta, domnule Farrow!

— Lucrul se explică prin aceea că Me Nang mi-a ţinut crocodilul din primul moment în aşa fel încât am observat semnul. Se prea poate ca Me Nang să fi ţinut obiectul aşa numai din întâmplare, dar se şi poate s-o fi făcut într-adins. Şi dacă e aşa, trebuie să fiu cu ochii în patru.

— Da, da! încuviinţă guvernatorul privind mereu crocodilul şi murmurând: „De necrezut"! Apoi însă, ca şi cum ar fi observat încordarea oaspeţilor, îşi trecu mâna prin păr şi zise:

— Dacă ţii obiectul pieziş în dreptul luminii poţi observa lămurit că unii solzi ai platoşei de pe spate au formă de litere şi aceste litere formează un strigăt de ajutor. Iată ce scrie aici în limbile engleză şi germană: *Ajutor, ajutor, salvaţi-ne! Păianjenul galben ne-a prins!* Trebuie să admiteţi, domnilor, că îndărătul acestui lucru se poate ascunde într-adevăr o crimă. Şi datoria noastră e să dăm o mână de ajutor. Întrebarea e cum începem?

— Am şi vorbit cu inspectorul Morris despre asta – intervine Marian – în chip cu totul discret trebuie să căutăm a afla de unde îşi procură marfa Me Nang. Presupun că mai mulţi nemţi sunt ţinuţi prizonieri de un chinez. Pentru executarea acestui crocodil au fost nevoie de cel puţin trei zile, aşa că e vorba de oameni care sunt ţinuţi de multă vreme în captivitate, căci inspectorul Morris mi-a spus că toate animalele de lemn pe care le vinde Me Nang sunt lucrate atât de artistic.

— E drept, domnule Farrow – încuviinţă Thomas Lawrence, şeful poliţiei din Madras – e fapt cunoscut că Me Nang vinde opera de artă. S-a ivit aici de vreo două luni şi face afaceri bune.

— Atunci trebuie să fie mai mulţi oameni care fabrică obiectele acestea şi apoi se vorbeşte chiar de „noi" în strigătul acela de ajutor. Cred că cel mai bun lucru e să-l supravegheam pe Me Nang şi astfel nu se poate să nu aflăm de la cine îşi ia marfa.

— Numai de nu şi-ar procura-o de-a dreptul din China – spuse Lawrence – e foarte posibil ca, ţinând seama de turburările ce au acum loc în China, niscaiva europeni să fie ţinuţi acolo prizonieri de vreun puternic al zilei. Şi ca să nu-i hrănească pe degeaba, îi sileşte să facă animale dintr-astea.

— Nu-mi pot închipui aşa ceva, Mister Lawrence – zise Marian – ar fi o întâmplare ciudată ca tocmai aceşti europeni să fie toţi artişti talentaţi. Pe de altă parte, lemnul din care sunt fabricate aceste

obiecte nu se găseşte în China, astfel că ar trebui importat mai întâi. Pe câtă vreme aici creşte din belşug în junglă. Apoi mi se pare că am făcut o observaţie interesantă: vedeţi coloratura deosebită a lemnului de la pântece? Părerea mea e că animalele astea sunt întâi arse pe o bucată de lemn modelată grosolan, apoi un om cu oarecare talent poate curăţi cu un cuţit suprafaţa arsă şi obiectul când e gata face impresia de lucru de mână. În felul acesta fabricaţia merge mult mai repede.

— Într-adevăr! făcu şeful poliţiei, uimit. Acum văd şi eu foarte lămurit. Atunci Me Nang face o afacere strălucită, căci vinde cu preţ ridicat animalele. Socot că ai dat două lire pentru crocodilul d-tale. Nu e aşa?

— O, nu – râse Marian – am dat numai o liră. Ştiu eu cum să mă tocmesc cu orientalii. Pentru un obiect fabricat în serie e plătit destul de scump.

— Hm… chestia pare să capete acum altă înfăţişare – zise Hastings – aş susţine că un iscusit negustor chinez se foloseşte de prizonieri europeni, pentru ca prin aceste falsuri să agonisească repede avere. Cred că supraveghindu-l bine pe micul Me Nang, vom da de urma acelui „păianjen galben”.

— Numai că n-o să fie atât de simplu – fu de părere inspectorul Morris – stăpânul lui Me Nang de care putem presupune că e „păianjenul galben”, îşi va fi luat toate măsurile. Şi o fi cunoscând el pe degete pe reprezentanţii armatei şi ai poliţiei.

— Fireşte – zise Marian – ar fi cât se poate de greşit dacă am pune vreun poliţist pe urmele lui Me Nang; nici măcar noi doi nu trebuie să-l spionăm. M-am hotărât să predau însărcinarea aceasta lui Pongo. Dacă e în măsură cineva să dea de cuibul acestui „păianjen galben”, atunci el e acela. Să ne înţelegem deci, domnilor, ca Pongo să pornească în căutarea închisorii acestor nenorociţi şi-apoi fireşte că va trebui să interveniţi dv.

— De asta vom îngriji noi! zise Sir Hastings.

— Şi acum mai departe – urmă Marian – chinezul care a început negoţul ăsta interesant, trebuie să dispună de mulţi bani, căci formele cu care se arde lemnul sunt foarte scumpe. A venit aici în oraş, în vremea din urmă un chinez bogat?

— Păi – răspunse Morris – în anii din urmă au venit o groază de galbeni aici, alungaţi de tulburările din ţara lor. Mai rău e la Singapore, unde sunt aproape numai chinezi. Nu, domnule Farrow, pe calea asta n-o să ajungem la nici un rezultat. Sute de chinezi bogaţi au venit aici.

— Aşa e, nu e bună deci calea asta – încuviinţă Marian – ei, atunci trebuie să ne bizuim numai pe Pongo al nostru. Dar mai am de pus o întrebare: N-a ajuns la urechile dv. c-ar fi dispărut câţiva europeni? N-

aţi primit vreo plângere de la rude?

— Tii! făcu Morris şi sări de la locul lui. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu imediat la asta. Da, acum trei luni a dispărut o întreagă societate de călători nemţi, împreună cu călăuza engleză. Au plecat de aici spre Conjeveram, dar n-au ajuns acolo şi nici la Madras nu s-au înapoiat. Am presupus atunci că au pornit de-a dreptul mai departe, spre Yellore şi Bangalore. Şi acum vreo trei săptămâni ne-am pomenit că suntem întrebaţi de soarta unui inginer din Berlin, Helmuth Brandt. Întrebarea era din partea soţiei sale şi noi i-am răspuns că bărbatul ei a părăsit Madras-ul cu săptămâni în urmă, cu societatea aceea şi s-ar fi dus înăuntru ţării. Fireşte, ăştia trebuie să fie prizonierii, nici nu se poate altfel.

— Aşa dar, avem cel puţin un punct de sprijin acum – spuse Marian, mulţumit. Pomeneai însă de o călăuză engleză. Cunoşti pe omul acesta?

— Nu, căci a venit împreună cu societatea aceea, din Singapore. Numele lui e Smuths. Altceva nu ştiu.

— Atunci aş propune să trimiteţi o telegramă poliţiei din Singapore, cerând informaţiuni asupra acestui Smuths – zise Marian – se prea poate ca el să se fi întors la Singapore şi atunci va putea da lămuriri ce s-a făcut grupul acela de turişti.

— Se va face îndată! se grăbi să spună Morris. Până mâine avem răspunsul!

— Da, du-te repede Morris! zise Sir Hastings. Dar ia spune, domnule Farrow, eşti de părere ca poliţia din Singapore să-l aresteze pe Smuths dacă se află acolo?

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Nu, să-l pună numai sub supraveghere, apoi să i se controleze corespondenţa ce primeşte. Poate că e în legătură cu chinezul ăsta de aici, „păianjenul galben”, ca să-i procure lucrători noii.

Inspectorul Morris ieşi repede şi la masă se încinse o discuţie aprinsă asupra acestui caz ciudat. Marian nu prea lua parte la discuţie, ci sta cufundat în gânduri. În cele din urmă, când guvernatorul îl întrebă ce mai iscodise, el răspunse:

— Mă gândesc ce motiv o fi având chinezul acela să-i ia prizonieri pe bieţii turişti. Numai ca să aibă lucrători ieftini, n-a făcut-o, căci de aceştia găseşte cu duiumul printre concetăţenii săi şi apoi prizonierii sunt totdeauna foarte primejdioşi. Aşa că trebuie să fie altă pricină la mijloc şi, după părerea mea, nu poate fi vorba decât de o răzbunare.

Inspectorul Morris se-ntoarse curând şi ne citi copia telegramei pe care o adresase prefecturii de poliţie din Singapore, redactată în sensul celor cerute de Marian.

Mai stăturăm câtva timp de vorbă şi după ce luarăm înţelegere cu Morris când să ne întâlnim a doua zi, ne duserăm la culcare.

II
GROZAVA PĂŢANIE A LUI PONGO

A DOUA ZI DIMINEAŢA, la cafea, Marian fu foarte tăcut şi îngândurat. În cele din urmă, simţind, de bună seamă, privirile iscoditoare ce i le arunca Sir Hastings, spuse:

— M-am gândit că în nici un caz nu trebuie să mergem împreună cu Pongo la inspectorul Morris. Mai întâi de toate e nevoie să-l căutăm în oraş pe micul chinez şi acesta nu trebuie să ne vadă împreună. Pongo va rămâne deci îndărătul nostru şi eu voi încerca să cumpăr de la Me Nang un animal pe care voi vedea că nu-l are la dânsul. Atunci presupun că – mai ales dacă-i voi spune că plec cu un vapor apropiat şi-i ofer un preţ bun – se va duce la stăpânul său, „păianjenul galben”, ca să aducă obiectul. Şi Pongo va trebui să se ia după el.

— Minunat! exclamă guvernatorul. E un plan cât se poate de bun, domnule Farrow.

— Şi acum să pornim! hotărî Marian. Haide Robert, îi voi spune lui Pongo să rămână îndărătul nostru. Pe Maha fireşte că va trebui să-l lase aici, altminteri va bate imediat la ochi.

Ne despărţirăm de guvernator şi merserăm în camera lui Pongo. Marian îl învăţă ce trebuie să facă şi când părăsirăm casa guvernatorului, ca să mergem la biroul lui Morris, credinciosul uriaş ne urmă la distanţă. Inspectorul fu cât se poate de mulţumit auzind planul lui Marian.

— Foarte bine, domnule Farrow, în felul acesta vom ajunge la ţintă. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, plecăm chiar acum. Aţinându-ne pe lângă podul principal care duce peste fluvial Kum, vom da cu siguranţă de Me Nang. Dar trebuie să vă înşir acum ce fel de animale duce cu dânsul, căci dacă o să ceri unul pe care chinezul nu-l fabrică, tot planul cade în apă. Aşa dar Me Nang vinde: elefanţi, rinoceri, tigri, şerpi şi crocodili. Ar fi însă rău dacă ar avea de toate la el.

— Ei, găsesc eu un mijloc – spuse Marian – comand dintr-un anumit fel câteva bucăţi ca să le dau prietenilor.

După zece minute ajunserăm la podul peste fluvial Kum, care despărţea cartierul european de al băştinaşilor. Ne oprirăm în faţa unei vitrine unde erau expuse curiozităţi indiene, căci întâlnirea cu Me Nang trebuia să pară cu totul întâmplătoare.

Timp de vreun sfert de ceas privirăm obiectele expuse, când deodată Marian mă ghionti. Privi în oglinzile aşezate pe delături de vitrină şi-l văzui pe Me Nang trecând podul. Acum se cerea ca inspectorul Morris să-şi joace rolul cât mai puţin bătător la ochi.

Şi îndeplini sarcina de minune. Ca din întâmplare se-ntoarse când micul chinez trecuse podul, îl chemă la el şi în acelaşi timp atinse

braţul lui Marian.

— Domnule Farrow – zise dânsul cu glas tare – îmi spuneai parcă ieri că vrei să mai cumperi ceva de la băiatul ăsta.

— Aşa e – răspunse Marian, prefăcându-se bucuros – ah, uite-l aici, ia vino-ncoace, băiatule!

Rânjind, Me Nang se apropiă şi trase pânza cu care era acoperit coşul său. Marian privi câtva timp obiectele care se aflau acolo, apoi zise cu părere de rău în glas:

— Păcat, dragă inspectore, lipseşte tocmai elefantul de care-mi vorbeai ieri. Mult aş fi vrut să-l am.

— Hm… îmi pare şi mie rău! făcu Morris. Dar poate că mai e chip să capeţi un elefant… vaporul d-tale pleacă doar abia peste două ceasuri. E drept că pentru asta ar trebui să-i dai un bacşiş bun băiatului. I-ascultă Me Nang – se adresă el apoi chinezului – domnul vrea un elefant. Poţi să i-l aduci repede? Sau nu-l ai în depozit?

Me Nang chibzui câteva clipe. Prin oglinda din vitrină îl observai şi băgai de seamă că lupta cu o hotărâre, apoi îl auzii spunând:

— Pot să vă servesc, domnule inspector, dar atunci elefantul va costa două lire.

— O liră şi jumătate – se grăbi să ofere Marian – mai mult nu face pentru mine animalul ăla. Ei, ce zici? Dacă primeşti, adu-mi-l la locuinţa guvernatorului, mai rămân acolo un ceas şi ceva.

Me Nang chibzui câteva clipe, apoi se înclină adânc şi spuse:

— Da, domnule, vă voi aduce elefantul.

Făcu stânga-mprejur şi o luă la goană înapoi pe pod, iar când întorsei capul îl şi văzui pe Pongo pe partea cealaltă a străzii. Făcea nişte paşi uriaşi, fără să ne bage în seamă.

Ne înapoiarăm la biroul inspectorului şi ne luarăm rămas bun de la simpaticul poliţist.

Pornirăm apoi la locuinţa guvernatorului şi după o jumătate de ceas de aşteptare veni şi Me Nang, aducându-ne elefantul comandat, în schimbul căruia i se dădu plata cuvenită.

După ce plecă băiatul veni Sir Hastings la noi şi întrebă dacă planul nostru izbutise. Marian îi spuse că Pongo trebuia să sosească din clipă în clipă şi că atunci vom putea începe treaba.

Aşteptarăm însă în zadar. Pongo nu venea! Ceas după ceas trecea şi când furăm la masă cu guvernatorul, Marian zise foarte serios:

— Mă tem că Pongo al nostru a căzut într-o cursă, altminteri numi pot explica întârzierea lui. Trebuie să-l căutăm. Toată nădejdea mi-o pun în Maha, care cred că-i va lua urma şi ne va duce la el. Treaba asta ar fi trebuit s-o facem mai de mult căci cine ştie în ce situaţie se află bietul Pongo. Haide, Robert, nu mai am linişte!

Inspectorul Morris se declară dispus să ne întovărăşească, după ce Marian îi telefonă cum stăteau lucrurile.

Fireşte că pe Maha nu-l puteam pune din oraş pe urmele lui Pongo, căci asta ar fi stârnit luare-aminte. Din faptul că credinciosul nostru camarad căzuse, probabil, într-o cursă, puteam deduce cât de primejdios era necunoscutul nostru potrivnic.

Marian discută cu inspectorul privitor la drumul pe care l-ar fi putut lua Me Nang. Morris era de părere că nu putuse apuca decât pe şoseaua spre Conjeveram, dacă nu cumva „păianjenul galben” locuia chiar în oraşul indigenilor.

— Mai întâi de toate să ieşim afară din oraş cu Maha – propuse Marian – deoarece sunt aproape sigur că chinezul îşi ţine ascunşi prizonierii afară din oraş, pentru că aici ar putea fi lesne descoperit. Dacă Maha nu va găsi acolo vreo urmă a lui Pongo, atunci va trebui să aşteptăm până s-o întuneca şi să căutăm aici în oraş.

După zece minute porneam într-o maşină închiriată. Maha se tolănise jos şi nu putea fi văzută de afară. Când trecurăm de ultimele case ale Madras-ului, Marian opri maşina şi zise:

— Me Nang nu s-ar fi putut îndepărta prea mult de oraş, căci atunci nu i-ar fi fost cu putinţă să se înapoieze atât de repede. Să-l punem pe Maha să caute aici.

Ghepardul părea că pricepe că avea sarcina să-l caute pe prietenul său. Dacă Marian nu l-ar fi ţinut de curea, ar fi zbughit-o repede – aşa însă prietenul meu îl trăgea mereu înapoi pe şoseaua largă, dar ghepardul nu arăta prin nimic că ar fi găsit urma lui Pongo.

— Care va să zică na trecut pe aici – spuse Marian – altminteri Maha ar fi adulmecat îndată urma. Trebuie deci să ne îndreptăm ceva mai spre miazăzi, către şoseaua ce duce la Chengalpat.

Merserăm înapoi la maşină şi după ce Morris spuse şoferului ce avea de făcut, pornirăm repede spre răsărit.

După o jumătate de ceas ajunserăm la şoseaua ce ducea la Chengalpat. Către miazăzi se întindea o vegetaţie foarte bogată şi ceva mai departe, la vreo trei sute de metri de ultimele case, începea jungle deasă.

Maha sări repede din maşină şi abia puse piciorul pe şosea că şi începu să sară şi să adulmece, încât avurăm imediat încredinţarea că Pongo trecuse pe aici. Când ajunserăm la junglă, ghepardul părăsi brusc şoseaua. O potecuţă care abia se vedea ducea de acolo spre apus, în inima desişului.

— Suspect lucru! făcu Morris. Ajungem curând într-un ţinut cu un renume foarte prost. Nişte funcţionari care făceau măsurători prin partea locului, precum şi patru supraveghetori indigeni, au fost sfâşiaţi de tigri aici. La vreo jumătate de ceas depărtare de noi, jungle se răreşte şi începe un camp de tufe, la marginea căruia s-a întâmplat nenorocirea. Sper că era bine înarmat Pongo al dv.?

— Cu cuţitul lui de rechini nu se teme el nici de tigri – răspunse

Marian – dar mă miră faptul că Me Nang să fi trecut pe aici. Dacă locul e cu adevărat atât de primejdios e surprinzător că nu i s-a întâmplat niciodată nimic.

— Hm… te pomeneşti că dăm îndată de ascunzătoarea căutată – zise Morris, în şoaptă, aruncând priviri bănuitoare în juru-i.

— Ah, ce s-o fi întâmplat aici? exclamă deodată Marian.

Exclamaţia de surprindere a prietenului meu era îndreptăţită. Ajunseserăm într-un mic luminiş – ceva mai mare ca o cameră – şi văzurăm că acolo trebuia să fi avut loc o luptă grozavă. Iarba era călcată, crengile tufelor rupte şi în unele locuri se vedeau pe pământ pete de sânge închegat.

— Pongo! exclamă Marian, cu seriozitate. A fost atacat aici şi s-a împotrivit cu îndârjire duşmanului. Unde să-l fi târât oare?

— Pe-aici – strigai eu – crengile acestor tufe sunt rupte spre apus. Probabil că Pongo s-a împotrivit şi aici, deşi era dus pe sus. Şi-a făcut asta cu siguranţă numai pentru ca noi să găsim drumul.

— Da, Robert – încuviinţă Marian – ai dreptate. Noroc că putem urma poteca asta îngustă. Acum Maha nu mai poate lua urma lui Pongo, deoarece camaradul nostru a fost dus pe sus. Dar se poate ca oamenii „păianjenul galben” să fi părăsit poteca, fără ca noi să băgăm de seamă îndată. Hai să ne grăbim, căci Pongo o fi de mult în mâinile acelor ticăloşi!

Pornirăm repede de-a lungul potecii înguste. Ajunserăm iarăşi într-un luminiş, de astă dată ceva mai mare. De aici porneau mai departe poteci. Cum să aflăm pe care din ele apucaseră cei ce-l duseseră pe Pongo?

Făcurăm înconjurul luminişului pe lângă tufele de unde începeau potecile şi le cercetarăm cu băgare de seamă pe toate. În cele din urmă Marian zise:

— Pe drumul acesta au apucat. Aici Pongo a rupt iarăşi o creangă, pentru ca să ne lase nouă un semn.

Nici nu-şi sfârşi bine vorba şi intră pe potecă, iar noi îl urmarăm în grabă.

— Poteca asta duce pe câmpia de care vă vorbeam – spuse Morris, cu glas coborât. S-ar putea să ne-ntâlnim aici cu tigri. O să-mi cam pregătesc arma.

— Eu am şi făcut-o – zise Marian – de la început am avut presimţirea că vom avea de dus o luptă crâncenă. Cât mai e până la câmpia aceea?

— Cel mult o sută de metri – răspunse inspectorul. A, aţi auzit? Ştiam eu!

Departe, în faţa noastră, răsunase pufăitul nervos al unui tigru. De fapt era ceva rar aceasta în miezul zilei şi tigrul o fi având o pricină deosebită să pufăie atât de furios.

Nimeni nu pomeni de Pongo, dar fără să ne vorbim iuţirăm paşii. Şi tocmai îmi dusesem mâna la revolver, când văzui că Marian şi Morris, care alergau înaintea mea, îşi şi trăseseră armele.

În vremea asta tigrul mai pufăi furios de două ori. Probabil că fiara pusese ochii pe o victimă pe care n-o putuse răpune îndată.

Poteca pe care alergam făcea cotituri prin desiş. Iarăşi se auzi pufăitul tigrului, acum numai la vreo douăzeci de metri.

Imediat ne încetinirăm paşi şi pornirăm mai departe, ferindu-ne să facem zgomot.

Deşi ne pricepeam cu toţii să tragem, era totuşi prea primejdios lucru să ataci un tigru furios numai cu revolverul. Trecând pe lângă un copac, Marian îl legă pe Maha. Nu trebuia să-l expunem pe credinciosul animal unei lupte cu un tigru.

Poteca făcea iar o cotitură... Rămaserăm deodată locului şi ne uitarăm îngroziţi la priveliştea care ne aştepta. Înaintea noastră se întindea câmpia pomenită de inspectorul Morris. Pe marginea ei se afla un copac uriaş şi de una din crengile sale de jos atârna un trup omenesc – Pongo al nostru.

Era astfel legat cu funii, încât trupul său spânzura orizontal, iar sub dânsul stătea un tigru, cu capul ridicat. Fiara se înălţa, îşi propti picioarele dinainte de copac şi cu laba stângă dădu să-l înhaţe pe Pongo. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Animalul întărâtat mai pufăi odată, apoi îşi lăsă jos labele şi păru să chibzuiască ce avea de făcut ca să-şi ajungă prada. Pentru săritură n-avea loc deajuns şi probabil că acei ce-l legaseră pe Pongo ştiau bine asta, altminteri ar fi fost tras jos prea repede de fiară.

— Ptiu drace! scrâşni Morris. Asta numai un chinez ar fi putut-o face.

Deşi vorbise încet de tot, tigrul se-ntoarse totuşi repede. Şi abia ne zări că se şi pregăti să sară asupra noastră.

Dar inspectorul i-o luă înainte. Trase două gloanţe din pistolul său greu şi tigrul căzu grămadă, începând să râcâie pământul.

Marian şi cu mine traserăm de asemenea câteva gloanţe, deşi n-ar mai fi fost nevoie, căci acele ale inspectorului nimeriseră fiara în ochi.

Îl dezlegarăm îndată pe Pongo, care ne întinse mâna şi zise:

— Pongo mulţumeşte mult Massers. Pongo ştiut că Massers va veni.

— În privinţa asta puteai avea deplină încredere – zise Marian – dar acum spune ce ţi s-a întâmplat!

III
DUŞMANI VICLENI

— PONGO URMĂRIT CHINEZ MIC – începu camaradul nostru – în luminiş aici în junglă Pongo fost atacat. Opt chinezi sărit afară din

tufe, înhăţat Pongo, Pongo omorât trei, alţii răniţi, apoi însă fost lovit în cap. Când trezit, chinezi duce pe el de aici. Pongo frânge ramuri, ca Massers cunoaşte drum. Chinezi leagă la el aici la copac, fuge repede. Apoi vine tigru şi-ncearcă apucă Pongo. Massers omoară tigru.

— Printre chinezi ai văzut vreunul care părea să fie şeful lor? întrebă Marian.

— Nu; glas din tufiş dat porunci. Pongo nu putut vede om. Dar recunoaşte glasul.

— E prevăzător dumnealui – spuse prietenul meu – nu s-arată când pune să se ucidă un potrivnic. Dar ia spune, Pongo, ai văzut dacă chinezul acela mic a vorbit după aceea cu cei care te-au atacat pe tine?

— Nu, Masser Farrow – răspunse Pongo – nu mai văzut pe băiat chinez.

— Păcat – zise Morris – Me Nang va putea să se scuze că n-a avut habar de atacul acesta asupra lui Pongo. Zău că e păcat, căci poate am fi smuls de la el taina „păianjenului galben”. De unde începem acum, domnule Farrow?

Marian privi câtva timp leşul tigrului, apoi zise, îngândurat:

— Cei ce l-au atacat pe Pongo trebuie să fi ştiut bine ca tigrul se aţinea pe aici. Mai ştiau însă şi că fiara nu va izbuti să-l înfricoşeze pe camaradul nostru, ca să-l moaie. Aşa dar, probabil că se vor înapoia, vor căuta să alunge tigrul, apoi să afle de la Pongo de ce l-a urmărit pe Me Nang. Propun să târâm în tufiş leşul tigrului şi să-l ascundem acolo; apoi ne vom aşeza aici la pândă.

— N-ar fi bine să destrămăm puţin funiile pe care le-am tăiat, ca să dea impresia că tigrul tot a izbutit să-l tragă jos pe Pongo al nostru? propusei eu. Atunci cu siguranţă că vor alerga îndată la ascunzătoarea „Păianjenului galben” ca să-i raporteze de acest accident neprevăzut.

— Da, asta e o idee bună – încuviinţă Marian. Să ne punem repede pe lucru!

În vreme ce camarazii mei târau de acolo hoitul tigrului, eu destrămai cu cuţitul capetele tăiate ale funiilor cu care fusese legat Pongo. Apoi aruncai înapoi peste crengi două capete în aşa fel încât să pară că fiara îl trăsese într-adevăr jos pe camaradul nostru.

Tovarăşii mei făcură şi ei treabă bună. Târâseră pe jos partea dindărăt a trupului şi urma lăsată dădea impresia ca şi cum animalul l-ar fi tras pe Pongo în desiş.

Ba, Pongo despică chiar trupul tigrului şi scoase afară plămânii; apoi se înapoie în luminiş şi stoarse din ei sângele, cam sub creanga din care atârnau funiile.

Credinciosul nostru camarad se afundă în desiş, căci vroia să jupoaie tigrul, a cărui blană era o amintire preţioasă pentru noi. Trebuia să ne pregătim pentru o lungă aşteptare, căci potrivnicii noştri

nu se puteau bizui pe o apariţie grabnică a tigrului, apoi trebuiau să lase să treacă destul timp, pentru ca spaima să-l moaie pe Pongo.

Deodată fui străfulgerat de un gând.

— Mariane – şoptii eu – dac-or fi pus chinezii vreun paznic într-o ascunzătoare sigură pe aici? Atunci el s-o şi fi dus să aducă ajutoare şi vom fi atacaţi pe la spate.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţă prietenul meu – hm… un astfel de paznic nu poate sta decât în vreun copac căci trebuie să se ferească şi el de tigru. E cu putinţă să ne şi fi observat.

Fără voie ne ridicarăm privirea spre coroanele copacilor, dar frunzişul era prea des ca să putem descoperi într-însul vreun om ascuns.

Discutarăm în şoaptă despre posibilităţile ce stăteau la îndemâna potrivnicilor noştri ca să ne ia prin surprindere. Furăm întrerupţi din vorbă de înapoierea lui Pongo, care se ivi fără zgomot, ţinând pe braţ blana tigrului.

Marian îi împărtăşi imediat bănuielile noastre şi uriaşul spuse:

— Massers are dreptate. Chinezi învelit cap de la Pongo cu pânză înainte de atârnat pe el în copac. Şi Pongo auzit uneori zgomote sus în copac. Merge repede vede.

— Stai Pongo! îl opri Marian. N-ar fi bine să facem aşa. Trebuie să lăsăm pe spionul ăla în copac până vor veni camarazii lui. Nu ştim ce semne s-au înţeles să-şi dea între ei.

— Nu cred că-i bine ce vrei să faci, Mariane – îmi dădui eu părerea – dacă Pongo izbuteşte să-l aducă jos pe spion, atunci cu siguranţă că chinezii ceilalţi vor veni încoace văzând că el nu răspunde la semnalele lor. Şi atunci îi putem urmări şi-l punem pe Maha pe urmele lor.

— Şi aşa e bine – încuviinţă prietenul meu – în definitiv putem răspunde şi noi dacă se va auzi vreun ţipăt suspect de animal. Da, Pongo, încearcă, poate îl aduci jos pe spionul ăla ascuns!

Fără să şovăie o clipă, camaradul nostru se strecură printre tufe şi când ajunse la copacul unde fusese atârnat se săltă în sus cu o săritură, apucă craca de jos şi în clipa următoare dispăru în frunziş.

Crengile copacului în care se căţărase se împreunau cu ale arborilor alăturaţi, aşa că se putea ca chinezul să se fi strecurat în copacul sub care stăteam noi acum, la vreo cincisprezece metri de micul luminiş.

Se scurseră vreo zece minute în care timp nu auzirăm nici măcar un foşnet. Deodată, însă, răsună deasupra noastră un ţipăt; sărirăm imediat în picioare căci ştiam că acum Pongo îl înhăţase pe spion. Dar în clipa următoare un obiect mic căzu din copac şi se sparse la picioarele noastre.

O luarăm la goană, cum poate nu fugisem încă niciodată în viaţa noastră, din faţa unei primejdii. Obiectul acela era una din vicleniile

chinezeşti – o oală rău mirositoare, de care se folosesc chinezii şi care pune pe fugă chiar pe cei mai viteji bărbaţi.

Nici nu ne mai gândeam ce-o să se întâmple cu Pongo şi potrivnicul său, căci trebuia să fugim de fumul verzui al cărui miros îţi întoarce maţele pe dos.

După vreo douăzeci de metri de alergătură, rămaserăm în sfârşit locului. Fumul grozav începu să urce în văzduh şi după ce se va împrăştia cu totul ne puteam întoarce. Dar ce se petrecuse cu Pongo şi duşmanul său? Gazul puturos se urca repede la dânşii. Izbutise oare credinciosul nostru camarad să se refugieze în alt copac?

Tocmai mă pregăteam să cer părerea lui Marian, când deodată o făptură uriaşă alunecă dintr-un copac din faţa noastră. Era Pongo, care se apropiă de noi, râzând.

— Chinez încă în copac – zise el – stă bine până trece fum prost.

Asta era o veste foarte plăcută pentru noi. Poate că spionul o fi ajuns într-o astfel de stare din pricina fumului grozav, încât ne va trăda taina „păianjenul galben”.

Aşteptarăm câteva minute, apoi ne înapoiarăm la ascunzătoarea noastră de până atunci. Duhoarea se împrăştiase dar cât fusese de puternică văzurăm din feluritele animale care căzuseră din copaci ameţite. Şi abia după un ceas îşi reveniră în simţiri.

În vreme ce împingeam vieţuitoarele din jurul nostru, Pongo se căţără iarăşi în copac ca să-l ia jos pe chinez. Veni surprinzător de repede cu el, leşinat, făcu o mutră de te prăpădeai de râs şi zise:

— Oh, Massers, sus în copac fum şi mai rău, Pongo oprit respiraţie.

Trase adânc aer în piept şi puse jos trupul spionului.

Era un chinez voinic, cu mustaţă lungă şi neagră, care atârna până la piept. Morris privi îngândurat la el, apoi zise:

— Chinezii cam seamănă între dânşii, dar aş jura, totuşi că pe ăsta îl cunosc. Dacă nu mă-nşel e Hukai, unul care poate fi văzut adesea în port. M-am interesat odată de el şi am aflat că e agent al unei mari firme de expediţiuni. Da. Cu siguranţă că e dânsul.

— Foarte interesant! spuse Marian. Asta înseamnă că avem iarăşi un mic punct de sprijin. Deocamdată trebuie să mai aşteptăm, căci până într-un ceas n-o să-şi revină. În vremea asta, însă, îl vom lega şi-i vom pune căluş, căci se poate ca tovarăşii săi să se ivească în curând şi nu trebuie să scoată vreun strigăt de prevestire.

Pongo îndeplini treaba asta cum ştia el, apoi ne aşezarăm iarăşi la posturile noastre şi observarăm cu schimbul luminişul.

Să fi trecut vreo jumătate de ceas, când se auzi un ţipăt de pasăre. Era foarte îndepărtat, dar destul de desluşit. Dacă nu ne-am fi aşteptat la un asemenea ţipăt, poate nici nu ne-ar fi atras atenţia, dara cum ne gândirăm îndată la tovarăşii spionului pe care-l luase jos Pongo din copac.

Erau însă foarte dibaci şi prevăzători chinezii, căci aleseseră ţipătul fazanului sălbatec, care trăieşte în număr mare prin junglele acestea.

Eu n-aş fi ştiut ce să fac, dar Marian nu stătu mult pe gânduri, ci răspunse în acelaşi fel. Şi izbuti pe deplin, căci avea experienţă în privinţa aceasta.

Ca replică, ţipătul acela răsună încăodată din depărtare la intervale. Şi sunau la fel ca semnele alfabetului Morse, iar Marian îşi şopti imediat:

— Ah, asta e neplăcut, se pare că e vorba de semne anumite, pe care s-au înţeles să şi le dea. Nu mai ştiu ce să fac. Ei, o să răspund şi eu în acelaşi fel şi pace!

Izbuti să repete şi dânsul ţipătul la aceleaşi intervale. Urmă o pauză mai lungă şi Morris şopti:

— Să nu fi greşit, domnule Farrow. Chinezii or fi aşteptând alt semnal şi acum nu mai vin deloc.

— Atunci trebuie să-ncercăm să scoatem ceva de la prizonierul nostru – zise Marian – cred, totuşi… aha, asta e bine! se întrerupse el.

Din nou răsună un ţipăt de pasăre, de astă dată aproape, cam la vreo sută de metri de luminiş. Era iarăşi un semnal anumit, pe care Marian îl repetă imediat.

Se scurseră vro cinci minute. Scoaserăm revolverele şi privirăm cu încordare în luminiş.

Deodată, tresărirăm speriaţi. Numai la treizeci de metri depărtare se stârni brusc o larmă grozavă. Erau ţipete, şuierături şi lovituri dintr-un fel de tobe, ca şi cum cete întregi de oameni ar fi pornit în marş. Apoi ţâşniră cu zgomot artificii peste tufe şi se sparseră în luminiş.

Ne ieşise cu totul din minte că chinezii, apropiindu-se, vor căuta să alunge întâi tigrul pe care-l mai bănuiau încă aici.

În cele din urmă se făcu linişte şi imediat se auzi iarăşi un ţipăt de pasăre, căruia Marian îi răspunse la fel. Mai trecură câteva minute, pe urmă Pongo ridică deodată mâna. El îi auzise pe cei ce se apropiau.

De partea cealaltă crengile tufelor de pe marginea luminişului se dădură la o parte şi un chinez ieşi încetişor afară. Era un uriaş, cu chipul energic şi ochi scânteietori. Îşi roti privirile împrejur, apoi clătină capul. Probabil că se aşteptase să-l vadă pe spionul care răspunsese la semnalele sale.

Se-ntoarse şi strigă câteva cuvinte în limba lui, pe care n-o pricepeam. Atunci se auziră foşnete în tufişuri şi vreo doisprezece galbeni păşiră în luminiş.

Începură să vorbească repede şi cu însufleţire între dânşii, privind când la băltoaca de sânge de pe pământ, când la funiile rupte din copac.

Apoi, însă, uriaşul care păşise cel dintâi în luminiş le strigă câteva vorbe mânioase şi imediat tăcură cu toţii şi priviră spre copacul de

care atârnase Pongo.

Uriaşul strigă acum în sus de mai multe ori numele „Hukai” şi câteva cuvinte. Neprimind însă nici un răspuns strigă oamenilor săi ceva cu glas poruncitor şi aceştia, şovăind, se făcură nevăzuţi de amândouă părţile luminişului.

Văzându-i că-şi scoseseră pistoalele, pricepurăm îndată ce însemnase porunca galbenului uriaş; oamenii urmau să cerceteze împrejurimile luminişului. Şi asta nu le venea la socoteală; bănuiau probabil că tigrul e încă în apropiere.

Împreună cu doi oameni care rămăseseră cu el, uriaşul care părea să fie şeful lor, se luă acum pe urma pe care o lăsasem noi târând hoitul tigrului. Cei trei chinezi veneau de-a dreptul spre noi şi trebuia să ne hotărâm acum pentru luptă, căci şi ei trăseseră pistoalele şi mutrele lor nu prevesteau nimic bun.

Nu ne mai despărţea de ei acum decât o tufă deasă, prin ale cărei crengi de jos privisem în luminiş. Şi iată că galbenul uriaş întinse braţul şi dădu în lături crengile care-i veneau la îndemână.

IV
„PĂIANJENUL GALBEN”

NU NE PUTEAM AŞTEPTA la cruţare din partea chinezilor. Şi înainte ca eu şi Marian să ne putem face un semn în privinţa aceasta, arma inspectorului şi detună de trei ori la rând. Cei trei chinezi căzură grămadă şi mă trecu un fior când văzui că Morris îi nimerise la rădăcina nasului.

După o clipă de tăcere apăsătoare, se stârni o larmă de iad. Din tufişurile de cealaltă parte a luminişului se iviră alte făpturi, care răcnind de furie, se năpustiră spre ascunzătoarea noastră, agitând pistoale şi cuţite. Şi îndărătul nostru trosniră de asemenea tufele. Acum trebuia să căutăm a ne salva deoarece chinezii turbaţi nu vor cunoaşte cruţare.

— Robert, Pongo, luaţi-i în primire pe cei dindărătul nostru! răcni Marian.

În aceeaşi clipă detună atât revolverul său cât şi al inspectorului. Mă-ntorsei fulgerător şi-l văzui pe Pongo încăierat cu patru chinezi. În vreme ce eu mă îndreptai spre ceilalţi, care dădeau năvală dintre tufe, mai văzui cum doi din potrivnicii uriaşului cădeau grămadă.

Doi galbeni se năpustiră în acelaşi timp asupra mea, ridicând pistoalele; ţinti scurt şi-i culcai la pământ.

Alţi trei, pe care îi descoperii printre crengile tufelor din apropiere, făcură repede stânga-mprejur şi săriră înapoi, iar unul din duşmanii lui Pongo se smulse de asemenea din încăierare şi o tuli în desiş. Ultimul lui vrăjmaş căzu apoi, horcăind, la pământ.

Cei patru chinezi care fugiseră însemnau o mare primejdie în spatele nostru; fără să mai stau pe gânduri mă luai după ei. Pongo veni după mine, căci îşi dăduse şi el seama de pericol.

Întorcând pentru o clipă capul văzui că şi potrivnicii lui Marian şi ai inspectorului dăduseră bir cu fugiţii.

Chinezii dinainte noastră se strecurau înspăimântaţi prin desiş. Nu puturăm ajunge decât pe unul din ei, pe care-l nimeri cuţitul lui Pongo. Ceilalţi dispăruseră fără urmă şi deşi îi mai căutarăm câtva timp, nu puturăm descoperi nici o urmă de-a lor. Nici nu era de aşteptat să se mai întoarcă, pentru că prea erau înspăimântaţi.

— Haidem, repede înapoi, Pongo! zisei eu în cele din urmă, pe când stăteam nehotărâţi în faţa unei tufe dese. Poate că tovarăşii noştri se află în primejdie, deşi nu mai auzim nici o împuşcătură. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci e cu putinţă ca vreo câţiva chinezi să fi rămas prin apropierea lor şi dăm acum de dânşii când ne-om întoarce.

Cu multă luare aminte pornirăm spre luminiş şi un simţământ ciudat puse stăpânire pe mine; de ce era atâta linişte colo-n faţa noastră? Să li se fi întâmplat ceva camarazilor mei?

După socoteala mea mai eram la vreo patruzeci de metri de ascunzătoarea tovarăşilor, când mă oprii locului şi-l apucai de braţ pe Pongo. În aceeaşi clipă uriaşul negru mă privi speriat şi şopti:

— O, fum rău. Masser Farrow şi Morris este prizonieri acum. Noi trebuie rămâne aici până împrăştie fum.

Da, avea dreptate Pongo. Chinezii spărseseră iarăşi oale din acelea ale lor.

Marian şi inspectorul Morris fuseseră făcuţi nevătămători acum, pe când chinezii or fi având ei mijloace de apărare împotriva mirosului acela groaznic şi s-or fi putând apropia de camarazii noştri leşinaţi, ca să-l lege.

Aşa dar, când vom ajunge în luminiş nu-l vom mai găsi nici pe ei, nici pe spionul pe care-l legase Pongo. Era grozav să stăm aici ci mâinile în sân, în timp ce, probabil, camarazii noştri simţeau furia răzbunătoare a Galbenilor.

Deodată Pongo mă trase în direcţia spre răsărit şi zise:

— Masser Bertram vine cu Pongo. Ia repede Maha, apoi porneşte spre miazăzi în jurul luminişului, după aceea trebuie să dea de urmele chinezilor.

— Bravo, Pongo! strigai însufleţit. Asta e cea mai bună idee. Fireşte, vom înconjura luminişul, care e îmbâcsit de mirosul acela puturos şi venim astfel în spatele potrivnicilor noştri. Dacă or şi fi transportat de acolo pe camarazi, o să dăm de urmele lor.

Trebuia să ne croim acum drum prin desiş, căci nu puteam cuteza să mergem pe vechea potecă. Eram bucuros că Pongo o luase înaintea

mea; în faţa cuţitului său dispăreau toate piedicile.

Peste puţin timp ajunserăm la credinciosul ghepard, care se lipise strâns de trunchiul copacului de care-l legase Marian.

Străbăturăm repede poteca şi făcând nu ocol mare o luarăm spre miazăzi; în felul acesta trebuia s-ajungem în spatele Chinezilor, dacă aceştia se mai aţineau în luminiş.

Pongo trebui iarăşi s-o ia înainte, dar de data asta merse mai uşor, căci nu era un desiş în adevăratul înţeles al cuvântului. Ajunserăm, astfel, în timp destul de scurt într-un luminiş mare, care trebuia să fie la miazăzi de locul unde Marian şi Morris fuseseră capturaţi de Chinezi, cu ajutorul oalelor lor.

Timp de vreo cinci minute rămaserăm nemişcaţi pe marginea acestui luminiş, căci galbenii trebuiau să-l străbată dacă se întâmpla să vină abia acum înapoi. Deodată Pongo arătă spre luminiş şi şopti:

— Masser Bertram vede acolo dunga neagră în iarbă? Pe acolo mers chinezii. Pongo cred că ei au plecat şi luat cu dânşii Masser Farrow şi Morris.

Eram de aceeaşi părere, astfel că hotărâi imediat:

— Da, Pongo şi eu cred aşa. Ne vom lua deci repede pe urma aceasta.

Cu băgare de seamă părăsirăm tufişurile ocrotitoare şi ne-ndreptarăm spre dunga neagră care ducea prin mijlocul luminişului.

Pongo văzuse bine. Erau urme omeneşti şi din lăţimea lor, precum şi din împrejurarea că iarba era călcată, puturăm recunoaşte că chinezii trebuiseră să fi trecut de mai multe ori pe acolo. Aşa dar de sigur că şi după amiază, când îl legaseră de copac pe Pongo al nostru.

Fără îndoială că ne găseam aici pe drumul cel bun şi mă bucurai din inimă când Maha al nostru – abia ce-i arătai urma şi-l îndemnai să pornească la căutat – porni imediat, trăgându-ne repede spre miazăzi. Nu se putea acum să nu izbutim să-l eliberăm pe Marian şi pe inspector – dacă se mai aflau în viaţă.

În înfrigurarea de care eram stăpânit nici nu dădui atenţiune împrejurimilor; socoteam lucru sigur că toţi Chinezii părăsiseră imediat jungla cu cei doi prizonieri, ca să ajungă la ascunzătoarea lor – şi aşa se făcu de nici nu mă gândii la măsuri de prevedere deosebite, când străbătui luminişul şi mă strecurai acum îndărătul lui Maha printr-o spărtură din tufiş.

Fără Pongo al nostru, care nu nesocotea niciodată primejdiile, aş fi fost „curăţat”; căci misteriosul nostru potrivnic, „păianjenul galben”, îşi asigurase bine retragerea.

Pe dinaintea ochilor mei scânteiară deodată oţelul sclipitor, în aceeaşi clipă Maha sări în lături speriat de făptura uriaşă care se ivi brusc dintr-un tufiş des.

Asta făcu să mă clatin şi nu m-aş fi putut apăra de lovitura mortală

pe care se pregătea să mi-o dea paznicul chinez.

Fără voie închisei ochii…. Aşteptându-mi sfârşitul. În clipa următoare cuţitul galbenului se va fi înfipt în gâtul meu.

Dar iată că deodată auzii un horcăit şi când ridicai pleoapele, văzui cuţitul paznicului căzând jos la pământ.

Uriaşul chinez se poticni, ridică braţele şi căzu pe spate în tufişul de unde de ivise. Pongo mă împinse binişor în lături, se aplecă deasupra lui şi în clipa următoare se ridică, ţinând în mână cuţitul său enorm.

— Masser Bertram fie mai cu băgare de seamă! zise el apoi. Pongo nu poate totdeauna arunca atât de repede cuţit.

Într-adevăr, în ultimul moment zvârlise arma grozavă în gâtul chinezului.

Îi strânsei mâna, recunoscător şi mă gândii cât de miraculos era uneori jocul întâmplării, sau al Destinului. Dacă Maha nu m-ar fi tras îndărăt, Pongo n-ar fi putut zvârli cuţitul alături de capul meu şi chinezul m-ar fi ucis.

Mângâiai blana ghepardului, care mă salvase fără să ştie, apoi îl îndemnai să caute mai departe şi imediat Maha porni la drum.

Mă cuprinse totuşi o mare îngrijorare. Dacă chinezii din luminiş trebuiau să aştepte mai întâi până să se fi împrăştiat cu totul gazele, înainte de a-i putea lega pe camarazii mei? Atunci mai erau acum îndărătul nostru şi cadavrul paznicului va fi un semn pentru ei că noi şi trecusem pe acolo. Nu vor căuta ei atunci să se scape repede de prizonieri?

Mă oprii şi-i împărtăşi lui Pongo temerile mele. Uriaşul recunoscu că am dreptate şi răspunse:

— Pongo întoarce repede şi ascunde cadavrul. Chinezii crede atunci că el plecat.

Da, asta era singura posibilitate să-i înşelăm pe duşmanii noştri. Intrai într-un tufiş des şi-l trăsei pe Maha lângă mine, în vreme ce Pongo porni înapoi. Vroiam să-l aştept aici, căci era primejdios să mă duc înainte singur cu Maha.

Ascultai cu încordare să aud vreun zgomot care să-mi trădeze apropierea vreunui duşman – însă totul rămase liniştit. Dar deodată mă simţii copleşit de o senzaţie curioasă. Instinctiv bănuii un pericol în apropiere şi imediat trăsei revolverul, încredinţat că se va ivi prilejul să mă folosesc de el.

Apoi privii cu şi mai multă atenţiune în jur, dar nu putui zări nimic.

Maha stătea şi el liniştit şi doar dânsul ar fi observat cu siguranţă apropierea unui duşman. Atunci îmi veni în gând că vântul destul de puternic tocmai ne bătea în faţă. Aşa dar, o primejdie pe care ghepardul n-o mirosea, nu putea veni decât din spate.

Întorsei repede capul şi o spaimă grozavă mă cuprinse, căci mă pomeni faţă în faţă cu un chinez, care stătea la vreun metru şi jumătate de mine.

Trebuie să fi fost ascuns în tufiş, dar nu se mişcase când eu mă strecurasem printre ramuri.

Era o situaţie foarte încurcată. De împuşcături trebuia să mă feresc pe cât se putea, deoarece detunăturile i-ar fi prevenit pe ceilalţi Chinezi şi ar fi însemnat poate şi o primejdie pentru Marian şi inspector. Dar nici la o luptă corp la corp nu mă puteam gândi; căci eram înţepenit între crengi, ceea ce-mi paraliza mişcările.

Şi cu potrivnicul meu se petrecea acelaşi lucru – nici el nu se putea folosi de vreo armă, pentru că nici măcar trupul nu i-l puteam vedea, atât de dese erau ramurile. Numai chipul său se vedea ca într-un cadru printr-o spărtură dintre crengi. Mutra aceasta hidoasă avea o expresie atât de fioroasă, încât mă cutremurai tot.

Ochii înguşti aveau o privire pătrunzătoare, de stăpân şi avui deodată simţământul că mă aflam faţă în faţă cu şeful bandei, misteriosul „păianjen galben”.

Chibzuii fulgerător cum m-aş putea scăpa de acest duşman. Dacă mă azvârleam brusc înainte, n-aş fi putut dobândi nimic – ba aş fi fost în primejdie să capăt o lovitură de cuţit din partea lui.

Să alerg repede în jurul tufişului, iarăşi n-avea nici un rost. Tocmai tufişul în care mă găseam era atât de strâns împletit cu cele vecine, încât ar fi trebuit să caut mult ca să găsesc o trecere şi în vremea asta Chinezul ar fi dispărut de mult.

Atunci îmi adusei aminte de Maha. El ar fi putut să se strecoare pe sub crengile de jos şi să-l înhaţe pe chinez.

Neslăbind o clipă din ochi pe chinezul care chibzuia şi el, probabil, cum să scape de mine, desprinsei încetişor zgarda ghepardului. Apoi îi întorsei cu atenţiune capul, îl împinsei printre crengi şi-l îndemnai s-o ia înainte.

În cele din urmă simţii din tresărirea lui că trebuia să-l fi mirosit pe chinez. Atunci îi dădui drumul de ceafă, de care-l ţineam şi strigai:

— Pe el, Maha!

Pe chipul fioros al chinezului trecu fulgerător o expresie de spaimă când auzi strigătul meu. Apoi păru să bage de seamă, din pârâitul crengilor, că un al doilea potrivnic venea spre el şi în clipa următoare capul următoare capul său dispăru fulgerător.

Acum nu mai era nevoie să fiu prevăzător şi mă vârâi repede printre crengile mlădioase. Din fericire, nu era un tufiş de scaieţi, altminteri aş fi rămas înfipt acolo. Dar şi aşa era ceva destul de anevoios, căci crengile păreau crescute împreună.

Trebuia să recurg la ajutorul cuţitului meu ca să-mi pot croi un drum. Trecură vreo cinci minute până să fi învins piedeca aceasta.

Ajunsei într-un luminiş mic şi rotund, mărginit de jur-împrejur de tufe foarte dese. Unele spărturi în aceste tufe mai arătau că duceau de acolo poteci în desiş.

Pajiştea era pustie. Aşa dar chinezul trebuie să fi izbutit să alerge înapoi cu repeziciune de necrezut, înainte ca Maha să se fi strecurat printre crengile tufişului.

Ascultai cu încordare câteva clipe, apoi auzii la stânga, spre miazăzi, un geamăt slab, plin de spaimă. Străbătui repede luminişul şi intrai într-o spărtură de crengi. Şi deodată îl văzui înaintea mea pe chinez, cu faţa în jos şi braţele întinse.

Deasupra lui stătea Maha, cu labele dinainte înfipte în spatele Galbenului. Răsuflai uşurat; izbânda era a noastră. Învingându-l pe şef, pusesem întreaga bandă cu botul pe labe.

Scosei repede din buzunar ghemuleţul de sfoară groasă pe care-l purtam totdeauna la noi, trecui pe lângă Maha şi legai braţele întinse ale chinezului. El încercă să se ridice, dar ghepardul veghea, aşa că fu nevoit să se culce iar la pământ. Îi mai legai şi picioarele, îl mângâiai pa Maha şi mă înapoiai repede. Trebuia să-i dau de veste lui Pongo.

Când păşii însă în luminişul mic şi rotund, uriaşul nostru camarad îmi ieşi înainte. Observase îndată urmele pe care le lăsasem când pătrunsei în tufiş.

Îi spusei cele petrecute, la care Pongo zâmbi mulţumit şi zise:

— Foarte bine fie, Masser Bertram. Noi acum bagă de seamă, dacă vine chinezi cu Massers Farrow şi Morris, apoi eliberăm pe ei.

— Minunat! exclamai mulţumit. Asta e uşor de făcut. Dar vino repede, căci trebuie să şterg urmele mele.

— Pongo şi făcut asta – spuse uriaşul liniştit.

V
TAINA E LĂMURITĂ

MĂ ÎNDREPTAI SPRE TUFIŞUL în care stătusem faţă-n faţă cu chinezul. Era într-adevăr surprinzător ce treabă făcuse Pongo atât de repede, fără să ne fi înţeles dinainte.

Tăiase cu totul locul pe unde mă strecuram eu printre crengi şi-l acoperise cu nişte ramuri înfipte în pământ, spre drumul pe care trebuiau să fi venit chinezii.

De afară nimeni nu putea să vadă că acolo pătrunsese un om prin tufiş, noi însă puteam sări imediat prin spărtura largă, căci crengile înfipte nu erau o piedecă.

Încordaţi la culme aşteptam ivirea potrivnicilor cu camarazii noştri prizonieri. Nu mai puteau fi mulţi şi cei trei care o luaseră la fugă din faţa lui Pongo şi a mea nu erau duşmani de temut, pentru că uriaşul negru le insuflase o spaimă grozavă.

Minutele se scurgeau unul după altul. Nici un zgomot nu întrerupea liniştea pădurii seculare şi începui să mă îndoiesc dacă presupunerile mele sunt întemeiate. Nu se putea oare ca galbenii cu prizonierii lor să şi fi trecut şi şeful lor să fi rămas acolo numai ca să mă prindă pe mine şi pe Pongo? În cazul acesta ar fi fost mai nimerit să-l punem imediat pe Maha iarăşi pe urmele lor. „Păianjenul galben” n-avea decât să rămână legat acolo unde zăcea.

Mă-ntorsei pe jumătate spre Pongo, care stătea alături de mine. Tocmai când vroiam să-i împărtăşesc noul meu gând, privirea îmi căzu pe locul liber dindărătul nostru. Şi din tresărirea mea Pongo băgă se seamă că ceva nu era în regulă acolo.

Se-ntoarse fulgerător şi văzu ce vedeam şi eu. Încetişor şi fără zgomot străbăteau micul luminiş, purtând pe cei doi camarazi ai noştri; în frunte mergeau alţi doi galbeni, iar îndărătul lor tot atâţia.

Aşa dar, tot apucaseră pe altă potecă şi ar fi dat acum de Maha şi de şeful lor, dacă nu i-aş fi descoperit eu, cu totul întâmplător.

Trăsei imediat amândouă revolverele, în vreme ce Pongo ridica braţul cu cuţitul său enorm. Cu glas tare îi strigai pe chinezii înmărmuriţi, ieşind afară din tufiş împreună cu Pongo. Eram numai la câţiva metri de galbeni şi nu-mi era greu să-mi închipui ce simţeau la vederea uriaşului negru.

Înmărmurirea lor nu ţinu însă decât puţine clipe. Apoi cei patru purtători lăsară deodată la pământ pe camarazii noştri şi toţi opt se repeziră asupra noastră.

Cu două gloanţe îi culcai la pământ pe cei doi din faţă, în timp ce Pongo, scoţând răcnetul său de luptă, se zvârli asupra celorlalţi. Şi în aceeaşi clipă sări din tufiş Maha… Glasul meu şi strigătul lui Pongo îl făcuseră să priceapă că se-ntâmpla ceva neobişnuit şi în clipa următoare încolţi şi el pe un chinez, care tocmai ridicase cuţitul asupra mea.

Toţi ceilalţi îşi pierdură acum cumpătul. Scoţând ţipete de groază, străbătură în goană nebună luminişul şi se făcură nevăzuţi în tufişuri.

Pongo mai înhăţă pe unul din ei şi-l ţinea bine. Sării repede la camarazii mei şi le tăiai legăturile. Dar sărmanii nu-şi reveniseră încă în simţiri de pe urma gazului ameţitor.

Când izbutiră să se ridice, îmi adusei aminte de „păianjenul galben”. Maha intervenise în lupta noastră, lăsându-l pe el în plata Domnului. Şi pe acolo unde zăcea dânsul acum trecuseră fugarii alungaţi de noi.

Gonii repede prin luminiş şi pătrunsei pe potecă; dar temerile mele se dovediră întemeiate: Chinezul dispăruse… numai funiile tăiate mai zăceau la pământ.

Acum se cerea să ne grăbim. Poate că şeful bandei, care ne ştia pe urmele sale, izbutea să-l înlăture în grabă pe nemţii prizonieri. Nu

trebuia să-l lăsăm să ne-o ia înainte, dar nici nu puteam lăsa pe Marian şi Morris în luminiş, în starea în care se găseau.

Trebuia să ne despărţim aşa dar. Şi deşi nu-mi era plăcut să rămân eu în luminiş, socotii totuşi mai nimerit ca Pongo să pornească în urmărirea fugarilor. El era mai potrivit pentru aceasta şi în toată graba îi explicai nevoia de a descoperi ascunzătoarea chinezilor. Îi spusei, însă, să nu întreprindă nimic pe urmă pe socoteala lui, afară de cazul dacă ar vedea că prizonierii sunt în mare primejdie. Voi veni eu cu Marian şi Morris, când aceştia se vor fi dezmeticit de-a binelea.

Pongo încuviinţă îşi luă din mână cureluşa şi-o petrecu pe după gâtul ghepardului – apoi se făcură nevăzuţi amândoi pe poteca pe care o luaseră la goană chinezii.

Eu mă-ntorsei acum spre camarazii mei; mă gândeam să-ncerc să-i readuc mai repede în simţiri prin respiraţie artificială.

Dar când făcui primul pas spre dânşii, rămăsei locului împietrit. O privelişte grozavă mi se înfăţişă şi în cea dintâi clipă nu ştiam ce să fac ca să-i liberez pe camarazii mei din situaţia lor îngrozitoare.

Ochii amândurora erau larg deschişi, aţintiţi asupra mea cu priviri rugătoare, implorând ajutor. Bănuii că spaima grozavă îi făcuse să-şi revină complet în simţiri. Acum mai trebuiau înlăturată primejdia care-i ameninţa şi-apoi poate că eram în măsură să-l urmăm pe Pongo.

Îmi redobândii liniştea şi sângele rece trebuitor. Mă apropiai cu un pas şi iscodii cu atenţiune în jur, căutând să-mi dau seamă cum aş putea interveni mai bine, fără să-i primejduiesc pe ei şi pe mine.

Era într-adevăr un caz cu totul neobişnuit că chinezii îi azvârliseră în aşa fel unul lângă altul, încât între dânşii era o distanţă de vreo jumătate de metru.

Şi în acest spaţiu îngust se ridicaseră acum doi uriaşi şerpi cu ochelari, care-şi legănau încoace şi-ncolo partea de sus a trupului.

Probabil că se întinseseră să se odihnească la soare şi tocmai de ambele laturi ale grozavelor reptile zvârliseră jos chinezii pe camarazii mei.

Dar soarta părea săi fi ocrotit, căci cât de uşor s-ar fi putut întâmpla ca Marian şi Morris să fi căzut chiar peste şerpi şi atunci cobrele furioase i-ar fi muşcat – ceea ce însemna o moarte sigură.

Camarazii mei se aflau într-o situaţie îngrozitoare. Dar nici eu nu stăteam pe roze! Dacă împuşcam unul din şerpi, în zvârcolirile morţii şi-ar fi putut înfige colţii veninoşi în Marian şi Morris. Iar celălalt şi-ar fi descărcat apoi furia asupra bieţilor mei tovarăşi lipsiţi de apărare.... Îmi dădui seamă că revolverul nu-mi putea fi de folos aici.

Luând o hotărâre bruscă mă repezii la cea mai apropiată tufă şi tăiai două beţe groase şi lungi de vreun metru şi jumătate. Apoi mă-ndreptai spre cobre.

La apropierea mea amândoi şerpii îşi înălţară şi mai mult trupul şi-

mi şuierară în faţă. Asta era foarte bine, căci aveau prea puţin sprijin în coada lor încolăcită. Cu mâna stângă întinsei unul din beţe în lături şi imediat ei îşi întoarseră capetele hidoase spre obiectul ce li se părea o primejdie.

În vremea asta, întinsei băţul din mâna dreaptă, apoi lovii cu toată puterea. Şi nimerii bine. Amândouă cobrele primiră lovitura în ceafă şi prin forţa ei fură zvârlite la câţiva metri de acolo.

Mă repezii după ele şi urmai să izbesc fără încetare. După aceea, răsuflând uşurat, mă apropiai de camarazii mei, care-mi mulţumiră din ochi.

— Asta a fost într-adevăr ajutor venit în ultima clipă, Robert! zise Marian. În mare primejdie am fost! Dar ceva bun tot au făcut cei doi şerpi – am scăpat de efectele neplăcute ale gazului puturos. Asta e urmarea spaimei şi a scârbei ce ma simţit-o văzând târâtoarele.

— La fel s-a întâmplat şi cu mine – adăugă Morris – ceea ce înseamnă că până şi cel mai rău lucru îşi are partea lui bună. Cât de neplăcut e să-ţi poţi întinde iarăşi mădularele! Mulţumesc, domnule Bertram. Dar unde e Pongo?

Povestii repede camarazilor întâmplările de până atunci. Şi dacă mă temusem în sinea mea că efectele gazului vor lăsa urme asupra lor, simţeam acum o plăcută dezamăgire.

— Înainte! strigă Marian, cu energie. N-a mai rămas mult din bandă şi sfârşim noi repede cu restul acesta. Ne putem bizui pe Pongo al nostru; ne va fi făcut el urme lămurite, dacă drumul ar coti brusc.

O luă înaintea noastră pe poteca pe care dispăruseră chinezii şi trebuii să-i admir energia, precum şi a inspectorului; de sigur că nu se simţeau încă prea bine, cu toate acestea desfăşurau o repeziciune cu care nu puteam ţine pasul.

Poteca ducea spre sud-vest şi Morris strigă deodată că vom ajunge curând la o mlaştină mare. Acolo cică sălăşluiesc tot soiul de animale primejdioase, în primul rând mulţi şerpi veninoşi şi crocodili.

— Aha, atunci vom găsi şi ascunzătoarea „păianjenului galben” – strigă Marian peste umăr – acum nu mă mai mir că nu s-a observat nimic din activitatea bandei. Dar trebuie să ne grăbim şi mai mult, căci ca să ataci o casă apărată, în mlaştină, nu e atât de uşor. Poate că-l mai ajungem din urmă pe chinezi înainte de a sosi la ascunzătoare.

Şi Marian începu să alerge cu paşi mari pe potecă. Fireşte că trebuia să ţinem pas cu dânsul, dar după câteva minute numai simţeam că nu mai mă ţin picioarele.

Apropierea mlaştinii se făcea simţită după aerul greu şi umed, care ne apăsa plămânii. La asta se adăugau razele arzătoare ale soarelui care ne prăjeau, nu alta.

În faţa noastră detunară deodată câteva împuşcături şi în aceeaşi clipă uitarăm de oboseală, de căldură, de aerul umed. Pongo al nostru

trebuia să se fi încăierat cu chinezii.

Acum zburam, nu alta, pe potecă. Aceasta făcu deodată o cotitură şi Marian dispăru după colţ. Imediat detună arma lui.

După câteva clipe trecui şi eu pe după colţ, iar după mine venea inspectorul Morris. Şi în acelaşi moment detună şi arma acestui minunat trăgător, iar un chinez uriaş, care tocmai ridicase cuţitul să lovească în Pongo, se prăbuşi cu zgomot în mlaştina pe marginea căreia stătea.

Pongo mai avea doi duşmani care se repezeau la el cu cuţitele lor. Lângă dânsul zăcea un altul, pe care glonţul lui Marian îl culcase la pământ. Şi când, în cele din urmă, ieşii şi eu de pe potecă, un potrivnic al lui Pongo zbură ca o săgeată în mlaştină, în vreme ce celălalt se prăbuşi în clipa următoare la picioarele uriaşului negru.

O punte îngustă, abia văzută, ducea în mlaştină. Pe dânsa goneau doi chinezi. Morris ridică îndată revolverul şi odată cu împuşcătura, cel din urmă din cei doi fugari aruncă braţele în sus, se clătină o clipă şi căzu în mlaştină.

— Staţi! strigă Marian. Omul de colo trebuie să rămână în viaţă. Altminteri se poate să nu găsim ascunzătoarea bandei şi bieţii prizonieri vor pieri cu siguranţă.

— Dar el îi poate şi omorî! exclamă inspectorul Morris.

— Da, de asta trebuie să-l împuşcăm aşa fel să nu poată înainte decât încet de tot – apoi îl vom ajunge noi înainte de a sosi el la ascunzătoare.

Morris dădu din cap, închise puţintel ochiul drept, apoi ridică braţul cu revolverul… şi chinezul căzu jos. Încercă însă să se ridice iarăşi, dar piciorul drept nu-l mai ajuta. Ca un păianjen mare, galben, se târî mai departe.

— Foarte bine – mormăi Marian, cu ciudă – acum repede după el. Maha poate rămâne aici ca să vegheze asupra prizonierilor.

În cele câteva clipe care trecuseră până la ultimul glonţ al inspectorului, cuprinsesem cu mintea toată situaţia.

Pongo îi ajunsese pe chinezii fugari, tocmai când şeful şi unul din oameni păşiseră pe puntea îngustă ce trecea peste mlaştina grozavă.

Cinci indivizi se aruncaseră asupra lui. Pe unul îl culcase îndată la pământ credinciosul Maha, care stătea acum deasupra duşmanului său şi mârâia ameninţător, când acesta se mişca. Pe unul din potrivnici îl „achitase" glonţul lui Marian, iar ceilalţi doi dispăruseră în mlaştină, unde vâltoarea ce se stârnise dovedea că crocodilii se certau pentru pradă. Pe cel din urmă pumnul vânjos al lui Pongo îl culcase la pământ. Pentru multă vreme era scos din luptă – dacă nu chiar pentru totdeauna.

Marian strigă ghepardului un scurt: „Stai aici!", apoi pornirăm pe puntea îngustă ce ducea peste mlaştină. De amândouă părţile sclipea

apa smârcului în bălţi mititele, printre bogata vegetaţie lacustră. Un singur pas greşit şi neprevăzătorul nu mai putea fi salvat.

Vipere negricioase se prăjeau la soare şi ridicau capetele, iscoditor, când umbrele noastre cădeau pe ele. Pretutindeni se vedeau trunchiuri noduroase, retezate, pe care se dacă le priveai mai de aproape, recunoşteai că erau crocodili uriaşi.

Păşeam voiniceşte, căci trebuia să ajungem „păianjenul galben" înainte ca acest chinez fioros şi viclean să le poată face ceva bieţilor prizonieri.

Deşi grav rănit, galbenul urmărit de noi se târa cu grabă înainte. Probabil că se socotea sigur în ascunzătoarea lui, sau poate dorul de răzbunare îl mâna atât de repede.

Din fericire, nu întorcea capul, căci dacă ne-ar fi zărit, s-ar fi oprit poate locului şi atunci, n-am mai fi găsit casa unde lucrau prizonierii.

Cât de dreaptă era presupunerea lui Marian, se dovedi acum. Chinezul făcu deodată o cotitură şi se păru că se târăşte de-a dreptul în mlaştină. Ne aflam acum pe de lături faţă de el şi ne aplecarăm repede, ca să nu ne vadă. În patru labe ne târârăm înainte cât puteam mai repede. Marian ajunse îndată la locul unde cotise chinezul. Cercetă cu băgare de seamă mlaştina sclipitoare, apoi intră într-însa.

Aici era un vad acoperit ce câţiva centimetri de apă. N-am fi bănuit asta şi dacă Morris l-ar fi ucis pe chinez, probabil că prizonierii ar fi fost pierduţi.

Deodată „păianjenul galben" se făcu nevăzut. Mă străfulgeră gândul că poate un leşin neaşteptat îl făcuse pe individ să se rostogolească de pe punte în mlaştina îngrozitoare. Vom mai izbuti apoi să găsim ascunzătoarea în care se aflau prizonierii?

Se părea că Marian gândea la fel, căci sări în sus şi porni înainte cu paşi mari. Din fericire fire de iarbă călcată arătau drumul pe care se târâse chinezul, altminteri s-ar fi putut lesne întâmpla ca graba asta să-l piardă pe prietenul meu.

Deodată se opri, în locul unde dispăruse chinezul. Alergarăm la dânsul şi rămaserăm şi noi locului, uimiţi peste măsură.

În faţa noastră se vedea o minune nu altceva. În mijlocul mlaştinii se afla un crater uriaş, o pâlnie mare, ai cărei pereţi erau din stâncă.

Marginile erau cam întoarse, astfel că apa mlaştinii nu putea trece peste ele şi se umple pâlnia. Era adâncă de vreo zece metri şi pe fundul ei, care avea o întindere destul de mare, se vedeau câteva colibe de lemn.

Chinezul rănit îşi dăduse drumul pe o potecuţă înclinată care cobora pieziş de-a lungul peretelui stâncos. Se îndrepta acum spre coliba cea mai mare dintre toate. Vedeam lămurit că ţinea un revolver în mâna dreaptă. A şa dar, vroia într-adevăr să-l ucidă pe prizonieri.

Inspectorul Morris îl privi pe Marian şi când prietenul meu dădu

din cap, arma poliţistului detună. La doi metri numai de intrarea colibei, chinezul rămase întins la pământ.

Detunătura atrase afară însă pe alţi doi chinezi dintr-o colibă mai mică – probabil paznicii rămaşi acasă. Priviră în sus, ne văzură şi făcură repede stânga-mprejur. Dar nu mai ajunseră să intre în colibă, căci cele două gloanţe slobozite după ei de Morris îşi făcură datoria.

Mai aşteptarăm câteva minute, pe urmă coborârăm poteca înclinată. Când inspectorul deschise cu putere uşa colibei mari, văzurăm şase indivizi zdrenţăroşi stand tăcuţi la o masă mare şi lucrând animale de lemn.

Strigându-i, ei ridicară încetişor şi cu teamă capetele, apoi, însă, în ochii lor tulburi se ivi o lucire şi când Marian le strigă că acum erau liberi, câţiva din ei aplecară capetele pe masă şi izbucniră în lacrimi.

Se stârni apoi o bucurie nestăpânită şi trecu o bucată de vreme până ce bieţii oameni să se liniştească. Avuseseră mult de îndurat în puterea galbenilor. Prin ameninţări şi tortură fuseseră muiaţi cu desăvârşire până ce, în cele din urmă, inginerului îi venise în gând să graveze acel strigăt de ajutor pe spinarea crocodilului de lemn.

Dezlegarea cazului fu destul de ciudată. Smuth, călăuza engleză, care-i dăduse pe mâna chinezului, era de multă vreme în legături de afaceri cu „păianjenul galben”. Făcea contrabandă pe scară întinsă în tovărăşie cu chinezul.

Meseria lui de călăuză era numai o prefăcătorie; în felul acesta putea face noii legături, fără să bată la ochi. A lui era ideea de a arde întâi în forme animalele de lemn pentru a le vinde apoi scump ca lucru de mână.

Afacerea fu adusă la cunoştinţa autorităţilor şi cei vinovaţi îşi primiră pedeapsa – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 148

Hans Warren

I
ÎN LUPTĂ CU FANATICII

— **DACĂ ŢINEM MEREU DIRECŢIA ASTA,** ajungem la orăşelul Mahanoro de pe coasta de răsărit a Madagascarului – spuse căpitanul Farrow camarazilor săi George, Petre şi doctorul Bertram, cu care se afla în turnul submarinului – în nici un caz însă nu trebuie să debarc în port, nici chiar în apropiere, pentru că francezii să nu ne poată aduce vreun neajuns. E drept că în Madagascar câţiva băştinaşi se bucură de mare putere, având chiar dreptul de a judeca şi condamna, dar cu toate acestea ascultă de ordinele Franţei. Păşim într-o ţară foarte primejdioasă şi pericolul devine şi mai mare prin faptul că George al nostru are în stăpânirea lui Mamba de aur. Dar ştiu că nu l-aş putea abate de la gândul acestei aventuri. Şi, sincer vorbind, sunt şi eu curios să văd ce vom afla de pe urma acestui Mamba.

George privi visător la apa sclipitoare a mării. Părea că se va stârni furtuna dinspre apus, ceea ce i-ar întârzia din drum, astfel că nu vor ajunge înainte de apusul soarelui la uriaşa insulă.

Într-adevăr, peste o jumătate de ceas se stârni o furtună puternică şi valuri mari izbeau submarinul din toate părţile. Motoarele căutau să se împotrivească cu toată puterea, totuşi vasul înainte atât de încet încât căpitanul zise necăjit:

— Cu siguranţă că vom ajunge prea târziu ca să ne putem căuta un loc potrivit, unde să acostăm. Poate că nici nu vom mai zări coasta la lumina zilei.

Dar furtuna se potoli tot atât de repede precum se stârnise. Valurile deveniră tot mai slabe şi viteza submarinului tot mai mare.

Şi când soarele coborâse mult la apus Farrow exclamă:

— Colo-n faţă se iveşte coasta. Dar nu vom ajunge destul de devreme ca să putem căuta cum trebuie o ascunzătoare – de încercat tot vom încerca însă. Ah, uite-l pe Plundow! Ia d-ta în primire cârma şi ţine aceeaşi direcţie. Haide, George, să mergem în faţă şa proră, poate mai descoperim vreun golfuleţ ascuns.

Tânărul se şi căţărase peste marginea turnului. Şi alergă spre proră, înaintea tatălui său. Acesta îl urmă şi zise, râzând:

— Ei, George, văd că nu mai ai astâmpăr. Dar cred că va trebui să aştepţi până mâine, sau poate că aventurile noastre încep chiar de îndată ce debarcăm. Fii sigur că vom întâmpina destule.

— Cred şi eu – răspunse George – aş vrea însă să dăm de ceva cât mai misterios. Nu ştiu ce este cu mine, dar aş fi nemulţumit dacă nu s-ar întâmpla nimic până mâine.

— Tii, că nerăbdător mai eşti! făcu Farrow, râzând mereu. Eu nu cred să ni se mai poată întâmpla ceva astăzi, căci peste o jumătate de ceas se întunecă. Înfrânează-ţi nerăbdarea, băiete!

— N-am încotro, dar eu unul simt că trebuie să se întâmple ceva – repetă George, privind tot mai stăruitor spre coasta care se desluşea din ce în ce mai mult. Ia, te uită, tată, vezi punctuleţul acela care s-a desprins de coastă, colo, la miazăzi? Pare să vie spre noi. Să ştii că el o să ne aducă ceva.

Căpitanul se molipsi şi el de înfrigurarea fiului său şi privi cu încordare spre punctul arătat, pe care-l zări îndată. După câteva minute zise:

— E o barcă cu pânze, din acelea folosite de băştinaşii de aici, o barcă măricică. Asta nu-i ceva deosebit, dar cu toate acestea aş prefera să ne lăsăm afund cu vasul, căci n-aş vrea ca sosirea noastră să fie cunoscută.

— Dacă-s băştinaşi n-are ce să ne strice chiar dacă ne-ar vedea – spuse George. Să rămânem la suprafaţă.

— Fie şi aşa – încuviinţă căpitanul – deşi cred că facem o mare greşeală.

— Se pare că se află şi un european pe bordul bărcii! exclamă tânărul, în aceeaşi clipă. Asta înseamnă că chestia va deveni mai interesantă decât credeam.

— Într-adevăr! făcu Farrow, după câteva clipe. Acum văd şi eu un european stând în mijlocul câtorva băştinaşi. Ah, barca pare că-şi schimbă cursul, probabil că vrea să treacă pe lângă noi. Oho, acolo nu-i lucru curat!

Căpitanul dădu repede comanda ca să se dea mai multă viteză motoarelor. „Dox”-ul îşi spori iuţeală, ca să taie drumul bărcii, sau cel puţin să se apropie cât mai mult de ea.

Cârmaciul ei părea însă că vrea să se ferească de asta. Căpitanul şi George văzură că la o poruncă a sa pânzele fură întinse mai bine, barca se aplecă şi-şi spori viteza.

Cu toate acestea „Dox”-ul era mai repede şi căpitanul zise fiului său:

— Aha, acum e lucru sigur că indivizii ăia vin în conflict cu legea, altminteri n-ar încerca să ne scape. Probabil că ne iau drept un vas de război francez. Poate că n-ar strica să vie sus Jan Brike şi să şi pună la punct tunul. Dar nu, să-ntrebăm întâi ce se petrece acolo.

Cele două vase atât de deosebite se apropiau tot mai mult unul de altul. Se vedea lămurit că Europeanul din barcă avea o discuţie aprinsă cu ceilalţi, care păreau că-l ţin cu forţa. Făceau gesturi agitate, într-un rând europeanul sări în picioare, dar fu împins înapoi pe locul său de către băştinaşi.

Căpitanul comandă iarăşi ca motoarele să meargă şi mai repede.

Cele două vase ajunseseră atât de aproape încât oamenii se puteau înţelege prin vorbă. Timonierul băştinaş porni şi mai repede în direcţia vântului şi izbuti să treacă pe lângă prora submarinului.

În aceeaşi clipă europeanul sări la marginea bărcii şi încercă să se salte peste bord. Imediat fu tras înapoi de negri şi un vlăjgan îi apăsă mâna pe gură.

Căpitanul răcni într-acolo:

— Daţi imediat drumul omului!

Trase apoi revolverul şi-l îndreptă ameninţător spre barcă. Ar fi tras chiar, dacă negrii ar fi încercat să fugă prizonierul – dar deodată se lasă întunerecul.

Un râs batjocoritor răsună dinspre barcă, apoi se stârni iarăşi o răbufneală de vânt şi din vâjâitul bărcii care se îndepărta, căpitanul îşi dădu seama că negrii îi scăpaseră.

Farrow porunci îndată să se aprindă reflectorul puternic de pe bordul „Dox"-ului, apoi dădu ordin lui Plundow să apuce în aceiaşi direcţie în care bănuia că pornise barca.

Dar când lumina vie spintecă întunericul şi se răsfrânse pe apă, nu se mai văzu nimic. Coasta era acum atât de aproape, încât s-ar fi putut că micul vas să fi intrat în vreun golf ascuns.

Totuşi atât de repede nu putea să fi dispărut barca, căci trecuseră numai câteva minute de la ordinul căpitanului până la aprinderea reflectorului.

Submarinul se apropiă cu toată viteza de coastă, dar curând Farrow trebui să dea ordin să se micşoreze viteza, căci începuseră să se ivească stânci sub apă.

Deodată George strigă, agitat:

— Tată, colo în golful acela îngust se află barca. Cred că apa e destul de adâncă acolo ca să putem acosta şi noi.

Într-adevăr, barca era acolo, dar nu se vedea nici un om într-însa. În timpul cât cei de pe submarin o căutaseră, negrii debarcaseră cu prizonierul lor şi se făcuseră nevăzuţi pe uscat.

— Fireşte că trebuie să ne luăm după ei – puse căpitanul – în nici un caz nu trebuie să-l lăsăm pe European în mâinile acestor Negri. Da, se pare că apa e destul de adâncă.

Încet şi cu băgare de seamă submarinul intră în golf. Dibaciul timonier Plundow izbuti să aducă „Dox"-ul alături de barcă. Pe puntea submarinului se adunaseră cincisprezece marinari care, împreună cu primul ofiţer Rindow, urmau să-l însoţească pe căpitan şi pe George. Fireşte că nu lipsea nici doctorul, nici Petre.

Abia stopase submarinul, că toţi aceştia săriră în barcă. Dar camarazii nu găsiră într-însa nici un obiect, din care să poată afla ceva cu privire la negri.

La lumina reflectorului, însă, care era îndreptat spre uscat, văzură o potecă îngustă care ducea în desiş ce se-ntindea până la ţărm.

— Colo atârnă o zdreanţă albă – strigă George – pe acolo au dispărut cu bietul om. Repede după ei, trebuie să-i ajungem îndată!

Tânărul sări cel dintâi pe uscat şi alergă spre potecă. Petre îl urmă imediat, iar ceilalţi camarazi avură nevoie de mai mult timp ca să coboare din barcă.

Astfel, George şi Petre o luaseră înainte cu vreo cincisprezece paşi de restul trupei. Căpitanul, care venea cel dintâi după ei, strigă fiului său să meargă mai încet. Pe întunerec, pe poteca îngustă, era prea primejdios, căci negrii, aşteptându-se să fie urmăriţi, puteau să fi aşezat vreo capcană acolo.

George îşi dădu şi el seamă de asta şi rămase locului îndată ce tatăl său îi strigase să-şi domolească paşii; şi atunci auzi înaintea sa, în desiş, pe partea stângă, un pârâit slab de crengi. Petre puse îndată mâna pe braţul lui George şi-i şopti:

— Ia seama, domnule George, se pare că sunt colo! Trebuie să-ncercăm să-i luăm prin surprindere.

Toţi camarazii aveau la ei lămpile de buzunar. Pe care le aprinseră. George şi Petre îndreptară lumina pe partea stângă a potecii şi văzură atunci crengi frânte şi frunze rupte, care dovedeau că mai mulţi oameni pătrunseseră pe acolo în desiş.

Ceilalţi camarazi îi ajunseră din urmă şi la întrebarea căpitanului ce s-a întâmplat. Petre îi răspunse ceva în şoaptă. Farrow chibzui câteva clipe, apoi dădu porunca:

— Toţi oamenii să pătrundă pe stânga în desiş! Scoateţi cuţitele şi înainte!

Fără să stea o clipă pe gânduri, camarazii se supuseră. Petre alergă îndată spre tufişul îndărătul căruia se auziseră zgomotele şi cu cuţitul făcu o spărtură largă. Alături de el George începu să taie crengile unei tufe.

Lucra cu înfrigurare, înaintând pas cu pas, căci în faţa lui auzi acum trosnete de crengi şi foşnet de frunze. Se părea că se ascunsese acolo un mare număr de oameni, care fugiră acum repede în desiş în faţa atacului neaşteptat al marinarilor.

În cele din urmă tânărul îşi croi drum şi ajunse într-un luminiş lat de numai doi metri. În acelaşi timp cu el pătrunsese acolo şi Petre împreună cu vreo zece camarazi. La lumina lămpilor lor văzură mai mulţi negri care se strecurau în grabă prin tufele de peste drum. Doi uriaşi traseră după ei un prizonier, căruia îi legaseră o basma la gură.

George îşi vârî la loc pumnalul şi scoase revolverul. Apoi strigă în franţuzeşte:

— Daţi drumul omului – repede!

În acelaşi timp slobozi un glonţ în aer, care trecu deasupra capului unuia din cei doi negri. Scoţând ţipete de spaimă indivizii dădură drumul victimei lor, se aplecară şi se strecurară în tufiş. Prizonierul se-ntoarse şi veni spre salvatorii săi.

— N-ar fi bine să punem mâna pe unul din negri? întrebă George.

— Nu – strigă căpitanul – de ce să ne îngreunăm cu un prizonier? Să pornim repede înapoi, înainte ca bandiţii ăia să primească întăriri.

Petre şi tăiase prizonierului legăturile de la mâini şi-i scoase apoi basmaua groasă de la gură. Un chip simpatic ieşi la iveală, omul eliberat răsuflă din adânc, apoi zise, mişcat:

— Domnilor, vă mulţumesc din tot sufletul. M-aţi salvat de la o moarte grozavă. Îmi daţi voie să mă prezint: mă numesc Rene Soulier şi sunt secretarul guvernământului.

Şi înainte ca Farrow să-i poată răspunde ceva, el adăugă, oarecum mirat:

— Văd că sunteţi persoane particulare… Credeam la-nceput că am de-a face cu un submarin al marinei engleze.

— Nu ştiu dacă vei fi prea încântat că tocmai noi te-am salvat – răspunse căpitanul – căci guvernul d-tale îmi mai poartă încă pică. Eu sunt căpitanul Farrow şi cred că ai auzit despre mine.

francezul făcu un pas înapoi şi câteva clipe rămase tăcut. Apoi, însă, ridică deodată capul şi zise:

— Fireşte că eu, ca Francez şi încă slujbaş de Stat, trebuie să fiu împotriva dv., domnule căpitan. Dar acum cuget ca un om căruia i-aţi salvat viaţa, cruţându-l de o soartă grozavă. Primiţi încăodată călduroasele mele mulţumiri şi fiţi încredinţat că voi căuta să înlătur din calea dv. toate neplăcerile pe care le-aţi putea întâmpina aici. Îmi daţi voie să vă întreb dacă voiaţi în orice caz să debarcaţi aici, sau aţi făcut numai ca să-mi veniţi mie în ajutor?

— Trebuie să mărturisesc că aş fi debarcat în orice caz – răspunse căpitanul – căci avem de îndeplinit aici o misiune foarte ciudată. Deoarece trebuie să te duc în port cu submarinul meu, vom putea să ne povestim totul pe drum. Probabil că cunoşti bine oamenii şi lucrurile de pe aici, astfel că ne-ai putea da indicaţii preţioase.

— Fireşte că voi face tot ce-mi va sta în putinţă – făgădui francezul – dar acum să ne-ntoarcem cât mai repede la coastă, altminteri aceşti misterioşi adepţi ai grozavului Mamba ar putea să ne atace în număr mai mare.

— Ce… ce? exclamară căpitanul şi George în acelaşi timp. Vorbeai despre adepţii lui Mamba? Păi pentru ăştia am venit şi noi încoace… Foarte interesant! Care va să zică avea dreptate băiatul meu cu presimţirea că ni se va întâmpla ceva deosebit încă azi. Văd că eşti tot atât de uimit ca şi noi, domnule Soulier. Hai să mergem repede la submarinul nostru şi acolo îţi voi istorisi totul.

În toată graba părăsiră luminişul şi ajunseră la golf, unde se urcară pe submarin. Dar înainte de a porni, căpitanul ascultă sfatul francezului şi puse să se distrugă barca Negrilor, ca aceştia să nu se mai poată folosi de ea.

După ce „Dox”-ul se desprinse de ţărm, căpitanul pofti pe francez

în sufragerie, unde tocmai se servea cina. Bietul salvat începu să mănânce cu poftă şi povesti că pe la amiază, în ziua aceea, negrii l-au prins în apropierea oraşului şi l-au ţinut ascuns, nedându-i măcar o înghiţitură de apă. Şi după ce-şi potoli foamea, rugă pe căpitan să-i povestească legătura dintre ei cu Mamba şi cu misterioşii ei adepţi.

Ascultă cu luare aminte istorisirea lui Farrow, care-i spuse că un bătrân cingalez din Ceylon vânduse fiului său mica bijuterie de aur, care reprezenta o viperă primejdioasă şi-i spuse băiatului s-o ducă în Madagascar. Povesti şi despre aventurile întâmpinate pe insula Ceylon şi în drum, în legătură cu această Mamba.

Când sfârşi, Soulier se ridică şi zise, agitat:

— Domnule căpitan, nu mi-ar putea arăta fiul dv. bijuteria aceasta? Nici nu bănuiţi ce prefacere însemnată s-a produce dacă ar veni înapoi aici.

George ieşi repede afară ca să aducă din cabina sa şarpele de aur. Când se-ntoarse şi-l puse pe masă, francezul îl luă repede şi strigă:

— Da, asta trebuie să fie! Este întocmai copia micşorată a Mambei mari, negre, din piatră, care se află în misteriosul templu din peşteră. Odată am văzut-o şi eu, apoi am fost nevoit să fug – şi cu toate astea am fost recunoscut de credincioşi, care acum m-au luat prizonier. Aş fi fost jertfit unei morţi grozave şi anume în faţa acestei statui de piatră. Până acum umblau numai zvonuri privitoare la aceste jertfe, dar căpetenia Negrilor, unul anume Otaha, m-a ameninţat cu moartea aceasta după ce m-a luat prizonier.

— Dar pentru ce vină trebuia să fii jertfit? întrebă căpitanul. Numai pentru că ai vizitat templul acela?

— În primul rând pentru asta, căci negrii vor să împiedice cu orice chip ca locul templului lor să fie cunoscut. În al doilea rând, ei cred că prin faptul că am privit hidoasa lor zeitate am şi profanat-o; şi în al treilea rând, ei se tem că şi această statuie de piatră, ar putea fi urată cum s-a întâmplat cu simbolul acesta de aur pe care-l aveţi dv.

— Şi ce schimbări s-ar produce dacă bijuteria ar fi adusă înapoi? întrebă căpitanul.

— Atunci asociaţia asta secretă va deveni cred, la fel de inofensivă cum fusese înainte – zise Soulier – căci înainte de a se produce furtul, acum cinci ani, adepţii Mambei au lucrat mână-n mână cu noi şi ne-au fost de folos în toate privinţele. Dar după furt, ei au început să creadă că acest simbol de aur le-a fost luat din îndemnul nostru, pentru ca… Să dobândim putere asupra lor. De atunci au început să curgă crimele şi, după cum îmi spunea Otaha, au fost jertfiţi câţiva negri, bănuiţi c-ar fi fost părtaşi la furt. Dacă vom înapoia acum acestor fanatici bijuteria aceasta, cu siguranţă că se va reîntrona liniştea şi colaborarea de odinioară.

— Dar nu va trebui să pedepsiţi apoi crimele făptuite de ei? întrebă

căpitanul.

— Din păcate va trebui s-o facem, ca să ne păstrăm prestigiul – răspunse Soulier – ceea ce îi va întărâta, fireşte şi Otaha, om cult şi inteligent, va bănui că vom proceda astfel şi de aceea se va apăra din toate puterile. Păcat că n-ai făcut cumpărătura aceasta cu câţiva ani în urmă, domnule Farrow – se adresă el lui George – căci ne-ai fi cruţat multe lupte grele. Dorinţa mea ar fi să nu intervenim în mod oficial împotriva acestor Negri, deoarece n-am vrea să arătăm prea multă importanţă chestiunilor lor, căci asta ne-ar dăuna faţă de ceilalţi supuşi. De aceea ţi-aş fi recunoscător, domnule căpitan, dacă mi-ai da o mână de ajutor împotriva lui Otaha, pentru că el e duhul rău al întregii asociaţii.

— Fireşte că-ţi voi da tot ajutorul ce ne va sta în putinţă – făgădui imediat căpitanul – dar deoarece nu trebuie să ne lăsăm văzuţi de autorităţile d-tale, sarcina noastră va fi îngreuiată. Ar fi bine să-ţi faci puţin timp mâine şi să vii pe submarinul nostru ca să pornim împreună împotriva lui Otaha. D-ta ştii unde e templul acela misterios.

— Propunerea e cât se poate de bună, domnule căpitan – încuviinţă Soulier – vom întâmpina însă greutăţi mari, căci Otaha îi are la mână pe oamenii săi. Vom lucra deci cu şiretenie şi în acelaşi timp vom fi pregătiţi pentru orice.

II
PRIMEJDII LA TOT PASUL

CĂPITANUL IZBUTI SĂ-ŞI ADUCĂ submarinul în portul Mahanoro. Soulier coborî într-un şlep care se afla acolo şi se făcu nevăzut în întuneric, fără să fi fost observat de sentinela vasului. După aceea ajunse uşor la ţărm.

Folosindu-se numai de electromotoare, „Dox”-ul ieşi iarăşi din port. În largul mării rămase apoi tot restul nopţii şi toată ziua următoare.

Când se înnoptă, porni din nou spre port şi acostă lângă şlep care, după cum spusese Soulier, era în reparaţie. Nu trecu mult şi francezul dădu semnalul convenit – o fluierătură – apoi prinzându-se de o funie lăsată în jos, se căţără pe puntea submarinului.

— Totul în bună regulă! exclamă el vesel, când submarinul se-ndepărtă iar de port. Am căpătat un concediu de trei săptămâni, dar sper că nu vom avea nevoie de tot timpul acesta.

După puţin timp submarinul intră iarăşi în golful ascuns unde stătuse în seara trecută. Fireşte că trebuiau să se aştepte ca la ţărm să se afle iscoade de-ale negrilor, aşa că era nevoie să fie cu băgare de seamă şa părăsirea vasului. În primul rând nu trebuiau să aprindă nici un fel de lumină.

George puse cel dintâi piciorul pe uscat. Merse până la desiş şi acolo rămase în ascultare. Mamba de aur o ascunsese le brâu; vroia s-o dea numai negrului care era îndreptăţit s-o ia în primire. Soulier, care se ocupase mult timp cu această asociaţie secretă spusese că acesta e un bătrân negru cu numele Mulidja, urmărit cu înverşunare de Otaha şi de aceea se ţinea ascuns.

După câteva minute erau şi camarazii pe uscat. Afară de căpitan, Rindow, doctorul, Soulier şi Petre, mai erau cincisprezece oameni.

Farrow îl mai preveni încăodată pe fiul său:

— George, să nu te laşi îndemnat de nimic s-o iei înainte! Nici să nu mergi prea repede, căci se poate ca negri să fi aşezat pe poteci gropi dintr-acelea pentru prins fiare.

— La sta m-am gândit şi eu – zise doctorul Bertram – ar fi mai bine dacă George s-ar lega cu o funie. Petre care merge îndărătul lui, l-ar putea ţine, dacă într-adevăr pământul i-ar fugi de sub picioare.

— Asta e o idee bună – încuviinţă căpitanul – şi aşa vom face. Petre, tu ai totdeauna la tine frânghioare, ia împleteşte câteva împreună, ca să ţină bine.

Deşi era întuneric beznă, uriaşul făcu treaba cum se cuvenea, apoi îi petrecu funioara lui George pe sub braţe în jurul pieptului, iar capătul îl ţine în mână.

Astfel asigurat, tânărul merse dibuind de-a lungul desişului şi îşi încordă auzul la feluritele zgomote care răsunau de pretutindeni – viaţa de noapte a pădurii.

Tocmai se afla în faţa unui copac uriaş, cu trunchiul acoperit cu muşchi, sclipind în beznă. Erau numeroase ciuperci luminoase, care acopereau aproape în întregime trunchiul, George se opri fără voie, ca să admire această luminaţie.

Atunci auzi ca un sunet ciudat. Era un bâzâit scurt, ascuţit, ca şi cum un gândac mare ar fi trecut pe dinaintea lui – apoi ceva se izbi de suprafaţa luminată a copacului. Tânărul văzu cu groază o săgeată lungă, care se înfipsese în scoarţă. Era încredinţat că vârful acestei săgeţi era otrăvită.

Înmărmurirea lui dură numai o clipă. Apoi îşi scoase fulgerător revolverul şi descărcă două gloanţe spre stânga în desiş. Cunoştea bine direcţia de unde venise săgeata.

Împuşcăturile sale nu dădură greş, căci din desiş se auzi un ţipăt de durere, urmat de gemete. George îşi aprinse imediat lampa de buzunar şi îndreptă lumina într-acolo. În aceeaşi clipă se zvârli repede în lături, căci zărise o mână negricioasă, care ieşise dintre crengi. Ţinând un arc încordat.

Iarăşi şuieră săgeata prin aer, deasupra capului său, pentru a se înfige în trunchiul copacului. Şi din nou detună arma lui George, urmată de un ţipăt în tufiş, apoi pârâit de crengi.

Mâna negricioasă cu arcul se lăsa tot mai jos, ceea ce însemna că omul ascuns acolo se prăbuşea încetişor. Dar mai puteau fi alţi negri în tufiş.

Fireşte că şi ceilalţi camarazi, auzind împuşcăturile şi traseră revolverele şi aprinseseră lămpile. Luminile acestea orbitoare l-ar fi împiedecat şi pe cel mai bun ţintaş să nimerească. Afară de asta, soarta care îi lovise pe cei doi dintâi, trebuie să-i fi speriat puţin pe ceilalţi.

Într-adevăr, camarazii auziră acum foşnete şi trosnete în desiş, tot mai îndepărtate. Aşa dar, negrii se retrăgeau.

— Să-i cercetăm pe cei culcaţi la pământ! zise căpitanul, în cele din urmă. Poate aflăm din ce trib fac parte – sau poate vei recunoaşte d-ta pe vreunul din ei, domnule Soulier.

Câţiva camarazi în frunte cu George, pătrunseră în desiş.

Primul negru de care dădură zăcea în tufiş şi mâna lui cu arcul ieşea afară pe poteca îngustă. Glonţul lui George îl nimerise în gât. Se prăbuşise îndată mort.

Când Petre cu încă doi camarazi îl tresară pe potecă, francezul strigă:

— Pe omul acesta l-am văzut adesea, se aţinea prin Mahanoro, unde avea legături cu alţii care mi-au bătut şi ei la ochi şi pe care i-am văzut când am vizitat templul acela misterios.

— Atunci ştim cel puţin că venirea noastră a fost anunţată şi trebuie să fim cu băgare de seamă. Ah, celălalt trăieşte încă… poate aflăm ceva de la el.

Negrul care părea foarte grav rănit, fu transportat de acolo de George, Petre şi Kard. Soulier vorbi întâi franţuzeşte, apoi într-o limbă necunoscută camarazilor. Dar convorbirea dintre ei nu dură mult, căci deodată rănitul începu să se zvârcolească, pentru ca apoi să rămână nemişcat. Murise.

— Ce-a mai spus? întrebă căpitanul.

— Să nu mergem mai departe, căci am fi hărăziţi morţii – răspunse francezul – o fi vrut să creadă cu asta că vom da de capcane primejdioase, dar pentru aşa ceva suntem pregătiţi. Din păcate n-a mai putut să-mi spună dacă va mai avea loc în curând o serbare în templul tăinuit din peşteră. În orice caz, însă, Otaha şi ai lui acolo se aţin.

— Ca să fim lămuriţi în toată chestia asta, trebuie să ştim, însă, în ce raporturi sunt credincioşii cu Otaha – zise căpitanul – am dedus din vorbele d-tale că el şi-a însuşit cu forţa demnitatea lui de acum. Mai spuneai că a pus să fie urmărit bătrânul Mulidja, proprietarul de drept al Mambei de aur.

— Foarte adevărat domnule căpitan – încuviinţă Soulier – Otaha s-a cocoţat prin forţă la rangul de conducător al asociaţiei secrete. Odinioară, înainte de a fi fost furată Mamba de aur, asociaţia asta nu

prea ne făcea bătaie de cap. Abia acum, după ce Otaha a pus mâna pe putere, chestia a început să devină primejdioasă pentru noi, căci mulţi europeni au dispărut fără urmă şi bănuiesc că au căzut în mâinile acestor fanatici.

— Atunci, înainte de toate trebuie şi-l punem cu botul pe labe pe Otaha – zise Farrow – şi apoi îl vom găsi noi pe bătrânul Mulidja. Hai să-i ducem pe cei doi morţi în desiş, căci n-avem timp să-i îngropăm şi ar fi degeaba fiindcă tot o să-l dezgroape şacalii.

Petre şi Kard îndepliniră treaba asta, după ce le luaseră arcurile şi săgeţile otrăvite pe care George ţinea să le păstreze ca amintire.

— Are vreun rost să pornim mai departe, pe întuneric? întrebă tânărul. Acum negrii ştiu doar că venim.

— Cred că e mai bine să mergem pe întuneric – spuse căpitanul – altminteri am oferi o ţintă prea bună pentru arcaşii pitiţi pe undeva. Numai că va trebui să fim cu băgare de seamă, căci aici avem de-a face cu fanatici.

Imediat toţi îşi stinseră lămpile. Întunericul fu adânc de tot la început şi se scurseră câteva minute până ce George putu vedea din nou sclipirea copacului uriaş. Petre luase iarăşi în mâini funia cu care-l legase pe tânăr.

George dibui încetişor drumul mai departe urmat de camarazi. Cam vreun sfert de ceas micul convoi merse astfel înainte. Deodată, la cel mult zece metri depărtare de viteazul tânăr se auzi un râs batjocoritor, apoi un glas care spuse într-o franţuzească stâlcită:

— Om mic alb pleacă repede, aici aşteaptă moarte.

— Otaha! exclamă Soulier, surprins. E glasul lui. De l-am putea prinde!

Uitând de orice prevedere, George făcu un pas înainte. Uitase de funia de care-l ţinea Petre şi-şi aminti de ea când pământul începu să-i fugă de sub picioare. Scoase o exclamaţie de spaimă; atunci uriaşul îşi propti repede piciorul în pământ şi trase cu putere înapoi.

George căzuse numai cu vreo jumătate de metru în adâncime. Căută sprijin în jurul său şi dădu de marginea gropii. Se săltă înapoi, pe pământ şi când auzii iarăşi hohotul acela batjocoritor îl cuprinse o furie fără margini. Otaha îşi trădase prezenţa numai ca să-l îndemne pe el să facă un pas înainte spre o moarte sigură.

Cu iuţeala fulgerului George smulse amândouă revolverele de la brâu şi slobozi câteva focuri. Dar Otaha era mai viclean – râsul lui batjocoritor răsună acum mai încolo, totuşi se deosebea lămurit în râsul lui o ciudă grozavă. Apoi strigă:

— Om mic moare dacă merge mai departe.

George descărcă iar câteva gloanţe în spre locul de unde răsunară glasul şi iarăşi nu nimeri, după cum deduse din alt hohot al negrului, de data asta şi mai îndepărtat.

— Nu mai trage, George! zise căpitanul. Dar ce s-a întâmplat?

— Picasem pe jumătate într-o groapă din acelea de prins fiare – răspunse tânărul. Petre a putut să mă oprească la vreme. Trebuie să-mi aprind lampa, ca să văd dacă putem merge mai departe.

Lumina ţâşni şi George văzu o groapă lungă de vreo doi metri, a cărei învelitoare de crengi şi frunziş căzuse în adâncime. Groapa asta ocupă toată lărgimea potecii şi era adâncă de vreo doi metri, iar pe fund erau înfipte multe trunchiuri subţirele de copaci, ascuţite la vârf şi acoperite cu ceva lucitor.

George se-nfioră; pricepu imediat că acest „ceva” era otravă.

De amândouă părţile groapa ajungea până la desiş, aşa că era cu putinţă să treci de ea numai dacă coteai de pe potecă şi făceai un mic ocol prin tufe. George îşi scoase îndată cuţitul şi începu să taie crengile tufelor. Petre îl ajută din răsputeri şi în curând cei doi camarazi trecuseră prin cea dintâi tufă.

Spre mirarea lor dădură de o a doua potecă îngustă, la depărtare de vreun metru şi jumătate de cea dintâi.

Camarazii porniră repede de-a lungul acestei poteci. Ceilalţi îl urmară mai încet, deoarece trebuiau să se strecoare câte unul prin frunziş.

Poteca era lungă de vreo douăzeci de metri şi sfârşea la un tufiş ale cărui ramuri puteau fi date cu uşurinţă la o parte.

— Să-i aşteptăm pe camarazi! spuse Petre încetişor, când îl văzu pe odorul său că vrea să pătrundă în acest tufiş. Altminteri cine ştie peste ce mai dăm.

Tânărul văzu că uriaşul avea dreptate, aşa că aşteptară amândoi câteva minute, până ce sosiră ceilalţi.

— S-a întâmplat ceva deosebit, George? întrebă căpitanul.

— Nu, Tată, am ascultat numai sfatul lui Petre, care zicea să vă aşteptăm pe voi. Cred că pătrunzând în tufişul acesta dăm iarăşi de poteca aceea veche. Numai de n-ar fi şi acolo gropi dintr-alea!

— Păi vezi să fii cu băgare de seamă! spuse căpitanul.

Tânărul se aplecă şi se strecură cu băgare de seamă printre crengile mlădioase. După cum se aşteptase, dădu iarăşi de poteca veche. Aşteptă până ce fu şi Petre îndărătul lui, credinciosul uriaş luă iar funia în mână şi amândoi porniră la pas mai departe.

III
TEMPLUL TĂINUIT

George stinsese iarăşi lampa, dar căpitanul îi zise acum:

— Cred că e mai bine să te foloseşti de lampă, George. Cine ştie ce curse or mai fi pus Negrii ăştia pe aici! Dat ţine lumina aşa fel că nu ţi se poată vedea făptura.

George urmă întocmai sfatul părintelui său. Şi timp de vreo jumătate de ceas nu se întâmplă nimic, apoi desişul se rări şi mai multe poteci porniră ca nişte raze printre tufe. În cele din urmă tânărul nostru ajunse într-un luminiş, al cărui teren era acoperit cu pietriş.

După câţiva paşi se opri şi aşteptă până se strânseră toţi camarazii. Soulier şopti deodată, agitat:

— Domnilor, dacă nu mă înşel, templul acela tăinuit trebuie să fie pe aici pe aproape. Şi atunci am străbătut un astfel de teren acoperit cu pietriş şi în mijlocul acestuia era intrarea spre templul subpământean.

Ar fi minunat să fie aşa! zise căpitanul. Fireşte că acum trebuie să fim cu ochii–n patru, căci Otaha şi-o fi asigurat el bine templul împotriva musafirilor nedoriţi. N-ar fi mai bine să aşteptăm până s-o lumina de ziuă?

— Dar bine, tată, mai sunt şase ceasuri până atunci – zise George – şi ar fi păcat să pierdem în zadar atâta vreme. Afară de asta, în aceste şase ceasuri am fi foarte primejduiţi, căci cu siguranţă că Otaha o să ne atace. Foc n-avem voi să aprindem, iar noaptea va fi simţitor de rece – aşa că din toate punctele de vedere e mai bine să-ncercăm a găsi templul.

— Ei, da – zise căpitanul – trebuia să-mi închipui eu că nu vei avea răbdare să stai cu mâinile în sân. Bine, să pornim mai departe. Ia spune, domnule Soulier, d-ta când ai trecut ziua pe aici, ai văzut cumva bolovani mai mari îndărătul cărora s-ar putea ascunde lesne oameni?

— Nu – răspunse francezul – toate pietrele sunt cam de mărimea celor de pe aici. Templul e într-o adâncitură a terenului, aşa că nu-l puteţi vedea până nu veţi sta pe marginea micii văi.

— Ah, asta e important – zise îndată căpitanul – cum e coborâşul în valea asta? Duce vreun drum bun în jos, sau trebuie să trecem peste bolovani? Şi cât de adânc să fie?

— La partea de miazăzi a văii am descoperit o potecă îngustă, care duce vreo douăzeci de metri în jos – răspunse Soulier – pe partea de sus a templului? E construit de mână omenească, sau e cioplit în stâncă?

— Sunt stânci sălbatece – răspunse francezul – şi înlăuntrul lor oamenii au făcut peşteri artificiale, probabil cu multă vreme în urmă. Din cea mai din fund duce o scară largă în adâncime, într-o încăpere mare, luminată prin ganguri lungi care duc pieziş la suprafaţă. În încăperea aceasta se află statuia uriaşă din piatră a unui Mamba înarmat. Atâta am apucat să mai văd, căci doi paznici s-au repezit din întunerec spre mine şi am fost nevoit să fug repede.

— Şi numai pentru că ai văzut statuia aceea ai fost urmărit cu atâta

înverşunare? întrebă căpitanul. Atunci trebuie să ne aşteptăm la tot ce e mai rău, dacă prin vreo întâmplare nenorocită, am cădea în mâinile acestor fanatici. Vezi de fii cu băgare de seamă, George!

— N-avea grijă, tată! răspunse tânărul.

— Ah, uite că iese luna dintre nori! şopti Soulier. Acum nu va fi atât de primejdios pentru noi să străbatem întinderea de pietriş, căci în întunerec s-ar fi putut lesne ascunde iscoade pe undeva.

— Uite colo a rupt-o de fugă! exclamă George şi se pregăti să pornească după umbra neagră care la vreo treizeci de metri, se ridicase de la pământ şi o luase la goană.

Dar, Petre îl trase îndărăt de funie şi căpitanul zise:

— Vezi cât trebuie să fii de prevăzător! N-ai de unde şti dacă nu-s şi aici gropi din acelea. Rămâi deci liniştit, până vom fi ajuns la templu.

— Ah, uite şi dincolo iscoade care au luat-o din loc! zise George. N-ar fi bine să ne luăm după dânşii? Altminteri dacă le lăsăm atâta timp, cine ştie ce surprize drăceşti ne mai pregătesc în templul lor.

— Fireşte că ne vom lua după ei, dar cu multă băgare de seamă – hotărî căpitanul – înainte, deci, George, tu mergi iarăşi în frunte, dar vezi de observă, pe cât se poate, ce drum apucă iscoada dinaintea ta. Dacă coteşte, faci şi tu la fel, altminteri te pomeneşti că pici în vreo capcană.

George se călăuzi după sfatul acesta. Nu scăpă din ochi făptura neagră care aluneca acum la vreo patruzeci de metri de dânsul. Negrul i-o lua tot mai mult înainte pentru că tânărul nu putea merge atât de repede, fiind nevoit să ţină seamă de camarazi, care veneau în urma lui. De două ori negrul coti în lături, George îşi întipări bine în minte locul şi făcu la fel. Dar când individul fu la vreo cincizeci de metri înaintea lui şi coti iarăşi odată, tânărul nu-şi fixase bine locul; căci pe când se gândea că mai putea merge fără teamă vreo doi metri înainte, pământul îi alunecă de sub picioare, deşi călcase pe pietriş.

Repede se aruncă înapoi şi în aceeaşi clipă Petre trase de funie, deoarece observase căderea tânărului, aşa că George rămase întins pe pământ tare. Îşi smulse repede lampa de buzunar şi aprinzând-o, îşi putu da seamă de viclenia negrilor.

Deasupra unei gropi adânci pe al cărei fund erau înfipţi pari ascunşi, ei aşezaseră oleacă de crenguţe înfrunzite şi peste ea presărară pietriş.

— Drace! scrâşni George, cu furie. Trebuie să-i fiu recunoscător doctorului că a avut idee asta minunată cu funie. Dar acum să mergem repede mai departe, altminteri îl pierd din ochi pe individul ăla.

Se ridică şi îşi urmă drumul ceva mai repejor, căci iscoada se depărtase simţitor şi George îl putut zări cu greu pe supra faţa luminată de lună. Băgă însă de seamă că negrul alerga acum drept

înainte, fără să mai cotească. Asta însemna că groapa aceea în care era cât p-aci să cadă George, era cea din urmă.

Vreo două sute de metri mai alergară astfel, apoi umbra neagră dispăru deodată.

Imediat Soulier strigă dindărătul căpitanului:

— Colo-n faţă trebuie să fie valea cu templul; cred că-mi pot aminti de locul acesta, deşi acum, la lumina lunii, totul apare puţin schimbat. Fii deci cu băgare de seamă, domnule George, căci pe partea de miazăzi a văii am observat o râpă.

— Voi fi cu băgare de seamă – răspunse tânărul – şi-apoi mă ţine Petre de funie. Aha, colo dispar şi celelalte iscoade, aşa că tot trebuie să fie mai multe coborâşuri. Mi-am întipărit însă bine locul unde s-a făcut nevăzut negrul care era înaintea mea.

Camarazii deveniseră foarte prevăzători acum, căci lesne s-ar fi putut ca negrii să se fi postat pe marginea văii, de unde să-i primească cu săgeţi otrăvite.

— Mai bine să ne împrăştiem îndată ce vom fi ajuns la marginea văii – propuse căpitanul – apoi ne târâm în patru labe şi putem cuprinde cu privirea locul. Luna luminează îndeajuns, aşa că vom putea vedea şi când s-o arăta capul vreunei iscoade deasupra marginii.

Propunerea aceasta era foarte bună, căci astfel toţi camarazii puteau în acelaşi timp să-şi dea seamă de situaţia templului, dar se şi puteau împotrivi îndată Negrilor, dacă încercau să-şi apere templul în număr mare.

George ajunsese numai la doi metri de marginea văgăunii. Se opri şi se lăsă îndată în genunchi, pentru ca tovarăşii să poată privi pe deasupra lui, până a nu coti la dreapta sau la stânga. Fiecare trebuia să treacă aproape de George, înainte de a se abate din cale, căci alături de drumul pe care mersese iscoada puteau să se mai afle gropi dintr-acelea.

Totul se îndeplini în linişte şi în curând camarazii stăteau unul lângă altul în şir lung, pe marginea râpei. Căpitanul ridică braţul, toţi se lăsară pe brânci şi se târâră până la margine.

Fireşte că fiecare ţinea în mâna dreaptă un revolver, iar cu stânga dibuiau terenul dinaintea lor centimetru cu centimetru.

În cele din urmă se aflau unul lângă altul şi priviră în văgăuna adâncă. Lumina lunii scălda în întregime fundul văii întinse, pe care se vedeau stânci înalte care ascundeau înăuntru lor taina asociaţiei Mamba.

Nu se zărea nici o făptură omenească, dar ei ştiau bine că acolo jos stăteau la pândă fanaticii Negri.

George descoperi de-a dreptul în faţa lui poteca îngustă care ducea în vale. Şopti atunci tatălui său, care se afla alături de el:

— Nu coborâm? Voi încerca eu întâi şi voi mă veţi putea acoperi în

cazul că negrii vor întreprinde pe neaşteptate un atac. Dacă vom coborî unul după altul, la intervale mari, cei ajunşi jos şi cei de sus vor putea ocroti mereu pe aceia care s-ar afla atunci pe potecă.

— Da, George, ai dreptate – încuviinţă căpitanul – coboară tu întâi cu Petre! Dar rămâi legat de funie, căci nu ştiu dacă nu mai sunt gropi prin jurul templului.

În timp ce camarazii îşi şopteau unul altuia cum trebuia să decurgă noua întreprindere, George şi cobora poteca îngustă. Petre îl urma, ţinând funia.

Amândoi ajunseră însă nevătămaţi jos, făcură câţiva paşi înainte, apoi se opriră, ca să-i aştepte pe tovarăşi. Priviră cu atenţiune la grupul de stânci, care se găsea la vreo treizeci de metri înaintea lor, dar nu putură descoperi nici cea mai mică mişcare în umbra crăpăturilor lor. Se părea că negrii se refugiaseră într-adevăr în templul subpământean – sau stăteau la pândă nemişcaţi în ascunzătorile lor, până ce toţi străinii se vor fi apropiat atât de mult încât nici o săgeată otrăvită să nu-şi greşească ţinta.

Când vreo jumătate din numărul camarazilor ajunseră în fundul văgăunii, căpitanul porunci să fie aprinse lămpile de buzunar, care luminau până la optzeci de metri depărtare. Puteau descoperi lămurit orice crăpătură în stâncă. Dar nu zăriră nici un negru.

Farrow zise, cam neliniştit:

— Asta e foarte ciudat, zău aşa! Ce-or fi având de gând negrii? Te pomeneşti că vor să ne ademenească în templul lor, pentru ca apoi să se poată năpusti mai lesne asupra noastră.

— Tată, am o idee bună! zise deodată George. Domnul Soulier vorbea doar de nişte ganguri de lumină, care duc pieziş la suprafaţă. Din templul subpământean. Ce-ar fi să ne dăm drumul înăuntru prin aceste ganguri? În felul acesta i-am putea observa uşor pe negrii din încăpere. Ei au să bănuiască că noi vom pătrunde prin intrarea obişnuită.

— Bine zici – încuviinţă căpitanul, după o scurtă chibzuială – dar atunci domnul Soulier trebuie să ne spună exact cum sunt construite aceste găuri de lumină.

francezul răspunse:

— Întâmplător, pe când străbăteam încăperea ca să ajung la statuia Mambei, am privit mai atent gangurile alea de lumină, căci îmi spuneam că la caz de nevoie aş putea fugi prin vreunul. Nu sunt prea înclinate, terenul e neted de tot, fără pietriş. Şi sunt destul de mari ca să te poţi târî prin ele.

— Asta e cât se poate de bine – zise căpitanul, bucuros – acum trebuie să mai ştiu la ce distanţă se află gangurile unul de altul.

— Pe fiecare parte a încăperii am observat patru asemenea ganguri, la vreo doi metri distanţă.

— Minunat! făcu căpitanul. Ne vom da deci drumul în jos câte patru din partea asta de răsărit. Să ne împărţim acum imediat în patru grupuri. George, tu vei lua prima, Petre rămâne îndărătul tău – eu voi lua a doua, Rindow a treia şi…

— Domnule căpitan – îl întrerupse francezul – n-aş putea lua eu grupul al patrulea? Mult aş vrea să privesc cel dintâi în templu.

Farrow chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Bine domnule Soulier. Şi acum, înainte! Stingeţi lămpile şi mergeţi cât mai încet!

Abia când camarazii fură în faţa stâncii uriaşe, se împărţiră la dreapta şi la stânga. Se înţeleseseră ca cel din fruntea fiecărui grup să dea un scurt semnal luminos de îndată ce ar fi atins gangul de lumină. De pătruns urmau să pătrundă abia după ce căpitanul va da încuviinţarea pentru aceasta printr-un noi semnal luminos.

După câteva minute toţi fruntaşii dăduseră semnalul şi Farrow aprinse de două ori lampa sa, la intervale.

George îşi dădu imediat drumul în gangul îngust. Dibui cu luare aminte în juru-i ferindu-se să facă zgomot. Îşi dădu seama că francezul spusese adevărul, terenul gangurilor era neted de tot.

Deodată se opri, căci auzi nişte sunete ca de trompetă, apoi un fel de cântec de cor, întrerupt uneori de tonuri ascuţite.

Probabil că negrii se pregăteau pentru vreo solemnitate în cinstea zeităţii lor de piatră, dar George se miră că nu vedea nici o rază de lumină înaintea lui.

Când Petre se izbi de picioarele sale, tânărul se târî mai departe. După socoteala lui, trebuia să fie acum aproape de capătul gangului. Sunetele ciudate deveniseră mai tari, deşi înăbuşite încă. Oare solemnitatea aceea să aibă loc în altă încăpere?

Se târî iarăşi o jumătate de metru înainte, când se lovi de ceva moale. Şi dibuind în juru-i, găsi explicaţia: Negrii atârnaseră blănuri groase la intrarea gangurilor.

Cu băgare de seamă încercă să dea înlături acoperitoarea şi când o desfăcu puţin, se târî mai departe şi privi prin crăpătură. Văzu atunci o privelişte cu totul deosebită.

În faţa lui era statuia de piatră a Mambei, înaintea căreia ardea un foc puternic pe o lespede mare de piatră. Un negru uriaş, învăluit într-o blană de leopard, a cărui căpăţână, cu botul larg căscat, se afla pe capul său – azvârlea din când în când mănunchiuri de buruieni sau presăra un praf peste jar. Atunci culoarea flăcării se schimbă în verde, roşu sau albastru.

Şi odată cu această schimbare de culori, trupul de piatră al Mambei părea că trăieşte. În locul ochilor idolul avea pietre preţioase, care sclipeau de asemenea în culori diferite şi colţii lungi şi veninoşi, care erau, probabil, din fildeş, sporeau impresia sinistră pe care o făcea

statuia aceea.

Cu băgare de seamă George desfăcu şi mai mult perdeaua; acum putea cuprinde cu privirea aproape întreaga încăpere. Vreo şaizeci de negrii, toţi înarmaţi cu arcuri, săgeţi şi cuţite, stăteau ghemuiţi la pământ şi priveau ţintă la statuia de piatră. Şi ei făceau o impresie sinistră în jocul de lumini, căci chipurile lor fioroase păreau să tresară, deşi stăteau cu totul nemişcaţi.

Negrul uriaş de lângă foc începu să vorbească. Din păcate George nu pricepea nimic din spusele sale, văzu însă efectul vorbelor sale asupra negrilor care ascultau, ai căror ochi aruncau acum sclipiri ameninţătoare şi ale căror mâini vânjoase strângeau cu putere armele.

Din partea din fund a încăperii, pe care George n-o putuse vedea încă, se auziră deodată strigăte şi zgomote ciudate, ca şi cum un om s-ar fi apărat împotriva unei gâtuiri.

Tânărul nostru erou se târî mai departe şi încercă să privească pe după perdele. Deodată răsună lângă el un strigăt şi înainte ca să poată face o mişcare, înainte să poată trage înapoi capul, un obiect greu îl lovi în cap şi simţind o durere grozavă de-a lungul şirii spinării îşi pierdu cunoştinţa.

IV
FIOROSUL OTAHA

CÂND SE TREZI, George nu putea mişca nici un mădular şi cu mare greu izbuti să ridice puţin pleoapele.

Dar auzea bine şi la-nceput îi ajunse la ureche un murmur nelămurit ca de mai multe voci, apoi grăi un singur glas pe care George îl recunoscu îndată ca pe al lui Otaha, acela care vroise să-l ademenească în groapa pentru fiare. Din păcate şi de data asta vorbea limba aceea pe care n-o pricepea George.

Dar atunci îi răspunse deodată francezul Soulier şi după ce rosti numai câteva cuvinte în graiul acela străin, urmă în franţuzeşte:

— Domnule căpitan, am fost traşi pe sfoară de Otaha. Prin iscoade, care se aflau sus pe stâncă şi pe care nu le-am putut vedea, el a aflat că am pătruns în gangul acesta. Când am dispărut, câţiva din oamenii săi s-au furişat pe dinafară pe lângă ganguri şi au presărat înăuntru un fel de praf la cărui miros ne-a ameţit. Negrii ne-au scos atunci afară, fără ca noi să ne putem împotrivi.

— Dar ce s-o fi întâmplat cu George? Am auzit un ţipăt de-al lui – zise Farrow.

— Viteazul d-tale băiat a luat-o prea mult înainte – răspunse francezul – unul din paznicii care stăteau în faţa deschizăturilor acoperite ale gangurilor, l-a culcat la pământ. Şi, trebuie să-l fi nimerit rău, căci stă nemişcat colo, deşi nu e legat.

— Dumnezeule! exclamă căpitanul, îngrozit. Doar nu l-o fi ucis ticălosul acela? Te rog, domnule Soulier, mai întreabă-l odată pe Otaha ăla!

francezul vorbi iar cu şeful bandei, apoi zise, oftând:

— Otaha susţine că sărmanul George ar fi mort. Mă mustră cugetul îngrozitor, domnule căpitan, că viteazul dv. Fecior şi-a găsit moartea aici din pricina mea. Dar nu cred, nu, nu se poate!

— Nici eu nu vreau să cred – adăugă căpitanul, cu glas tremurător – doctore, ia spune. Face George impresia c-ar fi mort?

După câteva minute Bertram zise:

— Poate fi vorba de o stare de paralizie – probabil că unul din negri l-a lovit în ceafă cu măciuca lui de lemn. În nici un caz nu trebuie să ne pierdem speranţa, în primul rând acum trebuie să ne îngrijim să scăpăm din situaţia în care ne aflăm. În definitive, suntem douăzeci de oameni, afară de George.

— Dar dezarmaţi şi legaţi în puterea unor forţe de trei ori mai mari – zise căpitanul, cu amărăciune – nu ştiu zău cum ne-am putea îmbunătăţi situaţia. Ar fi şi tot una, dacă i s-ar fi întâmplat băiatului ceva…

Glasul căpitanului era atât de trist încât pe George îl îndemna inima să sară în picioare şi să alerge la tatăl său. Dar nu putea să se mişte deloc şi doctorul ghicise bine starea lui, deşi vorbise mai mult ca să-l mângâie pe căpitan.

Din pricina loviturii în ceafă cu măciuca George fusese cuprins de un fel de stare de catalepsie. De aceea negrii nici nu-l legaseră şi îl puseseră de o parte socotindu-l mort. Asta era foarte bine, căci dacă va putea mişca iar mădularele ar putea veni în ajutorul camarazilor. Dar cât va ţine starea de acum?

Se sili din răsputeri să mişte măcar un deget – nu izbuti însă. Şi îşi mai spuse atunci că ar fi o greşeală să facă vreo mişcare, căci chiar dacă negrii nu-l observau. De sigur că tovarăşii săi vor băga de seamă şi de bucurie vor scoate vreo exclamaţie care l-ar trăda.

Încercă totuşi să mai ridice puţin pleoapele, ceea ce izbuti. Văzu atunci că tovarăşii săi, legaţi zdravăn, zăceau în mijlocul încăperii, iar de jur-împrejurul lor stăteau ghemuiţi negrii. În faţa statuii de piatră, lângă focul ce pâlpâia, stătea Otaha, măsurând cu priviri furioase pe prizonieri.

Uriaşul negru se ridică puţin şi privi deasupra prizonierilor spre fundul sălii, unde era intrarea de sus, după cum spusese Soulier.

Ceilalţi negrii. Însă, care stăteau ghemuiţi lângă prizonieri, aplecară şi mai mult capetele. Domnea o tăcere adâncă în încăperea mare şi George îşi spuse că acum se va întâmpla ceva de seamă.

Şi într-adevăr, deodată apăru în raza vederii sale o făptură, care făcea impresie cu totul sinistră. Din descrierile pe care le citise şi din

ilustraţiile pe care le văzuse, George îşi dădu seamă că avea de-a face cu vrăjitorul unui trib. Capul îi era împodobit cu două coarne enorme de taur şi avea pe dânsul fâşii lungi şi colorate de stofă, iar peste umeri şi la brâu purta toate podoabele unui vrăjitor: oseminte, şopârle uscate, piei de şerpi şi alte obiecte ciudate – toate lucruri ce-ţi dădeau fiori.

Vrăjitorul se opri înaintea focului, zvârli câteva obiecte în flăcări, care luară imediat o culoare roşie ca sângele – apoi începu să dănţuiască în jurul lespedei de piatră pe care ardea focul. În acelaşi timp lovea tactul într-o tobă mică şi porni să rostească fel de fel de cuvinte, într-o melodie ciudată.

Flăcările deveniră tot mai roşii şi în acelaşi timp se răspândi un miros ameţitor dar totuşi plăcut în întreaga încăpere. Şi făptura vrăjitorului, care făcea sărituri tot mai sălbatece în jurul focului, dobândi ceva ireal.

În cele din urmă vrăjitorul se opri din ţopăit, zvârli iarăşi un obiect în foc şi flăcările se înălţară sus de tot. Individul se-ntoarse pe urmă fulgerător şi cu voce tunătoare rosti câteva cuvinte.

Imediat se stârni un murmur în rândurile negrilor nemişcaţi; Otaha izbucni într-un râs sălbatec şi-i strigă lui Soulier câteva cuvinte. Apoi ridică mâna şi imediat se făcu tăcere.

— Domnilor – zise acum francezul – mi s-a spus să vă povestesc ce-a văzut din oracolul focului vrăjitorul tribului, care e în acelaşi timp, cel dintâi slujitor al lui Mamba. Statuia cea mare a hotărât ca să murim prin foc. Din păcate, nu ne putem îndoi de seriozitatea acestei ameninţări şi-mi pare nespus de rău că v-aţi lăsat îndemnat de mine ca să veniţi în templu.

— Of, domnule Soulier – zise căpitanul cu glas hotărât – am fi venit în orice caz aici. Te-aş ruga, însă, să spui negrilor că George al meu are la dânsul Mamba de aur. Mie, personal, puţin îmi pasă dacă voi fi salvat sau va trebui să mor aici, dar este vorba de soarta credincioşilor mei camarazi.

— Domnule căpitan, nu-şi pierde curajul – zise doctorul Bertram – crede-mă că nu e deloc exclus ca George al nostru să fie numai leşinat. Nu-mi pot închipui ca să fi fost omorât dintr-o singură lovitură. Fireşte, loviturile în ceafă sunt foarte primejdioase, dar ele pot da şi acele fenomene de paralizie pe care le observăm şi la George.

— Oh, de-aş şti asta cu hotărâre! oftă căpitanul, cu glas tremurător, privind la fiul său. Dar nici atunci nu mi-ar fi de nici un folos, căci de eliberat tot nu ne putem elibera.

— Uciderea noastră nu va urma imediat, ci abia peste două zile – spuse francezul – şi cu prilejul acesta va avea loc o serbare mare aici. Desigur că prin asta Otaha vrea să-şi dovedească din nou puterea asupra noastră. Nu ştiu, însă, domnule căpitan, dacă să-i spun ceva lui

Otaha despre Mamba de aur, pe care o are George al dv. am presimţirea că giuvaerul acesta ne va mai aduce noroc.

Vorbise încet de tot şi atât de repede încât Otaha nu l-ar fi putut înţelege. Dar George, cu auzu-i ascuţit, prinsese totuşi cuvintele. Otaha se răsti la Soulier, în franţuzeasca lui stâlcită:

— Ce vorbeşte voi? Ce ştie de Mamba?

francezul răspunse liniştit:

— Păi văd colo o Mamba, ceea ce înseamnă că sunteţi adepţi ai acestei asociaţii. Ştiu de mult asta. Pentru ce te superi degeaba? De altfel, dragă Otaha, ne simţim foarte onoraţi că ne este hărăzită o moarte atât de frumoasă, cu prilejul unei serbări atât de strălucite.

Era cam îndrăzneţ din partea lui Soulier să-şi bată astfel joc de negru. Şi Otaha puse mâna îndată pe o măciucă şi se repezi cu ea la francez. Dar se opri deodată şi scrâşni câteva cuvinte în limba lui.

— Aoleu! făcu Soulier, batjocoritor. Mi-a făgăduit să mă trateze cu deosebită atenţie. Da nu ştiu de ce, domnilor, n-am deloc simţământul că voi muri – ba sunt pe deplin încredinţat că vom ieşi teferi de aici. Şi mai am convingerea, domnule căpitan, că George al dv. se va face sănătos.

Vorbise cu toată seriozitatea şi Farrow zise, recunoscător:

— Cuvintele d-tale au darul să-mi aducă niţică mângâiere, domnule Soulier. Să nădăjduim, deci, presimţirile nu te vor înşela. Dar tu n-ai spus încă nimic până acum, Petre… Care e părerea ta?

— Eu n-aş putea să mă împac cu gândul că domnul George al meu e mort într-adevăr – răspunse uriaşul – dacă ar fi aşa, mi-aş rupe legăturile şi i-aş culca la pământ pe toţi negrii ăştia de aici.

George ar fi vrut să zâmbească recunoscător credinciosului uriaş, dar îşi dădu seamă că orice gest l-ar putea trăda şi atunci ar fi fost pierdut.

Dar iată că acum simţi deodată o furnicătură prin şira spinării, ca şi cum l-ar străbate un curent electric slab. Îi venea viaţa în trup. De bucurie închise ochii, fără voie. Mai avea timp două zile să-i elibereze pe camarazi şi în vremea asta va găsi el prilejul.

Furnicătura aceea deveni tot mai puternică, începu s-o simtă prin braţe, apoi prin picioare şi când încercă să îndoaie un deget, văzu cu bucurie că izbutise. Ştia că acum se însănătoşise.

Cum ar fi vrut să facă un semn camarazilor! Trebuia însă să fie cu mare băgare de seamă, pentru ca nici un negru să nu prindă de veste.

Deschise iar încet ochii şi văzu că tatăl său şi Petre priveau mereu la dânsul. Atunci cuteză să-ntoarcă ceva mai în lături capul şi imediat văzu că ochii lui Petre se holbară de uimire şi spaimă.

Cu băgare de seamă tânărul îşi roti acum privirile; negrii se uitau cu toţii ţintă la Otaha şi la vrăjitor, care stăteau de vorbă în şoaptă lângă foc. Atunci privi iarăşi spre tatăl său şi clipi din ochi. În acelaşi

timp cuteză să dea şi din cap încet de tot.

Mişcarea aceasta fu spre nenorocirea lui. Un negru, pe care nici nu-l băgase în seamă, sări în picioare, arătă spre dânsul şi strigă câteva cuvinte lui Otaha. George ştia a cum că fusese descoperit şi în clipa următoare negrii se vor arunca asupra lui şi-l vor lega.

Nu trebuia să mai şovăie nici o clipă. Îl văzu pe Otaha năpustindu-se cu măciuca ridicată, sări în sus, îşi smulse revolverul din brâu şi trase. Dar, din pricina slăbiciunii care îi dădea un fel de ameţeală, nu nimeri cum ar fi vrut. E drept că Otaha căzu jos grămadă, dar George văzu că glonţul nu-l atinsese pe primejdiosul său duşman decât în coapsă.

Acum nu mai încăpea altă salvare decât fuga – trebuia neapărat să alerge spre scară, văzu acolo stând zece negri, care-l aşteptau gata să se repeadă la el. Cei doi din frunte se şi năpustiseră.

George îi făcu să se dea înapoi cu două gloanţe. Îşi recăpătase siguranţa în mâini. Iată însă că în aceeaşi clipă nişte săgeţi trecură pe lângă dânsul şi se izbiră de zid.

Situaţia devenea acum cu adevărat primejdioasă. Îşi goli încărcătorul în negrii care se repezeau la dânsul scoţând urlete sălbatece, apoi, pe când îşi scotea al doilea revolver, privi cu disperare în juru-i, căutând o cale de scăpare.

Văzu aproape de tot deschizătura unui gang, prin care intrase în templu cu tovarăşii săi. Vârî repede în brâu revolverul golit, pe urmă începu să descarce gloanţe din celălalt, în acelaşi timp, se tot dădea înapoi, până ajunse lângă deschizătură.

Acum trebuia, însă, să-i ţină în loc pe duşmani cel puţin câteva secunde, până se strecura în deschizătură.

Gloanţele sale, care nimereau bine de data aceasta, îi făcură într-adevăr pe negrii să se oprească, dar tânărul ştia că dânşii îl vor înhăţa îndată ce va întoarce capul şi se va strecura în gang. Trebuia să găsească alt mijloc ca să-i împingă înapoi măcar pentru câteva clipe.

În timp ce se gândea dacă n-ar fi mai bine să-l împuşte pe bătrânul vrăjitor care stătea nemişcat lângă foc, îi veni deodată în gând Mamba de aur. Mai avea cel mult încă două gloanţe în încărcător; scoase repede giuvaerul şi atunci văzu că un negru de la dreapta lui îşi încorda arcul, îl culcă repede la pământ cu un glonţ, apoi ridică Mamba de aur şi o ţinu în faţa duşmanilor.

Efectul fu uimitor. Cum zăriră podoaba, toţi se ghemuiră la pământ, unul lângă altul. Vrăjitorul, însă, scoase un ţipăt ascuţit de mânie, apoi strigă câteva cuvinte, care probabil îi îndemnau pe negri să-l înhaţe pe George.

Tânărul, fără să mai stea pe gânduri, slobozi ultimul glonţ în trupul vrăjitorului, care se prăbuşi la pământ. Şi urmarea fu că negrii, care se ridicaseră iarăşi pe jumătate, se ghemuiră din nou la pământ.

George răsuflă uşurat. Se socotea pe deplin învingător şi credea că orice primejdie trecuse.

Dar iată că Otaha se ridică, clătinându-se. Chipul său era schimonosit de mânie şi durere; strigă cu glas răguşit câteva porunci şi iarăşi se ridicară, şovăitori, câţiva negrii.

Dac-ar mai fi avut un singur glonţ în armă, George l-ar fi culcat la pământ pe Otaha. Aşa, însă, îşi dădu seamă că numai fuga îl putea salva. Mai ridică odată în aer Mamba de aur şi imediat negrii se ghemuiră iarăşi la pământ.

Tânărul se folosi de aceasta, făcu repede stânga-mprejur şi începu să se târască cu mare grabă în gangul ce ducea în sus. Îl mai auzi însă pe Soulier strigând:

— Mulidja e în apropiere, spre apus.

V
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ

CUM AJUNSE AFARĂ, George începu să alerge pe câmpia luminată de lună. În vreme ce fugea îşi încărca amândouă revolverele, apoi, după ce făcuse vreo cincizeci de metri, întoarse capul. Ca un ciorchine negru veneau urmăritorii după el. Dar George nu-şi pierdu cumpătul şi mai trase câteva gloanţe, cărora le răspunseră ţipete de durere. De data asta duşmanii o lă sară mai domol. O parte din Negrii se aruncară la pământ, ca să caute acoperire de gloanţele acestui ţintaş minunat – alţii începură să alerge care la dreapta, care la stânga.

Tânărul îşi încărcă iar gloanţele, în vreme ce alerga mereu înainte. Deodată îşi aduse aminte de gropile acelea pentru animale. Cu siguranţă că s-or fi aflând de astea şi pe aici, pentru ca să fie opriţi din drum nepoftiţii.

El ieşise din templu pe partea de apus, aşa că trebuia să alerge drept înainte, ca să dea de Mulidja, căreia urma să-i predea Mamba de aur.

Dar cum să bage el de seamă gropile acelea primejdioase, în goana lui?

Întorcând capul, văzu că urmăritorii se apropiau din ce în ce. Îşi spuse pe drept cuvânt, că nu puteau fi gropi de fiare pe partea aceasta, altminteri Negrii n-ar fi format lanţul acesta. Cu siguranţă că acele capcane fuseseră aşezate în urma poruncii lui Otaha, după ce Soulier izbutise să se salveze. Vicleanul negru putuse presupune atunci că străinii se vor înapoia şi fireşte pe acelaşi drum pe care trebuia dus francezul.

De îndată cei îşi spuse asta, George iuţi şi mai mult pasul.

Alergă astfel vreo sută de metri, pe urmă întoarse iarăşi capul.

Negrii erau numai la vreo patruzeci de metri îndărătul lui, dar spre mirarea sa tânărul văzu acum că în mijlocul lor se formase o spărtură. De acolo urmăritorii se împrăştiaseră de ambele părţi. Spărtura aceasta era lată de vreo zece metri şi imediat el îşi dădu seamă ce însemna asta: în direcţia în care alerga el trebuia să fie o capcană pentru fiare, poate chiar foarte aproape.

George nu şovăi nici o clipă. Coti spre dreapta, făcu câteva sărituri mari, până nu mai văzu spărtura – apoi coti din nou spre stânga şi goni înainte spre apus.

Răcnetele de furie îndărătul lui îi dădură să înţeleagă că socotise bine. În depărtare se şi ivise o dungă întunecată, care trebuia să fie pădurea unde va găsi adăpost. Dar mai erau până acolo vreo două sute de metri, pe care trebuia să-i străbată în grabă.

În vreme ce alerga, George îşi făcea curaj în fel şi chip. Cea dintâi grijă a lui era acum să se pună în siguranţă. Dacă izbutea s-ajungă la pădure era salvat. Acolo Negrii nu-l mai puteau urmări toţi deodată şi dacă se întâmpla să-l ajungă unul, îi va veni el repede de hac.

Când privi însă iarăşi înapoi, văzu cu spaimă că urmăritorii se apropiaseră şi mai mult.

George mai văzu că vreo câţiva negrii se opriseră deodată din fugă să-şi încordeze arcurile. Atunci luând o hotărâre bruscă, se opri şi el se-ntoarse şi descărcă vreo câteva gloanţe.

Cu două din ele culcă la pământ doi urmăritori care nu se opriseră din fugă, iar cu alte două pe doi arcaşi care tocmai se pregăteau să-şi slobozească săgeţile.

Imediat toţi negrii se aruncară la pământ. Probabil că nu li părea lucru curat această siguranţă cu care nimerea albul. Şi care mai avea încă în stăpânirea lui Mamba de aur.

Când îi văzu pe toţi negrii culcaţi la pământ, George făcu iar stânga-mprejur şi goni înainte. Mai avea acum numai o sută de metri până la pădure. Privi iarăşi înapoi şi văzu că duşmanii iar se ridicau foarte încet şi nu mai păreau atât de hotărâţi să se ia după el.

În aceeaşi clipă simţi că pământul îi fuge de sub piciorul stâng, pe care tocmai îl pusese jos. Se aruncă repede înapoi, taman la vreme, căci o bucată de teren căzu în adâncime, cu mare zgomot.

George se ridicase repede şi se întorsese. Negrii scoseseră urlete de bucurie, crezând că fugarul se va prăbuşi în groapă. Rămaseră încremeniţi însă, văzându-l pe tânăr în picioare, viu şi nevătămat.

Viteazul băiat avu deodată o idee bună. Lumina lunii era atât de puternică încât urmăritorii ar fi putut recunoaşte lămurit orice obiect din mâna lui. Vârî repede revolverul în brâu şi scoase Mamba de aur, pe care o ţinu sus, în lumină.

Efectul se arătă imediat, căci negrii căzură în genunchi şi aplecară trupurile înainte, până atinseră cu frunţile pietrişul, Atunci George

strigă poruncitor în franţuzeşte:

— Duceţi-vă înapoi!

Câţiva negri vorbiră cu însufleţire semenilor lor şi după câteva clipe toţi se-ntoarseră şi începură să alerge din ce în ce mai tare.

Răsuflând uşurat George privi după dânşii, apoi se-ndreptă iarăşi spre pădure. Cu băgare de seamă se feri de groapa aceea mare, căci chiar şi marginile ei erau primejdioase, putând să se năruie sub paşii săi.

Acum putea înainta fără să se grăbească, cercetând fiecare palmă de loc. Dar nu mai era nevoie, căci ajunse la marginea pădurii, fără să mai întâlnească vreo groapă în drumul său.

Răsuflând uşurat îşi aprinse acum lampa de buzunar şi plimbă lumina pe marginea desişului. Descoperi curând o spărtură îngustă, unde îşi zise că trebuia să fie desigur o potecă, care-l va duce poate la Mulidja.

Când pătrunse în spărtura aceasta, lui George i se păru că aude un zgomot slab în apropiere. Rămase câteva clipe locului şi ascultă; apoi ne mai auzind decât zgomotul gângăniilor şi ţipete de animale, merse încet mai departe.

În mâna stângă avea acum lampa de buzunar, a cărei lumină o ţinea îndreptată spre pământ. Nu era cu neputinţă că mai fie şi pe aici gropi din acelea primejdioase.

Deodată trosni o creangă, îndărătul lui. Dădu să-ntoarcă repede capul, dar era prea târziu. O pătură groasă îi fu zvârlită peste cap şi o lovitură puternică peste mâna dreaptă îl făcu să scape revolverul.

Apoi fu înhăţat de braţe puternice care-l săltară în sus. Toată împotrivirea-i disperată nu-i folosi la nimic şi duşmanii săi alergară cu el repede de-a lungul unei poteci întortocheate.

În cele din urmă fu lăsat jos şi i se luă pătura de pe cap. În aceeaşi clipă, însă, mâini dibace îi desprinseră brâul de arme, care căzu la pământ înainte ca el să poată face vreo mişcare de împotrivire. Dar odată cu brâul căzu afară şi Mamba de aur care se rostogoli lângă un foc mare, unde zăcea George şi rămase acolo.

Un strigăt ieşit mai multe piepturi se ridică în văzduh, apoi George văzu în jurul său o mare mişcare. Vreo patruzeci de negri zărind Mamba de aur, se trântiră cu toţii la pământ.

George se afla singur de tot şi liber între ei. Fără să stea o clipă la gânduri, ridică brâul cu arme şi şi-l petrecu pe după mijloc. Apoi văzu că un negru, care stătea ghemuit lângă el, purta la brâu celălalt revolver al său, care-i fusese zvârlit din mână. George îi scoase, liniştit, arma din brâu şi negrul nu făcu nici o mişcare de împotrivire.

— Domnule – se auzi atunci un glas sonor, într-o franţuzească fără cusur – ne aduci înapoi podoaba noastră sfântă, pe care o căutăm de mulţi ani. De unde vii d-ta şi cum ai izbutit să mă găseşti?

— Asta e o poveste lungă – se grăbi să răspundă George – am căpătat această podoabă în Orientul depărtat, pe alt continent. Mi s-a spus s-o aduc aici şi aşa am şi făcut. Nu cumva eşti d-ta Mulidja pe care-l caut?

— Da, domnule – răspunse bătrânul negru, care făcea o impresie impunătoare – d-ta pare să ştii totul despre noi, dar noi nu ştim nimic despre d-ta.

— Despre asta vom vorbi mai târziu – zise George neliniştit – camarazii mei, cu care am venit împreună, zac în templul din peşteră. Sunt în puterea lui Otaha şi trebuie să-i eliberez cât mai repede. Numai eu am izbutit să fug cu Mamba de aur.

Bătrânul însă, spuse liniştit:

— Dă-mi Mamba de aur, domnule, apoi vom merge la templul din peşteră.

George căută să-şi stăpânească îngrijorarea care-l rodea, făcu un pas înainte, se aplecă şi, ridicând Mamba de aur, o înmână bătrânului.

Acesta se culă acum de pe scaunul sculptat pe care şezuse şi strigă un cuvânt cu glas tare de tot. În acelaşi timp ridică Mamba de aur cu amândouă mâinile şi o arătă de jur-împrejur. Se auziră strigăte de bucurie, care se potoliră însă îndată, când bătrânul ridică iar braţul poruncitor.

El vorbi câteva minute, pe urmă se-ntoarse spre George şi zise:

— Acum să mergem la templul din peşteră. Dar vom avea de luptat din greu cu Otaha, pentru că ceilalţi oameni ai mei sunt încă departe. Deoarece însă camarazi de-ai dumitale sunt în primejdie, voi cuteza să-l atac.

— Am tras într-însul şi l-am rănit grav – zise George – afară de asta a, arătat oamenilor săi Mamba de aur şi astfel i-am oprit să mă mai urmărească. Apoi am mai omorât pe un bătrân vrăjitor.

— Prin asta mi-ai uşurat foarte mult sarcina – spuse Mulidja, bucuros – acum vom putea învinge foarte lesne. Mă tem numai ca Otaha va pune să-i ucidă repede pe prizonieri, când va vedea că e pierdut. Câţiva oameni îi sunt foarte credincioşi.

— Atunci să ne grăbim pe cât se poate! strigă George. Fiecare clipă e foarte preţioasă acum.

George îi îndemnă pe oameni la un marş cum nu mai făcuseră în viaţa lor. Dar bătrânul Mulidja se ţinu şi el tare, întinerit parcă de bucurie că redobândise Mamba de aur.

În cele din urmă întinderea de pietriş se ivi înaintea lor şi George zise:

— N-are nici un rost să străbatem cu toţii împreună câmpia, căci atunci ne vor descoperi îndată paznicii şi primejdia va fi prea mare pentru camarazii mei.

— Dar cum să facem? întrebă Mulidja, mirat.

— Voi porni eu înainte, singur. Abia după ce vor fi trecut vreo zece minute mă veţi putea urma. Voi căuta să-i ocrotesc pe camarazii mei.

George începu să gonească peste câmpie. Se ţinea mereu aplecat, căci numai aşa putea să se ferească de a nu fi descoperit de vreun paznic ascuns pe undeva.

Norocul îl ajută. În cele din urmă ajunse la templu Nu văzu pe nimeni acolo, dar din deschizătura gangului unde se oprise, auzi murmur de glasuri agitate.

Se strecură repede în deschizătura strâmtă. De data asta nu mai dădu de nici o perdea şi în curând putu cuprinde cu privirea sala templului.

Otaha stătea sprijinit de lespedea de piatră pe care focul ardea acum foarte slab. Probabil că cea mai mare parte a oamenilor săi se răsculaseră împotriva lui, deoarece numai patru Negri uriaşi, cu chipuri înfiorător de aspre, stăteau alături de el, ţinând arcurile încordate.

Un alt negru, tot atât de uriaş, stătea în faţa celorlalţi, care se făcuseră grămadă. Vorbea cu ciudă cu Otaha şi acesta îi răspundea când batjocoritor când furios.

Deodată, pe când vorbeau mai cu însufleţire, un tânăr negru sări în mijlocul încăperii şi strigă câteva cuvinte.

George îşi dădu seamă, îndată că acesta vestea apropierea lui Mulidja şi a oamenilor săi. Ridică repede amândouă revolverele, pe care le scosese dinainte din brâu şi aşteptă cu încordare cele ce aveau să se întâmple.

Chipul lui Otaha se schimonosi grozav. Apoi strigă o poruncă celor patru negri care stăteau lângă el şi aceştia îşi ridicară îndată arcurile, ţintind spre cei legaţi. George nu mai stătu pe gânduri şi descărcă amândouă armele în acelaşi timp.

Cei patru negri uriaşi căzură jos grămadă, iar Otaha scoase un răcnet de mânie şi ridică măciuca-i lungă. George fu însă mai repede şi, cu un glonţ îl culcă la pământ.

În aceeaşi clipă intră în templu bătrânul Mulidja. Ţinea ridicată sus de tot Mamba de aur şi toţi negrii se aruncară repede la pământ.

După ce bătrânul puse podoaba pe lespedea din faţa uriaşei statui de piatră, dădu o poruncă şi imediat căpitanul şi camarazii fură dezlegaţi în grabă.

Aventurile submarinului Dox 149

Hans Warren

I
STRIGĂTE ÎN NOAPTE

ASCUNS – CUM ERA – în păpurişul înalt de pe malul fluviului, nici un ochi omenesc n-ar fi putut descoperi submarinul. La rugăminţile fiului său George, care ţinea cu orice preţ să coboare pe uscat, căpitanul Farrow acostase la mal curând după apusul soarelui.

Deoarece nu putea şti cât de adânc era aici fluviul Zambezi, trebuise să înainteze cu mare băgare de seamă.

Împreună cu George şi Petre, cercetase cu atenţie, prin ocheanul de noapte, bezna din faţa lui. Uneori „Dox"-ul era nevoit să ocolească vreun pescar singuratec, dar în două rânduri fusese zărit de negri care o luaseră la fugă înspăimântaţi, când colosul întunecat trecea ca o nălucă pe lângă ţărm.

Vor istorisi poate apoi poveşti înfricoşătoare celorlalţi, despre o matahală misterioasă ce venise dinspre mare şi pierise pe urmă în întunerecul nopţii.

Căpitanul o luă vreo cinci kilometri în susul fluviului; deodată luna ieşi dintre nori şi lumină talazurile uşoare care se pierdeau în mare.

În depărtare Farrow zări prin ochean câteva puncte negre împrăştiate la distanţe egale peste apa râului. Vor fi fost, de sigur, pescari care trăgeau pesemne un năvod mare după ei. Îşi îndreptase apoi privirile spre malul drept şi descoperise golful acela ascuns, cu o trecătoare îngustă prin desişul de trestii. Era cam primejdios, ce-i drept, să intri în el, deoarece se putea foarte bine ca vasul să se împotmolească în nămol, dar camarazii avură noroc. Apa era aici destul de adâncă şi putură ancora lesne în brâul de verdeaţă de pe mal, unde se aflau la adăpost de orice ochiu omenesc.

Camarazii se aşezară la masă. Erau toţi voioşi, mai ales George; râdea şi făcea fel de fel de glume. La întrebarea lui Bertram, care era pricina veseliei lui, tânărul răspunse:

— Mă bucur cum nici nu-ţi închipui, doctore, că am prilejul să cunosc în sfârşit ţara asta interesantă. O fi având, ea, India, tainele ei, dar aici în Africa, natura pare să fie mult mai interesantă, tot aşa şi lumea animală. Care are mult mai multe specii decât Asia. Gândul mi-e numai la rinoceri şi elefanţi; aş fi, mai ales, fericit să pot ucide un leu.

— Nu te înfierbânta aşa, dragul meu – zise căpitanul, râzând – nici n-am intenţia să pătrund prea adânc pe uscat. Vezi, deci, că nu o să ai prilejul să dai de astfel de animale. Nu e vorbă, norocos cum eşti, s-ar putea şi asta, dar nădăjduiesc să nu întâmpinăm prea multe aventuri primejdioase. O scurtă odihnă nu ne-ar strica de fel, căci cele din urmă peripeţii prin care am trecut ne-au cam zdruncinat nervii. Tu

eşti tânăr şi nu te resimţi încă, noi însă, bătrâni, trăim de douăzeci de ani o viaţă mult prea zbuciumat ca să nu ne fie dor de puţină linişte.

— Ei, aş! Nici tu nu crezi ce spui, tată. Ştiu bine că te-ai plictisi grozav pe „Insula Odihnei". Tot astfel şi camarazii, de asta sunt sigur. Presimt, ba nădăjduiesc chiar că vom trece în curând prin întâmplări foarte interesante.

— Eu credeam de asemenea că ne vom duce ceva mai departe pe uscat – adăugă doctorul, dezamăgit – bucuros mi-aş fi sporit colecţia de animale. Poate ni se va ivi totuşi prilejul, George e bun de aşa ceva – încheie el, zâmbind.

În clipa aceea veni secundul vasului, Brun şi zise cu îngrijorare:

— Domnule căpitan, Plundow, care e de cart în turn, spune că se aud sunete ciudate în depărtare, ca şi când mai mulţi oameni s-ar afla în mare primejdie. N-ar fi bine să vedem ce e?

— Plundow e foarte superstiţios – răspunse căpitanul şovăind – or fi niscaiva păsări de noapte sau animale şi el îşi închipuie cine ştie ce. A! Uite, George a şi ciulit urechile, văd eu că acum nu-l mai ţii.

Tânărul se şi repezise spre uşă şi strigă, râzând, peste umăr:

— Aşa şi e, tată. Dacă se află într-adevăr oameni în primejdie, trebuie neapărat să le alergăm în ajutor.

— Nici eu nu spun altfel, dar trebuie mai întâi să ni se pregătească una din bărcile de aluminiu. Dragă doctore, ai învăţat ceva din graiul băştinaşilor, ca la nevoie să te poţi înţelege cu ei?

— Da, destul de bine, chiar. De altminteri, cred că aici, lângă coastă, mai toţi vorbesc limba aşa-zisă „pidgin". A, văd că George al nostru nu mai are astâmpăr; băiatul ăsta nu poate trăi fără aventuri mai mult sau mai puţin primejdioase.

Tânărul urcase în fugă scăriţa turnului, unde Plundow îl întâmpină cu vorbele:

— Domnule George, colo pare să se afle o ceată de oameni care a fost atacată de negri. Răcnesc ca şi când ar fi în mare primejdie.

Se auzeau într-adevăr ţipete deznădăjduite cari, în liniştea nopţii tropicale, te făceau să te înfiori.

Când veniră şi ceilalţi camarazi în turn, George le zise:

— Trebuie să ne ducem să vedem ce se petrece. Tată, pune să se monteze îndată o barcă!

Căpitanul alergă la porta-voce şi strigă celor de jos un ordin, apoi se întoarse spre camarazii din turn şi adăugă:

— Cred că două bărci cu câte cinci oameni vor fi deajuns. Ori negri s-au încăierat între ei, adică vreun sat a fost atacat de un trib duşman şi cu câteva gloanţe îi putem potoli – căci par să n-aibă arme de foc – sau vreo fiară sălbatecă a dat iureş în ei şi atunci cu zece puşti suntem în măsură să doborâm sau să alungăm fiara. Rindow, d-ta alege-ţi patru camarazi şi ia comanda unei bărci. În cealaltă vom fi noi, adică

eu, George, doctorul, Petre şi Kard.

Îndemnaţi de ţipetele care se auzeau tot mai deznădăjduite, marinarii puseseră în grabă bărcile la punct, la lumina lămpilor de buzunar. Abia fu gata cea dintâi şi lăsată pe apă, că George şi sări în ea. Petre adusese în vremea asta puştile, aşa că putură porni îndată.

La câteva minute după ei plecă şi a doua barcă, sub comanda lui Plundow, dar cea dintâi i-o luase cu mult înainte şi abia se zărea acum ca un punct negru în depărtare.

Deşi cei patru marinari ai ofiţerului zoreau pe cât puteau, nu izbuteau s-o ajungă, căci cei doi uriaşi, Petre şi Kard, vâsleau din răsputeri.

— Nu cred să fie acolo nişte pescari care au fost atacaţi de vreo fiară grozavă, zise căpitanul către doctor. Nici ca vreun trib de băştinaşi să fi dat năvală asupra altuia, deoarece nu s-aude zgomotul obişnuit de luptă. A, dar ce-a fost asta?

Un bubuit, ca de tunet, cutremură văzduhul. Doctorul sări atât de brusc în picioare, încât fu cât p-aci să răstoarne barca.

— Domnule căpitan, George – strigă el – mi se pare că vom avea într-adevăr de-a face cu o fiară uriaşă. A fost răgetul unui hipopotam. Am citit multe despre aceste animale, ba am auzit chiar odată răgetul acestui monstru şi sunt sigur că nu mă înşel. Pesemne că hipopotamul a simţit ceata de pescari şi a atacat-o. Va fi răsturnat câteva bărci de-ale lor şi oamenii care înoată să iasă la mal răcnesc acum ca să îndepărteze crocodilii. Nădăjduiesc s-ajungem la timp ca să-i salvăm.

Cei doi vâslaşi se trudeau din răsputeri.

Barca uşoară aluneca pe unde ca o săgeată.

Deodată George, care stătea la proră, zări înaintea lui câteva puncte întunecate şi îşi dădu seamă curând că erau într-adevăr bărci răsturnate, de care se agăţaseră făpturi omeneşti şi răcneau cât îi ţinea gura.

Camarazii se apropiau din ce în ce şi George îşi ţinea puşca să se ivească hipopotamul pe care vroia să-l întâmpine cu un glonţ bine ţintit.

Cea dintâi barcă răsturnată era acum la vreo douăzeci de metri de ei. Negrii nu mai răcneau, ci se zgâiau la cei ce se apropiau. Bieţii oameni credeau poate că îi aşteaptă o nouă primejdie.

George se ridică în picioare şi îndreptă puşca într-acolo. Zărise lângă barca răsturnată câteva puncte negre care se înălţau din apă. În aceeaşi clipă negrii începură iar să ţipe şi se încleştară cu deznădejde de barcă.

Tânărul bănui că acolo se va ivi hipopotamul; ochi şi trase. Un plescăit puternic îi dovedi că nu greşise ţinta, dar înţelese, în acelaşi timp, că glonţul său nimerise un crocodil enorm, care venise atras de o pradă îmbelşugată.

Valurile pe care le stârnea monstrul în lupta lui cu moartea, fură atât de înalte, încât cei trei negri care se ţineau încleştaţi de barca răsturnată fură târâţi în apă. Un alt crocodil ţâşni lângă ei, dar glonţul lui George îl nimeri şi pe acesta şi negrii se putură urca iar pe fundul bărcii răsturnate. Când camarazii nu mai erau decât la zece metri de ei, doctorul le strigă în englezeşte:

— Aţi fost atacaţi de un hipopotam?

Spre bucuria camarazilor, unul din negri răspunse într-o englezească destul de bună:

— Da. *Master,* un hipopotam rău ne-a răsturnat barca. O să-l împuşte *master?*

— Fireşte, numai să ne vie în bătaia puştii – zise George, cu însufleţire – cred însă că acum o fi plecat.

Nici nu sfârşi vorba şi se auziră iarăşi răcnete dinspre partea unde se aflau bărcile şi una din ele zbură ca un fulg în aer, câteva clipe ieşi din apă o căpăţână enormă de hipopotam, dar până s-apuce George să ochească, vicleanul monstru dispăru iar, fără să se sinchisească de negrii care înotau cu disperare, răcnind cât îi ţinea gura.

În schimb, se apropiau din amândouă părţile crocodili care mirosiseră o pradă sigură. George împuşcă la repezeală doi din ei. Petre şi căpitanul nu se lăsară mai prejos şi izbutiră să ucidă sau să alunge pe ceilalţi.

În vreme ce detunau împuşcăturile, negrii înotară în grabă la celelalte bărci şi se urcară în ele.

— Înotaţi spre mal şi trageţi bărcile după voi! strigă doctorul, după ce se sfătuise cu căpitanul. Noi vă vom apăra împotriva hipopotamului şi a crocodililor.

— O să le spun şi oamenilor mei – răspunse acela care vorbea bine englezeşte.

Strigă celorlalţi ceva şi îndată aceştia se lăsară să alunece în apă. Apucară cu o mână bărcile şi porniră înot spre malul stâng.

La ordinul căpitanului Petre şi Kard vâsleau acum între şirul de bărci ca să apere stânga, pe când Rindow cu oamenii săi supravegheau partea cealaltă.

Nu mai era mult până la ţărm, când George, care privea cu încordare peste apă, văzu deodată lângă barca în care se afla, răsărind din adânc o umbră uriaşă.

Cu o repeziciune atât de uluitoare încât tânărul nu mai avu timp să-şi smulgă puşca de pe umăr, se ivi la vreun metru şi jumătate de ei căpăţâna enormă a hipopotamului.

Turbat de furie monstrul se năpusti asupra bărcii de aluminiu, al cărei perete îl turti ca şi când ar fi fost o foaie subţire. Zguduitura fu atât de grozavă, încât George, care stătea în picioare, căzu călare… drept în ceafa hipopotamului, care căscase botul său enorm să-l

înghită.

Tânărul nu scăpase însă puşca din mână, dar nu credea că va avea timp să se slujească de ea.

Pe când se gândea cu groază ce moarte cumplită îl aştepta, se pomeni alunecând de pe gâtul monstrului ce se lăsa afund.

Privi în juru-i. Poate că va izbuti totuşi să ucidă cu un glonţ bine ţintit hipopotamul. Dar acesta nu se arătă. Pesemne că se speriase şi el când se pomenise, aşa, deodată, cu un om călare în spinarea lui şi o luase la fugă.

— Repede la mal, până nu se întoarce! îi strigă căpitanul.

George nu aşteptă să-i spuie a doua oară. Cu puşca în mână stângă, porni înot spre ţărm, unde cea mai mare parte din negri şi ajunseseră. Noroc că a doua barcă era pe aproape; dacă hipopotamul s-ar ivi iar, se aflau la îndemână destui inşi care să-l întâmpine cu gloanţe.

Deodată auzi îndărătul lui apa plescăind. Întoarse capul şi văzu cu groază că la nici doi metri de el venea un crocodil uriaş. Până s-apuce el să tragă, arma lui Plundow detună şi crocodilul rănit se lăsă afund.

În sfârşit George ieşi pe mal şi curând după el debarcară şi camarazii. Un negru voinic le ieşi înainte şi le zise înclinându-se:

— Domnilor, ne-aţi salvat viaţa. Fără dv. am fi fost pierduţi. Vă mulţumim din suflet. Eu sunt Bahengo şi aceştia sunt oameni din tribul meu.

— Îmi pare bine că am sosit la timp, Bahengo – îi răspunse prietenos, căpitanul – aş vrea însă să ştiu dacă hipopotamul a răsturnat toate bărcile sau au fost răsturnate chiar de oamenii din ele, înspăimântaţi la vederea lui.

— Noi cunoaştem bine hipopotamul, *master* – zise cu teamă căpetenia – ne-a răsturnat multe bărci şi a omorât mulţi dintr-ai noştri. Credem că e un duh rău. Noi locuim mai sus pe mal, dar am venit atât de departe nădăjduind că duhul acesta rău nu o să vie până aici.

— Foarte interesant! făcu doctorul cu însufleţire. Dragă George, avem prilejul unei minunate vânători de hipopotami. Negrii aceştia ne vor fi de mare ajutor.

Se întoarse apoi spre căpetenie şi adăugă:

— Bahengo, vom încerca să ucidem hipopotamul. De noi nu se ating duhurile rele. Putem veni mâine în satul tău?

— Ne vom bucura *master,* răspunse cu sinceritate negrul. Facem tot ce vreţi. Vă vom fi recunoscători dacă ne scăpaţi de duhul rău.

— Atunci ne-am înţeles. Mâine, îndată ce va răsări soarele, venim – hotărî căpitanul – ne trebuie însă o barcă mai mare, căci ale noastre sunt prea mici şi nu încăpem toţi.

Negrii împinseră îndată o barcă de-a lor pe apă. Căpitanul nu-i lăsă să-i însoţească, deoarece nu vroia ca ei să vadă submarinul pentru a

nu spune cuiva că se află aici.

II
O VÂNĂTOARE PRIMEJDIOASĂ

— PORNIM CU BARCA BĂŞTINAŞILOR – zise a doua zi dimineaţă Farrow – e mai bine să nu trezim luare-aminte; vom întâlni azi multe bărci de pescari şi a noastră ar bate la ochi.

Căpitanul era însoţit numai de George, doctorul Bertram, Petre şi Kard. Înainte de a ieşi din golf, iscodiră cu băgare de seamă prin brâul de trestii, dacă nu se zăreşte cineva. Vroiau să se ferească pe cât cu putinţă de o întâlnire cu Europeni sau poliţişti, care vor fi auzit din oraşul apropiat împuşcăturile de peste noapte. Nu se vedea însă nimeni, nici chiar vreunul din pescarii băştinaşi. Poate că trecuse de la trib la trib – prin bătăile de tobă pe care le auziseră camarazii în cursul nopţii – vestea celor petrecute şi că străinii au de gând să vâneze hipopotamul.

George stătea la prora kanu-ului îngust şi privea cu încordare în juru-i. Ţinea puşca pregătită, deoarece nu se putea şti dacă hipopotamul nu va cuteza să atace o barcă chiar la lumina zilei.

Îndărătul lui George, Petre vâslea din răsputeri; după el venea căpitanul, apoi doctorul şi la urmă Kard, toţi cu puştile în mână.

Adeseori George vedea pe mal un crocodil enorm şi cu mare greu se stăpânea să nu-l trimită cu un glonţ pe lumea cealaltă. Se temea însă ca împuşcătura să nu gonească hipopotamul – dacă s-ar fi aflând pe aproape.

După vreo jumătate de ceas ajunseră la un sat de negri pe malul stâng al fluviului Zambezi. Băştinaşii îi aşteptau. Mai toţi oameni voinici şi cu privirea inteligentă. Cu atât mai de mirare era frica lor de hipopotam, pe care îl credeau un duh rău. Când barca se izbi de ţărm, căpetenia făcu o închinăciune stângace şi zice:

— *Masser,* noi bucuroşi să scăpăm în sfârşit de duhul rău. Ştim că sunteţi oameni viteji.

— În orice caz ne vom strădui – răspunse căpitanul – părerea mea e să ne împărţim în două bărci, dar ne trebuie şi câţiva vâslaşi destoinici.

Propunerea nu prea păru să-i încânte pe negrii, dar căpetenia răspunse semeţ:

— Bahengo cu cei trei fii ai săi vor vâsli.

Arătă în acelaşi timp spre trei flăcăi voinici din spatele lui.

Căpitanul se uită cercetător la ei. Nu se arătau de fel înspăimântaţi şi nu vor da bir cu fugiţii dacă s-ar întâmpla să fie atacaţi de hipopotam.

— Bine – încuviinţă căpitanul Farrow – să pornim, poate dăm mai

repede de hipopotam.

— Bahengo ştie unde se aţine la vremea asta. Peste un ceas suntem acolo – răspunse căpetenia.

Spuse ceva oamenilor săi, care lăsară îndată o a doua barcă în apă.

— Tu, George, vei porni cu Petre în kanu-ul acesta – hotărî căpitanul – sunteţi amândoi buni trăgători şi voinici cât noi trei. Te-aş ruga totuşi să fii prevăzător, ai văzut doar că nu e de glumit cu hipopotamul acela. Mai ales nu te depărta prea mult de barca noastră, ca să ne putem ajuta la nevoie.

— N-avea grijă, tată, voi ştii eu să mă păzesc. N-aş vrea să mor de o moarte atât de grozavă, mi-a fost deajuns spaima pe care am tras-o aseară, când m-am pomenit călare pe spinarea dihaniei…

— Numai de te-ai fi cuminţit! zise căpitanul, zâmbind. Totuşi, ar fi bine dacă unul din feciorii căpeteniei ar pricepe limba engleză, ca să te poţi înţelege cu el.

Spre bucuria camarazilor, se dovedi că unul din ei vorbea binişor englezeşte. Îl chema Mbunga şi părea să fie foarte inteligent. În afară de el – cel mai mare dintre băieţi – mai mergea cu George şi Petre mezinul căpeteniei. Şi acesta părea să fie foarte îndrăzneţ şi curajos.

După zece minute amândouă bărcile porniră în susul apei. Înaintau încet, deoarece Negrii nu puteau vorbi atât de repede ca Petre şi Kard, cu atât mai bine însă aveau răgazul să observe malurile tivite cu un brâu des de trestii.

Se scurse aproape un ceas, fără să se arate dihania, apoi, deodată, Bahengo strigă ceva de pe mal feciorilor săi. Aceştia îndreptară imediat barca de-a curmezişul fluviului şi la întrebarea lui George ce vrea să zică asta, Mbunga răspunse:

— Colo e un râu care se revarsă în trei eleşteie. Pe aici, se aţine hipopotamul adesea.

— Minunat! făcu George.. Braţul e însă cam îngust şi dacă ne atacă nu prea ne-ar merge bine.

Dar Mbunga zise foarte liniştit:

— *Masser* mare meşter la împuşcat, nimereşte la el cum nimerit crocodilii ieri şi scăpat pe mine de la moarte. Eu datorez lui *Masser* viaţa.

— Bine, bine, vom vedea noi ce e de făcut.

Braţul fluviului pe care apucaserăm acum nu era mai lat de treizeci de metri. Când amândouă bărcile fură în linie, căpitanul strigă cu glas coborât fiului său:

— George, fii prevăzător! Dacă monstrul ne atacă aici, trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Ştiu, tată, ar fi cu neputinţă să ne apărăm. Noroc că apa e limpede şi-l putem vedea din depărtare.

— Atunci, înainte! Nu vă abateţi însă prea aproape de păpuriş, să

nu vă ia pe neaşteptate.

Bărcile alunecau fără zgomot. Ochii tuturor erau aţintiţi la brâul de trestii şi în acelaş timp la fundul apei, unde se zbenguiau peşti uriaşi, cea mai bună dovadă că hipopotamul nu se afla pe aproape, altminteri ar fi fugit toţi din calea lui.

Braţul îngust de apă se întindea în coturi vreo treizeci de kilometri spre miază-noapte. La început şerpuia printre tufele dese dindărătul brâului de trestii, pe urmă începea pădurea seculară, cu aerul ei fierbinte şi înăbuşitor.

Soarele se ridicase bine pe cer şi razele lui dogoreau cumplit.

Răsfrângându-se în apă, lumina care îi orbea împiedeca acum pe vânători să vadă ce se petrece în fundul ei, aşa că hipopotamul îi putea ataca înainte de aprinde ei de veste.

Deodată, braţul fluviului se lărgi şi înaintea lor se făcu un lac aproape rotund, cu un diametru de vreo doi kilometri. În mijlocul lui se afla un banc de nisip cu tufe rare şi firave.

— Ia seama, George! strigă doctorul, cu glas scăzut. Astea sunt locurile care le plac hipopotamilor. Poate că şi al nostru se aţine pe acolo.

Asta o ştia şi George din citit, dar deocamdată nu luă în seamă bancul de nisip care era încă destul de departe, ci ochii lui cercetau cu încordare apa din jurul bărcii. Creşteau aici plante încâlcite, prin care privirea cu greu putea răzbate, dar erau în acelaşi timp hrana principală a hipopotamilor. Dacă monstrul se lăsase tocmai la fund să pască şi în furia lui de a fi fost turburat va ţâşni acum la suprafaţă pentru a-i ataca?

Căldura părea să fie aici şi mai grozavă. Nici o adiere de vânt pe întinderea lucie a apei, care dogorea ca plumbul topit…

O exclamaţie uşoară a lui Mbunga îl făcu pe George să tresară. Fiul căpeteniei arătă înainte şi tânărul zări pe bancul de nisip câteva trupuri butucănoase – erau şase hipopotami în putere şi cinci pui, deci trei familii cu odraslele lor. Şi aceştia puteau fi destul de primejdioşi, căci în năzuinţa lor de a-şi apăra puii împotriva unor duşmani închipuiţi, vor ataca barca, chiar dacă cei din ea nici gând n-ar fi avut să le facă vreun rău.

Deşi cele două bărci, care se cam îndepărtaseră una de alta, se aflau la vreo trei sute de metri de banc, doi din hipopotami şi ridicaseră căpăţânile lor enorme, holbându-se duşmănos la camarazi.

— Mbunga, hipopotamul acela primejdios se află printre ei? întrebă în grabă George.

Tânărul negru privi cu luare-aminte într-acolo, pe urmă clătină încet capul.

— Nu *Masser* – răspunse el apoi – îl cunosc eu bine, fiindcă l-am văzut de două ori până acum, când a ucis pe doi dintr-ai noştri. E mult

mai mare şi mai închis la piele. N-ar fi rău să ne îndepărtăm cât mai mult de banc, căci şi ăştia sunt acum primejdioşi, pentru că au pui.

Era interesant pentru George să vadă cum se va înţelege Mbunga cu tatăl său, deoarece bărcile se aflau la o distanţă de vreo sută de metri una de alta. Mbunga se ridică în picioare şi începu să facă semne la care căpetenia răspundea în acelaşi fel. Pe urmă, după ce amândoi se aşezară iar la locurile lor, bărcile cotiră repede spre stânga pentru a se depărta cât mai mult de bancul de nisip.

Dar deodată cei trei hipopotami care se zgâiseră înainte la ei se ridicară cu o sprinteneală de care nimeni nu i-ar fi crezut în stare şi săriră în apă. Pieriră însă îndată şi, deşi George privea cu încordare, nu-i mai zări nicăieri.

Mbunga şi tatăl său începură să vâslească din răsputeri spre mal. George înţelese că era de aşteptat un atac dârz din partea hipopotamilor.

I se părea totuşi cu neputinţă ca uriaşele animale să poată ajunge atât de curând la bărci, oricât de repede ar înota ele.

Privea zâmbind la străduinţele vâslaşilor, dar când îşi aruncă ochii în dreapta lui, zâmbetul îi îngheţă pe buze, căci la nici cincizeci de metri de el se iviră căpăţânile enorme ale celor doi hipopotami care înotaseră sub apă.

Tânărul îşi reveni repede din spaima lui şi ridică puşca. Ca la o comandă căpăţânile dispărură fulgerător din raza vederii lui. Când George se întoarse întrebător spre Mbunga, acesta îi zise:

— *Masser* fie cu mare băgare de seamă, acum mare primejdie! Hipopotamii au să ne ajungă îndată. *Masser* să ochească atunci bine.

Tânărul ar fi vrut să se ridice în picioare ca să-i fie mai la îndemână când va ochi, dar barca începu să facă nişte cotituri atât de repezi, încât şi-ar fi pierdut echilibrul şi ar fi căzut în apă.

Petre, care se afla la pupa vasului, avea o vedere mai întinsă şi va zări mai curând ivirea grozavilor vrăjmaşi. Totuşi, George nu credea că la iuţeala cu care aluneca barca, hipopotamii ar putea-o ajunge.

Zâmbi când văzu pe cei doi tineri negri scăldaţi în sudoare; pentru el străduinţele lor în căldura aceea înăbuşitoare era o adevărată copilărie.

Dar iar îi îngheţă zâmbetul pe buze când, la nici şase metri de barcă, se ivi căpăţâna unuia din hipopotami, care se năpusti ca turbat spre ei. Tânărul nu-şi pierdu însă cumpătul. Duse puşca fulgerător la ochi şi trase. Era încredinţat că glonţul n-a dat greş. Uriaşa dihanie întâmpină bucăţica de plumb cu un grohăit înăbuşit, pe urmă începu să se zbată în apă cu atâta putere încât pe George îl cuprinse frica.

Talazurile mari se ridicau lângă barcă, ameninţând s-o răstoarne din clipă în clipă, dar Mbunga şi fratele său vâsliră cu atâta putere, încât trecură cu bine de locul primejdios.

— *Masser* pricepe să împuşte – zise negrul, cu chipul strălucitor de bucurie – ne dăruieşte nouă hipopotamul? Pielea s-o ia *Masser.*

— Foarte mulţumesc – răspunse George râzând – dar mă declar satisfăcut cu căpăţâna. Dar deocamdată nu-l mai văd de fel.

— Vine el – îl asigură Mbunga – să ne depărtăm acum fiindcă e încă unul după noi.

Într-adevăr aproape de tot îndărătul lor se ivi în hipopotam; o clipă şi barca şubredă s-ar fi făcut ţăndări. Petre însă veghea. O frântură de secundă şi arma lui detună. Dar în graba lui, Uriaşul nu ţintise destul de bine. Glonţul nimeri lângă ochiul stâng al monstrului şi spintecă numai pielea groasă, apoi, până a nu apuca Petre să tragă a doua oară, hipopotamul se lăsă fulgerător afund.

George se aştepta ca Mbunga şi fratele său să vâslească acum nebuneşte pentru a se depărta de vrăjmaşul primejdios care se putea ivi iar din clipă-n clipă, dar negrii o luară tacticos spre locul unde dispăruse hipopotamul lovit atât de bine de George.

— Mbunga ce faci? strigă tânărul. Vrei să ne atace hipopotamul rănit de Petre?

— Fii fără grijă, *Masser,* ăsta nu e luptător, fuge de noi. Trebuie să vedem unde a căzut cel dintâi.

Spre mirarea lui George, negrul porni îndărăt şi se opri chiar pe locul unde se scufundase hipopotamul ucis de el. Mbunga lăsă lopeţile, luă de pe fundul bărcii un băţ gros de care era legată o frânghie lungă cu un bolovan la cap şi o lăsă în apă. Băţul va arăta a doua zi negrilor locul unde căzuse hipopotamul mort – dacă leşul nu va ieşi de la sine deasupra apei.

În vremea asta veni şi cealaltă barcă, vâslită de Bahengo. Căpetenia schimbă numai câteva cuvinte cu fiul său, pe urmă vorbi cu însufleţire către căpitan.

— *Masser,* tata crede că hipopotamul cel mare e în lacul celălalt – zise Mbunga lui George – a auzit însă împuşcături şi ne-a prins frica. Cu toate astea nu se ştie dacă nu are de gând să ne atace, fie aici, fie dincolo.

— După cum văd, pare să fie un animal foarte deştept şi tare n-aş vrea să dau prea de aproape ochi cu el – mormăi Petre – drept să vă spun, nu mi-a fost de fel îndemână când i-am văzut mai adineauri căpăţâna îndărătul meu. Afurisitele astea de dihănii înoată foarte repede sub apă.

— Ai dreptate, Petre. Nici eu nu mi-aş fi închipuit. Bine că ştim măcar cât de primejdioşi sunt hipopotamii; vom căuta să ne păzim.

Deodată Petre, care privea cu încordare înaintea lui, zâmbind turburat:

— Domnule George, ce să fie ce se vede colo la vreo două sute de metri înaintea noastră? Pare să înainteze cu o iuţeală uimitoare.

— Masser, ăsta hipopotamul. Fuge de noi, dar cum vom ajunge în lacul celălalt o să ne atace. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă – zise Mbunga, speriat.

Spuse apoi câteva cuvinte fratelui său şi amândoi începură să vâslească din răsputeri.

Lui George nu-i venea de fel la socoteală că nu se putea înţelege cu Farrow, dar îi veni o idee.

— Mbunga lasă-l pe camaradul meu să vâslească şi spune-i prin semne tatălui tău că hipopotamul pe care-l urmărim e aici. E bine să o afle şi ei.

Mbunga făcu ce i se spuse, apoi zise foarte liniştit:

— Tata l-a văzut, Masser şi ştie ce are de făcut. Să pornim în grabă după hipopotam.

III
GOANA

BARCA PORNI CA O SĂGEATĂ, apropiindu-se tot mai mult de hipopotam. George se înspăimântă când îi văzu acum, la lumina zilei, căpăţâna enormă. Părea de două ori mai mare ca a celui ucis de el.

Deşi cei doi negrii cu Petre vâsleau cu puteri îndoite, hipopotamul, care părea să fi băgat de seamă că e urmărit, înota cu o iuţeală uluitoare, păstrând o distanţă de vreo sută de metri între ei şi urmăritori. S-ar fi zis că vroia s-ajungă mai repede la lacul celălalt, unde se aţinea de obicei; aici îi va putea ataca mai bine.

George chibzuia dacă să tragă sau nu. Ştia că glonţul lui putea ajunge la o sută de metri, dar nu era sigur că va nimeri destul de bine fiara ca s-o ucidă dintr-odată. Rănit numai, hipopotamul, în furia lui, ar putea răsturna lesne barca şi va fi poate prea târziu atunci să-i mai trimită un glonţ bine ţintit. Lăsă deci în jos arma.

— Nici eu n-aş îndrăzni să încerc – zise Petre, care îi ghicise gândul – să ne apropiem mai bine de el. A, uite că a luat-o pe canalul care leagă pesemne cele două lacuri între ele.

Într-adevăr, căpăţâna hipopotamului dispăru într-o spărtură a brâului de trestii de la îmbucătura fluviului. Braţul de apă care alcătuia legătura nu era mai lat de treizeci de metri. Era primejdie să apuce pe el, căci se putea ca şiretul hipopotam să-i pândească aici pentru a-i ataca.

George se gândi câteva clipe să aştepte şi cealaltă barcă: era doar la vreo cincizeci de metri de ea. Îşi spuse însă că hipopotamul îşi avea bârlogul în lacul celălalt şi abia aci îl va încolţi.

Zori pe vâslaşi, stăpânit numai de gândul ca el să fie acela care să tragă primul glonţ în căpăţâna dihaniei. De primejdia care îl aştepta nici nu vroia să ştie.

Abia, când barca pătrunse în braţul îngust de apă, îi trecu prin minte cât de lesne i-ar fi fost hipopotamului s-o sfarme între fălcile lui grozave.

Alungă acest gând, care nu se potrivea unui vânător iscusit. Un glonţ bine ţintit va pune dihania cu botul pe labe.

Se ridică în picioare pentru a avea un câmp mai întins de tragere. Îşi încordă privirile, dar nu zări nici urmă de hipopotam.

Canalul pe care înaintau acum cu repeziciune era lung de vreo optzeci de metri. Ajunseră la lac; era ceva mai mic şi nu se vedea pe el nici insulă, nici vreun banc de nisip. Văzu iar căpăţâna enormă a hipopotamului, de astădată la o depărtare mai mare.

Cu greutate se stăpâni viteazul tânăr să nu în drepte puşca spre dihanie, de teamă că rănind-o numai să nu devie şi mai primejdioasă.

A doua barcă rămăsese cu mult în urmă, totuşi el zori pe vâslaşi să-şi vadă de drum, ca să nu piardă din ochii vânatul.

Străbătură repede şi al doilea lac şi dădură iar de un canal, care răspundea într-un al treilea lac. George fu cuprins de un simţimânt de teamă când barca intră în braţul de apă. Îi venea parcă să spună vâslaşilor să întoarcă. Văzu însă cum hipopotamul înota spre lac şi teama îi pieri, ba îi fu chiar ruşine de frica lui.

Acum trebuia să vie deznodământul, căci din lacul acesta nu se vedea vreo ieşire. Se zăreau însă risipite ici-colo prin apă mici insule şi bancuri de nisip. Mai potrivit loc pentru hipopotami nici că se putea.

Tânărul se aştepta să se aţină pe aici o droaie de hipopotami, dar în afară de cel urmărit nu era nici unul. Se gândi că vor fi fugit de frica acestuia. Poate că din pricina vieţii singuratice pe care o ducea, „bătrânul” devenise şi mai sălbatec, deci şi mai primejdios. Cufundat în gânduri, nu băgă de seamă că acesta dispăruse.

— Atenţiune! strigă George. L-am scăpat din ochi şi nu ştiu ce s-a făcut. Vâsliţi mai încet, trebuie să mă ridic în picioare ca să pot vedea mai bine.

Nu-l zări însă nicăieri; fapt cu atât mai primejdios cu cât dihania putea ţâşni deodată din adânc şi să le sfărâme barca.

— Mbunga – întrebă George – are hipopotamul un anumit loc unde se aţine?

— Da, Masser. E un banc de nisip la capătul lacului unde doarme el.

— Atunci acolo trebuie să ne ducem. S-o fi dus acolo, dar se mai poate ca să ne atace în drum. N-avem încotro însă.

A doua barcă se apropia acum cu repeziciune. Petre vâslea mai încet. Cei doi negri priveau cu încordare oglinda lucie a apei.

Păreau că nu se tem de fel, sau o fi fost încrederea pe care o aveau în dibăcia de bun trăgător a lui George.

— Ei, George, unde e hipopotamul? întrebă căpitanul pe fiul său

când bărcile fură la o depărtare de vreo patruzeci de metri una de alta.

— Ştie naiba ce s-a făcut. Mă pierdusem în gânduri şi l-am scăpat din ochi – răspunse cu necaz tânărul.

— Păi acum ţi-ai găsit tu să te gândeşti la altceva? zise Farrow. Acum trebuie să fim cu şi mai mare băgare de seamă – adăugă el cu seriozitate – Bahengo mi-a povestit câteva năzbâtii de-ale hipopotamului; care nici nu-ţi vine să le crezi.

Căpetenia vorbi ceva cu Farrow, apoi acesta urmă:

— Bahengo e de părere ca noi s-o luăm acum spre dreapta lacului şi voi pe stânga. Uitaţi-vă bine la bancuri, George, acolo pare să se aţină de obicei dihania. Tare aş vrea să mă aleg cu un astfel de trofeu, deşi nici acela pe care l-ai împuşcat tu nu e de lepădat.

— Nu se potriveşte cu ăsta. Hipopotamul pare să aibă o căpăţână aproape de două ori ca a celuilalt.

— Atunci caută de-l doboară şi pe ăsta şi al tău să fie – râse căpitanul – vezi însă de nu te pripi, ca să nu faci vreo nesocotinţă.

— Las-pe mine! Ştiu eu că nu e de glumit, cred însă că voi avea şi de data asta noroc.

Barca în care se afla Farrow coti spre stânga, pe când cei doi fii ai căpeteniei porniră vâslind încet spre dreapta, ţinându-se la o depărtare de vreo cincizeci de metri de mal. Priveau toţi cu încordare pe apă, dar nu se zărea nici urmă de hipopotam.

Amândouă bărcile se apropiau din ce în ce de capătul lacului. Era acolo un banc mare de nisip, pe care Mbunga îl arătă, zicând:

— Acolo l-am văzut de două ori pe hipopotam. Dormea şi ne-am ferit să-l deşteptăm, fiindcă n-aveam arme cu care să ne putem lua la luptă cu el.

George îşi roti privirea în juru-i, apoi întrebă:

— Văd în păpuriş o spărtură destul de mare. Oare porneşte şi de acolo vreun braţ de apă?

— Da, Masser. Face un ocol mărişor şi se varsă apoi iar în Zambezi.

— Hm! Atunci e cu putinţă ca şiretul de hipopotam să se fi refugiat acolo. Şi-o fi dat el seamă – inteligent cum e – că suntem bine înarmaţi. Animalele care au fost fugărite de vânători ştiu ce va să zică o armă de foc.

— Masser are dreptate. Mulţi au încercat să vâneze hipopotamul.

— Aşa! Atunci ştiţi ce? strigă deodată George. Eu rămân pe bancul de nisip, iar voi vâsliţi mai departe pe canal. Tu, Petre, eşti destul de destoinic să vii de hac dihaniei dacă v-ar ataca. Când va vedea însă că voi v-aţi îndepărtat de lac, poate se va întoarce la banc, unde o să-l aştept eu cum se cuvine.

— E foarte primejdios ce vrei să faci, domnule George – zise îngrijorat uriaşul. N-ar fi rău să-l întrebi şi pe domnul căpitan. Planul

e bun, nu e vorbă, dar dacă dă greş?

— Cum, crezi tu că nu pot nimeri un hipopotam la câţiva metri de mine? râse voios tânărul. Părerea mea e că mă aflu în mai mare siguranţă pe uscat decât într-o barcă şubredă ca asta, pe care o poate face ţăndări într-o clipită. De altminteri, uite că vine şi tata. Sunt sigur că nu va avea nimic împotriva planului meu.

Când barca în care era căpitanul se apropiă, Farrow strigă lui George:

— Mi se pare că neam bucurat degeaba, dragul meu. Hipopotamul a fost mai şiret ca noi şi a şters putina. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să facem cale-ntoarsă. O să mai încercăm spre seară, poate avem atunci mai mult noroc.

George îi spuse ce plănuise. La-nceput căpitanul nici nu vru să audă, pe urmă însă zise:

— La drept vorbind, ai dreptate. Pe bancul de nisip eşti mai la adăpost decât în barcă. Întinderea e de vreo cincizeci de metri şi ai destul timp să ţinteşti, înainte de a ajunge hipopotamul la tine – dacă va veni într-adevăr. Aşa dar, rămâi aici. Te-aş sfătui însă să te întinzi la pământ ca să nu te vadă. Noi o să facem zgomot într-adins ca să-i atragem atenţia asupra noastră.

— Bine, să vă întoarceţi peste două ceasuri. Cred că până atunci dihania o să se arate.

— Fie deci cum ai hotărât. Dar bagă bine de seamă ce faci, fiindcă nu e de glumă. La revedere şi… noroc!

— Mulţumesc – răspunse George şi sări sprinten pe bancul de nisip de care se apropiaseră în vremea asta, pe când camarazii porniră mai departe.

Se întinse în mijlocul bancului, în care nu se afla nici cea mai mică tufă de verdeaţă. De aici putea vedea bine dacă hipopotamul se apropia înot. Mulţumit de sine şi ideea lui, privi în urma celor două bărci care se depărtau, dar când rămase singur îl cuprinse totuşi un simţământ ciudat. Poate că în clipa următoare căpăţâna enormă a dihaniei va ţâşni din apă şi va avea atunci nevoie de toată energia şi dibăcia pentru ca glonţul său să nu dea greş, altminteri era pierdut.

Minutele se scurgeau încet şi plictisitoare. La început George îşi roti cu încordare privirea în juru-i, pe urmă îşi zise că nu se poate să n-audă plescăitul pe care l-ar face hipopotamul uriaş când va ieşi din apă.

Atenţia îi slăbi niţel la gândul acesta; îl moleşea şi căldura care domnea aici, unde razele soarelui încingeau nisipul ca un cuptor.

Nu lipsea mult ca să aţipească, atât de obosit se simţea. Îşi încordă însă toată voinţa să rămână treaz, ştiind că altfel ar fi pierdut.

Să fi trecut vreun ceas de aşteptare zadarnică şi George începuse să-şi piardă răbdarea, când avu deodată simţământul că e cineva în

spatele său. Întoarse fulgerător capul şi… înlemni de spaimă. Pe marginea bancului de nisip văzu hipopotamul, care se holbă o clipă la el, apoi porni la atac.

George sări în picioare şi-şi smuci puşca de pe umăr. Glonţul porni şi hipopotamul căzu grămadă. Tânărul vru să scoată un chiot de biruinţă, dar dihania se ridică şi dădu iar buzna spre el. George nu-şi pierdu însă cumpătul. Ridică puşca şi apăsă pe trăgaci. Spre groaza lui băgă de seamă că arma nu ia foc. Nisipul mărunt intrase în descărcător şi împiedeca glonţul să pornească.

Şi hipopotamul înfuriat era acum numai la câţiva metri de el!

Instinctiv, George făcu ceea ce ar fi făcut oricine, în împrejurarea de faţă: o luă la fugă. Dihania era doar grav rănită şi poate că se va prăbuşi încă înainte de a-l ajunge.

Copitele hipopotamului sunau înăbuşit în nisip. George goni şi mai şi în fugă încercă să-şi cureţe descărcătorul; singura lui scăpare era să mai poată trage un glonţ mai bine ţintit în hipopotam. Nu luă în seamă pe unde fugea şi se poticni de o moviliţă. Căzu în brânci, dar se ridică fulgerător; în cădere însă, puşca îi zbură din mână, hăt departe.

Ca s-o ia nu mai avea când. Porni în goană spre capătul bancului de nisip. Uitându-se înaintea sa zări la oarecare depărtare venind spre el, o luntre în care erau câţiva inşi. Se bucură, zicându-şi că nu poate fi altcineva decât tatăl său. N-avu însă răgaz să se uite mai bine, căci auzea îndărătul lui mârâitul înfuriat al hipopotamului.

Se abătu repede din drum, fără să-şi dea seamă de ce. Un plescăit puternic îl făcu să întoarcă niţel capul şi văzu hipopotamul – care în goana lui nebună nu-şi putu opri avântul – rostogolindu-se în apă.

Tânărul răsuflă uşurat. Nu credea că, rănită grav cum era, dihania va mai putea ieşi pe uscat. Totuşi, ca măsură de prevedere, alergă spre locul unde îi căzuse puşca. Întorcând capul văzu hipopotamul căţărându-se pe mal. O luă la fugă. Când avu iar arma în mână, se simţi parcă alt om. Porni din nou în goană, suflând în acelaşi timp nisipul din descărcător. Deodată se opri în loc şi se uită îndărăt. Hipopotamul era acum la vreo zece metri în urma lui. George ridică puşca, ochi ţeasta dihaniei şi apăsă pe trăgaci. Glonţul porni, dar când vru să mai tragă odată, arma iar nu luă foc.

Pentru întâia oară i se întâmpla aşa ceva. Ştia că se poate oricând bizui pe arma lui credincioasă.

Nu mai era însă nevoie de al doilea glonţ. Lovit de moarte, hipopotamul se poticni, se zvârcoli de câteva ori în nisip, apoi rămase nemişcat.

„Duhul rău” care vârâse spaima atâta timp în locuitorii satului, nu mai era de temut.

George răsuflă uşurat. Păşi agale spre prada lui uriaşă şi o privi îndelung. Se alesese iar cu un trofeu atât de frumos cum nici n-ar fi

visat şi încă în împrejurări atât de primejdioase.

Pe când cugeta astfel, tresări, deodată şi duse mâna la brâu să tragă revolverul, căci în faţa lui văzu trei negri uriaşi, care îl priveau crunt.

Era însă prea târziu. O măciucă zvârlită cu putere îl izbi în braţul drept şi mâna îi căzu neputincioasă în jos. O a doua lovitură îi paraliză şi cealaltă mână, apoi doi negri se aruncară asupra lui. Şi-l înhăţară cu pumnii lor ca de oţel.

Al treilea negru, care îl pocnise cu măciuca, îl privi, rânjind fioros, pe urmă zise în englezeasca pidgin:

— Tânăr alb bun pentru sclav.

Făcu un semn celorlalţi şi aceştia îl târâră spre marginea bancului de nisip, unde aştepta o luntre cu doi vâslaşi.

Orice împotrivire ar fi fost zadarnică, deoarece braţele îi erau ca amorţite şi-l dureau cumplit. Când trecu pe dinaintea şefului negrilor, acesta îi smuci brâul cu arme din jurul mijlocului şi şi-l încinse lui. Îi luă apoi puşca, pe urmă porni înainte spre kanu.

Coborî în barcă şi se aşeză la pupă, fără să-l mai învrednicească pe tânăr cu o privire. George fu trântit în fundul bărcii, care, vâsliră cu putere, se îndreptă spre malul de apus al lacului.

George se uită deznădăjduit înapoi crezând că îşi va vedea camarazii sosind, ca să-l salveze. Nu se zărea însă nimeni.

Întristat, întoarse capul spre noii lui vrăjmaşi. Când văzu chipul fioros al şefului lor, înţelese că e pierdut. Cum, s-ajungă sclavul acestui negru scârbos? Mai bine moartea! Ba nu, va încerca toate mijloacele să fugă şi trăgea nădejde că va izbuti.

IV
BENGA BANDITUL

DUPĂ CE LUA ACEASTĂ HOTĂRÂRE, George se uită, cu mai multă luare aminte, la cei doi vâslaşi cari, muţi şi posomorâţi, îşi vedeau de treabă. Păreau să facă parte din alt trib decât al celor trei uriaşi. Erau ceva mai mărunţi şi mai subţirel la trup, dar înainte de toate, chipurile lor dovedeau multă inteligenţă.

Îl fulgeră gândul că aceşti doi vâslaşi nu puteau fi decât nişte nenorociţi robi. Oare îl aştepta şi pe el aceeaşi soartă?

Chibzui cu înfrigurare cum le-ar putea lăsa camarazilor – care vor căuta negreşit să afle ce s-a făcut el – vreun semn unde a fost târât.

Luntrea ajunse în vremea asta la malul de apus al lacului şi se îndrepta spre desişul de trestii.

Sau era aici un loc de debarcare ascuns, ori pornea din el un alt canal acoperit de tufe. Se putea ca Bahengo şi oamenii lui să nu-l cunoască.

Deodată îi veni în gând lui George tabachera ce o avea în buzunar.

Era de lemn tare, cioplită frumos de un malaiez. Cu mişcări încete – durerile din braţe i se potoliseră – ca să nu fie văzut de paznicii săi, scoase binişor tabachera şi o lăsă s-alunece pe apă. Cutiuţa porni să plutească dincolo de păpuriş; camarazii vor înţelege îndată ce înseamnă asta.

Ceva mai liniştit, tânărul aştepta să vadă ce va urma.

Kanu-ul trecu brâul de trestii şi pătrunse într-un canal care ducea spre apus. Era mărginit de tufe dese, dar după vreo două sute de metri începea pădurea prin care şerpuia făşia de apă.

După un drum de vreun ceas, copacii se răriră; înaintea lor apăru o câmpie întinsă cu un lac mare în care se revărsa braţul de apă. Pe malul celălalt, ascuns aproape de palmieri şi alţi pomi fructiferi, se afla un sat.

Când barca porni pe lac, se auziră din sat bătăi de tobă şi îndată făpturi negricioase alergară cu duiumul la mal. Căpetenia părea să-şi fi „muştruluit“ oamenii milităreşti, venirea lui trebuia vestită la timp ca să fie primit cum se cuvine unui şef.

Într-o tăcere adâncă negrii aşteptau pe mal. Luntrea trase pe uscat şi căpetenia coborî semeţ în mijlocul lor. Spuse câteva cuvinte, care fură întâmpinate cu chiote de bucurie.

George fi ridicat de paznicii săi şi dus pe sus. Căpetenia îi zise în englezeasca lui stâlcită:

— Băiat alb sclav la mine. Mătură coliba şi serveşte femeile. Alb trebuie învaţă repede vorbeşte, altminteri pune pe el la stâlp.

Arătă în acelaşi timp spre un par gros, de care erau legate nişte frânghii. Cum lângă par se aflau şi câteva bice din piele de hipopotam, nu-i fu greu lui George să ghicească rostul acestui instrument de tortură.

Totul în el se revolta împotriva negrului şi a poruncii lui. Să slujească pe „arăpoaice“ şi să măture coliba unui sălbatec? De-ar avea măcar pumnalul la el, n-ar şovăi o clipă să-i vie de hac nemernicului.

Deocamdată era cu desăvârşire neputincios, trebuia să se supună până ce i se va ivi un prilej de fugă, sau până ce vor veni camarazii să-l scape din robie.

Dădu din cap cu nepăsare şi răspunse:

— Păi dacă n-am încotro, o să fac ce-mi spui. Dar unde mă aflu acum?

— Eu Benga, mare căpetenie – făcu negrul cu trufie – eu are mulţi sclavi din satul lui Bahengo.

O veste bună pentru George, căci căpetenia cu vitejii săi feciori vor sprijini fără-ndoială din răsputeri pe camarazi când va fi vorba să-i salveze şi pe ai lor din robie. Şi-apoi, recunoştinţa faţă de George va fi şi asta un îndemn. Nu numai că tânărul scăpase pe câţiva de-ai lor de la moarte, dar le făgăduise să-i descotorosească şi de hipopotam.

— Bine Benga – zise le – mă voi strădui să nu fie nevoie de stâlp. Ce trebuie să fac mai întâi?

— Băiat alb foarte bun – strigă cu bucurie negrul – deretece îndată coliba lui Benga.

Îl duse în sat pe tânăr, la care băştinaşii se uitau ca la o minune.

La o poruncă a şefului din colibă ieşiră patru femei de o urâţenie înspăimântătoare unse pe trup cu un ulei care puţea de te trăsnea. Benga le ţinu o scurtă cuvântare pe limba lui, arătând mereu spre George. Femeile scoaseră chiote de bucurie şi începură să-l pipăie pe braţe şi pe obraz. Cine în afară de ele se puteau mândri că are sclav alb?

Benga dădu iar o poruncă şi cele patru femei îl traseră pe tânăr în colibă. Duhoarea din încăperea întunecoasă îi tăia aproape răsuflarea. Una din femei îi puse un târn în mână şi-l făcu semn să se apuce de măturat. Îi veni să turbeze de necaz, dar se stăpâni şi-şi văzu de treabă. După ce sfârşi, fu dus la malul lacului şi pus să frece cu nisip oalele, în văzul tuturor locuitorilor satului. Veni şi Benga care îl întrebă dacă îi place slujba.

Scrâşnind din dinţi, George îi răspunse cu o nepăsare prefăcută:

— Îmi place, de ce să nu-mi placă? Omul trebuie să treacă prin multe în viaţă.

— Aha, băiat alb se gândeşte la fugă? Benga are grijă să nu plece ca să trimită aici soldaţi.

De ăştia părea să-i fie căpeteniei o frică grozavă. George se căia că se dăduse singur de gol. Ar fi trebuit să pară furios, nu aşa de liniştit, ca să trezească bănuieli. Acum o fugă ar fi fost şi mai anevoioasă, deoarece căpetenia îl va păzi cu străşnicie, ştiind ce pedeapsă îl aşteaptă când se va dovedi că a ţinut în robie un alb.

La amiază se adunară în jurul unui foc mare. George înţelese numaidecât că toţi aceşti negri din jurul focului sunt sclavi ca şi el, unii din satul lui Bahengo, alţii din alte triburi. Fiecare avea o strachină de tinichea în care unul din oamenii lui Benga le turna câteva linguri de ciorbă şi o bucată de carne, dintr-un cazan ce fierbea pe nişte pirostrii.

I se dădu şi lui „porţia“, îi fu scârbă mai întâi să mănânce, dar foamea îl sili s-o facă. Ciorba avea însă gust bun şi o sorbi cu plăcere. La urmă luă cu mâna carnea – cum făceau şi ceilalţi tovarăşi de suferinţă ai săi – şi o înfulecă la repezeală.

Li se îngădui sclavilor două ceasuri de odihnă.

Deodată se stârni tulburare în lagăr. George începu să nădăjduiască crezând că sosesc camarazii, află însă curând care e pricina agitaţiei. Căpetenia veni la el şi-i întinse o suliţă lungă, cu o lamă lată ascuţită ca un brici.

Era o armă grozavă după cum îşi dădu seamă repede George. De

aceea se miră că tocmai lui se găsise să i-o dea Benga, când cu o singură lovitură l-ar fi putut ucide pe loc, deşi era şi el înarmat la fel.

Îşi spuse însă îndată că acesta se afla în mijlocul oamenilor săi care aveau în mână asemenea suliţe şi l-ar fi sfârtecat într-o clipită, ceea ce i-o spuse şi negrul:

— Băiat alb viteaz, omorât hipopotam rău. Benga ia bucuros pielea dar frică să nu vie kanu. Acum este leopard aproape. Băiat alb merge cu noi, omoare la el. Băiat alb nu gândeşte înfige suliţa în Benga, fiindcă pe urmă leagă oamenii la stâlp şi face pe el mort încet-încet.

Ideea de a fi omorât în chinuri nu ar fi plăcut nimănui, aşa că George răspunse:

— Bine, Benga, voi fi cuminte, pentru a nu fi legat de stâlp. Să mergem la leopard ca să vă arăt vitejia mea.

Negrul zâmbea trufaş şi măgulit, pe când tălmăcea celorlalţi cuvintele tânărului. Părea că sclavul ăsta alb îi place foarte mult. Îl lăsă chiar să meargă alături de el, pe când ceilalţi vânători – vreo douăzeci la număr – păşeau în urma lor pe poteca îngustă dintre buruienile înalte ale câmpiei întinse.

George, de partea lui, era mulţumit că va avea puţină variaţie. O vânătoare de leoparzi cu suliţa, cu care nu era obişnuit nu era lucru uşor şi poate chiar primejdios, dar tot era mai plăcut decât să-şi piardă toată după-amiaza cu gospodăria arăpoaicelor.

După vreo jumătate de ceas de drum începeau copacii uriaşi, în umbra cărora – George citise asta în cărţi – se aciuiesc de obicei fiarele.

Or fi şi pe aici lei, îşi spuse el şi se uită cam cu neîncredere la suliţa lui lungă. Oare i-ar folosi arma aceasta într-o luptă cu astfel de fiare?

Fu smuls din gânduri de Benga, care se opri şi-i şopti:

— Băiat alb aştepte, oameni ai mei împresură acum leopardul.

La un semn al căpeteniei, vânătorii o luară unii spre stânga, alţii spre dreapta şi făcură un cerc mare în jurul unui copac uriaş. Va să zică aici se aţinea fiara.

Cu bucurie ascunsă George constată însă că Benga nu se socotea, totuşi, sigur faţă de el, cu toată ameninţarea pe care o rostise înainte, căci afară de dânsul mai rămase un Negru uriaş lângă George, care cu siguranţă că ar lua rolul de răzbunător, dacă tânărului i-ar da în gând să întreprindă un atentat împotriva căpeteniei.

— Băiat alb merge la copac, acolo sus leopard – urmă Benga – când leopard sare jos, băiat alb prinde la el în suliţă.

Lesne de spus, dar George nu era de fel sigur că va izbuti. Nu trebuia să şovăie însă pentru a nu trece drept fricos în ochii negrilor. Strânse mai bine suliţa în mână, întoarse tăişul pieziş în sus şi porni încet spre copac.

Se uita cu luare aminte la crengi, dar nu zări nimic. Ceilalţi

vânători se apropiară, micşorând cercul, ca leopardul să nu poată fugi.

Iată-l acum pe George numai la cinci metri de crengile copacului. Leopardul tot nu se vedea. E ştiut că aceste fiare primejdioase se pricep cum să păcălească pe vânător; se întind pe o cracă groasă şi se lipesc atât de bine de ea, încât nu pot fi văzute nici de ochiul cel mai ager.

George înainta pas cu pas, privind cu încordare în desişul de crengi încâlcite. Cele de jos erau la vreo trei metri de la pământ.

Pe ele nu putea să fie leopardul, căci l-ar fi zărit până acum.

Negrii nici nu clipeau. Priveau ţintă la viteazul tânăr. Poate că nici unul din ei n-ar fi cutezat să iasă singur înaintea acestei fiare şirete şi nesăţioase de sânge, mult mai temută ca un leu.

George păşi în umbra copacului. Se putea ca în clipa următoare leopardul să-i sară fulgerător în spate – dacă se afla într-adevăr în copacul acesta. Cu putinţă era ca iscoadele să se fi înşelat, sau în vreme ce veniseră să dea de veste în sat, fiara să-şi fi schimbat locul.

Şi fiindcă nimic nu se mişca şi tânărul nu putu descoperi nicăieri blana pestriţă a fiarei începu să spere că potrivnicul său nici n-ar fi aici.

Îmbărbătat de gândul acesta George, mai înaintă un pas şi strigă în sus, râzând:

— Ci vino odată frăţioare, nu mă lăsa să te aştept atât, că mi-am pierdut răb…

Cuvântul îi amuţi pe buze, mai bine zis îi fu curmat de un pufăit scurt şi răguşit, apoi un trup tărcat se desprinse din furca unei crengi pe care George o privise cu atenţie de câteva ori, fără însă să deosebească leopardul atât de bine ştiuse acesta să se ascundă.

Deşi tânărul simţi cum îi îngheaţă sângele în vine de spaimă, nu-şi pierdu cumpătul. Cu iuţeala fulgerului înţepeni coada suliţei în pământ şi îndreptă lama ascuţită spre leopard.

În clipa următoare simţi o izbitură care era cât p-aci să-i smulgă suliţa din mână. Tăişul se înfipse adânc în trupul fiarei care se rostogoli la pământ.

George sări repede în lături, de teamă că leopardul va mai avea puterea să se ia după el. Lovise însă în plin, căci, după ce se zvârcoli de câteva ori, răgind înfiorător, fiara se culcă pe o parte, cu trupul zvâcnind.

Negrii care priviseră în tăcere lupta începură acum să urle de bucurie şi să ţopăie în jurul copacului.

În urletele lor se amesteca horcăitul leopardului, care se mai zvârcoli de câteva ori încoace şi-ncolo, pentru ca în cele din urmă să rămână întins pentru vecie.

Abia acum răsuflă George uşurat şi fu într-adevăr mândru. Să încerce şi altul, dacă poate, să răpună un leopard în felul acesta,

numai cu o suliţă în mână.

— Băiat alb tare viteaz, făcut ispravă mare – zise căpetenia, după ce potoli cu un gest larma – Benga mândru are sclav aşa viteaz.

— Lasă că o să-ţi cam piară mândria când vor veni camarazii – îşi spuse George în gând.

Dar zâmbi căpeteniei şi răspunse:

— Mă bucur că am putut doborî leopardul. Nu era cine ştie ce lucru mare şi nici prea primejdios. Poate o să mai încerc vânătoarea cu suliţa şi asupra unui leu.

Benga făcu o mutră cam uimită şi părea să aibă într-adevăr mare stimă pentru prizonierul său. Cam încurcat zise:

— Noi Simba nu vânează cu suliţa, dar băiat alb poate face, dacă vrea.

Fireşte că George n-avea poftă de aşa ceva, totuşi încuviinţă din cap şi zise:

— O voi face cu plăcere, numai de s-ar ivi curând un leu. Dar ia spune, nu jupuim blana leopardului?

Se feri, fireşte, s-o ceară, hotărî însă în sinea lui s-o ia cu el când va fugi din sat.

Benga dădu o poruncă şi oamenii se apucară să jupoaie leopardul, ceea ce, cu mâinile lor dibace, nu dură mult, aşa că peste puţin timp putură porni înapoi în sat.

Toată vânătoarea nu ţinuse mai mult de două ceasuri, dar Benga socoti că George muncise destul în ziua aceea şi nu-l mai puse la nici o treabă. Ba fu chiar sărbătorit ca un erou şi căpetenia bău atâta vin de palmier, până se îmbătă zdravăn. Ceilalţi nu se lăsară mai prejos şi George se bucură nădăjduind că va putea fugi chiar în noaptea aceea, deoarece nu va mai fi păzit atât de straşnic.

Pentru a nu deştepta bănuieli, se prefăcu şi el beat; în cele din urmă se întinse cât era de lung în începu să sforăie pe întrecute. Facă acum ce-o vrea cu el, e nu are să se lase trezit nici cu tunul…

V
LUPTA ÎNTRE DOUĂ CĂPETENII

ÎI MAI TREBUI TOTUŞI RĂBDARE, căci Benga şi oamenii săi beau de zvântau, deşi nici unul nu se mai putea ţine pe picioare.

Câte unul îl lovea pe George cu piciorul şi-l zgâlţâia cu putere, apoi izbucneau toţi în hohote de râs, văzând că tânărul rămânea nemişcat. Erau mândri se vede că dânşii erau în stare să bea mai mult ca sclavul alb, care se arătase, totuşi, atât de viteaz.

În sfârşit, se ridicară unul câte unul şi se depărtară, poticnindu-se de foc. Benga fu cel din urmă.

George le urmărea pe sub gene mişcările, sforăind de zor. Benga

veni lângă el şi-i zise cu limba împleticită:

— Băiat alb merge cu mine, este loc mai bun pentru dormit.

Şi fiindcă nu primi nici un răspuns, se aplecă şi-l zgâlţâi de umeri.

Tânărul bolborosi ceva, dar nu făcu nici o mişcare. După cum se aşteptase, Benga îl lăsă în pace şi pieri şi el în întuneric.

George nu se clinti. Se temea să nu fie vreun paznic pe aproape; trecu însă o bună bucată de vreme fără ca să vie cineva să întreţină focul, care mai mocnea încă. Trebuia să aştepte până se va stinge de tot, ca să poată fugi.

Într-un rând i se păru că aude în spatele său un zgomot slab, dar se feri să facă vreo mişcare; în schimb începu să sforăie şi mai tare. Şi, într-adevăr după câteva clipe văzu făptura uneia din femeile căpeteniei, care trecu fără zgomot pe dinaintea focului ce se stingea. Poate că vroia să se încredinţeze dacă sclavul alb dormea într-adevăr. George nu clintea, aşteptând să se stingă focul.

În sfârşit sosi şi clipa asta. Se întoarse de pe o parte pe alta, ca în somn, apoi rămase multă vreme cu ochii deschişi. Ca să se desprindă cu întunerecul, pe urmă începu să se târască binişor centimetru cu centimetru, oprindu-se din când în când pentru a se încredinţa că nu a fost văzut de cineva.

Se scurse o jumătate de ceas până ajunse la malul apropiat al lacului. Nu se ridică însă în picioare, ci se târî pe brânci până la locul unde se aflau luntrile negrilor. Mai aşteptă nemişcat câtva timp, deşi ardea de dorinţa de a şterge cât mai repede putina. În cele din urmă îşi luă inima în dinţi şi coborî într-una din bărci. Spre marea lui bucurie găsi în fundul ei lopeţile. O despriponi în grabă şi tocmai vroia s-o împingă de pe mal, când.... simţi o durere ascuţită într-o parte.

Mare îi fu dezamăgirea văzând lângă el un negru uriaş, care îi lipise vârful suliţei de coaste. Santinela îndrugă ceva pe limba lui, dar George nu-l înţelese. Cam pricepea el ce vrea – adică îl sfătuia cu binişorul să se întoarcă în lagăr.

În timp ce chibzuia cu înfrigurare ce e de făcut, tânărul zise foarte liniştit, ca şi când s-ar mira:

— Ce vrei omule? M-a trimis Benga să trec lacul – şi arătă cu mâna spre apă.

Pesemne că numele căpeteniei impresiona pe negru, căci repetă: „Benga” şi se uita nedumerit spre sat ca şi când nu ştia dacă să-l scoale sau nu pe şef.

Ca să se ia la luptă, dezarmat, cu uriaşul, ar fi fost curată nebunie şi George simţea acum mai mult ca oricând lipsa pumnalului dăruit de Sanja lui dragă.

În sfârşit negrul păru să-şi dea seama că era cu neputinţă ca Benga să-şi fi trimis sclavul la plimbare pe lac. Apăsă şi mai bine suliţa rece

de coastele tânărului şi-i făcu semn cu stânga să iasă din barcă.

George îl putea vedea foarte bine acum, căci lumina lunii cădea pe apă şi îmbăia ţărmul. Suspinând, tânărul se hotărî să se supună sorţii. Se gândi însă că poate a doua zi, când Benga se va trezi din beţie, îl va pedepsi pentru încercarea de fugă, legându-l de stâlp şi punând să-l biciuiască.

Pe George îl cuprinse disperarea. Cum tocmai când se vedea scăpat, să fie prins iar? Dar ce putea face faţă de acest uriaş înarmat?

Dădu din cap în semn că se supune şi negrul îndepărtă suliţa de trupul tânărului.

Deodată, acesta văzu în spatele sentinelei câteva umbre mişcându-se în tăcere. Să mai fie şi alţii puşi aici de pază? Dar nu, căci aceştia se furişau pe nesimţite îndărătul uriaşului şi George înţelese că erau sclavii robiţi de Benga, printre care şi oamenii lui Bahengo. Trebuia să le vie în ajutor, să nu lase timp sentinelei să dea alarma. Încrucişă braţele pe piept şi zise liniştit:

— I-ascultă mă, pentru ce nu mă laşi să plec? Du-te de-i spune căpeteniei tale din partea mea multe salutări şi să ne vedem sănătoşi.

Negrul ridică suliţa ameninţător şi-i porunci ceva, răstit. Nu-şi sfârşi însă vorba. Două umbre se iviră îndărătul lui, una îl apucă de mâna în care ţinea suliţa, iar cealaltă, cu o lovitură zdravănă de măciucă în tâmplă, îl trânti la pământ.

În clipa următoare năvăliră din toate părţile trupurile întunecate ale sclavilor. Păreau să-l considere pe George – care, prin isprava lui vitejească de-a ucide leopardul, dăduse loc la ospăţul din astă-seară – drept salvatorul lor, căci se închinară adânc înaintea lui, iar doi din ei coborâră în barcă şi puseră mâna pe lopeţi.

Toate bune, dar George nu se îndura să plece fără armele lui şi blana de leopard. Cum să se înţeleagă însă cu negrii? Prin semne, fireşte, fiindcă nici unul nu ştia englezeşte, sau prea puţin. Arătă în jurul trupului său, făcu o mişcare ca şi când ar înfige un cuţit, pe urmă alta ca şi când ar duce o puşcă la ochi şi, ce era mai greu, să-i faci pe negri să priceapă că vrea neapărat să ia blana de leopard cu el.

În sfârşit izbuti, înţepenind în pământ suliţa şi îndreptând-o pieziş în sus, cum făcuse când vânase fiara.

Graiul acesta primitiv îl înţeleseră negrii foarte bine.

Doi din ei încuviinţară din cap cu însufleţire, apoi se făcură nevăzuţi în întuneric. George aştepta cu încordare întoarcerea lor.

În vremea asta sclavii se înghesuiseră în bărci, dar nu porneau încă, drept mulţumire pentru George, deşi bieţilor oameni le era dor de libertate ca şi lui. Ba poate vroiau chiar să-l lase pe el să pornească întâi.

Se scurse aproape un sfert de ceas. Tânărul începu să-şi piardă răbdarea, crezând că n-a fost înţeles, sau li s-a întâmplat ceva celor

doi negri îndrăzneţi care îşi primejduiau viaţa pentru el.

Deodată răsăriră ca din pământ lângă el; unul îi întinse puşca, iar celălalt brâul cu arme şi blana de leopard.

Coborâră şi ei în barca lui George şi puseră mâna pe lopeţi. Celelalte bărci porniră şi ele după ea. Luaseră toate bărcile cu ei, ca să nu poată fi urmăriţi. Chiar dacă Benga mai avea altele pitite pe undeva, până să prindă el de veste ei vor fi departe.

Ca să înoate după fugari era iarăşi cu neputinţă, căci îndărătul bărcilor se iviră îndată puncte negre, formând o linie largă. Erau boturi de crocodili. Lacomele reptile adulmecau pradă în orice barcă ce străbătea lacul.

Probabil că sclavii vor fi fost aduşi pe acelaşi drum, căci îl cunoşteau foarte bine.

Ajunseră curând la lacul unde George ucisese hipopotamul şi dădură la capătul lui de o întreagă flotilă de bărci, încărcate cu o mulţime de negri, printre care se aflau şi camarazii. Fu primit cu chiote de bucurie.

— Ei, nu vă spuneam eu că nu trebuie să-i ducem grija? făcu doctorul Bertram, râzând.

— Lasă că tocmai dumneata erai cel mai îngrijorat – răspunse căpitanul – ba l-ai cam repezit pe Petre pentru că spunea că va şti George să se descurce singur.

Doctorul se făcu că n-aude şi Farrow adăugă, adresându-se fiului său:

— George, iar ai făcut o ispravă de-ale tale. Dar asta ce mai e? Văd o mulţime de bărci sosind. Nu cumva eşti urmărit?

— Nu, nu, ăştia sunt sclavi, cum am fost şi eu o zi întreagă – strigă cu grabă tânărul, când văzu că toţi camarazii duseră puştile la ochi.

Dar în aceeaşi clipă se şi auziră chiote din toate bărcile. Oamenii aceştia primitivi despărţiţi de cine ştie cât timp de ai lor, îşi dădeau frâu liber bucuriei de a se revedea.

— Ce, ai fost sclav, George? întrebă uluit doctorul. Păi să ne povesteşti şi nouă prin ce ai trecut. Mare noroc ai, băiatule!

— Dacă numeşti d-ta noroc să mături coliba unui negru şi să speli vasele, ba să vânezi chiar un leopard cu suliţa! răspunse George, râzând. Acum avem însă de vorbit serios, o să vă povestesc pe urmă toate peripeţiile. Tată, căpetenia aceasta, Benga, pare să fie un mare ticălos. Toţi negrii ăştia care au venit cu mine au fost luaţi de el în sclavie. Cred că i se cuvine o pedeapsă foarte aspră. Să i-o dăm noi, sau să o lăsăm în sarcina autorităţilor?

— Să-l pedepsim noi – strigă în aceeaşi clipă Bahengo, care stătea îndărătul căpitanului şi tăcuse până atunci – uite colo doi feciori de-ai mei şi mulţi de-ai noştri pe care îi ţine de ani de zile în robie. I-am fi venit noi de hac mai de mult, dar nu ştiam unde se ascunde.

— Dragă George – se amestecă acum doctorul în vorbă – ideea cu tabachera a fost minunată, altminteri n-am fi găsit drumul spre tine.

— Mă temeam că se va fi pierdut – răspunse tânărul, bucuros – nici nu vă închipuiţi ce rău îmi părea să mă despart de ea.

— Vezi doctore, că aveam dreptate când spuneam că era un semn pe care ni-l lăsa George? zise căpitanul, râzând. Drept e că ideea a fost genială. Dar acum ce facem? Să luăm parte la atac?

— Poate putem feri o vărsare de sânge – răspunse tânărul – căci Benga şi oamenii săi sunt beţi-morţi şi nu s-ar putea împotrivi.

— Noi nu suntem de aceia care măcelăresc oamenii fără apărare – zise cu mândrie Bahengo – numai Benga e vinovatul, el să-şi primească pedeapsa. Veniţi cu mine, *Massers* şi veţi vedea că nu vă mint.

— Bine, să mergem! hotărî căpitanul.

Şi bărcile pătrunseră iarăşi în desişul de trestie, apoi în braţul îngust de apă care ducea la locul necunoscut.

*

Satul era cufundat în întuneric. Paznicul pe care-l doborâse unul din feciorii lui Bahengo zăcea nemişcat. Nu era însă mort şi, cum negrii au ţestele groase, se va alege numai cu o straşnică durere de cap.

Înteţiră focul care mai mocnea sub cenuşă, apoi năvălitorii se risipiră prin colibe şi aduseră pe locuitori unul câte unul lângă foc. Pe căpetenie o lăsară tocmai la urmă.

Benga se uită uluit la musafirii aceştia nepoftiţi, atât de bine înarmaţi. Când îl zări pe George, bâigui:

— Benga prost, nu păzit bine băiat alb, văzut el mare viteaz.

— Oricât de bine m-ai fi păzit, tot scăpam eu, râse tânărul cu poftă.

Bahengo, care se ţinuse până atunci în umbră, înaintă acum spre căpetenie. La vederea lui Bengo se dezmetici de-a binelea. Între cele două căpetenii urmă o lungă şi însufleţită convorbire.

Căpitanul îi lăsă să se ciondănească între ei. Lui George nu-i stricase mica aventură, ba, dimpotrivă, părea că se bucură nespus că pusese mâna pe o blană de leopard atât de frumoasă.

În cele din urmă convorbirea dintre cele două căpetenii luă sfârşit. Bahengo se-ntoarse spre Farrow şi zise:

— *Master,* ne-am înţeles ca o luptă numai între noi doi, care va avea loc chiar acum aici, lângă foc, să hotărască.

— Hm… n-am nici un drept să mă opun şi poate că ar fi cea mai nimerită dezlegare – răspunse Farrow – dar Benga e un adevărat uriaş.

Prin asta vroia să exprime îngrijorarea pentru Bahengo, dar căpetenia râse dispreţuitor când privi la potrivnicul său:

— Nu mi-e mie frică de el – răspunse negrul.

Şi nici n-avea de ce. Uriaşul, ameţit încă de băutură, căzu sub

cuţitul potrivnicului său.

Bahengo ţinu apoi o cuvântare locuitorilor satului care încuviinţară tot ce le spunea el. Îi ameninţa că dacă vor mai încerca să răpească pe cineva, îi va nimici pe toţi.

Camarazii, urmaţi de foştii sclavi şi oamenii lui Bahengo, porniră îndărăt în satul acestuia. În drum George povesti peripeţiile prin care trecuse.

— Nu ştiu cum se face, dragă George – zise doctorul, când încheie el – dar ţie ţi se întâmplă lucruri ca nimeni altuia şi din toate ieşi biruitor.

Să fii sclavul unei căpetenii de negri, cred că aşa ceva nu s-a mai întâmplat de ani de zile şi nici nu se va mai întâmpla vreodată de acum încolo. Apoi să te lupţi cu un leopard, înarmat numai cu o suliţă! Zău aşa, trebuie să aibă omul respect faţă de tine.

— Ei, lasă, doctore, că n-a fost cine ştie ce! răspunse tânărul, râzând. Bucuria mea e că m-am ales cu o blană de leopard. Trag nădejde că voi întâmpina altele şi mai şi pe pământ african.

Dorinţa aceasta i s-a şi împlinit – după cum vom vedea mai târziu.

Aventurile submarinului Dox 150

Hans Warren

I
UN MIC ACCIDENT

— **STÂRNIRĂM OAREcARE SENZAŢIE** când părăsirăm în Bangalore trenul „Companiei Madras-Calicat” – îşi începu doctorul Bertram povestirea – Sir Hastings, guvernatorul din Madras, anunţase din vreme sosirea noastră şi acum furăm întâmpinaţi în gară de Charles Roberts, şeful poliţiei din Bangalore, cu statul său major şi o întreagă trupă de poliţişti, iar în faţa gării stătea Lionel Horsing – colonelul regimentului cu garnizoana aici – împreună cu o jumătate de companie de soldaţi.

De voie de nevoie trebuirăm să primim defilarea armatei, cinste care ni se făcea, fireşte, numai pentru că salvasem la Madras pe femeile engleze.

Pongo şi Maha fură şi ei nevoiţi să meargă, în pas de paradă, îndărătul nostru, deşi credinciosul negru încercase în ultima clipă să se facă nevăzut – dar colonelul Hastings îl adusese el-însuşi înapoi.

Prea plăcută nu ne era această primire, oricât de onoraţi am fi fost. Era mai bine să rămânem neobservaţi căci în Madras ne făcusem un duşman de moarte – pe Tippu Nega, care avea toate motivele să ne urască.

El dispăruse împreună cu vreo câţiva partizani de-ai săi, când palatul îi fusese asaltat de soldaţii englezi. De atunci nu mă simţeam prea la largul meu ori de câte ori eram înconjuraţi de mulţime, deoarece lesne s-ar fi putut să ne nimerească vreun glonţ sau vreo săgeată a vreunui necunoscut.

Şi acum dădeam mai multă atenţiune celor ce ne înconjurau decât soldaţilor prin rândurile cărora treceam. Cunoscusem îndeajuns viclenia indienilor şi cine să ne salveze dacă am fi fost nimeriţi pe neaşteptate de săgeţi otrăvite?

Ieşiserăm dintre rândurile soldaţilor şi, la ordinul locotenentului, aceştia formară coloana. Îi lăsarăm să defileze pe dinaintea noastră, apoi opri lângă noi automobilul colonelului; cu o plecăciune respectuoasă acesta ne pofti în maşină.

Deodată răsună îndărătul nostru un ţipăt, răguşit şi atât de înfiorător, încât n-avea nimic omenesc într-însul. Întoarserăm repede privirile şi văzurăm dând buzna spre noi un ofiţer cu uniforma mânjită şi ruptă, cu chipul însângerat şi în privire îi lucea nebunia.

Sări la noi, cu revolverul întins, cu ochii holbaţi pironiţi asupra colonelului. Nu se uita la nimeni din jurul său şi nici nu văzu că Pongo alunecă spre el ca o umbră neagră.

În clipa următoare începu să se zvârcolească cu disperare, dar zadarnic, în pumnii uriaşului nostru camarad. Şi imediat săriră câţiva

poliţişti şi puseră cătuşe de oţel ofiţerului care răcnea acum cuvinte neînţelese.

— Îngrozitor! exclamă colonelul, care se îngălbenise la faţă. Ăsta e locotenentul Town, unul din cei mai buni ofiţeri ai mei. A dispărut fără urmă acum o săptămână şi iată în ce stare îl revăd!

— Probabil că e un caz de nebunia tropicelor – zise Marian, cu milă.

Colonelul Horsing îi aruncă o privire ciudată, se uită la şeful poliţiei şi Roberts dădu din cap.

— Domnilor, ar fi poate o lipsă de politeţe din partea mea – zise Horsing apoi – dacă v-aş ruga să-mi îngăduiţi a vă expune acest caz îngrozitor, căci doar aţi venit aici ca să vă odihniţi, după aventurile grozave pe care le-aţi întâmpinat în Madras.

— Îmbolnăvirea locotenentului se datoreşte vreunei pricini ascunse? se grăbi să întrebe Marian. Ştiţi prea bine că suntem mereu în căutare de aventuri şi dacă e vorba să se fi făptuit vreo crimă împotriva acestui nenorocit, atunci v-aş ruga chiar să ne istorisiţi despre ce e vorba.

— Veniţi cu mine la biroul meu – răspunse colonelul – şeful poliţiei ne va însoţi. Pe el îl priveşte chestia în aceeaşi măsură ca pe mine, fiind comandant al regimentului.

După ce aruncă însă o privire compătimitoare spre locotenentul furios, pe care poliţiştii se trudeau să-l urce într-o maşină, ne invită în automobilul său şi stărui ca şi Pongo şi Maha să ne însoţească. Şeful poliţiei se aşeză în faţă lângă şofer şi cu mare viteză străbăturăm străzile din Bangalore.

În drum, colonelul Horsing ne împărtăşi că îşi îngăduise să ne pună la dispoziţie odăi în bungalowul său. Şoferul ne va duce acolo, după ce vom fi ascultat povestirea sa.

Coborârăm la cazarmă şi Horsing ne conduse în biroul său. La intrarea noastră se ridică repede un tânăr ofiţer, pe care colonelul ni-l recomandă drept locotenentul Fileds, aghiotantul său.

Luarăm loc în faţa lui, apoi Horsing scoase dintr-un sertar al biroului o hârtie şi scrise un nume pe ea. Apoi zise cu tristeţe în glas:

— Locotenentul Town este al şaptelea ofiţer atins subit de nebunie, după ce câteva zile fusese dispărut. Şi nu se poate susţine că e o simplă întâmplare la mijloc, ci că e vorba de crime.

— Şapte ofiţeri? exclamă Marian, uimit. Şi toţi s-au îmbolnăvit în aceleaşi împrejurări? E drept că asta nu e o simplă întâmplare, ci cu siguranţă că se ascunde un mare criminal îndărătul acestor fapte. Nu mi-aţi putea da amănunte asupra acestor cazuri?

— Voi vorbi cât se poate de deschis – zise colonelul, după ce mai schimbase o privire cu şeful poliţiei – aceste şapte cazuri sunt pentru noi cu totul învăluite în mister şi după ce Sir Hastings ne-a comunicat

că veţi veni încoace, am luat hotărârea să vă rugăm să vă ocupaţi de ele.

— Nu suntem de fel detectivi – zise Marian – şi până acum numai întâmplarea a făcut să putem lămuri câteva cazuri. Povestiţi, vă rog!

— Prea mult nu e de povestit – răspunse colonelul – cei şapte locotenenţi şi-au făcut totdeauna datoria spre deplina mea mulţumire; au dispărut, apoi s-au întors în aceeaşi stare cum l-aţi văzut pe bietul Town. Toţi vroiau să mă atace pe mine şi în trei rânduri am scăpat ca prin urechile acului de a fi rănit sau chiar omorât.

— Asta înseamnă, domnule colonel, că aveţi un duşman neîmpăcat, care vrea să vă prăpădească prin mijlocirea nenorociţilor ofiţeri, căci cu siguranţă că boala lor mintală e provocată în mod artificial. Ce spun medicii?

— Ei stau în faţa unei enigma; e şi foarte problematic dacă bieţii bolnavi se vor mai însănătoşi. Maladia se aseamănă cât se poate de bine cu prea cunoscutul „delir tropical".

— De când s-au ivit aceste cazuri? mai întrebă Marian.

— De şapte săptămâni; în fiecare săptămână unul.

— Hm.... atunci înseamnă că înainte de vremea asta v-aţi făcut un duşman, domnule colonel – zise Marian cu hotărâre – aţi fost cumva nedrept faţă de vreun inferior sau un cunoscut?

— Cam aşa bănuia şi Roberts – răspunse Horsing – dar oricât mă gândesc nu-mi pot aminti de aşa ceva.

— Aţi condamnat poate pe vreun băştinaş? Sau aţi pătruns în vreun lăcaş sfânt fără să ştiţi? Vedeţi că tocmai din acest punct de vedere sunt de temut băştinaşii.

— Şi despre asta am vorbit cu Roberts, dar zău că nu-mi pot aminti de nimic.

— Care va să zică acum şapte săptămâni… făcu Marian îngândurat. În vremea aceea cei şapte ofiţeri, care sunt bolnavi acum, au fost aici, sau câţiva din ei au venit mai târziu?

— În urmă cu şapte săptămâni numai patru din ei se aflau aici. Am fost nevoit pe urmă să-i înlocuiesc, pe rând, cu alţii din Madras. Dintre aceşti înlocuitori s-au îmbolnăvit patru, socotindu-l şi pe Town.

Câteva minute Marian rămase adâncit în gânduri. Apoi, deodată, puse o întrebare:

— Sunteţi căsătorit, domnule colonel şi aveţi familie?

— Da – răspunse Horsing, mirat – dar ce-are de-a face asta cu chestia ce ne preocupă?

— Poate că foarte mult – zise Marian, calm – aş vrea să întreb pe soţia şi pe copiii dv. dacă nu au avut vreo neînţelegere cu un băştinaş acum şapte săptămâni. Dacă e aşa, înseamnă că am găsit o urmă pe care putem ajunge la ţintă. Toată chestia asta pare să fie răzbunarea unui băştinaş. Şi cu siguranţă că locotenentul Town nu va fi ultimul

ofiţer care să vă atace brusc, domnule colonel.

— Drace! exclamă şeful poliţiei, sărind în sus. La asta e adevărat că nu m-am gândit încă. Fireşte, se prea poate să fie aşa. Niciodată nu vom putea pătrunde în sufletul indienilor. Freddy al d-tale, dragă Horsing, e în stare să fi insultat pe vreun băştinaş.

— E drept, mi-a cam făcut el boroboaţe de astea – încuviinţă colonelul. O să-l iau eu la refec când voi ajunge acasă. O să-ţi comunic rezultatul, dragă Roberts. Vezi, am bănuit eu îndată că domnul Farrow ne va putea ajuta.

— Mă rog, mă rog – făcu Marian, zâmbind – nu e deloc sigur că Freddy e vinovat de încurcătura asta. Ce vârstă are fiul dv.?

— Şaisprezece ani. Dar spre ruşinea mea trebuie să mărturisesc că n-am nici o putere asupra lui; nu e bun de nimic şi e oricând gata de şotii. Pentru că e odorul nevesti-mii, nu-i pot face însă nimic.

— Dacă n-aveţi ceva împotrivă, domnule colonel – zise Marian – aş dori să vorbesc cu fiul dv. poate că faţă de dv., de teamă să nu-l pedepsiţi, nu o să vrea să mărturisească nimic. Să nădăjduim că totul se va sfârşi cu bine – mai spuse Marian – în primul rând m-aş bucura foarte mult dacă bieţii ofiţeri s-ar însănătoşi. În ce stare se află? Mai sunt furioşi?

— Nu, sunt în stare de apatie completă – răspunse Horsing – îndată ce mă văd însă, capătă accese de furie. S-ar putea spune că i-am tratat rău în calitate de comandant. Dar orice soldat din regimentul meu vă poate mărturisi că am fost totdeauna bun şi drept cu ofiţerii şi oamenii mei.

— Atunci trebuie să căutăm să facem ceva pe calea aceasta – zise Marian – n-am putea să-l vedem pe bieţii bolnavi? Cunoaştem multe otrăvuri şi efectele lor. M-aş bucura foarte mult dacă am afla, întâmplător, cauza acestor îmbolnăviri.

— Cei dintâi patru au şi fost duşi la Madras – spuse colonelul – dar ceilalţi doi, împreună cu Town, se află încă aici.

— Bine, vom vedea cum stau lucrurile – zise Marian – înainte de toate, să stăm de vorbă cu Freddy al dv.

Horsing rugă pe aghiotant să dea ordinele cuvenite şoferului, apoi se scuză că slujba îl va mai reţine câteva ceasuri, dar făgădui să se grăbească. Şeful poliţiei se despărţi şi el de noi, trebuind să se ducă la serviciu. Horsing îl invită însă pentru seara şi el făgădui că se va grăbi de asemenea.

În clipa aceasta cineva bătu în uşă şi la răspunsul colonelului dădu buzna înăuntru un băieţandru înalt şi zvelt cu faţa rumenă şi frumoasă.

— Ei, Freedy – zise Horsing, cu asprime – de ce-ai venit încoace? Parcă era vorba să nu te mişti de acasă?

Dar expresia strălucitoare din ochii colonelului nu se împăca deloc

cu tonul aspru din glasul şui şi Freddy râse când răspunse:

— Ah, tată, nu mai aveam răbdare! De ce i-ai reţinut atâta pe domnii aceştia? Am fost nevoit să vin încoace.

Tânărul îmi plăcea şi-l privii prietenos. Deodată însă, chipul său deveni serios, foarte serios chiar, ochii săi se aţintiră rătăciţi la tatăl său şi cu glas cu totul schimbat zise:

— Ah, tu eşti!

În clipa următoare scoase un ţipăt ascuţit, smulse din buzunarul de la spate un revolver mic şi se repezi cu el întins la Horsing.

Rămaserăm încremeniţi, în primul rând colonelul, pe al cărui chip se citea uimire nespusă şi groază, în acelaşi timp.

Ar fi fost pierdut, poate, dacă Pongo nu l-ar fi îndemnat pe Maha:

— *Sa!*

Ghepardul făcu o săritură şi-l trânti pe băiat la pământ. Glonţul porni, dar căzu pe podea.

Apoi uriaşul negru sări şi el înainte şi smulse arma din mâna tânărului. Când îl ridică, văzurăm în ochii băiatului aceeaşi expresie pe care o avusese Town când se năpustise asupra colonelului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce să însemne asta? exclamă Horsing, cutremurându-se. Freddy, scumpul meu Freddy, ce ţi s-a întâmplat?

— Asta e opera duşmanului dv., domnule colonel – zise Marian cu seriozitate – daţi ordin să vie imediat o ambulanţă care să-l transporte pe băiat la spital! Liniştiţi-vă, ne vom da silinţa ca să lămurim această taină şi Freddy se va face iar sănătos.

Aghiotantul se repezi la telefon şi ceru să se trimită o ambulanţă. Colonelul nu era bunde nimic – privea cu ochii holbaţi la fiul său, care se zbătea în mâinile lui Pongo.

Marian şi cu mine ne apropiarăm de el, cu gând să-l liniştim, dar atunci Marian mă ghionti şi în aceeaşi clipă văzui şi eu că Pongo făcea o mutră cu totul ciudată.

Îl întoarse pe băiat pe jumătate, astfel că lumina cădea în ochii lui – şi trăsăturile lui Pongo exprimară deodată spaimă, ba chiar groază.

— Pongo, cunoşti otrava asta? întrebă Marian.

Credinciosul uriaş ne privi speriat, apoi dădu din cap şi zise încetişor:

— Pongo cunoaşte. Foarte rău. Multă vrăjitorie.

Rămăsei ului, căci pentru întâia oară auzeam că Pongo crede în vrăji.

— Cum ai ajuns la asta, Pongo? întrebă Marian mirat.

Uriaşul lăsă capul în jos, dar nu răspunse.

Freddy Horsing se mai linişti, sforţările grozave pe care le făcuse ca să se desfacă din braţele lui Pongo, îl istoviseră, de sigur şi ţipetele pe care le scosese până atunci se preschimbară în scâncete.

— E îngrozitor! gemu colonelul. Cu ce am păcătuit Dumnezeule! Ajutaţi-mă, vă rog, domnilor!

— O vom face, domnule colonel! zise Marian, cu hotărâre, Pongo al nostru cunoaşte otrava. A! Uite că vine ambulanţa. Fiului dv. îi trebuie imediat îngrijire medicală şi în primul rând să i se facă o injecţie calmantă.

Cei doi infirmieri care veniseră cu ambulanţa luară imediat în primire pe bolnav şi-l scoaseră afară. Horsing vru să meargă cu ei, dar Marian îl opri.

Cuvintele energice ale lui Marian îşi făcură efectul. Oftând din adânc Horsing îşi reluă locul la birou şi-şi aţinti privirea imploratoare în ochii prietenului meu.

Marian se apropiă de Pongo, care stătea la fereastră şi se uita afară, îi puse mâna pe umăr şi zise hotărât:

— Pongo, cunosc vraja.

II
TAINE ÎNTUNECATE

URIAŞUL NEGRU SE-NTOARSE FULGERĂTOR şi se holbă la Marian. Şi noi eram uimiţi peste măsură şi ne ridicarăm fără să vrem. Domnea o mare încordare în odaie şi Horsing oftă iarăşi din adânc. Pentru el era în joc fericirea vieţii sale.

— *Masser* cunoaşte? întrebă acum Pongo, cu glas răguşit. Atunci *Masser* ştie că asta foarte rău.

— Nu, Pongo nu e rău – zise Marian, cu hotărâre – poate că ţi s-a spus numai aşa.

— Nu, *Masser,* Pongo văzut chiar – spuse uriaşul şi un fior îi străbătu trupul.

— A, foarte interesant! făcu Marian. În Africa ai văzut-o?

— Da. *Masser,* vrăjitor venit în libatta de la Pongo.

— Hm, v-o fi speriat numai – zise Marian, zâmbind – dar trebuie să-ţi spun, Pongo, că tot ce-aţi văzut a fost numai înşelătorie. Chiar şi şarpele mare, verde.

— Oh, *Masser* crede aşa într-adevăr? făcu uriaşul, cu îndoială.

— Da, Pongo – răspunse prietenul meu – poţi să mă crezi. Şi unde a rămas vrăjitorul?

— Pongo omorât pe el – răspunse camaradul nostru, scurt – el făcut rău oameni tineri din Libatta.

— Foarte bine! zise Marian. A fost drept că ai omorât pe acest individ primejdios. Şi atunci ai cunoscut şi otrava aceea care-i face pe oameni turbaţi?

— Da, *Masser.* Vrăjitor a îmbolnăvit aşa oameni tineri care râs de el. Pongo însă căutat, până găsit buruiană care vindecă.

Ascultasem convorbirea cu mare încordare; acum colonelul sări în picioare şi strigă:

— Oh, Pongo cunoaşte contraotrava? Trebuie s-o aducă repede!

— Pongo caută – răspunse uriaşul, cu şovăială însă – buruiana creşte în mlaştină. Unde este mlaştină aici?

— La depărtare de o jumătate de ceas – se grăbi să răspundă Horsing. E o mlaştină mare, aproape de nestrăbătut. Plecăm îndată într-acolo?

— Pongo caută singur… foarte primejdios – spuse credinciosul nostru camarad.

Se părea că nu se tămăduise încă pe deplin de superstiţia sa.

Îmi frământam mintea ce să-nsemneze toată vrăjitoria asta, pe care o cunoştea bine şi Marian – când îmi veni în gând că prietenul meu pomenise de un şarpe mare, verde. Abia acum mă lămurii.

— Mariane – zisei cu însufleţire – acum ştiu. E vorba de cunoscutul „cult *Voodoo*”, pe care cu sute de ani în urmă l-au adus în Tahiti sclavii negri care au fost târâţi acolo.

— Foarte adevărat Robert – încuviinţă Marian – şi de sigur că ştii şi că în desfăşurarea acestui cult joacă un rol însemnat, pe lângă orgiile cele mai nebuneşti şi otrăvuri misterioase. Fireşte că în cazurile ce ne interesează se poate să nu fie nici o legătură cu acest cult fioros, dar otrava întrebuinţată de enigmaticul atentator, o fi având asemănare cu una din otrăvurile acelea tahitiene. Dacă există însă pe aici plantele acelea otrăvitoare, cu siguranţă că Pongo va descoperi şi buruiana din care se poate scoate contraotrava.

— Dar de ce vrea să se ducă singur Pongo al dv.? întrebă Horsing, agitat. Prin asta nu face decât să piardă timp. Dacă am pleca acum cu o maşină la mlaştină şi am căuta împreună, s-ar putea ca Freddy al meu să fie vindecat înainte ca biata mea soţie să afle ceva.

— Trebuie neapărat să te duci singur? întrebă Marian pe uriaşul negru? Nu ţi-am putea ajuta şi noi la căutatul buruienii?

Pongo rămase vădit încurcat; în cele din urmă spuse:

— Pongo mai bine merge singur, altminteri buruiana pierde putere. Şi *Massers* nu trebuie cunoaşte şarpe verde.

— Bine, Pongo – zise Marian – dar trebuie să te grăbeşti cât se poate. Putem pleca împreună la mlaştină, în care vei intra singur şi vei căuta buruiana.

— Bine – încuviinţă uriaşul.

— Aş vrea să merg şi eu, căci de lucrat tot nu mai pot lucra astăzi – spuse Horsing – şi n-am curajul să-i dau de veste soţiei mele despre grozăvia asta. Fields, mă înlocuieşti d-ta astăzi aici! Telefonează imediat la spital ca medicii să nu comunice nimic soţiei mele!

— Am înţeles, domnule colonel!

Aghiotantul chemă imediat spitalul şi după ce vorbi ne spuse:

— Puteţi fi liniştit, domnule colonel. Lui Freddy i s-a dat un calmant şi acum doarme. Doctorul Thomson crede că îmbolnăvirea nu e atât de gravă ca la camarazi.

— Slavă Domnului! oftă colonelul. Haideţi domnilor, să nu pierdem nici o clipă!

Coborî în goană scările înaintea noastră şi sări în maşina care aştepta. Cu toată viteza pornirăm prin străzile oraşului şi ieşirăm pe o şosea care ducea spre miazăzi.

După douăzeci de minute numai începu să se zărească printre tufele junglei apa de sclipea în culorile curcubeului. Pongo ridică mâna şi îndată colonelul ordonă şoferului să oprească maşina.

— *Massers* aşteaptă aici – zise Uriaşul – ţine pe Maha! Pongo trebuie caute, poate dureze mult asta.

Sări din maşină şi porni în jos pe şosea, spre miazăzi. Privi cu atenţiune în amândouă părţile şi în cele din urmă coti spre dreapta în mlaştină, după ce se îndepărtă cu vreo sută de metri.

Tufele ne împiedecau să-l urmărim mai departe cu privirea şi Horsing întrebă cu încordare:

— Domnule Farrow am auzit şi eu multe despre cultul *Voodoo*; crezi într-adevăr că negrii întrebuinţează cu prilejul acesta astfel de otrăvuri care produc nebunie subită?

— Am auzit, din izvor sigur chiar, că negrii din Tahiti cunosc otrăvuri grozave. Victimele îşi pierd cu totul mintea şi sunt date fără voinţă pe mâinile învingătorilor lor. Alte otrăvuri, mai cu seamă fumul unor anumite buruieni, produc vedenii, printre care şarpele cel mare, verde, joacă rolul principal. Că mi-a venit în gând cultul Voodoo, este simplu. Pongo nu e de felul lui superstiţios şi chiar în situaţiile cele mai primejdioase şi-a păstrat liniştea deplină. Când l-am auzit acum vorbind despre o vrajă, mi-am zis că nu poate fi vorba decât despre cultul *Voodoo*. Acesta a fost creat de strămoşii săi şi poate că e mai răspândit în lume decât bănuim.

— Aş vrea numai să ştiu cine poate fi duşmanul meu – zise colonelul tot mai crezi, domnule Farrow, că bietul meu Freddy a întărâtat pe vreun fanatic, care se răzbună acum atât de înfiorător? Dar atunci n-ar fi trebuit să-i nenorocească şi pe bieţii ofiţeri.

— Acesta e tocmai motivul care mă face să şovăi în bănuielile mele – mărturisi Marian – s-ar fi putut răzbuna de-a dreptul asupra lui Freddy, sau a dv. Nădăjduiesc, însă, că voi lămuri lucrurile.

— Acum sunt ceva mai liniştit – zise Horsing – dar cum puteau să-l aducă pe Freddy în starea aceasta? Şi tocmai când a intrat în biroul meu! N-o fi vreo taină cu totul deosebită îndărătul acestui lucru?

— Ba eu sunt chiar sigur de asta – răspunse Marian, cu seriozitate – şi pot susţine că noi suntem pricina. Poate că misteriosul dv. Duşman a aflat că venim şi se teme că Freddy o să flecărească ceva. Aşa că s-a

grăbit să-l împiedice. E posibil să fie aşa, deşi nu-mi vine să cred.

— Nici mie. De unde să bănuiască făptuitorul, că o să vă gândiţi să-l daţi de gol tocmai cu ajutorul lui Freddy? Şi de unde putea şti că băiatul avea de gând să vie la mine?

— Vă pot răspunde şi la aceste întrebări – zise Marian – se pare, într-adevăr, că fiul dv. l-a întărâtat cine ştie cum pe făptaş şi deoarece o fi auzit cu siguranţă de noi, se temea că o să ajung la încheierea asta. După cum s-a şi întâmplat chiar. De aceea l-a îndepărtat din cale imediat pe Freddy, când a văzut că a intrat în cazarmă. Ne va fi pândit el bine.

— Atunci ştie şi că ne aflăm aici acum? întrebă colonelul şi privi în juru-i. Te pomeneşti că ne şi aflăm în mare primejdie?

— N-am băgat de seamă să ne urmărească vreo maşină, cu toate că am fost foarte atent în privinţa asta – zise Marian – aşa că aici sunt încredinţat că ne aflăm în siguranţă. Când ne-om întoarce însă, va trebui să fim cu ochii în patru.

— Aşa e – încuviinţă Horsing – dar văd că Pongo al dv. cam întârzie…

— Păi bine, domnule colonel, e plecat abia de o jumătate de ceas. Şi cred că nu va fi prea uşor să pătrundă în mlaştină. Cât e de largă aceasta?

— În locul ăsta de aici nu e prea largă, cel mult două sute de metri. Colo spre apus, o altă şosea duce paralel la aceasta de aici, dar cu vreun kilometru spre apus. Acolo mlaştina e lată până la opt kilometri.

— Bună distanţă! făcu Marian. Trebuie să mişune pe acolo tot soiul de sălbăticiuni.

— Mai cu seamă crocodili, şerpi şi păsări – zise Horsing – presupun că Pongo al dv. a văzut de pe şosea niscaiva tufe, în apropierea cărora creşte buruiana aceea, altminteri n-ar fi intrat el aşa, deodată, în mlaştină.

— Aşa trebuie să fie – încuviinţă Marian.

Mi se pare că devenise deodată foarte îngândurat şi spuse pe nepusă masă:

— Deci numai la două sute de metri de aici trece o şosea? Păcat! Dacă ştiam asta înainte l-aş fi putut preveni şi mai stăruitor pe Pongo.

— Te temi de vreo primejdie pentru el? întrebă Horsing. Ai băgat de seamă ceva deosebit?

— Da, am observat o maşină cenuşie, care ne-a urmărit în oraş şi a dispărut când am ajuns la şoseaua asta de aici. Am crezut, fireşte că s-a îndreptat într-o altă direcţie, dar acum mă tem că e în legătură cu acest caz foarte misterios şi că Pongo al nostru se găseşte în mare primejdie.

— Pentru Dumnezeu, ce e de făcut? întrebă colonelul, speriat. Să pornim îndată după el?

— Da, aşa trebuie să facem! zise Marian, cu hotărâre. Şi Maha trebuie să vie cu noi, căci numai el poate da de urma lui Pongo. Şoferul să ne urmeze la pas cu maşina, până la locul unde vom intra în mlaştină. Dacă nu ne înapoiem până într-un ceas, va trebui să dea de veste şefului poliţiei.

Horsing spuse şoferului ce are de făcut apoi o luarăm pe şosea.

Marian, care ţinea ghepardul de zgardă, mergea în frunte. Maha îşi dădu numaidecât seamă despre ce e vorba, după ce prietenul meu îi strigase să-l caute pe Pongo. Pornise vijelios înainte, pentru ca apoi să cotească spre dreapta.

Intrarăm în mlaştină. Pe alocuri puteam vedea urma lui Pongo în terenul moale şi clisos. De jur-împrejur era apa vâscoasă, şerpi alunecau spre tufele apropiate şi câte odată ieşea la iveală căpăţâna hidoasă a unui crocodil uriaş.

Cu o iscusinţă neîntrecută, Pongo găsise mereu locurile unde nu era primejdie să se afunde un trup omenesc. Drumul străbătut de dânsul ducea în zigzag, dar mergea de-a dreptul spre apus.

Cu cât pătrundeam mai adânc în mlaştină, cu atât deveneau mai dese tufele. Acum erau însă cu totul altfel de cum se întâlnesc în junglă; erau tufe cu frunza groasă şi cărnoasă, al căror miros îţi făcea rău.

Deodată Maha începu să smucească mai tare de curea şi scoase un mârâit care ne dovedi că Pongo e aproape. Îl trase pe Marian pe după o tufă mare şi prietenul meu – pe care-l pierdusem din ochi o clipă – scoase o exclamaţie de spaimă.

Sării repede pe după tufă şi rămăsei încremenit, căci nu mă aşteptam la priveliştea care mi se desfăşura înaintea ochilor.

Ne aflam pe o insulă potrivit de mare în mijlocul mlaştinii; era aproape de formă pătrată. Terenul era acoperit din belşug de buruieni înalte de câte un metru şi imediat bănuii că era vorba de plantele căutate, al căror suc conţineau contraotrava.

În mijlocul acestei vegetaţii bogate stătea ghemuit Pongo, privind ţintă, cu ochi sticloşi, înaintea lui şi când Marian îl strigă, el nici nu clinti. Părea un cadavru în care numai ochii mai trăiau.

Maha începu să se gudure pe lângă el, dar uriaşul negru tot nemişcat rămase.

— Pentru Dumnezeu, ce i s-a întâmplat? murmură colonelul, înspăimântat.

Marian se apropiase de credinciosul nostru camarad şi se aplecă. Îl privi cu luare aminte în ochi, apoi îl prinse de umeri şi începu să-l zgâlţâie.

— Pongo, Pongo, m-auzi? strigă el.

Dar credinciosul nostru camarad nici capul nu-l mişcă, în schimb deschise gura şi cu glas răguşit spuse:

— Şarpele verde, el nu vrea.

Marian se dădu înapoi, clătină capul, uimit şi, zise ca pentru sine:

— Cum poate să ştie asta?

Apoi se lăsă în genunchi. În faţa lui Pongo, îi ridică în sus capul şi-l privi ţintă în ochi. Luarăm acum parte la o adevărată şedinţă de hipnotism.

Prietenul meu îşi concentră toată energia în ochii cenuşii, care păreau că stau să-i iese din orbite. Şi când băgă de seamă că Pongo îşi ţinea capul în aceeaşi poziţie, începu să facă semne magnetice pe dinaintea chipului său.

Mişcările acestea deveneau tot mai stăruitoare şi expresia ochilor săi tot mai pătrunzătoare. Broboane mari de sudoare îi acopereau fruntea şi-mi dădeam seamă ce sforţare uriaşă îndeplinea. Era vorba aici să înlăture o voinţă străină, care trebuie să fi învins pe Pongo fulgerător.

În cele din urmă faţă înţepeniră a lui Pongo începu să tresară. Pe fruntea lui se iviră broboane de sudoare şi răsuflă din ce în ce mai tare.

Mai trecură câteva minute, apoi Marian făcu câteva mişcări foarte energice şi zise:

— Pongo, trezeşte-te!

Uriaşul oftă din adânc, închise ochii o clipă, pe urmă îi deschise iar şi întrebă, mirat:

— Oh, *Massers* aici? Pongo găsit buruiana.

— Cu atât mai bine! zise Marian, zâmbind mulţumit şi se ridică. Ţi se făcuse puţin rău, Pongo. Am venit după tine pentru că am văzut că întârzii.

Uriaşul se uită năuc la prietenul meu, îşi trecu mâna peste frunte şi murmură:

— Pongo ştie acum.... El venit încoace, apoi visat de şarpele verde. Fost vis rău.

Aruncă în acelaşi timp priviri speriate în juru-i, ca şi cum s-ar fi temut să nu vadă ivindu-se iar lighioana pe care i-o arătase o voinţă străină.

— În sfârşit, acum s-a dus! zise Marian. Hai să culegem buruienile alea!

Luarăm parte cu toţii la treaba asta, căci Pongo ne spuse că trebuie să fiarbă o zeamă tare, ca să-i poată vindeca pe cei şapte ofiţeri ţi pe Freddy de urmările grozavei otrăvi.

Ne întoarserăm pe urmă la maşină şi cu mare iuţeală pornirăm înapoi la Bangalore.

III
SE FACE LUMINĂ!

TOT TIMPUL PONGO bodogănea mereu că nu ştie ce i s-a întâmplat, până ce Marian îl lămuri în cele din urmă că fusese victima unui hipnotizator foarte dibaci.

Prea bine nu pricepu camaradul nostru cum stăteau lucrurile, dar mărturisi că o pereche de ochi plini de foc se aţintiseră asupra lui din tufiş. Apoi se ivise imediat şarpele verde şi-l oprise să se mişte.

Când Marian izbuti să-l facă să-nţeleagă cu mare greu, că un om îi insuflase voinţa sa, rămase dezamăgit şi zise cu hotărâre că va pedepsi pe acest duşman.

Merserăm de-a dreptul la spital, unde Pongo puse imediat la fiert buruienile, ca să le dea de băut bieţilor bolnavi.

Când văzurăm ivindu-se în depărtare marea clădire, zisei lui Marian:

— Sunt dezamăgit şi mirat, că acest hipnotizator misterios n-a rămas în apropierea lui Pongo. Îşi putea închipui, doar, că-l vom căuta şi-l vom găsi şi atunci ar fi putut să ne înlăture imediat şi pe noi.

— Probabil că-ţi pare rău – răspunse prietenul meu, zâmbind – dar ai dreptate, m-am gândit şi eu la asta. Şi drept să-ţi spun, faptul acesta nu-mi place de fel. Cine ştie dacă în vremea asta n-a pus la cale ceva împotriva noastră.

Maşina intră pe poarta spitalului şi opri la intrare. Încă înainte de a coborî, băgarăm de seamă că domnea o fierbere neobişnuită în clădire şi fără voie mă gândii la ultimele cuvinte ale lui Marian. Oare misteriosul duşman şi dăduse o dovadă de puterea-i sinistră?

Un bărbat înalt şi slăbănog ne ieşi înainte.

— Ce s-a întâmplat, doctore Thomson? întrebă Horsing, repede. Ce e cu Freddy al meu?

— De necrezut, domnule colonel! gemu medicul. Freddy al dv. şi cei trei ofiţeri au dispărut.

În vreme ce colonelul se năpusti asupra doctorului, copleşindu-l cu un potop de întrebări, Marian mă privi în tăcere şi dădu din cap.

Lucrase bine potrivnicul nostru! îl surprinsese pe Pongo pe când culegea buruienile alea, îl hipnotizase, dar ştia că noi cunoşteam efectul plantelor. Şi ca să împiedice vindecarea bolnavilor, îi răpise pur şi simplu.

— Liniştiţi-vă, domnule colonel! căută să-l potolească Marian pe Horsing. Trebuie să stabilim cum au fost cu putinţă aceste răpiri misterioase.

Silindu-se din răsputeri să fie calm, colonelul ni-l prezentă pe doctorul Thomson şi Marian întrebă:

— Bolnavii erau adăpostiţi în încăperi sigure?

— Da, domnule Farrow, trebuia să facem asta ţinând seamă de accesele lor de furie. Apoi, pe coridorul din faţa celulelor se afla

mereu un paznic.

— Şi paznicul acesta n-a observat nimic ce i-ar fi dat de bănuit? Unde e el?

— E surprinzător… – murmură Thomson – Davis paznicul, stătea ghemuit, nemişcat, în colţul din fund al coridorului, nu răspundea la nici o întrebare şi murmura mereu ceva despre şarpele verde.

— Duşmanul nostru dispune într-adevăr de forţe misterioase – zise Marian – duceţi-ne, vă rog, repede la Davis! Voi încerca să-l trezesc din această stare hipnotică.

— Adevărat nu poate fi decât hipnoză! exclamă Thomson. Cum de nu mi-a venit şi mie în gând asta! Eram însă prea agitat din pricina dispariţiei bolnavilor.

Sub conducerea medicului urcarăm la etajul întâi al pavilionului în faţa căruia oprisem şi într-o cămăruţă văzurăm acolo pe paznicul Davis. Stătea pe un pătuc îngust, privea năuc în gol şi nu se clinti la intrarea noastră. Marian se folosi iarăşi de toată energia lui, ridică în sus capul paznicului, îi privi în ochi şi numai după cinci minute învinse puterea străină care pusese stăpânire pe Davis.

Dar paznicul nu fu în măsură să povestească multe. Pe când mergea de-a lungul coridorului, i se păru deodată că-l priveşte cineva. Întoarse repede capul şi într-una din ferestrele deschise văzuse un chip al cărui ochi îl ardeau. Apoi se ivi brusc un şarpe mare, verde, ce-o poruncise să nu se mişte. Mai mult nu ştia.

Marian se duse îndată în coridor şi se aplecă peste fereastră. Afară era un cerdac încărcat cu plante acăţătoare. Acolo se vedeau lămurit paşi de oameni care coborâseră.

— E cât se poate de limpede – zise Marian – duşmanul nostru l-a hipnotizat pe paznic şi apoi a poruncit celor patru victime ale sale – care cu siguranţă se aflau de asemenea sub puterea lui hipnotică – să-l urmeze prin fereastră. Datoria noastră e să găsim acum ascunzătoarea unde i-a dus. După cum văd, pavilionul acesta e chiar lângă zidul din afară, aşa că n-a fost greu pentru el să dispară cu victimele sale. Dincolo de zidul acesta e vreo stradă mai însemnată?

— Nu – răspunse Horsing – îndărătul zidului e o străduţă îngustă, pe care rar trece cineva. După vreo sută de metri duce afară din oraş, într-o pădure deasă. Se întretaie apoi cu alte căi. În mijlocul acestei păduri, la vreo trei kilometri depărtare, se află o vale mare şi adâncă, plină cu dărâmături de stânci.

— O ascunzătoare cât se poate de bună – zise Marian – trebuie să cerceteze cu luare aminte valea asta. Dar încă o întrebare: cunoaşteţi în oraşul acesta o maşină mare, cenuşie, foarte rapidă?

— Ah, aceea care a fost îndărătul nostru! exclamă colonelul. Maşina asta s-a ivit adesea pe aici, dar nu i se putea citi niciodată numărul, căci era mereu acoperit cu praf. Din oraş cu siguranţă că nu

e, trebuie să fie de prin împrejurimi.

— Poate că dăm şi de ea în valea aceea părăsită – spuse Marian – să mergem în grădină şi să căutăm locul unde duşmanul nostru s-a lăsat pe zid cu victimele sale. Poate că-l putem pune pe Maha pe urmele lui.

Coborârăm iarăşi la etajul de jos. Pe când Marian, care ne-o luase înainte, se afla lângă uşa de ieşire, aceasta fu deschisă brusc şi o doamnă înaltă şi mlădioasă dădu buzna înăuntru.

Era nespus de frumoasă, dar chipul ei era schimonosit de spaimă. Fără să ne ia în seamă se repezi la colonel şi strigă:

— Lionel, e adevărat? Unde e Freddy? Şi-a pierdut minţile, într-adevăr?

Horsing îi aruncă lui Marian o privire imploratoare şi prietenul meu se apropiă imediat de frumoasa femeie.

— Nu, stimată doamnă – zise el cu hotărâre – Freeddy al dv. nu şi-a pierdut minţile. Aţi fost minţită, Cine v-a spus-o?

— Am fost chemată la telefon – răspunse femeia, năucită – dar unde e Freddy? spunea că se duce la tine la birou. Lionel?

— A şi fost acolo, doamnă – se grăbi să răspundă Marian – dar acum e în drum cu locotenentul Town.

— Păi Town a înnebunit şi el – strigă doamna Horsing – despre întâmplarea din gară vorbeşte toată lumea din oraş… Nu-ţi bate joc de mine, domnule! Cine eşti d-ta?

— Marian Farrow – se prezintă prietenul meu, înclinându-se – vă rog să vă liniştiţi, doamnă! Îl veţi revedea în curând pe Freddy, sănătos.

Femeia îl privi cu îndoială câteva clipe pe Marian, apoi se-ntoarse spre soţul ei şi atunci se petrecu ceva cu adevărat neaşteptat.

Cu iuţeala fulgerului vârî mâna în poşetă, smulse un mic revolver şi îndreptă ţeava spre colonel, scoţând un ţipăt de fiară.

Împuşcătura detună, dar glonţul se izbi de tavan, fără să atingă pe nimeni: Pongo intervenise la timp şi îndreptase în sus mâinile bietei femei. Ea începu să se zvârcolească în pumnii săi, dar fără folos.

În cele din urmă se potoli şi Pongo o duse într-o încăpere apropiată. Colonelul stătea ca năuc şi repeta într-una:

— Ce am făcut? Ce am făcut?

— Nimic n-aţi făcut! se răsti aproape Marian la el. În schimb trebuie acum să faceţi ceva. Să-l căutăm pe acest duşman viclean.

— Pongo – se adresă el uriaşului, care tocmai ieşea din odaie – vezi de prepară repede băutura aceea! În vremea asta noi vom căuta locul pe unde au coborât zidul cei răpiţi. Domnule doctor, vă rog să-l duceţi în laborator pe Pongo al nostru.

În vreme ce medicul porni cu Pongo de-a lungul unui coridor lung, noi părăsirăm pavilionul şi ne îndreptarăm spre zidul care înconjura

toate clădirile spitalului.

Marian descoperi curând locul pe unde dispăruse duşmanul nostru, cu cele patru victime ale sale.

— Foarte bine – zise el – aici îl vom pune pe urme mai târziu pe Maha al nostru. Acum trebuie s-o vindecăm în primul rând pe doamna Horsing. Presupun că ea ne va putea da indicaţii, care să ducă la descoperirea făptuitorului.

Ne înapoiarăm la pavilion şi un paznic ne duse în laborator. Pongo era ocupat de zor să prepare o zeamă din buruienile culese.

După zece minute era gata. Doctorul Thomson răci băutura cafenie şi Pongo umplu pe jumătate un păhărel.

— Asta bea doamna bolnavă, apoi face sănătos – zise dânsul.

Merserăm în odaia în care se afla doamna Horsing. Colonelul rămase afară, ca să n-o întărâte şi mai rău.

Cu băgare de seamă medicul îi dădu să bea şi ea nu se împotrivi. Abia golise păhărelul, că trupul ei fu străbătut de un fior, deschise mari ochii-i minunaţi, privi mirată în juru-i, apoi se ridică.

— Doctorul Thomson? întrebă ea, mirată. Cum am ajuns aici? Cine sunt domnii aceştia?

— Domnul Farrow, domnul Bertram şi Pongo – răspunse Thomson – cum vă simţiţi, doamnă?

— Foarte bine – zise frumoasa femeie, nedumerită – dar ia spune, cum… Ah, acum ştiu! exclamă ea deodată şi izbucni în plâns. Bietul meu Freddy. E adevărat, doctore? E nebun şi el, ca sărmanul Town şi ceilalţi ofiţeri?

— Nu, doamnă, se va însănătoşi – interveni repede Marian – la fel şi ceilalţi domni. Şi dv. aţi fost în aceeaşi stare până acum şi v-aţi vindecat cu o băutură pe care a preparat-o Pongo al nostru. Liniştiţi-vă şi ascultaţi-mă!

În vreme ce femeia îşi ştergea lacrimile, Marian îl chemă înăuntru pe colonel; apoi povesti soţiei sale întâmplările de până atunci, asigurând-o mereu că fiul ei va fi vindecat. După aceea Marian începu să-i puie întrebări.

— Ştiţi ceva despre cultul *Voodoo*, stimată doamnă? o întrebă el deodată.

Femeia îl privi cu mirare şi răspunse:

— Da, domnule Farrow. Ah, aşa e, şarpele verde pe care Pongo al dv. şi gardianul Davis l-au văzut după hipnoză e în legătură cu asta. E drept că m-am îndeletnicit mult cu acest cult misterios. Sunt de obârşie americană şi tatăl meu a fost mulţi ani guvernator în Tahiti. Încă pe când eram fată tânără am încercat să pătrund aceste taine întunecate.

— Să ştiţi că acum vom ajunge cu siguranţă la ţintă – zise Marian, mulţumit – cu cine aţi vorbit aici despre acest cult, doamnă?

— Cu toţi ofiţerii pe care-i cunosc şi care vin în casa noastră. Ah şi oamenii aceştia s-au îmbolnăvit din cauza acestei otrăvi grozave! adăugă ea, întristată.

— Aşa e, doamnă – spuse Marian – de aceea şi bănuiesc c-ar exista o legătură între convorbirile dv. despre cultul *Voodoo* şi aceste crime misterioase. Aţi vorbit vreodată de asta cu un indian – acum vreo şapte săptămâni sau poate mai mult? Şi – amintiţi-vă bine, vă rog! - v-aţi bătut cumva joc cu prilejul acela, de credinţa indiană? Şi au fost de faţă atunci acei domni ofiţeri care acum sunt bolnavi?

— Fireşte! exclamă doamna Horsing. Lionel, trebuie să-ţi aduci aminte şi tu de asta. Acum vreo două luni am dat o serată la care a luat parte şi un indian, Dşo Singh. Venise în oraşul nostru cu recomandaţii bune, ca să cerceteze pagodele de pe aici – zicea. Din vorbă în vorbă ajunserăm să discutăm şi despre arta fachirilor indieni şi între mine şi Dşo Singh s-a iscat o discuţie lungă. Am râs de el şi spuneam că minunăţiile fachirilor nu-s decât înşelătorii. Domnii de faţă îmi dădură dreptate şi apoi am ţinut indianului o conferinţă întreagă despre cultul *Voodoo*.

— Aşa e – interveni colonelul – uitasem cu totul de această întâmplare. Dar nu poate fi vorba de Dşo Singh; era un indian cultivat, care nu e în stare de asemenea lucruri. Dar… domnule Farrow – schimbă el tonul deodată – Dşo Singh avea o maşină cenuşie foarte rapidă.

— Ei, vedeţi! făcu Marian, mulţumit. Uite că şi avem un punct de plecare. Nu v-a bătut la ochi încă până acum, domnule colonel, că indianul, s-a grăbit să părăsească Bangalore, deşi la-nceput spunea că vrea să studieze pagodele? Împrejurarea aceasta, apoi maşina cenuşie, îl fac foarte suspect. Nu mă mulţumesc însă cu atât; trebuie să fi avut un temei şi mai puternic pentru răzbunarea lui.

Marian privi la frumoasa doamnă Horsing, care roşi deodată. Şi înainte ca prietenul meu să mai poată pune o întrebare, ea zise, cu hotărâre:

— Da, domnule Farrow, ai dreptate. Am vrut să trec sub tăcere faptul, dar văd că faţă de dv. nu se poate. După masă, Dşo Singh – care cred că împotriva obiceiului său băuse alcool – nu s-a putut stăpâni să nu-mi facă o declaraţie de dragoste. Nu chiar aşa pe faţă, dar destul de vădit. Refuzându-l, pe ton glumeţ, el mi-a propus să-l părăsesc pe soţul meu şi să devin tovarăşa lui de viaţă, împărţind cu dânsul averea şi rangul său. Atunci Freddy, care se apropiase neobservat, îi strigă în faţă că mama lui nu va veni niciodată în atingere cu un băştinaş murdar. I-am poruncit să se astâmpere şi m-am scuzat faţă de Dşo Singh, obiectând tinereţea băiatului, dar indianul părăsi imediat terasa unde mă dusese şi puţin mai târziu plecă.

— Dar bine, Mary, de ce nu mi-ai povestit nimic despre asta?

întrebă colonelul cu imputare. Te-aş fi apărat în alt mod faţă de acest nemernic.

— Lionel, dragă, am vrut să nu dau loc la un scandal – răspunse tânăra femeie – în situaţia ta oficială trebuie să fii cu mare băgare de seamă şi pentru mine chestia era încheiată odată cu plecarea indianului, care nu s-a mai arătat de atunci.

— Dar acum se răzbună, doamnă – spuse Marian – ar fi trebuit să vă gândiţi la asta, când după o săptămână, primul ofiţer care luase parte la discuţia asupra cultului *Voodoo,* a încercat să atenteze la viaţa soţului dv. Acum vroia să vă lovească în chipul cel mai dureros, în persoana lui Freddy. Şi mai trebuie să vă pun o întrebare, doamnă, de răspunsul căreia atârnă mult: în ce relaţiuni sunteţi cu locotenentul Fileds, aghiotantul soţului dv.?

Doamna Horsing privi mirată pe Marian apoi zise:

— Se pare că de dv. nu se poate ascunde nimic, domnule Farrow. Da, Fields mi-a făcut şi el o declaraţie într-un rând, dar i-am spus că e prost, ca să-l vindec de pasiunea lui, ceea ce cred că am reuşit. Nici asupra acestui fapt n-am mai vrut să stărui.

Colonelul se înfurie:

— Ticălosul! O să-l iau eu la rost şi-l mut pentru câţiva ani undeva, la mama dracului!

— Să lăsăm asta acum! zise Marian. Domnule colonel, îl învinovăţesc pe aghiotantul dv., locotenentul Fields, că se află în legătură cu criminalul acela misterios.

Horsing păli şi se holbă la Marian.

— De vreme ce aşa susţii d-ta, domnule Farrow, trebuie să te cred – zise el apoi – dar ce dovezi ai?

— Voi încerca să-l dau de gol pe Fileds – răspunse prietenul meu – am înţeles din capul locului că duşmanul dv. trebuie să aibă un complice în apropierea dv., când l-am văzut pe Freddy venind în halul acesta la birou. Fields ieşise afară într-un rând şi a lipsit câteva minute… Ei bine, atunci trebuie să fi telefonat repede. Apoi, după plecarea noastră spre mlaştină trebuie să fi dat de veste îndată complicelui său, astfel că indianul ne-a putut urmări cu maşina şi să-l hipnotizeze pe Pongo. Şi, mai cred că doamna Horsing a fost chemată la telefon de Fields, care i-a vestit îmbolnăvirea lui Freddy.

— Da, da… spuse femeia – glasul îmi părea cunoscut – el trebuie să fi fost!

— Ei, vedeţi, bănuielile mele se adeveresc – zise Marian – vă puteţi aminti, doamnă, dacă după convorbirea telefonică, în urma căreia aţi venit încoace, aţi avut vreo întâlnire neaşteptată cu un indian? Trebuie să stabilim în ce fel v-a putut fi dată otrava.

— Când am ieşit grăbită din casă, m-am ciocnit într-adevăr de un indian – răspunse doamna Horsing – dar acela a fost Duba, un bătrân

negustor ambulant, de la care am cumpărat multe lucruri până acum.

— N-aţi simţit cumva vreo înţepătură cu prilejul acestei întâlniri? întrebă Marian.

— Da, acum îmi amintesc… răspunse tânăra femeie. Credeam că e o insectă. Aici, la partea de jos a braţului am simţit o durere uşoară.

Doctorul Thomson cercetă cu interes braţul, apoi zise:

— E o împunsătură care nu putea fi făcută decât cu un ac. Ai dreptate, domnule Farrow, doamnei i s-a introdus otrava în felul acesta.

— Atunci trebuie arestat şi Duba – hotărî Marian – şi acum să ne ocupăm mai de aproape de locotenentul Fields.

IV
SFÂNTUL

PROBABIL CĂ MUTRELE NOASTRE îl făcură pe locotenent să ghicească cum stau lucrurile, căci în momentul când intrarăm în biroul colonelului, Fields sări în sus şi se făcu alb ca varul.

Horsing se apropiă încetişor de el şi zise, tăios:

— Soţia mea mi-a povestit de nebunia d-tale. Ţinând seamă de tinereţea d-tale am vrut să te deportez, dar domnul Farrow a ridicat acum împotrivă-ţi o acuzaţie, de care trebuie să răspunzi.

Se dădu la o parte şi făcu loc lui Marian, care după ce privi pătrunzător pe tânărul ofiţer, zise cu asprime:

— Un european nu trebuie să se întovărăşească niciodată cu un asiatic, căci din asta nu poate ieşi decât nenorocire. Ai putea să-ţi uşurezi soarta, în oarecare măsură, dacă ne vei spune unde se află acum Dşo Singh. I-ai telefonat de două ori astăzi: odată pentru ca să-l împiedece pe micul Freddy de a vorbi, iar a doua oară ca să-l prindă pe Pongo al nostru. Dar n-a avut noroc, după cum nici cu doamna Horsing nu i-a mers bine, căci am vindecat-o îndată. Ia să ne spui unde se ascunde!

Fields îşi dădu seamă că nu i-ar fi folosit la nimic să nege. Prea îl luase repede Marian! Lăsă capul în piept şi zise încet:

— Da, am păcătuit greu, dar mi-am pierdut minţile… Întâi din pricina dragostei, apoi din ură, când doamna m-a luat în râs. Atunci m-am întovărăşit cu Dşo Singh, care şi el vroia să se răzbune. N-am bănuit însă că asiaticul ăsta va merge atât de departe. Regret din suflet şi sunt gata să fac orice ca să îndrept lucrurile. Unde se aţine Dşo Singh, vă jur că nu ştiu. Are un fir telefonic special, legat cu aparatul de aici şi cu acela din locuinţa mea particulară. Încotro duce firul acela, nu ştiu.

— E regretabil – zise Marian – dar am putea pune un specialist să urmărească. Vă rog să dispuneţi imediat cele de cuviinţă, domnule

colonel! Domnul Fields trebuie menţinut arestat până vom fi pus mâna pe Dşo Singh.

— Nu – strigă ofiţerul – am greşit şi mă voi judeca singur.

În clipa următoare ridică revolverul şi îşi găuri tâmpla dreaptă cu un glonte.

— Mary! mai şopti el şi se rostogoli greoi pe podea.

— Cel puţin a murit ca bărbat – spuse Horsing, grav – va avea parte de un mormânt onorabil, iar faptele sale vor rămâne între noi, domnilor.

Câţiva ofiţeri şi soldaţi, alarmaţi de detunătură, dădură buzna în odaie. Horsing le împărtăşi că Fields se împuşcase din imprudenţă, apoi dădu unui ofiţer însărcinarea să se ocupe de înmormântare şi părăsi împreună cu noi biroul.

— Eu voi porni îndată pe urma care trebuie s-o fi lăsat Indianul plecând de la spital – zise Marian – poate descopăr încă astăzi ascunzătoarea lui şi-i eliberez pe prizonieri. Domnule colonel, nu uitaţi să daţi ordin pentru arestarea lui Duba acela! Probabil, însă, că a dispărut din oraş.

Ne luarăm repede rămas bun de la Horsing şi ne înapoiarăm la spital; nu mai intrarăm însă în grădină, ci merserăm de-a lungul zidului, cotirăm în străduţa pustie şi pornirăm în josul ei până puturăm vedea acoperişul pavilionului spitalului.

— Pe aici a coborât cu victimele sale – zise Marian, arătând câteva rămurele frânte ale plantelor acăţătoare – acum Maha trebuie să-şi dovedească talentele.… Ah! Păcat. La asta nu m-am gândit.… se întrerupse el.

Arătă spre urmele lămurite ale unui automobil, care se întipăriseră în pământul moale. Acum era foarte îngreuiată urmărirea şi numai întâmplarea ar fi putut face ca un poliţist să fi văzut maşina cenuşie cu numărul acoperit.

— Ce ne facem acum? întrebai eu.

— Trebuie să ne întoarcem şi să cerem lui Roberts, şeful poliţiei, să pună să se caute automobilul cenuşiu! hotărî Marian. Apoi aş vrea să găsesc valea aceea pe care o pomenise colonelul. Mă aştept să dăm de surprize acolo.

— Numai de n-ar fi neplăcute – zisei eu, râzând – dar ce-o fi asta? Văd venind oameni mulţi încoace. O fi vreo capcană pentru noi?

În vreme ce Pongo îl trase pe Maha la dânsul, Marian privi cu luare aminte la gloata de oameni care se apropia de noi.

— Sunt mai toţi indieni – zisei eu, apoi – dar văd colo şi europeni şi soldaţi, aşa că nu poate fi pentru noi. Haideţi să ne lipim de zid şi să-i lăsăm să treacă. E ciudat că şi ei se-ndreaptă spre pădurea către care vroiam să mergem noi.

Ne aşezarăm în aşa fel lângă zidul spitalului, încât Maha stătea bine

ascuns sub picioarele noastre. Indienii trecură pe lângă noi fără să ne ia în seamă, în vreme ce europenii civili şi soldaţii, ne aruncară priviri curioase.

Cel din urmă era un sergent, care ne salută milităreşte. Marian îi făcu îndată semn să se apropie şi-l întrebă prietenos:

— Ne cunoaşte, domnule sergent?

— Da, domnule Farrow, am fost la gară cu prilejul primirii dv.

— Aşa! Dar încotro merg toţi oamenii ăştia?

— Cică s-ar fi ivit în pădure un fachir sfânt, care face nişte lucruri de te cruceşti. Dacă nu vă supăraţi, v-aş sfătui să vă duceţi să-l vedeţi şi dv.

— Un fachir sfânt? zise Marian, îngândurat. Ştii cumva când s-a ivit pentru întâia oară?

— Cam cu vreo două luni în urmă, domnule Farrow.

— Ah, atunci trebuie să-l văd neapărat! zise prietenul meu, cu însufleţire. Dar mai întâi trebuie să trimit o veste şefului poliţiei. Văd colo venind un poliţist, o să-l rog pe el să ducă o scrisoare domnului Roberts.

Din fericire, poliţistul acela fusese în gară la primirea noastră. Marian scrise câteva cuvinte pentru şeful poliţiei şi omul îl încredinţă că va preda scrisoarea cât mai repede.

După ce se depărtă, prietenul meu se adresă sergentului:

— Vrei să fii atât de bun să ne conduci? Ştii cumva dacă fachirul locuieşte în apropierea văgăunii care se află la vreo trei kilometri de aici?

— Nu, domnule Farrow, locul unde dă reprezentaţiile, e mai aproape. Nimeni nu l-a urmat încă, deoarece la sfârşitul „spectacolelor” sale dispare fără urmă.

— Hm.... făcu Marian. Şi sfântul acesta poate fi găsit acolo în fiecare zi?

— Nu, pe neaşteptate se zvoneşte în oraş, din când în când, că va da iarăşi o reprezentaţie. Şi atunci aleargă acolo oamenii care nu l-au văzut încă.

— Atunci să mergem repede! hotărî Marian.

Mulţimea o luase cu mult înainte şi tocmai dispărea pe după o cotitură a drumului. Asta ne venea bine la socoteală, căci am fi bătut la ochi cu Maha al nostru.

— Ia aminte şi la urmele acestuia automobil! se adresă Marian sergentului, când dădurăm iarăşi într-un loc de urmele roţilor maşinii. Cu dânsul au fost răpiţi ofiţerii îmbolnăviţi şi fiul colonelului.

Ajunserăm curând în pădure. Şoseaua era foarte bine întreţinut, dar din păcate nu mai puturăm găsi acum urmele roţilor. Şi după câteva sute de metri dădurăm de răscrucea a trei drumuri.

Sergentul ne călăuzi pe şoseaua ce ducea de-a dreptul spre Nord.

După vreo două sute de metri omul coti de pe şosea şi arătă o potecă îngustă dar bătătorită ce răspundea în pădure.

— Poteca asta duce într-un luminiş, unde obişnuieşte fachirul să dea reprezentaţiile – zise el.

— Coteşte spre şoseaua principală care duce la Madras – răspunse prietenul meu.

— Trece prin apropierea unei văi întinse? întrebă mai departe prietenul meu.

— Întocmai, domnule Farrow; duce cam la o sută de metri de valea aceea.

— Foarte bine! zise Marian, mulţumit.

Pornirăm pe poteca îngustă care ducea în pădure. Merserăm voiniceşte vreo cinci minute şi după câtva timp auzirăm murmure nedesluşite, apoi intrarăm într-un luminiş mare, în care vreo optzeci de oameni alcătuiau un cerc strâns.

În mijlocul cercului stătea pe vine un indian, cu barbă lungă, argintie. Privea neclintit spre un muşuroi de pământ. Îl acoperi repede cu o basma albă şi începu să facă mişcări ciudate cu mâinile.

Basmaua se înălţă încet, încet, ridicată de o plantă care se făcea tot mai mare. După cinci minute, din muşuroi de pământ crescuse un copac cu flori, care căzură repede, fiind înlocuite cu fructe coapte.

— Aha, vraja numită Mango! şopti Marian. E o sugestie în masă.

— Ca toate minunăţiile pe care le va arăta fachirul – zisei eu – s-a scris mult despre asta.

— Aşa e – încuviinţă Marian – acum vine coşul în care va tăia în bucăţi un copil.

Un coş mare, fu adus de doi indieni, ceri n-aveau pe ei decât un şorţ dinainte. În coşul acesta intră un băieţaş şi bătrânul fachir vârî deodată o sabie în lungul şi latul coşului. Băiatul ţipă, curse sânge, printre nuiele – apoi fachirul se înclină, cu braţele încrucişate.

Şi înaintea noastră se ivi, teafăr, băiatul care intrase în coş.

Aplauze prelungite răsplătiră pe fachir, care însă nici nu tresări, ci luă o funie de cânepă şi o zvârli în aer. Frânghia rămase dreaptă ca o lumânare, părând că atârnă de undeva din cer.

Băiatul începu să se caţere pe ea, tot mai sus, deveni din ce în ce mai mic… şi deodată dispăru.

Fachirul luă un cuţit lung în gură şi se căţără după băiat. Şi el dispăru sub bolta albastră. După câtva timp răsunară ţipete în aer, horcăituri, apoi nu se mai auzi nimic.

Şi iată că deodată căzură jos picioarele sângerânde ale băiatului, apoi trunchiul şi la urmă capul. Veni apoi plutind o pânză albă şi acoperi trupul îmbucătăţit. După aceea se ivi unul din aghiotanţii fachirului, ridică pânza şi… băiatul se ridică, zâmbind.

Sfântul însă rămase dispărut şi deodată funia căzu jos, iar

aghiotantul o încolăci la loc.

Aplauze nesfârşite răsplătite aceste minunăţii, care se întemeiau numai pe sugestia maselor. Aghiotanţii şi băiatul începură să meargă cu cheta şi spectatorii dădură din belşug.

— Asta a făcut-o minunat! zisei lui Marian.

Prietenul meu nu răspunse însă şi abia acum băgai de seamă că dispăruse.

Îl întrebai pe Pongo şi pe sergent, dar nici ei nu observaseră dispariţia lui misterioasă. O presimţire mă cuprinse.

— Totdeauna dispare aşa fachirul? întrebai pe sergent.

— Nu, de obicei se face nevăzut în pământ.

— Atunci întoarce-te repede la Bangalore şi spune domnului Roberts şi colonelului d-tale să vie imediat cu cel puţin douăzeci de oameni la valea de care pomenise domnul Horsing. Eu cu Pongo le-o voi lua înainte. Grăbeşte-te, te rog!

Sergentul plecă îndată. Îi făcui un semn lui Pongo şi păşirăm neobservaţi îndărătul unui copac cu trunchiul gros. Spectatorii părăsiră luminişul, dar noi rămaserăm acolo ca să-l căutăm pe Marian.

Curând luminişul rămase pustiu. Ciudat că şi cele două ajutoare ale fachirului şi copilul dispăruseră. Din prevedere mai aşteptarăm puţin timp, apoi o luarăm de-a lungul marginii luminişului, ca să căutăm urme.

Porneau mai multe poteci de acolo, dar abia la a patra pe care o văzurăm, Maha începu să dea semne de bucurie, ceea ce însemna că găsise urma lui Marian. În vreme ce noi toţi priveam cu încordare la năzdrăvăniile fachirului, prietenul meu se furişase în jurul luminişului, apoi pornise pe poteca asta.

Încetişor, ciulind urechile şi privind cu atenţiune de jur-împrejur, ne lăsarăm conduşi de Maha în lungul potecii. Aceasta mergea direct spre Nord şi acum ştiam că nu mă înşelase presimţirea: vom ajunge în valea stâncoasă de care pomenise colonelul şi despre care îl mai întrebase Marian odată pe sergent.

Maha trăgea tot mai vârtos, dar Pongo nu-l slăbea de curea. Trebuia să fim prevăzători şi să nu îngăduim ghepardului să-şi arate bucuria atât de zgomotos.

Poteca începu să coboare lin eu şoptii:

— Pongo, acum cu băgare de seamă! Se pare că ne apropiem de valea aceea. A!…

Îmi rupsei vorba, speriat, dar în clipa următoare răsuflai uşurat. O făptură se ivise deodată dindărătul unui copac şi ne ieşise în cale şi n-ar fi lipsit mult să descarc un glonţ într-însa.

Dar îl recunoscui îndată pe Marian, a cărui dispariţie mă îngrijorase atât de mult.

— Bine c-aţi venit! zise el, în şoaptă. Cred că vom găsi aici

lămurirea întregii taine. Vreau să spun că-l vom putea prinde pe Dşo Singh. L-ai trimis pe sergent să aducă ajutoare din Bangalore?

— Da – răspunsei.

— Foarte bine ai făcut, căci se poate ca Dşo Singh să aibă numeroşi complici. Deocamdată voi trebuie să rămâneţi aici, până vă voi da vreun semn. Dacă sosesc ajutoarele din oraş ţineţi-le cu voi până viu sau vă chem eu. Trebuie să mă mai duc odată să-mi dau seamă de toată situaţia.

Înainte de a-l mai putea întreba ceva el şi dispăru printre copaci.

V
IZBÂNDĂ DEPLINĂ

SĂ FI TRECUT VREO JUMATATE DE CEAS, când Pongo ridică deodată mâna, îşi încordă auzul, apoi zise:

— Vin Askari.

Mai trecură însă câteva minute până se iviră colonelul şi Roberts, şeful poliţiei, urmaţi de zece poliţişti şi tot atâţia soldaţi.

— Crezi că am luat destui oameni? întrebă încetişor colonelul.

— Da – răspunsei, deşi nu ştiam cu câţi duşmani avem de-a face – putem socoti cel puţin patru oameni, dar e cu putinţă ca şi bieţii ofiţeri să fie siliţi să lupte împotriva noastră. Ar fi bine să daţi oamenilor dv. instrucţiuni speciale pentru cazul acesta.

— Se prea poate să fie cum zici d-ta – încuviinţă colonelul – mai cu seamă când m-or vedea pe mine, e posibil să mai capete un acces dintr-acelea. Crezi într-adevăr că vom izbândi?

— Tot ce se poate – răspunsei eu – cu siguranţă că prietenul meu se află pe urma cea bună şi presupun că există o legătură strânsă între Dşo Singh şi acest fachir, care şi el s-a ivit acum două luni. Fachirul dispăruse mai adineaori nu în pământ, ca de obicei, ci cu prilejul unei scamatorii. În acelaşi timp cu el a dispărut şi prietenul meu şi presupun că l-a urmărit până aici.

— Ah, fachirul acela, aşa-zisul „sfânt“! exclamă colonelul. Ar fi trebuit să ne gândim şi la el. Nu eşti de părere să nu mai aşteptăm aici cu mâinile în sân, ci să pornim să vedem dacă nu i s-a întâmplat ceva prietenului d-tale?

Îngrijorarea colonelului mă molipsi. Trecuse prea mult timp şi Marian at fi trebuit să fie înapoi, sau să dea vreun semn.

— Da, domnule colonel – zisei eu, cu hotărâre – să nu mai aşteptăm! Eu cu Pongo o iau înainte şi dv. cu oamenii ne veţi urma peste trei minute.

Neliniştea mea îi molipsi atât de Pongo cât şi pe Maha. Acesta smucea cu furie de curea şi Pongo începu să facă paşi atât de mari, încât trebuia să alerg aproape ca să mă pot ţine după el.

Poteca se înclina tot mai mult dar în acelaşi timp vegetaţia pe ambele laturi devenea tot mai deasă. Acolo se puteau ascunde zeci de duşmani.

În cele din urmă ieşirăm din pădurea întunecoasă şi în faţa noastră se întindea valea presărată cu rămăşiţe de stânci.

Dacă nu l-am fi avut pe Maha, nici gând să-l găsim pe Marian aici. Pe terenul pietros nu se întipărea nici o urmă şi în labirintul acesta de stânci erau atâtea peşteri şi ganguri, încât ne-ar fi trebuit zile întregi ca să le cercetăm pe toate.

Dar Maha ne călăuzi printre stânci şi deodată se opri, adulmecând de zor. Ne aflam într-un loc între două îngrămădiri de stânci de ambele părţi ale căruia se căscau peşteri adânci.

Cât de uşor s-a fi putut produce un atac acolo şi purtarea lui Maha îngăduia singura încheiere: că Marian fusese prins acolo şi târât mai departe.

Ghepardul îi pierduse într-adevăr urma, căci după ce căută mai mult timp vru să pornească înapoi.

Câteva clipe rămaserăm nehotărâţi, apoi Pongo zise în şoaptă, arătând îngrămădirea de stânci:

— Pongo caţără sus, caută Masser Farrow.

Ideea era bună, căci din creştetul acestor stânci putea cuprinde cu privirea valea pe o întindere mare.

Uriaşul îmi dădu să-l ţiu pe Maha şi începu să se caţere pe stânca din dreapta. Peste puţin timp fu sus, se ridică încetişor şi se uită cu luare-aminte în juru-i.

Deodată îl văzui tresărind, privi câteva clipe drept înainte şi începu să coboare cu atâta grabă că mă temeam să nu vie în cap.

Când fu jos arătă cu mâna înainte şi exclamă:

— Colo este foc. Pongo crede că Masser Farrow în primejdie.

Mă trecură fiori. Dacă Pongo care era de obicei de un calm desăvârşit, vorbea aşa cum vorbise, atunci exista motiv de îngrijorare.

Cu paşi de adevărat uriaş începu să gonească printre stânci şi numai mulţumită ghepardului, care mă trăgea cu furie înainte, putui ţine şi eu pas cu el. Alături unul de altul goneam pe o potecă îngustă, printre ziduri înalte de stâncă, apoi ajunserăm într-un loc liber.... Ne oprirăm din fugă, ca împietriţi atât de înfiorătoare era priveliştea care ni se arăta ochilor.

Pe un rug mare era întins Marian, legat fedeleş. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Lemnele ardeau cu limbi mari de foc, care învăluiau uneori trupul prietenului meu.

O boare de vânt alungă flăcările şi fumul într-o parte şi atunci Marian ridică puţin capul şi privi spre noi. În clipa aceasta ne regăsirăm cumpătul şi sărirăm înainte.

Dar Maha fu mai repede ca noi – cu o săritură o zbughi din loc,

făcându-mă să mă clatin, dar în acelaşi timp se rupse cureaua de care-l ţineam.

Ca o săgeată zbură credinciosul animal, se opri o clipă în faţa flăcărilor, apoi se săltă sus pe lemnele care ardeau în vâlvătăi.

În clipa următoare înhăţase funia cu care erau legate pe piept braţele lui Marian, îl trase jos de pe rug pe prietenul meu şi-l târî din apropierea flăcărilor.

Pongo şi ajunsese acolo, îl ridică pe Marian şi porni în goană cu el. Rugul se prăbuşi cu zgomot şi scânteile se înălţară în văzduh.

Îl mângâiai pe Maha cu cele mai alintătoare cuvinte, în vreme ce Pongo tăia la repezeală legăturile prietenului meu.

Marian gemu şi zise, cu glas obosit:

— Vă mulţumesc, credincioşii mei camarazi. Ăsta a fost ajutor în ultima clipă. Diavolul ăla m-a paralizat repede cu o otravă, apoi au venit cele două ajutoare ale lui şi m-au legat.

Cu ajutorul lui Pongo, Marian se ridică, îl mângâie pe Maha şi întrebă:

— Sunt oamenii aici?

— Trebuie să sosească îndată – răspunsei – noi am pornit cu trei minute înaintea lor. Focul le va arăta drumul.

— Foarte bine! zise Marian, care din clipă în clipă îşi revenea tot mai mult. Prizonierii sunt într-una din peşterile de pe aici. Dşo Singh cu ajutoarele lui e şi el pe aproape; spunea în batjocură că vrea să-şi încarce comorile în maşină, apoi va veni să vadă ce-a mai rămas din mine şi pe urmă va pleca. Trebuie să-l prindem.

— Şi fachirul? întrebai.

— E şi el aici – răspunse Marian, zâmbind foarte ciudat.

Nu mai avui răgaz să-l întreb ceva, căci se iviră Horsing şi Roberts, cu oamenii lor.

Marian nu răspunse la întrebările ce i le puneau cu privire la pricina focului, ci expuse un plan care trebuia să ne ducă cu siguranţă la izbândă.

Cinci soldaţi trebuiau să cerceteze cu luare aminte partea răsăriteană a văii, deoarece Marian presupunea că de acolo ducea un drum spre şoseaua apropiată, altminteri n-ar fi putut ajunge în vale Dşo Singh cu maşina lui.

Pe ceilalţi îi împrăştie de-a curmezişul văii. Îi învăţă să cerceteze cu atenţiune fiecare peşteră şi crăpătură şi să tragă fără cruţare dacă le va ieşi cineva străin în cale.

Colonelul şi Roberts rămaseră cu noi, în vreme ce oamenii, sub conducerea sergentului, porniră înapoi, ca să se împrăştie la începutul văii.

— Dşo Singh a dispărut acolo printre stânci – zise Marian – poate e mai bine să-l urmărim singuri. Se poate întâmpla să vie îndată, căci

rugul a ars aproape până la sfârşit. Aşa dar scoateţi revolverele domnilor şi să nu şovăiţi dacă-l vom întâlni pe indian şi veţi vedea că face vreo mişcare suspectă.

Pornirăm pe poteca îngustă arătată de Marian. Deodată, prietenul meu, care mergea cu câţiva paşi înainte, ridică mâna. Ne oprirăm şi auzirăm acum şi noi zgomote slabe. În faţa noastră trebuiau să fie câţiva oameni care se-ndeletniceau cu ceva. De sigur că indienii încărcau în maşină lucrurile de preţ, pe care le vor fi furat de pe undeva.

Pornirăm mai departe, în vârful picioarelor. Ajunserăm la capătul potecii şi în faţa noastră văzurăm automobilul cenuşiu. O şosea îngustă dar bine întreţinută ducea spre răsărit; trebuia să se împreuneze sus cu şoseaua principală.

Marian ne făcu semn să ne oprim; aşteptarăm cu încordare ivirea indianului şi în cele din urmă auzirăm slab de tot rostogolindu-se o piatră.

După câteva clipe, dintr-o crăpătură a stâncii de la dreapta noastră ieşiră trei indieni, ducând la maşină pachete grele. Recunoscui pe cei doi aghiotanţi ai fachirului, îndărătul cărora păşea un indian înalt şi subţirel. Acesta trebuia să fie Dşo Singh.

Când cei trei fură lângă maşină, Marian strigă:

— Sus mâinile!

Indienii dădură drumul pachetului şi se-ntoarseră cu repeziciune. Se pomeniră cu patru ţevi de armă în faţă, iar Pongo ţinea ridicat braţul cu enormul său cuţit de rechin.

Câteva clipe indienii stătură nemişcaţi, apoi Dşo Singh duse mâna la buzunar. Dar în acelaşi moment atât eu cât şi Marian traserăm şi cu un ţipăt de durere indianul lăsă în jos braţul. Gloanţele noastre îi zdrobiseră încheietura mâinii.

Cei doi însoţitori ai săi se repeziră spre noi, ţinând în mână cuţite lungi, pe care le scoseseră cu o repeziciune de necrezut de sub veşmintele lor albe.

Îi primirăm cu patru gloanţe, Căci atât colonelul cât si Roberts traseră acum alături de noi. Indienii se prăbuşiră la pământ, se mai zvârcoliră câteva clipe, apoi rămaseră nemişcaţi.

Privii în jos spre ei, fără să mă mai sinchisesc de Dşo Singh, pe care-l credeam scos din luptă. Dar deodată văzui nelămurit o mişcare fulgerătoare a lui Pongo şi când privii în sus observai cuţitul lui săgetând aerul şi înfigându-se în pieptul indianului.

Dşo Singh vârâse pe ascuns mâna stângă în buzunarul veşmântului său alb, ca să scoată, probabil vreo armă şi uriaşul negru, care nu-l scăpase din ochi, i-o luă înainte.

— Mai bine aşa – zise Marian – căci indianul acesta e înzestrat cu daruri atât de extraordinare, încât ar fi hipnotizat pe toţi paznicii de

închisoare şi le-ar fi poruncit să-l deschidă porţile.

— Mariane, dar unde a rămas fachirul? întrebai eu cu înfrigurare.

— Uite-l colo! răspunse prietenul meu zâmbind şi arătă spre cadavrul lui Dşo Singh. Făcea pe fachirul, ca să poată rămâne mai uşor ascuns. Mi-a spus-o chiar el, râzând, deşi eu o bănuiam de mai înainte.

Prizonierii fură găsiţi nevătămaţi într-o peşteră. Îi duserăm la Bangalore, unde fură vindecaţi cu băutura preparată de Pongo.

Pachetele încărcate de Dşo Singh în maşină, conţineau obiecte de preţ furate din pagodele din Bangalore.

Bucuria frumoasei doamne Horsing e cu neputinţă de descris. Furăm nevoiţi să rămânem timp de trei zile oaspeţii ei şi în vremea asta banchetele şi serbările în cinstea noastră se ţinură lanţ.

Când părăsirăm oraşul, ne spuserăm cu mulţumire că am lăsat într-însul alţi prieteni pentru toată viaţa – încheie doctorul Bertram.